

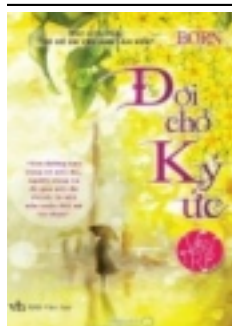
Đợi Chờ Kí Ức

Contents

Đợi Chờ Kí Ức	2
1. Chương 1: Gặp Lại Em Anh Mới Biết Trái Tim Mình Vẫn Đập	3
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	16
6. Chương 6	19
7. Chương 7	22
8. Chương 8	25
9. Chương 9	28
10. Chương 10	31
11. Chương 11	35
12. Chương 12	37
13. Chương 13	41
14. Chương 14	45
15. Chương 15	49
16. Chương 16: Hình Bóng Thoảng Qua	51
17. Chương 17	53
18. Chương 18	56
19. Chương 19	59
20. Chương 20	61
21. Chương 21	65
22. Chương 22	68
23. Chương 23	71
24. Chương 24	76
25. Chương 25	78
26. Chương 26	81
27. Chương 27	85
28. Chương 28	92
29. Chương 29	95
30. Chương 30	104
31. Chương 31	107
32. Chương 32	110
33. Chương 33	113
34. Chương 34	117
35. Chương 35	120
36. Chương 36	124
37. Chương 37	127
38. Chương 38	130
39. Chương 39	133
40. Chương 40: Chương 40	137
41. Chương 41	141

42. Chương 42	144
43. Chương 43	147
44. Chương 44	150
45. Chương 45	155
46. Chương 46	159
47. Chương 47: Chương 47	163
48. Chương 48	167
49. Chương 49	170
50. Chương 50	173
51. Chương 51	176
52. Chương 52	181
53. Chương 53	185
54. Chương 54	188
55. Chương 55	190
56. Chương 56	194
57. Chương 57	198
58. Chương 58	202
59. Chương 59	207
60. Chương 60	211
61. Chương 61	214
62. Chương 62	218
63. Chương 63	222
64. Chương 64	227
65. Chương 65	231
66. Chương 66	235
67. Chương 67	238
68. Chương 68	242
69. Chương 69	248
70. Chương 70	251
71. Chương 71	254
72. Chương 72	257
73. Chương 73	260
74. Chương 74	263
75. Chương 75	268
76. Chương 76	272
77. Chương 77	275
78. Chương 78	279
79. Chương 79	283

Đợi Chờ Kí Ức

Giới thiệu

Người ta nói, trên đời này thứ bền vững nhất, khó bị quên lãng nhất chính là ký ức. Dù ký ức hạnh p

1. Chương 1: Gặp Lại Em Anh Mới Biết Trái Tim Mình Vẫn Đập

Nhìn những vì sao lấp lánh trên bầu trời Anh bỗng thấy tim mình đau nhói Bởi vì anh nhớ em Nhớ người đã làm lòng anh tan nát Nhưng sao anh vẫn yêu em Người con gái đã từng làm anh hạnh phúc Đã tạo cho anh sự ấm áp. Nhưng rồi em lại nhốt tâm đem nó đi. Yêu em, nhớ em, muốn gặp em Nhưng anh lại sợ mình không chịu nổi đau đớn này. Đành chôn chặt em vào trong trái tim Anh chưa từng quên phút giây bên em Giọng nói, ánh mắt, nụ cười của em Anh chưa bao giờ quên Bây giờ em đã lựa chọn bên người khác Anh chỉ có thể một mình gặm nhấm nỗi đau này. Chỉ muốn hét lên với em rằng. Anh yêu em, mãi mãi yêu em. Anh sẽ chờ em Chờ em quay về bên anh.

Trong quán bar, nữ ca sĩ có chất giọng trầm buồn, cất lên những điệu nhạc sâu lắng khiến cho tất cả mọi người trong quán bar đều im lặng thưởng thức. Một vài cô gái miễn cưỡng đã bật khóc sau khi nghe bài hát.

Tần Phong khẽ cười trước những giọt nước mắt đó. Anh quấy tay gọi bồi bàn đến nói nhỏ vài câu, thấy bồi bàn gật đầu rồi đi đến bên cô ca sĩ thì thầm. Vậy là trong quán bar vang lên điệu nhạc khác.

Nhiều khách giả tiếc rẻ lên tiếng phản đối vì bài hát mới hát được một nửa, họ vẫn muốn tiếp tục chìm vào giai điệu trầm bổng kia khiến cho người ca sĩ bối rối. Tần Phong thấy vậy không miễn cưỡng ở lại, anh móc bóp, lấy tiền ra đập xuống quầy bar rồi ôm chai rượu bỏ đi.

Mới ra tới cửa đã gặp Quốc Anh đang bước vào, thấy Tần Phong đang định đi ra, Quốc Anh liền hỏi:

- Sao vậy, không phải cậu hẹn mình ra đây uống à.
- Không muốn uống nữa – Tần Phong cười lạnh nói rồi đi thẳng ra không một chút do dự.

Thấy Tần Phong đã say rượu tâm trạng nặng nề như nhiều tâm sự, Quốc Anh cũng không muốn vào nữa, cậu cũng quay người bước đi theo sau Tần Phong. Phía sau họ bài hát lúc này lại vang lên.

Tần Phong vừa đi vừa nốc rượu, thấy vậy Quốc Anh liền đưa tay giật lấy chai rượu khuyên:

- Đừng uống nữa, uống nhiều sẽ hại sức khỏe lắm.
- Là anh em thì uống cùng mình – Không ngờ Tần Phong không giật lại chai rượu mà còn ép Quốc Anh uống cùng.
- Được mình uống cùng cậu – Quốc Anh đáp một tiếng rồi tu một hơi, sau đó quăng chai rượu vào thùng rác ven đường.

Tần Phong cười haha lảo đảo bước đi, con đường thẳng tắp không hề có chỗ ngại nào nhưng Tần Phong lại đi loạng choạng xuyết ngã mấy lần. Quốc Anh phải đưa tay đỡ lấy rồi dìu anh đi, Tần Phong cao to lại say rượu, cả người nặng như chì, Quốc Anh phải vất vả dìu cậu. Hai người đang đi thì Tần Phong vô tình va vào một cô gái khiến cô phải xuyết xa rên lên vì đau.

- Xin lỗi! Xin lỗi! – Quốc Anh nhìn cô gái rồi ra sức nhận lỗi.

Cô gái nhìn họ mỉm cười nhẹ nhàng, nụ cười thanh thoát vô cùng, giọng trầm bổng nói:

- Không sao.

Nụ cười của cô làm Quốc Anh ngớ người một giây. Nhưng khi cô gái định quay lưng bỏ đi thì Tần Phong đã reo lên :

- Hải Quỳnh

Nói rồi anh lao đến ôm chầm lấy cô gái thật chặt, vùi mặt cô vào lòng ngực anh. Cô gái bị ôm chầm bắt ngờ quá không kịp phản ứng cũng không biết nên phản ứng gì, đột nhiên ngửi thấy mùi thơm trên người anh khiến cô bất giác sững sờ đứng im. Cô cảm thấy mùi thơm và vòng tay này quen thuộc quá.

Quốc Anh thấy bạn mình hành động lỗ mãng quá, vội kéo tay lôi bạn mình ra khỏi người cô gái. Gương mặt cô lúc này đã bị ửng hồng càng làm cô thêm phần xinh đẹp, dường như bị ôm chặt quá cô hít thở rất mạnh. Cô nhìn Tần Phong hỏi:

- Anh quen tôi ư?

- Không...không... bạn tôi say quá nên nhận nhầm cô là người yêu của cậu ta. Thành thật xin lỗi cô vì hành động sỗ sàng của bạn tôi – Quốc Anh vội giải thích.

- Không sao, không nên trách người say. Anh ta chắc yêu bạn gái lắm nhỉ. Anh hãy chăm sóc anh ấy thật tốt. tạm biệt – Cô gái nhẹ nhàng nói, gương mặt bị ánh đèn đường mờ nhạt che lấp nhưng nụ cười lại tiếp tục nở trên đôi môi mọng đỏ khiến Quốc Anh ngỡ người thêm lát nữa nhìn cô gái quay lưng bỏ đi.

- Về thôi – Quốc Anh dìu Tần Phong giục, cậu vẫn luyến tiếc nhìn theo cho đến khi cô gái mất dạng.

Hải Quỳnh đi được một đoạn thì quay lại nhìn hai người họ có chút ló lắng. Cô khẽ cười nói:

- Thật trùng hợp, bạn gái anh ta cũng tên Hải Quỳnh.

Quốc Anh hí hục dìu Tần Phong vào thang máy bấm số tầng, trong khi chờ đợi anh đưa tay mò vào túi quần của Tần Phong tìm chìa khóa, khi mò thấy anh khẽ thở phào. Cũng may tìm ra nếu không chẳng phải anh uống công lỗi Tần Phong từ bãi xe lên đây hay sao.

Vô tới phòng ngủ. Quốc Anh quăng mạnh cái xác nặng như chì kia xuống giường thở phào một cái. Anh kéo cái cà vạt ra khỏi cổ cho dễ thở nhìn lại bộ dạng nhếch nhác của Tần Phong khẽ cười. Một Tần Phong lịch lãm, áo quần lúc nào cũng phẳng phiu không có lấy một vết tì, vậy mà bây giờ bộ dạng trông thật thảm thương, quần áo nhằng nhúm đến thảm hại. Chưa bao giờ cậu thấy Tần Phong uống đến say mềm như hôm nay, thật kì lạ.

Vốn dĩ định bỏ mặc cái tên Tần Phong đáng ghét này mà trở về nhà. Nhưng Quốc Anh lại phát hiện trên bàn có mấy tấm hình của Tần Phong và một cô gái, Quốc Anh nheo mắt nhìn, cô gái trong ảnh nhìn hơi giống cô gái lúc nãy. Nhưng anh không chắc, bởi vì không nhìn rõ được gương mặt cô gái. Nhưng rồi Quốc Anh tự nhủ :”Chắc là không phải cô ấy,nếu không cô ấy chẳng hỏi như thế”

Rồi Quốc Anh nhìn tấm lịch trên bàn được khoanh tròn ngày hôm nay. Trên lịch có ghi một hàng chữ nhỏ:”Ngày em rời xa anh”. Anh quay người lại nhìn tần Phong khẽ thở dài:

- Hèn chi hôm nay cậu uống say đến vậy. Thôi được vì chúng ta là bạn tốt của nhau, tiền phạt tiền tới tây thiên. Mình đành giúp cậu thay đồ cho thoải mái.

Chẳng ngờ khi cậu vừa bước đến bên cạnh Tần Phong thì bị Tần Phong ới lên người hết cả.

..... “Anh là ai?”

Vẫn là cái dáng cao gầy đầy cao ngạo đó. Vẫn nụ cười đó, vẫn bàn tay đưa ra đó. Nhưng tại sao lại lẫn vào trong bóng tối một hình bóng mờ ảo đến kì lạ.

Khi anh tiến tới trước mặt cô, ánh sáng từ nơi cô tỏa đến bắt đầu phủ lên anh. Nhưng ánh sáng đó chỉ có thể chiếu được nửa gương mặt anh, để hiện ra làn môi mọng đầy gợi cảm khóe miệng cong cong nở nụ cười thật quyến rũ. Nụ cười rất đẹp, nó tỏa sáng lấp lánh, hơn cả ánh sáng đang tỏa ra từ cô. Anh chìa một bàn tay đến trước mặt cô, thật chậm, thật dịu dàng. Những ngón tay thon dài với nước da trắng mang lại cảm giác bình yên mà cô chưa từng có.

Trái tim cô run nhẹ, hơi thở trở nên rối loạn, cô ngơ ngác nhìn anh, anh vẫn giữ nụ cười ấm áp của mình, tay vẫn đưa về phía cô. Cô khẽ run rồi nhẹ nhàng đặt bàn tay mình vào bàn tay anh, cảm thấy bóng tối xung quanh vốn lạnh lẽo bỗng trở nên ấm áp. Ấm áp vì có anh bên cạnh.

Nhưng ngay sau đó, bàn tay nắm lấy tay cô siết mạnh, làm cô thấy đau, giọng anh vang lên đầy tức giận, đầy trách móc:

- Sao em lại quên anh.

Cô ngỡ ngàng nhìn anh. Cô đã quên anh ư? Tại sao lại như thế? Tại sao em lại quên anh?

Rồi cảm giác ấm áp bỗng biến mất, bàn tay ấm áp của anh rời tay cô. Nửa gương mặt được chiếu sáng của anh bị chìm vào bóng tối, chỉ để lại một đôi mắt sáng. Chầm chậm, anh quay lưng lại tiến vào vùng tối tăm rồi biến mất khiến cô hốt hoảng kêu lên:” Anh đừng đi”

Nhưng anh đã mất hút vào trong bóng tối rồi để lại cô với nỗi cô đơn buồn bã, sự hút hẫng, bàn tay vẫn đặt giữa không khí, cảm giác bàn tay lạnh toát. Cô muốn chạy đến ôm chặt lấy anh, kéo anh trở lại nhưng đôi chân không chịu nghe lời, nó cứ bất động ở đó nhìn anh biến mất. Cô bật khóc nức nở.

- Reng

Hải Quỳnh giật mình thức dậy, cảm thấy khóe mi mình ướt ướt, cô bỗng thở dài. Đã bao lâu rồi cô không mơ thấy giấc mơ này, vì sao bây giờ lại mơ thấy.

Chuông điện thoại lại reo lên, cô mỉm cười biếc chắc rằng ai đang gọi cho cô nên không vội bóc máy. Nhưng tiếng chuông cứ kêu hoài như thử thách lòng kiên nhẫn của người gọi, cô mới từ từ bóc máy, bên kia là một giọng nói dịu dàng:

- Em đã dậy chưa?

- Ừ hm, em mới dậy – Cô khẽ trả lời đưa tay dụi dụi mắt như thể chứng minh cho người bên kia thấy nhưng nào có thể thấy được.

- Được rồi cô bé lười, em mau dậy đi. Nếu không lại trễ thì đừng có kiếm anh mà khóc đó nha – Đầu dây bên kia phả lên cười.

- Xiiiiiiiiiii, ai thêm khóc với anh – Cô bĩu môi nói, người đầu dây bên kia tưởng tượng ra bộ dạng đáng yêu của cô mà cười thầm.

- Cốc...cốc... Hải Quỳnh em dậy chưa ? – Giọng anh hai Hiếu Huy vang lên ở phía sau cánh cửa phòng cô.

- Không nói với anh nữa, anh hai gọi rồi – Cô vội vàng từ biệt người bên kia.

- Ừ, em mau đi đi. Yêu em – Bên kia khẽ nói rồi cúp điện thoại để lại Hải Quỳnh với gương mặt đỏ bừng ngồi bần thần trên giường với cảm giác hạnh phúc. Lát sau khi nghe tiếng anh Hiếu Huy lần nữa cô mới tung mền ra chạy đi mở cửa.

2. Chương 2

Sau khi vệ sinh xong cô thay ra bộ đồ đã chuẩn bị từ trước rồi ngấm mình trong gương. Cô gái trong gương có đôi mắt đen lấp lánh, hai má lúm đồng tiền, mái tóc dài được búi cao để lộ cái cằm cổ thon gọn và trắng mịn.

Chiếc áo sơ mi dài tay với kiểu dáng giản dị đi kèm với chiếc đầm đen trông vừa thanh lịch lại vừa tôn lên vẻ đẹp của cô. Mím cười hài lòng với bản thân, Hải Quỳnh liền cầm hồ sơ đặt trên bàn đi xuống lầu.

Ba cô và anh trai Hiếu Huy của cô đã ngồi vào bàn ăn từ nãy giờ trên tay mỗi người cầm một tờ báo, trên bàn là ba đĩa trứng ốp đường như đã nguội và ba ổ bánh mì vàng thơm ngon.

- Sao bà và anh Huy không ăn trước đi, chờ con làm gì – Cô cảm thấy có chút ănnăn khi bắt ba và anh trai chờ đợi mình như thế.

- Không sao, ba thích cùng con ăn sáng – Giáo sư Trình ngẩng đầu nhìn con gái yêu cười đáp rồi nhanh tay gấp tờ báo công an của mình lại đặt xuống chiếc ghế đang chứa chiếc cặp da màu đen của ông.

Hiếu Huy cũng gấp tờ báo thanh niên đặt xuống một góc bàn rồi kéo ghế cho em gái ngồi, khẽ giục:

- Mau ăn đi, anh đưa em đến đó.

Hải Quỳnh nhanh chóng ngồi xuống ăn, ở nhà cô chẳng cần phải giữ ý tứ gì cả, vừa nhai ngấu nghiến vừa nhìn ba và anh cười nói:

- Ngon quá.

- Từ từ ăn, coi chừng mắc ghen, con gái lớn rồi mà lúc nào cũng như trẻ con – Giáo sư Trình nhìn con gái trách yêu.

Còn Hiểu Huy thì dùng khăn lau dùng em gái phần trứng bị dính trên mép miệng. Hải Quỳnh nhe răng cười với anh trai rồi quay sang nhìn ba mình đáp:

- Con cái trong mắt ba mẹ lúc nào cũng là trẻ con cả, chẳng phải con lúc nào cũng là công chúa nhỏ của ba sao.

Giáo sư Trình nhìn cô con gái yêu lắc đầu. Vợ ông mất sớm, con gái phải mồ côi mẹ từ nhỏ nên bao nhiêu yêu thương ông đều đổ dồn lên các con, nhất là đứa con gái này, vì cô có gương mặt giống mẹ vô cùng. Nhìn vẻ mặt háo hức của con gái nhưng giáo sư Trình lại không được vui, ông muốn con gái vào làm ở nơi quen biết, sẽ không phải chịu cảnh vất vả của người mới vào nghề, nhưng con gái bướng bỉnh nhất định không chịu nghe theo sự sắp đặt của ông.

- Hay là đừng xin ở đây nữa mà vào làm ở chỗ bạn ba đi – Ông thử cố gắng khuyên nhủ con gái thêm lần nữa.

- Không đâu – Hải Quỳnh trả lời dứt khoát – Con muốn thử tự mình xin việc, con muốn thử tự lập bằng chính đôi tay và đôi chân của mình một lần, không thể cả đời sống trong sự che chở và đùm bọc của ba và anh Huy hoài được.

Nói rồi lại sợ ba mình cần nhần, Hải Quỳnh vội vã đứng dậy nuốt ực miếng bánh mì vẫn còn đang trong miệng rồi chạy đi :

- Em đi xúc miệng lại một cái, anh chuẩn bị chở em đi nha.

Hiểu Huy khẽ gạt đầu cười với em gái , rồi liếc sang ba mình, từ lúc hải Quỳnh nói ra câu đó, giáo sư Trình đã buông rơi cái muỗng trên tay xuống thẩn thờ. Đợi em gái đi khuất, anh mới nhẹ nhàng trấn an cha.

- Không sao đâu ba, quá khứ đã qua lâu lắm rồi.

Giáo sư Trình khẽ vuốt mặt, vầng trán đã nhăn lại thành mấy nếp tự lúc nào. Làm sao ông có thể quên được cái quá khứ đó chứ, cái quá khứ tàn bạo suýt chút nữa làm ông mất đi đứa con gái yêu quý của mình, cũng vì câu nói đó. Ông đã rất hối hận tại sao lúc đó lại mềm lòng như thế, tại sao lại để con gái rời xa mình để rồi suýt chút nữa thì ...

Ngay sau đó là cái ôm chầm từ phía sau của Hải Quỳnh, cô nũng nịu nói với ba mình:

- Con đi nha ba.

- Tạm biệt con gái, chúc con may mắn.

- Cám ơn ba – Hải Quỳnh quấy tay tạm biệt rồi leo lên xe anh trai.

Nhìn tòa nhà sừng sững trước mặt, Hải Quỳnh không khỏi sợ hãi. Đây là nơi cô muốn khiêu chiến sau khi ra trường. Ai chẳng biết công ty LK là một công ty hàng đầu với lắm nhân tài hội tụ. Muốn vào trong đó phải qua vòng phỏng vấn cực kì gắt gao.

Chẳng hiểu tại sao cứ mỗi lần đi ngang qua đây thì trong lòng cô lại có một cảm giác xuyến xao đến lạ kì, một sự háo hức không có điểm dừng. Cứ như nó là mục tiêu chinh phục của cô vậy suốt trong quãng đời sinh viên vậy.

Cô đưa hai tay lên đấu với nhau như muốn tạo ra một ống nhòm hình vuông, nheo mắt nhìn về phía tòa nhà rồi sau đó chia hai ngón tay vào đó như là động tác bắn súng. Phăng.... Sau đó cô thích chí cười, rồi như chợt nhớ cô vội vàng nhìn xung quanh. Không có ai cả. Thở phè một cái, mừng quá, nếu không cô sẽ bị cho là con ngốc mất. Nhún vai một cái cô bước thẳng vào công ty này không chút do dự.

Cô không biết hành động của cô đã được thu vào tầm mắt của một người vẫn đang ngồi trong xe. Người đó ôm bụng cười, ban đầu là cười nhỏ, nhưng sau đó thì phá ra cười to.

- Cốc cốc ...

Quốc Anh nín cười nhìn ra người vừa gõ cửa, gương mặt Tần Phong xuất hiện sau tấm kính bên tay lái phụ, Tần Phong nhìn Quốc Anh nét mặt tươi tỉnh nụ cười vẫn chưa tắt thì chau mày hỏi:

- Mình vừa đi có một lát thôi mà khi trở lại bộ dạng cậu ngái ngủ của cậu lại trở nên phần khích như thế à. Có chuyện gì sao?

- Có chút chuyện vui – Quốc Anh vừa đáp vừa đón lấy ly cà phê nóng chứa trong ly nhựa trên tay Tần Phong, nhớ lại cảnh tượng ban nãy mà buồn cười.

- Lại tìm được em nào mới rồi à – Tần Phong giễu cợt.

- Hôm nay cậu làm gì? – Quốc Anh không thèm để ý tới sự trêu đùa của bạn quay sang hỏi.

- Thì đi gặp khách hàng – Tần Phong hờ hững đáp.

- Ờ...cậu đi đi – Quốc Anh thờ ơ đáp, tay nghịch cái điện thoại

- Là nữ đó – Tần Phong nhìn bạn một cái rồi nói rõ thêm.

- Ờ...

- Vẫn còn rất trẻ

- Ờ, chúc cậu may mắn – Quốc Anh vẫn thờ ơ đáp.

Thái độ của Quốc Anh làm Tần Phong thấy rất lạ, mọi lần đi gặp khách hàng là nữ giới thì mặc kệ tuổi tác là bao nhiêu cậu ta cũng giành đi cho được, sao hôm nay lại im lặng thất thường như vậy. Đang định hỏi xem bạn mình có vấn đề gì không thì cậu nghe bạn nói tiếp:

- Hôm nay mình đến trực tiếp tham gia buổi phỏng vấn nhân viên mới.

Hóa ra là như vậy, Tần Phong chợt hiểu ra. Hèn chi thái độ của Quốc Anh lại khác mọi hôm như vậy, là bởi vì phỏng vấn nhân viên mới sẽ có nhiều cơ hội gặp được những em trẻ đẹp để mà ve vãn. Mặc dù biết bạn mình rất chí công vô tư, không bao giờ đặt chuyện tư vào công việc nhưng Tần Phong vẫn quyết định nói:

- Mình sẽ tham gia buổi phỏng vấn, còn cậu đi gặp khách hàng.

Nói xong cậu lái xe chạy đi vào bãi đỗ, mặc kệ Quốc Anh há hốc miệng kinh ngạc và hụt hẫng vì vuột mất cơ hội ngía người đẹp. Tần Phong không muốn trong công ty có sự ve vãn làm mất hình tượng công ty.

Khi Hải Quỳnh bước vào tràn đầy tự tin bao nhiêu thì khi đứng trước một dãy người chờ phỏng vấn, thì sự tự tin của cô nhanh chóng bị dập tắt.

- Được rồi mọi người hãy nộp hồ sơ ở đây rồi tìm chỗ ngồi chờ gọi tên – Một nữ nhân viên mặc đồng phục công sở màu xám nhẹ nhàng hướng dẫn họ với gương mặt không biểu cảm, giống như cô ấy đã quá quen với trường hợp này.

Cũng phải, LK là công ty lớn hàng năm có hàng trăm người xin được tuyển chọn vào. Cảnh tượng này diễn ra liên tiếp có gì lạ đâu. Hít một hơi theo gót mấy người mới đến khác nộp đơn vào chiếc bàn trước mặt, cô nhanh mắt liếc nhìn tên trường của những người khác, nào là đại học Quốc Gia, nào là đại học Bách Khoa, cô lè lưỡi sợ hãi một cái rồi nhanh chóng tìm lấy mình một chỗ ngồi.

Vừa đặt mông ngồi xuống, Hải Quỳnh đã choáng váng khi bên tai cô là những tiếng rì rào. Những người mới đến đang lăm nhăm lại cách tự giới thiệu về mình và cách trả lời câu hỏi để phỏng vấn ra sao. Có người còn sử dụng tiếng anh và tiếng trung.

Hải Quỳnh nuốt nước miếng đánh ực một cái. Cô cũng khẽ nhăm mắt lại lăm nhăm cách tự giới thiệu. Dù đã được anh trai chỉ dạy cho cách tự giới thiệu về bản thân sao cho ấn tượng và đã tập đi rất nhiều lần nhưng trước áp lực này Hải Quỳnh cũng lo lắng bối phần. Tự nhiên cô thấy hối hận, không ngờ hành trình

học hành đã gian nan và cực khổ như vậy. Hành trình đi tìm việc làm càng khiến người ta vất vả hơn. Bất giác cô thở dài.

Bây giờ mà rút lui về nhà thì ẽ mặt lắm. Về sau, sẽ bị ba ép vào làm chỗ của người quen, và nếu như đó lại là nơi không thể cho cô mở mang kiến thức và phát triển tài năng thì càng tệ hơn. đành bầm bụng ngồi chờ đến lượt mình.

- Ăn cái này đi – Một anh chàng tốt bụng nào đó đưa cho cô một thanh sing gôm bạc hà kèm nụ cười dễ mến.

Vậy là mặc kệ, cô cầm lấy thanh sing gôm mở ra và cho vào miệng nhai nhóp nhép lấy lại sự bình tĩnh rồi mới ngẩng đầu lên định cảm ơn anh chàng tốt bụng kia. Ai dè anh ta đã đi đâu mất rồi.

Cuối cùng tên cô cũng được gọi lên, trong khoảng thời gian dài dằng dặc đến buồn ngủ, nếu không bận nhai sing gôm nói không chừng cô đã ngủ gục mất tiêu rồi.

Hải Quỳnh dè dặt bước vào, tim đập thình thịch, hồi hộp đến nội tay cô vã cả mồ hôi, nhưng cô không dám chúi vào váy sợ để lại dấu vết sẽ mất điểm và tác phong ăn mặc trong mắt những người phỏng vấn. Đoàn phỏng vấn gồm có 5 người. Ba người đàn ông trung niên, một người phụ nữ, và một chàng trai còn khá trẻ ngồi chính giữa đang cúi đầu xem xét tài liệu, trên bàn đặt một cái biểu đề chữ :” Tổng giám đốc”

Sax >0< !=” một=” buổi=” phỏng=” vấn=” như=” thế=” này=” mà=” phải=” đích=” thân=” tổng=” giám=” đốc=” đến=” phỏng=” vấn.=” thảo=” nào=” mà=” công=” ty=” không=” thiếu=” nhân=” tài=” là=” phải=” cái=” kẻ=” làm=” tổng=” giám=” đốc=” kia=” còn=” trẻ=” như=” vậy=” mà=” ...hải=” quỳnh=” tăng=” hăng=” một=” cái=” rồi=” cúi=” đầu=” chào=” họ,=” cô=” cũng=” nhận=” được=” cái=” gật=” đầu=” từ=”>

- Cô hãy giới thiệu một chút về mình – Ông trung niên béo người lên tiếng nói trước.

Cô liền nói một tràng giới thiệu về lí lịch bản thân, ông trung niên béo khẽ gật đầu lật từng trang hồ sơ của cô xem. Sau đó là lần lượt những người kế tiếp, cũng may là anh trai cô đã dợt trước cho cô mấy câu hỏi này rồi nên cô trả lời tương đối trôi chảy. Cô nghĩ thầm về nhà phải cảm ơn anh trai mới được.

- Tổng giám đốc, cậu có muốn hỏi điều gì không? – Người phụ nữ lên tiếng hỏi.

Nghe tiếng hỏi, Hải Quỳnh toát cả mồ hôi, nãy giờ họ toàn hỏi câu hỏi khó, mức độ càng lúc càng cao, bây giờ tới phiên tổng giám đốc ra tay, bảo đảm câu hỏi này cô sẽ bị chém thăm thương. Tim lại đập thình thịch, bụng lại quặng lên, Hải Quỳnh hồi hộp chờ đợi tổng giám đốc đưa ra câu hỏi.

Nãy giờ cô quan sát, tuy rằng chưa nhìn trực diện tổng giám đốc nhưng cô thấy anh ta có mái tóc đen bóng bành bóng mượt được chải chót cẩn thận. Vầng trán cao, cái mũi dọc dừa, cô đoán anh ta cũng thuộc vào hạng khiến nhiều cô gái say mê. Quả nhiên là như vậy, sau câu hỏi, anh chàng tổng giám đốc ngẩng đầu nhìn về phía cô. Suýt chút nữa cô kêu lên ba chữ:” Đẹp trai quá”. Cũng may cô kìm lại được.

Anh chàng tổng giám đốc vừa nhìn thấy cô thì giật mình đứng bật dậy, đóng tài liệu nãy giờ anh ta xem rơi lã tả xuống đất khiến cho những người khác ngạc nhiên không kém gì Hải Quỳnh. Anh ta nhìn cô chăm chăm đến nỗi khiến cô đỏ cả mặt phải cúi đầu xuống giấu đi. Lát sau cô nghe tiếng:

- Xin lỗi! Tôi ra ngoài một chút.

Nói rồi anh ta bỏ đi một nước, làm cô và bốn vị còn lại ngơ ngác nhìn nhau tự hỏi:” Như vậy là sao”.

3. Chương 3

Có phải là thất bại rồi không? Kinh nghiệm của mấy anh chị khóa trên truyền đạt lại là khi đi phỏng vấn gặp phải câu nói: “ Mời bạn về trước, có gì chúng tôi liên lạc sau” thì có nghĩa là 50% bạn bị loại và phải xem vào thái độ của người nói để biết được rằng mình đã bị đá ra khỏi buổi phỏng vấn hay chưa. Hải Quỳnh

cố gắng tìm kiếm chút gì trên gương mặt lạnh hơn tiền của người phụ nữ duy nhất trong phòng phỏng vấn, nhưng ngoài cái cặp kính cận thị ra cô chẳng tìm thấy chút dấu vết gì, đành thở dài bước ra ngoài, tự mình than trời trách đất.

Vừa ra ngoài thì điện thoại reo lên. Cô đưa tay vào bắt, có lẽ không hỏi cũng biết là ai gọi, chưa kịp để người bên kia nói gì thì cô đã lên tiếng trước:

- Em bị hạ knock out rồi – Giọng cô pha lẫn sự thất vọng rõ rệt.

- Không sao. Họ không nhận em là một sự thiệt hại cho họ, đánh mất một tài năng như em – Đầu dây bên kia nói đùa khiến cô bật cười, cảm giác buồn bã, thất vọng đã vơi đi một chút – Anh mời em đi ăn, đã trưa rồi.

Cô nhìn đồng hồ chợt nghĩ: Sao cô lại xui xẻo được phỏng vấn ngay giờ cơm trưa đến vậy. Nhìn bộ mặt trắng bệch của anh chàng tổng giám đốc, cô đoán chắc anh ta bị choáng váng vì bị đói bụng, sợ tiếng bụng sôi lên làm mất mặt mới vội bỏ đi như vậy. Cô cảm thấy mấy người phỏng vấn sau mình thật may mắn, họ được dời đến đầu giờ trưa mới tiếp tục.

Mặc kệ đi, bây giờ phải kiếm thứ gì bỏ bụng vào cái dạ dày của cô mới được. Ông bà ta có câu:” Có thực mới vực được đạo mà”. Thức ăn muôn năm.

- Ăn ở đâu? – Nghĩ xong cô liền hỏi vào điện thoại.

- Anh biết gần đây có một quán ngon lắm – Đầu dây bên kia cười đáp.

- Vậy em chờ anh đến – Cô gật đầu rồi đáp.

- Nhìn qua bên phải đi .

Cô quay đầu nhìn lại, phía bên kia một chàng bận một chiếc áo sơ mi sọc thắt caravat màu xanh, mái tóc được hất nhẹ sang một bên che phủ chiếc kính cận đầy học thức của anh chàng. Anh đưa tay vẫy chào cô, miệng nở nụ cười thật tươi. Cô cũng cười đáp lại rồi nhanh chóng chạy đến bên anh ta.

- Anh đến đây lúc nào? Sáng nay anh không có tiết dạy à.

Giúp cô đội chiếc mũ bảo hiểm vào, Khánh Vũ cười nói:

- Hôm nay anh dạy ba tiết đầu, dạy xong anh đến đây chờ em luôn.

Sau đó hai người cùng nhau lên chiếc xe SH bóng loáng rồ ga chạy đi. Phía trên tầng cao nhất của tòa nhà, qua chiếc kính trắng, một bóng người lặng lẽ quan sát bóng dáng hai người cho đến khi khuất dạng.

Tần Phong đứng bần thần sát tấm kính mặc cho cái nắng phủ đầy bên ngoài xuyên qua mặt kính bao trùm lấy cậu, đôi mắt vô hồn, thần trí cậu chứa đầy hình bóng của một cô gái, bao kỷ ức xưa tưởng chừng đã ngủ yên lại bắt đầu ủa về.

Hơn 3 năm rồi họ không gặp nhau, 3 năm trước cô như biến mất khỏi thế giới này mặc cho cậu kiếm tìm trong đau khổ và tuyệt vọng. Vậy mà bây giờ tại sao cô lại xuất hiện trước mặt cậu với dáng vẻ điềm nhiên không có gì như vậy.

- Cốc cốc...

Tiếng gõ cửa vang lên và không đợi cậu trả lời, người phía sau cánh cửa tự động bước vào. Tần Phong khẽ hừ một cái, trong công ty này ngoài cái tên không biết phép tắc kia ra thì còn ai dám tùy tiện mở cửa phòng cậu khi chưa được cho phép cơ chứ.

Quả nhiên người bước vào chính là Quốc Anh. Anh chàng nhìn Tần Phong nhe răng ra cười:

- Sao rồi hả tổng giám đốc, buổi phỏng vấn sao rồi.

- Không có gì, buổi phỏng vấn diễn ra bình thường – Tần Phong lạnh lùng đáp rồi trở lại bàn làm việc tiếp tục giải quyết công văn.

- Thôi đi! Cậu đừng có mà hành hạ cái bao tử vốn đã bị tổn hại của cậu như vậy chứ – Quốc Anh nhìn Tần Phong lại lao đầu vào làm việc mà không màng đến việc ăn uống thì khẽ chau mày cau mày.

Tần Phong thấy Quốc Anh chuẩn bị cầu nhàu tiếp, cậu vội buông tay đầu hàng, nói:

- Được rồi, mình cùng cậu đi ăn là được chứ gì? Cậu còn lằng nhằng hơn cả mẹ mình nữa.

- Cậu thật là đồ vô ơn, mình lo lắng cho cậu như vậy mà còn bị cậu chê lằng nhằng à. Nếu không phải mẹ cậu bảo mình chú ý chăm sóc sức khỏe của cậu giùm bà thì mình cũng đâu cần phải mang tiếng thế này – Quốc Anh lên tiếng trách móc.

- Được rồi, để mình nói mẹ mời cậu ăn cơm để cảm ơn là được chứ gì – Tần Phong vội vàng nói, anh khẽ lắc đầu nhìn Quốc Anh, không hiểu tại sao lúc trước anh lại có thể làm bạn với cái tên ưa cầu nhàu như đàn bà này.

Đứng dậy với tay lấy cái áo khoác mặc vào, anh nhìn Quốc Anh lên tiếng hỏi :

- Đi đâu ăn đây?

- Đến chỗ cũ đi – Quốc Anh hất đầu ra hiệu rồi quay người bước đi trước.

Chiếc xe chở Hải Quỳnh và Khánh Vũ chạy một lát rồi thẳng lại trước một nhà hàng khá đông khách, vào giờ ăn trưa thì càng đông hơn. Hải Quỳnh đứng trước cửa nhà hàng nhìn thật lâu trong khi Khánh Vũ đi gửi xe, cảm giác rất lạ. Rõ ràng đây là lần đầu tiên cô đến đây, nhưng sao lại có cảm giác quen thuộc đến như vậy. Cứ như là cô đã từng đến đây nhiều lần. Cô ngay người quan sát từng chút một, cố gắng nhớ lại xem có phải có một nơi nào đó cũng giống với nơi này nên cô mới nhầm lẫn như vậy. Nhưng tất cả đều chỉ là con số 0.

- Chúng ta vào thôi – Khánh Vũ bước từ chỗ để xe ra giục.

Cô gạt đầu cười tươi rồi tung tăng bước vào. Khác với bên ngoài đầy nóng nực, bên trong là một không gian khoáng đạt đầy mát mẻ. Bây giờ cô mới hiểu vì sao nơi này được nhiều người lựa chọn làm điểm dừng như vậy. Từ không gian đến cách bài trí đều hoà hòa đẹp mắt. Tuy giữa phố thị ồn ào nhưng lại cho ta cảm giác khá yên tĩnh. Bên dưới đã chật kín cả người, Hải Quỳnh đưa mắt nhìn Khánh Vũ dò hỏi, nhưng Khánh Vũ chỉ cười rồi thúc giục cô bước vào bên trong.

Anh nắm tay Hải Quỳnh thật chặt dẫn cô đi về phía trên lầu. Trên đó lại là một khoảng không gian khác, hoàn toàn không giống với bên dưới. Bên trên có rất ít người cho nên khá yên tĩnh. Chọn một góc bàn đẹp có tầm quan sát, hai người ngồi vào bàn và bắt đầu chọn món. Trong khi chờ đợi, Hải Quỳnh kể lại buổi phỏng vấn cho Khánh Vũ nghe với giọng đầy tức tối khiến Khánh Vũ cười nắc nẻ.

Đang kể cô bỗng im bất rồi cúi thấp đầu xuống nấp sau bóng to lớn của Khánh Vũ khi thấy từ bậc thang hai bóng người đang đi lên và cô nhận ra kẻ đang đi phía trước không ai khác chính là cái tên tổng giám đốc mà nãy giờ cô nói xấu. Người ta nói “có tật giật mình”, “nhắc tào tháo, tào tháo tới”, cô vừa nhắc đến cái tên tổng giám đốc thì hắn xuất hiện liền trước mặt cô, cô lại sợ hắn ta nghe được những gì nãy giờ cô nói cho nên càng cúi đầu sát xuống hơn nữa. Kết quả là một tiếng cốp vang lên:

- Ui cha ! – Hải Quỳnh nhăn mặt kêu lên, rồi đưa tay ôm lấy cái đầu vừa bị đập xuống mặt bàn để lại một dấu ấn đỏ nhạt của đau chết đi được.

Tiếng đập và tiếng kêu của cô đã làm mọi người chú ý đến. Khánh Vũ vội vàng dùng tay xoa xoa chỗ đau cho cô. Lo lắng hỏi:

- Em không sao chứ?

Cô liên tục lắc đầu, mặt vẫn cúi gằm xuống, nửa vì xấu hổ, nửa vì muốn lẫn trốn hắn ta. Nhưng rất tiếc, hình ảnh của cô đã thu vào tầm mắt của hai người đi lên. Họ đều quay đầu nhìn về phía cô.

- Xin chào! – Tần Phong đột ngột lên tiếng khi nhìn thấy họ.

Hải Quỳnh kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về hai người đang tiến về phía họ. Anh ta đang chào ai vậy, chào cô ư? Ngay sau đó thắc mắc của cô đã được giải đáp. Khánh Vũ quay lại nhìn về phía sau thoáng giật mình nhưng ngay sau đó liền trấn tĩnh lại mỉm cười chào đáp lễ:

- Chào! Lâu quá không gặp.

- Hai người quen nhau ư? – Hải Quỳnh thoáng mừng rỡ lên tiếng hỏi, trong lòng thầm mong:” Có quen nhau đi, có quen nhau đi” (>0<>

- Có quen – Khánh Vũ chậm rãi trả lời, dường như câu trả lời được cân nhắc kỹ lưỡng – Nhưng không thân.

Đang mừng rỡ vì câu “ có quen”, vậy thì coi như có thể nhờ vả hay cầu cạnh cho cô được vào làm ở LK rồi, thà ê mặt trước Khánh Vũ còn hơn phải ê mặt trước ba và anh trai. Nhưng khi Khánh Vũ đề thêm một câu :” Nhưng không thân”, Hải Quỳnh nghe tiếng gương vỡ rắc rắc, giấc mộng của cô sụp đổ ngay tức khắc. “Quen nhưng không thân” vậy thì chẳng sơ muối được gì cả, buồn chết đi được , cô bèn thở dài thểu não trong lòng (TT_TT)

Tần Phong không trả lời, cậu nhìn Hải Quỳnh với ánh mắt khó dò, nụ cười đầy giấu cợt. Hải Quỳnh nuốt nước bọt rồi co người lại trước ánh mắt đáng sợ đó, cô cúi đầu khua khua ly nước trên bàn.

- Xin chào! – Quốc Anh lúc này mới lên tiếng, ánh mắt cậu chiếu lên người Hải Quỳnh.

- Xin chào! – Hải Quỳnh chớp chớp mắt nhìn về chàng trai trước mặt mình, rồi chợt nhận ra nụ cười đó, cô bèn reo lên – Cảm ơn lúc nãy anh đã cho em thanh sing gôm, nó giúp em không bị ngủ gật trong lúc chờ phỏng vấn.

- Không có gì, đừng khách sáo – Quốc Anh khẽ nói.

- Đi thôi !Đừng phiền hai người họ dùng bữa – Tần Phong bỗng lên tiếng giục khi thấy thức ăn hai người họ gọi đang đem tới.

- Tạm biệt! – Bốn người họ khẽ chào nhau, rồi Tần Phong và Quốc Anh chọn một chiếc bàn ngồi xuống.

Thấy họ đi xa, Hải Quỳnh mới thở phào nhẹ nhõm, cô uống ực ly nước này giờ bị cô khua qua khua lại rồi nói khẽ:

- Anh ta chính là cái thằng cha tổng giám đốc này giờ bị em nguyên rửa đó.

Khánh Vũ giật mình nhìn về phía Tần Phong, trong lòng trào dâng một cảm giác bất an.

- Thật đáng tiếc, mình vừa thấy cô ấy đã thích rồi. Vừa xinh xắn vừa ngây thơ nhưng rất có cá tính. Tiếc rằng cô ấy đã có bạn trai. Đúng là hoa đẹp đều có người nhanh tay cướp lấy – Quốc Anh vừa ăn vừa liếc nhìn về phía bàn của Hải Quỳnh than thở, Hải Quỳnh và Khánh Vũ ăn cơm khá vui vẻ và hạnh phúc, Khánh Vũ rất yêu thương Hải Quỳnh chăm sóc cho cô rất kỹ. Cậu vừa gấp thức ăn ngon cho cô, vừa bóc vỏ tôm, thể hiện sự galant tuyệt hảo của người bạn trai, khiến nhiều người nhìn thấy đều ngưỡng mộ Hải Quỳnh.

- Mau ăn đi, ở đó mà than với thở. Để ý chuyện người ta làm gì – Tần Phong khẽ trách bạn. Nhưng thật chất cậu mới là người liếc nhìn về phía đó nhiều nhất.

Nhìn nụ cười rạng rỡ của Hải Quỳnh, ánh mắt tinh nghịch của cô nhìn Khánh Vũ, bất giác nhói tim. Đã từng có lúc nụ cười và ánh mắt đó thuộc về cậu.

Cả buổi chiều hôm đó, tâm hồn Tần Phong đều treo ngược lên cành cây, khiến Quốc Anh tức muốn hộc máu vì phải nói lại rất nhiều lần. Cuối cùng anh thấy xấp tài liệu trên tay mình trước mặt Tần Phong rồi bảo:

- Cậu tự đọc đi, đừng có hành xác mình như thế. Hôm nay cậu sao vậy, tác phong làm việc mọi ngày của cậu ở đâu?

- Việc tuyển nhân viên mới ra sao rồi? – Tần Phong lảng tránh câu hỏi của Quốc Anh, lên tiếng hỏi.

- Kết thúc rồi. Mà cậu quen sao với anh chàng lúc nãy vậy – Quốc Anh nhún người rồi trả lời.

- Anh ta là thầy giáo của mình, đồng thời...- Mấy chữ “ cũng là tình địch của mình” của tần Phong bị cậu vội vàng nuốt vào bên trong.

- Đồng thời sao? – Quốc Anh chăm chú nghe.

- Không sao cả. Mà làm gì cậu lại để ý đến anh ta dữ vậy chứ. Đừng có giở trò gì nữa – tần Phong quát mắng cảnh cáo bạn.

- Mình có giờ trò gì đâu. Chỉ là muốn theo đuổi con gái thôi mà. Trước khi cô ấy lấy chồng, mình nên tạo cho cô ấy cơ hội lựa chọn chứ – Quốc Anh cười gian nói.
- Nhiều sự, lo mà làm việc đi, hợp đồng lần này mình giao hết cho cậu. Liệu mà làm cho xong đi đừng lo tán gái nữa, nếu không đừng trách mình không nể tình bạn bè mà tống cậu ra khỏi công ty – Tần Phong nói nửa đùa nửa thật.
- Vâng, tôi biết rồi thưa tổng giám đốc – Quốc Anh giả vờ trở nên nghiêm nghị đáp rồi dừng dậy cười vang bước ra ngoài.

Tần Phong nhìn theo dáng bạn khẽ lắc đầu thở dài.

Cả buổi tối dù cố gắng không suy nghĩ nữa, nhưng Tần Phong cũng không tài nào chợp mắt được. Anh lăn qua lăn lại mãi mà vẫn không ngủ được, đành xuống giường châm một điếu thuốc hút.

Anh không thường hút thuốc nhưng vẫn thường đem theo thuốc bên mình khi gặp khách hàng, chỉ để xã giao mà thôi. Cầm điếu thuốc trong tay, rít một hơi thật dài, những ký ức năm xưa ùa về theo cơn gió lạnh thổi tới.

4. Chương 4

Những năm tháng tuổi trẻ

Hải Quỳnh ngồi ngáp dài một cái trong sự chờ đợi mệt mỏi. Nửa tiếng đồng hồ trôi qua rồi mà anh trai Hiểu Huy của cô vẫn chưa tới. Sắp tới giờ chiếu phim rồi, biết vậy cô không thêm tới sớm làm gì ệt thân, vốn định cùng anh trai ăn chút gì đó rồi mới xem phim. Đành lết thân đi mua bắp rang và nước ngọt trong khi chờ đợi.

Đang nhâm nhi mấy hột bắp ngọt ngào thì di động cô đổ chuông. Là anh Hiểu Huy gọi.

- Hải Quỳnh, anh không thể tới xem phim cùng em được, công ty anh đột xuất có cuộc họp, anh phải tranh thủ thời gian mới gọi cho em được. Em cứ vào xem phim đi, lát nữa anh đến đón.
- Không cần đâu, xem phim xong em đón taxi về ký túc xá luôn. Anh không cần phải chạy tới chạy lui chi ệt – Hải Quỳnh vội ngăn anh mình lại. Cô biết mỗi khi họp là anh trai cô lại bận bù đầu bù cổ, không có thời gian ăn uống, cô không nỡ để anh mình phải mệt nhọc đến đón mình.
- Có được không? – Hiểu Huy e dè hỏi lại em gái.
- Được mà – Hải Quỳnh khẳng định chắc như bắp rang – Em chỉ cần đón taxi rồi nói địa chỉ ký túc xá là xong thôi mà.
- Ờ thôi được, vậy em xem phim đi, xem xong rồi về, nhớ cẩn thận nha. Về tới ký túc xá nhớ gọi điện cho anh – Hiểu Huy ân cần dặn dò em gái.
- Em biết rồi, tạm biệt – Hải Quỳnh đáp rồi vội vã cúp máy, cô sợ anh mình không yên tâm lại chạy đến đón thì khổ.

Nhìn lại đồng hồ lần nữa, cô đứng dậy định bước vào trong rạp chiếu phim thì...

- Buông ra đi, em đừng có như vậy được hay không? – Tiếng của một chàng trai đang quát một cô gái đang ôm chầm lấy cánh tay chàng trai như không muốn để anh ta đi.
- Không, em nhất định không buông – Cô gái đó nhất quyết lắc đầu đáp, tay càng siết chặt tay chàng trai hơn.
- Anh nói rồi, chúng ta chấm dứt tại đây. Anh không yêu em, xin em đừng bám theo anh nữa được không?
- Chàng trai cau mày bực bội tìm cách gỡ tay cô gái đó ra.

- Không, anh không yêu em nhưng em yêu anh. Xin anh đừng bỏ rơi em có được không? – Cô gái khóc nước mắt nói.

- Chẳng phải lúc đầu anh đã nói, em muốn quen anh thì anh không từ chối, nhưng mà đến khi chán thì chúng ta chia tay trong hòa bình. Luật chơi là như vậy, em chấp nhận rồi thì phải chịu. Bây giờ anh chán em lắm rồi, anh muốn chia tay – Chàng trai thản nhiên đáp, không màng đến ánh mắt và phán xét của những người xung quanh.

Hải Quỳnh chỉ muốn chạy đến đâm vào cái bản mặt ***** của anh ta một đâm thật mạnh cho vỡ luôn, để sau này anh ta không đi làm khổ con gái nữa.

Nhưng dù cậu ta nói gì thì cô gái vẫn một mực không chịu. Chàng trai bực mình quá liền đi đến quầy bán vé mua một vé phim, bởi vì trong rạp hát mà cô cứ làm phiền thì sẽ bị bảo vệ mời ra ngoài để tránh làm phiền đến người khác, vậy thì cậu có thể thoát khỏi sự phiền phức từ cô. Cậu đặt tiền lên mặt bàn bán vé rồi nói:

- Phim gì cũng được, suất chiếu bây giờ.

- Xin lỗi anh, vì hôm nay là cuối tuần cho nên vé xem phim toàn bộ đã hết rồi ạ. Nếu anh muốn xem phim thì chờ đến suất sau đi – Giọng nữ bán vé ngọt ngào nói.

Chàng trai cau mặt khó chịu lẫn thất vọng khi biết đã hết vé.

Hải Quỳnh chứng kiến từ đầu đến đuôi, cô thấy anh chàng này quả thật đẹp trai vô cùng. Anh ta mặt chiếc áo sơ mi màu đen hở ngực, để lộ vạm ngực vạm vỡ. Mái tóc phủ qua một bên đầy cá tính, sợi dây chuyền trên ngực của anh ta càng khiến anh ta trông hấp dẫn hơn.

Mà cô gái cũng cực kì xinh đẹp, ăn bận thì cực kì model. Chiếc áo hở vai, chiếc váy ngắn đến không thể ngắn hơn, trên người cô đều nhà những trang sức lộng lẫy đến phát ghiền. Hải Quỳnh cảm thấy cô gái này thật đáng thương, người xinh đẹp là thế, thiếu gì trai theo đuổi, sao lại đi yêu nhầm một kẻ đố kị như thế. Nghe hẳn nói mà cô sôi máu cả lên, cái thứ đàn ông như hẳn ta thay bồ như thay áo, đúng là khinh thường phụ nữ quá đi mất. Nhưng cũng thấy cô gái kia quả thật là mặt dày quá sức, sao không biết xấu hổ mà cứ bám theo một kẻ xua đuổi mình trước đám đông như vậy.

Dù có yêu anh ta thế nào cũng nên giữ lại tình chút lòng tự trọng chứ, cô ta thật là làm mất mặt chị em phụ nữ như cô quá. Điều này cho thấy cô ta cũng là hạng con gái không ra gì.

Nên khi nhìn thấy anh ta mua vé mà không có, vì hai tấm vé cuối cùng đã bị cô mua mất rồi còn đâu. Nhìn vẻ mặt khổ sở có phần đẹp trai quá mức của anh ta cô bỗng thấy thương cảm. Dù sao thì anh Hiếu Huy cũng không đến, tấm vé này cũng không thể trả lại, cho nên cô bước đến bên anh chàng đó chìa ra trước mặt anh ta tấm vé.

- Vé của anh đây – Cô nói, nhưng rồi đó thầm mắng mình là đồ mê trai, thấy trai đẹp thì quên mất hẳn chính là hạng người mình ghét nhất.

Anh ta sững lại một chút rồi cầm lấy tấm vé trên tay của cô. Thôi bỏ đi, cho thì cũng cho rồi, không nên hối hận mà mệt lòng, Hải Quỳnh quay lưng định bỏ đi thì...

Một bàn tay ôm chặt lấy eo cô, kéo sát vào lòng mình khiến cô giật mình, cảm nhận được hơi ấm cùng hương thơm trên người của người kia. Còn chưa kịp định thần lại thì đã nghe giọng nói của anh chàng kia.

- Cô ấy chính là bạn gái mới của tôi.

Cô và cô gái kia đều sững sốt tột độ nhìn về chàng trai kia, miệng Hải Quỳnh há ra như chữ O, mắt cô mở to nhìn cậu không chớp mắt (>0<), nhưng=" " sau=" " năm=" " giây=" " cô=" " cảm=" " nhận=" " được=" " dịch=" " vị=" " từ=" " miệng=" " mình=" " tiết=" " ra=" " vì=" " đang=" " ngắm=" " nhìn=" " trực=" " diện=" " vào=" " gương=" " mặt=" " đẹp=" " trai=" " của=" " anh=" " ta=" " xem=" " chút=" " nữa=" " là=" " chảy=" " nước=" " miếng=" " nếu=" " cô=" " không=" " vội=" " vàng=" " ngắm=" " miệng=" " lại=" ">

Không để cho cô và cô gái kia kịp phản ứng gì thêm, anh ta kéo cô đi thẳng vào bên trong rạp, cô cố gắng thoát ra khỏi tay anh ta và nhìn về hai cái ly nước ngọt và hộp bắp rang của mình tiếc rẻ. Nhưng đã bị anh ta đẩy nhanh vào bên trong.

Vừa vào bên trong, cô bực tức vắn người ra khỏi tay anh ta, hằm hằm nét mặt nhìn anh ta nói:

- Dù anh muốn lợi dụng tôi để thoát khỏi tay bạn gái mình, thì ít nhất cũng để tôi lấy ly nước ngọt và hộp bắp rang đã chứ, tôi mới vừa mua.

Anh ta hìn Hải Quỳnh phá lên cười ngĩ:” Cô gái này không tức vì bị lợi dụng mà lại tức vì bị mất ly nước ngọt và hộp bắp rang”.

- Lát nữa tôi đền lại cho cô. Trả luôn tiền vé cho cô.

- Không cần – Cô dứt khoát từ chối – Chỉ cần đừng để tôi gặp mặt anh thêm nữa là được – Nói rồi cô quay lưng bỏ đi về hàng ghế của mình.

Chàng trai đứng bất động một lát nheo mắt nhìn theo Hải Quỳnh ngẫm ngĩ:” Cô gái này cũng khá thú vị đấy chứ”

Hải Quỳnh vừa đặt mình ngồi xuống thì thấy ghế bên cạnh cũng có người ngồi xuống, theo phản xạ cô quay người nhìn người đó.

- Sao lại là anh? – Cô khó chịu hỏi, cô chẳng muốn gặp một kẻ được trời cho nhan sắc mà lại lấy đi tư cách như anh chút nào.

- Cô nương, hai vé cô mua là ngồi sát bên nhau, tôi không ngồi ở đây thì ngồi ở đâu – Anh ta nhìn cô phân trần vì sợ cô hiểu lầm anh ta theo cô.

- Tôi quên không được sao – Biết mình đã ngĩ sai nhưng cô bướng bỉnh không chịu nhận lỗi ngang ngược nói.

Anh nhìn cô khẽ lắc đầu rồi ngồi xuống xem phim. Anh vừa ngồi xuống thì đèn trong rạp cũng vừa tắt, màn hình bắt đầu giới thiệu về bộ phim. Hải Quỳnh đang ngồi xem nhìn thấy tựa phim:”Quỷ ám”, và những phân đoạn giới thiệu phim thì đứng tim luôn.

Lúc cô mua vé, toàn bộ vé đều bán hết chỉ còn lại hai cái vé này. Tuy không xem được bộ phim mình muốn coi, nhưng đã cắt công đến đây rồi thì xem đại phim nào cũng được. Vậy là cô đã mua hai cái vé đó mà không hề chú ý đến tên bộ phim.

Dù sống đến từng tuổi này, dù luôn luôn tin vào khoa học, dù không tin chuyện trên đời này có ma nhưng cuối cùng cô cũng sợ ma (T__T) . Vốn dĩ cô nhát gan từ nhỏ và dĩ nhiên cô ghét nhất trên đời này là phim ma.

Trong rạp hát tối om, chỉ phản chiếu ánh đèn từ màn hình tivi, cô sợ hãi không dám bước ra. đành ngồi lại chờ cho đến khi đèn sáng.

Nhưng mà dù không dám nhìn màn hình tivi nhưng mà những âm thanh rùng rợn ma quái vang lên từ tivi cũng khiến cô sợ xanh cả mặt. Hải Quỳnh co rút người lại, mà vẫn cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Tần Phong nhìn biểu hiện của cô như vậy thì cười nhạt. Con người thật đáng buồn cười, lại có bản tính tò mò quá đỗi. Rõ ràng là sợ ma, vậy mà cứ thích được nghe kể chuyện ma hay đi xem phim ma. Bộ phim ma này cũng chẳng có gì đáng sợ đến thế, chỉ có vài cảnh máu me đầm đìa, vài cảnh con ma lơ lửng, ngoài ra cũng chẳng có gì đáng bàn.

Nhưng Hải Quỳnh thì sợ đến nỗi nghiêng hẳn đầu về phía vai cậu, tay che lấy mặt, nhưng buồn cười nhất là những ngón tay xòe ra để cho đôi mắt hí hí nhìn về màn hình. Tần Phong muốn cười nhưng không nổi, đành ngồi yên chịu trận. Hải Quỳnh có mái tóc ngắn chưa chấm vai, mái trước rẽ qua hai bên ôm sát gương mặt bầu bĩnh của cô cộng thêm hai cái lúm đồng tiền khá sâu khiến cô trông rất đáng yêu.

- Không đáng sợ đến thế đâu. Cứ ôm lấy tay tôi cho đỡ sợ – Có chút động lòng thương cảm, anh bèn đề nghị sau đó nhích tay về phía cô.

Hải Quỳnh chỉ chờ có thế liền ôm chặt cánh tay của Tần Phong, trước đây mỗi lần đi xem phim cô đều ôm chặt tay của anh trai, nó khiến cô an tâm hơn rất nhiều. Tuy anh ta là người lạ nhưng dù sao cũng giảm bớt được phần căng thẳng và lo sợ trong cô.

Cả hai lại tiếp tục xem phim, thỉnh thoảng Tần Phong thấy tay mình bị siết chặt. Xem ra anh giống với mấy anh chàng dẫn bạn gái đi xem phim ma để có cơ hội gần gũi. Mà đúng là vào rạp này toàn là các cặp tình nhân đang co cụm sát vào nhau.

Cuối cùng phim cũng đến hồi kết thúc đèn trong rạp sáng lên, Hải Quỳnh mừng rỡ quay sang Tần Phong cười rạng rỡ, nhưng rồi cô nhận thấy tay mình vẫn còn ôm lấy tay anh, hơi bối rối, cô vội vàng buông tay anh ra. Rồi vợ lấy cái ba lô dưới đất bỏ chạy ra ngoài không quên luôn câu nói “cám ơn”.

Nhưng Tần Phong không vội ra ngoài, cậu sợ Nguyên Thu, cô gái lúc này bám theo cậu vẫn còn đợi bên ngoài nên từ từ bước vào toilet. Sau đó đảo thêm mấy vòng ở khu trò chơi điện tử rồi mới ra về, cũng đã gần 9 giờ rưỡi. Tần Phong đoán không thấy cậu, Nguyên Thu đã bỏ đi mất rồi nên Tần Phong yên tâm lấy xe ra về. Nhưng mới vừa ra chạy được một đoạn ngắn cậu đã thấy cô gái lúc này đang bị hai tên côn đồ bắt nạt. Thấy chết mà không cứu còn gì là đạo học võ, Tần Phong bèn dừng xe lại ngay sát cạnh và chạy đến đánh hai tên kia một trận cho chúng biết mặt đại diện đệ tam đẳng là gì, khiến chúng bỏ chạy, nhưng cô gái đã la lên:

- Dừng để bọn chúng chạy trốn.

Tiếng la của cô gái trong cơn sợ hãi có phần run rẩy khiến câu chữ không rõ ràng. Tần Phong tưởng cô gái bị gì nên quay đầu lại nhìn, hai tên cướp nhân cơ hội này bỏ chạy.

Thấy hai tên cướp bỏ chạy, Hải Quỳnh vội đuổi theo, Tần Phong vội chạy theo kéo cô lại. Anh sợ bọn chúng sẽ kêu đồng bọn đến, cho dù là anh có ba đầu sáu tay cũng không đánh lại bọn chúng. Huống hồ bọn này không chừng có thể sử dụng vũ khí nguy hiểm.

- Buông tôi ra, tôi phải đuổi theo bọn chúng, bọn chúng đã cướp ba lô của tôi rồi, trong đó có tiền và điện thoại của tôi.

- Trong đó có nhiều tiền không? Cô có khoảng bao nhiêu?

Hải Quỳnh đưa tay 4 ngón tay lên.

- 40 triệu – Tần Phong dò hỏi, Hải Quỳnh lắc đầu, cô cúi đầu giấu đi gương mặt của mình.

- 4 triệu!

Tiếp tục lắc đầu.

- Dừng nói với tôi là 400 ngàn nha.

- Chỉ có bốn mươi ngàn thôi – Cô lí nhí đáp. Mặt đỏ bừng lên, cô không dám ngẩng đầu lên nhìn Tần Phong. Liều mạng chỉ vì 30 ngàn, nói ra đúng là khiến người ta cười cho thúi mũi. Nhưng mà bốn mươi ngàn đó đủ để cô đi taxi về đến ký túc xá. Bây giờ trong người cô không còn một đồng làm sao đi về cơ chứ.

Vốn dĩ là đi cùng anh trai nên không cần lo lắng đến vấn đề tiền nong. Nhưng cô vẫn đem theo 5 trăm ngàn dần túi. Nhưng rồi tiền đi taxi đến, tiền mua vé, tiền mua nước ngọt và bắp rang, rồi lúc ra về cô đã lên tầng ăn chút gì chưa cái bụng đói, chỉ chừa đúng 40 ngàn đi taxi về. Biết thế cứ ra về sớm rồi tìm cái gì đó ăn lót dạ cho rồi, thì đâu có lường rằng tới giờ này mới ra để bị bọn cướp chặn đường mất của thế này. Hải Quỳnh khẽ gõ vào cái đầu của mình

- Cô định vì 30 ngàn đồng và cái điện thoại cũ mềm mà liều mạng sống chết với bọn đó à – Tần Phong nhìn cô gái trước mặt mình muốn đánh ột trận cho tỉnh cái sự điên rồ của cô. Lúc này cậu đã nhìn chiếc điện thoại của cô, nó là loại điện thoại lỗi thời rồi. Tuy cậu sinh ra trong một gia đình giàu có, nhưng không vì vậy mà cậu coi rẻ đồng tiền. Nhưng nhìn bộ dạng của cô, cậu không cho cô đang sống trong một gia đình nghèo khó. Huống hồ hành động sảng khoái không cần tiền của cô lúc này càng khiến cậu khẳng định. Vậy thì lí do gì mà cô ta lại muốn đuổi theo bọn chúng như thế.

- Anh thì biết gì mà nói – Vừa bị mất tiền, lại còn bị giảng đạo khiến cô phát cáu, liền gắt lên. Bây giờ cô không có tiền về ký túc xá, điện thoại cũng bị mất rồi làm sao liên lạc với mấy đứa bạn. Mà cái điện thoại đó là kỷ niệm lần sinh nhật thứ 14 của cô do anh trai cô tặng, tuy bây giờ nó cũ rồi, nhưng cô rất quý nó, không nỡ mua cái mới mà vứt bỏ nó sang một bên nên mới xài đến giờ này. Người ta bị mất của, không an ủi một câu còn mắng người ta, cô cảm thấy uất ức vô cùng, mắt bắt đầu rưng rưng.

Cho nên khi nói xong, cô quay người đi vào một góc đường xụ người ngồi xuống mà khóc. Nước mắt phụ nữ luôn làm mềm yếu trái tim đàn ông, nhưng Tần Phong lại chỉ thấy phiền phức mà thôi. Không ngờ cậu lại tự chuốc lấy phiền phức vào người, nếu lúc này cứ bỏ đi luôn là xong chuyện rồi. Tần Phong thầm thở dài nói:

- Cô ở đâu, tôi chở cô về.

Hải Quỳnh đưa đôi mắt sáng lấp lánh mừng rỡ của cô nhìn Tần Phong rồi cười hớn hở:

- Thật sao ? Vậy làm phiền anh rồi .

Chẳng để cho Tần Phong nói thêm gì cô liền chạy đến chụp lấy cái mũ bảo hiểm còn lại úp lên đầu mình rồi quấy tay hối thúc Tần Phong. Tần Phong chỉ còn cách lắc đầu chịu thua.

5. Chương 5

Chiếc xe đưa hai người họ tới cổng ký túc xá thì dừng lại, nhưng mà cánh cổng ký túc đã đóng lại từ lâu. Hải Quỳnh nhìn đồng hồ mới phát hiện đã qua 10 giờ rồi. Cô nhìn cánh cửa cổng lạnh lẽo đóng lại, bên trong những ánh đèn tối thui thì khổ sở vô cùng. Phải làm sao đây. Cô cắn nhẹ môi suy nghĩ trong khi Tần Phong đang đứng nhìn cô, gương mặt không hề biểu cảm gì.

Cô không thuộc số điện thoại của mấy đứa bạn, cứ nghĩ đi đâu vác theo điện thoại là không có vấn đề gì nữa. Trước lúc quyết định dọn đến ký túc xá ở, cô đã hùng hồn tuyên bố rằng mình muốn tự lập, không muốn cứ phải dựa dẫm vào ba và anh hai nữa. Nào ngờ vừa bước ra đường không bao lâu thì lại gặp phải sự cố này. Cô chẳng biết phải làm gì trong tình huống này.

- Cho tôi mượn điện thoại của anh đi – Hải Quỳnh e dè nhìn Tần Phong nói.

Anh không nói gì chỉ lặng lẽ đưa tay vào túi rút điện thoại ra đưa trước mặt cô. Cô đó l16y và bấm dãy số bị bắt học thuộc lòng từ lâu. - Anh....

- Hải Quỳnh là em à, sao lại sai số điện thoại này. Có chuyện gì xảy ra à.

Hải Quỳnh reo lên khi anh Hiểu Huy của cô bốc máy, nhưng lại nghe giọng nói mệt mỏi của anh mình, lòng cô chùng xuống. Bây giờ mà bác anh cô đến đón thì thật là tội nghiệp cho anh ấy, làm việc vất vả cả ngày như vậy rồi.

- Không có gì, đây chỉ là sim khuyến mãi của em thôi, em chỉ muốn báo với anh một tiếng thôi, em về đến ký túc xá rồi, em buồn ngủ lắm nên đi ngủ đây, anh cũng ngủ đi nha, tạm biệt.

Nói rồi, cô lại vội vàng tắt máy đưa trả điện thoại cho Tần Phong, anh khẽ cười đón lấy. Điện thoại của cậu mà dám nói là sim khuyến mãi, có số sim khuyến mãi nào lại có hàng số đẹp thế này không. Nếu anh chẳng đó mà tình ý nhìn ra thì sự nói dối của cô sẽ bị bại lộ ngay. - Bây giờ cô tính sao? – Tần Phong nheo mắt nhìn Hải Quỳnh dò hỏi.

Cô lắc đầu buồn nảo, rồi sau đó ngẩng đầu lên nhe răng nhìn anh cười. - Anh có thể cho tôi ở nhờ một đêm không?

- Chỉ bằng tôi cho cô ít tiền vào ở khách sạn – Tần Phong lạnh lùng nói. Đột nhiên có ác cảm với cô gái trước mặt mình. Cậu không biết liệu cô có giữ trò gì hay không?

- Không được, người ta nói: Cửa biểu là của lo, của cho là của nợ. Tôi không muốn mắc nợ ai cả.

- Coi như là đền bù cho phần nước và bữa lúc này cộng với tiền vé nữa, được chứ?

- Cũng không được, ba tôi nói, con gái con đứa không nên tùy tiện bước chân vào khách sạn sẽ bị người ta hiểu lầm – Cô khoát tay nói. Xém chút nữa Tần Phong sặc nước miếng của chính mình. Là ba cô nói không rõ hay là cô nghe không hiểu vậy, Thời buổi này người ta ra vô khách sạn hà rầm. Chỉ khi nào cô khoát tay

một anh chàng nào đó cùng vô mớ khiến người ta hiểu lầm chứ. Là cô quá ngây thơ hay là ngu ngốc đây. Đi vào khách sạn ở thì sợ mang tiếng, vậy mà đòi vào ở nhà của đàn ông con trai mà cô không sợ mang tiếng ư.

- Cô không sợ tôi là người xấu à – Tần Phong nhếch môi nói giọng trêu đùa.

- Vậy anh là người xấu à – Cô bất ngờ hỏi lại khiến Tần Phong ngớ ra một giây rồi cười phá ra nói:

- Cô nương à. Người xấu không viết chữ xấu trên mặt đâu.

- Vậy thì anh đi đi, cứ mặc kệ tôi, nếu tốt bụng thì chạy đi mua cho tôi mấy tờ báo để lót nằm – Cô khoát tay xua đuổi rồi đến góc tường cởi giày ngồi lên. Sau đó co ro xoa tay vào nhau trước cái lạnh bắt đầu dồn về.

Hành động của cô làm Tần Phong nhũn mảy. Anh bây giờ mới biết câu “giúp người giúp cho chót”, “tiền phạt, tiền tới tây thiên”. đành chịu vậy. - Lên đi, tôi đưa cô về nhà tôi.

- Thật hả? – Cô nhảy lên vui mừng vội xỏ giày chạy đến làm cho Tần Phong lại lần nữa không biết có phải cậu lại bị mắc lừa hay không. Khi vào đến chung cư cao cấp, Hải Quỳnh cứ lững thững đi sau lưng Tần Phong, ông bảo vệ nhìn anh cười vui, còn nháy mắt với vẻ, đây là lần đầu tiên Tần Phong đưa con gái đến đây. Mặt Tần Phong đỏ bừng lên, anh biết ông bảo vệ hiểu lắm mối quan hệ của hai người, nhưng lại không tiện giải thích nên đành cúi đầu bỏ đi. Chỉ có Hải Quỳnh là vô tư không biết gì, cứ nhảy chân sáo theo sau.

Khi vào đến nhà, Hải Quỳnh mới biết mình đã lầm nghiêm trọng. Thì ra trong căn hộ này ngoài cô và Tần Phong ra thì không còn ai nữa. Cái câu “traí đơn gái chiếc ở chung một nhà” khiến cô sợ bắn cả lên. Cô cứ nghĩ đến tá túc ở nhà Tần Phong sẽ an toàn hơn vì dù sao nhà anh ta cũng có đông người. Nhìn anh ta ăn bận sang trọng thì chắc là ba mẹ cũng thuộc tầng lớp trí thức, chắc chắn họ sẽ không để con mình làm bậy ngay trong nhà. Vậy mà... Hải Quỳnh chỉ còn biết để nước mắt chảy ngược vào trong mà thôi. Đã phóng lao thì đành phải theo lao vậy. Bây giờ có đi ra, cô cũng không biết đi đâu. đành liều mạng vậy.

Tần Phong chẳng nói gì nhiều chỉ đưa cô đến một căn phòng rồi lạnh nhạt nói:

- Cô vào phòng đó ngủ đi.

Nói rồi anh đi thẳng vào căn phòng bên cạnh, Hải Quỳnh vội chạy vào phòng đóng chặt cửa lại. Cô nhảy lên giường nằm, chiếc giường có đệm cực kì êm, khiến cô vô cùng thoải mái, rồi rên lên:

- Sướng quá đi, cuối cùng cũng được ngủ rồi.

Nhìn dáo dạt xung quanh cô nói thêm:” Còn có toilet riêng nữa”

Nhanh chóng vệ sinh sơ sài rồi nhảy lên giường đắp chăn đi ngủ. Nhưng đang mơ màng, Hải Quỳnh chợt nghe thấy những âm thanh lạ khiến cô đứng tim. Cơn buồn ngủ biến mất tiêu. Lăn qua lăn lại vẫn không ngủ được, đầu óc cô hiện ra vô số hình ảnh và suy nghĩ đen tối.

- Có khi nào anh ta chờ đến nửa đêm khi cô đã ngủ say rồi mới bắt đầu ra tay sàm sỡ hay không?

Cô vội vàng bật dậy xem xét mình có khóa phòng cẩn thận chưa. Thở phào một cái khi nhìn thấy mình đã bấm khóa rồi đang định chui vào chăn nằm thì chợt nghĩ đến một vấn đề:” Đây là nhà của anh ta, tất nhiên anh ta có chìa khóa phòng, bấm cửa như vậy chẳng phải là hoài công hay sao?”. Cô thấy chột dạ vô cùng, muốn đi ngủ nhưng không sao an tâm được. Cuối cùng đành kéo chăn quăn lấy mình rồi nằm ngủ ngay trước cửa phòng.

Sáng Tần Phong thức dậy, định gõ cửa phòng xem cô ta dậy chưa, nhưng chẳng ai trả lời, cửa phòng lại khóa kín. Không biết rằng cô ta còn hay đã đi rồi, anh đành lấy chìa khóa sơ cua mở ra. Vừa mở cửa, Tần Phong đã cảm thấy dường như có cái gì chặn cánh cửa lại, cứng ngắt. Cố hết sức đẩy vào, cậu thấy một đồng bầu nhàu lau đi mấy vòng, sau đó là tiếng thét chói tai:

- Anh đừng có mà sàm sỡ, tôi la lên đó nha.

Tần Phong nhìn cái đồng bầu nhàu trước mặt mình với một gương mặt đầy ke, mái tóc rối bời, hai mắt chứa đầy quầng thâm trông đến thảm hại vô cùng đang nhìn anh cung tay thủ võ mà muốn phá ra cười ngặt nghẽo.

- Ai mà thèm sàm sỡ cô chứ – Tần Phong giễu môi nói.
- Vậy nữa đêm nữa hôm anh vào đây làm gì – Hải Quỳnh nhìn anh nghi ngại.
- Chị hai, nhìn lại đồng hồ đi rồi nói, tôi cho cô 5 phút sửa soạn. Nếu không làm nhanh là tôi bỏ đi trước ráng chịu đó nha – Tần Phong nói xong lập tức bỏ đi.

Hải Quỳnh nheo mắt nhìn đồng hồ rồi hét lên hai chữ:” Đi học”.

Vừa thấy Hải Quỳnh hốt hải chạy vào, vàng trán thấm đẫm mồ hôi, trên người vẫn là bộ đồ ngày hôm qua, hỗn hển thở. Minh Trang ngạc nhiên trố mắt hỏi:

- Đừng nói với tôi là đêm qua bà không về nhà nha. Bọn tui ngồi chờ bà suốt đêm nè, gọi điện thoại lại không bắt máy.
- Máy bà có gọi cho anh Huy không? – Hải Quỳnh nghe vậy thì hoảng sợ vội hỏi .
- Không? Tụi này cũng định gọi nhưng nhớ lại anh ấy đổi số mới rồi nên không gọi được – Minh Trang nhún người đáp.

Hải Quỳnh nghe vậy thì thở phào.

- Mà có chuyện gì? Hôm qua không phải bà cùng anh Huy đi xem phim à? Quá 10 giờ rồi mà không thấy bà về, cũng không thấy gọi điện, tụi tui cứ tưởng bà về nhà cùng anh Huy chứ. Nhưng xem ra không phải rồi, nói mau... – Minh Trang giả vờ nghiêm nét mặt tra xét.
- Đúng vậy, thành thật sẽ được khoan hồng, gian dối sẽ không được tha thứ đâu. Hôm qua hẹn với anh nào rồi nói dối bọn này đi cùng anh Hiếu Huy – Phương Hồng bước ra chặn trước cửa lém lỉnh hỏi.
- Ấy da, chuyện dài lắm, cho tao vào thay đồ kẻo không kịp giờ của thầy Tâm thì chết. Tụi bây cũng mau chuẩn bị đi, tao không muốn trở thành tử tù của thầy đâu – Hải Quỳnh gạt bạn ra chạy vào bên trong phòng nhanh chóng lấy đồ thay ra ngay trước mặt mấy đứa bạn.
- Từ từ, đừng có gấp, vào trong toilet rửa mặt đi, người bà toàn là mồ hôi không? – Ngọc Yến bèn khuyên.
- Mặc kệ đi, giúp tui thu dọn sách . Không kịp đâu – Hải Quỳnh lắc đầu tiếp tục thay đồ.
- Đừng có lo, hôm nay thầy Tâm không có dạy đâu – Lê Phương uể oải ngáp một cái nói – Nghe nói thầy bị bệnh gì gì đó phải nhập viện.
- Sao không nói sớm – Hải Quỳnh lần nữa thở phào nhẹ nhõm, thái độ gấp gáp cũng chậm lại.
- Nhưng mà sẽ có thầy khác vào dạy, nghe nói là giáo viên mới về trường – Minh Trang bước vào chậm rãi nói.
- Đừng lo, thầy giáo trẻ mà, nếu thầy bắt bẻ gì thì cứ theo cách cũ khiến thầy gờ tay đầu hàng là được – Phương Hồng búng tay, chân mày xếch lên nhìn tụi bạn ranh ma nói.

Vậy là 5 cô gái cùng chung một phòng ký túc xá, 5 người bạn thân thiết từ thời cấp 1, cứ nhàn rỗi đi tới hội trường lớp học bình thản mà không hề biết rằng ở đó có đối thủ của họ.

Quả đúng là thầy giáo mới vô cùng trẻ, chẳng những quá trẻ mà còn quá đẹp trai. Làm cho các bạn nữ trong hội trường một phen suýt xoa không ngừng. Nhưng thái độ của thầy giáo càng làm cho các bạn nữ một phen xuyến xao, chỉ có thể dùng một từ :” Quá thân thiện”

Một buổi giới thiệu sơ lược đã diễn ra trước buổi học, chỉ có điều 5 cô gái vẫn còn đang hì hục bước lên lầu nên vẫn không biết. Cho nên khi mà buổi học bắt đầu thì họ mới lén lén lút lút chờ cho thầy quay lưng lên bảng thì chuồn vào, nhưng không tài nào qua được đôi mắt laser sáng rực của thầy giáo trẻ.

- Mấy bạn vô trễ kia – Giọng thầy giảng viên trẻ vang lên khiến cả 5 đứng hình co ro quay mặt lại nhìn về phía thầy sau đó ném cho nhau ánh nhìn lo lắng – Các em có biết giờ qui định hay không, có biết hành động chậm trễ của các em đã làm ảnh hưởng đến việc học của mọi người hay không?

Phương Hồng hất mặt ý bảo cứ thế mà làm. Vậy là cả 5 người cùng hướng về thầy giảng viên mỉm cười chào lễ phép. Ngụy quân tử luôn đưa ra bộ mặt hiền lành lễ phép mà ^^

- Tụi em xin lỗi thầy, lần sau không có chuyện đi trễ nữa đâu ạ – Phương Hồng thay mặt cả nhóm nói. - Được rồi, hy vọng các em sẽ giữ lời – Thầy lạnh lùng buông một câu rồi bắt đầu bài học.

Vừa ngồi xuống, Minh trằng đã thì thầm:

- Tiêu rồi, ông thầy này coi bộ hắc lắm nha.

- Xì..... thằng chả lemon question (chanh hỏi = chẳng) đó mà – Ngọc Yến chề môi nói.

- Hừ, đến cả ông thầy Tâm còn chưa dám bắt bẻ tụi mình cái kiểu đó nữa. Ông Thầy này đúng là không thấy quan tài không đổ lệ mà – Ngọc Yến nực tức nói.

- Dám làm tụi mình què mặt trước mọi người – Lê Phương nhìn thầy hằm hừ – Cái gì mà ảnh hưởng đến việc học của mọi người chứ. Cứ để cho tụi mình đi vào lạng lẽ có phải là thế giới hòa bình rồi không. Là hấn ta khơi mào chiến tranh trước.

- Bình tĩnh chờ cơ hội đi, lát nữa tha hồ lên tiếng làm bẽ mặt thằng chả – Phương Hồng ghiến răng khuyến nhủ.

Hải Quỳnh mặc kệ tụi bạn có âm mưu gì, bây giờ hai mắt cô cứ díp lại. mấy câu đối đáp gì gì đó của anh chàng giảng viên trẻ và mấy nhỏ bạn thân đều là tiếng ru cho cô chìm vào giấc ngủ. Haiz! Đêm qua là một đêm ngủ không ngon giấc.

6. Chương 6

Cuối cùng giảng viên trẻ kết thúc bài giảng của mình bằng một câu hỏi:

- Có em nào thắc mắc gì không?

Anh ta đưa mắt nhìn một lượt xuống hội trường, có mấy cánh tay của nhóm bạn nữ vô trề:

- Được rồi, lần lượt từng em hỏi đi? – Thầy thờ ơ nói. Ánh mắt dường như đang chiếu về một hướng nào đó.

Bên dưới lập tức có tiếng xì xầm:” Để tao hỏi trước cho”

- Thưa thầy, thầy tên gì ạ? Thầy bao nhiêu tuổi rồi? – Phương Hồng xung phong đứng lên hỏi trước.

- Vấn đề này, tôi đã giới thiệu ở đầu giờ rồi, là do các bạn tới trễ nên không nghe được. Tôi cũng không muốn nhắc lại – Không ngờ ông thầy này lại trả lời một cách lạnh lùng thế này làm Phương Hồng đơ luôn cả gương mặt xinh đẹp.

1:0

Phương Hồng tức quá không nói thành lời, vốn định trêu thầy trẻ một phen không ngờ chưa gì bị thầy chơi cho ê mặt, cô bèn đá chân tụi bạn. Minh Trang bèn lay Hải Quỳnh còn đang mải mê ngủ gật dậy trong khi Ngọc yến đứng lên hỏi:

- Vậy thầy đã giới thiệu bản thân có bạn gái chưa ạ.

Một câu hỏi đầy láu cá, không hỏi trực diện là thấy có bạn gái chưa, cũng là một câu hỏi dò. Vì Ngọc Yến không biết trước đó có cô bạn nào cũng giống tụi mình hỏi thầy có bạn gái chưa nên quyết định đưa ra câu hỏi mang tính chất thăm dò không thể phản bác. Ấy vậy mà thầy giáo lại nói:

- Đây là câu hỏi trong bài học hay sao?

- Không phải ạ – Ngọc Yến hơi lúng túng.

- Vậy thì đây là câu hỏi riêng tư tôi xin được phép miễn trả lời .

2:0

- Trang, lần này bà ra tay đi, nhất định không để thầy đắc ý nữa – Lê Phương ngồi giữa năm đứa giục Minh Trang đứng lên.

Trang giơ tay rồi đứng lên hỏi:

- Thưa thầy, vì sao thầy muốn làm giảng viên ạ.

- Theo em là vì sao? – Thầy hừ mũi nhìn Trang hỏi ngược lại.

- Theo em nghĩ thì là vì một điều gì đó và cũng có thể là vì một người nào đó – Minh Trang thẳng thắn trả lời không suy nghĩ.

Thầy giáo trẻ đứng nghiêm lại, khoanh tay nhìn mấy cô học trò của mình, chậm rãi nói:

- Đúng vậy, người ta muốn làm một điều gì đó luôn có nguyên nhân của nó. Nguyên nhân có thể là sự việc hay có thể là vì một người nào đó.

- Vậy thì thầy vì nguyên nhân nào ạ – Trang tiếp tục hỏi dồn ánh mắt nhìn thầy quyết tìm câu trả lời.

Thầy ho nhẹ một tiếng, gương mặt hình như hơi đỏ một chút, ánh mắt hình như đang nhìn cái gì đó. Vô tình quét qua Hải Quỳnh còn đang lơ mơ ngái ngủ làm cho Hải Quỳnh bị cơn trấn động tỉnh ngủ ngay lập tức. Cô nuốt khan nước bọt một cái, quay sang giả bộ chăm chú nhìn bạn mình.

- Vì bạn gái thầy à – Thưa thế xông lên, Minh Trang tiếp tục hỏi.

Mấy cái đầu của mấy bạn nữ ngóc thẳng dậy

- Không, vì một người thầy – Thầy bỗng trầm giọng nói – Thầy ấy là tấm gương sáng trong học tập để thầy noi theo.

- Vâng ạ, thầy cô luôn là tấm gương tốt nhất cho chúng ta noi theo – Minh Trang gật đầu tán thành – Nhưng mà thưa thầy, nhiệm vụ của người thầy có phải là giải đáp mọi câu hỏi cho học sinh của mình trong tầm hiểu biết của bản thân hay không ạ.

- Đúng vậy, nhiệm vụ của người thầy là giải đáp những thắc mắc của sinh viên mình trong sự hiểu biết của bản thân, nhưng không bao gồm chuyện cá nhân – Thầy trả lời nhưng cố tình nhấn mạnh về sau.

- Nhưng nếu như chuyện cá nhân đó ảnh hưởng đến sự học tập của học sinh thì sao hả thầy – Minh Trang truy vấn tiếp.

- Tôi không nghĩ chuyện tình cảm cá nhân của tôi có thể ảnh hưởng đến học tập của các em đâu – Thầy nghiêm nét mặt nói.

- Sao lại không ạ. Khi ta có một vấn đề thắc mắc nào đó thì chúng ta sẽ tập trung vào vấn đề đó để tìm hiểu cho ra lời giải. Vậy thì sẽ khó tiếp thu được những vấn đề khác, thầy xem, nếu như các bạn nữ cứ lo tìm hiểu xem thầy có bạn gái chưa thì có phải là ảnh hưởng đến việc học không ạ – Minh Trang lập tức bắt bí ngay.

- Việc học là trách nhiệm của các em. Nếu các em vì mãi nghĩ đến việc tôi có bạn gái chưa mà không thể tiếp thu bài học thì cũng là lỗi của các em – Thầy nhăn mày cố gắng giải thích.

- Nhưng cũng có một phần trách nhiệm của thầy. Lỗi là bởi thầy quá đẹp trai ạ. Mà làm người ai cũng yêu cái đẹp nên không thể trách tội em được đâu thầy ơi – Minh Trang cười ranh ma đáp.

- Đúng vậy, đúng vậy.... – Cả hội trường nhao nhao lên khiến thầy lúng túng cực kì .

Thầy giảng viên trẻ khẽ lắc đầu, chưa bao giờ anh lâm phải tình trạng này. Cảm thấy tức giận trước mấy lời bắt bẻ của cô nữ sinh này. Nhưng không thể bộc phát ra được, cuối cùng đành thở dài nói:

- Cứ cho là bản thân tôi ích kỷ đi, nhưng nếu các em biết được chuyện đời tư của tôi , sẽ là gánh nặng của tôi.

- Em nghĩ bất cứ giảng viên nào cũng chấp nhận hứng chịu gánh nặng để cho học trò mình có thể mở mang kiến thức mà thầy. Chẳng phải giáo sư mà thầy ngưỡng mộ cũng có đức tính đó nên thầy mới quý mến và muốn theo ngành này hay sao – Minh Trang tiếp tục để thêm một câu chiếu bí luôn, chấm dứt luôn sự uy phong, cao ngạo này giờ của thầy giảng viên trẻ.

Thắng toàn diện

Thầy đứng ngó người ra không thể đáp trả một câu nào, bắt đầu hối hận vì lúc đầu mình không chịu bỏ qua ấy người bọn họ. Vốn dĩ những giáo viên trẻ thường thiếu kinh nghiệm đối phó với lũ học trò nghịch hơn quỷ sứ, ranh ma hơn cáo. Anh cứ nghĩ gắn vào mặt cái vẻ lạnh lùng, giọng nói cứng rắn sẽ khiến cho tụi học trò sợ hãi, cần phải đánh phủ đầu để từ nay chúng không quen thói, chúng sẽ nghe lời, nhưng hóa ra anh lầm rồi. Kể cấp cũng gặp phải bà già, vô quyết dày có móng tay nhọn, núi cao còn có núi cao hơn.

Cả lũ dắt ý nhìn thầy giáo vẻ mặt đẹp trai đang cau lại cười thích chí. Minh trang đưa tay ra cho tụi bạn đập tay hoan hô vì đã triệt hạ được ông thầy.

Ngay lúc căng thẳng như thế thì Hải Quỳnh đưa tay lên . Thầy nhìn cô hỏi:

- Em cũng muốn hỏi khó thầy câu gì à – Trong giọng nói có phần giận dữ, có phần trách móc

- Không ạ, em chỉ muốn hỏi, đã hết giờ rồi, tụi em ra chơi được chưa? – Hải Quỳnh đáp gọn lỏn.

Thầy giáo có vẻ lúng túng thật sự khi thấy mình dường như đang muốn trút sự bức dọc lên Hải Quỳnh, đành cúi đầu giấu đi sự xấu hổ của mình , khẽ gật đầu rồi xách cặp bỏ đi ra ngoài. Ở đây mấy cô nàng này phá ra cười nắc nẻ vì cuối cùng cũng có thể làm ông thầy bối rối.

Ra về cả bọn vui vẻ tíu tít bàn nhau xem lần sau nên phá ông thầy như thế nào nữa thì Hải Quỳnh đột nhiên phát hiện ra một bóng người quen thuộc.

- Có đứa nào đem sing gồm không hả – Cô quay đầu nhìn bọn bạn hỏi.

- Làm chi?- Lê Phương chợt ngừng lại hỏi.

- Sáng nay, tui đánh răng vội mà....- Hải Quỳnh giải thích.(định ghi là quên đánh răng^^, nhưng sợ ô quết cảnh quan)

- Bà có bị hôi miệng đâu làm gì phải kỹ thế – Phương Hồng thắc mắc, nhưng tay vẫn lấy ra một tép sing gồm. - Cứ đưa đây – Hải Quỳnh vừa nói vừa đưa tay giật lấy thanh sing gồm bỏ quá miệng nhai, lát sau nhả vào miếng giấy gói lại, sau đó nhét vào tay Mianh Trang nói:

- Bỏ thùng rác dùng mình – Hải Quỳnh nói xong liền chạy đi.

- Cái con nhỏ này, tui là osin của bà à – Minh Trang lên tiếng trách nhưng Hải Quỳnh đã bỏ chạy mất tiêu.

Tám con mắt tò mò nhìn theo bóng Hải Quỳnh. Cô chạy đến trước mặt của một chàng trai có thể xem là siêu đẹp trai. (>0<>

- Hey, chào anh – Hải Quỳnh hớn hở chạy đến bên cái anh chàng mà đêm qua đã ra tay giúp đỡ cô trong khốn khó.

Sáng nay vì quá vội vàng sợ trễ học nên cô cứ thế chạy bèn vô ký túc xá mà quên luôn lời cảm ơn dành cho anh. Không ngờ bây giờ gặp lại, xem ra anh ta cũng là sinh viên của trường này. Dù sao cũng nợ người ta ơn huệ, cô nhất định phải báo đáp cái ơn này, một tiếng cảm ơn là không thể thiếu. Nhưng mà...

- Cô là ai? – Tần Phong lạnh lùng đáp.

Gương mặt cười xinh xắn của Hải Quỳnh bị đơ cứng lại , miệng há ra vừa đủ để mấy cơn gió thổi vào bụng. Cô vội vàng giải thích:

- Anh không nhận ra tôi sao, tôi chính là người ngủ nhờ nhà anh tối hôm qua ấy.

- Xin lỗi, tôi thật sự không quen cô – Tần Phong lạnh lùng đáp rồi bỏ đi một mạch để lại Hải Quỳnh một cái nhử mảy suy nghĩ, chẳng lẽ trí nhớ anh ta có vấn đề hay là trên đời này có hai người giống nhau như đúc, cả bộ đồ anh bạn sáng nay cô vẫn nhận ra mà.

Cô đang lắc đầu suy ngẫm thì tụi bạn đến vỗ vai cô trêu:

- Hóa ra bà mê trai bỏ bạn chạy đi à – Mianh Trang cười nói.
- Làm sao bà quen anh ta vậy, anh ta ở trường này nổi tiếng lắm đó – Phương Uyên hất mặt nói về ngưỡng mộ. Nhỏ này mà chịu khen ai thì chắc chắn người đó phải có mặt ưu tú của mình.
- Nhưng này, anh ta nhìn hách quá, bỏ đi không thèm quay đầu luôn – Ngọc Yến nhận xét.
- Trai đẹp thường tự cao vậy mà – Lê Phương gật đầu – Mà bà quan anh ta từ khi nào mà tụi này không biết vậy, mau khia ra nếu không sẽ bị nhục hình tra tấn đó – Vừa nói vừa dùng tay thoẹt lét Hải Quỳnh.
- Được rồi, để mình khai. Chuyện là vậy nè – Hải Quỳnh chịu không nổi cú chọc của bạn bèn đầu hàng nói.
.....
- Thì ra là như vậy – Phương Hồng à lên sau khi nghe.
- Lúc trước tui bảo bà cùng học vũ với tôi đi không chịu, bây giờ thấy chưa, may mà có người đến giúp – Minh Trang phán.
- Tối qua, không có chuyện gì xảy ra thật chứ – Ngọc Yến lên tiếng dò xét hỏi.
- Trời ơi, đừng nhìn bộ dạng con nhỏ này khờ khạo mà lầm, ai mà dám ăn hiếp nó – Lê Phương cười phá ra nói.
- Đâu có, mình lo là lo cho anh chàng kia kìa, chỉ sợ tối qua anh ta bị nó ăn thịt thôi. Không thấy lúc này vừa thấy anh ta là nó bỏ tụi mình chạy đi đó hay sao. Chắc là nó làm anh ta sợ quá nên không dám nhận là có quen biết cũng không chùng – Ngọc Yến cười trêu.
- Con quỷ..., lúc này tao chỉ định đến cảm ơn anh ta thôi chứ bộ – Hải Quỳnh với tay đập cho nhỏ bạn một phát cho tụi phát biểu linh tinh.
- Thôi gạt anh ta sang một bên đi. Tụi mình cùng đi ăn mừng vì chiến thắng được ông thầy đi- Phương Hồng vui vẻ đề nghị.
- Được đó.... – Tất cả lên tiếng tán thành.

7. Chương 7

Tất cả chỉ là hồi ức của anh.

Hiếu Huy cầm ly nước cam vào phòng cho em gái, thấy Hải Quỳnh đang hí hoáy ghi ghi, chép chép cái gì đó rất chuyên tâm nên đến gần xem xét. Hóa ra là đang ghi những tuyến dụng trên mạng. Thấy em gái vất vả, Hiếu Huy bỗng cảm thấy đau lòng, từ nhỏ được cưng chiều chưa bao giờ phải vất vả cả. Anh đặt ly nước cam xuống, xoa đầu em gái nói:

- Hay là đến công ty anh làm đi, anh sẽ sắp xếp cho em công việc mà em sẽ có cơ hội phát huy tài năng của mình.
- Không đâu, em muốn thử tự lập một lần, khôngA thể cứ dựa vào anh và ba mãi. Vào công ty anh làm, nếu có gì thể nào em cũng chạy đến tìm anh khóc lóc cho xem – Hải Quỳnh liền lắc đầu và kiên quyết giữ vững ý kiến của mình.

Hiếu Huy thấy em gái kiên quyết như vậy thì đành chịu thua, anh biết cho dù có nói thêm thì với bản tính bướng bỉnh được chiều chuộng từ nhỏ của em gái, nhất định sẽ không nghe theo. Anh thở dài khẽ nói:

- Được rồi, em thích sao thì làm vậy đi. Nhưng không cần phải gấp gáp tìm việc như vậy, em mới tốt nghiệp, cứ thông thả chơi cho đã rồi hãy nghĩ đến việc làm.

- Em biết rồi, cảm ơn anh – Hải Quỳnh cười hì hì nhìn anh hai nói.
- Uống nước cam đi, anh ra ngoài đây – Hiểu Huy đẩy ly nước đến trước mặt Hải Quỳnh rồi quay đi.

Hải Quỳnh nhìn theo bóng dáng của anh trai thì lòng dâng lên cảm xúc yêu thương dào dạt. Từ nhỏ cô mất mẹ, ba lại bận bịu trên giảng đường, chỉ mình anh hai lo lắng chăm sóc cô, hai anh em vì vậy mà vô cùng thân thiết. Biết rằng anh trai lo lắng sợ cô vất vả mới đề nghị như vậy, Hải Quỳnh cảm thấy có chút có lỗi, cô bèn nói:

- Anh, nếu em không tìm được việc thì phải làm phiền anh rồi.
- Đừng khách sáo – Hiểu Huy quay lại cười vui vẻ nói.

Cả ngày Hải Quỳnh cầm đơn đi xin việc rất nhiều nơi, đến mỗi cả chân mà vẫn bị từ chối với lý do cô vẫn chưa có kinh nghiệm. Cô đành gọi điện hẹn lũ bạn ra than thở.

- Bà ngu quá, cứ nói dối là đã có kinh nghiệm từ nửa năm đến 1 năm là được rồi – Minh Trang lườm bạn mình mắng.
- Xi... nhìn cái bằng tốt nghiệp của nó, người ta biết ngay là mới vừa tốt nghiệp thì làm sao mà nói dối – Phương Hồng lên tiếng trả lời thay cho Hải Quỳnh.
- Thì có gì đâu. Bà không biết là có nhiều người đã đi làm trước khi tốt nghiệp à. Cứ nói là đã làm thêm ở công ty nào đó là được. Chẳng có công ty nào hoạt động giống công ty nào cả. Cho nên không biết chỗ nào có thể hỏi mà lo gì – Minh Trang cãi lại.
- Thôi đi, Hải Quỳnh mà nói dối là bị bắt quả tang ngay, bị người ta biết được là tiêu – Lê Phương lên tiếng ngăn.
- Được rồi, bỏ đi. Chắc tao phải vác mặt đi nhờ anh Huy thôi – Hải Quỳnh than thở nói.
- Vậy cũng tốt, dù sao có anh Huy thì sẽ không bị tình trạng ma cũ bắt nạt ma mới – Ngọc Yến gật đầu nói.

Trong nhóm thì Minh Trang quyết định đi tiếp sự nghiệp sáng tác của mình. Phương Hồng thì mở tiệm thời trang cao cấp để buôn bán cho đúng với sở trường của mình. Lê Phương thì tiếp quản công việc gia đình. Ngọc Yến thì xin được công việc gần nhà, nhưng cũng bị trục trặc vì quan hệ với đồng nghiệp không tốt nên trong nhóm chỉ mình cô có kinh nghiệm truyền dạy nhất cho Hải Quỳnh.

Sau đó mọi người tranh nhau kể chuyện hàng ngày của mình rồi cùng nhau ngồi cười. Đột nhiên điện thoại của Hải Quỳnh vang lên:

- Alô!
- Bạn có phải là Hải Quỳnh hay không? – Đầu bên kia vang lên một giọng nói nhẹ nhàng.
- Đúng vậy. Xin hỏi có việc gì hay không? – Hải Quỳnh lo lắng suy xét xem ai đang gọi ình.
- Vâng, mình là người của công ty LK, mình gọi đến để thông báo rằng bạn đã trúng tuyển vào đợt tuyển chọn lần này của công ty – Giọng bên kia vẫn nhẹ nhàng nói.
- Thật sao? Tôi trúng tuyển rồi sao? – Hải Quỳnh reo lên vui mừng rồi đưa tay ra hiệu ấy đứa bạn im lặng.
- Chính xác bạn đã trúng tuyển. Ngày mai mời bạn đến công ty làm hợp đồng thử việc trước. Chào bạn.
- Chào. Tạm biệt và cảm ơn đã thông báo – Hải Quỳnh hớn hờ nói.
- Đừng khách sáo – Đầu dây bên kia nói xong liền cúp máy.

Nghe những tiếng túp túp từ đầu dây kia vọng lại mà Hải Quỳnh cứ ngỡ đang mơ. Không ngờ cô lại được trúng tuyển, không ngờ lại là công ty lớn như vậy tuyển chọn, không ngờ lần đầu tiên xin việc đã được nhận ngay. Hải Quỳnh vui đến nỗi, cô nhìn mấy đứa bạn ôm chầm nhảy múa mà chẳng nói được lời nào.

Sau khi qua cơn xúc động, cô mới thở hắt hắt và từ từ nói:

- Mình được tuyển rồi, là công ty LK tuyển. bất ngờ ghê. Mình cứ tưởng là bị loại rồi khi thấy cái ông tổng giám đốc nhìn mình một cái rồi bỏ đi. Vậy mà....ôi vui quá đi mất.

Hải Quỳnh hôn hờ reo mừng mà không hề nhìn thấy sắc mặt của mấy đứa bạn. Đường như họ đang gượng cười vui vẻ với cô nhưng ánh mắt lướt nhìn nhau rồi nhìn cô lo lắng, bất giác thở dài.

LK...tổng giám đốc...câu chuyện của mấy năm trước lại hiện về. Người vẫn nhớ, thì mãi mãi không thể quên hình ảnh đáng thương năm đó.

Muốn nói ra nhưng sợ lại gây tổn thương một lần nữa, người đau thì vẫn đau, người đã quên thì hãy để quên đi.

Lần này Hải Quỳnh chọn một chiếc áo sơ mi màu hồng nhạt để bạn đến trình diện trong lần đầu tiên. Người hướng dẫn lại dẫn cô đi lên tầng cao nhất của tòa nhà. Hải Quỳnh lo lắng vô cùng khi nhìn con số trong thang máy. Chưa nói đến việc cô vẫn chưa chính thức làm nhân viên thực tập nữa là, nói chính xác cô chỉ là một nhân viên hèn mọn, còn thấp hơn nhân viên bình thường đến mấy bậc. Vậy thì sao lại được điểm phúc được đưa lên tầng cao nhất thế này.

Nhớ lại thái độ lần trước của cái anh chàng tổng giám đốc, cô lại thấy rầu rĩ vô cùng. Bây giờ chẳng phải cô đang đi đến gặp mặt anh ta sao. Bất giác Hải Quỳnh muốn khóc một trận quá.

- Ding.....

Cửa thang máy mở ra và người hướng dẫn cô đi thẳng vào phòng giám đốc trong dự lo lắng hồi hộp của Hải Quỳnh.

- Vào đi – Tiếng tổng giám đốc vang lên sau cánh cửa, giọng nói mạnh mẽ đầy uy lực.

- Tổng giám đốc, cô ấy là nhân viên mới đến thử việc – Người hướng dẫn Hải Quỳnh lên tiếng giới thiệu.

Tần Phong gật đầu nhưng không ngẩng đầu lên, anh đang chăm chú xem tài liệu sau đó nói:

- Được rồi, cô ra ngoài đi đợi một chút đi, tôi muốn phỏng vấn cô ấy một chút .

Người hướng dẫn gật đầu rồi cáo từ ra ngoài, còn Hải Quỳnh ở lại mặt đăm đăm với cái tên tổng giám đốc, chờ đợi buổi phỏng vấn lần thứ hai. Nhưng cô đứng đó cũng hơn 15 phút rồi mà tổng giám đốc vẫn chưa lên tiếng. Hải Quỳnh trầm nghĩ, công việc của tổng giám đốc đúng là bận rộn hơn người khác rất nhiều. Điều khổ sở nhất là hôm nay Hải Quỳnh mang một đôi giày cao gót, lại đứng lâu không hề cử động, bây giờ hậu quả đã xuất hiện. Cô cảm thấy hai chân mỏi nhừ, bàn chân tê cứng co rút nhức nhối. Chịu không nổi cuối cùng đành cúi người xuống xoa bóp lấy cái chân mấy cái, rồi dầm dẫm cử động chân cho khỏi tê.

Nhờ hành động này của cô mà cuối cùng tổng giám đốc đã để ý đến sự tồn tại của cô đã bị anh ta quên lãng từ nãy giờ.

- Ngồi đi – Tần Phong lạnh lùng nói.

Hải Quỳnh khẽ ngồi xuống. Đầu vừa ngẩng lên thì chạm vào ánh mắt của người đối diện, cô thoáng giật mình. Cái ánh mắt đó có gì đó rất kỳ lạ, vừa như lạnh lùng, vừa như hận, lại vừa như yêu thương đong đầy. Điều đáng nói, dường như cô đã gặp ở đâu rồi thì phải.

- Tại sao cô lại muốn vào đây làm ? – Tần Phong lên tiếng hỏi khi hai người vô tình chạm mặt nhau.

- Ai cũng biết đây là công ty tốt nhất ở thành phố này, tôi đương nhiên là muốn được vào đây làm – hải Quỳnh thành thật trả lời.

- Chỉ có nguyên nhân này thôi – Tần Phong nhìn cô dò xét, anh mắt phảng phất một điều gì đó khó hiểu.

- Chỉ có nguyên nhân này thôi – Hải Quỳnh gật đầu đáp.

Tần Phong nhìn Hải Quỳnh chăm chăm không chớp mắt khiến cô đỏ bừng cả mặt lên, muốn ngoảnh mặt đi tránh ánh nhìn này nhưng lại không dám, đành miêng cưỡng nhìn lại. Bất gặp trong đôi mắt ấy có sự thất vọng đến tội nghiệp, không hiểu sao Hải Quỳnh lại cảm thấy áy náy với đôi mắt ấy.

Với tay lấy tập hồ sơ xin việc của Hải Quỳnh đặt trên bàn, tần Phong mở ra nhìn một lượt rồi hỏi:

- Tại sao lại chuyển trường?

- Sao ạ. Tôi chưa từng chuyển trường? – Hải Quỳnh ngơ ngác nói.

- Nếu không muốn nói thì cứ im lặng, không cần phải giả vờ như thế – Tần Phong hừ mũi lạnh lùng phán xét.

Hải Quỳnh cảm thấy hơi chóng mặt, cô không hiểu cái anh chàng tổng giám đốc này có vấn đề gì hay không mà lại nói như thế. Còn đang mãi suy nghĩ thì nghe anh ta phán một câu:

- Được rồi, ra ngoài đi.

Đúng là tức chết đi được mà, Hải Quỳnh cố gắng chịu đựng sự tức giận này, mím môi đứng dậy đi ra ngoài cửa. Còn phải khép cửa nhẹ nhàng nữa chứ. Đúng là ở nhà được cưng chiều, ra đường bị đối xử tệ bạc. Cô không tiếc lời hỏi thăm ông bà tổ tiên của cái tên tổng giám đốc này.

Nhưng đột nhiên

- Hải Quỳnh – Giọng nói nhẹ nhàng gọi sau lưng.

Hải Quỳnh giật mình quay lưng lại nhìn, lại bắt gặp một ánh mắt tràn ngập yêu thương và một giọng nói êm đềm.

- Nếu đã làm thì phải cố gắng hết sức.

- vâng – Cô khẽ cười đáp.

8. Chương 8

Hải Quỳnh ra ngoài với tâm trạng ngổn ngang, cái tên tổng giám đốc này đúng là hạng người mưa nắng thất thường. Rõ ràng gương mặt lúc này rất đáng sợ, vậy mà chỉ chớp lát lại trở nên dịu dàng quá đỗi. Đang không tiếc lời chê bai cái bản tính này thì cô chợt đông cứng lại khi thấy người hướng dẫn đang đứng nhìn cô không chớp mắt. Hải Quỳnh tăng hằng một cái rồi mở miệng:

- Chị chờ em ạ.

- Ủ! Chị còn phải hướng dẫn em làm việc mà – Chị ta cười nói, lén lút nhìn Hải Quỳnh một cách kỳ lạ rồi không nén nổi tò mò chị ta hỏi – Em và tổng giám đốc quen biết nhau à.

- Dạ không ạ – Hải Quỳnh thành thật trả lời.

- Vậy sao – Chị ta đáp với giọng không mấy tin – Vậy sao tổng giám đốc lại muốn phỏng vấn chỉ mỗi em thôi.

- Thật à, chỉ phỏng vấn mỗi em thôi sao. Em cứ tưởng anh ta phỏng vấn từng người chứ – Hải Quỳnh kinh ngạc kêu lên, rồi nhận được cái gật đầu xác nhận của chị ta, cô nhu mày nghĩ ngợi rồi nói – Em cũng không biết nữa ạ. Có thể là do lúc phỏng vấn em lần đầu, tổng giám đốc đột nhiên có chuyện nên bỏ ra ngoài. Bây giờ muốn phỏng vấn lại.

- Vậy lúc này tổng giám đốc hỏi em nhưng gì? – Chị ta tiếp tục thắc mắc.

Hải Quỳnh thành thật trả lời, chị ta gật gù rồi mỉm cười gió thoảng:

- Chị tên Thương, sau này có gì không hiểu thì cứ hỏi chị.

- Vâng ạ, sau này nhờ chị dạy bảo và giúp đỡ cho em nhiều hơn – Hải Quỳnh thấy chị ấy nhiệt tình như vậy thì vui mừng nói.

Sau khi Hải Quỳnh bước ra ngoài, Tần Phong buông lỏng cây bút trên tay cậu mặc cho nó rơi xuống, cậu dựa vào thành ghế khẽ nhắm mắt.

- Sau này anh sẽ về đây tiếp quản công việc gia đình. Cho nên sau khi học xong, em nhất định phải về làm việc cho anh – Tần Phong vui vẻ nắm tay Hải Quỳnh chạy đến trước cửa công ty ngắm.

- Không thêm, ai thêm làm cho anh. Giá của em cao lắm, anh trả nổi không? – Hải Quỳnh trẻ môi trên anh.

Tần Phong cười haha, rồi kéo cô vào lòng nói:

- Nếu anh trả lương em không nổi thì anh lấy thân ra trả. Thân anh còn cao giá gấp mấy lần lương của em, em lời quá còn gì.

- Thấy ghét – Hải Quỳnh đấm mạnh vào vai của Tần Phong, rồi bắt giắc khẽ cười, lời Tần Phong nói như là một lời hứa hẹn cho tương lai của hai người.

Tiếng điện thoại reo phá vỡ những ý ức đang ùa về trong tâm trí của Tần phong, cậu nghe điện thoại xong bắt giắc nhìn vào hồ sơ của cô. Vốn dĩ có nhiều điều muốn hỏi cho rõ, muốn hỏi cô sự việc năm xưa. Khi hỏi cô vì sao lại muốn vào đây làm, trong lòng anh nhen nhóm một hy vọng, hy vọng là vì anh. Nhưng khi nghe cô trả lời, câu hỏi cũng giống như tất cả mọi người khi vào đây, anh cảm thấy thất vọng.

Tự lừa gạt mình rằng cô đang nói dối, nhưng mà anh lại không tìm ra được bất cứ biểu hiện nào chứng minh cô đang nói dối cả, bởi vì cô nói dối rất tẻ. Muốn hỏi cô thêm thật nhiều điều nhưng lại gương mặt uất ức của cô anh lại cảm thấy đau lòng, bắt giắc không kiềm lòng mà buông một câu quan tâm. Cứ nghĩ cô sẽ trả lời qua quýt, không ngờ cô lại mỉm cười nhẹ giọng đáp.

Nụ cười của cô vẫn ấm áp như xưa, ánh mắt cô khi cười luôn long lanh lên rất đẹp, lâu lắm rồi Tần Phong mới lại thấy được. Tim cậu lại lần nữa dấy lên những đợt sóng.

Công việc của người mới cũng không nhiều, chủ yếu là chạy việc cho những người bận rộn nhưng cũng có thể nói đây là một ngày khá trôi chảy. Vào cùng bộ phận với Hải Quỳnh còn có hai nhân viên nữ nữa. cả ba nhanh chóng làm quen với nhau.

Kết thúc công việc, Hải Quỳnh vui vẻ chạy ra ngoài, hôm nay cô có hẹn với Khánh Vũ và bốn đứa bạn thân đi ăn mừng ngày đầu tiên làm việc. Vừa ra đến cổng cô đã thấy Khánh Vũ đứng chờ sẵn rồi. Khánh Vũ nhìn thấy cô thì vui vẻ bước đến hỏi:

- Hôm nay thế nào?

- Cũng không tệ, mọi người rất hòa đồng – Hải Quỳnh cười tươi đáp.

Khánh Vũ nhẹ nhàng giúp cô vuốt lại mái tóc bị gió thổi tung, rồi nghiêng đầu nhìn về phía một ánh mắt đang chăm chú nhìn hành động của họ khẽ nhếch môi một cái rồi vòng tay ôm lấy eo cô đi đến xe rồi đi đến chỗ hẹn.

Tần Phong vừa bước ra khỏi cửa nhìn mái tóc dài đen mượt của Hải Quỳnh được cô buông dài phủ lưng thì cảm thấy xúc động.

- Anh thích con gái để tóc dài, nhưng tóc em ngắn như vậy, sao anh lại thích em chứ. Đúng là kì lạ mà – Tần Phong ôm lấy Hải Quỳnh ngồi trên ghế đá của một góc vắng trong sân chung của ký túc xá.

- Gì chứ, em thấy để tóc này dễ thương hơn mà – Hải Quỳnh cãi lại, hai cái má lúm đồng tiền của cô hiện rõ trong thật đáng yêu. Cô đưa tay sờ lấy mái tóc lững ngang vai, phần đuôi tóc cong lại ôm lấy gương mặt bầu bĩnh đáng yêu của cô.

- Chứ không phải tóc dài sẽ thấy rõ hai phần thịt dư trên mặt em à – Tần Phong phá ra cười đưa tay bẹo hai gò má hồng hào của cô.

- Đáng ghét – Hải Quỳnh kêu lên rồi nghiêng đầu cắn thật mạnh vào bàn tay đang bẹo má mình, sau đó nhìn gương mặt nhăn nhó vì đau của Tần Phong thấy hả hê vô cùng, nhìn anh hất mặt nói – Dám nói má em là thịt dư à, cái này người ta gọi là sự phúng phính đáng yêu có biết không hả?

Bây giờ cô đã thay đổi kiểu tóc, để tóc dài phủ ngang lưng, mái trước cắt ngắn phủ che vàng trán. Trước đây cô không thích để tóc mái vì than rằng nó hay chọt vào mắt. Vậy mà bây giờ cô đã thay đổi theo thời gian rất nhiều. Anh vẫn còn đắm chìm trong hồi ức thì cô và Khánh Vũ đã bên nhau thân mật. Lòng Tần Phong cảm thấy đau nhói trước ánh mắt có chút khiêu khích của Khánh Vũ. Họ đã đi lâu rồi mà anh vẫn đứng ngơ ngác ở chỗ đó.

- Này, không phải là cậu chờ mình cùng về đấy chứ – Quốc Anh từ công ty bước ra hớn hởi nói.
- Ủ, chúng ta đi uống chút ghì đi – Tần Phong giả vờ như mình đang chờ Quốc Anh thật.
- Được, nể mặt này giờ cậu chờ mình, bữa nay mình đãi – Quốc Anh gật đầu vui vẻ nói rồi khoát vai Tần Phong đi.

Hải Quỳnh và Khánh Vũ khoát tay nhau bước vào nhà hàng đã thấy bốn đứa bạn thân của Hải Quỳnh đang ngồi trò chuyện vui vẻ ở đó. Thấy hai người bước vào, mọi người bắt đầu trêu chọc.

- Xem hai người kìa, thấy ớn lạnh quá đi thôi – Lê Phương lấy tay ôm lấy người giả vờ run rẩy.
- Xì, bà với ông Vinh còn ớn lạnh hơn – Hải Quỳnh bĩu môi đáp trả.
- Thôi đi, chừng nào hai người đám cưới. Mau nói trước để bọn tôi còn bỏ ống heo từ từ – Ngọc Yến cười trêu.
- Sắp rồi , chờ đi – Khánh Vũ cười cười đáp, vừa với tay kéo ghế cho Hải Quỳnh ngồi.
- Mấy đứa quỷ tại bây có mà đi trước tao thì có – Hải Quỳnh bèn khích lại – Mau nói sớm để tao với anh Vũ còn chuẩn bị.
- Thôi đi, mau gọi món. Tui đói rồi ruột rồi nè – Minh Trang chen vào câu chuyện với bộ dạng thiếu năng lượng rõ rệt.
- Con nhỏ này, gặp bà toàn là ăn với ngủ mà thôi. Không khéo chẳng có ma nào dám rước – Phương Hồng khê nguyệt bạn một cái.
- Thật ngại quá, tao tôn thờ chủ nghĩa độc thân. Yêu sớm chỉ thêm mệt mà thôi – Minh Trang hất mặt nói với vẻ tự hào vô cùng với chính sách không yêu của mình.

Trong khi 5 cô gái tranh luận về vấn đề yêu sớm thì Khánh Vũ đã thay mặt họ gọi thức ăn và thức uống. Đi chung với họ riết rồi tính tình từng người anh đều rành rẽ.

- Ấy da, anh Vũ, anh thật là biết hiểu ý người đó nha – Minh Trang suýt xoa reo lên khi thấy mấy món ăn mà cả nhóm yêu thích được lần lượt bê ra.
- Được rồi, mau ăn đi – Hải Quỳnh liền giục.

Ăn được một lúc thì Khánh Vũ đã cầm ra một cái hộp gấm bọc nhung màu xanh rất đẹp, anh xoay người nhìn Hải Quỳnh mỉm cười ấm áp.

Mấy người còn lại nhìn thấy đều reo lên xuýt xoa cười khúc khích chờ đợi một màn cầu hôn đang đến gần.

- Hải Quỳnh, vốn dĩ định đợi em tốt nghiệp xong có công việc ổn định rồi anh mới ngõ lời. Nhưng hôm qua anh đã dự một đám cưới của bạn, trông thấy hai người họ rất hạnh phúc, anh cảm thấy ghen tị vô cùng. Cho nên anh không muốn đợi nữa. Hôm nay có mọi người làm chứng, anh muốn cầu hôn với em.

Khánh Vũ đặt chiếc hộp đã mở, bên trong là một chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh nhìn Hải Quỳnh chờ đợi. Hải Quỳnh quá bất ngờ, cô chớp chớp mắt bối rối nhìn Khánh Vũ rồi lại nhìn các bạn của mình, cô cắn môi lắp bắp nói:

- Khánh Vũ em... Bây giờ em chưa nghĩ đến chuyện kết hôn. Công việc của em mới vừa tìm thôi, còn chưa biết có làm được hay không. Vốn dĩ em muốn tự lập, dựa vào bản thân kiếm sống một lần. Nếu đồng ý kết hôn với anh, có lẽ sau này em sẽ dựa dẫm vào anh mãi thôi. Sẽ không biết được cảm giác tự lập là như thế nào, cho nên em không muốn...

Sau vài phút đắn đo suy nghĩ, cuối cùng cô cũng quyết định nói. Cô khẽ ngẩng đầu liếc trộm Khánh Vũ, cứ nghĩ là Khánh Vũ sẽ buồn nhưng không ngờ anh mỉm cười nói:

- Đồ ngốc, anh đâu có nói muốn kết hôn bây giờ với em liền. Nhẫn này là dành để cầu hôn em. Chỉ cần em đồng ý thì anh sẽ chờ em tự lập được rồi mới làm đám cưới.
- Phải đó, mau nhận lời đi – Mọi người bèn thúc vào – Vài ba năm nữa hãy cưới cũng được mà.

Hải Quỳnh cảm thấy trong lòng bối rối lắm, dù ở bên cạnh Khánh Vũ nhưng cô luôn có một cảm giác trống trải kì lạ. Cô biết anh yêu cô nhiều lắm, lo lắng, quan tâm chăm sóc cô chiều chuộng cô đủ mọi mặt, nhưng mà ...ngay lúc này trong lòng cô cứ nhìn thấy bóng dáng của chàng trai mà cô nhìn thấy trong mơ.

Hải Quỳnh nhìn vào ánh mắt trân thành tha thiết đầy mong đợi của Khánh Vũ bất giác mềm lòng, cô không nỡ làm anh thất vọng và bị què trước mặt mọi người, cúi đầu cắn chặt răng khẽ gật đầu.

Khánh Vũ vui mừng không siết anh ôm chầm lấy Hải Quỳnh và đeo chiếc nhẫn vào tay cô một cách cẩn thận trong sự trêu chọc và vui mừng của các bạn.

Phía bên này quán ồn ào trong sự chúc mừng vì buổi cầu hôn của Khánh Vũ, phía bên kia quán, một bàn tay nắm chặt đôi đũa trong sự mạnh mẽ của mình đến độ nó bị gãy đôi.

9. Chương 9

Trong bữa ăn vui vẻ và hưng phấn họ gọi vài lon bia. Hải Quỳnh, Minh Trang và Phương Hồng đều không biết ổng bia, cho nên bia chỉ để ba người kia uống.

Nhưng không ngờ, Phương Hồng, cô gái xinh đẹp nhất nhóm, luôn biết quan tâm giữ gìn nhan sắc của mình. Cô từng tuyên bố rượu bia là kẻ thù của sắc đẹp, cô chỉ thích uống cà phê vì có thể giảm cân, bỗng rót vào ly mình một lon bia khiến cả nhóm kinh ngạc vô cùng.

- Này, bà làm sao vậy?- Hải Quỳnh vội ngăn cản Phương Hồng đưa ly bia lên miệng uống.

- Hôm nay ngày vui mà, phải uống mừng một phen mới phải đạo chứ – Phương Hồng cười kéo tay Hải Quỳnh ra giải thích cho hành động kì quái của mình.

- Phải...phải... hôm nay là ngày vui mà. Uống một chút cũng không sao – Lê Phương gật đầu tán thành rồi đưa ly nâng cốc với Phương Hồng.

- Đô nào ...Mừng Hải Quỳnh tìm được việc làm, và mừng cho hai người họ hạnh phúc – Ngọc Yến cũng đến chung vui.

Vậy là ba cô gái, Phương Hồng, Lê Phương, Ngọc Yến cùng nhau cũng ly hết lần này đến lần khác. Hải Quỳnh vẫn lo lắng vô cùng muốn lên tiếng can ngăn như Minh trang đã lên tiếng ngăn lại.

- Mặc kệ họ.

Hải Quỳnh đành ngồi im thở dài, Khánh Vũ khẽ vỗ vai cô an ủi.

Phương Hồng uống chỉ mới hai lonn đã ngà ngà say, Ngọc Yến và Lê Phương tửu lượng tốt hơn nên uống thêm vài ly nữa mới gục ngã. Minh Trang, Hải Quỳnh và Khánh Vũ đành phải dìu ba người say này ra về.

- Đón taxi tới nhà em đi – Hải Quỳnh nhìn ba người bạn thân say bí tỉ thì lo lắng nói.

Khánh Vũ và Minh Trang cũng tán thành, trong lúc dìu ba cô bạn, Minh trang đột nhiên thấy một người khá quen khiến cô giật mình, vội vàng quay mặt trốn tránh rồi lo lắng nhìn Hải Quỳnh.

- Sao vậy – Khánh Vũ nhìn Minh Trang hỏi.

- Không có gì, em và bốn đứa nó đi xe về được rồi. Anh cứ lấy xe đi.

- Cũng được, anh theo xe về rồi giúp em đưa họ vào nhà – Khánh Vũ gật đầu đáp, hôn Hải Quỳnh một cái rồi đóng cửa giúp.

Xe chạy rồi, Minh trang mới thở phào lén lút quay lại phía sau nhìn theo bóng dáng ấy cũng đang ngồi vào xe chạy đi. Cô cắn chặt môi, nhìn Hải Quỳnh lần nữa rồi thở dài một cái khẽ lắc đầu.

Cả ba người bọn họ khá vất vả để dìu ba cô gái kia vào nhà. Cũng may giáo sư Trình đã đi ngủ rồi nếu không ông sẽ cần nhấc cả đám. Hiểu Huy ra mở cửa vội vàng giúp ba người họ đưa ba cô nàng say xỉn vào trong phòng Hải Quỳnh. Rồi Khánh Vũ cáo từ ra về, Hiểu Huy cũng trở lại phòng của mình.

- Lâu lắm rồi nằm đứa mình mới được ngủ chung nhau ha – Minh Trang leo lên chiếc giường của Hải Quỳnh cười nói, cô hít một hơi thật sâu, nhớ lại khoảng thời gian khẩn khít của họ.

- Nhưng xem ra cái giường này không còn chứa nổi nằm đứa tụi mình rồi – Hải Quỳnh cười nói, cô đứng dậy đi lấy chăn trải xuống đất rồi cùng Minh Trang nằm xuống đó, nhường giường cho ba cô nàng say xỉn kia.

Nhưng Phương Hồng cũng đi xuống, có phần tỉnh rượu nhưng dáng vẻ hơi xiêu vẹo nằm kế bên họ. Cả ba người im lặng hồi lâu rồi cùng nhau cười. Lâu lắm rồi mới có lại cảm giác ấm áp này.

- Buồn ngủ không? – Phương Hồng chợt hỏi.

- Không – Cả Hải Quỳnh và Minh Trang cùng đáp.

- Nói chuyện đi – Phương Hồng khẽ bảo.

- Ừ...

Vậy là ba người cùng nhau ôn lại những kỷ niệm cũ. Những trò đùa quậy phá mà cả năm cùng nhau làm rồi vui vẻ cười.

- Còn nhớ trước đây tụi mình cthường nói câu nàyhay không? – Phương Hồng đột nhiên nhắc – Đối với phụ nữ, tình yêu và sự nghiệp thì tình yêu quan trọng nhất. Nhưng giữa tình yêu và tình chị em chúng ta thì tình yêu chẳng là cái đinh gì cả.

Im lặng một lát, Phương Hồng nói tiếp.

- Mình chính vì câu nói này mà đã giấu kín trong lòng một bí mật. Hôm nay mình sẽ nói ra bí mật đó – Sau đó Phương Hồng khẽ cười, cô quay người nằm nghiêng về phía Hải Quỳnh đang nằm bên cạnh thả thắm – Thật ra mình thích anh Khánh Vũ.

Lần gặp đầu tiên mình đã thích anh ấy, nhìn dáng vẻ lúng túng, mặt đỏ bừng lên khi bị tụi mình trêu, mình đã thích anh ấy. Nhưng vì Quỳnh là người chị em tốt nhất của mình nên mình chưa từng tranh giành với Quỳnh. Hôm nay thấy anh ấy cầu hôn Quỳnh, mình cảm thấy đau lòng lắm, nhưng lại cũng thấy vui cho hai người.

- Hồng... – Hải Quỳnh khẽ kê lên xột xa

- Để mình nói hết đã ...- Phương Hồng vội cắt lời Hải Quỳnh – Hôm nay mình nói ra tất cả là vì mình quyết định sẽ từ bỏ, mình sẽ không yêu anh ấy nữa. Thật đó ...Cho nên, Quỳnh và anh ấy nhất định phải hạnh phúc.

Phương Hồng nói những lời này xong thì chìm vào trong giấc ngủ, một giọt nước mắt của cô khẽ trào qua mi mắt. Hải Quỳnh đưa tay lau nước mắt cho bạn mình, xột xa đến nỗi hai mắt long lanh chực rơi nước mắt. Cô đắp chăn cho Phương Hồng cẩn thận rồi quay sang Minh Trang này giờ im lặng.

- Trang biết phải không? Biết Hồng yêu anh Vũ, cả Phương và Yến cũng biết, cho nên hôm nay mọi người mới để mặc cho Hồng uống say.

Minh Trang không đáp, lần này Minh Trang là người lau nước mắt cho Hải Quỳnh. Hải Quỳnh đau lòng khóc nhiều hơn, cô mếu máo nói:

- Tất cả mọi người đều biết, chỉ có mình không biết. Haha...từ trước tới nay, đều là do Hồng chăm sóc cho tụi mình. Còn mình, mình chỉ biết hưởng thụ sự chăm sóc đó, mình vô tâm, không thêm để ý đến sự đau khổ của bạn mình. Vậy mà mọi người vẫn yêu mến mình, mình thấy mình thật ích kỷ và có lỗi nhiều lắm.

- Người ngoài cuộc sáng suốt hơn người trong cuộc mà, đó không phải lỗi của Quỳnh. Dù Quỳnh biết thì sao, Quỳnh không thể chia tay với anh ừ chỉ vì Quỳnh được, làm vậy là có lỗi với anh Vũ, mà Hồng cũng không thể sống vui vẻ được. Cách tốt nhất là xem như chưa từng nghe thấy, như vậy đối với cả ba người đều là một lối thoát – Minh Trang trầm ngâm nói.

Sau đó, cả hai đều im lặng, mỗi người một tâm sự. Minh trang không biết nên làm như thế nào thì mới tốt hơn cho ba người bọn họ, trong tình yêu chỉ có thể lựa chọn sự ích kỷ cho bản thân mà thôi, cho nên cô đã khuyên Hải Quỳnh như vậy. Minh Trang khẽ chờ mình, cô đã biết cuốn tiểu thuyết cô muốn viết là gì, mở đầu truyện cô sẽ đề:” Lẽ nào tình yêu là như thế”

Khánh Vũ trở về nhà với một niềm vui vô bờ vì cuối cùng Hải Quỳnh cũng đã nhận lời cùng anh. Khi cô đeo chiếc nhẫn của anh, tim anh vui mừng không xiết.

Cứ cho anh ích kỷ cũng được, nhưng từ khi anh nhìn thấy Tần Phong thì trong lòng tựa hồ như có một cơn bão vô hình đánh tới. Anh rất sợ, sợ một ngày nào đó, Hải Quỳnh sẽ vì Tần Phong mà rời xa anh. Cho nên dù là bỉ ổi, thì anh vẫn quyết dùng thủ đoạn này để trói buộc cô bên cạnh mình.

Lúc ra ngoài, anh đã thấy Tần Phong cũng ở đó. Anh biết chắc chắn cậu ta cũng nhìn thấy màn cầu hôn của anh cho nên anh càng muốn cho cậu ta nhìn thấy anh và Hải Quỳnh yêu nhau thế nào, thân mật với nhau thế nào, cho nên anh đã hôn Hải Quỳnh.

Anh biết mình làm vậy là không tốt, nhưng anh yêu Hải Quỳnh trước, anh yêu cô từ rất lâu. Từ lúc cô mặc áo dài chạy đến trường đại học của anh tìm ba cô – giáo sư Trình.

Đôi mắt to tròn, gương mặt bầu bĩnh, hai lúm đồng tiền sâu càng làm cô xinh hơn mỗi khi cười. Dáng vẻ nhõng nhẽo ôm lấy tay ba mình của cô in đậm trong ký ức anh. Cho tới khi anh gặp ại cô lần nữa với cương vị giảng viên, còn cô là sinh viên của mình.

Lần đó, hai người cùng nhau dạo chơi bên công viên, ở ghế đá bên cạnh họ, có một chàng trai đang đeo chiếc nhẫn mình mua tặng cho bạn gái. Họ hạnh phúc đeo nhẫn cho nhau khiến người khác ngưỡng mộ vô cùng. Sau khi ngăm nhìn hai người họ, hải Quỳnh len lén nhìn Tần Phong, anh bắt gặp cái nhìn đó thì khẽ cười hỏi:

- Có thích không?

Có nhiều lúc, Tần Phong muốn mua tặng cho Hải Quỳnh một món đồ trang sức, nhưng cậu biết cô sẽ không nhận vì nó đắt giá. Cho nên cậu dẹp bỏ ý nghĩ đó. Bây giờ thấy cô vui thích như vậy, cậu cũng muốn mua tặng cô như là một kỷ vật của hai người. Hải Quỳnh không trả lời, cô lơ đãng nhìn đi nơi khác, lát sau quay sang nhìn Tần Phong với ánh mắt dò xét.

- Anh đã mua nhẫn cho bao nhiêu cô gái rồi hả? – Hải Quỳnh cấu vào tay tần Phong một cái rõ đau rồi ghiến răng hỏi.

Tần Phong mặc dù rất đau nhưng cũng chẳng dám phản kháng, chỉ đành ngồi im chịu trận, nếu anh mà nói ra không chừng cô sẽ không thèm nhìn mặt anh nữa. Anh cũng muốn giống như bao chàng trai khác, có thể nói dối rằng:” Em là cô gái đầu tiên anh mua nhẫn tặng”.

Đối với những cô gái khác, anh sẽ không ngần ngại mà nói dối, nhưng với cô thì khác, cô biết rõ anh cặp kè với nhiều cô gái trước khi gặp cô. Trước đây, anh là một chàng trai phong lưu thích thì cặp kè nhưng không để ý đến bất kỳ ai cả. Anh sẵn sàng bỏ tiền ra chiêu chuộng mua sắm cho họ những đồ vật đắt tiền nhưng không bao giờ để ý đến lời chất vấn của bất kỳ cô gái nào.

Nhưng Hải Quỳnh thì khác, anh yêu cô,yêu rất nhiều, đến nỗi anh luôn lo sợ sẽ có một ngày cô rời xa anh. Anh rất sợ mất cô, bởi vì cô khác với những cô gái bám lấy anh, bởi vì cô luôn chiếm lấy vị trí quan trọng nhất trong trái tim anh.

Nghe cô hỏi, Tần Phong chỉ ước rằng, có thể gặp cô sớm hơn. Để anh không trở thành kẻ phong lưu, để có thể tự tin nói với cô rằng:” Đây là chiếc nhẫn đầu tiên anh mua vì em”

Tần Phong cứ nghĩ Hải Quỳnh sẽ chất vấn cho đến khi nào anh thành thật khai báo thì thôi, nhưng nào ngờ cô lại dựa vào lòng anh mà thì thầm:

- Em không cần một chiếc nhẫn đắt tiền, em muốn một chiếc nhẫn thật khác với những chiếc nhẫn mà anh đã mua cho những cô gái kia.

Giọng cô đượm buồn nhưng chắt chiu khiến Tần Phong cảm thấy xót xa vô hạn. Cô khác với những cô gái khác. Cô không cần vật chất, không cần những thứ anh có. Nhưng thứ cô cần thì anh phải cố gắng mới có

được. Anh ôm thật chặt cô vào lòng buồn bã, ánh mắt cúi xuống.

Không ngờ khi cúi xuống anh lại bắt gặp những bịch bánh mà hai người ăn nãy giờ, trong đầu bỗng lóe lên một ý tưởng. Anh khẽ cười vuốt tóc cô nói:

- Anh sẽ cho em một chiếc nhẫn thật khác.

Nói rồi anh buông cô ra, với tay lấy những cọng nhôm màu vàng người ta dùng để quấn đầu bịch bánh lại cho sang trọng. Anh nhanh nhẹn uốn cong cọng nhôm lại tạo thành vòng tròn, rồi quấn hai đầu thật chặt, nắn hai đầu cọng nhôm lại thành một cái bệ giữ kim cương. Chỉ có điều không hề có viên kim cương nào trên đó cả.

Hải Quỳnh im lặng nhìn Tần Phong làm, đôi mắt sáng lên, cả người cảm thấy ấm áp vô cùng, cô thích chí nhìn từng động tác của anh.

Tần Phong làm xong nhìn nín ngấm ngấm tác phẩm của mình khẽ gật đầu ưng ý rồi mỉm cười nắm lấy bàn tay trái nhỏ nhắn của Hải Quỳnh, từ từ đeo chiếc nhẫn bằng nhôm vào ngón áp út thon dài của cô, càng làm cho ngón tay thêm xinh đẹp.

Tần Phong dặt dẹo nhìn tác phẩm của mình trên ngón tay của Hải Quỳnh rồi gật đầu cười nói:

- Vô cùng đặc biệt. Có một không hai trên đời này.

Hải Quỳnh nhìn điệu bộ khoa trương của Tần Phong không nhịn được đành phá ra cười, sau đó ôm chầm lấy anh, khẽ nói bên tai anh:

- Được, vậy thì suốt đời suốt kiếp này, em chỉ đeo một chiếc nhẫn của anh thôi.

Sau đó, môi hai người ấm áp tìm lấy nhau, trao cho nhau một nụ hôn thật nhẹ nhàng êm ái đầy ngọt ngào và hạnh phúc.

Tần Phong giật mình tỉnh giấc. Thì ra những kỷ niệm êm đềm từng chút từng chút hiện về trong giấc mơ của anh. Anh đau khổ tự hỏi với chính bản thân mình.

“Tại sao cô đã từng hứa chỉ đeo một chiếc nhẫn của anh thôi, vậy mà lại quên đi, lại đeo trên tay chiếc nhẫn của người con trai khác. Tại sao?”

Một cảm giác đau đớn, hối hận, luyến tiếc dâng tràn vào tim anh, bóp chặt nó ra thành ngàn mảnh. Nỗi đau này tràn ra hàng những giọt nước mắt mặn đắng rơi dài trên gương mặt anh rơi xuống gối, nhanh chóng lan ra thành nỗi đau.

Thì ra tất cả mọi thứ trước đây đều là hồi ức của anh mà thôi, còn cô, cô đã quên đi từ lâu rồi.

10. Chương 10

Phiền phức mang tên em.

Tần Phong đang bê đĩa cơm ngồi vào bàn ăn trong căn tin trường thì đột nhiên cảm giác có một luồng hơi thổi đến gần mình, một cái bóng nhỏ nhắn bao trùm lên anh.

- Haiz! Tôi cứ nghĩ làm sao anh lại không nhận ra tôi cơ chứ, hóa ra là anh bị cận. Chắc là không nhìn rõ được mặt tôi nên anh mới nói là không quen đúng không? – Hải Quỳnh chạy từ bàn mình sang bàn anh nhìn chăm chú vào chiếc mắt kính trên mặt anh cười vui vẻ nói như khám phá ra điều gì mới mẻ.

Tần Phong vẫn giữ bộ mặt lãnh đạm như ngày thường của mình, không thèm trả lời, không quan tâm đến lời cô nói, vẫn tiếp tục ăn suất cơm của mình thì đột nhiên một cánh tay đưa ra tháo lấy cái mắt kính trên mặt anh.

- Anh bị cận bao nhiêu độ vậy, lần trước anh đeo mắt kính sát trùng à – Hải Quỳnh vừa nói vừa đeo thử cái mắt kính của Tần Phong.

Nhưng thật lạ là cái mắt kính này không giống như mắt kính cận của ba cô chút nào, không có chút mờ ảo nào cả, nó cứ nhàn nhạt như là một cái kính mát bình thường. Hải Quỳnh cảm thấy bất ngờ vô cùng, cô haiz lên một tiếng nhớ lại bộ dạng đánh nhau của Tần Phong với mấy tên cướp lần trước rất thành thạo, xem chừng cũng là dân đánh đấm. Cô cười phá lên nói:

- Haiz! Thì ra anh là lưu manh giả danh trí thức. Đeo mắt kính vào cho giống dân chăm học, chắc không phải là anh học dốt đó chứ.

Tần Phong nghe Hải Quỳnh nói xem chút nữa bị ghen. Anh ho sặc sụa, Hải Quỳnh thấy vậy tưởng mình động vào nỗi đau của Tần Phong nên vỗ vỗ vào lưng anh, an ủi:

- Không sao đâu, học dốt cũng có cái hay mà. Chẳng phải có câu: Sinh viên không thi rớt chẳng phải là sinh viên đó sao. Nhưng mà cái kính này đẹp thật đó – Hải Quỳnh đưa cái kính lên xăm soi gặt gù khen ngợi.

- Nếu thích thì cho cô đó – Tần Phong đứng bật dậy lạnh lùng buông một câu rồi quay lưng bỏ đi, trên bàn vẫn còn suất cơm ăn dở.

Hải Quỳnh ngó người định gọi theo nhưng thấy Tần Phong đã đi xa rồi nên thôi, cô lẩm bầm nói:

- Người gì chân dài mà nhỏ mọn thấy sợ.

Nhưng khi Hải Quỳnh quay đầu nhìn lại thì thấy mọi người xung quanh nhìn mình bằng ánh mắt nhìn người hành tinh mới tới. Cô nuốt khan nước bọt một cái rồi lén lút quay về bàn mình ngồi. Đem theo thắc mắc nhìn mọi người hỏi:

- Bộ mặt tao dính gì hay sao mà mọi người nhìn tao dữ vậy.

- Ủ, mặc bà có dính – Minh Trang thần nhiên đáp.

- Hả...dính gì vậy – Hải Quỳnh hoảng hốt vội đưa tay chùi chùi mặt.

- Dính chữ ngốc chứ dính gì – Ngọc Yến đáp gọn.

Hải Quỳnh đưa mắt lườm mấy đứa bạn mình đây về khó hiểu, không phải chưa từng bị tụi bạn nói shock, nhưng cái liễu nói shock không đầu không đuôi này làm cô khó chịu vô cùng, muốn quỳnh mỗi đứa một cái để tường tận mọi việc. Tức nhất là khi chọc tức mình rồi mà bọn nó vẫn nhớn nhác gặm nhấm thức ăn tỉnh bơ. Cô không thèm để ý nữa, cúi đầu ngồi vào ăn trong tức tối.

Minh Trang làm một cái xong đĩa cơm, con nhỏ này vốn phàm ăn, cứ coi thức ăn như kẻ thù, nhất quyết quét cho sạch một cách nhanh chóng mới hả dạ (>0<). lau=“” miệng=“” xong,=“” mình=“” trang=“” mới=“” nhìn=“” hải=“” quỳnh=“” bắt=“” đầu=“” giải=“”>

- Có biết tại sao bà bị nói là ngốc không hả?

- Tại sao ? – Hải Quỳnh đang nhai cơm nhưng vẫn ngẩng đầu hỏi.

- Cái người mà bà chê là học dốt đó, là cái kẻ lưu manh giả danh trí thức đó. Chính xác là thủ khoa của trường mình, chính xác là mới năm ba đã trở thành trợ giảng cho giáo sư Hà. Chính xác là người có bài luận văn xuất sắc nhất từ trước đến nay do tất cả các thầy cô công nhận. Chính xác là người sẽ không cần phải thi tốt nghiệp như chúng ta. Có hiểu không hả – Minh Trang giải thích xong thì phẩy tay đứng dậy.

- Mọi người chỉ nhìn thôi còn đỡ, họ cười cho thú vị mặt bây giờ – Phương Hồng cũng đứng dậy phang vào mặt Hải Quỳnh một câu khiến cô choáng váng.

- Ra đường đừng bảo mày bạn tao. Mất mặt lắm – Lê Phương cũng đứng dậy để một câu rồi bỏ đi.

- Sao tao không biết gì hết trơn vậy – Hải Quỳnh nhìn ba đứa bạn bỏ đi ngơ ngác hỏi đứa Ngọc Yến, đứa bạn còn lại.

- Tại mày bờm – Ngọc Yến vỗ vai phũ phàng nói một câu khiến Hải Quỳnh chết đứng như Từ Hải luôn.

Cả 5 trở về ký túc xá, thấy Hải Quỳnh vẫn còn lơ mơ về cái anh chàng nổi tiếng này. Cho nên bốn đứa bạn quyết định sẽ kể chi tiết cho Hải Quỳnh.

- Anh ta tên Tần Phong, người đẹp trai, thông minh, là nhân vật số 1 ở trường mình – Ngọc Yến bắt đầu giải thích.
- Là bí thư chi đoàn hoạt động vô cùng tích cực – Lê Phương người đã tham gia vào công tác đoàn bổ sung thêm.
- Tính cách thì khỏi chê, chỉ có thể dùng một từ “cool” – Phương Hồng đưa ngón cái lên biểu thị sự ngưỡng mộ của mình.
- Lãng nhăng mà ham à – Hải Quỳnh lập tức phản bác lại, cô thấy khinh bỉ hành động của anh ta lúc gặp nhau ở rạp chiếu phim, nhưng lại nghĩ đến việc anh ta giúp đỡ mình thì hắng giọng nói – Cũng có thể nói là có chút gì đó thôi.
- Một chút gì đó cũng đủ làm con gái mê rồi đó chị hai – Ngọc Yến liền phản bác ngay.
- Được rồi, mau chuẩn bị tập võ đi, hôm nay có tiết thầy Vũ đó – Phương Hồng lên tiếng ngăn lại rồi cười haha một cách gian xảo.
- Không phải bà định phá thầy nữa đó chứ – Hải Quỳnh nhăn mặt hỏi.
- Chỉ là một chút gì đó cho đời thêm vui thôi – Phương Hồng cười khi khi đáp.
- Stop – Minh trang đột nhiên lên tiếng, này giờ cô không tham gia vào vụ bình luận này mà ngồi bó gối – Tốt nhất hôm nay chúng ta cứ ngồi yên. Hôm nay gặp vận rủi nhiều lắm.

Cả 5 đi vào hội trường thật sớm, nào ngờ Khánh Vũ còn sớm hơn cả họ. Hôm nay cả nhóm ngồi ở phía trên đầu nên Khánh Vũ dễ dàng quan sát hơn. Họ vừa vào là anh chú ý ngay, những nụ cười vui vẻ hồn nhiên nhìn lên phía anh cười một cái khiến anh bối rối quay mặt đi, khẽ húng hắng ho vài cái. Nhìn về bối rối của anh, 5 cô nàng cười thầm trong bụng.

Buổi học diễn ra bình thường, chỉ bắt đầu xôm xao khi Khánh Vũ kết thúc bài học và đưa ra câu hỏi:

- Có chỗ nào các em không hiểu không?

Phương Hồng liền lập tức giơ tay lên, rồi đứng bật dậy đưa ra câu hỏi của mình mà không cần đợi mời.

- Thầy ơi em muốn hỏi

Khánh Vũ hít một hơi, nhìn Phương Hồng đang tỏ vẻ ngập ngừng đầy trêu chọc thì nói luôn.

- Em muốn biết thầy tên gì chứ gì. Được thôi, thầy tên Khánh Vũ, năm nay thầy 24 tuổi.
- Nhưng mà em chỉ muốn hỏi thầy về bài học thôi ạ- Phương Hồng cười mỉm trả lời, ánh mắt nhìn Khánh Vũ lóe lên sự tinh nghịch.

Khánh Vũ bị một phen hớ hênh, anh đỏ cả mặt, bắt lực nhìn những nụ cười tinh quái 5 cô gái kia. Đành giải thích chỗ không hiểu của Phương Hồng. Vừa xong thì Lê Phương đã giơ tay lên.

- Chỗ nào em không hiểu – Khánh Vũ nghiêng mặt nhìn Lê Phương.
- Em không hỏi bài, em muốn hỏi thầy có bạn gái chưa – Lê Phương cố nhịn cười hỏi.

Khánh Vũ lẩn nữa ho khan mấy tiếng, kinh nghiệm lần trước đã có, cho nên lần này anh quyết định cứ trả lời cho xong nên đáp:

- Thầy chưa có.

Sau đó anh nhận ra những tiếng cười tuy nhỏ, nhưng có phần trêu đùa. Nhanh chóng nhận ra, mình bị 5 cô nàng này phá. Khi anh tưởng họ hỏi chuyện riêng tư thì họ lại hỏi bài học, khi anh tưởng chuyện bài học thì họ lại hỏi chuyện riêng tư. Được lắm, Khánh Vũ khẽ cười thầm trong bụng. Cho nên tới lượt Hải Quỳnh lên hỏi thì....

- Quỳnh, tới lượt bà hỏi đi.

Hải Quỳnh vừa đứng lên hỏi thì Khánh Vũ đã đứng khoanh tay lại nhìn thẳng cô hỏi.

- Sao đây, em muốn hỏi chuyện bài học hay chuyện cá nhân của tôi.
- Cá nhân đi thầy – Hải Quỳnh thấy Khánh Vũ hỏi vậy thì cười tinh nghịch đáp.
- Vậy trước khi hỏi thầy, để cho công bằng, thầy hỏi em trước – Khánh Vũ liền chặn lại.

Cả bọn đang mím cười thì bị khựng lại, họ chưa từng bị hỏi ngược lại bao giờ cả, nhưng không sao, giặc đến thì chiến đấu, nước đến thì đắp bờ, tới đâu hay tới đó. Hải Quỳnh liền đáp :

- Được ạ.
- Cả 5 em hình như rất thân nhau.
- Vâng ạ , tụi em chơi với nhau từ nhỏ đến lớn – Nhắc đến chuyện tình cảm bạn bè của mình Hải Quỳnh rất vui vẻ, cô cười thật tươi đáp. Cô không biết, nụ cười của mình khiến cho tim Khánh Vũ đập loạn cả lên
- Mọi người thường gọi tụi em là Ngũ long công chúa.
- Em có thích được gọi như vậy không?
- Dạ không, tụi em thích được gọi là khủng long bạo chúa nhiều hơn – Cô chân thật trả lời.

Cả hội trường cười nghiêng ngả trước câu trả lời của Hải Quỳnh, Khánh Vũ cũng không nén được nụ cười của mình. Hải Quỳnh nhìn Khánh Vũ cười thật thà buông ra một câu:

- Thầy cười trông rất đẹp trai.

Mặt Khánh Vũ lại một phen bị đỏ trước lời khen chân thật, cậu kìm lại nụ cười và trái tim đập rộn ràng của mình rồi nói:

- Xem ra những con khủng long bạo chúa các em có vẻ không biết sợ và có nhiều thắc mắc về bài giảng của thầy thì phải.
- Dạ đúng rồi đó thầy, nhiều chỗ khó hiểu quá – Ngọc Yến nũng nịu nói.
- Ủ! – Khánh Vũ gật đầu rồi nhìn 5 người nói tiếp – Vậy để các em có thể hiểu bài của thầy hơn, thầy quyết định mỗi người các em phải làm cho thầy một bài viết về những điều thầy đã giảng, mỗi bài 50 trang A4, mỗi hàng ít nhất 15 chữ.
- Hả ... – Cả 5 đồng loạt la lên – Không phải chứ.
- Viết tay.... – Khánh Vũ buông tiếp một câu.
- Em phản đối – Phương Hồng lập tức lên tiếng.
- Phản đối vô hiệu – Khánh Vũ nhẹ đáp.

Cương không được thì đành nhu vậy, Lê Phương liền vờ mếu nói:

- Thầy ơi, tụi em không có thời gian.
- Cứ dùng thời gian tìm hiểu chuyện riêng tư của thầy mà làm. Nếu không thầy có thể nhờ giáo sư Trình giúp các em, bởi vì thầy ấy chính là người thầy mà tôi rất tôn trọng – Khánh Vũ phán một câu giết được 5 con nặn các cô, không còn ai hó hê tiếng nào ngoài tiếng Minh Tranh the thé mắng:
- Tao đã nói hôm nay có vận xui mà. Trời ơi, đừng bắt kẻ lười như tao vận động kiểu này – Mắng xong cô than một câu.

Không ngờ lần này Khánh Vũ nhắc đến giáo sư Trình – Ba Hải Quỳnh một cách thân mật, xem ra mối quan hệ giữa họ cũng khá tốt. Nếu các cô còn chọc phá nữa thì chắc chắn mọi chuyện sẽ đến tai giáo sư Trình, và ba mẹ các cô . Bây giờ đã biết “ núi cao còn có núi cao hơn”,” vô quyết dầy, có móng tay nhọn”, xem ra lần này 5 cô nàng đã gặp đối thủ rồi.

Không cam tâm dùng thời gian quý báu của mình đi cặm cụi ngồi viết bài dài 50 trang A4, Phương Hồng liền lập ra một kế hoạch.

11. Chương 11

Kế hoạch 1: Nước mắt – Người thực hiện: Lê Phương.

Lê Phương sẽ là người đến gặp năn nỉ thầy Khánh Vũ xin xóa bỏ việc viết bài, sử dụng tuyệt chiêu độc nhất vô nhị của phụ nữ để làm xiêu lòng đàn ông, rơi nước mắt, khóc lóc ỉ ôi. Cô chỉ cần xin cho bản thân mình không phải viết. Như vậy thì những người còn lại cứ lấy luật công bằng ra mà bãi công.

- Thầy cũng biết công việc hoạt động của đoàn trường mình trong đầu năm rất nhiều, em là người công tác trong đoàn vô cùng bận rộn.

Về mặt đáng thương cũng có chút tội nghiệp của Lê Phương, Khánh Vũ thương cảm nói:

- Thôi được rồi, thầy sẽ cho em thêm chút thời hạn để làm.

Nock out: thua toàn tập.

Kế hoạch 2: Dùng lí lẽ – Người thực hiện: Minh Trang

Vì bản thân quá lười, cho nên dù không muốn, Minh Trang đành vận dụng cái đầu lười biếng, lấy hết óc trong mười mấy năm nay chưa xài ra sử dụng một lần quyết định này. Cô trình bày nhiều lí do hết sức thuyết phục để thoái thác vấn đề viết bài khiến Khánh Vũ gật gù, nhưng vẫn chốt lại một câu:

- Thầy có thể miễn cho em nhưng mấy bạn kia vẫn phải làm.

Minh Trang muốn cắn lưỡi tại chỗ. Xin được cho bản thân mà tụi bạn vẫn bị bắt viết thì trong lúc cô ngủ thoải mái tụi bạn sẽ giết người hả giận mất, vậy thì chẳng thà cùng viết cho xong.

Lại thua : 2-0

Kế hoạch 3: Thủ đoạn: Nhu không được thì dùng cương.

Nhưng cuối cùng chẳng đứa nào dám đứng ra trêu tức thầy hết. Vì sợ bị thầy mét lại với giáo sư Trình.

Kế hoạch 4: Quyến rũ – Người thực hiện: Phương Hồng.

Trong nhóm Phương Hồng là đứa xinh đẹp nhất, lại cũng có duyên ăn nói. Cho nên cô đứng ra lãnh nhiệm vụ cửa ngõ thầy. Kế hoạch được bàn bạc xong xuôi chỉ chờ bình minh lên là thực hiện nào ngờ. Sáng sớm hôm sau, khi vừa mở mắt ra, Phương Hồng nhận thấy gương mặt mình báo hiệu sắp được bà con ở xa tới thăm đến thăm một lần.

Người trọng sĩ diện, gái đẹp trọng nhan sắc, đối với người phải hoàn hảo trước sau như một mới ra đường như Phương Hồng thì những cái mụn nổi trên mặt đúng là gây mất mỹ quan quá, cho nên có đánh chết cô cũng không chịu đi gặp người khác với bộ dạng như vậy. Nhưng kế hoạch đã vạch ra cần có người thực hiện, cho nên nhiệm vụ trao lại cho Hải Quỳnh.

- Không được, tao phản đối, tao không làm vậy đâu – Hải Quỳnh lập tức bác bỏ ngay.

- Không sao đâu mà, cứ coi như mọi lần trêu thầy là được – Phương Hồng nhẹ nhàng phân bày.

- Lỡ thầy từ chối thì sao – Hải Quỳnh lo sợ.

- Càng tốt chứ sao, cái chính là thầy sẽ thấy bà bị từ chối sẽ rất đáng thương, để bù đắp sẽ không phạt tụi mình viết bài nữa – Ngọc Yến bèn trấn an.

- Nếu lỡ thầy đồng ý thì sao – Hải Quỳnh vẫn lo sợ.

- Yên tâm, người khờ như bà không hợp với thầy đâu – Lê Phương vỗ về Hải Quỳnh.

- Bà là lựa chọn thích hợp nhất, dù sao thầy cũng biết ba bà, không nể mặt tăng cũng nể mặt phạt, nhất định mọi chuyện sẽ đâu vào đấy thôi – Minh Trang vì sự nghiệp thoát khỏi việc viết bài cũng vội vàng đốc thúc vào.

- Thật sao – Hải Quỳnh vẫn lo lắng hỏi lại.

- Thật.... – Cả nhóm đồng loạt hô.

Hải Quỳnh cực kì bối rối trước nhiệm vụ này, từ trước đến nay cô chưa từng phải làm chuyện mất mặt này. Nói đúng hơn là mặt cô không đủ dày để chạy đến trước mặt Khánh Vũ nói câu:” Thầy ơi, em thích thầy”

Nhưng cô đã bị các bạn make up cho thật xinh đẹp từ đầu tới chân rồi bị các bạn bức bách kéo đi, cuối cùng cô cũng đến trước mặt Khánh Vũ. Cô cảm thấy run sợ vô cùng, hai tay cứ đan vào nhau, đầu không dám ngẩng lên, ấp úng nói:

- Thầy ơi....- Đứng cả buổi nhưng ba chữ “ em thích thầy “ Hải Quỳnh cũng không tài nào nói ra.

- Sao ...em muốn nói gì với thầy – Khánh Vũ biết rõ trò của các cô, nhưng không bóc trần, anh đợi xem lần này Hải Quỳnh sẽ bày trò gì, nhưng đợi mãi vẫn không thấy cô nói gì, mà trông bộ dạng lúng túng của cô lại thấy đáng yêu nên cũng không hồi thúc nhiều, cậu nhìn cô một cách chịu đựng.

Bốn cô bạn đang đứng núp ở bụi kiểng gần đó thấy vậy nóng ruột than thầm:” Mau nói đi”.

Hải Quỳnh lén lút nhìn về chỗ mấy đứa bạn, thấy sắc mặt đứa nào đứa nấy như muốn ăn tươi nuốt sống mình thì sợ hãi, vội ngẩng mặt nhìn lên Khanh Vũ định nói, nhưng bắt gặp cái nhìn sâu của Khánh vũ thì chột dạ càng bối rối nhiều hơn.

Trong lúc bối rối, đầu óc bị bán loạn cả lên cho nên thay vì nói câu:” Em thích thầy” thì Hải Quỳnh lại nói ra sự thật:

- Các bạn bảo em đến đây “cua” thầy.

Sét đánh chết cả lũ, chẳng riêng Hải Quỳnh mà bốn đứa bạn đang đứng rình bên ngoài cũng té ngựa xuống đất. Kế hoạch này là kế hoạch thất bại nhất của cả nhóm. Thất bại từ khâu tuyển diễn viên, chọn một đứa chăm chỉ trong học hành nhưng khờ khạo với sự đời như Hải Quỳnh mà bảo đi nói dối đúng là một sai lầm chết người.

Trong lúc Khánh Vũ còn bị bất ngờ trước câu nói thì Hải Quỳnh đã đỏ cả mặt, xấu hổ vô cùng la lên một câu rồi bỏ chạy.

- Không biết đâu.....

Khánh Vũ ngơ ngác nhìn theo cái bóng nhỏ nhắn của Hải Quỳnh đang bỏ chạy mà thần thờ mất một lúc. Nếu cô thật sự nghe lời đến “cua” anh, nói rằng cô thích anh, thì không biết người bị mắc cỡ, người xấu hổ sẽ là ai. Bởi vì anh đã thích cô từ lần đầu tiên gặp cô rồi.

Tần Phong đang ngồi chơi bên ghế đá thì thấy cô gái phiền phức bị các bạn kéo đi, mặc cho sự phản đối khàn cợt của cô, cho nên anh tò mò nhìn theo. Thấy bọn họ đẩy cô đến trước mặt anh chàng giảng viên mới thì khẽ cười.

Vốn dĩ không quan tâm, nhưng nhìn thấy điệu bộ của cô nàng phiền phức kia khá tức cười nên tiếp tục theo dõi. Không ngờ anh chứng kiến và nghe được một cảnh tượng khiến người phải ôm bụng cười bò. Có thể nói anh bắt đầu có chút ấn tượng về cô.

Sau màn cua thầy không thành đó, cả nhóm chẳng dám vạch ra kế hoạch gì nữa.

Đành đau khổ nghiêm chỉnh đi chép bài. Thức cả một đêm dài để chép nhưng cũng chỉ mới được có mấy trang. Đến sáng vào lớp cả 5 người đều dặt dừ như đèn hui trước gió. Cũng không còn sức đâu mà tiếp tục trên ông thầy, Khánh Vũ thấy vậy có vẻ hài lòng, nhìn 5 người bọn họ.

- Ngũ long công chúa.

Đang lơ đãng thì nghe ông thầy gọi tên, cả 5 giật mình ngóc đầu nhìn lên, gương mặt tỉnh táo hẳn.

- Hôm nay có gì để hỏi nữa không? – Khánh Vũ hỏi với giọng châm chọc.

Cả bọn mím môi lắc đầu, Khánh Vũ cười hài lòng hỏi tiếp:

- Đã hiểu hết cả rồi chứ?

Những cái đầu, đồng loạt gật gật khiến Khánh Vũ phải phì cười liên tưởng đến những chú chó gió đặt ở trong xe ô tô.

- Được rồi, xét thấy các em đã hiểu bài tốt, cho nên thầy miễn cho các em bài viết lần này. Nhưng mà, lần sau có chỗ nào không hiểu thì vẫn phải làm bài viết cho thầy – Khánh Vũ cố tình nhấn mạnh câu sau.

Mười con mắt sáng rỡ nhìn anh vui mừng, vội vã gật đầu, ánh mắt đầy cảm kích. Chỉ một cử chỉ cũng đã khiến 5 cô gái có ánh mắt khác đối với Khánh Vũ.

- Này...- Hải Quỳnh vừa thấy tần Phong thì kêu lên định trả cho anh ta cái mắt kính thì bị bọn bạn giữ lại.

- Bà định làm trò cười nữa à – Lê Phương lên tiếng trách.

- Động não đi, nhìn vào cũng biết anh ta không muốn có bất cứ liên quan gì đến bà hết – Minh Trang giải thích thêm – Con gái theo đuổi anh ta hàng tá, xếp hàng cũng không đến lượt bà đâu. Cứ cầm đầu chạy theo người ta sẽ khiến người ta lầm tưởng bà đang theo đuổi người ta đó có biết không hả.

- Thì ra là vậy... – Hải Quỳnh vỡ òa hiểu ra, cô hít một hơi thật sâu rồi uống một ngụm trà sữa trong cái ly mới mua – Được rồi, coi mình đi, ai theo đuổi ai còn chưa biết.

Nói xong Hải Quỳnh hùng dũng đi đến bên Tần Phong đang ngồi trên ghế đá của trường.

- Này! Trả lại cho anh – Hải Quỳnh kêu lên một tiếng rồi quăng cái kính vài chân Tần Phong.

Anh cầm lấy cái kính giơ lên cao rồi nhìn Hải Quỳnh hít một hơi thật sâu giọng bắt cần nói:

- Cô thật phiền phức, chẳng phải đã nói tặng cô rồi sao. Tôi không cần nữa.

- Không cần nữa thì cứ việc bỏ đi, tôi không phải là thùng rác của anh. Tôi chạy theo anh là vì tôi nghĩ đến việc mình đã nợ anh, chỉ muốn nói tiếng cảm ơn với anh và mời anh ăn bữa cơm mà thôi. Tôi không muốn mắc nợ người khác – Hải Quỳnh nhìn Tần Phong danh mặt đáp, cô không muốn cho anh có sự hiểu lầm gì.

- Vậy sao, được rồi – Anh với tay lấy ly trà trên tay cô uống một hơi – Xong, xem như cô đã mời tôi rồi, chúng ta hết nợ, cô có thể đi.

- Đi thì đi – Hải Quỳnh hất mặt đáp – Hình như anh hiểu lầm tôi thì phải. Đúng là anh rất đẹp trai, lại nghe nói anh nói anh học rất giỏi. Nhưng mà từ nhỏ tôi nhìn người học giỏi và đẹp trai đến phát chán rồi. Người như anh, xin lỗi bít cửa từ lâu rồi. Đừng tưởng bất cứ ai cũng thích mình rồi cho người ta là phiền phức.

Nói xong cô hùng dũng quay lưng đi bỏ đi, đi được mấy bước thì quay mặt lại cười trêu

- Bắt quả tang anh đang nhìn lên tôi.

Tần Phong quả thật vẫn chăm chú nhìn theo cô, anh không ngờ cô gái nhỏ nhắn này lại có thể hiên ngang xỉ vả anh như vậy, có chút mất mặt, nhưng cảm thấy có chút gì hay hay ở cô bé này nên bắt giác nhìn theo.

Không ngờ bị cô quay lại trêu, bỗng cảm thấy xấu hổ, bắt giả mặt đỏ cả lên. Nhìn về bối rối của anh, cô phá lên cười rồi nháy mắt với anh một cái, bỏ đi tới bên các cô bạn, nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Tần Phong bắt giác ngồi thẩn thờ rồi cười nhẹ, không ngờ cô gái này cũng thú vị thật.

12. Chương 12

Những ngày tiếp theo đó là những ngày tháng bình lặng của quãng đời sinh viên của nhóm ngũ long công chúa. Lên lớp đi học, về ký túc xá, ăn và ngủ, nói chuyện cười đùa.

Tần Phong vẫn thích ngồi bên ghế đá, thỉnh thoảng có nhìn thấy Hải Quỳnh và mấy người bạn đi ngang cười đùa rất vui vẻ. Có lúc Hải Quỳnh nhìn thấy cậu cũng chỉ mỉm cười một cái rồi tiếp tục trò chuyện với

các bạn, không nán lại một phút giây nào. Vững có lúc cô phớt lờ ánh mắt của cậu cứ thể bước qua như những người xa lạ, chưa từng quen biết nhau.

Nhưng lúc ấy, Tần Phong chợt thấy trong lòng mình có sự trống trải kỳ lạ. Không biết từ bao giờ cậu lại đưa mắt tìm kiếm nụ cười của cô.

Trong lớp có một cô bạn tên Nguyên Hạ, là một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn người miền Trung vào đây học, cũng trọ ở ký túc xá cùng phòng của nhóm. Tình cảm của họ cũng khá tốt, nhưng dạo gần đây Nguyên Hạ có vẻ bần thần buồn bã. Mọi người lấy làm lạ cố gần hỏi nhưng chỉ nhận được cái lắc đầu thờ dãi.

Mấy ngày sau, sắc mặt của Nguyên Hạ có vẻ rất xấu, mọi người vội vàng khuyên bảo Nguyên Hạ đi bệnh viện nhưng cô nhất quyết không đi chỉ nằm chòm chằm khóc lóc. Mọi người ai nấy đều lo lắng cố gắng để mắt canh chừng cô.

Đang ngủ yên giấc, Phương Hồng bỗng nghe tiếng cửa kêu kệt kệt, vội mở mắt ra nhìn, thấy một cái bóng bước ra khỏi phòng. Trời tối om, chỉ có ánh trăng và ánh đèn đường rọi vào làm không gian trở nên mờ ảo lại thêm cái lạnh của trời đêm khuyến Phương Hồng ớn lạnh một phen.

Nhưng cô cố trấn tĩnh nhìn lại các góc giường, giường của mấy đứa bạn thân đều có thân hình nhô lên, còn giường của Nguyên hạ thì trống trơn. Vội vàng bật dậy xuống giường đánh thức mấy đứa bạn.

- Hải Quỳnh, dậy mau... – Phương Hồng thì thào trong đêm tối.

Hải Quỳnh thức dậy đưa tay dụi mắt nhìn Phương Hồng hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

- Mau gọi phụ tao mấy đứa kia dậy đi, rồi tao nói – Phương Hồng khê bảo.

- Trang, dậy mau, có chuyện rồi – Phương Hồng khê đưa lay lay người Minh Trang dậy.

Minh Trang mơ màng nghe tiếng gọi liền mò tìm các điện thoại đặt ngay đầu giường mở ra xe. Ánh sáng từ điện thoại phát ra trong đêm tối nhất thời gây chói mắt, nhìn lại đồng hồ trong điện thoại chỉ mới có 2 giờ, cô cau nhàu nói:

- Bà định đi ăn trộm hay là đi rình trai mà nửa đêm như vậy hả. Tui không đi đâu, trời đánh tránh giấc ngủ chứ – Nói xong lại tiếp tục vùi đầu vào gối ngáy khò khò.

- Tao đi ăn trộm đùi gà, mày không mau dậy, hết ráng chịu – Phương Hồng bực tức lay người Minh Trang nói.

- Mày rũ trư bát giới đi, đừng rủ tao, ngủ quan trọng hơn ăn – Minh trang vẫn tiếp tục nói trong giấc ngủ.

- Mày không dậy tao đốt hết mấy cuốn tiểu thuyết của mày – Phương Hồng ra hạ sách cuối cùng.

Vừa nghe nói đốt sách, Minh trang vội thức dậy, mắt tỉnh ngủ ngay lập tức, đành sang gọi Lê Phương, chẳng dè bị Lê Phương tung ột đập rớt xuống giường. Vừa đau vừa tức, Minh trang ghiến răng mắng:

- Con quỷ , dám đập tao, xem tao đáp lễ mày nè – Nói rồi trèo lên giường Lê Phương phạm một cái ngay eo của Lê Phương tạo ra một âm thanh chấn động ký túc xá.

Phương Hồng nhanh tay bịt miệng Lê Phương lại, rồi làm giấu hiệu im lặng. Quả nhiên nghe vài tiếng mắng ***** vọng ra từ các phòng khác. Vài phút sau đó, ký túc xá lại chìm trong đêm tối.

- Có chuyện gì vậy? – Ngọc Yến vừa ngáp vừa uốn mình hỏi.

- Nhỏ Hạ đi đâu mất tiêu rồi – Phương Hồng khê nói.

Tất cả nghe xong đều ngạc nhiên, há hốc miệng ra, rồi khép miệng lại hỏi:

- Nó đi đâu, hồi nãy tui thức dậy còn thấy mà – Hải Quỳnh vội nói.

- Nó mới vừa đi thì tao kêu tụi bây dậy đó. Mau lên đi tìm nó đi, sao tao có cảm giác bất an thế nào ấy. Mấy hôm nay nó lạ quá mà – Phương Hồng vội giục.

Vậy là cả nhóm vội vàng ra khỏi phòng chia nhau đi tìm.

- Có gì gọi điện thoại nha – Phương Hồng cầm điện thoại ra hiệu nói nhỏ, cả bọn gật đầu.

Đang định rẽ ra đi tìm thì Minh trang chợt thấy một bóng người ở trên sân thượng phía bên kia thì vội kéo áo tui bạn chỉ chỉ. Cả bọn vội vàng mò mẫm tìm đường đi lên. Vừa lên tới thì nghe tiếng khóc nức nở của Nguyên Hạ, vội chạy đến la lên:

- Hạ, bạn sao vậy....

Nguyên Hạ nghe tiếng thì quay đầu lại thét lên:

- Mấy bạn đừng có lại đây, cứ mặc kệ mình đi – Vừa nói xong, Nguyên Hạ lại ôm mặt khóc.

- Được rồi, được rồi tui mình sẽ không tới đâu – Minh Trang vội vàng nói – Bạn bình tĩnh lại đi.

- Đúng đó, có chuyện gì từ từ nói – Phương Hồng vội vàng khuyên, cả bọn mặt mày xanh xao lo sợ nhìn Nguyên Hạ đang đứng bên mép của sân thượng.

- Hết rồi, hết rồi....Mình bây giờ chỉ có cái chết mới có thể quên đi tất cả – Nguyên Hạ lắc đầu nói trong nước mắt.

Cả bọn đứng tim khi thấy thân hình Nguyên Hạ chao đảo theo những cái lắc đầu, sơ xảy một chút là xó thể rơi xuống đất ngay. Minh trng kinh hãi vội vàng nhẹ giọng khuyên giải:

- Hạ à, bất luận là chuyện gì cũng được, kể cho tui mình nghe đi, tui mình cùng nhau tìm cách giải quyết.

- Không đâu... Không thể nào đâu – Nguyên Hạ bật khóc.

- Giờ làm sao?- Ngọc Yến khẽ hỏi bên tai Minh trang.

- Bà với Quỳnh chia ra làm hai bên đi ra phía mép đi – Minh Trang liền ra lệnh rồi quay sang Nguyên Hạ thu hút sự chú ý về phía mình.

- Hạ, nhìn mình đi. Nghe mình nói nè, bạn còn trẻ lắm, dù có chuyện gì xảy ra thì vẫn có cách giải quyết, vẫn có thể làm lại từ đầu. Bạn có biết cái chết là gì hay không, chết cũng có nhiều cách, bạn chọn cách này sẽ đau đớn lắm.

- Woa, ở đây cao ghê – Ngọc Yến liền phối hợp với Minh Trang, cô vờ nhón chân nhìn xuống dưới – Té xuống chắc chắn sẽ đau lắm.

- Chết liền thì còn đỡ, nếu như chưa chết sẽ thấy đau kinh khủng, máu sẽ chảy ra lai loáng. Còn nếu không sẽ tàn tật suốt đời, lúc đó thiệt thòi cho bản thân, còn làm khổ gia đình – Hải Quỳnh liền phụ họa vào.

- Đúng rồi, nhảy từ đây xuống, chết sẽ xấu lắm. Chọn cách chết khác đi – Phương Hồng vội khuyên.

- Hay là treo cổ tự tử đi – Lê Phương gợi ý.

- Không được, treo cổ thì mất trọng ngược lên, lưỡi thè ra càng xấu hơn – Phương Hồng vội vàng ngắt lời.

- Vậy uống thuốc ngủ – Lê Phương gợi ý tiếp.

- Không được, ngộ nhỡ bị phát hiện đưa đi bệnh viện rồi bị súc ruột đau chết luôn đó – Minh Trang đe dọa – Chỉ tổ tốn tiền mua thuốc.

- Hay là đem cây vào trong phòng kín để nghẹt thở chết – Phương Hồng đưa tay sờ cằm ngẫm nghĩ.

- Không được, khó thở quá sẽ dây giữa, sắc mặt thay đổi không đẹp, sẽ không được đầu thai đâu – Minh Trang gạt đi.

- Rốt cuộc nên chết thế nào – Nguyên Hạ thấy Minh trang, Phương Hồng, Lê Phương tranh cãi thì bối rối hỏi.

- Không có cách nào hết – Cả ba liền nói.

- Vậy giờ sao? – Nguyên Hạ ngơ ngác hỏi.

- Đừng chết nữa – Hải Quỳnh lên tiếng trả lời, cô và Ngọc Yến đã đến bên cạnh Nguyên hạ từ lúc nào không hay rồi cùng nhau nắm tay giữ Nguyên Hạ kéo xuống và lôi vào bên trong.

Ba người còn lại nhìn thấy Nguyên Hạ được kéo vào thì vui mừng thở phào nhẹ nhõm. Nhưng Nguyên Hạ được kéo vào thì sụp người ngồi xuống khóc nức nở. Cả 5 người im lặng vỗ về chờ Nguyên Hạ bình tĩnh lại.

Sau đó, Nguyên Hạ kể cho họ nghe lại việc cô vì trong lúc yếu mềm bị bạn trai lợi dụng, bây giờ cô đã có thai 1 tháng rồi nhưng bạn trai lại rũ bỏ trách nhiệm và nói chia tay. Cô cảm thấy xấu hổ và có lỗi với gia đình nên chẳng muốn sống nữa.

- Thăng khốn đeu giả – Phương Hồng nghe xong tức giận đứng lên mắng.
- Đừng buồn nữa, buồn vì hạng người như thế không đáng đâu – Minh trang vỗ vai Nguyên Hạ khuyên lớn.
- Đúng đó, Hạ là cô gái tốt, chia tay Hạ là tổn thất lớn nhất của tên đó – Ngọc Yến cũng khuyên.
- Không được, phải trừng trị cho tên này một trận mới hả dạ – Hải Quỳnh bực tức nói.

Bốn người kia cùng nhìn nhau sau đó gật đầu tán thành.

Trong một khu vui chơi, ngay khu vực bowling bỗng xuất hiện 5 cô gái xinh xắn, mặc váy ngắn để lộ 5 đôi chân dài gợi cảm, đeo những đồ trang sức cực kì bắt mắt. Họ chơi bowling bên cạnh ba anh chàng ăn bẻn bánh bao, lâu lâu đưa mắt liếc nhìn ba anh chàng mỉm cười khen ngợi tài chơi của ba chàng. (>0<>

- Tên Tùng bạn trai của Nguyên Hạ là ai vậy – Phương Hồng tựa người vào Minh Trang hỏi nhỏ.
- Thăng đeo dây xích chó đó – Minh Trang buông một câu khinh miệt.

Phương Hồng nhìn cái tên có mái tóc như bờm ngựa đeo một sợi dây chuyền dài thòng gật đầu một cái rồi bạo dạn đến xã giao cùng ba người kia. Sau vài câu đẩy đưa, cô đã nhập bọn với họ nhanh chóng. Trong lúc chơi, cô nháy mắt với 4 người bạn, họ nhìn nhau mỉm cười, con mồi bị lọt lưới rồi.

- Haiz! Mua sắm thiệt là mệt mỏi mà – Phương Hồng quăng hơn chục cái túi xuống đất rồi bò lên giường nằm thở dốc, sau đó dùng chân đập đập đôi giày cao gót cho nó rơi tự do xuống sàn nhà.
- Trời ơi toàn là hàng hiệu không, bà cũng đã man quá đi – Lê Phương lục lọi những chiếc túi lòi đồ trong đó ra.
- Nhảm nhò gì, cái này mới đáng giá nè – Vừa nói, Phương Hồng vừa xòe ngón tay đang đeo một chiếc nhẫn lấp lánh ấy đưa bạn xem.
- Trời! Tên này cũng sang thiệt – Ngọc Yến la lên.
- Nè, bà có để bị lợi dụng chút nào không đó – Hải Quỳnh lo lắng hỏi.

- Yên tâm, cái móng chân của tui hắc ta còn chưa động được chứ đừng nói đến người tui. Bọn con trai là vậy mà, càng không cho thì họ càng muốn có, càng ra sức chiều chuộng. Chiều này tui học được của bà chị tui – Phương Hồng đắc chí nói rồi ngồi bật dậy nói – Ngày mai đem chiếc nhẫn này đi bán lấy tiền dẫn Hạ đi phá thai.

Phương Hồng vô ý động đến nỗi buồn của Nguyên Hạ, Hải Quỳnh vội đá vào chân cô nhắc nhở. Cả hai vội liếc nhìn Nguyên Hạ về mặt cô buồn bã khiến cả bọn cũng buồn theo.

- Ok, đưa cho tao, tao bảo đảm má tao sẽ không ép giá để tui mày chịu thiệt đâu – Ngọc Yến gật đầu rồi cầm lấy chiếc nhẫn.
- Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi , đừng quá đau buồn, đừng vì chuyện này mà hủy cả tương lai của Hạ – Hải Quỳnh nhẹ nhàng khuyên, làm Nguyên Hạ cũng nguôi ngoai rồi gật đầu.
- Nghĩ vẫn tức cái tên khốn đó, phải dạy cho tên đó một bài học mới được. Chờ đi, để mình vợ của tên đó một mớ rồi đá cho nó bay tít tấp luôn – Phương Hồng tức giận đập tay xuống giường mắng.
- Thôi đi, cái gì cũng giới hạn thôi, không chừng lấy gậy ông đập lưng ông. Ngày mai kết thúc đi – Minh Trang lạnh lùng phán, cô lo sợ tên Tùng sẽ trở mặt khi biết bọn họ giả trò với hắn ta.
- Được rồi, tao nghe mày, tao cũng chán phải chơi trò này với tên khốn đó rồi – Phương Hồng gật đầu nói.

Giữa sân trường, một tên đầu bồm ngựa, ăn mặc diêm dúa đang lẻo đẻo theo một cô gái và mấy người bạn của cô ta.

- Anh không nghe sao, tôi nói là bây giờ tôi đá anh – Phương Hồng hất mặt lạnh lùng nói với tên Tùng.
- Được rồi, đừng giả vờ làm cao nữa, em thích gì nói đi anh chiều – Tên này vẫn cứng đầu không hịu buông, cố tìm cách dụ dỗ
- Anh à, anh tưởng anh là ai vậy. Trừ khi anh là Cường đôla, nếu không anh chiều em không nổi đâu – Phương Hồng khiêu khích nói, rồi cười khì.

Tên này nghe xong xanh mặt, tức giận vô cùng nắm lấy cổ tay Phương Hồng gần lại nói:

- Đừng có giỡn mặt với anh nha cưng, nếu không thì đừng trách, có biết anh là ai không hả, ra đường không ai không biết anh .
- Ai thèm giỡn mặt với cái đồ khốn như anh chứ – Phương Hồng hất tay tên Tùng ra giận dữ mắng – Cái thứ người như anh chuyên dụ dỗ lừa gạt con gái nhà lành rồi vứt bỏ nên thử một lần bị đá cho biết mùi.
- Mày- Tên Tùng giận dữ đưa tay lên cao định tát Phương Hồng nhưng đã bị Minh Trang chụp tay lại rồi theo đà quắc tay hất ra sau, sau đó cô đá vào hai phần nhượng của tên Tùng khiến hắn khụy xuống ở tư thế quỳ, mặt cúi xuống đất trông thảm thương vô cùng.

Tên Tùng giận dữ định đứng dậy nhưng đã bị Minh Trang thúc một đấm vào bụng không đứng dậy nổi. Minh Trang vuốt một cái trên mặt tên Tùng cao giọng đe dọa nói:

- Em trai, trước khi hành động nên suy nghĩ một chút đi, có biết cô ấy là ai không hả. Cô ấy là em gái của Bình đại ca trú ngụ ở quận 4 đó. Cho dù không biết đến Bình đại ca thì đã là dân thành phố này thì cũng biết rằng người Quận 4 không dễ đụng vào đúng không hả.

Tên Tùng vừa nghe xong thì tay chân bỗng phát run, lại bị Minh Trang dễ dàng khống chế và đánh thì sợ hãi vô cùng. Minh Trang thấy vậy thì khẽ cười thả tay hắn ta ra rồi phải tay nói:

- Đi thôi.

5 cô gái quát mắt nhìn tên Tùng đang run lên thì khẽ cười thầm mắng hắn ta: “ Đồ ngốc”

Đi được một lát, Lê Phương hỏi:

- Bình đại ca có thật à?
- Biết chết liền, tao dọa thằng chả thôi, ai dè thằng chả sợ hãi một cây thiếu điều tè ra quần mà thôi, vậy mà cũng tự xưng đại ca, đúng là nhục – Minh Trang cười đáp.

Cả bọn nghe vậy thì phá ra cười nắc nẻ trước trò chơi của họ. Có điều sự đời không như họ nghĩ, những cô gái mới vào đời vẫn còn non nớt, xã hội này có quá nhiều rối ren thâm hiểm mà người người không ai lường trước được.

13. Chương 13

Chuyện chơi người và làm nhục người của họ đã đồn đại khắp trường nhưng nguyên do chỉ có một mình khổ chủ biết mà thôi.

Hải Quỳnh bị bắt đi xuống căn tin mua bánh về, trên đường về vì xách nhiều thứ quá nên cứ bị rút lên rút xuống. Đang chuẩn bị cúi người lượm bịch bánh lên thì đã có một bàn tay nhanh chóng nhặt lên dùm cô.

Ngẩng đầu định cảm ơn thì Hải Quỳnh nhận ra người đó là Tần Phong, anh nhìn cô với ánh mắt trầm lắng khó tả. Như quen biết lại cũng như xa lạ, khiến Hải Quỳnh bối rối không biết nên thế nào, đành cúi mặt nhận lấy bịch bánh rồi nói một tiếng cảm ơn.

Đang định bước đi thì Tần Phong đột ngột mở miệng nói, trong giọng nói có phần quan tâm nhắc nhở nhưng cũng có phần trách móc:

- Cần thận một chút đi. Tên đó không phải kẻ hiền lành đâu.

Nói rồi Tần Phong bỏ đi, trong khi Hải Quỳnh còn đang ngậm nhấm câu nói của Tần Phong, phải một lúc sau cô mới hiểu là anh đang nói về chuyện gì. Quay đầu lại nhìn Tần Phong nhưng anh đã đi khá xa rồi.

Tần Phong bỏ đi nhưng trong lòng thấy bối rối vô cùng, chuyện của mấy cô nàng này có liên quan gì đến anh đâu. Sao tự nhiên lại quan tâm như vậy, đúng là điên đầu mà. Anh vỗ tay lên trán mình nhiều lần để trấn tĩnh lại.

Tên Tùng hận lắm nhưng sợ động vào bọn họ là dân quận tư thứ thiệt thì sẽ thiệt thòi cho hắn, hắn quay sang người mà là đầu mối của mọi chuyện: Nguyên Hạ.

- Thăng hèn hạ – Minh Trang tức giận quăng mấy tấm hình mà tên khiếp khiếp đã lên chụp lại trong lúc cùng Nguyên Hạ âu yếm.

- Bây giờ thăng khôn đó muốn gì – Phương Hồng bậm môi hỏi, không ngờ sự việc lại trở nên lớn thế này.

- Tên khôn đó đòi mình phải đưa tiền cho hắn ta – Nguyên Hạ nức nở nói.

- Bao nhiêu – Hải Quỳnh lo lắng hỏi.

- 100 triệu – Nguyên Hạ thở dài nói.

- Cái gì...thằng khôn đó đúng là đáng hận mà, biết vậy mình đâm cho hắn ta vài cái, tàn phế luôn cho rồi – Minh Trang căm hận nói.

- Bình tĩnh đi, bây giờ phải làm sao đây nè – Lê Phương vuốt giận bạn rồi thân.

- Bây giờ thử thương lượng với hắn ta được không? – Ngọc yển lên tiếng hỏi.

Buổi thương lượng tất nhiên là thất bại. Nhưng ngay sau đó, tên Tùng đã chặn đường Hải Quỳnh, hắn ta giở giọng ong bướm:

- Thật ra lần đầu tiên thấy là anh đã thích em rồi. Con gái phải dịu dàng và hiền lành như em thì mới đáng để quen.

Vừa nói vừa với tay vuốt tóc Hải Quỳnh, rồi vuốt ve gương mặt bầu bĩnh của cô. Hải Quỳnh cảm thấy kinh tởm cái thứ đồ cặn bã này, cô định hất tay hắn ta ra, nhưng rồi chợt nghĩ đến Nguyên Hạ. Cô thầm nghĩ:” Để chị đây àu biết thế nào là dịu dàng và hiền lành. Đừng tưởng chị mày là nai tơ mà lầm”

- Vậy sao anh lại không nói trước với em mà lại quen với bạn em chứ – Cô giở giọng nũng nịu hờn trách.

Tên Tùng nghe xong thì mở cở trong bụng, cứ tưởng cô là dê con dễ dụ. Vội vã giải thích:

- Tại bạn em cứ bám lấy anh, anh chẳng thể làm cách nào khác hơn cả. Sợ cô ấy nói xấu anh trước mặt em nên mới mua nhiều đồ cho cô ấy.

- Thật sao – Hải Quỳnh chớp chớp đôi mắt tròn xoe đen lánh của mình nhìn tên Tùng say đắm khiến hắn ta mừng rơn.

- Thật – Hắn ta nói xong thì sáp lại gần cô. Hải Quỳnh chỉ muốn co giò đạp cho tên này mấy đạp nhưng cô cố gắng chịu đựng.

- Nhưng mà em vẫn sợ – Hải Quỳnh giả vờ sợ hãi e dè nói.

- Em sợ gì? – Hắn ta ngạc nhiên hỏi.

- Nghe nói anh chụp lại mấy tấm hình anh và Nguyên Hạ ở với nhau, còn đe dọa cô ấy nữa – Cô giả vờ nũng nịu lo lắng nói.

- Oan cho anh quá, lúc đó là do cô ấy dụ dỗ anh. Mấy tấm hình đó cũng là do cô ấy chụp, định dùng để ép buộc anh phải ở bên cô ấy. Nhưng anh không đồng ý nên thẹn quá mà đặt điều vu khống cho anh.

- Nhưng mà anh vẫn còn giữ bản gốc của mấy tấm hình đó không phải sao?
- Được rồi. Anh sẽ xóa mấy tấm hình đó trước mặt em có chịu không?
- Chờng nào anh sẽ xóa?
- Anh để ở khách sạn rồi, chiều nay em cùng anh tới khách sạn để xóa mấy tấm hình đó nha – tên từng dụ dỗ Hải Quỳnh vào bẫy. Hắn ta nghĩ, chỉ cần Hải Quỳnh đến đó dù cô chịu hay không chịu thì hắn ta cũng sẽ làm nhục cô.

Hải Quỳnh giả vờ suy nghĩ trước lời đề nghị của tên Tùng. Hắn ta thấy vậy vội vàng nói thêm:

- Anh thật lòng yêu em, vừa gặp em là anh đã thích rồi. Em phải tin anh mới được.
- Em tin anh – Hải Quỳnh nhẹ nhàng gật đầu đáp.

Đúng thời gian hẹn, Hải Quỳnh đến gặp tên Tùng, hắn liền chở cô lên xe đến khách sạn mà không hề biết rằng bốn cô gái còn lại đã bám đuôi sát gót.

Nhưng chẳng ngờ bốn người họ gặp đèn đỏ, lại bị một chiếc xe tải lớn chắn mất tầm nhìn nên không thể biết rõ là Hải Quỳnh và tên Tùng đi đâu. Cả bốn người lo lắng tìm kiếm rồi gọi điện thoại cho Hải Quỳnh, nhưng chợt nhớ điện thoại cô đã bị mất, vẫn còn chưa mua lại. Cả bốn người bắt đầu lo lắng sợ hãi dáo dác chạy đi tìm.

Hải Quỳnh cứ nghĩ rằng bốn đứa bạn vẫn theo sát mình nên rất yên tâm theo tên Tùng đi đó đi đây. Mua sắm, ăn cơm cho đến khi trời sụp tối rồi cùng nhau về khách sạn.

Đang chờ tên Tùng đặt phòng thì Hải Quỳnh thấy bóng dáng Tần Phong và một cô gái đi vào khách sạn.

Tần Phong cũng khá bất ngờ khi nhìn thấy Hải Quỳnh ở đây, cậu nheo nheo mắt nhìn cô. Hải Quỳnh thấy Tần Phong nhìn mình thì xấu hổ vội cúi đầu xuống nhìn chăm chăm vào chân mình.

Cô nhớ lại câu nói: Gái ngoan không vào khách sạn của mình mà chỉ muốn độn thổ chui xuống đất trốn mà thôi. Đúng là không thể ngẩng mặt làm người nữa.

Nhưng sau đó cô mặt kệ, tự nhủ với bản thân: “Mình không làm việc gì xấu sao phải sợ”. Cô liếc trộm Tần Phong một cái rồi đánh giá. Tần Phong mặc một chiếc áo dạng sơ mi màu xám trông rất đẹp, vừa nhìn thì đã biết là hàng hiệu rồi, vẫn giống như lần đầu tiên cô gặp, áo không cài quá ba nút áo, so với ở trường khác một trời một vực. Ở trường anh ta trông đạo mạo, nghiêm trang và học thức hơn.

Sát bên người vẫn là một cô gái xinh đẹp, chỉ có điều lần này lại là một cô gái khác. Hải Quỳnh hừ mũi một cái nghĩ: “Anh ta cũng cùng một hạng người như tên Tùng việc gì mình phải thấy xấu hổ với loại người như anh ta”.

Khẽ liếc trộm sang cô gái bên cạnh Tần Phong, cô gái lần này đẹp hơn cô gái lần trước rất nhiều, gương mặt hiền lành, ăn vận rất đẹp nhưng trông đoan trang, và có học thức hơn cô gái lần trước. Hèn gì anh ta đá *** cô nàng kia để theo đuổi cô nàng này. Coi như anh ta cũng có mắt nhìn người.

Hải Quỳnh cứ nhìn chăm chăm vào cô gái, cô gái đó bèn nheo miệng cười với Hải Quỳnh. Cô cảm thấy hơi xấu hổ khi nhận ra mình nhìn người ta như vậy nên gượng cười rồi quay mặt đi. Rồi lắc đầu luyến tiếc cho cô gái này sắp sửa bị tên này ăn sạch sẽ. Tự nhiên cảm thấy khinh thường mấy cái hạng người như hắn ta ghê.

Chợt nhớ ra mình đang ở đâu, Hải Quỳnh lắc đầu, chuyện mình lo chưa xong, lại đi cho cho người khác. Hải Quỳnh vội đưa mắt nhìn ra phía ngoài xem có tin tức gì của bốn đứa bạn hay không. Nhưng bên ngoài chỉ có bóng đêm vội vã và những đèn xe chớp nhoáng, Hải Quỳnh hơi lo sợ, cô bấu vào tay mình để cố trấn tĩnh. Dù sao cũng đã đi đến bước đường này rồi, không thể quay đầu lại.

Sao đó cô ngẩng đầu lên phớt lờ ánh mắt của Tần Phong. Quay lại nhìn tên Tùng lúc này cũng đã làm xong thủ tục thuê phòng. Tên này dường như là khách quen của nơi này nên cũng chẳng rườm rà nhiều. Hắn ta quàng tay qua eo Hải Quỳnh đi thẳng lên phòng.

Tần Phong nhìn theo bóng dáng hai người họ, đột nhiên trong lòng có cảm giác bức bối khó chịu không thể diễn tả được.

Hải Quỳnh cắn răng khi bước vào trong thang máy, những cử chỉ ôm ấp của tên này khiến cô lạnh tóc gáy, chỉ muốn tống cho hắn ta mấy đạp rồi lao ra khỏi khách sạn. nhưng cô cứ nghĩ đến sự đau khổ của Nguyên Hạ thì dần lòng lại, gồng người chịu đựng bàn tay dâm ô của tên Tùng.

Khi thấy tên Tùng vặn khóa mở cửa, Hải Quỳnh đứng cả tim, sắc mặt xanh xám, cô vội dòm ngang liếc dọc xem hai bên như thế nào. Nhưng hình như vẫn chẳng thấy được dấu hiệu nào của mấy đứa bạn.

- Vào đi em .

Giọng tên Tùng thúc giục làm Hải Quỳnh bấn loạn, cô chỉ muốn co giò bỏ chạy ngay lập tức. Nhưng cô tự nhủ với bản thân:” Mình sẽ không sao, mình làm được”. Hít một hơi, cô mạnh dạn bước vào.

Quả là khách sạn hạng sang có khác. Mọi thứ đều rất đẹp và sạch sẽ vô cùng. Lúc này Hải Quỳnh mới nhìn lại mình, cô đang bận một chiếc váy không quá dài, cô thấy hơi hạn vô cùng. Phải chi cô mặc quần dài thì tốt biết mấy.

- Cách...

Tiếng khóa cửa vang lên sau lưng làm Hải Quỳnh giật bắn người, tim run lên bần bật, hai chân mềm nhũn gần như không thể đứng được nữa. Đành liều vậy. Cô tiến tới ngồi xuống giường che giấu nỗi sợ trong lòng mình.

Thấy Hải Quỳnh ngồi xuống giường, mắt tên Tùng sáng rực, hắn khoát chỉ mỉm cười.

- Hình đâu? – Hải Quỳnh vội vã hỏi.

- Từ từ đã chứ, làm gì mà gấp dữ vậy cưng – Tên Tùng sáp lại gần Hải Quỳnh phả hơi bên tai cô nói.

Hải Quỳnh nghe toàn thân mình lạnh toát, da gà dựng hết cả lên, cô gắng trấn tĩnh giả vờ hờn dỗi nói:

- Em không thích người yêu mình giữ ảnh của cô gái khác.

- Được rồi, nếu em không thích thì anh không giữ là được chứ gì. Anh chỉ giữ hình của em thôi chịu không?

- Vừa hỏi tên Tùng vừa hôn vào má của Hải Quỳnh.

Hải Quỳnh cung tay lại muốn đấm cho tên khốn này mấy đấm, nhưng cô không muốn bản thân mất cả chì lẫn chài, cố gắng nhẫn nhịn thêm chút nữa. Cô giả vờ mắng yêu:

- Đáng ghét.

Tên Tùng thấy vậy thì càng thích chí, hắn ta thấy toàn thân rạo rực ánh mắt nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống.

- Em có thích anh không? – Hắn ta cười quyến rũ hỏi Hải Quỳnh.

Cô khẽ gật đầu.

- Tại sao? – Tên Tùng hỏi tiếp, vừa hỏi bàn tay hắn ta lần tìm bờ eo cô chiếm lấy.

- Vì anh đẹp trai – Hải Quỳnh giả vờ e thẹn đáp, nhưng trông đầu cô thì **** :” Đồ dê đực, mặt mày còn thua mặt ngựa”

Tên Tùng phá ra cười thích chí, hắn ta càng bạo dạn hơn, vòng tay ôm sát lấy eo cô vào người hắn. Tim Hải Quỳnh muốn bắn ra ngoài, nhưng cô không dám thở mạnh. Cô thấy ghê tởm tên này và chỉ muốn lộn mửa mà thôi. “ Bình tĩnh”- Cô tự nhắc bản thân.

Hải Quỳnh đứng bật dậy, làm bàn tay đang chuẩn bị đi tìm cảm giác khoái lạc hơn của tên Tùng bị chơ vơ. Cô quay mặt cười cười nói:

- Em khờ nhưng em không có ngốc. Muốn lợi dụng em thì anh phải chứng minh cho em thấy là anh yêu em thật lòng mới được.

- Bằng cách nào – Tên Tùng nôn nóng hỏi, hắn ta cảm thấy toàn thân rạo rực vô cùng, chỉ muốn bộc phát ra bên ngoài mà thôi. Cho nên dù yêu cầu nào hắn ta cũng chấp nhận.

- Em nói rồi, em không muốn anh lưu giữ hình bất kì cô gái nào khác ngoài em hết – Hải Quỳnh lạnh lùng nói.

- Được, ngoài em ra, anh không giữ hình bất kì cô gái nào khác cả – Tên Tùng nghĩ nhanh, hình thôi mà, chụp lại mấy hồi.

Hắn ta nhanh chóng lấy điện thoại ra xóa trước mặt Hải Quỳnh.

- Còn trong thẻ nhớ – Hải Quỳnh nhắc nhở.

Nhưng tên này không còn nhịn được nữa, hắn đứng dậy kéo Hải Quỳnh lại gần rồi đè xuống giường. Hải Quỳnh chết cứng cả người, cô sợ hãi nhìn tên Tùng. Hắn ta cười cười nhìn cô nói:

- Đừng sợ, rồi anh sẽ làm cho em sướng đến tột độ ($>0<$)(born: xin=“” lỗi=“” những=“” em=“”>

- Khoan đã...- Hải Quỳnh vội kêu lên – Em muốn anh đi tắm cái đã. Người anh toàn mùi nước hoa nồng nặc, làm em muốn nôn.

Tên Tùng cảm thấy choáng khi nghe Hải Quỳnh nói, hắn nhìn cô không chớp mắt. Cô bèn cười ngọt ngào nói:

- Anh không muốn giữa chừng em lại bị nôn chứ. Sẽ mất hứng thú đó.

Tên này nghe vậy thì nén xuống rồi nói:

- Được rồi, anh chiều cưng. Anh đi tắm.

Hắn ta trèo khỏi người Hải Quỳnh đứng dậy, cô lén lút thở phào. Nhưng tên Tùng đã cầm chìa khóa giờ lên nói:

- Anh giữ cái này.

- Cứ tự nhiên – Hải Quỳnh cười rồi làm động tác mời.

Hắn ta đành lững thững bước vào nhà tắm.

14. Chương 14

Hải Quỳnh vội vàng bật dậy chạy đến bên cửa thử vặn nhưng chỉ mang lại sự thất vọng nặng nề mà thôi. Tên Tùng đã khóa chặt cửa rồi. Thất vọng và lo sợ, hải Quỳnh không biết bốn đứa bạn giờ này đang ở đâu, tại sao vẫn chưa xông vào cứu cô.

Chẳng còn cách nào khác, Hải Quỳnh đành chờ cơ hội mà bỏ chạy thôi. Cô quay lại nhặt cái điện thoại của tên Tùng lên, thẳng thừng lấy thẻ nhớ của hắn ra và quăng bỏ ra ngoài cửa sổ. Nhắm lại số của mấy nhỏ bạn, nhưng không tài nào nhớ ra, cô thở dài rồi tìm kiếm cái gì đó để có thể tự vệ. Chẳng có gì để cho cô làm vũ khí cả ngoại trừ cái thân gỗ của đèn ngủ.

Mặc kệ, cứ lấy nó làm vũ khí. Hải Quỳnh cầm chặt cái thân gỗ trong tay giấu phía sau lưng chờ đợi tên Tùng đi ra.

Quả nhiên chưa đầy 5 phút tên Tùng đã bước ra, trên người không mặc gì cả, chỉ quần độc nhất một cái khăn tắm. thoát nhìn Hải Quỳnh đỏ cả mặt lên.

- Được rồi cưng, tới lượt em chiều anh rồi – Tên Tùng buông lời dâm dăng.

- Tôi muốn về nhà – Hải Quỳnh đành mặt nói.

Nụ cười trên mặt của tên Tùng tắt ngúm, hắn nhìn cô chằm chằm nhưng sau đó cố gắng nhỏ nhẹ:

- Sao vậy cưng, nói cho anh nghe đi.

Hắn vừa nói vừa đưa tay định kéo cô lại. Nhưng Hải Quỳnh đã rút người lại phía sau gằng giọng nói:

- Đừng có đụng bàn tay gớm ghiếc của mày vào người tao.

Lần này thì nụ cười giả tạo của tên tùng biến mất thật sự, hắn ta nhìn Hải Quỳnh đầy giận dữ.

- Mẹ kiếp, mày định giở trò với tao à.

Hải Quỳnh im lặng không trả lời, cô siết chặt cái cây sau lưng mình.

- Được rồi, đừng đùa nữa, mau lại đây với anh đi cưng – Hắn ta dỗ ngọt và định tiến lại gần Hải Quỳnh.

Hải Quỳnh liền hươ cái cây ra trước mặt thủ thế. Tên Tùng nhìn cái cây thì cười nhạt vẫn tiến tục sấn tới. Hải Quỳnh sợ hãi quá vội hươ cái cây lưng tung.

- Xoẹt...

Một đường máu chảy dài trên gương mặt tên Tùng, hắn ta tức giận gầm lên:

- Con khốn, mày dám làm ông chảy máu. Lần này ông sẽ ày biết tay.

Hải Quỳnh vốn đã run sợ lắm rồi, lại thấy tên Tùng bị mình làm chảy máu càng run hơn nữa. Cô thều thào nói:

- Nếu không muốn bị thương nữa thì đừng đến gần tôi.

- Tao sẽ ày một bài học nhớ đời – Hắn ta vừa nói vừa kéo cái khăn tắm quấn ngang người hắn ra, và cái của quý của hắn ta lộ lộ trước mặt cô.

Hải Quỳnh sợ hãi đỏ cả mặt khi trông thấy vội vàng buông cái cây ra dùng hai tay che lấy mặt. Liền bị tên Tùng kéo lại quăng mạnh lên giường.

Cô sợ hãi, vội vàng nói, vẫn không dám mở mắt:

- Nếu anh dám đến gần tôi sẽ la lên đó.

- Chấp cưng luôn cứ la thoải mái. Mỗi căn phòng ở đây đều được cách âm rất tốt. Dù cưng có la rất cổ họng luôn cũng chẳng có ai đến cứu cưng đâu – Hắn cười nhạt đáp rồi nhanh chóng lao vào không chế Hải Quỳnh.

Hải Quỳnh vừa vùng vẫy cố thoát khỏi tay hắn ta, vừa mở miệng kêu cứu. Nhưng bàn tay của tên tùng đã nhanh chóng luồn vào bên trong của cô khiến Hải Quỳnh một phen kinh hãi, nước mắt bắt đầu trào ra. Cô thầm ***** cho sự ngốc nghếch của mình.

Nhưng ngay sau đó, cánh cửa phòng mở ra, và bốn đứa bạn của cô bước vào. Bốn người chứng kiến cảnh tượng bạn mình bị tên khốn kia làm nhục thì tức giận dùng dùng lao vào nhanh như tên bắn lôi tên Tùng ra khỏi người Hải Quỳnh.

- Thằng khốn, tao đã cảnh cáo mày đừng đụng vào bọn tao rồi. Phen này tao ày chết , chọn đi, tàn phế suốt đời hay mất khả năng sinh sản – Minh trang ghiến răng trèo trẹo nhìn tên Tùng. Hai tay cung lại thành nắm đấm.

Tên Tùng vội dùng tay che chắn bộ phận sinh dục của mình. Minh trang đã lao vào cho tên này một trận không thương tiếc để lại những dấu ấn thâm tím. Ngọc Yên và Lê Phương cũng chạy đến đập cho hắn ta mấy đập nói

- Hồi làm gì, biến hắn thành phế vật luôn đi.

Phương Hồng thì đỡ dành Hải Quỳnh đang run lên mếu máo.

Sau đó cả năm người bỏ đi sau khi chụp vài tấm hình khỏa thân của hắn ta để cảnh cáo. Quyết định bỏ xe lại tìm một quán ăn gần đó ăn thật no để quên hết sự việc lúc nãy đi.

- Cũng may tụi tao nhận được điện thoại của thằng cha Công trong đoàn nói rằng mày đang ở khách sạn này nên mới vội vàng chạy tới. Tụi tao khùng bố cô tiếp tân quá làm cô ấy sợ đến vỡ mật phải đưa chìa khóa dự phòng cho tụi tao mà không dám gọi bảo vệ – Phương Hồng lên tiếng giải thích tình hình vì sao lại đến trễ.

Hải Quỳnh chợt nhớ đến Lê Phương có nói: “ Tần Phong là bí thư đoàn của trường mình”, chắc chắn Tần Phong đã gọi điện thoại cho Công để Công báo cho Lê Phương biết, vì Lê Phương cũng hoạt động trong đoàn. Cô bặm môi nghĩ: “ Cô lại nợ anh ta lần nữa”

Cả bọn nói chuyện rôm rả, lát sau Ngọc Yến tóm lại một câu:

- Thu hoạch lần này của tụi mình không chỉ là xóa bỏ được giúp Nguyễn Hạ mấy tấm hình bậy, mà còn có thể biết được sự phát triển vượt bậc của nam giới.

- Chết đi con quỷ – Cả bọn nhào đến ký đầu Ngọc Yến.

Nhưng 5 cô nàng đâu biết rằng ngay khi 5 người vừa bước chân ra khỏi quán thì đạ họa lại ập đến.

Chờ họ bên ngoài là 4 tên lưu manh bấm trơn tay vác gậy và con dao dài bénngót, neho mắt nhìn bọn họ cười cợt nói:

- Mấy cô em xinh đẹp, chơi với tụi anh một tí đi.

Vừa nhìn thấy bọn chúng Minh Trang đã thấy chợt dạ. Phương Hồng mặt xanh loét kéo áo Minh Trang hỏi:

- Giờ làm sao?

- Nhất đẳng huyền đai không bằng dao phai chém lén đầu. Minh tao vừa đánh vừa chạy còn được, chứ bảo vệ hết tụi bây thì chịu. Cho nên khi nào tao bảo chạy thì chạy nghe không...- Minh Trang vừa nói vừa lùi lại, mấy đứa kia cũng theo thế lùi lại.

- Hi, chào các anh , hôm nay trời đẹp quá ha – Phương Hồng đưa tay lên vẫy và cười hì hì với bọn chúng.

- Sao bốn anh đi chơi một mình buồn quá vậy – Lê Phương cũng giả vờ thân thiện.

- Có người kêu bọn anh đến đây dạy cho các em một bài học – Một tên trong bọn nói.

- Biết ngay là do tên ***** đó kêu mà – Ngọc Yến tức giận mắng.

- Bây giờ mấy anh muốn sao – Minh Trang hất mặt hỏi.

- Nó bảo tụi anh, để lại trên mặt mấy em mỗi người một vết sẹo kỷ niệm – Một tên trong bọn giương giương bộ mặt đáng ghét ra nói.

- Đừng mà – Phương Hồng hoảng hốt kêu lên.

- Nghe nói, cô em là em gái của Bình đại ca ở quận tư đúng không? – Hấn ta nhìn Phương Hồng cười giễu cợt hỏi – Nhưng sao anh qua lại bên quận tư hoài mà lại không biết có vị đại ca nào tên Bình vậy.

Phương Hồng cười ngượng nhìn bọn chúng nhưng trong lòng thì khóc thầm, lần này chết chắc.

- Ấy da, ngại quá, bạn em đúng là em gái của Bình đại ca – Lê Phương cười lả lơi nhanh trí giải thích – Chỉ có điều, Bình đại ca năm nay mới có 5 tuổi thôi. Đó là con trai lớn của bác hai của bạn em, tên gọi bé Bình, nhưng mọi người thường gọi là Bình đại ca và đích thực là ở quận tư.

- Bà điên hử, càng giải thích càng rối – Hải Quỳnh lên tiếng mắng.

Quả nhiên 4 tên này mặt mày xụi xuống nhìn bọn họ nói.

- Được rồi, thấy năm các em đều xinh đẹp nên bọn anh cũng không nỡ hủy hoại nhan sắc, bây giờ anh ấy em chọn, một là đứng yên để anh rạch một đường. Hai là vui chơi cùng bọn anh một đêm – Một tên giở giọng dâm ô nhìn 5 cô gái xinh xắn trước mặt vuốt vuốt cằm với đôi mắt thèm khát.

Một cơn ớn lạnh chạy dọc toàn thân của 5 người, mặt mày tái xanh lại, run rẩy.

- Chờ chút, để tụi em bàn bạc đã – Minh Trang cười hì hì nói.

Thế rồi 5 cái đầu chụm lại nói chuyện.

- Giờ sao đây? – Hải Quỳnh yếu ớt hỏi, chuyện lúc này vẫn chưa hết sợ hãi lại gặp chuyện này, cô run đến nỗi chân không còn sức nữa.

- Hay là la lớn cầu cứu có được không? – Lê Phương đưa ra ý kiến bên tai mấy đứa bạn.

- Thôi đi, thời đại này người ta ích kỷ lắm, toàn lo cho thân mình thôi, có kêu lớn chỉ khiến bọn này điên lên chém thêm cho vài nhát – Phương Hồng lập tức phản đối.

- Cũng không thể làm liên lụy người ta được, cái bọn người này xem ra không có nhân tính đâu, không chừng người ta chết oan mạng vì tội mình – Minh Trang cũng lo sợ nói.

Nhìn mấy đứa bạn mặt mày xanh xám cả lên, Phương Hồng hít một hơi, cô luôn là người bình tĩnh nhất nhóm.

- Bây giờ tội mình cứ giả vờ đồng ý rồi thừa cơ bọn chúng sơ ý thì tìm cách bỏ chạy . Trang, bà bọc hậu phía sau nha.

Minh trang gật đầu, cô siết chặt tay, hít một hơi thật mạnh chuẩn bị tinh thần sẵn sàng.

- Quyết định vậy đi – Lê Phương nói.

- Ủ – cả bọn gật đầu đồng ý.

Sau đó 5 cô quay sang bốn tên kia tươi cười nói:

- Tội em đồng ý, các anh muốn chơi thế nào. Nhưng nói trước châu này các anh bao – Phương Hồng dùng giọng nói ngọt hơn mía lùi của mình nói.

- Ok – Bọn chúng hớn hờ đáp.

- Cho các anh quyền lựa chọn chỗ đi – Lê Phương cũng góp vào một câu.

Bốn tên kia hài lòng gật đầu trước nhĩ ý của 5 cô gái. Bọn chúng dường như đã mất cảnh giác.

Trong khi mấy tên kia từng bước từng bước tiến đến bên họ.

- Chú cảnh sát ở bên đây nè – Minh Trang đột nhiên đưa tay lên vẫy rồi la lớn.

4 tên kia nghe tới cảnh sát liền quay đầu lại dòm. Thừa lúc bọn chúng quay đầu, Minh trang chạy đến tung hai cước đập thẳng vào hai tên, chúng kéo nhào theo bốn tên kia ngã xuống đất, cô liền hô lên:

- Chạy...

Nhanh chóng 5 đứa quay đầu bỏ chạy một mạch không dám nhìn lại. Bọn người kia biết mình bị lừa thì nổi giận bật dậy lập tức đuổi theo.

- Á...- Hải Quỳnh đang chạy thì dẫm phải một vật gì đó dưới chân vậy là té oạch xuống đất kêu lên đau đớn. Minh Trang thấy vậy bảo

- Để tao quay lại, tội bây chạy trước đi .

Nói rồi cô quay lại đỡ Hải Quỳnh đứng lên nhưng ngay sau đó, họ bị bốn tên kia bao quay lấy.

- Tội bây ngon lắm, dám lừa tội tao, vậy thì đừng trách anh mày ra tay không nể tình nha.

- Có ngon thì nhào vô – Minh Trang hất mặt nói, cô kéo Hải Quỳnh ra sau lưng mình, cô quyết không để Hải Quỳnh chịu bất kỳ tổn thương nào.

Một tên khinh thường cầm gậy nhào vô tấn công, Minh Trang đẩy Hải Quỳnh ra xa rồi cũng chạy đến ứng chiến. Sau vài cú né đòn dễ dàng, Minh Trang nhanh chóng đáp trả cho tên này một cú đá ngay giữa ngực. Tên này hự lên một tiếng rồi ngã ôm ngực.

Mấy tên kia, mặt mày tối đen lại đầy tức giận, lao vào tấn công. Minh Trang chỉ có thể né đòn chứ chẳng thể phản đòn. Lùi dần về phía sau, nhưng không ngờ lại đụng phải Hải Quỳnh đang đứng chết trân vì sợ

hãi, nước mắt đã rơi đầy mặt. Cú đụng trúng đã hất Hải Quỳnh té ngã, Minh Trang cũng chới với đứng không vững ngã xuống.

Mấy tên này vẫn tiếp tục lao tới, thấy gậy bọn chúng sắp giáng xuống Minh Trang, Hải Quỳnh vội chồm lên định đỡ cho bạn. Cô nhắm mắt cắn chặt răng ôm chặt Minh Trang chờ đợi cú gậy giáng xuống. Nhưng tiếng gậy vuốt lên không trung xé gió lao đến gần họ thì dừng lại.

- Bốp....Một cú đấm vang lên khiến tên vung gậy á lên một tiếng văng ra xa mấy bước. Một tên kia hùng hổ quay đầu nhìn về kẻ phá đám.
- Mày là thằng nào – Một tên tức giận hỏi.
- Tao là ông cố của mày – Tần Phong mỉm cười trả lời khiêu khích.
- Chém cha ông cố nội của tao đi – Tên kia hét lên với đồng bọn.

Lập tức lần này bọn chúng quăng đi mấy cây gậy gỗ trên tay, rút mấy con dao từ sau lưng ra, hung hăng lao tới.

15. Chương 15

Tần Phong sa sầm mặt, không ngờ bọn này lại chơi dao thật. Biết vậy anh đã không khiêu khích bọn chúng rồi. Không phải anh sợ, mà anh sợ hai cô gái ở phía sau mình sẽ xảy ra chuyện. Đành liều vậy.

Những con dao trắng sáng bén sắc đến đáng sợ cứ vun vút chém xuống phản chiếu ánh sáng của đèn đường đến chói mắt. Chỉ cần sơ sẩy một chút thôi thì có thể mất mạng như chơi .

Một tên xông tới Tần Phong, vậ lách người qua, chụp lấy tay cầm dao tên này, tay kia chặt mạnh vào cánh tay hắn. Cú chặt xuống quá mạnh, tên này đau quá rú lên một tiếng rồi buông con dao ra, con dao cứ thế rơi cuống nền đường xi măng cái keng. Âm thanh rộn vang lên giữa phố xá tấp nập.

Bên kia Minh Trang cũng đánh cho tên khác mấy đấm ngã gục. Hai tên còn lại cũng bắt đầu ngao ngán. Một tên phun nước miếng rồi văng ra một câu tục tĩu. Chờ cho hai tên bạn lồm cồm ngồi dậy được rồi gườm gườm nhìn Minh Trang và Tần Phong sau đó nắm chặt dao, quyết định một trận ăn thua đủ, theo kiểu mày không chết thì tao chết.

Vậy là một mình Tần Phong chấp ba tên, tên còn lại lao vào Minh Trang, Hải Quỳnh bị họ đẩy ra xa khỏi vòng chiến.

Bên ngoài mọi người lo ó xôn xao, nhưng chẳng ai dám xông vào, họ sợ bị vạ lây. Còn Hải Quỳnh thì đứng bên ngoài thấp thỏm, chỉ hận bản thân quá vô dụng .

Nhưng ngay sau đó vài giây, tiếng còi huýt lên ở một góc đường, sau đó là tiếng còi xe cảnh sát ò e vang đến. cả bọn dừng cuộc đánh nhau lại, mặt xanh hơn tàu là chuối. Minh Trang nhìn Hải Quỳnh hét lên:

- Chạy mau...

Cô không muốn bị bắt đến đồn cảnh sát rồi phải kêu người thân đến bảo lãnh, việc này sẽ ảnh hưởng đến hạnh kiểm của các cô khi tốt nghiệp.

Hải Quỳnh nghe Minh Trang hét lên thì giật bắn cả mình, muốn chạy nhưng không tài nào cất chân lên nổi. Trong nhóm, cô là người nhất gan nhất, bây giờ cô càng thấy mình vô dụng thật. Nhưng ngay sau đó, một bàn tay ấm áp và to lớn nắm lấy tay cô lôi đi.

Hải Quỳnh cứ để mặc cho Tần Phong kéo đi, chẳng biết họ chạy qua bao nhiêu lâu nhưng phía sau vẫn vang lên tiếng còi. Đến một con hẻm nhỏ, Tần Phong kéo Hải Quỳnh nép vào, người cô bị ép sát tường, người Tần Phong áp sát vào người cô. Cả hai người ẩn mình trong bóng tối.

Cô nghe tiếng thở dồn dập phả ra trên đỉnh đầu mình. Cảm giác rất kì lạ, chưa bao giờ có ở cô, nhất là cô cảm nhận được hơi ấm của người con trai áp sát vào người mình. Cô nghe tiếng tim đập loạn, cứ ngỡ là tiếng tim của Tần Phong nhưng sau đó cô nhận ra đó là tiếng tim đập của mình. Gương mặt đang thẹn thùng của cô bỗng trở nên xấu hổ.

Hải Quỳnh cố gắng hít thở để bắt tim mình đập chậm lại, muốn thoát khỏi sự kiềm cạp của hơi nóng mang mùi nam tính của Tần Phong nhưng khi cô vùng quẫy thì Tần Phong đã dùng một cánh tay giữ chặt lấy cô vào tường. Anh trầm giọng nói:

- Đừng có cục cựa, chịu khó chút đi.

Vừa nói ánh đèn mắt dáo dạt ngó ra ngoài xem cảnh sát đã đi hết chưa. Anh không dám đứng xích ra vì sợ bị ánh đèn xét ngang kia phản chiếu sẽ dễ dàng bại lộ.

Hải Quỳnh há hốc mồm không dám thở vì bàn tay của Tần Phong đang đặt trên...

Cô muốn nhúc nhích nhưng không dám đành ngước mặt lên nhìn Tần Phong. Chỉ nhìn thấy được nửa bên mặt của anh ở góc nghiêng mà thôi. Nhưng Hải Quỳnh phải công nhận Tần Phong rất đẹp trai và có sức quyến rũ vô cùng lớn.

Cái mũi rất cao lại thẳng một đường thanh tú, chân mày rậm rất nam tính, khóe môi cong lên đầy quyết rũ. Thành tích học tập và thể thao rất tốt. Hèn gì mà con gái lại thích anh ta nhiều như thế.

Nhìn mới có chút xiu vậy mà tim Hải Quỳnh đập còn nhanh hơn lúc nãy, cô sợ Tần Phong phát hiện ra sự bất thường của mình vội hỏi:

- Cảnh sát đi chưa.

Tần Phong nhìn lại lần nữa, dường như mọi việc lại trở về thời gian bình thường, không gấp gáp nhưng ồn ào. Anh thở phào nhẹ nhõm, bàn tay vô tình đụng mạnh về phía trước. Nhưng sau đó, anh cảm giác có một chút kì lạ, một cái gì đó mềm mềm tục tục như là....

Giật mình nhìn xuống, Hải Quỳnh đang cắn môi, gương mặt đỏ bừng lên, đôi mắt mọng nước, dường như phải chịu đựng sự uất ức. Vả mặt lúc này của cô vô cùng đáng yêu, khiến Tần Phong ngay người ra say sưa đứng nhìn, quên mất việc rút tay ra khỏi ngực cô.

Cứ như vậy, chẳng biết là bao lâu, Hải Quỳnh thấy Tần Phong vẫn chưa chịu rút tay ra khỏi ngực mình, nổi thẹn thùng và xấu hổ ập đến cô đưa tay tát mạnh vào mặt Tần Phong.

- Bốp...

Cái tát làm Tần Phong tỉnh tâm trí, đột nhiên thẹn quá hóa giận, anh gằn lên nói:

- Tôi đúng là điên mới có lòng tốt muốn quay lại cứu cô và các bạn.

- Ai thêm anh giúp chứ – Hải Quỳnh cũng bướng bỉnh cãi lại.

Tần Phong tức nghẹn họng, anh nhìn cô không chớp mắt, lửa giận bùng bùng nhưng sau đó anh quay đi sau khi buông ra câu:

- Tùy cô.

Nhìn Tần Phong bỏ đi, Hải Quỳnh bặm môi. Cô biết anh tốt bụng giúp mình, nhưng mà nhưng mà...dù gì cô cũng là con gái mà, cũng biết xấu hổ chứ bộ.

Tần Phong đã đi xa, hải Quỳnh mới giật mình nhìn lại bộ dạng mình, cái váy cô mặc đã bị rách và dơ bẩn thương sau cú ngã. Đôi giày cao gót cũng bị gãy khi Tần Phong kéo chạy. Trên người không có một đồng xu dính túi mà tội bạn cũng lạc mất tiêu, đồng nghĩa với việc, cô không thể trở về ký túc xá.

Hít một hơi, Hải Quỳnh đành cúi mặt chạy theo Tần Phong.

Tần Phong đang sắp ra đường lộ, anh mệt mỏi đến nỗi chẳng buồn lái xe về nên quyết định bắt taxi ra về. Nhưng đột nhiên anh thấy áo mình bị ai đó nắm lấy từ đằng sau.

Quay người nhìn lại thì thấy vẻ mặt xụ xuống trong đáng thương vô cùng như con chó nhỏ bị bỏ rơi của Hải Quỳnh. Anh cau mày hỏi:

- Chuyện gì nữa đây?

Hải Quỳnh bặm môi cúi đầu không đáp.

Tần Phong thấy vậy thì bực bội định quay lưng bỏ đi tiếp thì lại bị cô giữ chặt áo. Giận dữ quay lưng lại thì Hải Quỳnh lí nhí nói:

- Tôi không có tiền đi về.

Tần Phong nghe xong thì thở dài bất lực, đành cho cô theo mình lên taxi đi về ký túc xá.

Đang ngồi trầm ngâm nhìn ra bên ngoài thì đột nhiên Tần Phong cảm thấy một bên vai mình nặng nề, quay sang thì thấy Hải Quỳnh đang tặc đầu vào vai anh ngủ thiếp đi từ lúc nào. Hương thơm từ tóc cô bay ra khiến tim Tần Phong đập rộn ràng.

Cậu đưa tay tém giúp cô mái tóc đang che phủ gương mặt. Vô tình những ngón tay lướt nhẹ qua gương mặt mịn màng của Hải Quỳnh, bất giác không muốn rời đi.

16. Chương 16: Hình Bóng Thoảng Qua

Kể từ lúc Phương Hồng thổ lộ tình cảm trong lòng mình ra cho hai người biết. Hải Quỳnh luôn cảm thấy một cái gì đó gây nhức nhối trong lòng mình.

Nhìn chiếc nhẫn trong tay của mình, Hải Quỳnh bất giác thở dài. Cảm xúc trong người cô bỗng trở nên mờ ảo và rối loạn. Ba năm, Khánh Vũ ở bên cạnh cô 3 năm, chăm sóc yêu thương chiều chuộng cô hết mực. Hải Quỳnh biết, Khánh Vũ dành tất cả tình yêu dành cho cô, nhưng còn cô thì sao?

Khi vừa mở mắt tỉnh dậy, ngoài việc nhận ra ba và anh Hiểu Huy ra thì còn có sự xuất hiện của Khánh Vũ. Cô cũng như những chú gà con vừa mổ vỏ chui ra, nhìn thấy vật gì trước tiên thì ngộ nhận ngay vật ấy là mẹ mình. Cô cũng vậy, khi thấy Khánh Vũ luôn ở bên cạnh chăm sóc tận tụy hết ngày này qua ngày khác.

Cho nên cô cho rằng anh chính là bạn trai của mình, chỉ có như thế, mới lí giải việc anh luôn nhẹ nhàng bên cạnh chăm sóc vỗ về những lúc cô đau đớn. Chỉ có như vậy, anh mới luôn dùng đôi mắt yêu thương chiều chuộng quan tâm nhìn cô hết lần này đến lần khác.

Chỉ có điều, cô không hiểu tại sao cô luôn có cảm giác có chút gì đó xa lạ. Dù ánh mắt anh trìu mến và đầy yêu thương bao nhiêu cô vẫn không thể nào rung động, dù được Khánh Vũ ôm trong lòng bàn tay nhưng Hải Quỳnh vẫn chẳng cảm nhận được sự ấm áp mà cô thường thấy ở những đôi trai gái yêu nhau. Ngay cả nụ hôn cũng không làm cô thấy ngân lên những cảm xúc chân thật.

Khi cô nói lên suy nghĩ của mình với bốn đứa bạn thân, sắc mặt cả bốn người họ rất kì lạ, nhưng ngay sau đó họ trấn an cô ngay:

- Có gì lạ đâu, khoảng thời gian hai người bên nhau hạnh phúc thì bị bà quên mất tiêu rồi cho nên mới có cảm giác xa lạ như vậy. Cứ để thêm một thời gian nữa là sẽ quen thôi – Phương Hồng lấy kinh nghiệm của người hiểu biết ra nói.

- Phải đó, mày cứ nghi ngờ rồi nghi ngờ lung tung, anh Vũ biết được thì tội nghiệp anh ấy lắm – Lê Phương cũng gật đầu cô mừng.

Nhưng Hải Quỳnh vẫn cứ có cảm giác các bạn đang giấu cô chuyện gì đó, cô quay sang Minh Trang hỏi:

- Trang, bà ít khi nói dối nhóm mình, bà nói đi.

- Tao ít khi nói dối chứ không có nghĩ là không nói dối. Nếu lời nói dối vô hại và không làm cho bị nói dối tổn thương ít thôi thì mình sẽ nói dối. Nhưng nói thật là mình cùng ý kiến với mấy đứa kia – Minh trang nói như đùa như không.

Vậy là Hải Quỳnh cứ mơ mơ hồ hồ bên cạnh Khánh Vũ cũng chọn vẹn 3 năm trời. Nhiều lúc Khánh Vũ làm cô rất cảm động trước tấm chân tình của anh. Nhưng những giấc mơ và hình ảnh người con trai không rõ ràng đó cứ ám ảnh cô. Hải Quỳnh lại không dám kể cho anh Hiểu Huy và ba mình biết vì sợ họ lo lắng.

Họ đã đủ đau lòng trước tai nạn của cô. Cũng không dám kể ấy đứa bạn nghe sợ chúng mắng cô là mắc bệnh hoang tưởng.

Càng nghĩ, hải Quỳnh càng cảm thấy thấp thỏm không yên. Chiếc nhẫn đeo ở đầu ngón tay cứ như vòng kim cô của bồ tát kiềm giữ tôn ngộ không. Chiếc nhẫn đang đè chặt trái tim cô đến không thở nổi.

Trần trở mãi, cuối cùng Hải Quỳnh quyết định nắm chặt lấy thứ trước mắt mình. Bởi vì như người ta nói:” Con người không bao giờ trân trọng thứ trước mắt mình, đến khi mất rồi họ mới thấy nó quan trọng”. Cô không muốn đánh mất tình cảm tốt đẹp với Khánh Vũ, càng không muốn phụ lòng anh.

Nghĩ vậy, Hải Quỳnh thấy nhẹ nhàng hơn, cô từ từ chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, kết quả của việc thức đêm là dậy muộn, nên Hải Quỳnh được anh trai chở đi làm. Sau khi nghe mấy lời căn dặn của anh Hiểu Huy, Hải Quỳnh hối hả chạy vào bên trong. Vừa bước vào thì gặp mặt ngay tổng giám đốc của mình ở thang máy, cô giật nảy mình. Sợ hãi cúi đầu chào tổng giám đốc, lòng thầm tha:” Lần này chết chắc”. Tần Phong lãnh đạm không đáp, cũng không hề liếc nhìn cô lấy một lần.

Tim Hải Quỳnh nhảy thình thịch theo từng khoảnh khắc chờ đợi những con số đang liên tục nhảy ở thang máy. Cô sợ đi trễ sẽ phải nhìn sắc mặt của tổ trưởng. Nào ngờ lại gặp ngay tổng giám đốc mới chết chứ. Cô cắn chặt răng liếc nhìn Tần Phong. Trong mắt cô, cái anh chàng tổng giám đốc này có chút gì đó kì quái. Mà dường như thái độ đối với cô cũng rất kì lạ.

Liếc nhìn Tần Phong một cái, anh mặt bộ vest màu xám, đi kèm với áo sơ mi màu đen toát lên một sự lạnh lùng khó tả, nhưng lại vô cùng đẹp trai.

Tay anh xách một chiếc cặp màu đen, tay kia lại bỏ vào túi quần, dáng người phong độ tuyệt hảo khiến con gái gặp phải đổ mắt. Đúng là làm sếp lớn sướng thế, đến trễ vẫn ung dung tự tại như thế. Hồng biết sao, Hải Quỳnh thấy tim mình đập kì lạ, cứ ngơ ngẩn nhìn dáng vẻ của Tần Phong.

Ding.....Tiếng thang máy, Hải Quỳnh mừng rỡ chỉ muốn chạy ngay vô bấm nút đóng cửa lại. Nhưng cô bỗng khựng lại nhận ra một điều mà nãy giờ bị hút hồn nên quên mất là Tần Phong đang ở trước mặt mình. Vấn đề là sao lại ở trước mặt cô. Chẳng phải tổng giám đốc thường đi thang máy dành cho Vip sao.

Chưa suy nghĩ xong, Hải Quỳnh thấy Tần Phong ung dung bước vào trong thang máy. Cô ngó người nhìn theo bóng dáng Tần Phong đang từ từ quay mặt lại nhưng chẳng nhìn cô, cứ như trong mắt anh ta cô không tồn tại. Mà càng nhìn trực diện thì càng thấy anh ta quá ư đẹp trai, Hải Quỳnh thậm chí bản thân đã bị lấy nhầm cái tật mê trai đẹp của Lê Phương rồi. Hải Quỳnh thậm chí dãi dãi chờ lượt sau vậy.

Nhưng khi cánh cửa thang máy vừa khép lại trước mặt Hải Quỳnh thì nó lại mở ra lần nữa. Người bên trong vẫn tư thế ung dung, nhưng một tay vẫn giữ chặt nút mở cửa, sắc mặt lạnh lùng không biểu cảm. Hải Quỳnh há hốc miệng ngạc nhiên, là ý gì vậy chứ. Cô phân vân lưỡng lự vô cùng, không biết có nên vào hay không nữa.

Lần lựa mãi, mà hình như người bên trong không có vẻ gì là hối thúc, cuối cùng Hải Quỳnh liều mạng bước vào bên trong. Đầu cúi xuống, không dám ngẩng lên, đi một mạch ra sau lưng Tần Phong mà đứng.

Tần Phong thấy người bên ngoài đã chịu bước vào bên trong thì đưa tay bấm nút đóng cửa và bấm số tầng đi lên. Sau đó anh cảm thấy sau lưng mình nóng nóng, ai đó đang thở mạnh sau lưng anh. Nhưng hơi thở đứt đoạn giống như bị kim nén lại khiến anh thấy buồn cười.

Nhưng nhớ lại lúc nãy bắt gặp lại cái gã đàn ông đáng ghét đó đang đứng cùng cô thân mật thì khiến cậu giận run lên. Bao nhiêu năm rồi, hai người họ vẫn bên nhau âu yếm như thế. Nhưng mà tại sao cô vẫn nhận

lời cầu hôn với Khánh Vũ. Vẫn tiếp tục chơi trò một chân đạp hai thuyền sao. Nghĩ tới đây, Tần Phong thấy lửa giận bùng bùng trào dâng trong lòng, không kìm nén được mà nặng nề buông ra câu chế nhạo:

- Vẫn thích chơi trò bắt cá hai tay à!

Hải Quỳnh nghe tiếng nói thì giật mình ngẩng đầu lên nhìn xung quanh. Rõ ràng xung quanh không có ai, vậy thì tổng giám đốc đang nói chuyện với ai vậy chứ, chẳng lẽ đang nói chuyện với cô sao. Nhưng mà anh ta nói cô bắt cá hai tay là ý gì? Hải Quỳnh cảm thấy khó hiểu vô cùng, cô khẽ đáp:

- Dạ....

Nhưng Tần Phong không thèm nói thêm lời nào khiến Hải Quỳnh hoang mang vô cùng. Không biết có phải mình đã dấn tội với tổng giám đốc rồi không? Cô thầm nguyện rửa cho sự xui xẻo của mình. Trong thang máy chỉ có hai người, Hải Quỳnh ngửi thấy mùi nước hoa rất quen thuộc, tâm trạng bỗng xúc động mãnh liệt.

Đây không phải mùi nước hoa của anh trai cô, càng không phải của Khánh Vũ. Nhưng ngoài hai người đó ra, cô rất ít tiếp xúc với người khác giới, nhất là sau tai nạn đó. Vậy mùi nước hoa này vì sao lại ấn tượng mạnh với cô như thế.

Nhưng Hải Quỳnh còn phát hiện ra một việc còn trấn động hơn nữa khi nhận ra đây không phải thang máy mình thường đi, mà là thang máy dành cho VIP. Hóa ra trong lúc vội vàng cô đã nhầm thang máy, cô muốn cắn lưỡi chết ngay cho rồi, thật muối mặt quá, đã đi trễ còn đi tranh thang máy với tổng giám đốc. Kiểu này không bị đuổi việc thì là việc lạ trên đời của cô cho xem.

Cô liên tục thở dài mà quên mất người phía trước có thể nghe thấy tiếng thở dài của mình. Hải Quỳnh không biết, ở trên có kẻ lén lút cười mình, và nhìn lên điệu bộ của cô phản chiếu trên cửa thang máy. Cô vẫn cái tính không thay đổi, luôn khiến người khác phải bật cười.

Khi thang máy mở ra, Hải Quỳnh cứ tưởng mình vừa thoát khỏi lao tù. Vội vàng chào Tần Phong rồi lao ra ngoài, ai dè đụng độ ngay sắc mặt của chị tổ trưởng. Hải Quỳnh ngửa mặt lên trời than hai tiếng:” Tiếu rồi”

Nhưng không ngờ Tần Phong lại bước ngay sau lưng Hải Quỳnh.

Chị tổ trưởng thấy Hải Quỳnh đi trễ thì sắc mặt khó coi vô cùng. Nhưng rồi chính chị ta cũng phải há hốc miệng kinh ngạc khi thấy Hải Quỳnh bước ra từ thang máy dành cho VIP. Càng kinh ngạc hơn khi thấy Tần Phong bước ra ngay sau lưng Hải Quỳnh.

Tần Phong vượt qua Hải Quỳnh tiến đến lạnh lùng bảo:

- Làm việc thôi .

Hải Quỳnh vội vàng đi đến bàn làm việc của mình. Chị tổ trưởng cũng vội vàng đi vào chỗ làm không nói năng gì thêm. Hải Quỳnh vui mừng sung sướng, không ngờ ngờ đi lộn thang máy mà thoát khỏi tiếng găm của sư tử Hà Đông.

17. Chương 17

Giữa giờ nghỉ trưa, mấy chị em trong phòng làm việc ngồi tán gẫu với nhau rất vui vẻ, thì một người giao hoa đến tặng cho Hải Quỳnh. Một bó hoa hồng trắng rất đẹp, xen giữa là ba bông hoa hồng đỏ, là hoa của Khánh Vũ tặng. Mấy chị trong công ty thấy vậy thì ồ lên trên trọc cô.

- Mới đi làm đã có anh nào tặng hoa rồi.

- Coi nó tần ngần mà dám chết voi đó.....

Mỗi người một câu khiến Hải Quỳnh đỏ cả mặt. lát sau chị Thương hướng dẫn của Hải Quỳnh bỗng phát hiện ra chiếc nhẫn trên tay cô bèn vặn hỏi ngay lập tức.

- Mai khai ra ngay lập tức, hôm qua đã xảy ra chuyện gì, tại sao hôm nay trên tay em đã có một chiếc nhẫn óng ánh thế này.

Phát hiện của chị Thương ngay lập tức được mọi người bắt lấy cơ hội trên Hải Quỳnh thêm.

- Ôi, hôm qua là nhẫn, hôm nay là hoa, ngày mai trao cả trái tim....ngưỡng mộ quá – Chị Nga ngồi kế bên Hải Quỳnh lên tiếng trên.

- Mà này, ý nghĩa của ba bông hồng đỏ trong này là gì vậy? – Một chị lên tiếng hỏi.

Tất cả mọi người đều không biết, họ đang đoán già đoán non thì giọng nói của Tần Phong vang lên:

- Là “Anh yêu em”

Mọi người giật mình quay sang nhìn thì thấy Tần Phong đang đi ngang ngoài cửa nhìn vào phòng họ, còn có Quốc Anh đi bên cạnh. Ánh mắt Tần Phong lạnh lùng quét qua bó hoa trên tay Hải Quỳnh rồi chiếu thẳng đến chiếc nhẫn trên tay cô giật dứ nói:

- Hết thắc mắc chưa....Nếu hết rồi thì làm việc đi.

Mọi người sợ hãi im lặng, lặng lẽ đi về chỗ bàn làm việc của mình, còn Tần Phong quay lưng đi một mạch về phòng làm việc của mình đóng sầm cửa lại.

Mọi người ai cũng cả kinh, tim muốn nhảy thọt ra ngoài vì sợ hãi. Phen này không chừng bị trừ lương. Chỉ có Quốc Anh vẫn cười toa toét nhẹ nhàng nói:

- Không có chuyện gì đâu, tên này bị hâm hâm, nên lúc nắng lúc mưa thất thường vậy đó.

Nói rồi anh quay lưng chạy theo chân Tần Phong. Mọi người ai nấy thở ra, ngẫm thán phục Quốc Anh, chẳng ai có bản lĩnh mà dám **** tổng giám đốc là hâm hâm cả.

- Này, cậu làm mấy cô em gái trong đó suýt khóc đó có biết không hả – Quốc Anh mở cửa đi vào nhìn Tần Phong trên chộc.

- Ra ngoài, mình muốn được yên tĩnh – Tần Phong không khách khí đuổi thẳng.

- Này, làm gì mà dễ xa nhau vậy, không phải là cậu tới tháng rồi chứ. Vậy thì gây đây...có cần mình đi mua giúp băng vệ sinh không, mình không ngại giúp đỡ bạn bè khi nguy cấp đâu – Quốc Anh vẫn không chịu buông tha, tiếp tục trên chộc .

Tần Phong thẳng tay cầm quyển sổ trên bàn ném về phía Quốc Anh, anh vội vàng né tránh rồi phóng thẳng ra cửa sau khi để lại một tràng cười bất khả bất chúc.

Tần Phong bực tức nói lỏng cả vạt ra rồi ngửa cô vào thành ghế thờ. Một nỗi buồn xâm chiếm lấy trái tim anh, chỉ hận không thể móc ra quăng đi để khỏi phải chịu nỗi đau khổ này.

Một lần Hải Quỳnh và Tần Phong hẹn cùng nhau đi xem phim. Nhưng không ngờ một người bạn của Tần Phong lại bất chợt kéo anh đi tham dự một buổi tiệc. Khi anh đến, các cô gái liền bu lấy anh, dù Tần Phong đã khéo léo từ chối nhưng vẫn không thoát được sự chèo kéo của họ. Vì vậy mà anh đến chỗ hẹn trễ một tiếng.

Tần Phong lo lắng gọi điện cho Hải Quỳnh, nhưng cô không bốc máy. Anh lo lắng vội vàng chạy đến, đến nơi thấy cô đang ngồi co ro bên bệ thêm, hai tay ôm lấy hai đầu gối, đầu gục xuống tay đng thương như một đứa trẻ bị bỏ rơi. Tần Phong thấy xót xa vô cùng, thậm chí mình rồi chạy đến bên cô chẳng nói chẳng rằng ngồi xuống kế bên ôm chầm lấy cô khẽ thì thầm trong hơi thở đứt quãng:

- Anh xin lỗi, anh đã đến trễ – Rồi cúi đầu nhìn mặt cô khẽ trách – Sao em không bốc máy.

Hải Quỳnh chờ Tần Phong cả tiếng đồng hồ đến độ chân tê hết cả đành ngồi bệch xuống bậc thềm, trong lòng có chút tức giận. Nhưng nghe giọng nói thiết tha chân thành của Tần Phong lại nghe hơi thở hỗn hển vì chạy vội đến đây nên cơn giận của Hải Quỳnh nhanh chóng tiêu tan. Cô bèn trả lời câu hỏi của Tần Phong.

- Lúc này vào học, em để chết độ rung, lại để diện thoại trong túi nên không nghe thấy anh gọi.
- Sao không gọi cho anh? – Tần Phong nhìn cô yêu thương nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc ngắn nhưng mượt mà của cô.
- Em sợ làm phiền lúc anh đang bận – Cô thành thật trả lời.
- Đồ ngốc, anh không sợ em làm phiền – Tần Phong khẽ cười ôm chặt cô vào lòng hơn nữa, cảm thấy yêu cô gái trong lòng mình rất nhiều – Trễ rồi không xem phim nữa, mình đi đâu ăn đi.
- Ừ- Hải Quỳnh gật đầu đồng ý rồi ngẩng đầu lên nhìn, vô tình bắt gặp một vết son môi màu hồng trên vai áo Tần Phong.

Vết son môi màu hồng nhạt rất mờ nhưng vì Tần Phong hôm nay mặc áo màu trắng nên vết son hiện ra rất rõ. Sắc mặt Hải Quỳnh bỗng trầm xuống, cô đẩy Tần Phong ra rồi đứng lên. Quya đầu nhìn thẳng Tần Phong gần giọng hỏi:

- Lúc này anh đi đâu.
- Anh tham dự buổi tiệc của một người bạn – Tần Phong bình thản trả lời, sắc mặt vẫn tươi cười vui vẻ không hay biết gì về vết son trên vai áo mình.
- Là nam hay là nữ – Hải Quỳnh tiếp tục hỏi.
- Có người đợi lâu quá hóa dấm chua luôn rồi – Tần Phong phá ra cười, rồi đứng dậy ôm lấy Hải Quỳnh và nhẹ nhàng bảo – Là nam.
- Có thân thiết lắm không? – Hải Quỳnh bỏ qua sự trêu ghẹo của Tần Phong, cô cảm thấy trong lòng khó chịu vô cùng nên đẩy anh ra hỏi tiếp.
- Em sao vậy, dù không thân thiết lắm thì anh cũng phải lịch sự đến tham dự vì được mời chứ. Người ta đã tha thiết mời, lẽ nào lại từ chối. Anh cũng có quyền tự do tham dự bữa tiệc nào mà anh muốn đi chứ – Tần Phong nhún mày nhìn Hải Quỳnh đáp.
- Có nhiều cô gái xinh đẹp không?- Hải Quỳnh vẫn sẵn giọng hỏi.
- Tiệc nào mà chẳng có cả nam lẫn nữ cơ chứ – Tần Phong trả lời trong giọng nói có phần bực bội khi Hải Quỳnh cứ chất vấn mãi cứ như thể anh đã làm điều gì xấu lắm vậy đó.

Hải Quỳnh bặm môi cúi đầu không nói gì thêm, hai mắt rưng rưng vì cảm thấy rất uất ức.

Thấy sắc mặt Hải Quỳnh không tốt, Tần Phong liền ôm chầm lấy cô nhẹ giọng nói:

- Anh tới trễ là anh sai, anh xin lỗi có được chưa.

Hải Quỳnh vốn định bỏ qua, nhưng bị Tần Phong ôm lấy vào lòng, mắt vô tình lại chạm vào vết son môi thì cảm thấy nhức nhối, không kìm lòng được, cô bèn lên tiếng hỏi thẳng:

- Anh có chuyện gì giấu em không?

Tần Phong trầm ngâm một lát rồi buông Hải Quỳnh ra, nghiêng đầu cúi xuống nhìn cô nói:

- Hải Quỳnh, anh không thích em như vậy – Tần Phong lạnh lùng nói, anh biết mình mãi vui nên đến trễ hẹn khiến cô chờ đợi mệt mỏi, nhưng không thể vì chút chuyện con con này mà cô chất vấn anh như tội phạm.

Dù anh yêu Hải Quỳnh, luôn muốn được ở bên cô, nhưng cũng không thể vì cô mà từ bỏ tự do của bản thân được.

Câu nói của Tần Phong khiến Hải Quỳnh thấy shock vô cùng. Cô nhìn anh chằm chằm, hai mắt bắt đầu mờ nhạt muốn khóc, nhưng cô mím môi lại kìm nén tiếng nấc uất nghẹn. Cô hít một hơi nói:

- Anh đã không thích em như vậy thì coi như chúng ta chưa quen đi.

Vừa nói xong Hải Quỳnh quay lưng bỏ chạy ra đường bắt ngay chiếc taxi vừa chạy tới, nhanh chân cúi vào xe đóng sầm cửa lại, hối thúc tài xế chạy đi.

Tần Phong hơi bất ngờ trước thái độ của Hải Quỳnh, anh đứng khựng vài giây rồi vội vã đuổi theo nhưng chiếc taxi đã chạy mất. đành nhìn theo luyến tiếc.

Tần Phong về nhà gọi liên máy cuộc gọi cho Hải Quỳnh nhưng cô không nghe máy, cuối cùng tắt máy luôn. Tần Phong chán nản thấy điện thoại xuống giường rồi cũng gieo mình nằm xuống.

Ngẫm nghĩ lại thấy lời nói của mình cũng có phần quá đáng. Cô phải đợi lâu nên có phần tức giận nên mới giận dỗi chất vấn như thế. Vậy mà anh lại không nhẹ nhàng năn nỉ mà còn nổi nóng.

Nhớ lại tiếng sập cửa xe mạnh bạo lúc nãy mà tim anh cảm thấy nhức nhối vô cùng. Đây là lần đầu tiên hai người cãi nhau, vốn chuyện này không có gì lớn nhưng cô lại quay lưng đi không thèm nói gì khiến Tần Phong thấy tự ái.

Người ta thường nói:” Hai người yêu nhau mà lần đầu cãi nhau, ai xuống nước trước, thì sau này bất luận ai đúng ai sai, người đó vẫn là người thua cuộc”

Vì tự ái, tần Phong tự nhủ, anh tuyệt đối sẽ không xuống nước trước. Cầm điện thoại mở ra thấy gương mặt tươi cười của Hải Quỳnh, Tần Phong thở dài biết rằng mình mãi mãi là người thua cuộc, anh mệt mỏi bỏ điện thoại xuống tắt đèn đi ngủ, đợi ngày mai nắng lên.

18. Chương 18

Nhưng cái ngày mai của Tần Phong lại không hề có nắng, mà tràn đầy sự lạnh lẽo. Bởi vì Hải Quỳnh đã thật sự xem như hai người chưa từng quen biết nhau.

Vừa nhìn thấy bóng dáng Tần Phong thì Hải Quỳnh đã đứng dậy bỏ đi. Tần Phong muốn chạy đến đều bị sự cản trở của 4 con khủng long bạo chúa kia.

- Ế...không quen biết, xin dừng lại gần – Minh Trang đứng chặn đường Tần Phong dẫu môi nói.

Tần Phong không thèm để ý đến cô, trong lòng sốt ruột muốn gặp Hải Quỳnh nên lướt qua cô. Nhưng lại bị Phương Hồng chặn lại:

- Không cho phép anh làm tổn thương bạn em nữa.

Tần Phong có lí mà chẳng nói được, nhìn theo thì thấy bóng dáng Hải Quỳnh đã biến mất đành thở dài nói:

- Mấy em tha cho anh được không? Đừng chặn đường anh nữa, còn chặn nữa, anh sẽ kiểm điểm đoàn viên mấy đứa hết – Tần Phong nghiêm giọng, lấy uy quyền của một bí thư chi đoàn ra đe dọa.

Sinh viên ngoài mặc học tập còn rất chú trọng điểm phê bình hoạt động đoàn để sau này dễ xin việc, nhưng rất tiếc Tần Phong đã lầm, cho dù là sủng đại bác, khủng long bạo chúa cũng không sợ. Cuối cùng thì đe dọa người không được còn bị đe dọa lại.

- Thách anh đó, sau này ko xin được việc làm, em về phụ mẹ buôn bán. Dù gì tiệm vàng nhà em làm ăn vẫn rất khá, không sợ chết đói – Ngọc Yến cười nói.

- Chỉ cần có cái bằng thì em sẽ được nhận ngay, dù gì chỗ làm cũng được đặt sẵn cho em rồi. COCC (con ông cháu cha)mà – Lê Phương cười hihi nói.

- Em ở nhà lấy chồng cho chồng nuôi, không cần đi làm để gãy móng tay – Phương Hồng cười cợt nói, vừa nói vừa xăm xoi mấy móng tay được vẽ cầu kì của mình.

- Anh nghĩ hải Quỳnh còn quan tâm đến kẻ chơi xấu bạn bè của mình à – Lê Phương tức giận nói.

Minh Trang cười nhún vai hai tay đưa lên chìa ra hai bên theo kiểu bắt lực trên chọc Tần Phong. Tần Phong hận không thể giết chết bốn con khủng long này. Anh nhìn theo bóng dáng Hải Quỳnh rầu rĩ, thất thểu bỏ đi.

Một tuần liền Tần Phong bị cấm vận đến gần Hải Quỳnh. Chưa bao giờ hai người xa nhau lâu đến thế, nỗi nhớ nhung cứ tràn về từng phút từng giây quặng thắt. Anh nhớ gầy gắt nụ cười tươi rạn rỡ nhất là khi đứng dưới ánh mặt trời càng khiến nụ cười của cô rạn rỡ bội phần. Thầm trách bản thân lúc đó lại nông nổi như thế. Càng không ngờ Hải Quỳnh nhìn khờ khạo dễ dụ đến thế lại bướng bỉnh và cố chấp vô cùng.

Một ngày chủ nhật đẹp trời thế này, vốn định sẽ cùng Hải Quỳnh đi xem phim nhưng xem ra không thể nào được rồi. Trong lòng cũng có phần giận Hải Quỳnh, Tần Phong chán nản nằm lười ở nhà.

Tần Phong có thuê một dì giúp việc nhà. Cứ cách vài ngày là dì ấy lại đến, dì cũng gặp Hải Quỳnh vài lần cũng thân thiết lắm, cho nên cũng thuộc sở thích hảo ngọt của cô mà chuẩn bị đầy trong tủ lạnh. Cả tuần nay bị ốm nên dì không tới, không ngờ khi tới nhìn thấy tủ lạnh đồ ăn vẫn còn y nguyên không động dấy.

Là người từng trải, dì thấy sắc mặt Tần Phong không được vui thì hiểu ngay là hai người đang cãi nhau, dì lắc đầu cười. Tuổi trẻ là vậy, yêu nhau rồi giận nhau, đến khi hợp lại thì càng quẩn quýt hơn. Nhưng phải có một người xuống nước trước.

- Thật ra là đàn ông con trai thì nên trù bạn gái một chút, con gái dễ quên lắm, nhưng thích người ta chiều chuộng. Chắc chắn Hải Quỳnh đang chờ con năn nỉ trước đó – Dì giúp việc nhẹ nhàng khuyên.

- Con cũng định xuống nước rồi, nhưng người ta không chịu cho con cơ hội – Tần Phong thở dài than.

- Vậy con xin lỗi ra sao. Đi tay không đến à – Dì giúp việc kinh ngạc hỏi.

- Chứ còn phải làm sao nữa – Tần Phong chán nản hỏi. Tuy đã quen rất nhiều, nhưng từ trước đến nay người cậu quen chẳng ai dám làm phật ý cậu cả. Làm gì có chuyện giận dỗi bắt cậu đến năn nỉ chứ.

- Ôi trời, dì cứ nghĩ con là chàng trai phong lưu cơ chứ, hóa ra vẫn còn khờ khạo quá – Dì giúp việc phá ra cười trước giọng điệu trẻ con có phần hơn dỗi của Tần Phong.

Tần Phong thấy dì giúp việc cười thì cũng hơi xấu hổ. Đúng là cậu phong lưu nhưng chưa từng đặt nặng tình cảm với bất kì cô gái nào, đây là lần đầu tiên cậu trao trái tim ột người con gái. Cho nên làm sao cậu có thể hiểu hết tâm lí con gái nhất là dạng con gái như cô chứ – Tần Phong trầm tư suy nghĩ.

- Vậy phải làm sao hả dì – Tần Phong quay mặt nhìn dì giúp việc cầu cứu.

- Thì tặng quà, ví dụ như mỹ phẩm – Dì giúp việc vừa trả lời vừa thu dọn mấy bộ đồ dơ của Tần Phong.

- Cháu không biết cô ấy dùng mỹ phẩm gì – Tần Phong gãi đầu suy nghĩ nói một cách ảo não. Quả thật cậu không rành gì về mấy cái thứ đồ của phụ nữ cả.

- Mua son môi đi, màu hồng ấy – Dì khẽ đáp.

- Sao dì biết cô ấy thích màu hồng, cháu ít khi thấy cô ấy dùng son môi – Tần Phong lên tiếng thắc mắc.

- Thì nhìn dấu son môi trên áo cháu nè, không phải của Hải Quỳnh thì của ai – Dì giúp việc trưng ra cái áo trắng mà cậu đã mặc lúc hai người giận nhau.

Tần Phong vừa nhìn thấy vết son môi màu hồng nhạt hiện rõ trên áo thì giật nảy mình. Cậu khẳng định hôm đó khi cậu mặc cái áo này thì Hải Quỳnh không hề son môi. Vậy thì vết son môi này là của ai....

“Là nam hay là nữ”

“Có nhiều cô gái xinh đẹp không?”

“ Anh có gì giấu em không?”

Nhưng câu chất vấn hôm đó của Hải Quỳnh hiện rõ trong đầu Tần Phong, anh giật mình nhận ra Hải Quỳnh chắc chắn nhìn thấy dấu son môi này nên mới như thế. Vậy mà anh hoàn toàn không biết, còn trách ngược lại cô.

Không nói không rằng, Tần Phong phóng mình lao đi thật nhanh ra khỏi phòng trong sự ngơ ngác của dì giúp việc.

Cả tuần – bảy ngày dài như vậy khiến cơn giận của Hải Quỳnh cũng tiêu tan. Cô thấy nhớ Tần Phong vô cùng, nhớ từng vòng tay ấm áp ôm chầm lấy cô, giọng nói dịu dàng thì thầm những lời ngọt ngào bên tai,

nhớ mùi hương đầy nam tính của Tần Phong. Cô chợt nhận ra câu nói: “Một ngày không gặp như cách ba thu” thật chính xác vô cùng. Cô nhớ Tần Phong quay quắt, mấy ngày nay không nuốt nổi cơm.

Đang ngồi thần thờ bên bàn học thì nghe tiếng cửa mở vang lên, cứ tưởng mất đứa bạn về, cô không buồn quay lưng lại. Đầu ngã xuống bàn thở dài.

Phía sau tự nhiên lại phả ra một hơi thở quen thuộc vào gáy cô, khiến cô run lên, rồi một vòng tay ấm áp ôm lấy cô từ sau, giọng nói trầm ấm vang lên bên tai:

- Anh nhớ em.

Chỉ ba từ thôi cũng đủ khiến Hải Quỳnh bị gục ngã. Cô thẫn thức trong vòng tay Tần Phong. Tần Phong đặt cằm tựa trên đầu cô khẽ thì thầm.

- Anh xin lỗi, anh sai rồi, là anh không đúng.

Nghe lời nhận lỗi chân thành của Tần Phong, trái tim vốn nguội lạnh ai kia ngày đêm bỗng run lên từng hồi rồi trở nên yếu mềm, chỉ muốn siết chặt lấy vòng ôm ấm áp kia. Nhưng sự bướng bỉnh lại khiến Hải Quỳnh vùng ra khỏi cái ôm của Tần Phong.

- Anh đến đây làm gì – Cô giận dỗi nói.

Tần Phong chẳng thèm chấp sự giận dỗi trẻ con của cô. Nhất quyết ôm chặt cô vào lòng không buông.

- Buông em ra – Hải Quỳnh giận dữ trừng mắt nhìn Tần Phong hét.

- Không buông, trừ khi nào em hết giận – Tần Phong cười gian xảo nói.

- Ai thèm giận người lạ – Hải Quỳnh bậm môi nói, cố vùng ra khỏi tay Tần Phong, nhưng không thể nào đầu lại cúi đầu trước tay mạnh mẽ của anh.

- Nếu em giận vì vết son môi đỏ thì đúng là oan ức cho anh. Chắc là trong lúc nhện nhện, ai đó vô tình quẹt trúng thôi – Tần Phong nghiêm túc nói.

- Thật không? – Hải Quỳnh dịu giọng hỏi.

- Anh có thể thề – Tần Phong đưa ba ngón tay lên trên cao giả vờ nghiêm túc thề khiến Hải Quỳnh bật cười.

- Hết giận chưa? – Anh khẽ xuống tai cô nhỏ, cử chỉ này khiến Hải Quỳnh run lên. Cô xấu hổ quá bèn cúi đầu nói.

- Nhưng anh nói anh không thích em. Em chẳng thèm bám lấy người mà không thích mình.

Tần Phong biết Hải Quỳnh cố tình hiểu sai câu nói của mình, anh không buồn phản kháng lại, đưa tay với lấy cái gì đó rồi đưa trước mặt Hải Quỳnh. Cô tròn mắt nhìn bông hoa hồng đỏ thắm nằm giữa những bông hoa bi trắng trông đẹp vô cùng. Trái tim bỗng thấy ấm áp lạ kì, lòng vui sướng hạnh phúc, nhưng cô vẫn lờ mờ Tần Phong nói:

- Keo kiệt, chỉ có một bông.

- Ngốc à, ý nghĩa của một bông hồng là: “Trong trái tim anh chỉ có mình em” – Tần Phong nhẹ nhàng giải thích.

- Sao anh biết – Hải Quỳnh cười thích thú vặn hỏi.

- Anh còn biết ý nghĩa từ 1 cho đến 1001 bông hồng nữa – Tần Phong không trả lời mà tự hào khoe khoang.

Hải Quỳnh phì cười trước điệu bộ đáng ghét của Tần Phong, cô cười nói:

- Được, vậy thì từ nay về sau mỗi ngày anh phải tặng cho 1 một ý nghĩa, tặng đủ 1001 ngày thì thôi.

- Hả...-Tần Phong khóc rùng không thành lời, anh bây giờ mới hiểu thành ngữ: “Lấy đá đập chân mình là thế nào. trong khi Hải Quỳnh đắc chí cười tươi.

Khi Tần Phong về rồi thì bốn người bạn kia cũng lần lượt trở về, họ hí hửng bước vô nhưng không ngờ nhìn thấy sắc mặt rất xấu của Hải Quỳnh thì có tặc giạt mình, im lặng cả.

- Ai cho phép Tần Phong lên đây – Hải Quỳnh lườm các bạn.
 - Bà đang nói gì vậy – Phương Hồng giả bộ hỏi.
 - Còn làm bộ, ký túc xá nữ có quy định, nam sinh muốn vào ký túc xá nữ thì phải có sự đồng ý của một người ở đó. Vậy thì là ai dạ bị Tần Phong mua chuộc để anh ấy lên đây – Hải Quỳnh ghiền rằng hỏi – Còn không mau khai ra.
- Bốn người kia than thầm, bị Tần Phong mua chuộc dụ dỗ nên đã bán đứng bạn mình. Họ đành nhìn Hải Quỳnh sẽ bị Tần Phong dỗ ngọt được. Nhưng xem ra Tần Phong thất bại rồi.Đành cúi đầu nhận tội.
- Anh ấy mua tặng mình bộ vòng tay- Phương Hồng khai báo trước.
 - 10 quyển tiểu thuyết – Minh Trang đưa tay ảo não tự thú.
 - Đôi giày thời trang mới – Ngọc Yến cũng lén lút khai báo.
 - Tụi mình sẽ trả tiền lại cho anh ấy – Lê Phương sợ Hải Quỳnh giận liền nói.
 - Đưa tiền đây – Hải Quỳnh nghiêm sắc mặt nói.
- Bốn người đành moi tiền ra đưa cho Hải Quỳnh. Nắm tiền trong tay, Hải Quỳnh liền cầm lấy điện thoại gọi.
- Tần Phong, anh yên tâm, em đã giúp anh lấy lại được số tiền bỏ ra rồi.
 - Hả...- Bốn người kia tròn mắt nhìn Hải Quỳnh

19. Chương 19

Tần Phong khê cười khi nhớ lại hoàn cảnh lúc đó, Hải Quỳnh ngốc nghếch cứ tưởng làm như vậy là vừa trừng phạt mấy đứa bạn phản bội, vừa giúp Tần Phong lấy lại được tiền. Nào ngờ người tính không bằng trời tính.

Kết quả là, cô bị các bạn tẩy chay ngay lập tức.

- Cái đồ mê trai bỏ bạn – Minh Trang hứ một cái rồi quay lưng bỏ đi.
- Đồ có mới nới cũ, đồ háo sắc – Phương Hồng hình mũi một cái rồi tiếp bước theo Minh Trang.
- Nhờ ai mà hai người gương vỡ lại lành chứ – Lê Phương lè lưỡi tức tối nói.
- Nghỉ chơi với bà luôn, tụi mình cùng đi chơi đi, bỏ cái kẻ bán người thân theo trai đi – Ngọc Yến vừa nói vừa nắm tay Lê Phương cùng kéo nhau ra ngoài bỏ mặc Hải Quỳnh ở lại.

Hải Quỳnh nhìn bốn đứa bạn bỏ đi thì mặt buồn hiu, cô thút thít nói:

- Gì chứ, người ta chỉ không muốn mắc nợ Tần Phong thôi mà. Mọi người làm như vậy không phải là hơi quá đáng hay sao. Lợi dụng thời cơ trục lợi.

Hải Quỳnh đáng thương cần moi suy nghĩ cuối cùng đành gọi cho Tần Phong mếu máo kể lể mọi chuyện. Mà không biết rằng mình lại bị các bạn lợi dụng lần nữa để trục lợi.

- Haha, lần này thì Tần Phong còn thảm hơn – Minh Trang cười đắc ý nói.
- Cho chừa, hai kẻ này định qua mặt tụi mình à, đúng là không tự lượng sức – Phương Hồng cười haha .
- Lần này, nhất định phải moi sạch túi tiền của Tần Phong mới được – Lê Phương cười gian nói.

Và cách làm cho bốn con khùng long bạo chúa nguôi giận là một bữa ăn cực kì hoành tráng.Nhìn một bàn đồ ăn gần chục món được bốn người kia ăn sạch sành sanh, Hải Quỳnh xanh cả mặt.

- Ngon quá, quả không hổ là nhà hàng nổi tiếng – Minh Trang ợ một cái rở to rồi xoa bụng đầy thỏa mãn. Tâm hồn ăn uống của cô hôm nay đã được phát huy tối đa.

- Để tính xem ngày mai đi đâu ăn – Phương Hồng vừa nói vừa xĩa răng, không thèm giữ hình tượng thực nữ trước mặt Tần Phong.

- Hay là vẫn ăn ở đây đi – Lê Phương nhìn vào thực đơn đề nghị – Dù sao vẫn còn nhiều món tụi mình chưa ăn.

- Chắc là anh không ngại đâu phải không – Ngọc yến nhướn mày ranh ma nhìn Tần Phong vui vẻ hỏi.

- Không ngại – Tần Phong bình thản đáp, hai tay đưa ra sau đầu ngã người vào thành ghế nghĩ ngợi đáp – Miễn là các em được vui.

- Tốt, vậy thì cứ quyết định như vậy đi. Ngày mai vẫn ăn ở đây – Minh Trang gật đầu nói – Lâu lâu mới có một quán hợp khẩu vị của tao.

- Xi... bà thì quán nào cũng hợp khẩu vị hết mà bày đặt – Lê Phương trêu chọc.

- Kệ tao con quỷ – Minh Trang đưa tay đánh một phát vào tay Lê Phương – Dám bêu xấu tao.

- Bà có gì tốt mà khoe – Lê Phương cười trêu...

Trong khi mấy người kia cười đùa thoải mái, Hải Quỳnh lén lút nhìn Tần Phong thấy anh đang cười vui vẻ. Cô nắm lấy vạt áo anh lắc lắc vài cái, Tần Phong quay lại nhìn cô cười ầm ập. Hải Quỳnh hướng đôi mắt hốt hốt nhìn Tần Phong, lí nhí nói :

- Xin lỗi anh.

Tần Phong không nói gì chỉ cười xoa đầu cô. Sau đó nắm chặt lấy tay cô kéo sát vào người tận hưởng hạnh phúc bên nhau.

Sau đó, Tần Phong đưa hoa tới ngày thứ 9 thì Hải Quỳnh đã miễn cho anh vì không nỡ để Tần Phong tốn tiền thêm nữa. Tần Phong không ngại tốn tiền nhưng có thể miễn được việc mỗi ngày chạy đến tìm hoa mua hoa bị ánh nhìn soi mói của mấy chị bán hoa nên vui vẻ đồng ý.

Nhưng ngày thứ 10 anh vẫn mang một bó hoa đến , Nhưng lần này lại là một bó hoa với mười bông đỏ thắm rất đẹp và một bông hoa hồng lẻ . Nhưng điều khác biệt là bông hoa hồng lẻ kia lại là một bông hoa hồng giả.

Hải Quỳnh hơi khó hiểu, cô nhăn mặt dẩu môi hỏi:

- Sao lại là hoa hồng giả.

- Mười một bông hoa hồng, ý nghĩa là: Đời này kiếp này chỉ yêu một mình em. Bông hoa cuối cùng này nói lên rằng: khi cánh hoa cuối cùng này rơi xuống thì anh sẽ hết yêu em. Cho nên nếu cánh hoa hồng cuối cùng này không tàn úa, chứng tỏ tình yêu của anh dành cho em là mãi mãi – Tần Phong cười ranh mà nói.

Bây giờ thì Hải Quỳnh đã hiểu lí do mà lại có bông hoa giả này. Cô cười hạnh phúc mân mê bông hoa giả kia. Rõ ràng nó là một bông hoa giả, chẳng có chút mềm mại như hoa thật, càng không có hương thơm như hoa thật. Vậy mà, Hải Quỳnh lại thích vút ve nó hơn là những bông hoa thật kia.

Cảm giác thật là hạnh phúc, hóa ra, đối với tình yêu, hoa sẽ càng làm cho hạnh phúc ngọt ngào và nồng nàn hơn. Nhưng ý nghĩa của từng loài hoa và ý nghĩa của số lượng hoa cùng người tặng càng khiến người ta hạnh phúc hơn nhiều.

Cô còn đang mân mê trong hạnh phúc thì Tần Phong đã kề vào tai cô, thổi ra những hơi thổi ầm ập khiến Hải Quỳnh run rẩy khê thì thầm nói:

- Hải Quỳnh, anh có đáng được thưởng không

Cô còn đang ngơ ngác chưa kịp hiểu ý anh là gì thì môi mình đã bị ai kia cướp lấy rồi chìm trong biển trào.

Tần Phong trong vô thức đã ghi lại những ý nghĩa của số lượng hoa hồng mà ngày xưa anh đã học thuộc.

1 hoa hồng: Trong trái tim anh chỉ có mình em
2 hoa hồng: Thế giới này chỉ có hai chúng ta
3 hoa hồng: Anh yêu Em
4 hoa hồng: Đến chết anh cũng không đổi lòng
5 hoa hồng: Yêu em tự trái tim
6 hoa hồng : Hãy tôn trọng nhau, yêu nhau và tha thứ cho nhau
7 hoa hồng : Anh luôn thầm yêu trộm nhớ em
8 hoa hồng: Cảm ơn sự quan tâm khích lệ của em
9 hoa hồng: Anh yêu em mãi mãi
10 hoa hồng: Tình đôi ta thập toàn thập mỹ
11 hoa hồng: Thế gian này chỉ có mình em
12 hoa hồng: Tình yêu của anh nối dài theo năm tháng
13 hoa hồng: Hãy giữ lấy tình hữu nghị
14 hoa hồng: Tượng trưng sự kiêu ngạo
15 hoa hồng: Anh có lỗi với em
16 hoa hồng: Tình yêu đầy sóng gió
17 hoa hồng: Tình tan vỡ không gì cứu vãn
18 hoa hồng: Chân thành và trong sáng
19 hoa hồng: Hãy nhẫn nại và chờ đợi
20 hoa hồng: Anh yêu em bằng cả trái tim
21 hoa hồng: Một tình yêu chân thành
22 hoa hồng: Cầu mong em gặp may
25 hoa hồng: Cầu chúc em hạnh phúc

Tần Phong ghi đến ý nghĩa số 25 thì đột nhiên run rẩy rồi q8ang mạnh cây bút trên tay.

“Cầu chúc em hạnh phúc”

“Cầu chúc em...”

Anh ngả người về phía sau thở mạnh, trong lòng quặng lên nỗi đau khó tả, cứ như đang bị hàng ngàn mũi kim từng cái từng cái đâm vào tim cậu chảy máu.

Có thể không? Có thể bình thản nói ra câu nói đó hay không?

Tần Phong khẽ nhắm mắt lại, hai tay buông xuôi. Anh không làm được.

20. Chương 20

- Này em gái dễ thương, hôm nay có nể mặt đi ăn cùng anh được không? – Quốc Anh bước đến bàn làm việc của Hải Quỳnh nhịp nhịp mấy đầu ngón tay của mình xuống mặt bàn, lên tiếng mời, ánh mắt nhìn Hải Quỳnh có phần thích thú.

- Anh đang mời em à – Hải Quỳnh ngáy người ra một lúc rồi chớp mắt nhìn Quốc Anh hỏi.
- Làm ơn đi – Quốc Anh kéo một chiếc ghế đến trước mặt Hải Quỳnh ngồi xuống, nheo nheo mắt cười nói – Ở đây chỉ có anh và em, anh không mời em vậy thì mời ai chứ. Sao hả, có nể mặt cùng anh dùng bữa cơm hay không đây.
- Lời đề nghị này là chuyện tư chứ ? – Hải Quỳnh nhìn Quốc Anh cười ngọt ngào nói.
- Tất nhiên là chuyện tư – Quốc Anh làm bộ dạng mình là người công ra công, tư ra tư trả lời.
- Vậy em xin từ chối lời mời này – Hải Quỳnh thản nhiên đáp.
- Tại sao, đúng là không nể mặt anh gì cả ? – Quốc Anh giả vờ nghiêm sắc mặt nói, điệu bộ buồn cười đến nỗi Hải Quỳnh không nhịn được phải phì cười.

Biết Quốc Anh là người vui tính qua lời kể của mấy chị trong phòng, nên Hải Quỳnh biết anh sẽ không phạt ý trước những lời mình nói, nên Hải Quỳnh mới mạnh dạn đáp trả.

- Em là người bạn rộn , muốn hẹn với em phải hẹn trước – Hải Quỳnh cười tinh nghịch đáp.
- Ồ...thì ra anh đã lầm, cứ tưởng em dễ bắt nạt – Quốc Anh giương mắt nhìn Hải Quỳnh rồi cười haha, nhưng sau đó anh nháy mắt nói – Nhưng tiếc cho em rồi, bữa cơm tối nay là do công ty mời. Không muốn đi cũng không được.
- Hả...- Ngạc nhiên, Hải Quỳnh hé môi nhìn Quốc Anh, cô đâu nghe gì tới chuyện này đâu.
- Sẽ có người thông báo ngay thôi – Quốc Anh cười gian nói – Hôm nay em không thoát được đâu.

Quả nhiên lát sau có người đến thông báo, do công ty vừa ký kết được một hợp đồng lớn nên mời tất cả mọi người cùng đi ăn một bữa gọi là thưởng cho công sức bỏ ra để hoàn thành hợp đồng. Người có việc bận thì có thể từ chối không đến, nhưng nhân viên mới như Hải Quỳnh, thì không thể không đến được.

- Mấy đứa em sướng thiệt, mới vào công ty, thì công ty đã nhận được hợp đồng lớn rồi, không chừng từ nhân viên thử việc nhanh chóng trở thành nhân viên chính thức. Chả bù với tụi chị lúc mới vào, cày bữa tăng ca gần chết – Chị Nga, người ngồi kế bên Hải Quỳnh kể tai cô nói nhỏ.

Hải Quỳnh chỉ có thể cười rồi im lặng nghe chị tiếp tục than về quá trình mới vào làm của chị ấy.

Bộ phận chỗ Hải Quỳnh làm coi như là bộ phận hòa đồng nhất công ty. Trong bàn ăn mọi người cười nói vui vẻ, chị Nga sau khi đã làm cạn một lon bia, bắt đầu dốc bầu tâm sự.

- Mọi người xem, thật ra mình cũng là người diện nước đầy đủ, nguyên một vườn trái cây thế này. Vậy mà đi tới đâu cũng bị người ta nhìn lầm là đàn ông hết là sao hả. Có người con gái còn chạy đến nói:” Chị ơi, chị làm con gái thật là uống”

Mọi người nghe xong thì phá ra cười, Hải Quỳnh cũng ôm bụng cười khi nghe chị Nga kể. Nhìn kỹ thì chị Nga không có nét gì giống đàn ông cả. Chị mới có 26 tuổi, tuy không mập nhưng người cũng tròn, lại cắt tóc ngắn, tuy không phải kiểu đàn ông, nhưng cũng chỉ chấm vai mà thôi. Lại ăn mặc đơn giản, nên đôi khi nhìn từ xa không rõ là đàn ông hay phụ nữ.

Hải Quỳnh bị Quốc Anh kéo đến ngồi bên cạnh mình, thấy anh ta ngồi nghe rồi ôm bụng cười chảy cả nước mắt. đành đưa khăn giấy cho anh ta lau.

- Có một bữa mình đi liên hoan với nhóm bạn, có một con bé kể bên, uống say quá đột nhiên ôm chầm lấy mình mà hôn. Tức không chịu được đành bỏ đi toilet, ấy vậy mà ngay lúc đó, lại gặp ngay thằng bạn, nó cũng bị say rượu, nó lại đè ra hôn. Khốn khiếp thật, trong một ngày mà bị cả nam lẫn nữ hôn. Mình tức quá, lấy ngay hai cái tô, ói ra hết những thứ trong bụng ra đầy hai cái tô. Vậy là, chạy tới úp vào đầu mỗi thằng một cái tô cho hả dạ.

Mọi người lần nữa phá ra cười nắc nẻ. Ngay lúc đó, cánh cửa phòng ăn của họ mở ra, và tổng giám đốc của họ bước vào.

Tần Phong mặc bộ ple màu đen toát ra vẻ lạnh lùng cao ngạo, nhưng càng tôn lên vẻ đẹp cùng phong độ hơn người của anh.

Thông thường hai ghế đầu dãy bàn là dành cho chủ tọa, Quốc Anh đã ngồi vào một ghế, ghế còn lại tất nhiên là dành cho Tần Phong. Anh đến muộn, vừa vào đến phòng liền đưa mắt quan sát một cái rồi thản nhiên đi vòng qua dãy bàn rồi ngồi xuống ngay cạnh Hải Quỳnh.

Vốn dĩ chỗ ngồi đó là của một anh chàng bốn mắt, nhưng anh ta vừa đứng lên đi vệ sinh, quả là trùng hợp. Thấy Tần Phong ngồi xuống sát bên mình, Hải Quỳnh khóc không ra nước mắt. Cô thầm hỏi tại sao nhưng tất nhiên là không có lời giải đáp.

Cái anh chàng bốn mắt ngay lúc đó cũng mở cửa đi vào, thấy tổng giám đốc đang ngồi ngay chỗ mình thì lúc túng một lát đành ngồi vào ngay vị trí bỏ trống của tổng giám đốc. Mọi người cũng có phần bối rối.

- Xin lỗi mọi người, hôm nay tôi không phải là chủ xị – Tần Phong nhìn thái độ của mọi người thì cười nói.

Mọi người thở ra vì đã hiểu hành động của tổng giám đốc nhưng sao đó thì ngạc nhiên vì tổng giám đốc không phải chủ xị vậy thì ai sẽ trả tiền cho bữa ăn hoành tráng này.

- Đây, cậu định chơi đùa à, là công ty mời mà, lại bắt mình trả tiền sao? – Quốc Anh thấy không khí có phần ngượng ngập nên lên tiếng để mọi người có thể thoải mái hơn.

- Gánh vác lo âu cho công ty cũng là nhiệm vụ của cậu mà – Tần Phong nháy mắt nhìn Quốc Anh cười trêu.

- Được, tổng giám đốc đã nói, tôi đây nhất định sẽ gánh vác. Có điều từ nay tôi đề nghị được tăng thêm 50% tiền lương. Coi như hôm nay tôi mời anh em ăn mừng vì được tăng lương – Quốc Anh cũng cao tay đáp trả.

Thấy hai người này đùa giỡn thoải mái, mọi người cũng bắt đầu thoải mái trở lại và bắt đầu trò chuyện vui vẻ trở lại.

- Hải Quỳnh, em gầy quá, mau ăn cái này đi – Quốc Anh gấp cho cô mấy món đồ hải sản nướng nhanh.

Hải Quỳnh nhìn mấy món đó, lặng lẽ nuốt khan một cái, liếc nhìn Quốc Anh không dám từ chối lòng tốt của anh ta, đành nhẹ nhàng cảm ơn. Để thể hiện tấm lòng cảm kích, cô cầm đũa lên gấp, chuẩn bị ăn thì bị giành lại.

- Cái này chưa chín kỹ, miễn cưỡng ăn sẽ không tốt – Tần Phong khê gấp mấy cái thứ hải sản nướng ra khỏi chén Hải Quỳnh, rồi gấp cho cô mấy món chín hơn.

Hải Quỳnh lúc này chỉ có thể là dùng ánh mắt đại cảm kích dành cho Tần Phong mà thôi. Quả thật là cô rất dễ bị dụ ứng với mấy món đồ hải sản. Muốn ăn thì phải nấu cho thật chín. Mấy món nướng này thì lại không được chín lắm, vì chín quá sẽ bị dai và mất vẻ ngon lành.

- Sao lại không tốt? – Quốc Anh nhú mày nhìn Tần Phong gấp từng món từng món đồ ăn ra khỏi chén Hải Quỳnh rồi lại gấp từng món từng món bỏ vào chén cô.

- Mấy món đồ sống này ăn nhiều dễ bị sán lắm, cô ấy đã gầy như vậy mà còn bị sán nữa thì khó coi lắm – Tần Phong không quan tâm sự chất vấn của Quốc Anh nhưng vẫn đáp.

Quốc Anh ngẫm nghĩ thấy mấy lời Tần Phong nói chí lý, bèn gật đầu.

Sau khi đi toilet xong, Hải Quỳnh vẫn không muốn trở lại phòng ăn, bởi vì trong đó ngập tràn mùi bia rượu khiến cô khó chịu. Sau đó cô nghe thấy tiếng phong linh kêu rất êm tai, tò mò nên đi theo tiếng kêu ra đó.

Phong linh được treo ở một hành lang rất yên tĩnh, lại có gió thổi nhẹ nhàng thoải mái vô cùng. Đứng từ hành lang này có thể thấy được phong cảnh bên dưới thật là đẹp. Vừa nhìn là cô đã thấy thích nơi này.

Nhưng đột nhiên cô lại nghe tiếng rít thuốc trong đêm tối, và ngửi thấy mùi khói thuốc nồng nặc. Quay đầu tìm kiếm thì thấy một gương mặt trầm ngâm lạnh lùng đang đứng yên dựa lưng vào vách tường gần đó. Ánh lửa lập lòe từ điều thuốc phát ra càng làm cho người ta thấy sự cô độc của người hút thuốc.

Trong lòng cô bỗng xuất hiện một cảm xúc kì lạ, cô bối rối không biết có nên lên tiếng chào phá tan không khí im lặng này hay không. Cuối cùng cô quyết định im lặng, tay nắm chặt lan can dõi mắt nhìn ra xa.

Người bên lạng cũng im lặng không nói gì.

Lát sau thấy không khí có phần ngột ngạt quá, Hải Quỳnh quyết định thối lui trước. Cô từ từ quay sang người đó nói:

- Tổng giám đốc, chắc mọi người đang chờ, tôi vào trước đây.

Nói xong Hải Quỳnh quay người bước đi, nhưng đột nhiên sau lưng vang lên giọng nói:

- Em thật sự chẳng có gì để nói với anh sao.

Giọng nói trầm buồn như oán trách vang lên trong đêm yên tĩnh khiến nó trở nên lạnh lẽo đến đáng thương. Trong lòng Hải Quỳnh cảm thấy có một sự chua xót nào đó khi nghe xong câu hỏi này. Là đang nói với cô sao?

Hải Quỳnh từ từ quay lại, cô nghiêng đầu nhìn Tần Phong ngơ ngác hỏi lại:

- Tổng giám đốc, anh đang hỏi tôi sao?

Tần Phong không trả lời lặng lẽ hút tiếp điếu thuốc đang dở trên tay mình. Hải Quỳnh cảm thấy bối rối không biết phải xử sao, đi cũng không được, ở cũng không xong, tiến thoái lưỡng nan.

Cô bấu bấu mấy ngón tay mình, đây là thói quen của cô khi gặp điều khó xử.

- Đừng bấu tay nữa ...

Hải Quỳnh giật mình nhìn Tần Phong, rõ ràng anh không nhìn cô, lại trong bóng tối, vậy mà anh lại biết cô đang bấu tay, vội vàng giấu tay ra sau lưng. Cô lúng túng nói:

- Tôi vào trước đây.

Nhưng cô chưa kịp đi vào thì tay bị ai đó nắm chặt kéo lại. Hải Quỳnh đang loạng choạng vì bị kéo bất ngờ thì bị Tần Phong ôm lấy rồi đẩy mạnh cô sát vào tường. Cô sợ hãi nhìn Tần Phong không chớp mắt, môi mấp máy...

- Tổng...tổng giám đốc....

Nhưng đầu Tần Phong đã tựa vào vai Hải Quỳnh, cô cảm nhận được hơi thở và nhịp đập gấp gáp của Tần Phong. Tim cô bất giác cũng đập loạn theo. Cảm thấy Tần Phong lúc này như một đứa trẻ bị bỏ rơi rất đáng thương, cô không nỡ đẩy anh ta ra.

- Anh xin lỗi, là anh sai rồi. Chuyện năm đó không như em nghĩ đâu.

Tần Phong đột nhiên thốt ra những lời này khiến Hải Quỳnh choáng váng khó hiểu. Cô không hiểu là do anh ta bị say nên nói nhầm hay là đang nhận nhầm người. Nhưng mà :”Anh xin lỗi, anh sai rồi” – Nhưng lời nói này sao quen thuộc quá, tim cô cứ nhói lên từng cơn khi nghe nó.

Hải Quỳnh cảm thấy ghét thở vì giọng nói cứ vang vọng trong đầu cô, đầu óc quay cuồng. Cô vội vàng đẩy mạnh Tần Phong ra, nói trong hơi thở:

- Tổng giám đốc, anh say rồi.

- Anh không say – Tần Phong bỗng hét lên.

Sau đó rất nhanh, anh vòng tay ôm lấy Hải Quỳnh chiếm giữ môi cô. Hải Quỳnh trợn mắt kinh ngạc, miệng bất giác hé ra, Tần Phong nhanh chóng đưa lưỡi vào bên trong chiếm lấy. Cả người Hải Quỳnh run lên đây sợ hãi, muốn đẩy Tần Phong ra nhưng không thể.

Tần Phong cứ từng chút từng chút chiếm lấy bờ môi cô, lưỡi anh khuynh đảo bên trong khoang miệng cô khiêu khích rồi nhẹ nhàng rời ra, sau đó chiếm lấy vành môi cô miết nhẹ.

Rõ ràng cần phải thấy ghê tởm nụ hôn này, nhưng Hải Quỳnh lại không thấy ghét hay ghê tởm, mà trái lại, cô cảm thấy nụ hôn này như thể vốn thuộc về cô. Ấm áp và dịu dàng.

Hai tay vốn dĩ đặt trên ngực Tần Phong đẩy anh ra, nhưng cuối cùng lại nắm chặt lấy áo anh làm điểm tựa, giữ mình không bị ngã. Hải Quỳnh run rẩy nhắm mắt lại từ từ đáp trả nụ hôn của Tần Phong. Trong lòng dào dạt cảm xúc yêu thương.

Lưỡi cô đáp trả lại sự khiêu khích của Tần Phong, hai đầu lưỡi quấn lấy nhau (gớm quá) thật chặt, như muốn hòa vào nhau. Một nụ hôn nồng nàn và say mê, của sự yêu thương và nhớ mong .

Bàn tay càng lúc càng xiết chặt. Chiếc nhẫn đeo ở ngón áp út của Hải Quỳnh ấn vào tay cô đau nhức khiến Hải Quỳnh thoát khỏi sự quyến rũ mềm mại kia. Cô nhớ ra mình còn có Khánh Vũ, cô không thể làm chuyện có lỗi với anh. Cô đẩy mạnh Tần Phong ra lần nữa. Nhưng Tần Phong như con thú hoang tìm thấy nơi về, nhất quyết không buông .

Hải Quỳnh chỉ còn cách cắn mạnh vào môi anh, đến chảy máu, cô nghe những giọt máu mặn chảy vào đầu lưỡi mình, Tần Phong mới buông cô ra.

- Tổng giám đốc, anh say quá rồi – Hải Quỳnh nói trong hơi thở, mặt cô đã đỏ bừng lên.

Nói xong cô quay lưng bỏ chạy một mạch ra khỏi nhà hàng bắt taxi đi về, khóe mắt bỗng trào dâng những giọt nước mắt mặn đắng. Lưỡi vẫn còn vị mặn và tanh của máu. Tim đau đớn vô cùng.

Hải Quỳnh đi rồi Tần Phong đau đớn cười điên dại, rồi gục người xuống đất:

- Anh say rồi, phải anh say rồi. Nhưng không phải say vì rượu mà say vì người.

21. Chương 21

Hải Quỳnh trở về nhà, cô vội vàng trốn vào phòng tắm ngay lập tức. Cô muốn dùng nước xóa tan mọi dấu vết vừa tồn đọng. Cô soi mình trong gương, cô thấy đôi mắt của mình có chút mệt mỏi, có chút hốt hoảng, nhưng lại có chút khao khát.

Cô đưa tay quệt nhẹ lên bờ môi sưng mọng vẫn còn vương lại hơi ẩm và sự ngọt ngào. Bất giác Hải Quỳnh cảm thấy run lên. Tại sao? Rõ ràng cô và Khánh Vũ đã hôn nhau rất nhiều lần nhưng tại sao khi Tần Phong hôn cô, cô lại cảm giác như một nụ hôn đầu đầy ngọt ngào và đầy mong đợi.

Chui vào trong giường nhưng Hải Quỳnh cứ trăn trở mãi, không tài nào ngủ được. Cô cố nhắm mắt muốn quên đi nụ hôn lúc nãy nhưng tại sao hình ảnh của nụ hôn lúc nãy cứ ám ảnh cô. Hải Quỳnh thấy tim mình đập mạnh, toàn thân nóng bừng lên bức bối, cô vội bật dậy vợ lấy điện thoại rồi hít thở từng hồi nghe tiếng chuông điện thoại reo.

- A lô! Hải Quỳnh – Tiếng Khánh Vũ vang lên phía bên kia điện thoại thật dịu dàng và có phần lo lắng – Sao giờ này còn điện thoại cho anh, có chuyện gì à.

Hải Quỳnh nghe Khánh Vũ hỏi thì giật mình nhìn lại đồng hồ, phát giác đã hơn 12 giờ. Thông thường giờ này cô đã an giấc ngủ rồi. Cô hốt hoảng vội vàng nói:

- Em không để ý giờ, anh ngủ rồi à. Xin lỗi anh. Em cúp đây.

- Anh chưa buồn ngủ. Có gì em nói đi – Giọng Khánh Vũ vẫn ôn tồn nhẹ nhàng vang lên bên kia.

- Cũng không có gì, tại vì đột nhiên em nhớ anh thôi – Hải Quỳnh chợt nhận ra là không nên nói với Khánh Vũ chuyện lúc nãy, thẹn mắng mình ngốc, vội vàng lấp liếm để che giấu tâm trạng rối bời của mình.

Đầu dây bên kia nghe cô nói vậy thì cảm thấy thật ngọt ngào, tim đập rộn ràng. Lâu rồi Khánh Vũ mới có được sự ngọt ngào thế này. Anh nhẹ nhàng hỏi:

- Em sao vậy? Không ngủ được à.

- Ừm...- Hải Quỳnh gật đầu ừ nhẹ.

- Sao vậy, có chuyện gì à? – Khánh Vũ nhíu mày lo lắng hỏi.

- Không có gì đâu, bởi vì hôm nay công ty liên hoan, em bị ép ăn nhiều quá nên không tiêu mới khó ngủ thôi – Hải Quỳnh vội vàng giải thích, mặt cô đỏ bừng lên vì nói dối, cô rất sợ Khánh Vũ nghe ra giọng nói không thật của mình. Nhưng Khánh Vũ chỉ khẽ bảo:

- Vậy à.

- Anh kể chuyện em ngủ đi – Hải Quỳnh sợ Khánh Vũ nghi ngờ bèn nói thêm vào.

- Ừ...

Sau đó Khánh Vũ bắt đầu kể một câu chuyện cổ tích mà Hải Quỳnh đã nghe hàng nghìn lần rồi, nhưng cô vẫn muốn nghe nữa. Vậy là chỉ một lát sau cô chìm vào giấc ngủ ngon lành. Khánh Vũ nghe tiếng thở đều đều của cô thì nhẹ nhàng tắt máy.

Hải Quỳnh chợt thấy mình lại đứng ở một không gian tối thui, chỉ có chút ánh sáng lặt lẻo. Vẫn cái bóng dáng cao ráo ẩn mình trong bóng đêm ấy. Hải Quỳnh cảm thấy bóng dáng ấy càng lúc càng quen thuộc, đến nỗi lòng ngực cô muốn vỡ ra, muốn chạm vào người ấy ngay lập tức. Nhưng cô sợ anh chỉ là một ảo ảnh chỉ cần chạm vào là biến mất.

- Anh là ai vậy, hãy nói cho em biết đi – Hải Quỳnh nhìn bóng người đó ghen ngào hỏi.

- Em đã quên anh thật rồi sao? – Giọng nói buồn bã mang vẻ hờn trách vang lên khiến tim Hải Quỳnh đau nhói, cô gần như không thể thở nổi.

- Nói cho em biết anh là ai có được không? – Cô run rẩy yêu cầu.

- Em sẽ tin anh nói chứ? – Người đó thiết tha hỏi, trong giọng cũng có phần mong chờ ở cô.

Hải Quỳnh khẽ gật đầu.

- Anh là người em yêu cũng là người yêu em nhất trên đời này – Ngập ngừng một lát người đó mới cất giọng nói, lời nói dịu dàng, trầm ấm rất quen thuộc như thể Hải Quỳnh đã nghe hàng trăm lần rồi vậy.

Hải Quỳnh kinh ngạc, cô nhìn người đó tự hỏi: “thật sao, anh là người em yêu thật sao?”

Cô khẽ đưa một bàn tay về phía trước, trong đêm tối mịt mờ, nhưng cô cảm nhận được hơi thở ấm áp của anh đang phía trước mình. Bỗng nhiên, anh cũng giơ tay lên nắm lấy bàn tay lạnh giá của cô, truyền hơi ấm vào bàn tay cô.

- Em có thích hoa hồng không? – Anh chợt lên tiếng hỏi, rồi đưa tay chỉ về phía trước, nơi đó một màu hồng phát ra, ánh sáng từ 999 đóa hồng xinh đẹp, sau đó anh cười nói – Ý nghĩa của 999 đóa hoa hồng là mãi mãi yêu em.

Rồi bất chợt, người con trai vẫn luôn ẩn trong bóng tối đó bước ra khỏi vùng tối của mình và tiến vào vùng ánh sáng mờ ảo của cô. Hải Quỳnh kinh ngạc tột độ khi mà người con trai hiện ra trước mặt cô chính là Tần Phong.

Hốt hoảng, cô giật mình thức dậy, hơi thở hỗn hển, mồ hôi đầm đìa, hai tay lạnh ngắt. Hải Quỳnh nhìn đồng hồ, chỉ mới 1 giờ rưỡi.

Cô lắc lắc cái đầu cố xua đi hình ảnh và giấc mơ lúc nãy. Cô muốn tìm ai đó tâm sự, cô thấy khó chịu khi giữ trong lòng. Bình thường mấy đứa bạn đều có thể tung chăn ra nghe cô nói dù khuya bao nhiêu. Nhưng hôm nay Hải Quỳnh muốn tâm sự hết mọi nỗi niềm. Trong nhóm Phương Hồng là đứa hiểu chuyện nhất, thường hay đưa ra lời khuyên chính xác nhất. Nhưng sau khi nghe Phương Hồng thổ lộ tình cảm với Khánh Vũ. Cô không dám tâm sự cùng Phương Hồng.

Mà Lê Phương và Ngọc yển vốn vô tư không thể cho cô lời khuyên hợp lí được. Cho nên cô gọi điện thoại cho Minh Trang, giờ này Minh Trang có lẽ vẫn còn tí tách gõ mấy câu chuyện tiểu thuyết tình cảm lãng mạn của nhỏ.

Minh Trang bắt máy ngay lập tức, nhỏ sợ làm ồn gia đình đang ngủ.

- Có gì mà gọi cho tao lúc nửa đêm vậy hả? – Minh Trang vừa cạp trái táo đỏ vừa gõ bàn phím hỏi

- Con quỷ, nửa đêm rồi còn ăn? – Hải Quỳnh mắng khi nghe giọng nhai táo rao ráo của Minh Trang.

- Tao thức khuya, phải bổ sung năng lượng sống chứ mậy – Minh Trang thản nhiên đáp – Với lại, ăn nhiều táo có thể giảm cân mà, mậy không biết sao. Mà có chuyện gì?

Hải Quỳnh thở dài một cái rồi từ từ kể lại mọi chuyện cho Minh Trang nghe. Kỳ lạ là, Minh Trang khi nghe đến nụ hôn của cô và Tần Phong thì không có gì lạ, nhưng khi cô kể lại giấc mơ, thì trầm ngâm không nói gì.

- Đến khi tao nhìn thấy mặt người con trai đó thì lại là tổng giám đốc công ty của tao: Tần Phong – Hải Quỳnh chốt lại tất cả những gì mình kể.

Đột nhiên Hải Quỳnh nghe bên kia Minh Trang ho sặc sụa, cô lo lắng hỏi:

- Bà sao vậy?

- Không sao. Tui bị nghẹn táo một chút thôi – Minh Trang cố gắng trả lời, nhưng sự khó chịu vì bị nghẹn vẫn còn.

- Bà nói tổng giám đốc của bà tên Tần Phong à – Minh Trang uống ực ly nước rồi bình tĩnh hỏi.

- Ủ...sao vậy, quen à – Hải Quỳnh nhú mày hỏi.

- Ủ...có lẽ quen. Mà cũng không chắc – Minh Trang đáp ngắn gọn, có phần do dự.

- Có hai nguyên do mà bà thấy việc này – Minh Trang im lặng một lát rồi nói – Một là, trước đây bà và người đó yêu nhau, nhưng bà mất trí nhớ nên khi gặp lại mới mơ thấy được khuôn mặt của anh ta. Hai là...bà bị tâm lý ám ảnh nên mới thấy gương mặt anh ta trong giấc mơ về chàng trai đó.

- Vậy theo bà là lí do nào? – Hải Quỳnh vội hỏi, vẻ mặt mong chờ vô cùng.

- Lí do... – Minh Trang ngập ngừng không thốt nên lời, cô nữa không muốn nói ra sự thật, nữa không muốn nói dối bạn mình.

- Haha...mình đúng là ngốc thật, tất nhiên là lí do thứ hai rồi – Hải Quỳnh đột nhiên bật cười đánh vào đầu mình nói

- Ồ...- Minh Trang cũng thở dài đáp, tâm trạng bị giằng co.

- Thôi mình ngủ đây, ngày mai lại phải đối mặt với cái tên tổng giám đốc biến thái đó nữa. Nói không chừng hần ta nhớ lại sự việc ngày hôm qua, hần ta thẹn quá đuối việc mình. Nếu bị đuối, mình nhất định sẽ cho hần ta biết tay – Hải Quỳnh cung tay lại khí thế quyết tâm hùng hực.

- Ủ ...ngủ ngon

- Ngủ ngon...- Minh trang gấp điện thoại lại thở dài thườn thượt

Cô chứng kiến tình yêu khiến người người ngưỡng mộ của Hải Quỳnh và Tần Phong từ đầu đến cuối, cứ ngỡ hai người sẽ bền lâu cho tới khi học xong, nào ngờ...mọi việc xảy ra như vậy

Năm đó, hải Quỳnh vừa khóc vừa gọi điện cho cô kể hết mọi chuyện rồi xảy ra tai nạn. Tuy cô chưa từng chất vấn Tần Phong, nhưng cô cảm thấy có điều gì đó không rõ ràng. Năm đó mọi việc mơ hồ vô cùng như thể có bàn tay sắp đặt sẵn mọi chuyện.

Đang nghĩ, Minh trang bật cười cho cái đầu mê truyện trinh thám của mình bị ảnh hưởng. Cô vội vàng xua đi cái suy nghĩ kia.

Hải Quỳnh hít một hơi rồi tiến thẳng vào trong công ty, quyết mặt đối mặt với cái tên tổng giám đốc biến thái này. Nhưng thật may mắn, dường như hần ta hôm nay không đi làm. Cũng đúng, bị cô cắn một cái thật mạnh trên môi, anh ta còn dám vác cái mặt đi làm thì đúng là báỉ phục. Vậy là cô cứ an nhàn làm việc mà không lo lắng gì.

Nhưng trong công ty bỗng xuất hiện một cô gái ăn mặc rất đẹp, rất thời trang và cá tính, nhất là đôi bốt cô ta mang rất cao và cái mắt kính thời trang to đùng trên mặt cô ta. Cô ta cứ thế tiến vào trong phòng

tổng giám đốc một cách ngang tàng mặc kệ trưởng phòng bảo rằng tổng giám đốc hôm nay nghỉ làm. Cứ như thể Tần Phong hay trốn tránh cô ta bằng cách nói mình đi vắng.

Cô ta mở cửa phòng Tần Phong nhìn quanh một lượt không thấy ai thì mới bực tức hậm hực dậm mạnh gót chân quay ra. Hải Quỳnh cứ nhìn chăm chăm vào đôi bốt cao tất rưỡi của cô ta rồi cứ tưởng tượng ra cảnh cô ta lỡ bước xẹo chân một cái thì chắc là phải bó bột cả tháng, cô khẽ phì cười.

Không ngờ tiếng cười nhẹ của cô cũng có thể lọt vào tai cô gái kia, cô ta quay đầu nhìn lại về phía cô với ánh mắt giận dữ. Đường như ai cũng quen với cảnh này rồi nên không ai lấy làm lạ. Nhưng thấy cô ta quay đầu nhìn Hải Quỳnh, ai cũng một phen vỡ mật lo sợ cho Hải Quỳnh.

Cô ta dậm mạnh chân đến trước mặt Hải Quỳnh hất mặt gọi:

- Cô kia...

Hải Quỳnh đang gặp người cười bò thì nghe tiếng gọi vội ngẩng đầu lên nhìn. Cô gái kia cũng bỏ mắt kính ra nhìn cô đầy vẻ giận dữ, như con rồng cái bị đánh thức chuẩn bị phun lửa diệt sạch mọi thứ.

Nào ngờ khi Hải Quỳnh ngẩng mặt lên thì cô gái kia hoảng sợ đến độ lùi về sau mấy bước, thoáng thốt kêu lên:

- là cô...

22. Chương 22

Hải Quỳnh mở to đôi mắt nhìn rõ cô ta không chớp mắt. Cô gái trước mặt cô rất xinh đẹp, ăn bận toàn đồ hiệu, trên người toàn đồ trang sức đắt tiền. Đây là mẫu con gái được theo đuổi nhiều nhất hiện nay.

Gương mặt cô ta từ đỏ bừng tức giận chuyển sang trắng bệch vì kinh ngạc.

- Cô...cuối cùng cô cũng chịu xuất hiện- Cô gái đó run rẩy nhìn Hải Quỳnh nói.

Hải Quỳnh khó chịu nhìn cô ta, cô và cô gái này có quen nhau đâu mà bảo cuối cùng cô cũng chịu xuất hiện, lại nhìn thấy cô thì làm bộ dạng như gặp ma. Rõ là ăn nói vô duyên không đầu không đuôi. Nhìn cái kiểu cách ngang ngược của cô gái này, một là bạn gái của cái tay tổng giám đốc, hai là người thân của hắn. Đúng là ngư tầm ngư, mã tầm mã mà. Khó hiểu như nhau.

Mà đối phó với mấy dạng này chỉ có cách giả ngu, rồi làm khỉ nhả răng ra mà cười. Bởi vì người ta nói: Không ai đánh người đang cười cả.

Vậy là Hải Quỳnh cứ bơ bơ mà cười chứ không thèm đáp lời cô ta gì cả. Cô gái kia nhìn thấy nụ cười làm như không có chuyện gì của Hải Quỳnh thì tức giận lộn gan lên đầu. Ánh mắt cô ta nhìn Hải Quỳnh đầy giận dữ, đỏ cả mặt nhưng cổ họng thì nghẹn lại không nói thêm được lời nào. Cuối cùng cô ta giậm giày quay lưng bỏ đi.

Mấy người trong công ty đều thở phào nhẹ nhõm và tỏ vẻ vui mừng vì cô nàng chảnh chọe và danh đá này đã đi rồi. Chị Nga ngồi kế bên đá vào chân Hải Quỳnh:

- Này, em cũng lợi hại thật nha, dám bơ mặt trước cô ta.

- Bộ chí ta đáng sợ lắm hả – Hải Quỳnh nghi ngại hỏi.

- Còn phải nói – Chị Nga bĩu môi đáp – Cô ta dựa vào việc quen biết với tổng giám đốc mà phách lối vô cùng. Cái đồ cầm lòng gà mà làm như lệnh tiền vậy đó

Rồi chị nhìn Hải Quỳnh cười khùng khục nói:

- Có biết trong phòng này đặt cho cô ta biệt danh gì không?

- Là gì ?

- Sát thủ phe mông....- chị Nga nhẹ giọng trong như thể đang tiết lộ điều cơ mật.

Hải Quỳnh nghe xong ôm bụng cười bò, tay cô vịn cái bàn làm việc khiến nó cũng run theo. Bên cạnh cô chị Nga cũng cười theo rồi đứng lên diễn tả lại cái mông khi đi cứ lắc qua lắc lại hơn cả các cô người mẫu của cô ta khiến Hải Quỳnh cười chảy cả nước mắt. Những người còn lại cũng không nhịn được cười, không khí trong phòng bỗng chốc vui vẻ.

.....

Quốc Anh mở cửa nhà của Tần Phong, cứ thế tiến thẳng vào phòng ngủ của anh. Thấy Tần Phong đang nằm ngủ ngon lành trên giường, dưới đất để đầy vỏ mấy chai rượu rỗng, anh mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng ngay sau đó cơn tức giận bùng bùng nổi lên, anh xoắn tay áo bước đến dùng hết sức bình sinh đá một cái thật mạnh vào chân của Tần Phong.

- Thằng quỷ này, dậy mau.

Không ngờ Tần Phong chẳng những không thức dậy mà còn xoay mình ngủ tiếp. Điều này càng khiến Quốc Anh tức điên lên. Hôm qua tự nhiên bỏ đi rồi không trở lại, không có một tiếng nói, sáng nay lại không đến công ty làm việc khiến anh phải chạy đôn chạy đáo lo cho xong mọi việc. Còn lo lắng Tần Phong bị bệnh nên vội vàng chạy đến, không ngờ....

Quốc Anh tức quá, ra sức đạp mạnh, hất Tần Phong xuống giường, lăn lộn mấy vòng.

Đang ngủ ngon lành, thì bị ai đó hất ngã xuống giường, Tần Phong bực tức ngồi phắt dậy, mở mắt trừng trừng nhìn cái kẻ phá đám giấc ngủ của cậu.

- Tên khốn nào....

Nào ngờ thấy Quốc Anh đang đứng chống nạnh trước mặt mình thì chau mày , dịu giọng nói:

- Là cậu à.

- Là cậu à...- Quốc Anh tức giận lập lại câu hỏi của Tần Phong, rồi ngồi phịch xuống giường, kéo cà vạt qua một bên – Cậu có biết sáng nay, công ty nhiều việc thế nào không hả, điện thoại trăm cuộc cũng không ai trả lời.

Tần Phong lắc lắc đầu, anh vẫn còn thấy choáng sau cơn say, đưa tay tìm chiếc điện thoại trên giường. nhưng nó không có, quay đầu tìm quanh quất mới phát hiện nó đã tan nát ra thành nhiều mảnh. Khẽ day day đầu cố nhớ lại xem đêm qua đã xảy ra chuyện gì.

Anh bỗng trầm mặt xuống khi nhớ lại tối qua trong lúc tức giận đã ném mạnh nó vào tường rồi. Anh thở dài nhìn Quốc Anh bảo:

- Xin lỗi, tối qua mình uống nhiều rượu quá, điện thoại lại bị hư nên sáng nay dậy muộn.

- Tần Phong, cậu được lắm. Công ty đãi tiệc liên hoan, cậu trốn về để một mình tôi bao thầu thì bỏ đi.

Không ngờ cậu chê rượu ở đó dở, lén anh em uống rượu đắt tiền thế này. Nói xem, cậu có đáng làm anh em nữa không – Quốc Anh đã nguôi giận nhưng vẫn muốn cho Tần Phong một bài học, anh đá đá mấy cái chai XO dưới chân cho nó vắng ra xa.

Tần Phong không thèm để ý đến lời châm chọc của Quốc Anh, anh đứng dậy xếp gọn cái chăn lại. Quốc Anh không thấy Tần Phong đáp trả thì hơi khó hiểu, bình thường thế nào Tần Phong cũng sẽ trả lời theo cái giọng hách dịch bất cần đời: “ Nếu cậu muốn uống rượu đắt tiền thì tự bỏ tiền ra mua uống”. Chính vì thế sự im lặng của Tần Phong thật bất thường, anh quyết định quay đầu nhìn Tần Phong, bỗng phát hiện ra một điều thú vị, mắt anh lập tức sáng lên, khóe miệng nhếch lên một nụ cười gian tà hết chỗ nói.

- Haha...thì ra là vậy, thì ra tối hôm qua trốn về là vì có hẹn với con mèo nhỏ.

Tần Phong đang gấp chăn nghe Quốc Anh cười gian thì khựng lại nhú mày, nhìn Quốc Anh lạnh lùng đáp:

- Không hiểu cậu nói gì.

- Còn dám chối, bằng chứng rành rành trên môi cậu kia kìa – Quốc Anh đắc chí khi nắm được điểm yếu của tên bạn từ trước tới nay chưa từng thể hiện điểm yếu nào. Anh quyết phải nắm cho bằng được.

Nghe Quốc Anh bảo, Tần phong bất giác đưa tay lên miệng mình, cảm thấy rất rất, đau nhức. Đó là nơi Hải Quỳnh đã cắn, anh nhớ lại nụ hôn ngọt ngào đêm qua, cũng nhớ lại sự đau lòng tột độ của mình khi Hải Quỳnh bỏ đi.

- Xem ra con mèo nhỏ này của cậu không dễ thuần phục chút nào hết. Nhưng cũng khá bản lĩnh và thú vị lắm. Chưa có ai dám ngang nhiên hành hung tổng giám đốc đẹp trai lạnh lùng của chúng ta cả, hay là đây chính là vết yêu chứng tỏ sự chiếm hữu của cô ấy đối với cậu – Quốc Anh không ngừng trêu

Tần Phong lườm Quốc Anh một cái đáng sợ khiến Quốc Anh bỗng cảm thấy toàn thân ớn lạnh, nụ cười trên môi trở nên sượng sùng.

- Được rồi – Quốc Anh thở ra một hơi rồi đứng dậy nhún vai nói – Mình có lòng tốt đến đây để nói cho cậu biết rằng, người đẹp Nguyên thu của cậu lại đến công ty làm loạn lên. Hải Quỳnh xem chút bị cô ta xử rồi, chẳng ngờ cô ta lại quay đầu bỏ đi. Cậu làm ơn giải quyết cô ta cho xong đi chứ cái kiểu này có ngày công ty loạn lên vì cô ta.

Tần Phong vừa nghe nói Nguyên Thu gặp mặt Hải Quỳnh thì hai tay bất giác run lên buông xuôi tằm chần vừa được xếp gọn khiến nó rơi xuống đồn thành một đống.

- Được rồi, mình biết rồi. Mình sẽ xử trí chuyện này, cậu mau về công ty đi. Hôm nay mình nhức đầu quá, muốn ở nhà nghỉ ngơi. Cậu cứ giải quyết hết mọi việc đi rồi kêu người chiều nay đem đến ình là được – Tần Phong ngồi xuống giường dựa lưng vào thành giường day day hai bên thái dương của mình nhăn nhó.

Quốc Anh thấy bạn như vậy cũng không ép thêm nữa, anh đứng dậy nói:

- Được rồi, cậu nghỉ ngơi đi cho khỏe đi, chiều mình sai người đem công văn đến cho cậu ký.

Nói rồi Quốc Anh quay người bỏ đi. Tần Phong mệt mỏi bấm số điện thoại bàn gọi, đầu dây bên kia béc máy vui mừng hơn hờ nói:

- Tần Phong, anh gọi em có chuyện gì?

- Từ nay anh không muốn em đến công ty của anh mà không có sự cho phép của anh nữa. Nếu em còn không nghe lời thì anh sẽ gọi bảo vệ.

Nói xong Tần Phong tắt máy, Nguyên Thu đang ngồi thì sững sờ tột cùng, cô siết chặt tay cầm chiếc điện thoại run cả người lên, ánh mắt nhìn lên tia giận dữ. Cô ta bấm điện thoại gọi:

- Khánh Vũ, tôi tới rồi, anh tới chưa?

.....

- Hải Quỳnh, em đem mớ giấy tờ này đến cho tổng giám đốc ký – Anh Hoàng trưởng phòng của Hải Quỳnh đặt một cái bìa hồ sơ trong trên bàn của cô.

- Đem đi đâu ạ – Hải Quỳnh ngớ người hỏi lại, tổng giám đốc hôm nay không đến công ty, cô biết tìm anh ta nơi đâu chứ.

- Đến nhà tổng giám đốc – Anh Hoàng đáp gọn.

- Tại sao lại là em đem đi – Hải Quỳnh tiếp tục thắc mắc, đến nhìn anh ta cô còn không dám, hướng hồ lại xông đến nhà anh ta, chẳng khác nào đưa dê vào miệng cọp.

- Em nhìn xem, trong phòng này ai rảnh bằng em – Anh Hoàng nhíu mày đáp, sau đó chỉ tay vào một tờ giấy có ghi địa chỉ – Đây là địa chỉ của nhà tổng giám đốc.

- Vâng – Hải Quỳnh tiu ngửu cúi đầu đáp.

Anh Hoàng vội vàng quay lưng bước đi thì Hải Quỳnh lại ngẩng đầu hỏi tiếp:

- Nhưng mà em đến đó bằng cách nào.

Cô đến đó còn không biết có toàn mạng trở về hay không nữa là, tại sao lại phải mất tiền đi đến đó chứ. Nhìn cái địa chỉ thì cô đã chóng cả mặt rồi. Đó là khu cao cấp, không có xe buýt chạy ngang. Nếu đi thì phải đi taxi đến đó, nhưng tiền taxi thì chắc chắn không rẻ, trong khi cô chỉ là lính quèn, lương ba cọc ba đồng như thế.

- Đến phòng tài vụ, bảo họ đưa tiền cho em. Tiền dư coi như tiền công tác của em – Trưởng Phòng bực bội đáp rồi bỏ đi một nước.

Hải Quỳnh rầu thúi ruột, ai thêm cái tiền dư đó chứ.

- Này, em may mắn lắm biết không? Chị làm ở đây lâu rồi mà còn chưa biết nhà tổng giám đốc ở đâu nữa. Em mới vào đã được đãi ngộ này rồi – Chị Nga lại thì thầm bên tai Hải Quỳnh sau khi liếc trộm địa chỉ nhà của tổng giám đốc.

- Vậy thì em nhường cho chị đi đó – Hải Quỳnh vội vàng nói, đãi ngộ này có cho vàng cô cũng không thêm.

- Haiz...nếu chị mà rảnh thì chị đi liền, tiếc là chị nhiều công việc quá – Chị Nga thở dài đáp.

Hải Quỳnh cũng thở dài một cái rồi đứng dậy đi đến phòng tài vụ lãnh tiền rồi đón taxi đến đó. Khi cô đến bị bảo vệ hách hởi đủ thứ chuyện đến nỗi phải chứng ra cái thẻ nhân viên của mình thì bảo vệ mới cho cô vào. Hải Quỳnh nhìn cái địa chỉ lần nữa rồi tiếp tục thở dài.

Cô vào trong thang máy mà tay run run không thể bấm được số tầng. Cô mãi suy nghĩ tìm cách đối phó một khi tên tổng giám đốc biến thái đó tấn công cô lần nữa thì sao. Cô cố nhớ lại mấy động tác Minh Trang đã dạy:

1. Nếu đối phương đặt tay lên vai bà thì cứ nhanh chóng dùng tay chặt ngay vào phần ức của hắn ta thật mạnh, đừng cảm thấy thương cảm gì hết. Sức bà không đủ hất tay bọn chúng ra đâu.
2. Nếu đối phương tấn công từ đằng sau thì cứ dậm mạnh chân vào chân hắn rồi lợi dụng lúc hắn đau xoay người đưa tay đâm vào mắt hắn ta ù luôn.
3. Nếu hai tay bị khống chế, cứ thẳng chân lên gối nhằm ngay hạ bộ của hắn ta mà tấn công cho hắn ta tiết đường sinh sản luôn.

Hải Quỳnh thử diễn lại tập trước mấy động tác đó một lần, không ngờ cửa thang máy lại mở ra, người bên ngoài thấy cô trong tư thế cực kỳ kỳ cục thì trở mặt ra. Hải Quỳnh xấu hổ vội vàng đứng khập nhệ cúi đầu không dám ngẩng lên cho đến khi thang máy mở ra lần nữa.

Nhìn lại lần nữa, đúng là địa chỉ ghi trên giấy, Hải Quỳnh đưa tay bấm chuông nhiều lần nhưng không có tiếng trả lời, cũng không có ai ra mở cửa. Cô cứ ngỡ chuông hư nên đưa tay gõ cửa, ai dè mới chạm vào thì cánh cửa bật ra.

Cô tò mò bước vào, không ngờ cảnh tượng trước mặt cô thật là

23. Chương 23

Cảnh tượng này đúng là khiến người ta không biết trốn vào đâu. Người nam thì áo đã bị cởi ra mấy nút, để hở một vòm ngực vạm vỡ mê hoặc, anh ta nằm dài trên chiếc xô pha, một bàn tay đặt trên hông cô gái, cái váy màu kim tuyến lấp lánh của cô ta bị chột lên trên để lộ cả cái quần chip màu đỏ cột dây đầy gợi cảm.

Chỉ cần anh ta giật dây một cái thì toàn bộ phần hông của cô ta sẽ đối mặt với trần nhà. Cô gái đang nằm rạp trên người anh ta hôn say đắm.

Quá bất ngờ, Hải Quỳnh ngậy người ra nhìn họ, đáng chết nhất là cái hồ sơ trên tay cô rơi xuống, tạo ra một âm thanh nhỏ vô cùng, nhưng cũng phá hủy phút giây thần tiên của hai người bọn họ.

Cả hai đồng loạt quay đầu nhìn Hải Quỳnh, trên mặt hai người họ là vết son môi đỏ chót, cô xấu hổ vội nhắm mắt lại, miệng không ngừng nói tiếng xin lỗi. Cô luống cuống cúi đầu vội vàng nhặt cái bìa hồ sơ lên, không ngờ quá khẩn trương lại đang nhắm mắt nên đã đập đầu vào cái tủ đựng giày dép cái cộp.

- Ui da.... – Hải Quỳnh rên lên một tiếng thảm khốc.

Tần Phong vội vàng đẩy mạnh Nguyên Thu ra phía sau khiến cô ta suýt tí ngã xuống đất. Anh không thêm để ý đến sắc mặt giận dữ của Nguyên Thu mà vội vàng lao đến bên Hải Quỳnh, dùng giọng nói dịu dàng lo lắng hỏi:

- Em có sao không

Hải Quỳnh đang nhăn nhó vì cú đập quá mạnh khiến cô như thấy ngàn sao lấp lánh. Bỗng nghe thấy giọng nói đầy quan tâm của Tần Phong tự nhiên trong lòng có chút gì đó vui vui, cô ngẩng mặt lên nhìn Tần Phong lắc đầu nói:

- Tôi không sao.

Tần Phong nhìn vàng trán đã bắt đầu tím xanh của Hải Quỳnh, với đôi mắt rưng rưng vì đau của cô mà thấy đau lòng vô cùng. Chỉ muốn ôm chặt cô vào lòng vỗ về xoa dịu nỗi đau.

- Tôi xin lỗi, tổng giám đốc, tôi không cố tình đâu...- Hải Quỳnh ấp úng nói – Tại vì, tôi nhấn chuông hoài mà không ai mở cửa, đành phải gõ cửa, nào ngờ cửa không khóa nên tôi bước vào.

Hải Quỳnh nhìn ánh mắt của Tần Phong nhìn thấy hình mình trong đó, cứ tưởng anh đang nói giận nên vội vàng thanh minh tiếp :

- Thật đó, tôi không cố tình xâm phạm nhà anh để rồi nhìn thấy....- Mấy từ “nhìn thấy ...hai người đang thân mật âu yếm.” cô nuốt ngay vào trong bụng luôn, còn nhét nó xuống tận cùng của cái đáy dạ dày.

Nguyên thu nhìn Hải Quỳnh đầy giận dữ khiến Hải Quỳnh than thầm trong lòng, lúc này cô cố tình bơ cô ta, bây giờ lại phá đám cảnh yêu của hai người họ, Cô ta nhất định sẽ tỏ thể bên tai Tần Phong đuổi việc cô cho xem.

Tần Phong vẫn im lặng nhìn gương mặt đỏ bừng vì xấu hổ và lúng túng của cô.

Hải Quỳnh định đánh bài chuẩn cáo lui liền hơi tay run run nói:

- Tổng giám đốc, đã làm phiền rồi, hai người tiếp tục đi

Không ngờ cô chưa dứt câu thì tay đã bị Tần Phong tóm lại giữ chặt. Anh quay đầu nhìn Nguyên thu đang trợn mắt nhìn Tần Phong nắm tay Hải Quỳnh:

- Em về trước đi, nhanh lên – Tần Phong ra lệnh.

Nguyên Thu từ trước đến nay chưa bao giờ cãi lời Tần Phong ngoại trừ lúc đòi chia tay. Cô hậm hực ném cho Hải Quỳnh một cái nhìn cảnh cáo đầy chết người khiến Hải Quỳnh lạnh toát toàn thân.

Khi Nguyên Thu đã đi ra đóng sầm cửa lại trong tức tối, hải Quỳnh lén lút nhìn Tần Phong nói:

- Tổng giám đốc, có thể buông tay tôi ra được chưa, anh nắm chặt tay tôi đau quá.

Tần Phong không đáp, nhưng bàn tay có nơi lỏng ra một chút, anh kéo Hải Quỳnh đi đến sofa, nhấn cô ngồi xuống ghế rồi lạnh lùng ra lệnh

- Ngồi yên đó.

Sau đó anh ta bỏ đi, Hải Quỳnh ngồi yên lặng không dám nhúc nhích một chút nào. Lòng hồi hộp vô cùng, cô tưởng tượng ra đủ cảnh tượng biến thái thấy trong phim. Càng nghĩ càng thấy ớn lạnh, Hải Quỳnh thấy toàn bộ lông tơ trong người dựng đứng hết lên, cô quay đầu nhìn lại phía sau xem anh ta đã lên chưa, thấy Tần Phong vẫn chưa lên. Cô quyết định đánh bài chuẩn.

Bật dậy thật nhanh cô quay người định thoát thân, nhưng bỗng khựng lại bởi một vật vừa thoáng qua mắt. Cô quay đầu nhìn lại, đó là một bức tranh rất đẹp. Cảnh vật trong tranh chỉ là cảnh vật bình thường nhưng lại toát ra một sự mê hoặc bởi người họa sĩ khéo léo phối màu rất đẹp.

Hải Quỳnh cảm thấy bức tranh này dường như cô đã từng gặp qua rồi. Tiến lại nhìn gần hơn, cô giật mình khi thấy bên góc phải của bức tranh có dòng chữ: "tặng Hải Quỳnh – Lover". Hàng chữ rất đẹp, rất ngay ngắn, thể hiện sự trân trọng và yêu mến của người tặng đối với người được tặng

- Đẹp quá, tặng em đi, cho em ...

Trong đầu Hải Quỳnh xuất hiện cảnh cô đang cố nhào người lấy bức tranh này từ một chàng trai, nhưng cô không thể nhìn rõ mặt chàng trai đó, hai người đùa vui rất hạnh phúc

"Hải Quỳnh – Lover" – Nhìn thấy mấy chữ này, đầu Hải Quỳnh bỗng cảm thấy nhức nhối vô cùng. Trong đầu cô, những đoạn ký ức như một chiếc cầu gãy được nối với nhau bởi một sợi dây rất mỏng manh, chỉ có thể thấy loáng thoáng mập mờ, nhưng càng muốn nhìn rõ thì sợi dây càng mờ đi rồi cuối cùng chỉ là một khoảng trắng.

Hải Quỳnh cảm thấy cơn đau đầu ập đến khi cô cố tìm kiếm ký ức đã mất đó, có cái gì liên quan đến bức tranh trước mặt mình hay không? Cơn đau đầu khiến cô choáng váng, cô loạng choạng ngã xuống nhưng thật may một vòng tay đã ôm chặt lấy cô từ phía sau.

- Sao vậy, có phải tại cứ đập đầu lúc nãy không? Có cần đi bệnh viện kiểm tra không?

- Không cần đâu – Hải Quỳnh vội vàng từ chối.

Hải Quỳnh ngẩng lên nhìn Tần Phong, mặt hai người sát vào nhau, ánh mắt anh nhìn cô đầy sự quan tâm lo lắng và rất dịu dàng. Anh nhẹ nhàng dìu cô lại ghế ngồi. Đưa tay vén tóc mái của cô lên, sau đó dùng một vật trong tay mình nhẹ nhàng ấn vào phần trán bị sưng của cô.

- Ui da...- Hải Quỳnh rên nhẹ.

- Đau lắm sao? – Tần Phong nhíu mày hỏi Hải Quỳnh bặm môi lắc đầu, toàn thân bị cử chỉ dịu dàng của Tần Phong làm ngẩn người bất động. Nhưng động tác của Tần Phong lại nhẹ nhàng hơn và chậm hơn lúc nãy.

Hải Quỳnh thấy tim cô đập mạnh đến nỗi cô gần như nín thở. Hai bàn tay bắt chặt lấy nhau, cố gắng hít thở nhẹ để che dấu sự bối rối và xúc động trong lòng mình.

Cô khẽ liếc mắt nhìn trộm Tần Phong, đây là lần đầu tiên cô gần gũi một người đàn ông, ngoài ba, anh Hiếu Huy của cô và Khánh Vũ. Mi mắt Tần Phong rất dày lại thẳng, tạo một cảm giác thu hút đến kì lạ, sống mũi cao và thanh vô cùng, đôi mắt anh sâu và trong đến nỗi cô nhìn thấy hình của mình trong mắt anh. Mái tóc Tần Phong bồng bềnh đánh nhánh phủ trên gương mặt đẹp thú hút khiến người ta mê đắm. Nhất là đôi môi của anh, đầy gợi cảm.

Hải Quỳnh nghe được hơi thở nhẹ nhàng nóng ấm phả lên mặt cô và mùi hương tràn đầy nam tính của anh bao phủ lấy cô, gương mặt đỏ ửng của cô càng đỏ hơn nữa, lan tới tận mang tai, người cô run lên.

Tần Phong nhìn thấy cái run rẩy của cô thì ngừng lại, anh nhìn thật sâu vào trong mắt cô. Im lặng hồi lâu rồi thở dài khẽ nói:

- Được rồi, em về đi.

Hải Quỳnh có chút hụt hẫng trước lời nói của Tần Phong, cô vội đứng lên cúi đầu nói:

- Cám ơn anh, tôi về đây.

Tần Phong không đáp, anh ngã người vào ghế khẽ nhắm mắt lại.

Vốn dĩ hôm nay anh cảm thấy mệt mỏi vô cùng, đang nằm trên sofa nhắm mắt nghỉ, cảm thấy bức bối khó chịu trong người nên mới cởi lỏng nút áo ra. Nào ngờ khi anh đang ngủ say thì Nguyễn Thu lại mở cửa đi vào. Vốn chìa khóa nhà anh chỉ có anh và Quốc Anh có, nhưng cái tên Quốc Anh bị Nguyễn Thu bám lấy dữ quá, hấn ta bức quá nên đánh quách cho Nguyễn Thu một chía khác.

Vì vậy Nguyễn thu mới có thể ra vào nhà anh một cách tự do và lợi dụng lúc anh say ngủ mà hôn anh. Khi anh giật mình tỉnh giấc phát hiện, vốn định đẩy cô ta ra, không ngờ tay vô tình đặt sượt vào hông của

Nguyên Thu, chiếc váy vì vậy trượt lên trên. Càng không ngờ, Hải Quỳnh lại bước vào và chứng kiến cảnh tượng này.

Điều khiến Tần Phong đau lòng là Hải Quỳnh không hề có chút cảm xúc nào khi nhìn thấy cảnh tượng đó. Cô chỉ xem như mình vô tình nhìn thấy hai người xa lạ thân mật với nhau. Tần Phong tự cười cho bản thân mình, cuối cùng cũng bị cô xóa sạch sự tồn tại.

Hải Quỳnh ra đến cửa thì nhìn thấy bìa hồ sơ cô đánh rơi nên mới nhặt lại định đem vào. Cô thấy Tần Phong nhắm mắt, vẻ mặt có phần đau đớn cực độ, cô lo lắng anh ta có bệnh nên quên mất thân phận mình chỉ là một nhân viên bình thường. Cô nhẹ nhàng tiến lại gần anh, đưa tay sờ trán anh, có cảm giác nóng nóng.

Tần Phong đang cảm thấy nóng bức khó chịu trong người thì thấy một bàn tay mát lạnh sờ lên trán anh, thì khẽ mở mắt. Anh nắm lấy bàn tay mát lạnh của cô nhìn vẻ mặt quan tâm lo lắng của cô dành cho anh mà cảm thấy cơn khó chịu đã dịu bớt.

- Anh không sao chứ? – Hải Quỳnh mở mắt nhìn Tần Phong không chớp mắt, ánh mắt dịu dàng đầy sự quan tâm.

- Không sao – Tần Phong lạnh nhạt đáp, anh vội vàng quay mặt đi, không dám đối diện với đôi mắt khiến anh nhớ ngày đêm.

- Người anh hơi nóng, có lẽ đã bị sốt, phải uống thuốc thôi. Anh đã ăn gì chưa? – Cô tiếp tục hỏi.

Tần Phong thở dài lắc đầu, từ sáng đến giờ, anh mệt mỏi không muốn ăn gì cả.

- Để tôi xuống nấu cháo cho anh nha.

Nói rồi Hải Quỳnh không đợi Tần Phong trả lời cô đi thẳng một mạch xuống nhà bếp. Lục tử lạnh nhà Tần Phong ra tìm kiếm. Cô tìm thấy mấy quả cà chua, trứng, và một ít trứng, cô khẽ mỉm cười. Đi đến tủ bếp, mở ra lấy gạo nhanh chóng vo nấu cháo. Khi đang cho nước vào nồi cháo, Hải Quỳnh chợt giật mình, rõ ràng đây lần đầu tiên cô đến đây, nhưng tại sao cô gần như biết mọi vật để đâu. Cô quay người mở cái ngăn tủ nhỏ kéo ra, đúng như cô nghĩ, ngăn đó đựng đồ niêm nệm. Hải Quỳnh đột nhiên thở mạnh. Cô thầm hỏi tại sao lại như vậy.

Nhưng cô nhanh chóng trấn tĩnh lại, bắt đầu nấu cháo.

Tần Phong nghiêng người dựa vào bức tường sau lưng nhìn Hải Quỳnh đang cắt cà, băm thịt thuần phục. Ánh mắt thoáng sầm xuống đầy vẻ đau buồn và hối tiếc. 3 năm, họ xa nhau hơn 3 năm, thời gian tuy không dài nhưng lại có thể khiến một con người thay đổi rất nhiều.

Trước đây cô không thích để tóc dài, cũng không thích để tóc mái, nhưng bây giờ cô lại để tóc mái, tóc cô cũng đã dài phủ ngang lưng. Người cô trông rất gầy.

- Là người phụ nữ duy nhất trong nhà, em cũng muốn trở thành người đảm đang nội trợ lắm chứ bộ. Nhưng mà một lần em suýt làm cháy nhà, một lần em làm dao rơi cắm phập vào chân, cho nên từ đó về sau, em bị cấm vào bếp, cùng lắm là phụ nhặt rau – Hải Quỳnh tươi cười kể.

- Đáng tự hào ghê, vậy mà cũng khỏe – Tần Phong trêu chọc.

- Gì chứ, nói cho anh biết nha, tuy về mấy cái khoản cắt rau cắt thịt em vụng về nhưng mà về khoản nêm nếm thì em là số một đó nha. Nhỏ Minh Trang thì lại kém phần nêm nếm, nhưng cái phần cắt rau cắt thịt thì nhỏ nhanh nhẹn lắm. Cho nên nhỏ thường làm tay và chân cho em lắm – Hải Quỳnh cong môi nói, cô lờ mắt nhìn Tần Phong tức giận khi bị anh chọc tức.

Tần Phong bĩu môi không thèm chấp với cô.

- Cho nên ...- Hải Quỳnh đỏ mặt ấp úng nói – Nếu sau này lấy nhau, anh phải làm tay chân cho em.

- Xíiiiiiiiiiii.....ai thèm lấy em – Tần Phong cười cười mỉa mai trêu Hải Quỳnh tiếp – Xem ra em nôn nóng muốn làm vợ anh lắm rồi.

Hải Quỳnh tức giận, mặt dày bậm môi nói:

- Ai thèm làm vợ anh, người theo em xếp hàng dài, mặc em lựa chọn kia kìa .
- Đâu, cho anh xem mặt coi, tên nào mà ngốc quá vậy – Tần Phong tiếp tục trêu.

Hải Quỳnh tức giận vô cùng nhưng không thể mặt dày thêm nữa, mắt rưng rưng định bỏ đi thì bị Tần Phong ôm chặt lại cười dịu dàng nói:

- Anh tình nguyện làm tên ngốc đó.
- Đáng ghét – Hải Quỳnh đâm vào ngực anh cười hạnh phúc.

Lại một ký ức nữa chạy ngang đầu Tần Phong.

Năm đó, Hải Quỳnh phải về nhà đón tết, anh và cha cô thương cô ở ngoài không được bồi bổ nên nhân mấy một tháng nghỉ tết mà bồi bổ cho cô , đến khi đi học, thân hình cô có phần tròn trịa, Hải Quỳnh cứ mếu máo đòi giảm cân cho bằng được.

- Không cần giảm cân đâu, em như vậy đâu có mập, anh thích con gái không gầy không mập như vậy, ôm rất thuận tay – Tần Phong cười ôm Hải Quỳnh khuyên giải.
- Nhưng mà....- Hải Quỳnh nhìn mình trong gương thở dài, cô đưa tay nhéo vào hai gò má vốn đầy đặn của cô nay càng phù ra nhiều hơn, cô đưa tay chà chà hai gò má.
- Đừng chà nữa, chà nữa rách mặt hết bây giờ – Tần Phong khẽ cười trước hành động ấu trĩ của cô.

Nhưng Hải Quỳnh vẫn thấy phiền não vô cùng, ngẫm nghĩ một lát cô khẽ cười hỏi Tần Phong:

- Anh thấy em có xinh không?
- Không – Tần Phong không suy nghĩ đã trả lời liền.

Nụ cười trên mặt Hải Quỳnh tắt ngúm, cô tức giận lườm Tần Phong thần mắng:”Đáng ghét, nói dối một chút cho em vui lòng cũng không được, vậy mà nói thích người ta”.

- Được rồi, em thừa nhận mình không xinh được chưa. Anh có thích em không? – Hải Quỳnh cố gấn tươi cười hỏi.
- Không – Tần Phong cười cười đáp ngay lập tức.

Hải Quỳnh cảm thấy ghen hòng vô cùng, cô thấy cục tức dâng tới hòng mình, chỉ muốn đâm cho Tần Phong mấy cái, nhất là khi nhìn cái vẻ cười cợt trên mặt Tần phong. Cô hít một hơi hỏi tiếp:

- Vậy, anh có buồn không khi em rời xa anh.
- Không?

Hải Quỳnh không còn gì để nói, đôi mắt vốn long lanh của cô giờ đây đã mọng nước. Cô mím môi đứng bật dậy chạy đi ra về. Nhưng khi cô chưa mở cửa thì đạ bị Tần Phong ôm eo giữa lại, cô vùng vẫy nhưng Tần Phong lại giữ chặt hơn.

Tần Phong khẽ cười nói:

- Đồ ngốc, anh không thấy em xinh bởi vì anh thấy em rất đẹp. Anh không thích em bởi vì anh yêu em. Anh không buồn khi em rời xa anh bởi vì anh sẽ chết

Nghe những lời thì thầm của Tần Phong, Hải Quỳnh thấy tim đập mạnh vô cùng, hạnh phúc len đầy trái tim cô, cô đưa mắt đầy hạnh phúc nhìn Tần Phong rồi ôm chặt lấy Tần Phong khẽ gọi tên anh nhiều lần.

- Tần Phong...Tần Phong...
- Ừ – Tần Phong khẽ đáp
- Em yêu anh.
- Anh biết.

- Anh không biết đâu, em yêu anh rất rất rất nhiều – Hải Quỳnh khẽ nói khi vùi mặt vào lòng anh

- Anh cũng yêu em rất rất rất....rất nhiều – Tần Phong cũng đáp lại, anh nói nhiều chữ rất hơn Hải Quỳnh để khẳng định tình yêu của anh dành cho cô là duy nhất.

24. Chương 24

Khi Hải Quỳnh nấu cháo xong, cô quay đầu lại nhìn, thấy Tần Phong đang đứng ngây người ra. Bóng dáng cao ráo, khuôn mặt khôi ngô tuấn tú đầy quyến rũ, nhất là khi anh trầm lắng chìm vào một nơi khác càng khiến người khác cảm thấy ngột thở hơn. Cô tiến lại hươ hươ tay trước mặt anh gọi:

- Tổng giám đốc...

Hải Quỳnh gọi khẽ mấy lần nhưng dường như Tần Phong không nghe thấy. Không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào tự nhiên cô buộc miệng gọi hai tiếng “Tần Phong”. Gọi xong Hải Quỳnh khẽ giật mình, cô cũng không biết tại sao mình lại có can đảm gọi lên hai tiếng ấy. Dường như đó là tiếng gọi rất quen thuộc trên môi cô.

Tần Phong mãi đắm chìm trong quá khứ nghe được giọng nói quen thuộc gọi tên mình rất dỗi dằn thì cảm thấy vừa thực vừa ảo, giật mình nhìn lại. Anh thấy gương mặt Hải Quỳnh đang chăm chú nhìn mình, gương mặt cô thật gần sát gương mặt anh

Mùi hương dịu mát từ cô len tỏa vào vị giác của anh, trái tim Tần Phong lần nữa run động mạnh. Cảm xúc yêu thương và hạnh phúc chạy đến. Anh đưa tay lên chạm nhẹ vào má Hải Quỳnh.

Hải Quỳnh vì cái chạm nhẹ của Tần Phong mà rùng mình đứng bất động, hơi thở gấp gáp, sợ hãi vô cùng. Nhưng cô lại không đủ sức vùng thoát khỏi bàn tay ấm áp quá dỗi dằn và ánh mắt trầm lắng đầy sức hút kia

Đôi mắt cô long lên một cái nhìn ngây dại vụng về, bàn tay siết chặt lại, đôi môi hé mở như chờ đợi một điều gì đó. Và điều cô chờ đợi đã xảy đến.

Tần Phong khẽ cúi người nghiêng đầu, chạm bờ môi ấm áp vào bờ môi ngọt ngào của cô. Một cái chạm rất nhẹ, rất khẽ nhưng khiến toàn thân Hải Quỳnh bị kích động mà run lên, gần như đứng không vững.

Tần Phong choàng tay qua eo cô kéo nhẹ cô sát vào lòng anh, bờ môi anh miết nhẹ rồi từ từ tấn công vào bên trong, nơi mà cô đã mất khả năng kiểm soát và phòng ngự khi bị ánh nhìn nồng nàn cháy bỏng của anh chiếu tướng.

Tần Phong hôn càng lúc càng mạnh, càng lúc càng cuồng nhiệt khiến đầu óc Hải Quỳnh choáng váng quay cuồng. Dường như trút hết vào đó là sự thương nhớ, đau khổ và nỗi hận.

Hải Quỳnh dường như cảm nhận được một cái gì đó trong nụ hôn của Tần Phong, tim cô cảm thấy rất đau, dường như nỗi đau này không thể xóa nhòa. Nỗi đau này khiến cô đau đớn vô cùng, đầu óc cô thoát khỏi sự mê loạn. Cô liền vùng ra, đẩy mạnh Tần Phong về phía sau, hoảng loạn nhìn anh với ánh mắt bi thương sau đó cô quay đầu bỏ chạy.

Hải Quỳnh khóc suốt đoạn đường đi trên taxi, cô không hiểu, tại sao bản thân lại cảm thấy đau đến như thế. Một nỗi đau cồn cào xé nát tim gan, một nỗi đau vô hình, một nỗi đau đớn không rõ nguyên nhân.

Cô ra sức đưa tay chùi lên môi cô. Đôi môi vốn đang sưng thì càng sưng lên nhiều hơn nữa. Cô tự sỉ vả bản thân tại sao lại chìm đắm trong cơn u mê đó. Cô thấy mình có lỗi rất nhiều với Khánh Vũ, anh rất tốt với cô.

Có lẽ suốt đời này cô sẽ không thể gặp được người đàn ông thứ hai trên đời này tốt với cô như vậy.

Hải Quỳnh tự hỏi tại sao cô dễ dàng xóa bỏ hình ảnh của Khánh Vũ mỗi khi ở bên cạnh Tần Phong như thế. Là vì cô không yêu Khánh Vũ thật lòng hay là vì cô yêu anh chưa đủ. Hải Quỳnh không biết, cô cảm

thấy đau đầu vô cùng, đưa hai tay ôm lấy đầu, cô lắc đầu thật mạnh xua tan đi những ký ức tồi tệ của bản thân.

Nhưng ánh mắt đầy bi thương trách móc của Tần Phong cứ xuất hiện mãi trong đầu Hải Quỳnh khiến đầu cô căng ra như sợi dây đàn rồi bỗng bị đứt, cô ngã xuống dưới tiếng gọi inh ỏi của người tài xế taxi.

- Này, cô ơi, cô gái, cô có sao không?

- Con bé không sao chứ – Giáo sư Trình học tốc chạy đến bệnh viện khi hay tin đứa con gái yêu của mình đang được đưa vào cấp cứu.

- Bác sĩ nói không sao? – Khánh Vũ đang ngồi bên cạnh chăm sóc cho Hải Quỳnh đáp lời ông. Anh nhìn gương mặt xanh xao tái nhợt của Hải Quỳnh mà thấy đau lòng.

- Con ở lại đây chăm sóc con bé dùm thầy, thầy đi tìm bác sĩ hỏi kỹ lại – Giáo sư Trình thở nhẹ nhõm khi biết con gái mình không sao. Nhưng có cái gì đó giống như sự sợ hãi thôi thúc ông tìm bác sĩ để hỏi lại cho chắc.

Kể từ lúc Hải Quỳnh thoát khỏi tay tử thần thì ông luôn lo sợ cô sẽ lại xảy ra chuyện. Có nhiều đêm vô tình thức dậy, ông nghe những tiếng kêu nhỏ vang lên trong phòng Hải Quỳnh. Bước vào xem thì thấy hai bên má con gái đã nhạt nhòa nước mắt khiến ông đau lòng vô cùng.

Điều gì...điều gì đã làm cho đứa con gái vốn vô tư của ông lại phải đau khổ đến như vậy, để rồi phải khóc ngay cả trong giấc mơ. Nỗi đau của con gái ông là gì mà nó đã chối bỏ, chọn lãng quên một phần trí nhớ của mình.

Ông muốn hỏi cặn kẽ nhưng Hải Quỳnh dường như trốn tránh, cô ít nói đến những chuyện trong giấc mơ. Lần đầu tiên trong đời, giáo sư Trình bỗng cảm thấy bất lực với thân phận một người cha. Ông biết con gái luôn cần có mẹ, người mẹ là người gần gũi chia sẻ cảm thông với con gái nhiều hơn. Điều này ông không làm được cho nên ông càng muốn bù đắp tình thương cho Hải Quỳnh nhiều hơn.

Khi Hải Quỳnh tỉnh lại đã thấy gương mặt lo lắng của Khánh Vũ. Nỗi ân hận choáng đầy trong lòng cô, cô không có tư cách đón nhận sự quan tâm của anh. Cô không dám nhìn Khánh Vũ, chỉ sợ rằng cô sẽ khóc nên đành quay mặt đi cuối đầu xuống gối.

- Em sao vậy, khó chịu à. Để anh gọi bác sĩ nha – Khánh Vũ cứ tưởng cô đau ở đâu nên lo lắng hỏi dồn.

Khánh Vũ vừa dợm tính đứng dậy đi ra ngoài thì Hải Quỳnh ngẩng đầu lên chụp lấy cánh tay anh kéo lại, cô lắc đầu mệt mỏi nói:

- Không cần đâu, chỉ là em hơi mệt thôi.

Nghe cô nói vậy Khánh Vũ mới quay lại chỗ ngồi của mình, anh vuốt ve gương mặt cô.

- Bác sĩ bảo em tinh thần hơi hoảng loạng nên mới ngắt đi. Có chuyện gì vậy

Hải Quỳnh vốn muốn kể rõ cho Khánh Vũ nghe, cô không muốn giấu anh, nhưng ngay lúc đó giáo sư Trình bước vào. Hải Quỳnh thấy ông khẽ gọi

- Ba...

- Tỉnh rồi sao. Con làm ba lo lắng quá – Giáo sư Trình nhìn con gái trách yêu.

- Hihi...con xin lỗi đã làm ba lo lắng. Nhưng bây giờ con không sao. Thật ra là do công việc nhiều quá, trên đường về con suy nghĩ nhiều quá nên mới căng thẳng mà ngắt đi. Với lại hôm nay căn tin công ty con nấu toàn mấy món con không thích ăn, nên con tuyệt thực luôn. Chắc vì vậy mà ngắt xỉu – Hải Quỳnh cười hề hề giải thích rồi giọng nũng nịu nói.

- Được rồi, con tỉnh rồi thì xuất viện thôi. Bác sĩ bảo con không sao có thể về nhà được rồi. Ba có bảo anh Hiểu Huy của con làm mấy món con thích ăn để bồi bổ rồi. Về nha tha hồ mà ăn – Giáo sư Trình lắc đầu cười khổ trước đứa con gái lớn rồi mà vẫn không nhéo của mình.

Nói xong ông đi làm thủ tục, còn Khánh Vũ ở lại giúp cô sửa soạn ra về. Ba đi rồi, đột nhiên Hải Quỳnh ôm chặt lấy Khánh Vũ thật chặt, Khánh Vũ khẽ cười vuốt tóc cô hỏi:

- Em sao vậy.

- Không có gì, chỉ là em nhớ anh muốn ôm anh vậy thôi – Hải Quỳnh e dè đáp. Cô muốn cũng cố lại tình cảm của mình với Khánh Vũ. Nụ hôn với Tần Phong chỉ là nhất thời run động. Người cô yêu là Khánh Vũ. Phải! Chắc chắn là như vậy.

Khánh Vũ khẽ cười hạnh phúc cũng choàng tay ôm lấy cô. Hải Quỳnh vùi mặt vào lòng Khánh Vũ, lát sau cô ngẩng đầu nhìn Khánh Vũ nói:

- Hôn em đi.

Khánh Vũ nhìn cô say đắm rồi nhẹ nhàng hôn lên môi cô. Rất nhẹ, rất trân trọng giây phút này. Hôn xong anh đưa tay vuốt nhẹ làn môi ẩm ướt của cô, điều muốn hỏi trong lòng này giờ vẫn dấu bỗng nhiên thốt ra

- Môi em vì sao mà đỏ vậy.

Hải Quỳnh giật mình, cô sững vài giây, cô nhìn thấy ánh mắt dò xét và có chút đau buồn của Khánh Vũ thì không dám nói ra sự thật vội vàng lấp liếm:

- Vậy sao, em không biết. Chắc lúc em ngất xỉu bị đập trúng đầu đó. Anh không nói em cũng không biết, bây giờ biết rồi thì mới thấy nhức. Không biết đầu tại anh đó .

Cô dùng giọng trẻ con mà trách móc khiến Khánh Vũ khẽ cười, anh ôm cô vào thật chặt, trong lòng cảm xúc hạnh phúc vô cùng.

Nhưng mấy giây sau, đôi mắt ngời sáng của anh bỗng sầm xuống. Anh biết cô nói dối, bởi vì người tài xế đưa cô vào bệnh viện nói địa chỉ nơi mà cô đã đón taxi đi. Đó là địa chỉ nhà Tần Phong. Người Khánh Vũ khẽ run lên, anh lo sợ một điều sẽ xảy ra, Nguyên Thu không ngờ lại gọi điện hẹn gặp anh càng khiến anh lo sợ nhiều hơn. Anh rất sợ mất cô.

25. Chương 25

Công tác tình nguyện rắc rối

- Haiz! Nhức đầu quá, tao hỏng hiểu gì hết trơn – Lê Phương ngồi trong phòng ở ký túc xá vò đầu bứt tóc đánh vật với mấy bài toán cao cấp rên lên.

- Minh Trang, mau dậy chỉ tao làm bài coi – Lê Phương đá đá vào mông Minh Trang đang mê man ngủ trên giường.

- Tao không bà con gì với nó hết, mày đừng hỏi tao. Hỏi nhỏ Quỳnh á – Minh Trang không thèm mở mắt, ngái ngủ đáp.

Lê Phương lắc đầu chán ngán cho đứa bạn lười chảy thây của mình, miệng mắng mỏ: “ Ngoài ăn với ngủ, mày còn làm được gì nữa không?”

Mặc dù vẫn không mở mắt nhưng Minh Trang vẫn đáp trả lại lời Lê Phương:

- Còn chứ mày, tao còn đi tiêu nữa, giữ trong người để thúi hay chi .

Lê Phương nghe xong chỉ hận không thể bóp chết đứa bạn này của mình, bắt đầu hối hận khi làm bạn với Minh Trang.

- Thôi để cho nó ngủ đi, có mà lấy đại bác mới lôi nó ra khỏi giường – Ngọc Yến cười tươi bảo, chẳng ai lạ gì cái tính ham ăn ham ngủ của đứa bạn.

Lê Phương cũng lắc đầu chịu thua quay sang hỏi Hải Quỳnh đang lên mạng nghe nhạc, cô đeo tai phone nên không hay biết gì.

- Hải Quỳnh, mày làm toán cao cấp chưa, mau chỉ tao mấy bài này coi – Lê Phương khẽ lay người cô.

Hải Quỳnh liền ngó ngang thử mấy cái bài Lê Phương chỉ rồi nhăn mặt lắc đầu. Tuy có học khá đều các môn nhưng môn toán thì luôn phải nhờ anh Hiếu Huy giảng giải lại. Bây giờ ở ký túc xá, xa nhà, lấy đâu ra anh trai ân cần giảng giải, càng nghĩ càng thấy buồn.

- Thôi tao lên thư viện học bài đây, tụi bây có đi không? – Hải Quỳnh đành tắt máy thu dọn tập vở chuẩn bị lên thư viện, cô đã hứa với ba và anh hai là sẽ học hành đàng hoàng, cô không muốn phụ lòng của họ.

- Cho tao xin, vô trong đó học được vào chữ đã bị không khí im lặng ở đó đánh thuốc mê rồi – Phương Hồng vội lắc đầu từ chối.

Hai đứa kia cũng lắc đầu. Hải Quỳnh thở dài đành một mình thui thủi đi lên thư viện .

Khi cô đi đến gần cửa thư viện rồi thì bỗng nhiên thấy một người từ xa đang đi ngược lại phía cô. Trời đất quỷ thần ơi, sao trùng hợp quá, vừa bước ra đường đã gặp ngay cái tên Tần Phong này rồi. Cô nhớ lại cái sự việc hôm trước mà rùng mình. Nếu Tần Phong mà thấy cô chắc chắn sẽ giết cô chết mất.

Ai đời, đi giúp người lại bị ăn tát, rồi còn bị kẻ đó mặt dày bám theo đi quá giang xe, sau đó lại nghe kẻ đó mắng té tát vào mặt mình. Hải Quỳnh cảm thấy hối hận vì đã nói những lời đó vô cùng, mọi chuyện là như vậy.

Hôm đó sau khi quá giang Tần Phong đi xe về, ngồi trong xe, Hải Quỳnh cứ lăm lét nhìn Tần Phong để nói lời cảm ơn. Nhưng cô thấy vẻ mặt lạnh lùng đang nhìn ra bên ngoài của Tần Phong, cô lại không dám mở lời. Lại nghĩ đến việc lúc nãy tay anh ta chạm vào ngực cô khiến cô ghen lời. Cô buâng khuâng không biết có nên nói lời cảm ơn anh ta hay không nữa thì chiếc xe đã ngừng lại từ lúc nào không biết.

- Xuống xe – Tần Phong lạnh lùng xua đuổi.

- Hả ... – Hải Quỳnh ngơ ngác suy nghĩ nên không biết là đã tới nơi nên khi nghe Tần Phong nói cô ngơ ngác quay lại nhìn anh.

Tần Phong nhìn bộ dạng ngờ nghệch của Hải Quỳnh thì bực bội, rõ ràng là đã cảnh cáo cô ta trước rồi vậy mà vẫn ngu ngốc đi theo tên đó vào trong khách sạn. Tâm trạng bực bội dồn nén này giờ cuối cùng cũng bộc phát:

- Tôi không hiểu, sao trên đời lại có người ngu ngốc như cô cơ chứ. Rõ ràng biết tên đó là kẻ xấu, nhưng vẫn đi theo hắn là sao, cô thật sự không biết đề phòng người hay là vì cô quá ngốc hử. Thân là con gái lại đi theo con trai vào khách sạn, đúng là không biết xấu hổ mà.

Nghe mấy lời mắng mỏ của Tần Phong, Hải Quỳnh cảm thấy tức giận vô cùng. Bài diễn văn cảm ơn cô đã soạn thảo trong đầu này giờ bỗng chốc bị cô đập tan tành. Cô ghiền rằng nhìn Tần Phong bằng ánh mắt giận dữ, bắt đầu hoạt động công suất của cái miệng, vẫn đề **** người xưa nay không thuộc sở trường của cô. Nhưng này giờ bị cái tên kia sàm sỡ cô muốn trút giận vào ai đó ,hôm nay coi như cái tên này làm bia trút giận cho cô luôn.

- Anh nghĩ anh có tư cách để mắng tôi là đồ ngốc hay sao. Phải, cho dù tôi có ngốc thế nào đi nữa, nhưng cũng còn tốt hơn cái đồ thứ cận bã như anh. Anh cho rằng anh tốt đẹp hơn cái tên đó à, nhìn lại mình đi, anh với cái tên đó cũng là bọn cá mè một lứa, ngu ngốc tầm ngu, mã tầm mã mà thôi. Anh có khác gì với cái tên đó đâu cơ chứ. Dụ dỗ con gái nhà lành vào khách sạn bằng cái mẽ đẹp trai của mình, rồi hạm hại đời con gái nhà người ta, sau đó thì quất ngựa truy phong phui tay bỏ đi, không hề thương tiếc. Tệ hại hơn là chụp lại hình của người ta rồi đe dọa rồi tống tiền. Đúng là khôn khiếp mà

Cô nói liền một mạch không nghĩ, sau đó thở hồng hộc nhìn gương mặt tối sầm của Tần Phong, nhớ lại lúc anh đánh nhau với mấy tên côn đồ, hạ gục húng chỉ bằng nắm đấm thì rùng mình sợ hãi. Không biết nghe cô **** anh ta có nổi điên lên mà đánh cho cô chết tươi hay không nữa. Cô nuốt nước bọt cái ực nhìn Tần Phong không chớp mắt.

Cô thấy Tần Phong quay mặt về phía mình, ánh mắt anh đổ ngầu dưới ánh đèn của xe taxi, mặt anh đang từ từ tiến tới mặt cô. Hải Quỳnh hoảng sợ khi nghĩ anh ta sẽ ăn gan uống máu cho thái độ mắng **** thậm tệ của cô. Không suy nghĩ nhiều nữa, Hải Quỳnh đưa tay xô mạnh Tần Phong một cái rồi mở cửa xe chạy thoát thân.

Khi cô chạy ra ngoài vẫn còn nghe âm thanh “Cộp” rất lớn vang lên, sau đó là âm thanh rên rĩ của ái đó, nhưng cô không dám quay lại, sợ bị anh ta đuổi theo bắt được. Cho đến khi cô an toàn chạy vào bên trong ký túc xá mới dám dừng lại thở.

Không ngờ oan gia ngõ hẹp, lại gặp ngay lúc cô chưa chuẩn bị tâm lý gì hết, thư viện chỉ còn mấy bước nữa thì tới nhưng cô sợ Tần Phong thấy được sẽ đuổi theo vào trong. Hải Quỳnh vội vàng đứng im lấy sách che mặt giả vờ đứng chờ bạn lấy sách che nắng. Đầu cúi xuống chỉ nhìn thấy hình ảnh đất mẹ hiền từ mà thôi.

Cô chờ cho đến khi một đôi chân nam đi qua khỏi chỗ mình đứng mới bắt đầu quay lại bước vào thư viện. Vội vội vàng vàng cô va vào một người đang đi trước mặt mình. Đồng sách trên tay cô rơi xuống, người cô mất thăng bằng chới với vài cái rồ ngã bật ra sau chuẩn bị lăn xuống đất ôm lấy đất mẹ hiền hòa thì đã được người đó chụp lại.

Hải Quỳnh mừng rỡ ôm lấy người đó để bản thân không bị ngã, đang ngẩng đầu nhìn lại vị ân nhân đã cứu mạng của mình. Nhưng khi nhìn thấy người đó, cô hóa đá ngay lập tức.

Hải Quỳnh khóc hận không ra nước mắt, tránh lười không được, lại bị ngư ông bắt giữ. Cô mếu máo nghĩ, đời mình tới đây chấm dứt đành chấp nhận thương đau, nhắm mắt chờ đợi cái gì đến sẽ đến.

1s, 2s, 3s ...vẫn chưa thấy Tần Phong ra tay. Cô hé mắt ra nhìn, thấy anh đã nhặt giúp cô đóng sách vở rơi dưới đất. Mặt lạnh lùng, anh trừng trừng nhìn cô sau đó quăng chồng sách vào tay cô, quay lưng bỏ đi vào trong thư viện.

Hải Quỳnh lần nữa hóa đá nhìn theo bước chân anh. Cô chớp chớp mắt mấy cái thở phào nhẹ nhõm. Sau đó chạy vào bên trong.

Tìm được chỗ ngồi, Hải Quỳnh cảm cuối học. Những cái dễ thì hiểu nhanh chóng, những cái khó thì mò hoài không ra. Cô đang ngồi gãi đầu bức tóc suy nghĩ, răng cắn chặt ngò bít, sau đó lấy bút tự gõ đầu mình thổ dãi.

Một tờ giấy bài giải đã được đưa đến trước mặt cô, Hải Quỳnh ngẩng đầu nhìn lên rồi thoáng thốt kêu lên:

- Thầy...

Khánh Vũ gật đầu mỉm cười ngồi xuống bên cạnh Hải Quỳnh. Cô ngại ngần không dám nhìn vào gương mặt với nụ cười dịu dàng của anh.

- Bài này khó quá – Hải Quỳnh ngượng cười gãi gãi đầu nói – Trước đây đều do anh em giảng lại cho em hiểu.

- Ủ – Khánh Vũ thản nhiên đáp.

Khánh Vũ nhìn bộ dạng gãi đầu bức tóc của cô trong thật dễ thương thì ngó vào bài rồi giải giúp cô. Không ngờ lại thấy được vẻ mặt thẹn thùng xấu hổ của cô, tim anh run động nhẹ, cảm giác có một hương vị ấm áp len tóa vào tim.

- Hồi thầy đi học cũng thấy môn này hơi khó – Khánh Vũ cười cười nói để cho cô bớt ngượng.

- Vậy hả thầy – Đúng như Khánh Vũ nghĩ, Hải Quỳnh ngẩng đầu lên nhìn anh mỉm cười rạng rỡ, ánh mắt cô trong veo lấp lánh. Cô thích thú với cảm giác thầy cũng như mình.

- Ủ, sau này mới bắt đầu từ từ hiểu – Khánh Vũ nhẹ cười đáp.

- Vậy sau đó thầy thi điểm cao không? – Hải Quỳnh nhìn Khánh Vũ, ánh mắt lóe lên sự hy vọng mong chờ.

- Cũng đủ xài. Nếu em muốn thầy có thể dạy cho em – Khánh Vũ liền lập tức đề nghị.

- Thiết hả thầy, vậy em cảm ơn thầy trước – Hải Quỳnh mừng rỡ mỉm cười nhìn Khánh Vũ cảm kích.

Sau đó, cô và Khánh Vũ vừa học vừa trò chuyện rất thú vị. Tần Phong đi ra vô tình liếc ngang qua chỗ cô ngồi. Thấy cô cười rạng rỡ bên một người con trai khác tự nhiên thấy bực bội trong lòng.

26. Chương 26

Vào học được một thời gian thì theo tiền lệ của trường, những học sinh năm nhất sẽ phải học quân sự. Trong khi đó, các anh chị khóa trên sẽ có hai tuần để học bài chuẩn bị kiểm tra giữa kì, hai tuần để thi.

Cả phòng ký túc xá của nhóm ngũ long công chúa, à quên nhóm 5 con khủng long bạo chúa xôn xao một phen.

- Nghe nói điểm học quân sự sẽ được cộng vào điểm thi tốt nghiệp của tụi mình. Nhưng học quân sự hoàn toàn không phải dễ, nghe nói nhiều người khóc hận không thể cầm được cái bằng xuất sắc vì điểm học quân sự thấp. Cho nên tao sẽ tham gia vào công tác đoàn

- Lê Phương nói ra những gì nhỏ tọc mạch được từ các anh chị khóa trên – Công tác đoàn vừa thoải mái, vừa có điểm sau này đi làm việc dễ được kết nạp Đảng. Tụi bây tính sao, theo tao không?

- Bà vốn hoạt động đoàn nên tham gia công tác đoàn là đúng rồi. Có rất nhiều sinh viên học quân sự mà, đến đó tha hồ mà ngắm nghía các anh chàng đẹp trai – Ngọc Yến cười gian nói.

- Tui cũng tán thành ý kiến của bà – Phương Hồng cặp cổ Ngọc Yến bày tỏ sự đồng tình, cái chữ mê trai hiện rõ trên mặt hai cô nàng.

- Đồ mê trai – Lê Phương lườm hai đứa bạn mắng, rồi quay sang hỏi Minh Trang và Hải Quỳnh – Hai bà thì sao?

- Tao thì học quân sự, nhưng sẽ học bán trú, ba tao sẽ đưa rước tao vì dù sao chỗ học quân sự cũng gần nhà tụi mình. Tha hồ mà không nhèo, được ba tao đãi ăn thoải mái – Minh Trang cười thích thú với ý định của mình – Lại được về nhà thoải mái không cần phải thức dậy từ lúc 5 giờ tập thể dục.

- Tụi bây cũng biết, thần kinh vận động của tao tệ lắm, chắc học quân sự hổng nói. Chưa nói đến căn bệnh thêm ngủ của tao, làm sao dậy nổi lúc 5 giờ, mà bây giờ anh Hiếu Huy bắt đầu đi làm, không thể đưa rước tao như trước nữa – Hải Quỳnh than thở.

- Vậy thì tham gia hoạt động đoàn với tao đi – Lê Phương đang nằm trên giường bỗng bật dậy đề nghị.

- Nhưng mà... – Hải Quỳnh cảm thấy nghi hoặc.

- Đừng lo, bà vào đoàn cùng tui cho vui, có bà sẽ đỡ buồn, làm gì cũng có nhau – Lê Phương bỗng dụ dỗ – Lại không phải vất vả dầm mưa dãi nắng ngoài trời lẫn lộn bò lếch dưới đất. Người thần kinh vận động yếu như bà vào đoàn là thích hợp nhất. Không sợ ảnh hưởng đến kết quả tốt nghiệp.

Đắn đo một hồi, Hải Quỳnh quyết định gật đầu. Mọi chuyện coi như đã được quyết định xong.

Ngay hội trường trên sân khấu là một anh chàng người Huế có chất giọng trầm ấm khá hay đang cầm micro, có thể nói là đang thử tài các bạn sinh viên năm nhất để xem có nên hay không xét cho họ tham gia vào Đoàn.

- Được rồi, có thể cho biết lí do vào đoàn của các bạn hay không?

Tất cả các sinh viên năm nhất đều cố gắng thể hiện bản thân mình, nói rất nhiều về lý tưởng của mình, khả năng ca hát của họ. Mọi người đều hát những bài về đảng về người anh hùng, về Tổ Quốc. Nhưng Hải Quỳnh thì không thuộc bài nào hết ngoài hai bài Quốc ca và Đoàn ca. Cô cũng chưa chuẩn bị bài cảm tưởng nói rõ lí do vào đoàn của mình.

Cô lo lắng vô cùng mừng thầm Lê Phương đang đứng bên cạnh:

- Sao bà không nói cho tui biết là có vụ này.

- Tui cũng không ngờ lại có vụ kiểm tra này, lúc tui xin gia nhập không có vụ này – Lê Phương cũng lo lắng không kém.

- Giờ làm sao? – Hải Quỳnh bậm môi hỏi.

- Đến đâu hay đến đó, đừng lo lắng – Lê Phương vội vàng phủ tay bỏ Hải Quỳnh đứng đó khi mà cái anh chàng người Huế đến gần cô.

- Chào em – Anh chàng người Huế tiến đến bên Hải Quỳnh tươi cười hỏi – Có thể cho anh biết, lí do em muốn vào đoàn hay không?
- Em...- Hải Quỳnh bối rối, hết nhìn anh ta rồi tới nhìn mọi người xung quanh. Cô cảm thấy bản thân thật xấu xa, trong khi ai cũng cố gắng để làm một đoàn viên gương mẫu, còn cô thì chỉ để trốn học quân sự, mặt cô đỏ bừng lên, cô cúi đầu lí nhí đáp .
- Em gái, em nói lớn một chút, anh không nghe rõ – Anh chàng người Huế thấy bộ dạng lúng túng xấu hổ của Hải Quỳnh thì cười cười trêu.
- Em...em...vì không thích học quân sự nên mới xin vào đây – Hải Quỳnh nghẹn ngào nói, giọng cô vỡ òa ra. Mọi người xung quanh nghe cô nói thì phá ra cười nắc nẻ. Anh chàng người Huế cũng bật cười, nhưng nhìn thấy ánh mắt rưng rưng của Hải Quỳnh thì lòng chợt xao xuyến vội tăng hắng vài cái rồi nhỏ nhẹ nói:
- Không sao không sao... đó cũng là một lí do chính đáng.
- Cái gì mà chính đáng chứ. Cô ta như vậy mà vào đoàn là không được – Một cô gái dáng người cao cao thanh mảnh gương mặt xinh đẹp nhưng đầy nộ khí khiến nó méo mó một cách khó coi. Hải Quỳnh quay đầu nhìn cô ta, cảm thấy có chút quen thuộc. Nhưng không nhớ rõ là gặp ở đâu, cô trân trân chớp chớp mắt nhìn cô gái đang đứng trước mặt mình cố nặn ra một mảng ký ức nào đó.
- Sao lại không được – Bốn đứa bạn từ cánh gà chạy lên trừng mắt nhìn cô gái kia.
- Cô ta là ai vậy – Minh Trang thì thầm hỏi nhỏ Lê Phương, cô ta và Lê Phương cùng sinh hoạt đoàn chung, chắc chắn có quen biết.
- Chị ấy tên là Nguyên Thu, thư kí của đoàn trường mình, là sinh viên năm 2 – Lê Phương thều thào đáp lại.
- So với mình, ai xinh hơn – Phương Hồng hỏi nhỏ.
- Đương nhiên là bà rồi, còn bày đặt quá – Ngọc yển bữu môi lườm Phương Hồng một cái nói.
- Vậy thì tao sẽ xin vào đoàn – Phương Hồng hất mặt kiêu ngạo nói.
- Tại sao – Minh Trang sưng sốt nhìn đứa bạn đột nhiên thay đổi ý định.
- Còn tại sao nữa, nhìn đi – Lê Phương hất đầu xuống bên dưới ở đó có một dãy bàn dài có nhiều thành viên cao cấp của đoàn.
- Trúng số độc đắc rồi, ở đây toàn trai đẹp không hà – Ngọc Yển nhìn một lượt rồi reo lên rất lớn.
- Đúng là có nhiều trai đẹp quá , em muốn tham gia hoạt động đoàn – Minh Trang giơ tay lên bày tỏ ý mình.
- Câu nói của cô khiến ấy anh chàng bên dưới nhao nhao lên. Anh chàng người Huế cũng phải phá ra cười khi chứng kiến năm cô gái này đang nhao nhao lên.
- Các cô tưởng nơi đây là đâu hả. Muốn tìm trai thì đi chỗ khác mà tìm – Nguyên Thu tức giận nhìn 5 cô mắng.
- Chị dựa vào đâu mà nghiêm cấm bọn tôi chứ – Phương Hồng hất mặt hỏi lại.
- Dựa vào việc tôi là thư ký của đoàn, còn cô, cô dựa vào đâu hả- Nguyên Thu cũng hất mặt khiêu khích lại 5 người bọn họ.
- Dựa vào việc em xinh đẹp hơn bà chị già đây – Phương Hồng cười cợt trêu chọc.
- Bên dưới phá ra cười sặc sụa, vỗ tay nói:
- Đúng đúng...nhân sắc chính là vũ khí mạnh nhất.
- Bạn em tự tin ghê – Anh chàng người Huế cười nói với mấy người kia.
- Dạ đúng, bạn em rất tự tin, khiến cho tụi em rất tự hào, còn làm ột số kẻ tự ti vô cùng – Minh Trang đáp ngay, anh mắt gương gương nhìn Nguyên thu khiêu khích lại.

- Tần Phong...anh nói gì đi chứ – Nguyên Thu quay đầu nhìn Tần Phong này giờ vẫn im lặng theo dõi trò vui trên khán đài. Cô biết tính anh rất rõ, bên ngoài có thể là một chàng trai phong lưu, nhưng trong trường anh luôn nghiêm túc. Đợi xem, anh sẽ tổng cổ mấy cô nàng này đi như thế nào. Cô ta đắc ý cười thầm.

Tần Phong nghe gọi tên, anh khẽ đứng dậy nhìn những cô nàng đang nhao nhao trên khán đài, thái độ ung dung lãnh đạm. Anh vẫn chưa mở miệng nói:

- Này chị kia, chị đúng là thiếu hiểu biết quá đi. Đẹp ...cũng là một nghệ thuật, người yêu cái đẹp cũng là một nghệ sĩ. Tụi em đây đều là những nghệ sĩ yêu cái đẹp. Việc chiêm ngưỡng cái đẹp vốn dĩ không phạm pháp mà, việc gì chị phải lên tiếng can ngăn chứ – Minh Trang dẩu môi nói.

- Nếu như người ta cũng quan tâm thật sự đến hoạt động đoàn thì không nói. Chỉ sợ là có những người giả dối, mượn cớ để loại trừ bớt tình địch – Lê Phương cười mỉm nheo mắt giễu cợt Nguyên Thu.

Ở trong đoàn không ai không biết cô ta thích Tần Phong, mà nghe Hải Quỳnh kể chuyện lần đầu gặp Tần Phong, cô đoán ngay ra kẻ bị đá kia là Nguyên Thu. Nhưng từ xưa tới giờ, thất tình là một nỗi đau không nên chạm tới, cô cũng không độc ác mà khơi mào vết thương lòng của người khác. Nhưng lần này bắt buộc phải làm người xấu một lần.

-Ồ thì ra là có người mượn dịp công để tư lợi riêng – Phương Hồng mỉm mai nói.

- Nghe nói công tác đoàn là một hoạt động lành mạnh cho sinh viên học sinh mà. Chỉ cần tư cách đạo đức tốt thì có thể tham gia mà, với lại bọn này vốn dĩ đã là đoàn viên rồi, bây giờ chỉ muốn tham gia công tác đoàn thôi, có gì mà không được chứ – Ngọc Yến cũng lên tiếng.

Sau đó mỗi người một câu, nói nhiều đến nỗi Nguyên Thu tái cả mặt, nghẹn cả họng. Cho đến khi Tần Phong phải mở miệng lên tiếng dập tắt:

- Được rồi, vì lý do gì các bạn tham gia vào công tác đoàn cũng được. Nhưng tham gia công tác đoàn, làm sinh viên tình nguyện cũng cần thể hiện bản thân có thể cùng đoàn công tác tốt. Nếu như các bạn muốn vào thì cứ tự người biết khả năng của các bạn có thể làm gì cho đoàn

- Tần Phong vừa nói vừa liếc nhìn 5 cô gái, ánh mắt anh dừng lại ở Hải Quỳnh vài giây, đúng lúc cô cũng đang chăm chú nhìn anh lắng nghe, vô tình bốn mắt nhìn nhau, mặt cô thoáng đỏ bừng lên vội cúi đầu nhìn xuống đất. Khóe môi Tần Phong khẽ nhếch lên một chút.

Tần Phong vừa dứt lời thì 5 cô nàng liền chụm đầu vào nhau bàn bạc, lát sau Phương Hồng bước đến nói:

- Công tác đoàn chủ yếu là tuyên truyền, mà cách tuyên truyền hay nhất là kể ra một câu chuyện hiện thực làm người nghe hiểu. Cho nên tụi em quyết định cùng nhau kể chuyện coi như là khả năng công tác đoàn của tụi em là khả năng tuyên truyền.

- Kể chuyện...- Người tham gia vào công tác đoàn thường lấy khả năng hiểu biết, ý thức, chấp hành hay khả năng ca hát để thể hiện. Nhưng chưa từng có ai lại kể chuyện, lấy câu chuyện làm công tác tuyên truyền. Tần Phong khẽ cười đáp:

- Được.

- Nhưng mà, bây giờ chưa có đề tài, nên tụi em sẽ tự chọn đề tài. Công tác đoàn vốn dĩ là làm thay đổi suy nghĩ của người khác đúng không ạ. Cho nên tụi em sẽ kể một câu chuyện, nếu làm thay đổi sắc mặt của mọi người thì tụi em thành công rồi đúng không ạ – Hải Quỳnh cười hỏi.

Tần Phong nhìn cô một cái rồi đáp:

- Cứ cho là vậy đi.

Minh Trang búng tay cái tách cười nói:

- OK ! Bắt đầu thôi.

Micro được truyền tay cho Hải Quỳnh, cô tăng hắng một cái rồi thử micro, trong khi bốn cô gái kia lui về phía sau hậu trường, Phương Hồng nhét vào tay Hải Quỳnh một cái gì đó, Hải Quỳnh cầm chặt thứ đó trong tay mình.

Hải Quỳnh bắt đầu kể một câu chuyện, mọi người bắt đầu ngồi xuống im lặng lắng nghe, Nguyên Thu cũng hậm hực đi xuống bên dưới, anh chàng người Huế cũng lùi lại nhường khán đài cho Hải Quỳnh.

- Có một đôi trai gái rất yêu nhau, họ thường ngồi bên nhau nói ra những ước nguyện của bản thân về tương lai về cuộc sống, và thể hiện khát vọng của mình. Tình yêu của hai người rất đẹp rất trong sáng....

Tần Phong khẽ chau mày – Sao lại là câu chuyện tình yêu, câu chuyện này liên quan gì đến công tác đoàn.

- ...họ cùng nhau hẹn ước bên nhau đến bạc đầu . Một ngày nọ chàng trai lên đường làm ăn xa, hứa hẹn khi về sẽ cưới cô gái làm vợ, cùng nhau xây đắp một gia đình hạnh phúc – Giọng Hải Quỳnh rất ngọt ngào, nhẹ nhàng trầm lắng làm ọi người liên tưởng ra hình ảnh của đôi trai gái yêu nhau đó – Nhưng cô gái chờ hết ngày này qua ngày khác, hết tháng này qua tháng khác. Rồi hết năm này qua năm khác, lá thu rụng hết mấy mùa, băng giá cũng trải qua mấy kì. Chàng trai vẫn chưa về.

Mọi người im lặng thương tiếc đau buồn cho cô gái. Hồi hộp nghe tiếp câu chuyện lòng tự hỏi chàng trai đó rốt cuộc có về hay không?

- Nhà cô gái có rất nhiều nghĩa trang, phía bên kia nghĩa trang mọc lên một ngôi nhà làm bánh bao. Bánh bao bán rất đắt, thường nghỉ rất sớm. Bánh bao ở đó bắt đầu nổi tiếng vô cùng, và trải dài qua nhiều năm tiếng đồn vang xa. Dù ở rất gần đó, nhưng cô gái chưa từng đến mua. Một hôm cô ngồi ngắm trăng nhớ người yêu đến không ngủ được. Đột nhiên thấy thèm nên mới đến mua. Nhưng đã hết bánh rồi, cô rất thất vọng, ông chủ thấy cô như vậy thì thương cảm lắm, bảo cô chờ một chút.

Chẳng là ông đang làm bánh bao để ngày mai bán nên vào hấp lên cho cô. Cô gái mừng rỡ rít cảm ơn ông chủ, sau đó trả tiền cho ông ta rồi ra về. Cô ăn thử, quả là bánh bao rất ngon. Từ đó cô ngày nào cũng đến mua. Ông chủ cũng biết ý để dành bánh lại cho cô. Từ đó hai người rất thân nhau. Nhưng mỗi khi trời sáng ông chủ nhìn thấy tiền thì cảm thấy rất kì lạ.

Mọi người trong lòng đều thầm nghĩ, cô gái và ông chủ tiệm bánh bao có lẽ sẽ nên duyên với nhau và sau đó chàng trai trở về. Họ hồi hộp lắng nghe tiếp.

- Một hôm ông chủ bạo dạn hỏi cô gái nhà cô ta ở đâu. Cô ta chỉ về phía hướng nghĩa trang ở phía trước gần nhà cô ta. Ông chủ nhìn theo hướng cô, dưới ánh trăng vàng vạc, ông không thấy ngôi nhà nào cả bèn lên tiếng thắc mắc “Tôi đã đi qua đó hàng trăm lần, nhưng không hề thấy ngôi nhà nào”, cô gái mới quay lại nhìn ông mỉm cười nói....

Hải Quỳnh đang kể thì đưa mắt nhìn mọi người cười khi một cái hít một hơi nói tiếp:

- ...Ông không biết tôi là MA à – Cùng lúc nói chữ ma run run kéo dài thì đèn ở hội trường tắt hết.

Ánh sáng mờ ảo tỏa ra ở trên sân khấu ngay chỗ Hải Quỳnh đứng lộ ra một mái tóc rũ rượi xuống, nhưng mọi người lại không thấy cái thân hình ở đâu cả. Một cảm giác lạnh toát toàn thân cùng với chữ ma kéo dài của Hải Quỳnh làm mấy cô gái ngồi đó khóc thét lên chụp lấy người bên cạnh ôm chặt cứng. Chẳng ai ngờ họ lại kể chuyện ma.

Nhưng ngay sau đó, dưới chỗ họ đứng lại xuất hiện thêm mấy cái đầu với tóc rũ xuống, mấy cô gái thét lên ầm ĩ góc trời . Có người gần như ngất xỉu luôn.

Ngay sau đó, đèn ở hội trường mở lên, Hải Quỳnh hết tóc lên, nụ cười tươi rói nở trên môi nhìn mọi người bên dưới. Nhưng gương mặt tái xanh hoặc trắng bệch đầy sợ hãi. Chỉ có các chàng trai thì mặt đỏ bừng lên vì bị ôm chặt mà thôi.(Lờì quá mà (^_^))

Minh Trang, Phương Hồng và Ngọc Yến đứng bên cạnh họ phá ra cười nắc nẻ cùng nhau tét mái tóc dài của họ lên. Rồi vui vẻ đi lên khán đài.

Hải Quỳnh tươi cười nháy mắt với các bạn. Mắt cô vô tình quét qua chỗ Tần Phong, Nguyên Thu đang ôm chầm lấy anh. Trong khi mọi người đang then thùng bỏ tay ra nhưng Nguyên thu vẫn chưa buông Tần Phong ra và anh cũng không có ý định phải tay cô ra. Hải Quỳnh bất giác quay mặt đi.

- Mọi người thấy sao hả, câu chuyện này thế nào – Minh Trang đưa hai ngón tay biểu tượng cho sự chiến thắng nhìn mọi người bên dưới hỏi.

- Trời ơi, em làm bọn anh đứng cả tim – Anh chàng người Huế mới bắt đầu đi lên cười nói.
 - Chị gì ơi, chị thấy thế nào – Phương Hồng liếc nhìn Nguyên thu thấy cô vẫn bám lấy Tần Phong không buông thì cười chế giễu châm chọc – Chắc lần này chị chấp nhận cho tụi em vào đúng không. Tụi em đã tạo cho chị cơ hội tốt như vậy mà. Ấy da, mức độ mặt dày của chị thật đúng là không ai bằng.
- Mọi người ai cũng quay đầu nhìn lại họ. Tần Phong cũng quay đầu nhìn trừng trừng về phía Nguyên Thu hơi ngỡ ngàng . Nguyên Thu xấu hổ luyến tiếc rời tay khỏi Vĩnh Phong, người ta nói thẹn quá hóa giận, ngay sau đó cô nàng giận dữ nói:
- Câu chuyện như vậy mà cũng bảo là có thể tuyên truyền ọi người à. Ý nghĩa tuyên truyền là gì, chắc không phải tuyên truyền về ma đó chứ. Các cô định nói là ma có thật hay là không có thật đây – Nguyên Thu nhếch môi mỉa mai.
 - Chẳng phải giao ước là chỉ cần làm cho sắc mặt mọi người thay đổi là được chấp nhận hay sao. Không nói toàn bộ đều thay đổi sắc mặt, ít nhất là hơn phân nửa thay đổi còn gì – Minh Trang cãi lại.
 - Đùng vậy, tại vì chưa có chủ đề, muốn làm sao là quyền của tụi này, chị là cái thá gì mà xen vô – Phương Hồng hất mặt hỏi.
 - Tần Phong ...- Hải Quỳnh đột ngột kêu lên.

27. Chương 27

Tần Phong quay đầu nhìn cô, cả người khẽ run nhẹ, dường như đây là lần đầu tiên cô gọi tên anh. Nãy giờ anh vẫn quan sát cô, không hiểu tại sao càng nhìn gương mặt bầu bình của cô, lại càng thấy thích. Anh bắt giác ngây người nhìn cái miệng nhỏ nhắn xinh xắn của cô mà quên mất xung quanh đến độ bị Nguyên Thu ôm lấy mà chẳng để ý.

- Anh nói đi, có chấp nhận không? – Hải Quỳnh ngược mắt nhìn Tần Phong, đôi mắt cô long lanh sự chờ đợi và hi vọng.
- Tần Phong khẽ nghĩ nếu anh phủ nhận câu chuyện của họ thì đôi mắt cô sẽ thế nào.
- Anh Tần Phong, please! – Ngọc Yến rên lên cầu khẩn.
 - Anh Tần Phong đẹp trai rộng lượng, chấp nhận đi nha, anh mà không chấp nhận, tụi em chết trong đợt học quân sự thì sẽ thành ma ám anh suốt đời cho xem – Ngọc Yến đỏ giọng vừa nịnh vừa đe dọa.
 - Tần Phong, nói lời phải giữ lấy lời, chẳng phải chỉ cần mọi người thay đổi sắc mặt là được rồi sao – Minh Trang kêu lên.
 - Tần Phong à, chấp nhận đi – Anh chàng đứng bên cạnh khuyên can – Câu chuyện đúng là khá thú vị mà, truyện ma...hahaha...
 - Được rồi, công tác đoàn thường rất khô khan, để 5 cô nhóc này vào cho thêm sinh động đi – Anh chàng người Huế cũng nói thêm vào.

Ánh mắt 5 người nhìn hai người họ cảm kích bội phần rồi đưa mắt nhìn Tần Phong.

Tần Phong khẽ thở dài nói “Chấp nhận”

- yeah!!!!!!!!!!!! – Năm người mừng rỡ đập tay ăn mừng. reo hò phấn khích.

Cái anh chàng đứng gần Tần Phong bèn leo lên sân khấu tự giới thiệu về mình.

- Anh tên Giang, có gì sau này cần, anh sẽ giúp đỡ cho các em. Hoan nghênh các em gia nhập tổ công tác đoàn.

- Này đừng có tin tên này, tên này cái tên đại diện cho con người, nhìn mặt hắn ta là thấy gian xảo rồi. Coi chừng bị tên này lừa đó. Đừng chơi với hắn, chơi với anh nè , anh tên Công – Anh chàng người Huế lại bá vai anh chàng Giang trâu.

- Xin lỗi anh, ba em dạy nên chơi với người thẳng đừng chơi với người cong – Hải Quỳnh cười nhìn Công trâu.

Giang nghe xong cười phá ra, còn Công thì giả đồ té xỉu, rồi lồm cồm ngồi dậy thề thào:

- Anh đầu hàng.

Mọi người phá ra cười vui vẻ, bắt đầu tự giới thiệu làm quen.

Tần Phong nhìn Hải Quỳnh cười khoe miệng bỗng nhếch lên thành nụ cười đầy quyến rũ. Nhớ lại hình ảnh cô lúc xem phim ma, rõ ràng là nhất gan vô cùng, vậy mà bây giờ lại hùng dũng kể chuyện ma. Bất giác nụ cười rõ rệt hơn. Ánh mắt sáng bừng lên.

Hải Quỳnh vô tình té tóc thì bắt gặp ánh mắt của Tần Phong, tim cô hẫng một nhịp vội vàng quay mặt đi.

Nguyên Thu nhìn thấy biểu hiện của hai người thì tức tối quay lưng bỏ đi.

Hỏi cái gì gọi là mặc đồng phục thì mọi người đều ngỡ ngàng khi nhìn 5 cô nàng đang chạy tới chỗ hẹn xuất phát của mọi người. Chỉ có điều đồng phục của họ lại hoàn toàn không giống với mọi người.

Tần Phong nhìn thấy khe chau mày, nhưng sau đó đành lắc đầu thở dài bỏ qua.

- Chà ấn tượng thật – Giang khẽ vuốt cằm nhìn 5 cô gái xinh xắn với 5 màu áo khác nhau nhưng cho thấy tính chất đồng bộ của nó.

Phương Hồng: áo đen, trên áo in hình một phin cà phê đang pha màu trắng đầy ấn tượng có in thêm dòng chữ: I Love Café (tôi thích cà phê). Cô nàng này thích uống cà phê để tiện lợi giảm cân .

Minh Trang: áo đỏ, trên hình là trái cà chua đỏ đang đọc sách được viền màu trắng nên không bị chìm trong nền đỏ gây ấn tượng với dòng chữ: I love Tomato. (tôi thích cà chua). Màu đỏ rực rỡ thích hợp với người năng động như cô.

Lê Phương: áo trắng, trên hình là trái cà pháo viền trong nền xanh đang nháy mắt, với dòng chữ : I Love garden egg.(tôi thích cà pháo). Màu trắng thích hợp với vẻ dịu dàng yếu điệu như cô.

Ngọc Yến: áo kem, trên hình là một cây kem ngọt lịm đang thè lưỡi thấy mà muốn ăn, dòng chữ I love Ice . Thích hợp với người trầm tính lạnh lùng nhưng không quá thờ ơ.

Hải Quỳnh thì bận chiếc áo màu tím đậm với dòng chữ : I love Aubergine (tôi thích cà nẫu) với trái cà nẫu có đôi mắt tươi cười rất thích hợp với người có làn da trắng hồng của cô.

- Nguyên một dòng họ cà . I love Ice – Công gật gù nói.

- Ngai quá, em phải từ chối anh thôi, em có người yêu rồi – Ngọc Yến phá ra cười nói.

Còn Công thì ho sặc sụa vì bị sặc nước miếng của chính mình. Lỡ mồm nói ra cái chữ hóa ra lại bị xem như một lời tỏ tình. Đúng là các cô nàng này thích chơi xỏ mọi người mà. Mọi người cũng cười phá ra.

Tần Phong khẽ lướt nhìn, cái áo màu tím này rất hợp với Hải Quỳnh. Dáng người thon thả, làn da trắng mịn, mái tóc đen bóng bệnh, được cô phủ lên một cái nón len cùng tông màu tím khiến nó ôm gọn lấy gương mặt bầu bĩnh đáng yêu của cô, chiếc quần jean xanh ôm lấy đôi chân thon, đôi giày thể thao viền tím rất dễ thương còn in hình con Mashimaro khá trẻ con.

- Các cô không biết là quy định phải mặc áo đồng phục tới à – Nguyên Thu đột ngột xông ra mắng.

- Cái gì, bắt tội tôi mặc cái áo xấu xí này à, hông thèm ...- Phương hồng trẻ môi nói, ánh mắt nhìn cái áo đồng phục trên người Nguyên thu đầy khinh bỉ. Chưa bao giờ cô thấy cái áo xấu đến vậy.

- Đây là quy định, tất cả mọi người phải làm theo – Nguyên Thu vẫn cứng nhắc nhắc lại những nguyên tắc.

- Tụi tui cứ mặc như vậy đó, một là chị có bản lĩnh đuổi bọn tôi về được, hai là kiếm áo cho tôi thay ra đi – Lê Phương cười gian xảo đắc ý nói – Còn không thì chị cởi áo ra cho đàn em mượn đi nha.

- Cô...- Nguyên Thu tức giận .

- Được rồi...đừng gây nhau nữa – Một giọng nói bỗng vang lên cắt ngang lời định nói của Phương Hồng, một giọng nói khá quan thuộc.

Cả năm cô nàng quay sang nhìn người đó rồi trở mắt kêu lên:

- Thầy Khánh Vũ.

- Ủ – Khánh Vũ khẽ gật đầu cười – Tôi với tư cách là thầy quản lí sẽ đi cùng với các em.

- Không phải chứ, tránh vở đũa gập vở dũa sao – Phương Hồng rên lên một tiếng thở dài, có thầy giáo kèm cặp thì sao họ vui chơi quậy phá được chứ.

- Thầy ơi, em có ý kiến này – Lê Phương đưa tay lên giả vờ kiểu phát biểu ý kiến.

- Có chuyện gì – Khánh Vũ quay mặt lại nhìn Lê Phương, hai mày anh chau lại vẻ khó chịu, anh biết mấy cô nhóc này lại muốn phát biểu linh tinh đây mà.

- Thật ra mà nói, khi đi công tác đoàn thể này cần tạo một không khí vui vẻ đúng không ạ – Lê Phương cười cười hỏi.

- Em nói đúng, không khí vui vẻ là điều kiện để chúng ta hợp tác tốt hơn – Khánh Vũ gật đầu.

- Nhưng mà... thầy ơi...đi chơi mà cứ một thầy hai thầy kính trọng như vậy thì không thấy thoải mái chút nào hết á. Mà phải chi thầy bằng tuổi ba em thì không nói gì, đằng này thầy chỉ bằng tuổi anh của em thôi.

Hay là vậy đi, ở trường thì gọi là thầy, ở ngoài cứ gọi là anh được không thầy – Ngọc Yến dẹo miệng nói.

- Thầy cũng muốn các em được thoải mái một chút, nhưng rất tiếc là...đây không phải là buổi đi chơi – Khánh Vũ vờ thông cảm rồi nhấn mạnh ý sau tỏ rõ ý kiến không thể được của mình.

- Vậy thì gọi là “anh thầy” được không thầy. Vừa có sự kính trọng, vừa có cảm giác thân thiết, vậy thì sẽ vui vẻ và thoải mái hơn – Hải Quỳnh tươi cười góp ý.

- Phải đó...”anh thầy” nghe hay lắm – Minh trang hòa vào.

- Anh Thầy – Mọi người cùng cười lên hô rồi vỗ tay.

Khánh Vũ thấy vậy thì cũng nhượng bộ:

- Thôi được rồi. Coi như đây là trường hợp ngoại lệ, tôi cho phép các em gọi gì thì gọi. Nhưng mà trở lại trường thì nhá định phải gọi tôi là thầy .

- Vâng...- Tất cả đồng loạt hô lớn rồi cười hí hửng.

- Đến giờ rồi, lên xe thôi – Khánh Vũ hô to thúc giục.

Mọi người bèn lục tục đeo túi kéo nhau lên xe. Vốn dĩ năm người định ngồi cùng nhau ở hàng ghế cuối cùng, nhưng không ngờ ở đó đã có người ngồi vào rồi. Vậy là đành hai người một ghế. Vậy là lẻ một người, mà người đó là Hải Quỳnh. Xung quanh cũng hết chỗ trống, Hải Quỳnh mếu mớ xách ba lô đi xuống hàng ghế cuối ngồi. Cô ngồi vào chiếc ghế trong cùng nhìn ra phía ngoài, lát sau cảm nhận có người đang ngồi gần mình nhưng cô không để ý. Xe bắt đầu chạy, hải Quỳnh bèn dựa người vào thành ghế nhắm mắt ngủ. Mặc kệ ọi người đang tham gia trò chơi mà Khánh Vũ bày ra.

Đây vốn là thói quen của cô và các bạn. Chỉ có như vậy thì họ mới không bị say xe và bị buồn nôn khó chịu. Cho nên nhanh chóng Hải Quỳnh chìm vào giấc ngủ rồi ngã đầu vào vai người gối bên cạnh.

Tần Phong cũng không hứng thú chơi cho lắm, anh lấy tai nghe đeo vào. Đang nghe nhạc, Tần Phong bỗng cảm thấy vai mình nặng nặng, anh quay đầu nhìn sang thì thấy gương mặt nhắm nghiền say ngủ của Hải Quỳnh.

Lông mi cô che phủ đôi mắt nhưng lại vừa cong vừa dài rất đẹp. Sóng mũi cao cao thanh mảnh, bờ môi mỏng gợi cảm, đôi má bầu bĩnh. Nhưng đường nét trên mặt cô hoài hà thanh tú cộng thêm làn da trắng mịn không tì vết khiến người ta say mê, nhất là trong lúc ngủ, mang vẻ ngây thơ khiến người ta muốn phạm tội.

Tần Phong nhớ lại cảm giác lần đầu vuốt ve gương mặt mịn màng của cô . Một cảm giác êm ái, mát rượi nơi đầu ngón tay tựa như chạm vào da em bé, khiến người ta thấy thích thú. Bất giác đưa tay vuốt ve gương mặt cô lúc nào không hay biết. Chợt anh nhận ra mình như một kẻ cơ hội đang lợi dụng, và sợ người bạn kế bên thấy được hành động của mình. Tần Phong chữa ngượng bằng việc dùng bàn tay vừa chạm vào gương mặt Hải Quỳnh hất đầu cô ra khỏi vai mình.

Chẳng ngờ trong lúc hấp tấp che giấu cho hành động biến thái của mình, anh dùng sức hơi nhiều. Kết quả là đầu Hải Quỳnh đập mạnh vào tấm kính bên kia.

- Á... – Hải Quỳnh chợt rên rỉ rồi tỉnh giấc.

Tất cả mọi người đều quay lại nhìn tiếng kêu rên của cô.

Mặt dù đang say ngủ, nhưng cảm giác đầu bị người ta hất tung qua một bên vẫn tiềm ẩn trong ý thức mơ màng, Hải Quỳnh tức giận quay sang Tần Phong mắng.

- Cho người ta dựa một lát thì anh mất một miếng thịt à. Đồ keo kiệt. Nếu em mà bị trấn thương sợ não hay là học dốt là tại anh hết. Lúc đó em bắt anh chịu trách nhiệm nuôi em suốt đời – Hải Quỳnh lầm bầm nói.

- Trong toàn thể con người cô, cái đầu cô là nặng nhất. Nói xem, nếu còn để cô dựa không khéo tôi bị liệt tay mất. Cái đầu của cô cứng như vậy, có lấy búa đập cũng không bể đâu mà lo – Tần Phong bèn chế giễu.

Hải Quỳnh tức giận lườm mắt nhìn Tần Phong một cái rồi quyết định ôm chặt túi xách của mình quyết tâm không ngủ nữa. Không ngờ, ngay lúc này, xa lại chạy vào đoạn đường xấu. Ngồi phía sau cứ bị nảy tung lên, Hải Quỳnh cứ thấy tim gan phèo phổi mình bị đảo lộn rồi sau đó nhanh chóng tạo thành cơn sóng cồn cao trong dịch vị. Cô đưa tay nấc lên vài cái rồi quay sang người ngồi kế bên là Tần Phong tuôn ra những thứ chứa trong dạ dày đang bắt đầu lên men.

Hỏi cái gì gọi là mặc đồng phục thì mọi người đều ngỡ ngàng khi nhìn 5 cô nàng đang chạy tới chỗ hẹn xuất phát của mọi người. Chỉ có điều đồng phục của họ lại hoàn toàn không giống với mọi người.

Tần Phong nhìn thấy khe chau mày, nhưng sau đó đành lắc đầu thở dài bỏ qua.

- Chà ấn tượng thật – Giang khe vuốt cằm nhìn 5 cô gái xinh xắn với 5 màu áo khác nhau nhưng cho thấy tính chất đồng bộ của nó.

Phương Hồng: áo đen, trên áo in hình một phin cà phê đang pha màu trắng đầy ấn tượng có in thêm dòng chữ: I Love Café (tôi thích cà phê). Cô nàng này thích uống cà phê để tiện lợi giảm cân .

Minh Trang: áo đỏ, trên hình là trái cà chua đỏ đang được bóc vỏ màu trắng nên không bị chìm trong nền đỏ gây ấn tượng với dòng chữ: I love Tomato. (tôi thích cà chua). Màu đỏ rực rỡ thích hợp với người năng động như cô.

Lê Phương: áo trắng, trên hình là trái cà pháo viền trong nền xanh đang nháy mắt, với dòng chữ : I Love garden egg.(tôi thích cà pháo). Màu trắng thích hợp với vẻ dịu dàng yếu điệu như cô.

Ngọc Yến: áo kem, trên hình là một cây kem ngọt lịm đang thè lưỡi thấy mà muốn ăn, dòng chữ I love Ice . Thích hợp với người trầm tính lạnh lùng nhưng không quá thờ ơ.

Hải Quỳnh thì bận chiếc áo màu tím đậm với dòng chữ : I love Aubergine (tôi thích cà nâu) với trái cà nâu có đôi mắt tươi cười rất thích hợp với người có làn da trắng hồng của cô.

- Nguyên một dòng họ cà . I love Ice – Công gặt gù nói.

- Ngai quá, em phải từ chối anh thôi, em có người yêu rồi – Ngọc Yến phá ra cười nói.

Còn Công thì ho sặc sụa vì bị sặc nước miếng của chính mình. Lỡ mồm nói ra cái chữ hóa ra lại bị xem như một lời tỏ tình. Đúng là các cô nàng này thích chơi xỏ mọi người mà. Mọi người cũng cười phá ra.

Tần Phong khẽ lướt nhìn, cái áo màu tím này rất hợp với Hải Quỳnh. Dáng người thon thả, làn da trắng mịn, mái tóc đen bóng bèn, được cô phủ lên một cái nón len cùng tông màu tím khuyển nó ôm gọn lấy gương mặt bầu bĩnh đáng yêu của cô, chiếc quần jean xanh ôm lấy đôi chân thon, đôi giày thể thao viền tím rất dễ thương còn in hình con Mashimaro khá trẻ con.

- Các cô không biết là quy định phải mặc áo đồng phục tới à – Nguyên Thu đột ngột xông ra mắng.

- Cái gì, bắt tội tôi mặc cái áo xấu xí này à, hồng thêm ...- Phương hồng trẻ môi nói, ánh mắt nhìn cái áo đồng phục trên người Nguyên thu đầy khinh bỉ. Chưa bao giờ cô thấy cái áo xấu đến vậy.

- Đây là quy định, tất cả mọi người phải làm theo – Nguyên Thu vẫn cứng nhắc lại những nguyên tắc.

- Tội tui cứ mặc như vậy đó, một là chị có bản lĩnh đuổi bọn tôi về được, hai là kiếm áo cho tôi thay ra đi – Lê Phương cười gian xảo đặt ý nói – Còn không thì chị cởi áo ra cho đàn em mượn đi nha.

- Cô...- Nguyên Thu tức giận .

- Được rồi...đừng gây nhau nữa – Một giọng nói bỗng vang lên cắt ngang lời định nói của Phương Hồng, một giọng nói khá quan thuộc.

Cả năm cô nàng quay sang nhìn người đó rồi trở mắt kêu lên:

- Thầy Khánh Vũ.

- Ủ – Khánh Vũ khẽ gật đầu cười – Tôi với tư cách là thầy quản lí sẽ đi cùng với các em.

- Không phải chứ, tránh vỗ đũa đập vỗ đũa sao – Phương Hồng rên lên một tiếng thở dài, có thầy giáo kèm cặp thì sao họ vui chơi quậy phá được chứ.

- Thầy ơi, em có ý kiến này – Lê Phương đưa tay lên giả vờ kiểu phát biểu ý kiến.

- Có chuyện gì – Khánh Vũ quay mặt lại nhìn Lê Phương, hai mày anh chau lại vẻ khó chịu, anh biết mấy cô nhóc này lại muốn phát biểu linh tinh đây mà.

- Thật ra mà nói, khi đi công tác đoàn thể này cần tạo một không khí vui vẻ đúng không ạ – Lê Phương cười cười hỏi.

- Em nói đúng, không khí vui vẻ là điều kiện để chúng ta hợp tác tốt hơn – Khánh Vũ gật đầu.

- Nhưng mà... thầy ơi...đi chơi mà cứ một thầy hai thầy kính trọng như vậy thì không thấy thoải mái chút nào hết á. Mà phải chi thầy bằng tuổi ba em thì không nói gì, bằng này thầy chỉ bằng tuổi anh của em thôi.

Hay là vậy đi, ở trường thì gọi là thầy, ở ngoài cứ gọi là anh được không thầy – Ngọc Yến dẹo miệng nói.

- Thầy cũng muốn các em được thoải mái một chút, nhưng rất tiếc là...đây không phải là buổi đi chơi – Khánh Vũ vờ thông cảm rồi nhấn mạnh ý sau tỏ rõ ý kiến không thể được của mình.

- Vậy thì gọi là “anh thầy” được không thầy. Vừa có sự kính trọng, vừa có cảm giác thân thiết, vậy thì sẽ vui vẻ và thoải mái hơn – Hải Quỳnh tươi cười góp ý.

- Phải đó...”anh thầy” nghe hay lắm – Minh trang hòa vào.

- Anh Thầy – Mọi người cùng cười lên hô rồi vỗ tay.

Khánh Vũ thấy vậy thì cũng nhượng bộ:

- Thôi được rồi. Coi như đây là trường hợp ngoại lệ, tôi cho phép các em gọi gì thì gọi. Nhưng mà trở lại trường thì nhất định phải gọi tôi là thầy .

- Vâng...- Tất cả đồng loạt hô lớn rồi cười hí hửng.

- Đến giờ rồi, lên xe thôi – Khánh Vũ hô to thúc giục.

Mọi người bèn lục tục đeo túi kéo nhau lên xe. Vốn dĩ năm người định ngồi cùng nhau ở hàng ghế cuối cùng, nhưng không ngờ ở đó đã có người ngồi vào rồi. Vậy là đành hai người một ghế. Vậy là lẻ một người, mà người đó là Hải Quỳnh. Xung quanh cũng hết chỗ trống, Hải Quỳnh mếu máo xách ba lô đi xuống hàng ghế cuối ngồi. Cô ngồi vào chiếc ghế trong cùng nhìn ra phía ngoài, lát sau cảm nhận có người đang ngồi gần mình nhưng cô không để ý. Xe bắt đầu chạy, Hải Quỳnh bèn dựa người vào thành ghế nhắm mắt ngủ. Mặc kệ ọi người đang tham gia trò chơi mà Khánh Vũ bày ra.

Đây vốn là thói quen của cô và các bạn. Chỉ có như vậy thì họ mới không bị say xe và bị buồn nôn khó chịu. Cho nên nhanh chóng Hải Quỳnh chìm vào giấc ngủ rồi ngã đầu vào vai người gồi bên cạnh.

Tần Phong cũng không hứng thú chơi cho lắm, anh lấy tai nghe đeo vào. Đang nghe nhạc, Tần Phong bỗng cảm thấy vai mình nặng nặng, anh quay đầu nhìn sang thì thấy gương mặt nhắm nghiền say ngủ của Hải Quỳnh.

Lông mi cô che phủ đôi mắt nhưng lại vừa cong vừa dài rất đẹp. Sóng mũi cao cao thanh mảnh, bờ môi mỏng gợi cảm, đôi má bầu bĩnh. Nhưng đường nét trên mặt cô hoàn toàn thanh tú cộng thêm làn da trắng mịn không tì vết khiến người ta say mê, nhất là trong lúc ngủ, mang vẻ ngây thơ khiến người ta muốn phạm tội.

Tần Phong nhớ lại cảm giác lần đầu vuốt ve gương mặt mịn màng của cô. Một cảm giác êm ái, mát rượi nơi đầu ngón tay tự như chạm vào da em bé, khiến người ta thấy thích thú. Bất giác đưa tay vuốt ve gương mặt cô lúc nào không hay biết. Chợt anh nhận ra mình như một kẻ cơ hội đang lợi dụng, và sợ người bạn kế bên thấy được hành động của mình. Tần Phong chữa ngược bằng việc dùng bàn tay vừa chạm vào gương mặt Hải Quỳnh hất đầu cô ra khỏi vai mình.

Chẳng ngờ trong lúc hấp tấp che giấu cho hành động biến thái của mình, anh dùng sức hơi nhiều. Kết quả là đầu Hải Quỳnh đập mạnh vào tấm kính bên kia.

- Á... – Hải Quỳnh chợt rên rỉ rồi tỉnh giấc.

Tất cả mọi người đều quay lại nhìn tiếng kêu rên của cô.

Mặt dù đang say ngủ, nhưng cảm giác đầu bị người ta hất tung qua một bên vẫn tiềm ẩn trong ý thức mơ màng, Hải Quỳnh tức giận quay sang Tần Phong mắng.

- Cho người ta dựa một lát thì anh mất một miếng thịt à. Đồ keo kiệt. Nếu em mà bị chấn thương sọ não hay là học dốt là tại anh hết. Lúc đó em bắt anh chịu trách nhiệm nuôi em suốt đời – Hải Quỳnh lầm bầm nói.

- Trong toàn thể con người cô, cái đầu cô là nặng nhất. Nói xem, nếu còn để cô dựa không khéo tôi bị liệt tay mất. Cái đầu của cô cứng như vậy, có lấy búa đập cũng không bể đâu mà lo – Tần Phong bèn chế giễu.

Hải Quỳnh tức giận lườm mắt nhìn Tần Phong một cái rồi quyết định ôm chặt túi xách của mình quyết tâm không ngủ nữa. Không ngờ, ngay lúc này, xa lại chạy vào đoạn đường xấu. Ngồi phía sau cứ bị nảy tung lên, Hải Quỳnh cứ thấy tim gan phèo phổi mình bị đảo lộn rồi sau đó nhanh chóng tạo thành cơn sóng cồn cào trong dịch vị. Cô đưa tay nấc lên vài cái rồi quay sang người ngồi kế bên là Tần Phong tuôn ra những thứ chứa trong dạ dày đang bắt đầu lên men.

Sắc mặt hơi xanh của Hải Quỳnh bỗng dịu lại, cô thấy thoải mái hơn rất nhiều. Nhưng cái người hứng hết cơn ói của cô thì chẳng những xanh mà còn tím tái, trừng mắt nhìn cô.

Hải Quỳnh giật mình sợ hãi vội vàng xin lỗi:

- Xin lỗi anh, em không cố ý, đây là sự cố bất ngờ.

Nhưng trong lòng cô lại thoải mái nghĩ: "Cho đáng đời". Sau đó đưa tay quệt miệng của mình thật sạch rồi chùi tay vào áo Tần Phong, cười hihi nói:

- Dù sao áo anh cũng dơ rồi, thêm một chút dơ nữa cũng không sao đâu ha.

Tần Phong tức giận đến tím mặt, không ngờ cô còn cười nham nhở hành động như vậy. Nhưng chẳng hề lại chấp nhất với phụ nữ trên xe buýt, cộng với ánh mắt của mọi người đang chiếu về phía họ. Cậu đành

nhấn nhẹn bỏ qua, sắc mặt lần lần lì lì cúi đầu đón lấy những miếng khăn giấy vuông trong tay của Nguyên Thu đưa tới.

Cũng may mắn ngay lúc đó, xe đã đến trạm dừng. Mọi người ỳ ạch xuống xe thở dài mệt mỏi. Họ đã ngồi mấy tiếng đồng hồ trên xe buýt cuối cùng cũng có thể tự do hít khí trời.

Năm cô gái cũng tự lại một chỗ nghỉ xả hơi trước khi ngồi vào quán ăn.

- Khai thiết đi, hồi nãy bà cố tình ới vào người anh Tần Phong phải không? – Nghĩ ngợi một lát, Minh Trang quay sang Hải Quỳnh cười gian chất vấn.

- Minh xin thề là mình không cố tình – Hải Quỳnh đưa hai tay lên làm động tác thề.

- Nhưng mà cố ý đúng không? – Phương Hồng cười cười đánh vào huyệt tử của bạn.

- Hehe....sinh tao ra là cha mẹ, người hiểu tao nhất chính là tụi bây. Ai bảo cái tên đó hắt đầu tao ra khiến tao bị đập vào kiếng sừng lên một cục đây nè. Cho nên tao phải trả thù chứ, cái này gọi là trả thù tri thức đó nha – Hải Quỳnh cười đắc ý đáp.

- Thôi đi, thiết ra bà thấy anh Tần Phong đẹp trai quá nên ngất say mê đến khi buồn ới không kịp quay đi mới bắt đắc dĩ ới lên người anh ấy đúng không? – Minh Trang đang cười cái cách trả thù của Hải Quỳnh thì vội quay sắc mặt nói, đồng thời nháy mắt ra hiệu.

- Gì mà đẹp trai, tao thấy anh ta là đồ trai mặt thì có. Hạn người như anh ta ai thèm ngất. Tao thà ngất chó ngất mèo coi còn dễ thương hơn anh ta – Hải Quỳnh không để ý cái nháy mắt của Minh Trang tiếp tục mắng.

- Đói bụng rồi , đi ăn thôi – Lê Phương bèn reo lên.

- Đúng đúng...đi ăn thôi – Ngọc yển gật đầu tán thành.

Bốn người họ vội vàng bỏ đi nhanh chóng, Hải Quỳnh còn ngơ ngác nhìn định đuổi theo thì bắt gặp ánh mắt hình viên đạn của Tần Phong. Hải Quỳnh khẽ mừng thầm nghĩ: "May mà ánh mắt không thể giết người, nếu không cô chết không toàn thân rồi. Không ngờ nói xấu người ở sau lưng mình mới chết". Rồi nhìn theo mấy đứa bạn xấu xa chỉ lo cho tính mạng của mình mà bỏ rơi bạn bè mà nguyên rủa.

Tần Phong vừa đi thay bộ đồ khác ra thì nghe thấy Hải Quỳnh lớn tiếng nói, đúng là tức giận vô cùng. Đang định đi trị tội thì bắt gặp ánh mắt kinh hoàng há hốc miệng trong đến buồn cười của cô thì cơn giận đột nhiên dịu lại.

- Hi! Chào anh ...- Hải Quỳnh cười cười đưa tay ra quấy quấy chào. Thầm mắng mình cười cứ như một con cóc, rồi nhanh chóng tiến hành bước nịnh bợ mong được thoát thân – Anh thay đồ rồi à. Đúng là khi anh mặc bộ đồ này vào rồi thì khiến cho vẻ đẹp trai của anh càng sáng chói hơn bao giờ hết. Phong độ cực kì. Anh tuần không ai bằng. Thật là đáng ngưỡng mộ quá đi thôi.

Tần Phong nghe những lời nịnh bợ của cô muốn phì cười nhưng cố nén lại, giả vờ nghiêm mặt nhìn cô.

- Em nói thật đó, cả cuộc đời mê trai đẹp của tụi em nhưng chưa thấy ai vừa đẹp trai vừa phong độ lại ga lăng như anh hết. Đã vậy anh còn là người đại nhân đại lượng không bao giờ chấp nhất đàn em như tụi em hết, nhất là con gái – Hải Quỳnh tung ra hết sức khả năng siêu nịnh hót của mình, cố nhấn mạnh hai từ "con gái" nhằm mục đích thoát tội.

Hải Quỳnh nói một hơi bỗng ngừng lại thở phì phò nhưng nhìn sắc mặt Tần Phong không thay đổi, cô nuốt khan nước bọt một cái nghĩ: " 36 kế, chuẩn là thượng sách", liền giả ngốc cười cười nói:

- Anh Tần Phong em đói bụng rồi, em đi ăn trước đây.

- Đúng lại.

Tiếng Tần Phong vang lên sau lưng khiến Hải Quỳnh phát khóc, cô từ từ quay lại nhìn anh:

- Vẫn còn phải đi một đoạn đường dài nữa mới tới nơi. Để tránh tình trạng bị ới như lúc nãy, tôi phạt em phải nhìn đói cho tới nơi.

Nói xong Tần Phong bỏ đi, để lại cho Hải Quỳnh một sự đau khổ tột cùng và cái bụng đói cồn cào. Nước máu chảy thành máu. Cô nhìn theo bóng dáng Tần Phong tức giận ghiến răng trèo trẹo.

28. Chương 28

Ngồi một góc nhìn người ta ăn ngon lành, Hải Quỳnh thở dài không thành tiếng. Cô vừa ngồi ôm cái bụng đói vừa nhìn Tần Phong với ánh mắt xuyên thấu rồi hỏi thăm luôn ông bà đã khuất của anh ta.

- Bà sao dạ, sao không kêu cái gì ăn đi – Minh Trang nhìn Hải Quỳnh ngồi chống cằm nhìn miếng thịt sườn của mình thì sợ hãi với nguy cơ bị giành giật. Tuy người ta thường nói:” Miếng ăn là miếng tội tàn” nhưng cũng tặng thêm một câu:”Mất miếng ăn lợn gan lên đầu”. Vì cái bao tử thân yêu thì dù là bạn bè thân như chị em cũng quyết giữ lại miếng sườn (>0<) nếu=“” không=“” gan=“” lợn=“” lên=“” đầu=“” thì=“” sống=“” ra=“”>

- Thằng chả không cho tao ăn – Hải Quỳnh nắc ghen nói.

- Ai? – Lê Phương buột miệng hỏi.

- Còn ai trồng khoai đất này nữa. Chắc chắc là cái người đã vinh hạnh tận hưởng suối nguồn dịch vị thơm tám tháng của nhỏ Quỳnh chứ ai – Phương Hồng cười châm chọc nói.

- Thì ra là vậy...- Ngọc Yến gật gật đầu.

- Tụi bây cũng thiệt là vô lương tâm quá đi nha. Biết anh ta đứng sau lưng tao mà không thông báo tí nào, còn bỏ tao chạy trước – Hải Quỳnh tức giận liếc tụi bạn trách.

- Người không vì mình trời tru đất diệt sao vậy – Phương Hồng cười ha ha nói.

- Còn nói nữa.... tao đã nháy mắt với mày muốn rụng lông mi luôn. Vậy mà mày hổng thèm để ý cho tao nhờ. Tao còn giả vờ khen ảnh một hơi một hồi, vậy mà mày lại **** đồng lên – Minh Trang hừ mũi mắng lại.

- Cũng tại cá miệng hại cái thân – Hải Quỳnh đau khổ tự vả mặt mình.

- Thôi cứ ăn đi, bắt quá tụi tao đổi chỗ với mày là xong chứ gì – Minh trang khuyên nhủ.

- Ủ ha...mày nói có lí quá ...tao đói quá rồi , phải ăn thôi kéo không kịp – Hải Quỳnh vui vẻ reo lên.

Nhưng ngay lúc đó thì cô bất gặp ánh nhìn của Tần Phong đang hướng về sự vui vẻ của mình thì trong lòng thấy sợ hãi vội thu lại nụ cười rồi âm thầm khóc than.

Mấy đứa bạn cũng thấy ánh mắt của Tần Phong như tia laser giết người nên vội vã nuốt phần cơm của mình trước khi chịu chung số phận. Nhưng ngay sau đó, một đĩa cơm sườn thơm phức và ngon lành được đặt trước mặt Hải Quỳnh.

Ngẩng đầu nhìn lên thì thấy nụ cười nhẹ nhàng của Khánh Vũ:

- Thầy thấy em không kêu gì hết, nên kêu giùm em.

- Em không được phép ăn – Hải Quỳnh với gương mặt bí xị nói – Anh Tần Phong sẽ giết em chết.

Khánh Vũ nhìn gương mặt phụng phịu của cô thì thấy dễ thương vô cùng, nhất là hai gò má bầu bĩnh, cứ hồng hồng một cách kì lạ. Lòng cảm thấy xuyên xao, Khánh Vũ vội giấu đi xúc động trong lòng mà trầm trầm nữa đùa nữa thật nói:

- Nói gì vậy, thầy cho phép em ăn thì cứ việc ăn đi. Không ăn lấy sức đâu mà đi tiếp, em có chuyện gì thì thầy phụ trách như thầy không thể gánh nổi đâu. Thầy là người có toàn quyền định đoạt nhất ở đây. Thầy ra lệnh cho em ăn cơm.

- Tuân lệnh – Hải Quỳnh làm tư thế nghiêm mặt dù vẫn ngồi cười cười đáp.

Sau đó thì nhanh chóng tiêu diệt đĩa cơm trước mặt mình, vừa nhìn Khánh Vũ đầy cảm kích. Thầm cảm ơn ông trời:” Đã sinh ra Du còn sinh ra Lượng”, nếu không chút nữa cô sẽ phải làm con ma đói ở nơi xa lạ.

Sau đó Minh Trang đã đổi ghế với cô, Hải Quỳnh có thể nói là yên ổn ngủ thoải mái. Nhưng lại lo lắng cho đứa bạn còn ham ăn ham ngủ hơn cả mình, bèn lén lút quay lại nhìn. Quả thật là Minh Trang đã ngủ say từ giây phút đầu rồi. Nhưng điều khiến Hải Quỳnh tức muốn học máu đó là Tần Phong để Minh Trang dựa thoải mái vào vai anh ta mà không một tiếng phàn nàn nào. Hải Quỳnh rờ rờ vào phần đầu bị đập vào kính của mình lúc này mà lại tiếp tục âm thầm hỏi thăm tám đời dòng họ Tần Phong.

Sau gần một ngày vất vưởng trên xe đến mệt mỏi, đoàn người của họ đã được đưa tới một nơi nào đó mà mãi ngủ nên Hải Quỳnh không biết đó là nơi nào. Chỉ biết nơi đây khá vắng vẻ, rất ít người. Chào đón họ có 4 cô giáo và hai người đàn ông, còn có hơn mười em nhỏ không đồng tuổi.

Khánh Vũ đi đến trò chuyện với họ vui vẻ một lúc rồi nhanh chóng phân công việc. 5 cô nàng bị Nguyên Thu phân công nấu cơm ngay lập tức để mọi người có bữa cơm chiều. Trong khi những bạn khác lo việc sắp xếp ổn định chỗ ngủ.

- Cái bà chị mắm muối đó đúng là muốn đi tụi mình mà. Giao công việc cực nhứt cho tụi mình ngay khi vừa bước xuống chẳng kịp nghỉ ngơi gì hết, cái gì mà sắp xếp chỗ nghỉ chứ, việc đó rõ ràng là được những người ở đây chuẩn bị từ lâu rồi – Phương Hồng bất bình kêu lên.

- Tao thấy, chị ta coi tụi mình như là cái gai trong mắt, không nhả ra được thì nhứt nhối – Lê Phương cũng phẫn nộ nói.

- Gần cả trăm con người mà bắt có 5 đứa mình nấu cơm, chẳng lẽ tao không nấu cho nhin đói cả lũ – Ngọc Yến cũng ghiền răng tức giận nói.

- Thôi bỏ đi, tụi bây quên rồi sao, số phận của tụi mình giờ nằm trong tay của Tần Phong đó. Nếu phạm lỗi, anh ấy phê điểm thấp thì kết quả quân sự sẽ bị out ngay, huống hồ không nấu cơm, thiệt thòi cái dạ dày của tụi mình, mất cả chỉ lẫn chài – Minh Trang vội khuyên giải.

- Phải đó, chịu khó một chút đi – Hải Quỳnh cũng lên tiếng.

Cuối cùng cả nhóm đành thở dài đi nấu cơm, chẳng biết bên ngoài mọi người đang được đi tắm sung sướng sau cuộc hành trình dài.

Nấu cơm xong, cả nhóm vội vàng rủ nhau về phòng lấy đồ đi tắm để cho các bạn nữ khác dọn cơm. Nhưng khi Hải Quỳnh về chỗ nghỉ thì không thấy ba lô của mình đâu cả. Ba lô của 5 người bọn họ đã nhờ các bạn xách về phòng dùm, nhưng chỉ có ba lô của Hải Quỳnh là không có. Cô vội vàng cùng cả nhóm đi tìm.

- Sao còn chưa đi tắm – Nguyên Thu đột ngột đi vào hỏi.

- Em bị mất ba lô – Hải Quỳnh yếu ớt nói.

- Ba lô cô ra sao – Nguyên Thu nhíu mày hỏi.

Hải Quỳnh bèn diễn tả lại Ba lô của mình. Nghe xong Nguyên thu gật đầu nói:

- Hình như lúc này tôi thấy ai đó xách lộn bên phòng nghỉ nam đó, cô qua đó lấy về đi, mọi người đang ra ăn cơm hết rồi.

Nói xong, Nguyên Thu quay lưng bỏ đi ăn cơm.

- Bà tự qua lấy đi, tụi tôi đi tắm trước đây, mệt chết được, phải tắm thật sạch cho thoải mái – Phương Hồng uể oải bảo.

Hải Quỳnh gật đầu rồi một mình đi lấy ba lô.

Phòng nghỉ nam cũng ở gần đó. Thật ra đó là một phòng học bỏ trống cũng giống ý như bên phòng nghỉ nữ. Thấy căn phòng khép kín, Hải Quỳnh cứ tưởng mọi người đã đi ăn hết rồi bèn mở cửa xông vào không khách khí. Nào ngờ...

Trong phòng là hơn mười nam sinh viên đang thay đồ. Có người chỉ vừa mới cởi nút áo, có người đã cởi trần, cũng có người đã hoàn toàn cởi hết cả ra rồi.

Sau giây phút đứng hình trước cảnh tượng sex miễn phí kia, Hải Quỳnh cảm thấy cả người nóng ran lên, chỉ mấy giây ngắn ngủi thôi mà huyết quả cô chảy dồn dập từ chân lên đầu rồi về tim, rồi từ tim xuống chân lại lên đầu. Cứ thế vòng tuần hoàn máu của cô lưu thông có thể sánh ngang vãn tốc ánh sáng. Mặt đỏ cả mang tai, nóng phừng lên tực hồ bốc cháy.

Hải Quỳnh vội vàng cúi đầu xuống đất tránh cho cảnh tượng có thể khiến người người đui mắt đập vào tiếp tục. Cho nên cũng không nhìn thấy sắc mặt hay phản ứng của các chàng trai trong phòng ra sao.

Cô muốn quay người bỏ chạy nhưng mà chân không chịu nghe lời, cứ thế đứng yên bất động cho đến khi đôi mắt nhìn xuống đất của cô xuất hiện một bàn chân trần.

Tư duy não bộ của cô lập tức phân tích ngay: Đầu tiên là cởi áo rồi mới đến cởi quần. Chân trần tức là đã cởi quần rồi, từ đó suy ra người đứng trước mặt cô đang là một anh chàng khóa thân.

- Cô tìm gì – Giọng nói quen thuộc vang lên rất nhỏ mang chút ngượng ngập nhưng lại cứ như tiếng sấm vang rền lớn nhất từ trước tới giờ Hải Quỳnh mới nghe thấy. Giọng nói đó không phải của ai khác mà chính là của Tần Phong.

Mặt Hải Quỳnh không còn chút máu, nghĩ tới việc mình sẽ bị gọi là đồ trơ trên, là biến thái thì chỉ muốn tìm lỗ mà chui xuống. Hay là giả bộ ngất xỉu Hải Quỳnh vội nghĩ cách chữa cháy cho giây phút này. Nhưng Hải Quỳnh liền gạt phăng cách này đi bởi vì khi cô giả vờ ngất thì thế nào cũng được anh ta đỡ, mà như vậy thì thế nào cũng chạm vào cơ thể đang khóa thân của anh ta. Không thể được. Hải Quỳnh bất đắc dĩ đành nói:

- Em đang tìm mắt của mình.

- Mắt cô – Tần Phong nhú mày hỏi lại.

- Phải đó...mắt của em rơi vào đây không rõ chỗ nào hết, cho nên em không thể nhìn thấy bất cứ cái gì ở cự li cách mình 1cm cả – Hải Quỳnh đành tung ra câu nói dối trắng trợn nhất trong cuộc đời mình cho cái tình huống dở khóc dở cười này.

- Cự li cách mắt cô 1 cm...- Tần Phong hỏi lại về châm biếm.

Ngay sau đó Hải Quỳnh cảm nhận được một hơi thở thơm ngát đang phả trên đỉnh đầu mình, bàn chân trước mặt dường như tiến lại gần thêm 1 bước nữa như quyết tâm đến gần ở cự li 1 cm.

Hải Quỳnh bắn loạn cả lên, cô nhắm mắt lại ngẩng đầu lấp bắp nói:

- Thật đó, mắt em mất rồi, anh xem đi. Cho nên này giờ em không thấy gì hết. Không thấy gì hết.

Nói xong, cô cố hết sức xoay người định bỏ chạy, nhưng vì nhắm mắt nên không biết trước mặt mình là cái bức tường bèn sáng vào một cái cum rồi dội ra. Nhưng Tần Phong đã gaing tay ra đỡ cô, tay cô bắt giắc sờ vào ngực anh tìm điểm tựa.

Hải Quỳnh kinh hoàng khi bàn tay cô chạm vào làn da trần của Tần Phong. Cô hốt hoảng bật thoát ra khỏi vòng tay của Tần Phong rồi vừa chạy vừa hét lên:

- Em không có thấy anh đang khóa thân đâu .

Tần Phong nhìn theo dáng cuống quýt bỏ chạy của Hải Quỳnh thì khẽ cười, không ngờ cô lại đưa ra cái lí do ấu trĩ nhất là rơi mắt khiến anh không nhận được mối trêu chọc. Thật ra trên đời này đâu chỉ có áo và quần dài bên ngoài mới gọi là đồ. Vẫn còn có thứ gọi là quần xà lỏn mà.

Sau đó, Hải Quỳnh đã bị Công bám theo chọc ghẹo:

- Em có biết không, anh đã bị em nhìn thấy từ trên xuống dưới rồi, ngày xưa mà như vậy là phải chịu trách nhiệm đó.

- Tiếc cho anh quá, bây giờ là thời đại tự do xã hội chủ nghĩa, nam nữ bình đẳng rồi , không còn phong tục hủ lậu như vậy nữa đâu. Với lại anh không phải nữ, em không phải nam, thì sao phải chịu trách nhiệm chứ – Hải Quỳnh tuy xấu hổ nhưng cũng không muốn để Công ức hiếp bèn đáp.

- Em nói đúng đó, bây giờ là xã hội chủ nghĩa, ngày xưa người nữ đòi người nam chịu trách nhiệm, bây giờ nam nữ bình đẳng rồi, anh cũng có quyền đòi em chịu trách nhiệm – Công leo lự nói – Nếu em không chịu trách nhiệm, anh sẽ bám theo em suốt đời cho tới khi em chịu mới thôi.

- Được, anh cứ việc bám theo em, lúc đó em sẽ nói cho tất cả các cô gái anh quen rằng :” Vì em đã nhìn thấy hết của anh rồi nên em biết anh là hàng Việt Nam chất lượng kém” – Hải Quỳnh cũng không chịu thiệt mà đáp.

Công tái cả mặt, không ngờ cô em gái nhìn vẻ mặt ngây thơ hiền lành mà ăn nói sắc xảo đến vậy, nhưng anh chàng không muốn chịu thua dễ dàng như vậy, bèn liếm môi nói tiếp:

- Em nói như vậy, mọi người sẽ hiểu lầm em và anh có quan hệ mờ ám gì đó nên em mới biết. Như vậy sẽ ảnh hưởng đến trình tiết của em cho xem.

Nào ngờ Hải Quỳnh nghe xong chẳng những không biến sắc mà còn bình thản đáp lại một câu:

- Thời buổi này, mất trinh là chuyện nhỏ, bắt lực mới là chuyện lớn đó anh à.

Mọi người trong nhà ăn này giờ mím môi nén cười, nhưng lần này nghe xong thì phá ra cười đến nội thương, cơm phun phào phèo, đồ ăn bay tứ tung.

Bàn ghế bị đập đến run rinh. Công thì xanh cả mặt vái Hải Quỳnh vái vái rồi bảo:

- Thưa chị, từ nay em xin chừa.

29. Chương 29

Sau khi xua đuổi được Công đi khỏi, họ bắt đầu thu dọn chén bát, vừa thu dọn, hải Quỳnh vừa kể lại chuyện vì sao mình bị Công chọc ghẹo.

- Thật hả, khi bà chạy về phòng thì thấy nó nằm ở trong góc phòng à- Minh Trang nhú mày nghi ngờ hỏi lại.

- Tui gạt bà làm gì – Hải Quỳnh vội vàng đáp.

- Mấy bà có thấy gì không? – Phương Hồng hất mặt về phía Nguyên Thu đang cười cười nói nói với Tần Phong.

- Rõ ràng là cố tình chơi bà mà – Lê Phương hậm hực liếc Nguyên Thu nói.

- Nhưng mà sao tự nhiên đám đàn ông con trai lại cùng lúc thay đồ vậy chứ ?- Hải Quỳnh bỗng thắc mắc.

- Tui hỏi rồi, trong khi tui mình nấu cơm, bọn họ đã dắt nhau ra bờ suối tắm cho nên mới đi vào thay đồ cùng lúc như thế – Ngọc Yến bèn trả lời thắc mắc của Hải Quỳnh.

- Cô ta biết vậy nên mới cố tình giấu ba lô của bà. Đúng là thâm hiểm mà. Cũng may mấy anh ấy cũng mắc cỡ nên không rêu rao chọc ghẹo nhiều – Phương Hồng liếc Nguyên thu lần nữa nói.

- Bỏ đi, lần sau cẩn thận là được rồi. Nể mặt chị ta là con gái tao không tính toán với chị ta lần nữa. Nếu chị ta dám giở trò lần nữa thì tao sẽ dùng chiêu trả chiêu, lấy độc trị độc với chị ta – Minh Trang thì thào.

- Ừ...cứ vậy đi – Cả nhóm gạt đầu nháy mắt với nhau.

Thời gian buổi tối là khoảng thời gian tự do của tất cả mọi người. Mọi người cùng đốt lửa quay quần chơi trò chơi. Nhóm 5 người cùng vài đàn anh khóa trên vui tính trong đó có hai người đã quen là Công và Giang họp lại cùng chơi trò. Quy tắc cuộc chơi rất đơn giản : oẳn tù tì, nhóm nào thua thì phải chịu bị ký đầu gối tránh vuốt lỗ mũi, búng lỗ tai....

Chơi được một lúc thì chán, Công bèn lên tiếng:

- Chơi như vậy thì không vui, anh đề nghị chúng ta viết những yêu cầu của mình ra giấy. Người thua sẽ bốc thăm và thực hiện yêu cầu đó.

- Yêu cầu gì ?- Hải Quỳnh nghi ngại hỏi lại, cô biết tính đàn anh này rất là ba lơn không thể không để phòng.

- Chỉ cần không giết người cướp của, ảnh hưởng danh tiếng giang hồ của bọn em là được rồi? – Công cười đáp.

- Xì...ở đây là thời hiện đại, anh về quá khứ mà ra giang hồ đi – Lê Phương bĩu môi nói.

- Được rồi, chơi không? – Giang liền giục.

- Chơi thì chơi – cả nhóm đồng loạt gật đầu sau khi đưa mắt hội ý nhau.

Trò chơi bắt đầu, nhóm con gái chiến thắng và Công đã bốc một lá thăm có điều kiện oái oăm nhất cho Công là phải đi đến bất ngờ vỗ vào mông của Nguyên Thu.

- Xì...tưởng chuyện gì chứ chuyện đó là chuyện nhỏ, coi anh mày chọc cho cô ta tức chết luôn nè – Công vỗ ngực đứng dậy hiên ngang đi ra sau lưng của Nguyên Thu đang đứng nói chuyện với mấy cô bạn của mình. Sau đó phun nước miếng vào tay, xoa xoa hai bàn tay giá giá vài cái rồi mới giang tay lên cao, sau đó vỗ một cái vào đôi mông tròn của Nguyên Thu.

- Bốp....

- Haha....cả nhóm 5 người nín thở chờ đợi rồi không nhịn được phá ra cười .

Cô nàng giận dữ quay người nhìn Công như muốn ăn thịt, trong khi chàng Công thì cười xòa xòa nói ba chữ:”Giỡn chút thôi”. Nhưng khi cô ta nghe tiếng cười thì chuyển mục tiêu căm giận nhìn về phía 5 cô gái quây phá kia.

Minh Trang nhún vai cười, Phương Hồng nhếch môi cười quay mặt đi. Lê Phương hất tóc làm như không có chuyện gì. Ngọc yển cười rũ rượi rồi nhìn Nguyên thu cổ tình nói hai tiếng:” Sorry “ trêu tức.

Hải Quỳnh thì dùng tay bịt miệng cười, hơn ai hết cô biết cái điều kiện đó là trả thù dùm cô.

Công sau khi hứng một cú đá của Nguyên Thu và một cái tát xoay ăng ten đủ dài cho trò đùa đại của mình thì đã vui vẻ trở lại chỗ bọn họ.

- Anh đúng là number one ...- Minh trang đưa tay lên khen ngợi.

- Đúng, anh Công tuyệt vời quá – Lê Phương cũng hòa vào khen một câu.

- Anh mà...mấy đứa cứ quá khen, khiến anh mắc cỡ quá – Công vênh mặt tự hào.

- Anh Công – Minh trang bỗng ngó lên trời hét gọi, tay vẫy vẫy – Xuống đây mau đi, trèo lên trên cao quá té đó.

Mọi người lại phá ra cười nắc nẻ, Công thì ký đầu Minh Trang một cái vì tội dám trêu chọc đàn anh.

Trò chơi tiếp tục, vẫn là nhóm 5 người bọn họ chiến thắng, lần này yêu cầu là: Ra cột điện bấm số điện thoại của chỗ rút hầm cầu mà kêu lên rằng:” Làm ơn đến rút ra giúp tôi, tôi nhịn hết nổi rồi, bụng tôi đầy quá”.

Giang là người thực hiện cuộc gọi kinh hoàng đó. Sau đó nhận được một tràng mắng kinh hồn được sử dụng loa ngoài cả bọn lại phá ra cười chảy nước mắt. Cuộc chơi tiếp tục, lần này dòng họ cả thua. Và họ bắt được một lá thăm ...

- Hãy hôn trộm một người khác giới – Công tăng hăng rồi đọc tờ giấy vẽ trịnh trọng.

- Gì...Không được, tụi em là con gái mà – Cả nhóm đồng loạt hô lên phản đối.

- Này...có sức chơi có sức chịu, này giờ tụi anh thức hiện nghiêm chỉnh lắm nha – Giang lên tiếng phá giải sự phản đối của họ.

- Phải đó, anh còn nhận được cái tát xoay ăngten đủ dài như thế – Công cũng bất bình phản đối.

- Được...Chơi thì chơi...- Minh trang gạt đầu rồi bồng chỉ tay lên trời hô – Cái gì kìa.

Mọi người đồng loạt nhìn theo hướng đó, Trang bắt ngờ hôn vào má của Công một cái rồi thẳng tay quẹt mồm đáp:

- Hôn lén lút một người nam không ra nam, nữ không ra nữ như anh cũng không thiệt thòi mấy. Với lại cũng đỡ thẹn hơn.

- Con nhỏ này, anh mày đường đường là một đấng nam nhi vậy mà dám bảo anh mày nam không ra nam nữ không ra nữ à – Công tức giận mắng.

- Dạ, đường đường cũng một đồng (phân), lông lông cũng một ki – Minh Trang bèn đáp lại khiến cho Công ghen luôn không dám nói tiếp.

- Mấy đứa để anh mày sống với đời chứ. Sĩ diện anh bị mấy đứa thay nhau vùi dập hết rồi – Công mỉa mai nói.

- Được rồi, ông cũng lời được một nụ hôn rồi còn gì. Bốn đứa kia mau thực hiện đi – Giang vội thúc giục.

Số lượng nam sinh là 17 người tính luôn cả Khánh Vũ. Mà ở đây hết 10 người chơi. Còn lại mấy ngời rải rác gần đó. Lê Phương và Ngọc yển nhanh chóng tìm được hai bạn nam để hôn trộm. Còn lại Khánh Vũ đang ngồi trong góc trò chuyện với các bạn nữ khác. Còn tần Phong ngồi lặng lẽ một mình nghe nhạc.

Phương Hồng nhanh chóng chạy đến bên Khánh Vũ hét lên một câu:

- Thầy cho em hôn trộm thầy một cái.

Nhanh chóng hôn Khánh Vũ rồi chạy trở về đập tay với mọi người, chỉ còn lại mỗi Hải Quỳnh không biết nên hôn ai.

- Em lại hôn trộm Tần Phong đi, cậu ấy đang nghe nhạc sẽ dễ dàng hơn – Giang ranh mà giục.

Hải Quỳnh lo lắng quay đầu nhìn lại mọi người một cái rồi sau đó miễn cưỡng từ từ tiến lại chỗ Tần Phong đang ngồi nhắm mắt nghe nhạc.

Tất cả mọi người đều chăm chú theo dõi, thấy hải Quỳnh vẫn còn lưỡng lự, mọi người bèn thúc giục, vỗ tay cổ vũ. Rồi có người còn huýt sao vang rền.

Tần Phong nghe tiếng huýt sáo cộng thêm tiếng vỗ tay thì mở mắt quay đầu nhìn lại nhưng nào ngờ Hải Quỳnh lúc đó đang cúi đầu khom lưng chuẩn bị hôn trộm lên má tần Phong. Thành ra từ một cái hôn trộm vào mà trở thành một cú hôn môi sau cái quay đầu của tần Phong.

- Đùng...

Hải Quỳnh cứng đờ cả người, mắt tròn tròn nhìn Tần Phong ngỡ ngàng không chớp mắt. tần Phong cũng bắt ngờ đến đờ người khi hai bờ môi ấm nóng chạm nhẹ vào nhau nhưng lại mang đến một sự tê dại đến êm ái ngọt ngào.

Tất cả mọi người có mặt trong sân đều nhìn thấy nụ hôn bất ngờ của bọn họ đều há hốc cả miệng.

Hải Quỳnh đỏ bừng cả mặt vội vàng thu người đứng thẳng dậy sau đó luống cuống một hồi mới nói:

- Em không cố ý đâu.

Sau đó quay đầu bỏ chạy một mạch. Mọi người thì hò hét reu reu chọc không ngừng phía sau.

- Được rồi, thôi rồi, các em đi ngủ đi, không chơi nữa – Khánh Vũ vội đứng lên nghiêm sắc mặt nói.

Mọi người vì vậy mà lục đục trở về phòng nghỉ của mình.

Cũng có vài bạn nữ và mấy chị đàn trên vui tính reu reu ghẹo Hải Quỳnh nhưng sau đó bắt gặp cái nhìn khó chịu của Nguyên Thu thì im lặng vào chỗ nằm.

- Tiêu em rồi cưng ơi, nụ hôn đầu tiên vậy là không cánh mà bay – Minh Trang nhìn gương mặt đỏ bừng của Hải Quỳnh mà reu reu chọc.

- Tiêu rồi, thất tiết là chuyện nhỏ, mất nộ hôn đầu là chuyện lớn đó – Công đi ngang nghe được thì bèn ló đầu vào trêu ghẹo Hải Quỳnh.

Hải Quỳnh quay mặt ra nhìn định mắng Công nào ngờ ngay lúc đó tần Phong cũng đi ngang qua, cô đỡ bingham mặt vội chui vào đắp chăn che kín người.

- Này, coi chừng không chết vì nộ hôn đầu mà chết vì ngọt thử đó – Giang cũng thò đầu vào trêu Hải Quỳnh.

Công sau đó cặp cổ tần Phong hỏi:

- Này mau phát biểu cảm tưởng của ông sau nộ hôn vừa rồi đi.

- Có phải hôn lần đầu đầu mà có cảm giác gì – Tần Phong lãnh đạm đáp rồi hất tay Công ra đi về chỗ ngủ.

Vì có tới 12 nữ sinh chen chúc trong một căn phòng thiếu tiện nghi nên khí hậu trong phòng khá nóng bức. Có nhiều bạn vừa bị nóng vừa lạ chỗ, lảng qua lảng lại mãi vẫn không ngủ được. Hải Quỳnh cũng không ngủ được nhất là khi nộ hôn lúc này cứ ám ảnh tâm trí cô.

Khẽ đưa tay chạm nhẹ vào môi nơi đó vẫn còn lưu lại một cảm giác ẩm áp ẩm ướt, tim hải Quỳnh khẽ run lên những giai điệu kì lạ, Cô vội vàng xua đi những hình ảnh kia, không để nó ám ảnh tâm trí mình nữa. Hải Quỳnh tự nhủ, đó cũng như nộ hôn của cô và con cún con của mình, không có gì cả. Chỉ như một nộ hôn với cún con mà thôi.

Nhưng lảng mãi mà cô vẫn không tài nào ngủ được, trời lại quá nóng nên cứ ngồi dậy uống nước liên tục. Cô đưa mắt nhìn mọi người dùng nhiều công cụ để quạt mát đỡ giấc ngủ của mình. Hải Quỳnh quyết định đi ra ngoài dạo mát.

Nhưng bên ngoài vì để tiết kiệm điện nên đèn đã tắt hết trơn, bên ngoài là một màu tối thui đáng sợ. Hải Quỳnh đi được mấy bước thì bỗng thấy được tác dụng giải độc chất của nước đánh khổ sở tìm đường ra toilet. Trời tối như mực, trăng lại chìm vào trong màn mây. Hải Quỳnh cảm thấy sợ hãi vô cùng, nhất là lúc này họ có đi ngang qua một nghĩa trang lạnh lẽo. Nghĩ tới nghĩa trang Hải Quỳnh không khỏi rợn người. Cô không mê tín dị đoan nhưng những câu chuyện ma luôn khiến cô có cảm giác bị ám ảnh. Đột nhiên từ xa, có ánh sáng tròn cứ như lửa ma chơi đang tiến dần lại gần Hải Quỳnh. Cô một phen kinh hãi, chân không nhúc nhích được một bước nào cứ như thể cô vừa đeo chì vào chân. Thần hồn nát thần tính Hải Quỳnh sợ quá nhắm mắt lại, miệng lẩm bẩm:” Xin đừng ăn thịt con”

- Sao lại đứng đây – Một giọng nói lạnh lẽo vang lên giữa bầu không khí mờ ảo này đúng là khiến người ta càng rùng rợn hơn. Nhưng Hải Quỳnh nhận ra đó là tiếng của Tần Phong thì mừng rỡ mở mắt ra ấp úng nói:

- Em muốn đi toilet.

Tần Phong ho khụ khụ vài tiếng rồi bèn trao cái đèn pin trong tay mình của Hải Quỳnh nói với giọng quan tâm:

- Cầm cái này đi, ngoài đó tối lắm.

- cảm ơn anh – Hải Quỳnh tươi cười đón nhận.

Nhưng khi Tần Phong định đi thì lại bị túm lấy vạt áo từ phía sau. Anh khẽ nhăn mày thâm nghĩ:” Cô nàng này đúng là thích túm lấy vạt áo sau của anh ghê.

- Có chuyện gì – Tần Phong quay đầu hỏi.

- Anh...anh có thể đi với em ra ngoài đó được không – Hải Quỳnh mím môi xấu hổ cùng cực mới có thể nói ra lời.

Tần Phong nhử mày nhìn Hải Quỳnh thì thấy môi cô đang bị răng cô cắn chặt đến muốn đổ máu, nhìn vẻ xấu hổ và sợ hãi của cô tội nghiệp vô cùng, anh khẽ tăng hắng một cái rồi gạt đầu.

- Cảm ơn anh – Hải Quỳnh mừng rỡ reo lên, đôi mắt long lanh nhìn Tần Phong một cách cảm kích.

Sau đó cô lẻo đảo theo sau Tần Phong đi ra nhà vệ sinh. Vào trong nhà vệ sinh còn tối hơn mực, cô càng thấy sợ hơn nữa bèn khẽ lên tiếng gọi:

- Tần Phong...

- Ủ...- Tần Phong đáp khẽ.

Tần Phong chờ đến 10 phút vẫn chưa thấy Hải Quỳnh bước ra, nóng ruột liền lên tiếng hỏi.

- Đây...xong chưa.

Hải Quỳnh bèn bước ra với vẻ mặt nhăn nhó rồi lắc đầu. Tần Phong nhìn cô đầy tức giận, anh phải chờ cô 10 phút mà cô vẫn chưa chịu đi.

- Tại sao.

- Em sợ ma- Hải Quỳnh thút thít nói.

Tần Phong khẽ thở dài bất lực, chưa bao giờ anh phải sống trong tình cảnh này. Đường đường là một nam nhi lại đi canh gác cửa toilet nữ.

- Vậy bây giờ em muốn sao đây – Anh bực tức gắt lên.

- Trong đó tối quá, em sợ....

- Vậy thì khỏi đi – Tần Phong bực bội quay lưng định bỏ đi.

Hải Quỳnh vội nắm tay Tần Phong lại, anh trợn mắt nhìn cô gắt:

- Chẳng lẽ em muốn tôi đứng đây suốt đêm với em à.

- Hay là anh hát đi...- Hải Quỳnh cười ngượng đề nghị.

Tần Phong lừ mắt nhìn cô một cái rồi dựa lưng vào tường. Hải Quỳnh không hiểu ý anh là sao nên cứ đứng đó nhìn, Tần Phong thấy vậy liền mắng:

- Còn không mau vào.

- Vâng...- Hải Quỳnh vội vã đi vào.

Vừa vào tới nơi, thì Hải Quỳnh đã nghe một giai điệu mượt mà.

On a dark desert highway

Cool wind in my hair

Warm smell of colitas

Rising up through the air

Up ahead in the distance

I saw a shimmering light

My head grew heavy, and my sight grew dim

I had to stop for the night

There she stood in the doorway

I heard the mission bell

And I was thinking to myself

This could be Heaven or this could be Hell

Then she lit up a candle

And she showed me the way

There were voices down the corridor

I thought I heard them say

We e to the Hotel California
Such a lovely place
Such a lovely place (background)
Such a lovely face
Plenty of room at the Hotel California
Any time of year
Any time of year (background)
You can find it here
You can find it here
Her mind is Tiffany twisted
She's got the Mercedes bends
She's got a lot of pretty, pretty boys
That she calls friends
How they dance in the courtyard
Sweet summer sweat
Some dance to remember
Some dance to forget
So I called up the Captain
Please bring me my wine
He said
We haven't had that spirit here since 1969
And still those voices are calling from far away
Wake you up in the middle of the night
Just to hear them say
We e to the Hotel California
Such a lovely Place
Such a lovely Place (background)
Such a lovely face
They're livin' it up at the Hotel California
What a nice surprise
What a nice surprise (background)
Bring your alibies
Mirrors on the ceiling
Pink champagne on ice
And she said
We are all just prisoners here

Of our own device
And in the master's chambers
They gathered for the feast
They stab it with their steely knives
But they just can't kill the beast
Last thing I remember
I was running for the door
I had to find the passage back to the place I was before
Relax said the nightman
We are programed to recieve
You can check out any time you like
But you can never leave
Trên xa lộ sa mạc u tối, gió mát tung tóc tôi
xông nồng lên mùi nụ cỏ, bốc lên cao suốt không trung
Xa xa ngay ở phía trước, tôi đã thấy ánh sáng lung linh
Đầu tôi thấy nặng nặng và đường xá lơ mờ
Tôi phải dừng lại ở qua đêm
Cô gái kia đã đứng ở ngưỡng cửa;
Tôi nghe tiếng chuông nhà thờ
nên tôi trầm ngâm và tự nhủ
Nơi đây có thể là _ thiên đường hay ngục địa
Rồi nàng thấp cây đèn cây đó
và chỉ đường cho tôi vào
Tiếng xì xào nghe dọc theo hành lang đó,
Hình như họ có ra tiếng...
Chào mừng, mời vào Khách sạn _ California
Một nơi thật dễ thương
Gương mặt thật dễ yêu
Có rất nhiều phòng ở Khách sạn _ California
Suốt tháng quanh năm, căn phòng sẽ có ngay
Tâm trí chứa đời sống xa hoa,
và có xe Mercedes Bends
Nàng có nhiều cậu ai cũng bánh bao đẹp trai,
gọi là các bạn mình
Họ khiêu vũ ở sân trong,
mồ hôi chín mùi

Có đứa nhảy để mừng tượng, hay là để quên đi Thế rồi tôi gọi anh trực tầng

“Xin ột ly riệu”

“Ở đây chưa từng có tâm hồn đó _ từ hồi năm sáu mươi chín”

Và mấy lời xì xào kia vẫn còn kêu gọi _ từ xa

Làm ai cũng giật mình dậy vào giữa đêm khuya

Chỉ để nghe họ nói...

Chào mừng bạn đến Khách sạn California

Một nơi thật dễ yêu

Gương mặt thật dễ thương

Họ sống thật xa hoa ở Khách sạn California

Thật ngạc nhiên đáng mừng, đem theo có ngoại phạm

Nhiều tấm gương trên trần nhà,

Champagne hường trên nước đá

Nàng nói: “Chúng ta ai cũng là tù nhân đây,
của điều mình làm ra”

Và trong các phòng của chủ nhân

Họ họp lại dự yến tiệc

Họ đâm nó với mấy con dao thép

Nhưng họ không giết được con thú

Điều chót mà tôi nhớ lại, tôi đang
chạy nhanh ra tới cửa

Tôi phải đi tìm cho ra ngõ về

đi tới chỗ tôi ở lúc trước

“Đừng lo,” ông gát cổng nói

Sứ mệnh chúng tôi là tiếp nhận.

Ai ghi tên ra về lúc nào cũng được

Nhưng không thể rời khỏi đây

Tần Phong hát rất hay bài hát trữ tình này khiến Hải Quỳnh nghe xong xúc động vô cùng, dường như trong lòng đã không còn sự sợ hãi nữa.

Khi cô bước ra ngoài, trong người thấy nhẹ nhõm và thoải mái hơn rất nhiều nhưng sự xấu hổ khiến cô không biết nên cảm ơn Tần Phong như thế nào. Tần Phong không nói gì chỉ ngẩng đầu lên hỏi khẽ:

- Xong rồi chứ.

Hải Quỳnh cắn môi cúi mặt gật đầu. Tần Phong không hỏi gì thêm xoay người nhẹ bước đi (phong độ quá đi mất). Hải Quỳnh đành lèo đảo theo sau anh. Tần Phong đưa Hải Quỳnh tới cửa phòng thì quay người bỏ đi không nói thêm câu gì.

Hải Quỳnh muốn gọi với theo nói một câu cảm ơn nhưng chợt nghĩ bây giờ đã là nửa đêm yên tĩnh không nên làm ồn. Lại thấy Tần Phong không trở về phòng ngủ mà đi hướng ngược lại thì trong lòng hơi thắc mắc, sẵn dịp cô tỉnh ngủ nên quyết định đi theo sau Tần Phong để nói tiếng cảm ơn.

Tần Phong đi ra chỗ đốt lửa ban nãy nhóm lên một ngọn lửa sưởi ấm. Lát sau, Hải Quỳnh mò mẫm cũng lấy được mấy củ khoai ở trong bếp gần đó đưa đến trước mặt Tần Phong, cười bảo:

- Lúc này mà ăn khoai lang nướng thì không còn gì bằng.

Tần Phong không nói gì cứ để mặt Hải Quỳnh ngồi bên cạnh vùi hai củ khoai vào trong đống lửa đang cháy bùng. Lát sau, Tần Phong mới lên tiếng hỏi:

- Sao không chịu ngủ.

- Em không ngủ được...khoai chín rồi – Hải Quỳnh vội dùng cây khều hai củ khoai đã chín thơm ngát kia ra, rồi giục...- Mau ăn đi, kéo nguội hết ngon.

Cô vội vàng cầm củ khoai lên nhưng nóng quá đành thả lặn xuống rồi đưa hai bàn tay nắm chặt lỗ tai mình.

- Đồ ngốc...- Tần Phong khẽ cười nhìn bộ dạng háo hức của Hải Quỳnh mắng yêu .

Hai người cầm củ khoai thấy qua thấy lại rồi thối thối cho bớt nóng cuối cùng không chịu nổi đành thả xuống nhưng Hải Quỳnh không đưa tay vào lỗ tai mình mà đưa vào nắm lấy hai lỗ tai của Tần Phong. Tần Phong cũng bắt chước nắm lấy lỗ tai cô. Cả hai nhìn bộ dạng của nhau thì bật cười vui vẻ.

Sau đó họ vừa ăn vừa nói rất nhiều chuyện thú vị, vô tình nhắc đến cuộc thi lúc nãy và nhớ lại nụ hôn vô tình, cả hai ngưng ngừng im lặng quay mặt đi. Hải Quỳnh bèn cười phá ra giả lả nói để phá vỡ sự ngưng ngập này:

- Thật ra em quên chuyện lúc nãy rồi, ở nhà em cũng hôn con chó con của em như vậy mà.

Tần Phong không nói gì chỉ lẳng lặng nhìn Hải Quỳnh, cô xấu hổ cúi mặt tránh đi nơi khác. Tần Phong bất giác đưa tay chùi vết lọ trên mặt cô. Hải Quỳnh cũng ngưng ngạo nói:

- Cảm ơn.

- Có biết thế nào là nụ hôn thật sự không? – Tần Phong khẽ hỏi , bàn tay vẫn chạm trên gương mặt Hải Quỳnh .

Sau đó không đợi Hải Quỳnh đáp, bàn tay chạm vào mặt của Hải Quỳnh đưa ra sau gáy cô luồn vào trong mái tóc cô. Tần Phong khẽ nghiêng mặt , ngay sau đó là một bờ môi ấm áp và mạnh mẽ xâm chiếm bờ môi mịn màng ngọt ngào của Hải Quỳnh. Môi Tần Phong không gấp gáp mà nhẹ nhàng vờn xung quanh môi Hải Quỳnh, cả người cô cứng đờ, mắt không chớp nổi một cái. Tim như muốn thoát ra khỏi lồng ngực của cô, máu cô như tụ lại hết trên gương mặt đỏ phừng phừng của cô. Đầu Hải Quỳnh như muốn nổ tung ra sau những nụ hôn của Tần Phong.

Cô thở hắt ra, miệng há hốc vì sự đập mạnh của tim. Thừa cơ hội đó, lưỡi Tần Phong bắt đầu xâm chiếm lãnh địa bên trong. Cả người Hải Quỳnh không còn chút sức nào sau khi xâm chiếm, toàn thân nhũn ra ngã vào lòng Tần Phong.

Mắt cô vẫn mở ra có thể quan sát được vẻ mặt của Tần Phong lúc này. Anh đang nhắm mắt, hàng long mi dài thẳng tắp khép hờ đôi mắt trong quyến rũ cực kì, cái mũi thẳng tắp của cậu chạm nhẹ vào mũi cô nhồn nhột. Đang gần như muốn không thở nổi thì đột ngột Tần Phong buông Hải Quỳnh ra rồi đứng phắt dậy nói:

- Cái này là trừng phạt em dám bắt tôi canh cửa toilet và so sánh tôi với con chó con.

Nói rồi Tần Phong bỏ đi, để lại Hải Quỳnh vẫn còn đang ngây người choáng váng sau nụ hôn.

Ở một góc khác có người quay lưng bỏ đi, có người bê gãy cành cây tức giận.

30. Chương 30

Sau khi được nghỉ ngơi một đêm để lấy lại sức thì mọi người bắt đầu lao vào hoạt động tình nguyện vốn định trước của mình.

Nơi họ đến là một trại mồ côi nghèo, mọi người nương tựa với nhau vào sự trợ cấp ít ỏi và khả năng tự cung tự cấp của mình. Tự trồng rau quả để ăn.

Hàng ngày mấy em nhỏ phụ giúp các cô việc trồng những luống rau nhỏ, và nhiệm vụ của họ trong đợt tình nguyện này cũng vậy, phụ giúp trồng trọt. Nam sinh thì phụ giúp lượm lại những mái lá đã bị mục nát, gây dột vào mùa mưa và phụ trách xách nước từ bờ sông đem về. Nữ sinh thì giúp trồng rau, bắt sâu, và kèm các em nhỏ học trong thời gian tình nguyện.

Những em bé trong trại trẻ này đều có số phận hẩm hiu giống nhau, chúng đều bị bỏ rơi hoặc cha mẹ chết, được gom về sống ở đây. Vì vậy, chúng khá rụt rè trong giao tiếp nhưng lại rất biết nghe lời khiến mấy cô gái yêu mến chúng.

Nhưng thực chất sự bắt đầu của nhóm là việc ngủ dậy muộn. Trong khi mọi người đã tập trung ăn sáng thì 5 cô nàng mới đứng đỉnh bước vào, mặt dày cười hihi chào hỏi mọi người mà không biết xấu hổ. Nhưng thấy ánh mắt nghiêm khắc của Nguyên Thu thì khựng lại, nuốt nước bọt mà cũng thấy đáng hòng.

- Ánh mắt của chị ta đúng là chết người mà – Minh Trang nép sau lưng Phương Hồng thì thầm.
- Hơi đâu chấp nhất những người bị đá chữ – Phương Hồng cười khuấy đáp.
- Thất tình tự tử trên cây điện, điện giật từng từng chết từ từ hahaha – Minh Trang bèn buông ra câu trêu chọc rồi cười phá ra.
- Ba người kia nghe xong cũng phá ra cười. Mọi người đều nghiêng đầu nhìn họ, không biết họ nhìn cái gì. Nguyên Thu nghiêm sắc mặt nhìn bọn họ đang ngồi xuống bàn ăn nói:
 - Các cô không thấy xấu hổ khi đến muộn hay sao mà còn cười hả.
 - Xấu hổ...xấu hổ là gì vậy chị? – Hải Quỳnh chớp chớp mắt giả vờ hỏi.
 - Bà ngu quá, xấu hổ mà cũng không biết nữa. Xấu hổ là con hổ xấu xí đó – Minh Trang vờ mắng rồi giải nghĩa.
 - Tui thấy tui mình cũng xinh đẹp lắm mà, đâu đến nỗi nào đâu, ít ra cũng làm được mỹ nữ rừng xanh – Phương Hồng phụ họa.
 - Hồng phải đâu, tui thấy tui mình ngoài việc không nhiều lông như hổ, chứ xét về mặt dày thì hổ thua xa đó – Ngọc yền cười nói, sau đó quay sang Nguyên Thu bảo – Tui em mặt dày quá nên hồng biết xấu hổ ra sao hết đó chị ơi – Lê Phương cười trêu tức nói.

Mọi người trong phòng phá ra cười nghe họ nói. Thiệt là mỗi lần nghe họ nói thì không thể nhịn được cười.

Khánh Vũ vội vàng nín cười đứng lên khuyên can:

- Thôi bỏ qua đi. Có lẽ đây là lần đầu nên họ chưa quen, lạ chỗ nên khó ngủ mới dậy muộn, với lại hôm qua đi đường dài còn mệt mỏi mà.
- Phải đó thầy ơi, ở đây vừa nóng vừa nhiều muỗi. Em chưa bao giờ ra nhiều mồ hôi như hôm qua – Phương Hồng liền thừa thời cơ than vãn.
- Hôm qua muỗi đốt em còn nhiều hơn là mười mấy năm em sống nữa – Lê Phương cũng thút thít nói.
- Sao tao hồng thấy gì hết dạ – Minh Trang nhú mày nhìn bọn bạn thắc mắc.
- Mày là sâu ngủ mà, ngủ như chết thì biết gì nữa đâu – Phương Hồng chỉ tay vào trán Minh Trang xia một cái.
- Sao lại là sâu ngủ, anh thấy nên gọi là heo ngủ mới đúng – Công chen vào trêu chọc.

- Có anh mới là heo thì có – Minh Trang tức giận đập vào vai Công một cái rồi mắng – Em là sâu ngủ, sâu ủ kén ngủ cho tới khi thành bướm thì thôi, có hiểu không hả, đừng có hủy hoại hình ảnh xinh đẹp của em. Coi chừng em cho anh lên bàn thờ ngồi ngắm gà khỏa thân luôn.

- Né Quân tử động khẩu chứ không động tay chân nha – Công vừa né đòn tấn công của Minh Trang vừa rên rĩ nói .

- Thật ngại quá, em đây không phải nam nhi thì cần chi hai từ quân tử chứ – Minh Trang cười hì hì tiếp tục động tay chân trên vai Công vài đấm.

- Con gái như em thì sau này ai dám lấy, phải hiền lành như Hải Quỳnh kia, nãy giờ im lặng ngoan ngoan ghê hông – Công ghiền rằng chịu đựng cái nhéo đau điếng của Minh Trang.

Mọi người đều quay đầu nhìn Hải Quỳnh, đúng là hôm nay cô hơi khác lạ, cứ cúi đầu mãi, không cười nói như mọi người. Về mặt cô thất thần ngẩn ngơ cứ lấy đũa châm châm vào chén cơm nhưng mãi vẫn chưa ăn hạt nào cả.

- Bà sao vậy, không khỏe à – Phương Hồng rờ trán Hải Quỳnh lo lắng hỏi.

Nghe hỏi Hải Quỳnh giật mình, vội lắc đầu nói:

- Mình không sao cả, chắc là tại vì hôm qua ngủ không ngon nên hơi mệt trong người thôi. Ngồi nghỉ một tí là hết thôi, mau ăn cơm đi, đừng giởn nữa.

Hải Quỳnh nói xong thì đỏ cả mặt vội cúi đầu vờ đùa lừa cơm thật nhanh, cô sợ mọi người phát hiện ra gương mặt đỏ bừng của mình. Nãy giờ cứ nghĩ đến nụ hôn tối qua đến đờ cả người ra, nếu mà bị họ phát hiện thì xấu hổ chết đi được. Nhưng do vội vã ăn để che dấu sắc mặt của mình khiến cô bị sặc cơm rồi ho sặc sụa. Cô xấu hổ che miệng ngẩng đầu cười hối lỗi với mọi người, nào ngờ bắt gặp ánh mắt Tần Phong đang lướt qua mình, cơn sặc càng dữ dội hơn khiến cô xấu hổ không dám ngẩng đầu thêm lần nào nữa, chẳng những mặt mà toàn thân cô như bốc cháy.

Ăn cơm xong, 5 người họ bị Nguyên Thu gọi ở lại bàn giao công việc.

- Nhiều đây tiền chợ à. Chị định bảo tụi tôi mua cái gì chứ – Lê Phương tức giận cầm số tiền ít ỏi trong lòng bàn tay siết chặt. 500 trăm ngàn tiền chợ cho gần 30 người trong đoàn và mấy cô giáo cùng mười mấy em nhỏ trong trại.

- Đúng vậy. Phải mua thức ăn có đầy đủ chất dinh dưỡng ọi người ăn. Nếu mọi người không được bồi bổ đầy đủ thì không đủ sức khỏe làm việc. Khi đó các cô đừng mong tốt nghiệp được nếu không điểm quân sự – Nguyên Thu nhếch môi cười rồi buông ra một câu đe dọa.

- Vậy thì tụi em muốn đổi công việc. Chứ bao nhiêu đây tiền thì xin lỗi cũng chỉ bằng tiền ăn trong một ngày của mấy người nhà em. Cho nên xin lỗi em thấy mình không đủ khả năng lo cho từng đó người – Phương Hồng tức giận nói, cô hất mặt thách thức Nguyên Thu sau khi rút tiền từ tay Lê Phương đặt xuống bàn.

- Công việc đã được phân chia hết rồi, ai bảo các cô tới trễ làm chi. Ở đây đã có sẵn gạo và rau, vậy thì nhiều đây sao lại không đủ. Tiền tôi cứ để đó, các cô có làm hay không làm thì tùy các cô. Kinh phí dự trù mỗi ngày chỉ có bao nhiêu thôi, tôi không thể đưa hơn cho các cô được. Nếu tới giờ mà mọi người vẫn chưa có cơm ăn thì các cô cứ tự liệu hồn.

- Nếu tụi tôi không biết nấu cơm thì sao hả. Vậy thì chị sai bảo ai đây – Ngọc yển tức giận ghiền rằng nhìn Nguyên Thu vặn hỏi.

- Nếu các cô không biết nấu cơm thì chỉ có thể trách mẹ các cô không biết dạy – Nguyên Thu châm biếm nói, cô ta rõ ràng cố tình nói như vậy để chọc giận và xỉ nhục chẳng những là nhóm họ mà còn có ba mẹ của họ nữa. Nói xong quay người bỏ đi cười đắc ý.

- Chị...- Phương Hồng tức giận định nhào vô đánh Nguyên thu trước sự sỉ nhục của cô ta. Nhưng Minh Trang và Hải Quỳnh là hai người nãy giờ vẫn im lặng không nói gì thấy vậy bèn kéo Phương Hồng lại.

- Buông tay ra, tui phải đánh cho chị tao một trận mới được – Phương Hồng vùng người ra khỏi hai người bạn, quyết không thể bỏ qua cho Nguyên Thu.

- Thôi đi, người mà cần phải đánh chị ta là tui với nhỏ Trang kia. Hai đứa tui đúng là không được mẹ dạy nấu ăn tử tế cho nên đến giờ vẫn chưa nấu được bữa cơm nào ra hồn. Nhưng mà đừng vì chuyện này mà gây ra ầm ĩ. Ở đây không chỉ có sinh viên tụi mình mà còn có các cô và các em nhỏ, đừng làm xấu hình tượng tụi mình trong mắt họ – Hải Quỳnh vội vàng khuyên nhủ.

- Chẳng lẽ bỏ qua cho chị ta vậy sao – Lê Phương bực tức hỏi.

- Quân tử trả thù mười năm chưa muộn mà, mà có thấy tao để yên cho đứa nào ăn hiếp mình chưa. Nếu vậy thì uống công mười năm học võ của tao quá – Minh Trang cười cười đáp, nhưng ánh mắt đầy phần nộ.

- Huống hồ lần này, chị ta mắc sai lầm lớn nhất à sỉ nhục má tụi mình.

- Được, tao nghe lời tụi mày – Phương Hồng hít thật sâu để lấn áp cơn giận trong lòng.

- Bây giờ phải đi chợ mới được. Vấn đề là phải mua gì với số tiền ít ỏi này – Ngọc Yến than thở.

- Yên tâm đi, tao không học được khả năng nấu ăn, nhưng mánh khéo ngã giá khôn lỏi tao cũng học được không ít – Minh Trang hất chân mày cười ranh ma nói.

5 người phải ì ạch đèo nhau chạy xe đạp mất mười phút mới tới được cánh cửa chợ.

- Một chết được, cái thời đạp xe giữ eo của tao đã qua rồi – Minh Trang than thở khi đặt chân xuống cửa chợ. Cô được giao nhiệm vụ chở Hải Quỳnh.

- Đừng nói là bà, tụi đạp xe một mình mà còn thấy mệt nữa là – Phương Hồng cũng vừa thở vừa nói.

- Lâu rồi không đạp xe, không ngờ lại mệt giữ vậy – Ngọc Yến xua xua tay mệt nhọc nói.

- Đó là tại vì bình thường tụi bây lười tập thể dục quá đó. Chứ tập hàng ngày như tao thì đâu có mệt – Lê Phương cười trêu tụi bạn. Trong cả nhóm chỉ có cô và Hải Quỳnh là sắc mặt vẫn tươi rói rói.

- Haiz! Đến xe đạp tao còn hông biết đi nữa là ...- Hải Quỳnh cười than. Từ nhỏ đến lớn đều là anh hai cô chở đi học, sau này là Minh Trang và Phương Hồng.

Vào chợ hỏi giá cả một vòng chợ, cả 5 người đều xanh cả mặt.

- Chết tiệt, đành bỏ tiền túi ra mua cho đủ thôi – Phương Hồng tức giận ***** thề.

- Không ngờ cái xã nhỏ như vậy mà giá cả cũng chẳng rẻ hơn chỗ tụi mình là bao. Đồ ăn lên giá quá mà – Lê Phương lắc đầu nói.

- Giờ công phu ngã giá của bà ra đi Trang – Ngọc Yến bắt lực kêu.

- Lâu rồi tao không có đi chợ, không ngờ cái gì cũng lên giá chóng mặt quá. Công phu của tao cũng chỉ bớt được vài ngàn mà thôi. Kì kèo nhiều quá không khéo dân hàng thịt nó vác dao chém, dân hàng rau chọn rau thúi vào mặt cho coi – Minh Trang cũng lắc đầu khi biết được giá của 1 ký thịt là bao nhiêu.

- Chết thì chết, đến nước này thì đành liều vậy. Bớt được tý nào hay tý đó vậy – Phương Hồng quả quyết lên tiếng.

Minh Trang và Phương Hồng chạy đến ngay hàng thịt của một chú có cái vòng eo phì nhiêu bự bằng vòng ngực và vòng mông cộng lại. Minh Trang chỉ chỉ trở trở hỏi hết giá thịt này đến giá thịt khác đến độ ông bán thịt muốn hết kiên nhẫn luôn. Lượn một vòng sau đó, cô quyết định nói:

- Chú ơi, con nghe mọi người khen là người tốt bụng nhất ở đây, là người phóng khoáng và vui tính, lại có lòng thương người nữa. Thịt của chú là thịt chất lượng hảo hạng không đâu sánh bằng, vừa rẻ vừa ngon. Được mua từ heo nhà chứ không phải là heo công nghiệp cho nên độ an toàn cao hơn, không sợ dịch bệnh, không sợ thuốc tăng trọng, đúng không chú.

Nghe lời khen ngợi không ngớt, chú bán thịt heo vội vã gật đầu thừa nhận, cười hớn hở nói:

- Con nói đúng đó, chú sống ở đây từ nhỏ đến lớn, người ra kẻ vào trong chợ đều là người quen cho nên chú thường chọn loại heo tốt nhất để bán ọi người kéo ảnh hưởng danh tiếng. Mà heo này là do gia đình chú đích thân nuôi nên rất đảm bảo.

- Ồ...chú giỏi quá. Cháu ngưỡng mộ chú vô cùng – Phương Hồng nghe vậy cũng vội hòa vào khen.

- Mà mấy đứa ở đâu mới tới à, sao chú ít thấy mấy đứa quá vậy – Ông chú hàng thịt heo thắc mắc hỏi.
- Dạ, tụi cháu đều là sinh viên “nghèo”... – Minh Trang chớp lấy thời cơ đáp, rồi nhấn mạnh chữ “nghèo” – ...tham gia chiến dịch tình nguyện làm công tác đoàn. Tụi cháu ở chỗ cái trại trẻ mồ côi mé bờ sông đó chú.
- Ờ..ờ...chú có biết cái trại trẻ đó. Lâu lâu mọi người trong chợ cũng góp một ít để giúp các cô trên đó nuôi bọn nhỏ – Chú bán thịt cũng thật thà nói.
- Quả đúng là trăm nghe không bằng mắt thấy, chú thiệt là người tốt bụng mà – Minh Trang reo lên tán thưởng khiến chú bán thịt nở mũi đỏ hết lên.
- Thấy chú bán thịt có vẻ xuôi lòng, Minh Trang bèn hắng giọng giả vờ thở dài nói:
- Thật ra tụi cháu được sai đi chở mua thức ăn, nhưng chú cũng biết đó, ở đó ai cũng nghèo hết. Cho nên ăn uống thường không đủ chất. Mà giá đồ ăn đồ uống bây giờ lại rất đắt, tiền đưa cháu đi chợ ít quá, cháu đang không biết mua gì để cho 50 miệng ăn đây. Mua rau không thì không có đủ dinh dưỡng, mà mua thịt thì...haiz...mắc quá.
- Tụi cháu chỉ có 500 ngàn ột ngày ăn thôi. Tính ra thì một người chỉ có 10 ngàn tiền chợ thôi – Phương Hồng gờ từ 500 ngàn vờ khổ sở nói.
- Chắc là chú không bán được cho tụi con nhiều đâu haiz..., tụi con không làm phiền chú nữa, để con tìm chỗ nào đó, bán thịt đỡ đỡ mua tạm vậy – Minh Trang thở ra một cái rồi kéo Phương Hồng bỏ đi.
- Vừa bước đi vừa đếm ...1...2...3

31. Chương 31

Hai người bước đi qua mấy hàng bán mà vẫn chưa thấy chú bán thịt kêu lại thì mặt nhăn nhó đầy đau khổ khi biết rằng kế hoạch nịnh nọt để giảm giá của mình bị phá sản. Lén quay đầu nhìn về phía sau thì thấy Hải Quỳnh và Ngọc Yến đang tới lựa mua.

- Bớt chút nữa được không chú – Hải Quỳnh giương đôi mắt tròn xoe giọng hiền lành năn nỉ chú bán thịt.
- Bớt nữa thì lấy gì mà ăn hả cháu – Chú bán thịt gườm gườm nhìn Hải Quỳnh đáp.
- Qua bên kia đi, bên kia hình như thịt ngon hơn bên này mà giá cũng bằng nhau – Ngọc Yến nhón nhón chân nhìn qua quầy thịt kế bên gật gật đầu tán thưởng.
- Nhưng mình thấy chú này nhìn có vẻ thật thà tốt bụng mà – Hải Quỳnh mắt uơu ướu nhìn chú bán thịt – Mua của chú ấy tốt hơn.
- Nhưng chú ấy không chịu bớt thêm nữa, mà tụi mình thì làm gì có đủ tiền – Ngọc Yến hít một hơi nói – Thôi qua bên kia đi.
- Chú ơi, chú bớt thêm chút nữa nha chú. Con nấu được món ngon con sẽ nói với mọi người là do món thịt của nhà chú bán vừa ngon vừa rẻ nên mới được như thế. Nha chú ...- Hải Quỳnh lại nhìn chú bán thịt với đôi mắt trong veo khiến người khác nhìn vào không nở từ chối.
- Đi mau....kẻo trưa rồi – Ngọc yến bèn nắm tay Hải Quỳnh đi nơi khác.

Quả nhiên chú bán thịt tuy có bề ngoài xấu xí nhưng lòng dạ lại tốt vô cùng. Thấy hai đứa tiu nghỉ bỏ đi thì kêu lại:

- Hai đứa uốn mua cái gì, nói cho chú xem để chú coi bớt được cái nào thì bớt cho – Nhưng sau đó, chú cúi người xuống nói nhỏ – Nhưng không được nói với ai đâu nha.

Hai đứa liền hôn hờ gật đầu, rồi chỉ chỉ trỏ trỏ mua được với gần như giá rẻ bất ngờ lại còn được tặng thêm phần xương vụn, còn hẹn lần sau đến sẽ giảm cho. Minh Trang và Phương Hồng trở mắt nhìn nhau một hồi như không thể tin được.

- Để tui lấy cho bà cục đá – Phương Hồng vừa nói vừa nhìn dáo dạt xung quanh.
- Chi vậy – Minh Trang quay đầu chau mày nhìn bạn mình nghi ngờ.
- Để bà đập vào chân mình chứ chi – Phương Hồng đáp tỉnh rụi.
- Tui nói cho bà biết, trăm sai ngàn sai, nịnh nọt không bao giờ sai – Minh Trang nhất quyết khẳng định lập trường của mình.
- Vậy sao nịnh khô nước miếng luôn mà cái ông chú béo ị đó không động lòng chứ – Phương Hồng cười trêu trọc.
- Đừng hời tui, hời ổng đi – Minh Trang quê quá bực bội gất.

Sau khi cơm nước xong, Lê Phương bèn thì thầm bên tai của mấy đứa bạn.

- Tối giờ xả stress rồi – Nói xong huýt sáo đi thẳng.

Ra đến ngoài cô chạy đi tìm Tần Phong.

- Anh Phong, cho em mượn điện thoại anh tí nha, điện thoại em hết tiền rồi – Minh Trang cười hì hì nhìn Tần Phong về chờ đợi.

Tần Phong bèn lấy điện thoại trong túi đưa cho cô, cô vội vàng cầm lấy rồi vẫy tay tạm biệt sau khi nói:

- Cho em mượn dùng nha, dùng xong em trả anh.

Nói rồi, Minh Trang chạy biến đi tới chỗ của tụi bạn.

- Mượn được chưa? – Phương Hồng nôn nóng hỏi.

Minh Trang không trả lời cô cười hì hì giơ cái điện thoại ra sau đó đá đá chân mày để vài cái với vẻ mặt gian vô cùng.

Bốn người kia, không ai bảo ai cười thầm trong bụng. Sau đó họ liền nhắn một tin nhắn rồi nhanh chóng gửi đi.

- Hehe...đi chợ về là tao thấy ngay cái ổ này – Lê Phương nhìn cái tổ kiến trên cái cây tràm trước cổng.
- Mà hồi nãy bà nhắn gì vậy – Hải Quỳnh hỏi.
- Anh chờ em ở cây tràm ngoài cổng – Phương Hồng cười gian nói – Thế nào chị ấy cũng r à xem.

Quả nhiên, Phương Hồng vừa nói xong thì thấy Nguyên Thu xuất hiện, cả nhóm vội vã núp vào bên kia hàng rào.

- Qua chút nữa đi – Ngọc Yến reo thầm khi thấy Nguyên Thu đứng không đúng vị trí mong muốn của họ.
- Kệ đi, cứ bắn đi – Phương Hồng mong muốn coi trò vui nên thúc giục.
- Từ từ để tao lấy hơi một cái đã – Minh Trang vội đáp rồi hít một hơi thật sâu rút cái giàn ná ra luồn viên sỏi nhỏ vào dây ná rồi bắt đầu nhắm. Mục tiêu là cái ổ kiến ở phía trên. Nhưng Minh Trang lại bắn hụt và viên đá rơi ngay trùng đầu Nguyên Thu.
- Ui da – Nguyên Thu nhăn nhó rên rồi đưa mắt tìm xung quanh. Cả nhóm vội vàng núp vào, cắn chặt môi im lặng, tim đập thình thịch căng thẳng sợ Nguyên Thu phát hiện.
- Sao bà bảo xưa nay bá bắn bách phát bách trúng mà – Phương Hồng đập vào vai Minh Trang một cái hỏi.
- Hồi trước tao đi ăn cắp ở vườn cây nhà người ta. Lấy đá bắn đuổi chó chưa bao giờ trật, lâu rồi không bắn nên mới lự nghề như thế. Nhất định lần này sẽ thành công – Minh Trang gườm mục tiêu lần nữa rồi hạ quyết tâm bắn trúng.

Họ lén lút nhìn Nguyên Thu và điều đáng nói là cô ta sau cú đạn vừa rồi đã đứng ngay chỗ họ muốn.

- Cổ lên, tao tin tưởng mày – Lê Phương cổ vũ.

Minh nắm chặt cây đàn ná, nhìn chăm chú cái tổ kiến to đang đang được lá bao bọc tròn vo trên đỉnh đầu Nguyên Thu, nuốt nước miếng cái ột rồi thả tay. Viên đá bay khỏi giàn ná với tốc độ nhanh nhất có thể và đập đúng ngay chính giữa của cái bọc tổ kiến kia. Vì tổ kiến được làm bằng mấy sợi tơ trắng mỏng manh dính những chiếc lá lại với nhau cho nên bị một lực va mạnh thì ngay lập tức vỡ tan ra và hàng ngàn con kiến rơi xuống đồ ngệt.

Và người đứng bên dưới là Nguyên Thu lãnh hết gần như trọn vẹn cái tổ kiến lửa đỏ rực rỡ kia, chỉ một giây sau đó là tiếng hét thất thanh của Nguyên Thu sau đó là cảnh tượng Nguyên Thu vừa nhún nhảy vừa phải kiến trên người khiến cho đầu tóc rũ rượi cả lên đến buồn cười. Cả nhóm nhìn thấy cảnh tượng đó thì mím chặt môi cười đến nội thương vì không dám cười lớn.

Sau khi Nguyên Thu đã bỏ chạy đi xa thì cả nhóm mới phá ra cười nắc nẻ, cười rung cả cái cây họ đang dựa sau lưng. Kết quả là đã động vào một tổ ong trên cây. Những con ong bị quấy rầy cảm thấy tức giận bắt đầu vỗ cánh tạo âm thanh lớn.

Phương Hồng phát giác ngay bèn hô to:” Có ong ong, mau chạy đi”

Cả nhóm thất kinh vội vã chạy bạt mạng tìm đường thoát thân. Rõ ràng là hại người nên bị trời hại lại.

Cuối cùng cũng chạy được vào dãy nhà tránh được lũ ong rồi mới đứng lại thở hồng hộc, nhưng họ thấy vui vì chơi khăm được Nguyên Thu.

- Làm vậy có hơi ác – Hải Quỳnh nhìn thấy cảnh đó thì trong lòng hơi áy náy.

- Quên đi, hãy nghĩ đến việc, chúng ta bị chị ấy hành thì sẽ thấy vui thôi – Phương Hồng lên tiếng gạt đi.

- Được rồi, dù sao cũng đã phá chị ta rồi, nói gì cũng vậy thôi , về đánh một giấc đi – Minh trang liền đứng thẳng người bảo.

Tất cả đều tán thành, Hải Quỳnh quay người đi trước, không ngờ vừa đi qua khúc quẹo đã chạm ngay Tần Phong. Vốn làm chuyện xấu xong lại đang lẩn tránh Tần Phong vì nụ hôn đêm trước nên thấy Tần Phong, Hải Quỳnh bối rối lúng túng định thụt lùi lại, ai ngờ lại bá vào Ngọc Yến đang đi tới, liền bị hất mạnh về phía trước bổ nhào vào Tần Phong không kịp phòng bị nên cả hai đều ngã xuống.

Tay Hải Quỳnh đặt trên hai vai của Tần Phong, hai tay anh vòng ôm lấy eo cô, hai thân người sát vào nhau. Điều đáng nói là môi cô đập vào môi Tần Phong, nếu cảnh tượng này trên giường, bảo đảm người ta sẽ hiểu lầm ngay rằng hai người bọn họ có gian tình với nhau.

Hải Quỳnh thừa nhận cô không có kinh nghiệm với những tình huống bất ngờ ngược ngùng này, chỉ có thể đờ người kinh hoàng nhìn người nằm dưới mình với gương mặt từ từ đỏ bừng lên đến tận mang tai. Cả người cô như có nguồn điện chạy qua, nhất là khi cô cảm nhận được hơi thở đầy quyến rũ của anh đang phả ra, môi cô chạm vào môi anh lại có hương vị ngọt ngào không thể diễn tả được.

- Hai người không sao chứ? – Minh Trang lên tiếng hỏi phá tan không khí ngược ngùng của hai người.

Giật mình, Hải Quỳnh vội vã ngồi dậy khỏi người Tần Phong. Tần Phong cũng từ từ ngồi dậy, bình thần phủi bụi trên người xem như không có chuyện gì xảy ra cả.

- Này Hải Quỳnh à, không ngờ em tấn công quyết liệt quá đó nha. Hôm qua lén lút hôn người ta, hôm nay lại tiếp tục hôn bất ngờ. Có phải em thích Tần Phong rồi không. Nói đi, anh đây làm mai cho hai người – Công đang đi phía sau Tần Phong nhìn thấy tất cả những vấn mở miệng treo ghẹo.

Nghe Công trêu ghẹo thì Hải Quỳnh càng thấy xấu hổ đến đỏ mặt, cô hết nhìn Tần Phong đang nghiêm sắc mặt đến nhìn Công đang cười giễu thì mắt rưng rưng mếu máo:

- Em không có mà, chỉ là vô tình va trúng thôi.

Hải Quỳnh sợ Tần Phong hiểu lầm vội vàng phủ nhận, sau đó mếu máo chạy đi.

- Này! Anh giỡn thôi mà – Công thấy Hải Quỳnh chạy đi thì nói theo nhưng Hải Quỳnh vẫn cứ tiếp tục chạy.
- Này! Hàng Việt Nam chất lượng kém, em thấy hàng của anh kém đến nỗi biến thành bà cô già nhiều chuyện rồi đó – Minh Trang nổi cáu mắng sau đó nhét điện thoại vào tay Tần Phong nói – Trả anh.
- Đồ bà tám – Phương Hồng, Lê Phương và Ngọc Yến bèn lên tiếng mắng rồi sau đó vội vàng chạy theo Hải Quỳnh.
- Sao kì vậy, đúng là đồ con gái mà, tụi nó chọc mình, mình cũng có nói gì đâu, cậu nói xem, tụi con gái có khó chịu hay không? – Công nhìn theo bốn người bọn họ thì ngơ ngác nói.
- Đồ nhiều chuyện – Tần Phong cũng buông một câu rồi bỏ đi.
- Sao khó hiểu vậy, đàn ông và đàn bà đều khó hiểu cả. Chẳng lẽ mình đúng là thuộc thế giới thứ ba nên không hiểu sao trời – Công nhìn theo tự hỏi.

32. Chương 32

Anh trong mắt em.

Từ lúc biết Hải Quỳnh nói dối, trong lòng Khánh Vũ lúc nào cũng đầy những ý nghĩ lo lắng và sợ hãi. Quen Hải Quỳnh đã 3 năm rồi, cho nên anh biết rõ những biểu hiện khác thường của Hải Quỳnh dạo gần đây.

Cô hay ngồi ngẩn ngơ im lặng như người mất hồn, có đôi lúc cô lại lén lút nhìn anh như muốn nói điều gì đó, trong đôi mắt lộ rõ vẻ sợ sệt nhưng cuối cùng cô lại chọn lựa biện pháp im lặng khiến cho lòng Khánh Vũ càng như cô ngọn lửa tàn phá thêu ruy ý trí còn sót lại trong lòng anh.

Mặc dù anh bảo Nguyên Thu là hiện giờ Hải Quỳnh mất trí nhớ sẽ không thể nào nhớ ra Tần Phong là ai ngoại trừ việc anh ta là tổng giám đốc của cô, còn Tần Phong lại không biết Hải Quỳnh bị mất trí nhớ, chỉ có thể nhận được sự hờ hững xa cách trong tiếp xúc với cô mà thôi.

Nhưng mà trong thâm tâm Khánh Vũ luôn lo sợ ...lo sợ một ngày nào đó Hải Quỳnh sẽ nhớ ra mọi chuyện, hay Tần Phong biết được việc Hải Quỳnh đã quên anh. Vậy thì chuyện gì sẽ xảy ra sau đó, Khánh Vũ không dám nghĩ.

Chuyện năm xưa, nếu không phải tại anh và Nguyên Thu thì chắc chắn Hải Quỳnh và Tần Phong sẽ không xa nhau. Nếu như Hải Quỳnh biết được sự thật, chắc chắn cô sẽ hận anh. Nghĩ đến cái nhìn chán ghét và oán hận của Hải Quỳnh dành mình thì Khánh Vũ thấy tim đau nhói đầy sợ hãi. “Không được, bằng mọi giá, anh cũng không để cô nhớ lại” – Khánh Vũ tự nhủ rồi cuối cùng cầm điện thoại gọi cho Phương Hồng.

- Lâu quá rồi tụi mình mới có dịp đi mua sắm với nhau – Phương Hồng cười hớn hở lựa hết chỗ quần áo này đến chỗ quần áo kia cùng bốn người bạn thân.

- Ừm...dạo này tụi mình ít gặp nhau – Minh Trang gật gật đầu tán đồng.

Hải Quỳnh không có hứng thú mua sắm, cô chỉ đi theo mấy đứa bạn cho vui, nhìn tụi bạn say mê chọn đồ cô thấy hơi buồn nên lang thang qua những hàng trang sức nhìn ngắm.

Cô nhìn thấy một chiếc nhẫn rất đẹp, không cầu kỳ nhưng lại có sức hút, cô chỉ tay vào mặt kính cười nói với cô nhân viên bán hàng:

- Cho em xem chiếc nhẫn này một chút.

Cô nhân viên vui vẻ mở tủ lấy ra đặt trước mặt Hải Quỳnh, còn không quên giới thiệu một câu:

- Em thật có mắt, đây là thiết kế được yêu chuộng nhất hiện nay. Công ty chị nhập về có 5 chiếc thôi.

Hải Quỳnh cười nhẹ ướm thử chiếc nhẫn vào trong ngón tay giữa của mình. Bàn tay nuột nà thon nhỏ lại trắng hồng của cô khi ướm chiếc nhẫn vào càng thêm xinh đẹp.

- Em đeo chiếc nhẫn này rất hợp, càng làm nổi bật bàn tay xinh đẹp của em – Cô bán hàng hết lời khen ngợi.

Hải Quỳnh khẽ cười trước lời khen kiểu nịnh bợ để cô đồng ý mua chiếc nhẫn nhưng càng nhìn Hải Quỳnh cũng cảm thấy rất thích, cô nhìn ngắm chiếc nhẫn một chút rồi định hỏi giá nào ngờ từ sau lưng có tiếng nói:

- Đúng là rất hợp.

Hải Quỳnh giật mình quay đầu nhìn lại phía sau lưng mình, cô nhân viên bán hàng cũng ngẩng đầu nhìn lên rồi tròn mắt suýt xoa, không ngờ chàng trai trước mặt hai người lại đẹp trai và phong độ vô cùng. Nhưng ngay sau đó cô nhân viên có vẻ hơi thất vọng khi mà bên cạnh chàng trai lại có một cô gái xinh đẹp đi bên cạnh, cô gái còn khoát tay chàng trai trông vô cùng thân mật chứng tỏ hai người họ vốn là tình nhân của nhau.

- Tổng giám đốc – Hải Quỳnh lúng túng khi nhìn vào mắt Tần Phong, cô thấy ánh mắt anh chiếu vào người mình, một đôi mắt sâu ẩn chứa cái nhìn thiết tha đến cháy bỏng khiến cô bối rối vội cúi đầu không dám ngẩng đầu nhìn lần thứ hai.

- Chiếc nhẫn này bao nhiêu tiền – Nguyên Thu nhìn thấy ánh mắt Tần Phong cứ nhìn theo Hải Quỳnh thì trong lòng cảm thấy khó chịu vô cùng.

Cô nhân viên nghe xong thì thoáng bối rối vô cùng, cô nhìn Hải Quỳnh rồi nhìn Nguyên Thu thở dài nói:

- Xin lỗi chị, chiếc nhẫn này ở đây chỉ còn một chiếc thôi.

- Cô nghĩ là cô ấy có đủ tiền mua chiếc nhẫn này hay sao – Nguyên Thu lớn tiếng lên giọng hách dịch nói.

Cô nhân viên ngơ ngác nhìn Hải Quỳnh thầm đánh giá. Hải Quỳnh thở dài một cái rồi tháo chiếc nhẫn trong tay ra. Đúng là chiếc nhẫn này dù cô chưa biết giá nhưng xét về độ tinh xảo của nó thì chắc là khá đắt.

Nhưng giọng nói khinh thường người khác của cô gái trước mặt khiến cô cảm thấy vô cùng giận, dù là người hiền lành nhưng cô cũng không thể không có một chút nổi giận nào. Hải Quỳnh ngẩng đầu lên nhìn Nguyên Thu định nói rằng: “ Chiếc nhẫn này đúng là rất đắt nhưng tôi cũng không nghèo đến nỗi không thể mua một chiếc nhẫn. Còn một người giàu như cô vì có gì mà phải tranh mua nhẫn với một người bình thường như tôi”.

Nhưng không ngờ cô vừa mới ngẩng mặt lên lời vẫn chưa kịp nói thì Tần Phong đã lên tiếng trước, giọng anh khi nổi giận trông thật đáng sợ:

- Đủ rồi, trước mặt anh, xin em hãy ăn nói tôn trọng người khác một chút.

Nguyên Thu tái cả mặt lại, mím môi quát mắt nhìn Hải Quỳnh đầy căm ghét. Hải Quỳnh phớt lờ ánh mắt của cô ta quay sang nhìn Tần Phong nói:

- Không sao đâu tổng giám đốc. Đừng vì tôi mà làm mất hòa khí giữa hai người, dù sao cô ấy cũng là bạn gái của anh.

Lần này người nhìn Hải Quỳnh với cặp mắt đầy oán giận là Tần Phong, anh lạnh lùng hất tay đang bám chặt lấy tay anh của Nguyên Thu ra. Hải Quỳnh có chút chột dạ, cô không biết là mình đã nói sai điều gì khiến Tần Phong nhìn mình đầy giận dữ như thế, cô cảm thấy căng thẳng và mệt mỏi mỗi khi đối diện với Tần Phong.

Cô quyết định tháo chiếc nhẫn ra đặt trên bàn rồi nhìn cô bán hàng nói:

- Xin lỗi chị, em nghĩ chiếc nhẫn này không hợp với em. Em nghĩ cần một chiếc nhẫn khác tốt hơn mới xứng với mình, chiếc này cứ nhường lại cho chị ấy đi.

- Cô...- Nguyên Thu tức giận trừng mắt nhìn Hải Quỳnh, cô không ngờ Hải Quỳnh lại dùng lời nói biểu thị sự khinh thường cô đến vậy. Chiếc nhẫn không xứng đáng với Hải Quỳnh mà xứng đáng với cô, tức là đang hạ thấp con người cô. Nguyên Thu cảm thấy tức nhưng lại không thể làm gì Hải Quỳnh đành hậm hực nhìn cô không chớp mắt.

Hải Quỳnh cười nhẹ trước sự tức giận của Nguyên Thu rồi nói:

- Xin lỗi tổng giám đốc, tôi có việc phải đi trước .

Nói rồi cô quay lưng bỏ đi một mạch đến quầy quần áo tìm bốn đứa bạn.

- Vậy tôi gói chiếc nhẫn này lại cho chị nha – Cô nhân viên e dè nhìn Nguyên Thu hỏi.

- Gói gì mà gói, chiếc nhẫn tầm thường này mà xứng với tôi sao – Nguyên Thu bức tức quát.

Cô nhân viên cả kinh khi bị mắng đành cúi đầu chịu đựng nhưng trong lòng một bụng mắng **** Nguyên Thu.

- Chúng ta đi chỗ khác đi anh – Nguyên Thu bám lấy cánh tay Tần Phong định kéo anh khỏi nơi này. Cô thầm mắng mình tại sao hôm nay lại muốn đi đến nơi này làm gì để rồi đụng độ Hải Quỳnh. Cô càng cảm thấy bức bối hơn khi mà vẻ chán nản của Tần Phong khi đi cùng cô lại trở nên phấn khởi khi nhìn thấy Hải Quỳnh.

Cho đến khi cô đến quầy trang sức thì Tần Phong không thể kiềm lòng mà bước lại gần càng khiến cô nổi giận trong lòng quyết phải sỉ nhục Hải Quỳnh một phen cho hả giận nào ngờ lại phản tác dụng về phía mình.

Tần Phong lạnh lùng gỡ tay Nguyên Thu ra khỏi tay mình, anh đành mặt nhìn cô nói:

- Anh thấy mệt lắm không muốn đi nữa, nếu em muốn mua gì thì cứ việc mua, anh sẽ thanh toán hết cho em. Mau trả sợi dây lại cho anh.

- Em nói rồi, nếu anh làm em vui thì em mới trả – Nguyên Thu cong môi vờ nhõng nhẽo đáp rồi bám lấy tay Tần Phong lần nữa định kéo anh đi.

Không ngờ sắc mặt của Tần Phong càng lạnh lùng hơn, anh hất thẳng tay Nguyên Thu ra không một chút nể nang gì nhìn cô trừng trừng cảnh cáo:

Em dám lợi dụng lúc anh ngủ say mà lấy cắp sợi dây chuyền của anh, anh có thể kiện em về việc này. Anh đã nhượng bộ đưa em đến đây rồi thì em cũng nên biết điều mà trả cho anh, nếu không anh không khách sáo đâu.

Mặt Nguyên Thu tái lại không phải vì sợ mà vì giận. Cô không ngờ trong ba năm qua, không ngày nào mà cô không tìm cách lấy lòng anh, không ngày nào mà cô không ở bên cạnh anh. Vậy mà anh chẳng màng đến cô dù chỉ một chút. Tất cả đều tại Hải Quỳnh.

Cô hậm hực mở túi lôi ra sợi dây chuyền màu trắng sáng lấp lánh rồi thẳng tay quăng mạnh xuống dưới sảnh. Tần Phong tức giận ném cho cô ánh mắt cảnh cáo rồi quay đi nhặt sợi dây chuyền lên vuốt ve một cách cẩn thận và cảm thấy nhẹ nhõm vì sợi dây không bị hư tổn gì sau cú quăng mạnh của Nguyên Thu. Nguyên thu nhìn thấy cảnh đó thì đau lòng mắt rưng rưng nói:

- Tại sao anh lúc nào cũng hờ hững đối với em vậy chứ. Em lúc nào cũng vì anh, làm gì nghĩ gì cũng đều là anh. Còn cô ta thì sao, cô ta thản nhiên đùa cợt, bắt cá hai tay, rồi biến mất để lại cho anh vết thương lòng. Sau đó lại xuất hiện làm như không có gì tiếp tục đùa cợt với anh. Vậy mà anh lại nâng niu cái vật của cô ta để lại như là báu vật, anh có biết anh khiến em đau lòng lắm không.

- Đó là chuyện của anh – Tần Phong hờ hững đáp.

Ai nói anh không đau lòng, ai nói anh không hận. Năm đó, khi Hải Quỳnh bỏ đi, anh đã rong ruổi tìm cô khắp mọi nơi, đau đớn đến điên dại. Đứng chờ đợi van xin bốn người bạn của cô nói cho anh biết chút tin tức gì của cô, nhưng tất cả đều hoài công cả . Anh đau buồn đến nỗi bỏ đi ra nước ngoài du học chỉ mong có thể quên được cô. Nhưng đau khổ là càng muốn quên thì lại càng nhớ.

Khi trở về nước, điều anh ao ước nhất là có thể được gặp mặt cô , anh không quảng thời gian đứng đợi bên ngoài trường chờ mấy người bạn của cô xuất hiện. Cuối cùng cũng có thể gặp được họ....

- Anh là đồ ngốc....- Nguyên Thu nhìn Tần Phong đau lòng mắng rồi giậm chân bỏ đi cắt đứt dòng suy nghĩ miên man của anh.

Tần Phong khẽ cười thầm nghĩ:” Anh đúng là một thằng ngốc, thằng ngốc si tình”. Rồi siết chặt sợi dây truyền trong tay mình đến nỗi cảm nhận được vết hằn của sợi dây trong lòng bàn tay mình.

- Tần Phong...

Tiếng gọi nhỏ phía sau lưng Tần Phong vang lên, anh khẽ quay người nhìn lại. Người gọi anh là Minh Trang, cô đã chứng kiến vẻ mặt đau khổ của anh khi cầm sợi dây truyền trong tay. Cô biết rõ sợi dây truyền đó, cảm thấy xót xa cho Tần Phong mà lên tiếng gọi.

33. Chương 33

Minh Trang tiến lại gần Tần Phong nhìn anh đầy ngỡ ngàng, đã gần một năm họ không gặp nhau rồi. Đối với Tần Phong, Minh Trang vẫn có coi như một người anh thân thiết. Cô nhìn Tần Phong mỉm cười chào:

- Đã lâu không gặp.

- Đã lâu không gặp – Tần Phong cũng gật đầu chào lại.

- Anh vẫn giữ sợi dây truyền đó sao? – Minh Trang đưa mắt liếc nhìn sợi dây truyền trong tay Tần Phong nhẹ nhàng hỏi.

- Lúc nào anh cũng mang nó bên mình cả – Tần Phong chưa xót đáp.

Từ lúc Hải Quỳnh ném sợi dây truyền này xuống đất rồi quay lưng bỏ đi sau đó là biến mất thì Tần Phong đã xem nó như báu vật của đời mình, anh gìn giữ nó cẩn thận bên cạnh mình, bởi vì nó là thứ mang hình bóng của cô.

Minh Trang nhìn vẻ mặt đau buồn của Tần Phong thì thấy thương cảm vô cùng. Năm đó dù là sự hiểu lầm đi chăng nữa nhưng mọi chuyện đã không còn có thể cứu vãn được. Quá khứ giữa hai người họ cứ để nó ngủ yên theo năm tháng như vậy chớ đánh thức nó làm gì, để rồi những điều đau đớn lại lần nữa nhen lên.

Cô mấp má môi nhiều lần muốn nói lời khuyên nhủ nhưng lại không đủ can đảm để nói ra những lời tàn nhẫn kia nhất là khi cô biết được tình cảm của Tần Phong vẫn dành cho Hải Quỳnh đậm sâu dù rằng không gian và thời gian giữa họ được kéo dài tận 3 năm. Đột nhiên cô nghĩ đến câu nói:” Những người có duyên với nhau rồi cũng sẽ gặp nhau.

Tần Phong và Hải Quỳnh, hai người này đã định sẵn có duyên với nhau cho nên lần nữa họ lại gặp nhau. Chỉ có điều họ đã trở thành hai người xa lạ với nhau. Hít một hơi, cuối cùng Minh Trang cũng quyết định thốt ra những lời tàn nhẫn để cắt đứt mối nhân duyên của hai người bạn họ tại đây.

- Tần Phong, hãy quên Hải Quỳnh đi. Cô ấy đã chọn việc rời bỏ anh và tìm kiếm cuộc sống mới. Vậy thì anh hãy dứt khoát dứt bỏ những hồi ức cũ để làm gì. Hãy để cho cuộc sống của Hải Quỳnh trôi qua yên ổn và anh hãy chọn một cuộc sống mới mà không có sự tồn tại hình bóng của Hải Quỳnh. Như vậy vừa là lối thoát cho cả hai người.

Nếu anh cứ giữ khư khư cái kỷ niệm ngốc nghếch kia trong khi Hải Quỳnh đã quên nó từ lâu rồi thì người đau khổ chỉ có anh mà thôi. Hãy dứt khoát như vậy.

- Quên ư – Tần Phong cười đau đớn nói – Nếu có thể anh cũng muốn quên đi từ lâu rồi. Chỉ có điều anh đã in hình bóng của Hải Quỳnh quá sâu đậm vào tim của anh rồi, trừ khi em bảo anh cắt bỏ trái tim này thay bằng một trái tim mới nếu không thì anh khó mà có thể quên được Hải Quỳnh.

- Tần Phong...- Minh Trang khẽ kêu lên.

- Đừng nói nữa...anh biết em vì muốn tốt cho anh nên mới nói như vậy. nhưng mà em có biết không, nếu dễ dàng quên đi thì anh đã không yêu cô ấy – Tần Phong trầm buồn nói, anh cảm thấy lòng ngực đau nhói.

- Nếu như không thể quên, vậy thì tại sao năm xưa anh lại làm như thế chứ – Minh Trang bực tức gất lên.

- Năm xưa là do anh say rượu – Tần Phong thở dài đáp

- Anh nói cái gì, lúc đó anh đang say sau – Minh Trang kinh ngạc thốt lên.

- Trong lúc đau lòng khi bị Hải Quỳnh lừa dối cho nên anh đã uống rất nhiều. Trong cơn say mơ màng anh đã nhìn Nguyên Thu thành Hải Quỳnh, cho nên...- Tần Phong khẽ nhắm mắt thở dài kể

Bây giờ Minh trang đã vỡ lẽ ra tất cả mọi chuyện, năm xưa cô chỉ mơ hồ phỏng đoán mọi việc nhưng chưa có cơ hội kiểm chứng. Xem ra tất cả đều giống như cô nghĩ. Nhưng mà bây giờ dù biết rõ hết mọi sự thật thì sao chứ, hai người bọn họ liệu có thể trở lại với nhau hay không, hay là càng khiến mọi chuyện trở nên rắc rối hơn.

Minh Trang giờ đứng giữa hai con đường đầy chông gai, dù chọn con đường nào đi chăng nữa thì cũng đều không phải giải pháp tốt nhất cho họ. Nhìn bộ dạng buồn khổ của tần Phong cô cảm thấy thương cảm, nhưng nhớ lại tiếng nấc nghẹn đau lòng của Hải Quỳnh và nhớ lại cảnh cô ấy vật vờ đối diện với tử thần thì Minh trang lại thấy đau đớn và căm hận Tần phong. Cô nhìn Tần Phong oán trách:

- Anh đúng là đồ ngốc. Sao anh có thể nghi ngờ tình cảm mà Hải Quỳnh năm xưa đã dành cho anh được chứ. Hải Quỳnh hiền lành như thế, khờ khạo như thế, anh nghĩ cô ấy lấy gì để gạt anh, tại sao lại gạt anh, tại sao anh không nghe cô ấy giải thích mà cứ vu chụp mọi tội lỗi lên cô ấy. Anh bây giờ thấy đau khổ , nhưng có biết Hải Quỳnh còn đau khổ hơn anh gấp trăm ngàn lần. Bây giờ anh có muốn nói anh yêu cô ấy đến chừng nào cũng muộn rồi.

Cô ấy đã nhận lời làm vợ Khánh Vũ, anh hãy tránh xa cô ấy ra , trả lại cho cô ấy chuỗi ngày bình yên đi. Coi như em cầu xin anh, cầu xin anh đừng làm phiền đến cuộc sống của cô ấy nữa có được không.

- Minh Trang ...- Tần Phong khẽ kêu tên cô trong hồi hận.

Tần Phong không có lời gì để phản bác lời chất vấn buộc tội của Minh Trang. Cô nói rất đúng, là năm xưa anh mù quáng không chịu nghe Hải Quỳnh giải thích, không thèm nghe cô nói đã đuổi cô tránh xa, không thèm nghe điện thoại của cô, không thèm đọc tin nhắn của cô đã xóa mất.

Thậm chí ngay cả khi anh biết người con gái trong vòng tay mình không phải Hải Quỳnh nhưng lại thấy cô đang đứng nhìn anh và Nguyên Thu hôn nhau, anh chẳng những không đẩy Nguyên Thu ra mà còn hôn đáp lại chỉ với mục đích khiến hải Quỳnh tức giận để thỏa mãn cơn ghen của bản thân anh.

- Nói hay lắm – Tiếng Phương Hồng đột nhiên vang lên phía sau hai người bọn họ khiến cả hai giật mình.

Phương Hồng bước đến bên hai người bọn họ với ánh mắt gằn gộc, trừng trừng nhìn vào Tần Phong hằn học nói:

- Tôi nói cho anh biết, xin anh từ nay về sau ngoài quan hệ giữa ông chủ và nhân viên ra thì anh và hải Quỳnh không còn bất cứ quan hệ nào nữa. Anh thấy đó, Hải Quỳnh đã coi như không hề quen anh. Anh cũng đừng có mặt dày mà bám theo cô ấy nữa. Hay là anh không cam tâm khi bị Hải Quỳnh bỏ rơi nên mới nhất định đi tìm cô ấy cho bằng được.

Người như anh thiếu gì con gái bám theo, hãy để cho Hải Quỳnh sống yên ổn bên Khánh Vũ. Anh ấy mới là người thật sự yêu thương Hải Quỳnh và có thể cho cô ấy cuộc sống hạnh phúc và bình yên.

Phương Hồng nhìn Tần Phong với ánh mắt giận dữ quyết ngăn chặn mối quan hệ giữa Hải Quỳnh và Tần Phong. Khánh Vũ đã tìm cô nhờ cô giúp đỡ. Nhìn thấy Khánh Vũ đau buồn khiến trái tim Phương Hồng như bị ai thắt lại đến đau đớn. Cô nhất định bảo vệ hạnh phúc cho người mình yêu dù rằng hạnh phúc đó chính là nỗi đau trong lòng cô.

- Anh hãy nhớ đó, nếu anh mà cứ quấy rầy Hải Quỳnh, tôi sẽ không tha cho anh đâu. Hạng người như anh khiến tôi khinh bỉ – Phương Hồng ghìen răng cảnh cáo rồi kéo Minh Trang đi.

Tần phong nhìn theo bóng dáng hai người bọn họ mà trong lòng đau đớn. Anh không hề trách họ vì đã mắng anh khinh thường anh, nhưng anh lại không muốn nghe lời của họ mà rời xa Hải Quỳnh. Khó khăn lắm anh mới gặp lại cô.

Phương Hồng kéo cả nhóm ra khỏi trung tâm mua sắm, cô không muốn để cho Hải Quỳnh biết là mọi người có quen biết Tần Phong. Bọn họ định rủ nhau cùng đi uống nước thì Lê Phương chợt nhớ ra một chuyện.

- Thôi chết rồi, tao quên mất là anh Công hẹn tụi mình đi uống nước, nghe nói anh ấy đang chuẩn bị lấy vợ. Chắc là hẹn tụi mình đi uống nước rồi gửi thiệp luôn thể.

- Ảnh hẹn mấy giờ – Ngọc Yến nhìn đồng hồ trên tay hỏi.

- 3 giờ rưỡi – Lê Phương đáp.

- 4 giờ kém 10 rồi – Minh Trang lo lắng liếc nhìn Hải Quỳnh khẽ rên lên.

- Gần tới giờ rồi, vậy mọi người đi đi, mình dạo chơi thêm chút nữa rồi đón xe về nhà – Hải Quỳnh nhìn bọn bạn thì biết là họ định đi gặp đàn anh cùng trường đại học nên lên tiếng. Trước giờ cô rất ít khi gặp bạn bè ở trường đại học của mấy đứa bạn thân của mình.

Nghe Hải Quỳnh nói mấy từ “dạo chơi thêm chút nữa” thì Phương Hồng cảm thấy sợ. Cô sợ lỡ như Hải Quỳnh gặp mặt Tần Phong ở trong đó thì không chừng Tần Phong sẽ lại bám lấy Hải Quỳnh mà tuy vẫn chuyện năm xưa. Cô thà để Quỳnh gặp mặt Công còn hơn, vội nắm tay Hải Quỳnh giữ lại nói.

- Hồng chở Quỳnh đi thì có nghĩa vụ trở Quỳnh về. Cứ đi chung tụi mình, rồi lát mình đưa về còn hơn là lang thang một mình buồn lắm

Ba người còn lại khẽ liếc nhìn nhau đành chịu.

Cả 5 người đến chỗ hẹn thì đã thấy Công ngồi chờ với ly cà phê đã tan đá gần hết.

- Hihi...chào anh, lâu quá không gặp, bỏ qua vụ đến trễ của tụi em nha – Lê Phương cười khi nhìn thấy Công.

Công đang định lên tiếng cười trách thì bỗng khựng lại khi nhìn thấy người phía sau lưng Ngọc Yến. Cô khác với trước đây khá nhiều. Mái tóc ngắn ngang vai đã để dài phủ lưng còn để tóc mái ngắn. Gương mặt bầu bĩnh giờ đây cũng nhọn hơn, thân hình cô dường như gầy đi rất nhiều. Nếu không nhìn kỹ có lẽ cũng khó nhận ra. Thời gian đúng là có thể làm con người thay đổi.

- Hải Quỳnh – Công không kiềm được bèn kêu lên.

- Anh biết em hả – Hải Quỳnh ngơ ngác mở to đôi mắt đen lấp lánh của mình chớp chớp nhìn Công tò mò hỏi.

Công sững người khi nghe Hải Quỳnh hỏi mình câu hỏi đó. Nhưng sau đó anh lấy lại tâm trạng của mình nhanh chóng, anh cười nói:

- Con bé này, lâu rồi không gặp nhưng có cần tuyệt tình đến nỗi giả vờ không nhận ra anh như vậy chứ. Hay tại vì anh càng ngày càng đẹp trai phong độ cho nên em không nhận ra.

Hải Quỳnh cảm thấy bối rối cực kỳ khi nghe Công nói vậy, cô đưa mắt nhìn các bạn dò hỏi. Bốn người còn lại dù rằng đã nghĩ đến hoàn cảnh này trước khi đưa Hải Quỳnh đến đây nhưng cũng cảm thấy bối rối không biết phải giải thích sao nữa.

Minh trang liền hươ ngả ly cà phê trên bàn của Công đổ vào cái váy màu xanh của Hải Quỳnh. Cô vờ ăn năn nói:

- Tiêu rồi, xin lỗi nha, mình thấy khát định cầm ly uống một ngụm, không ngờ vụng về để đổ ly cà phê như thế. Phương, bà đưa Hải Quỳnh vào toilet chùi kỹ đi. Chùi cho thật kỹ đó nha, chứ để lâu vết cà phê khó giặt ra lắm.

Minh trang vừa nói vừa nháy mắt với Lê Phương, Lê Phương hiểu ý liền dắt tay Hải Quỳnh đi về hướng toilet. Đợi hai người họ đi xong thì ba người mới thở dài ngồi xuống bàn trước con mắt nghe hoặc của Công.

- Bà dùng cách gì cũ xì vậy hả – Phương Hồng cười trêu Minh Trang.

- Đây là cách kinh điển nhất đó – Minh Trang cũng cười đáp.

- Có ai nói cho anh biết là đã xảy ra chuyện gì hay không? – Công cũng gieo mình ngồi xuống đưa mắt đảo dáo dác nhìn khắp lượt ba người bọn họ.

Cả ba người đều nghiêm sắc mặt ngồi thẳng nhìn Công hỏi:

- Lâu rồi anh có gặp Tần Phong hay không? – Minh Trang tăng hắng vài cái rồi lên tiếng hỏi.

Công suy nghĩ một lát rồi quyết định nói:

- Anh mất liên lạc với Tần Phong khi cậu ấy ra nước ngoài du học.

- Vậy anh nghe em kể nha – Ngọc Yến trịnh trọng nói. Sau đó cô kể vắn tắt mọi chuyện với Công.

Công nghe xong thì cũng giật mình không thể tin được là có chuyện như vậy xảy ra. Anh đã gắng hỏi Tần Phong nhiều lần, nhưng Tần Phong vẫn nhất quyết giữ im lặng không nói gì sau đó lặng lẽ bỏ đi du học.

Không ngờ mọi chuyện lại như vậy.

- Anh biết rồi...nghĩa là hiện nay Hải Quỳnh hoàn toàn không nhớ gì trong thời gian năm nhất đại học cả. Nghĩa là con bé cũng không nhớ gì chuyện giữa mình và Tần Phong và hiện giờ đang quen với thầy Vũ.

Cả bọn gật đầu.

- Bây giờ anh cũng coi như chỉ mới gặp Hải Quỳnh một lần thôi, hôm nay là lần thứ hai phải không?

Cả bọn lại tiếp tục gật đầu. Công ngả người dựa vào ghế, hai tay day day đầu.

Khi Hải Quỳnh và Lê Phương bước ra thì thấy không khí đã vui vẻ trở lại:

- Không ngờ anh nhanh chóng tìm được cô gái kiểm tra chất lượng hàng việt nam của anh – Minh Trang cười phá lên trêu chọc khi Công kể về chị dâu tương lai của họ

- Con bé này, lâu rồi không gặp, sao miệng lưỡi vẫn cứ như xưa thế hả. Sau này ai mà dám cưới – Công lườm Minh Trang một cái giễu môi nói.

- Sau này không có ai cưới em, em sẽ chạy đến nhà anh ăn trộm. Tại vì anh cứ trù ẻo em không có ai cưới hoài – Minh Trang cười tươi đáp lại

- Được rồi, anh mày sẽ tìm một đám tốt mà gả cho – Công vuốt mũi Minh Trang nói.

- Xì ...ai mà ham. Hôn nhân là nắm mồ của hạnh phúc, em chẳng dại bước vào nắm mồ đó nhanh như anh đâu. Anh cưới vợ sớm thế này khối cô khóc hận mất – Minh Trang lè lưỡi trêu.

- Cứ để họ khóc hận còn hơn để họ ôm mộng ngàn thu – Công vênh mặt nói.

Hải Quỳnh và Lê Phương đi ra ngồi xuống đối diện với Công. Lê Phương cười tươi hỏi:

- Nãy giờ nói gì mà vui vẻ vậy?

- Đang bàn đến chuyện cưới vợ cho anh xong chừng nào mới gả chồng cho em – Công hóm hỉnh nói.

- Xì....- Lê Phương lườm Công một cái hừ mũi.

Hải Quỳnh ngồi im lặng nhìn Công dò xét, Công liền đằng hắng vài cái nhìn cô nói:

- Chắc là em quên anh rồi. Thật ra thì chúng ta cũng chưa nói chuyện với nhau lần nào nên có lẽ em lúc đó em chẳng để ý đến anh. Thôi bỏ đi, bây giờ chúng ta làm quen cũng không muộn. Anh tên Công...

Hải Quỳnh nhìn sự thay đổi của Công thì cảm thấy kỳ lạ vô cùng. Rõ ràng lúc bắt đầu anh chào cô với vẻ thân mật vô cùng gần gũi như là giữa họ có sự thân thiết như anh em. Vậy mà bây giờ anh lại nói cô và anh chưa từng trò chuyện lần nào. Cô không phải là đồ ngốc mà không nhận ra thái độ của mọi người và sự cố ý hắt lty cả phê vào vấy mình của Minh Trang. Nhưng cô im lặng cười xã giao nói với Công:

- Chào anh

Sau đó họ trò chuyện thêm một lúc rồi chia tay nhau đi về. Vừa chào tạm biệt cả nhóm xong thì Công lập tức gọi điện thoại ngay:

- A lô- Giọng câu gắt đầy vẻ khó chịu của Tần Phong vang lên – Này ông rảnh quá nên tối ngày gọi điện tìm tôi nói chuyện à.

- Tên tiểu tử này, tuần này mới có 7 lần thôi mà – Công cười hì hì đáp – Lần này gọi điện cho ông là có tin cơ mật cần báo.

- Thôi bỏ đi...tin cơ mật của cậu không đáng tin bao giờ, mình bận lắm, cúp máy đây – Tần Phong hờ hững đáp, không hứng thú với xái tin cơ mật mà Công sắp sửa báo.

- Liên quan đến Hải Quỳnh đó...- Công liền nói nhanh.

Tần Phong đang định cúp máy thì bỗng khựng lại hỏi dồn

- Là tin gì?

- Bình tĩnh nghe tôi nói nha – Công chậm rãi nói từng lời trong sự nóng lòng chờ đợi của Tần Phong.

.....

- Mọi chuyện cụ thể thế nào thì mình không biết, chỉ biết đại loại như thế thôi. Đó là lí do Hải Quỳnh nghỉ học một cách kỳ lạ như thế – Công tóm lại một câu sau khi kể xong.

Nghe Công kể xong, cánh tay cầm điện thoại của Tần Phong buông thõng xuống, chiếc điện thoại bàn rơi xuống va vào đất tạo ra một âm thanh lớn.

- A lô...- Công hét lên trong điện thoại nhưng Tần Phong không còn nghe thấy nữa.

Hóa ra không phải là cô lạnh lùng xem như anh không tồn tại mà là cô thật sự quên mất sự tồn tại của anh trong ký ức của cô. Tần Phong cảm thấy hoang mang vô cùng, anh muốn biết rõ mọi chuyện đã xảy ra như thế nào. Phải tìm hiểu cho rõ, nhất định phải tìm hiểu. Anh cầm điện thoại lên gọi cho Minh Trang :

- Anh muốn em trả cho anh món nợ một năm trước.

34. Chương 34

Tần Phong ngồi thần thờ bên điều thuốc đang cháy dở, những tàn thuốc rơi *** trên sàn nhà lúc nào mà anh không hề hay biết, dường như đã làm cháy xém một góc thảm. Những ký ức đau đớn năm nào bỗng hiện về trong tâm trí anh.

- Cậu có muốn đánh cá không? – Khánh Vũ nhìn Tần Phong mỉm cười, hai chân mày chau lên vẻ đắc ý nói.

- Thầy muốn đánh cá cái gì? –Tần Phong nhướn to mắt nhìn Khánh Vũ

- Đánh cá vị trí của cậu trong lòng của Hải Quỳnh – Khánh Vũ nhếch môi cười nói – Nếu trong lòng cô ấy cậu không phải là người quan trọng nhất, thì lập tức rời xa cô ấy.

- Ý thầy là sao? –Tần Phong nhúu mày hỏi.

- Ý của tôi là cậu đang tự đề cao vị trí của mình trong lòng Hải Quỳnh quá.Cô ấy chẳng qua chỉ muốn trêu tức cậu, muốn trả thù cậu mà thôi – khánh Vũ đáp.

- Trả thù...tôi không hiểu thầy đang nói gì, tôi và cô ấy có thù hằn gì nhau mà phải trả – Tần Phong cười mỉa mai cho ý nghĩ của Khánh Vũ.

- Cậu không tin sao? – Khánh Vũ quắc mắt hỏi.

- Đúng vậy...

- Vậy thì cậu hãy nghe cái này đi nha – Khánh Vũ mỉm cười nói rồi đưa ra trước mặt Tần Phong một cái máy ghi âm nhỏ và một mảnh giấy ghi địa chỉ và thời gian rồi nói tiếp – Nghe xong rồi thì cậu hãy đến theo địa chỉ này để biết có thêm bằng chứng chứng minh những điều trong đó hoàn toàn là sự thật.

Nói xong Khánh Vũ bỏ đi, để mặt Tần phong ở lại. Tần Phong nghi hoặc mở máy ghi âm ra nghe. Bên trong máy là giọng nói của Phương Hồng vang lên.

- Từ sau lần đi công tác đoàn về thì Hải Quỳnh đã tức giận mà tuyên bố với tụi em là nhỏ nhất định phải khiến Tần Phong sống không bằng chết. Nhỏ Minh Trang bảo rằng cách khiến cho đàn ông sống không bằng chết là đâm bẹp lòng tự tôn của họ, bóp nát trái tim của họ. Nghĩa là làm cho họ yêu mình sau đó thì đá họ đi khiến cho họ mãi mãi ôm vết thương lòng. Đây là cách trả thù tàn nhẫn nhất. Thầy xem cuối cùng thì Hải Quỳnh cũng thành công khiến cho Tần Phong yêu nhỏ hết mực.Haha...

Tiếng cười của Phương Hồng trong đoạn băng ghi âm như lưỡi dao đâm vào lòng Tần Phong đến rướm máu anh không ngờ người mà anh hết lòng yêu thương chỉ xem anh như trò chơi với ý định trả thù cho việc anh gây ra tổn thương cho cô ở lần đi công tác tình nguyện.

Tần Phong lấy điện thoại ra gọi cho Hải Quỳnh, nghe giọng nói thì thầm của cô phía bên kia vang lên:

- Tần Phong ...

- Em đang làm gì?

- Em hả...em đang ở bên ngoài – Tiếng Hải Quỳnh rất nhỏ, dường như là đang sợ người kế bên nghe thấy.

- Ở đâu...anh đến đón em – Tần Phong lên tiếng gặng hỏi.

- Không cần đâu – Hải Quỳnh vội vàng lên tiếng từ chối – Em bận chút chuyện, anh cứ ở nhà chờ em lát nữa em đến tìm anh.

Nói rồi Hải Quỳnh nhanh chóng cúp máy không để Tần Phong nói thêm lời nào. Thái độ của Hải Quỳnh mấy hôm nay rất lạ. Bây giờ càng lạ hơn nữa, lòng Tần Phong bỗng cảm thấy bức bối vô cùng. Anh thần thờ nhìn chiếc điện thoại đã hiện màn hình nền rồi lặng lẽ cúp máy.

Tần Phong nhìn tờ giấy ghi địa chỉ trong tay mình xong rồi vò nát, tay run lên đầy giận dữ, anh quyết định đi đến điểm hẹn trong tờ địa chỉ này.

Khánh Vũ đã đến trước anh và đang nhâm nhi ly cà phê của mình. Thấy Tần Phong đi vào, Khánh Vũ không nói gì chỉ mỉm cười im lặng lơ đãng quay mặt đi nơi khác.

Tần Phong định đi đến bên bàn của Khánh Vũ nào ngờ Nguyên Thu từ đâu chạy đến kéo tay anh lôi đi đến cái bàn khuất phía sau lưng của Khánh Vũ. Người bên này nhìn sang chỉ có thể thấy được đỉnh đầu nhấp nhô của ghế đối diện mà thôi, bởi tầm nhìn đã bị thành ghế che phủ, đây cũng là nguyên nhân mà Khánh Vũ chọn quán này. Nguyên Thu nhấn mạnh Tần Phong ngồi xuống ghế rồi lên tiếng bảo:

- Chờ một chút đi, sự thật anh muốn biết sắp tới rồi.

Nói xong cô ngồi xuống bên cạnh Tần Phong âm thầm quan sát chiếc bàn mà Khánh Vũ đang ngồi. Ly cà phê trên bàn của Tần phong đang tan chảy thì từ ngoài cửa một bóng dáng vô cùng quen thuộc mở cửa bước vào.

Hải Quỳnh hôm nay mặc chiếc váy yêu thích nhất của cô, mái tóc kẹp chiếc kẹp rất đẹp một cách điệu đà. Cô khoát tay thân mật với một chàng trai ăn bận lịch sự và phong độ nhã nhặn, trông hai người đi bên cạnh nhau rất xứng đôi.

Nét mặt Hải Quỳnh tươi cười đầy rạng rỡ, cô cười tít cả mắt nói lú lo điều gì đó với chàng trai bên cạnh mình. Cứ như tất cả nụ cười của cô chỉ tập hợp xung quanh chàng trai đó.

Hải Quỳnh khoát tay chàng trai tiến thẳng đến cái bàn mà Khánh Vũ đang ngồi, khẽ gọi :

- Thầy! Xin giới thiệu với thầy, đây là bạn trai của em.

Khánh Vũ có chút khựng lại khi nhìn chàng trai trước mặt, sau đó khẽ ngượng cười chào. Chàng trai cũng lịch sự mỉm cười đáp lại rồi lịch sự kéo ghế ngồi cho Hải Quỳnh. Cô nhân viên của quán liền ngay sau đó tiến lại nhẹ nhàng hỏi:

- Hai vị dùng gì ạ.

- Cho một sinh tố sapoche cà phê, một cà phê, cảm ơn – Giọng ấm áp và nhẹ nhàng đầy lịch sự của chàng trai lại thêm gương mặt cực kì khôi ngô của anh ta khiến cô nhân viên trẻ thoáng đỏ mặt.

Anh ta không cần hỏi ý kiến của Hải Quỳnh đã tự mình gọi cho cô điều này chứng tỏ anh ta và Hải Quỳnh vô cùng thân thiết đến độ biết rõ mọi sở thích của cô.

Hải Quỳnh nhìn sắc mặt của cô nhân viên rồi đợi khi cô ấy đi khỏi thì phì cười khẽ lườm yêu chàng trai một cái, chàng trai đó cũng khẽ đáp lại cái lườm trách móc của Hải Quỳnh bằng một nụ cười yêu thương khẽ đưa tay xoa đầu cô thật nhẹ nhàng. Trông họ như một đôi tình nhân yêu thương nhau đầy hạnh phúc.

Khánh Vũ dù đã biết được thân phận thật sự của chàng trai đó cũng không khỏi ghen tị, hướng hồ là Tần Phong hoàn toàn không biết gì. Anh chứng kiến cảnh tượng đầy yêu thương mùi mẫn kia, trái tim Tần Phong không khỏi xót xa đau đớn. Anh nhìn nụ cười nở trên môi của Hải Quỳnh mà cảm thấy hận vô cùng. Chỉ muốn bước tới xé nát nụ cười ấy ra thành ngàn mảnh cho thỏa lòng ghen của mình.

Khánh Vũ đã hỏi rất nhiều chuyện giữa hai người bọn họ, chàng trai kia trả lời rành rẽ như đã thuộc rõ từng thói quen từng sở thích của cô. Họ cứ như là thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau chưa xa rời.

Tần Phong đau đớn bóp chặt cái ly trà trong lòng bàn tay mình đến độ khiến cho nó xuất hiện những vết rạn, nguyên Thu trông thấy thì hoảng hốt vội nắm lấy tay Tần Phong ngăn lại, cô không sợ nứt ly mà chỉ sợ mảnh ly vỡ sẽ cửa nát tay Tần Phong.

Nhưng cô đâu biết rằng Tần Phong thà rằng để ảnh ly cửa nát bàn tay mình còn hơn nhìn thấy cảnh Hải Quỳnh âu yếm thân mật bên chàng trai khác như vậy.

Tần Phong chỉ hận không thể bước đến mà bóp nát Hải Quỳnh ra để nụ cười của cô biến mất khỏi tâm trí anh. Chẳng ai có thể hiểu được sự đau đớn trong lòng anh lúc này.

Nguyên Thu khẽ cười trước ơn giận dữ của Tần Phong.

Tần Phong không muốn chứng kiến cảnh tượng này thêm được nữa, anh đứng bật dậy bước ra ngoài. Nguyên Thu cũng vội vàng đứng lên đuổi theo. Cô cố tình lên tiếng gọi :

- Tần Phong...

Hải Quỳnh nghe tiếng gọi giật mình ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Tần Phong đang giận dữ bước tới, mặt cô hơi tái lại, nhưng ngay sau đó cô mỉm cười đứng dậy nhìn Tần Phong gọi

- Tần Phong.

Tần Phong phớt lờ định bước thẳng ra ngoài nhưng không ngờ lại bị Nguyên Thu kéo giữ lại. Chàng trai bên cạnh Hải Quỳnh cũng đứng dậy bên cạnh cô. Hải Quỳnh mỉm cười nhìn Tần Phong nói:

- Tần Phong, đây là Hiếu Huy – Cô cố ý nhấn mạnh tên “Hiếu Huy”

Nhưng Tần Phong đã giật mạnh tay ra khỏi Nguyên Thu và bỏ đi ra khỏi quán. Nhưng khi anh ra khỏi quán, bước chân anh chậm lại như đang chờ đợi. Chờ đợi sự đuổi theo và giải thích của Hải Quỳnh nhưng cuối cùng chỉ có sự thất vọng tràn trề. Tần Phong ghiền rằng bước đi không ngoái đầu lại để giữ gìn lòng tự trọng đàn ông của anh.

Anh đi đến quầy bar uống rượu mặc cho điện thoại reo vang liên tục, anh không còn hứng thú nghe nữa. Rồi sau đó là một loạt tin nhắn. Nhưng Tần Phong cũng không buồn đọc, anh thả tay xóa nó đi. Anh đã cho cô cơ hội giải thích, nhưng cô đã để vuột mất rồi.

Nguyên Thu từ nãy giờ vẫn theo sát Tần Phong nhưng cô chỉ im lặng, ngồi bên cạnh không ngăn cản, mặc cho Tần Phong uống đến say. Đến khi Tần Phong đã say đến nỗi dạ dày cuộn lên nhưng anh vẫn muốn uống thì lúc đó Nguyên Thu mới bước lại khuyên ngăn.

- Đủ rồi, vì một cô gái như vậy thì không đáng đâu.

Cô giành lấy ly rượu trong tay của Tần Phong uống cạn sau đó nắm lấy cánh tay anh quàng lên cổ mình, định dìu Tần Phong trở về. Nhưng Tần Phong đẩy người cô ra, tiếp tục rót rượu vào ly tìm hơi men để quên đi nỗi đau trong lòng mình, anh nói trong hơi men

- Em cứ mặc kệ anh đi.

- Em thật không hiểu, cô ta có gì đáng để anh vì cô ta mà đau khổ đến như vậy – Nguyên Thu không thể nhẫn nhịn được nữa bèn mắng – Chỉ có anh ngốc mới đặt hết tình yêu cho cô ấy.

- Phải! Em nói đúng, anh chính là đồ ngốc – Tần Phong khẽ cười đau đớn, khóe mắt vì những lời này mà che phủ màn mắt, nhưng anh sẽ không khóc, sẽ không khóc, bởi vì nếu anh khóc, anh sẽ gục ngã ngay.

Nguyên Thu bất lực đành thở dài nhìn Tần Phong chua xót. Cô không ngờ rằng Tần Phong lại có lúc rơi vào lưới tình không lối thoát đến như vậy.

Ngay lúc đó, một tin nhắn của Hải Quỳnh báo tới, Tần Phong nhìn điện thoại khẽ cười mĩa mai một cái rồi uống cạn chai rượu trên bàn rồi lảo đảo bước ra về. Nguyên Thu thấy vậy vội chạy đến đỡ. Tần Phong không hất tay cô ra nữa mà để mặc cô dìu mình đi, cả hai nhanh chóng đón taxi trở về nhà Tần Phong.

Hơi men bốc lên đỉnh đầu, khiến đầu óc Tần Phong choáng váng, khóe miệng anh hơi chếch lên toàn thân một mùi rượu nồng nặc. Anh chìm vào giấc ngủ trong vòng tay của Nguyên Thu.

Phải rất khó khăn Nguyên Thu mới đưa được Tần Phong cao lớn về đến nhà dưới sự trợ giúp của bác tài xế taxi. Sau khi bỏ cho ông ta thêm một ít để ông ta ra về, Nguyên Thu mới đi lấy một chiếc khăn nóng lau người cho Tần Phong.

Cô nói lỏng cổ áo ra để cho Tần Phong thấy dễ chịu, rồi đưa tay lau phía vòng cổ anh, nhưng tay vừa chạm vào thì bị Tần Phong chụp lấy rồi khẽ gọi:

- Hải Quỳnh.

Nguyên Thu mím môi một cái rồi khẽ nói:

- Ừm...

- Hải Quỳnh... – Tần Phong khẽ hỏi hoảng gọi lần nữa.

Lần này Nguyên Thu không đáp.

- Tại sao lại lừa gạt anh...tại sao...anh yêu em...Hải Quỳnh...

Tần Phong khẽ kéo Nguyên Thu nhào vào lòng mình rồi đè cô ngã xuống giường chiếm lấy môi cô một cách thô bạo.

35. Chương 35

Nguyên Thu bị Tần Phong đè xuống hôn thì cảm rác đầu rác ở bờ môi cô vùng người xô Tần Phong sang một bên rồi bật dậy. Nhưng Tần Phong trong cơn say loạn như một người điên nhanh chóng bật dậy giữ tay cô lại tiếp tục mân mê môi cô, lần này anh nhẹ nhàng hơn.

Nguyên Thu có chút chống cự nhưng yếu ớt vô cùng sau đó cô nín chặt bờ vai Tần Phong để trụ người trước nụ hôn như bão táp lại như sóng lặng của Tần Phong.

Một ý nghĩ thoáng vang qua trong đầu Nguyên Thu: Nếu như có và Tần Phong ngay lúc này xảy ra chuyện gì thì cô sẽ có anh mãi mãi. Bởi vì cô yêu anh, cô nguyện vì anh làm mọi việc. Cô muốn anh thuộc về cô, chỉ thuộc về cô.

Suy nghĩ ích kỷ đó đã khiến cho Nguyên Thu bất chấp mọi thứ, cô nồng nhiệt đáp lại nụ hôn của Tần Phong. Tần Phong trong cơn say nhìn Nguyên Thu mà cứ nghĩ người đó là Hải Quỳnh.

Cánh cửa phòng của Tần Phong bỗng hé ra, một bóng dáng quen thuộc bước vào rồi khựng lại trước cửa. Nụ cười trên môi Hải Quỳnh chợt tắt khi chứng kiến cảnh Tần Phong và Nguyên Thu đang ôm ấp nhau. Đôi mắt trong veo của Hải Quỳnh nhanh chóng biến thành sự đau đớn.

Tiếng cửa phòng mở ra khiến cho Tần Phong và Nguyên Thu đều giật mình nhìn lại. Cơn say dường như cũng tan biến mất một nửa, hiện ra trước mặt Tần Phong là ánh mắt đau đớn lẫn trách móc của Hải Quỳnh. Tần Phong nhìn rõ người con gái trong tay mình là Nguyên Thu chứ không phải Hải Quỳnh muốn đẩy Nguyên Thu ra xa tránh cho Hải Quỳnh hiểu lầm.

Nhưng đột nhiên ngọn lửa cháy trong lòng anh từ lúc thấy Hải Quỳnh tay trong tay với người con trai khác lại lần nữa bùng lên. Sự đau đớn vì bị lừa dối và phản bội khiến cho lý trí vốn dĩ đang mờ hồ trong cơn say của Tần Phong một lần nữa bị sự hờn ghen mà vùi lấp.

Anh giận dữ ôm lấy Nguyên Thu dán chặt nụ hôn lên môi cô, phớt lờ ánh mắt đau khổ của Hải Quỳnh như thể người con gái đứng trước cửa phòng anh vốn là không khí, là một dạng vật chất không tồn tại.

Hải Quỳnh chết sững trước cảnh tượng Tần Phong ôm lấy Nguyên Thu, nước mắt cô bỗng rơi xuống gương mặt xinh đẹp nhưng nét mặt đầy đau đớn. Môi Hải Quỳnh bị cắn mạnh đến chảy máu, sự đau khổ của cô khi chứng kiến cảnh này như muốn xe nát tim gan.

Cô đưa tay nắm lấy sợi dây truyền Tần Phong tặng giật mạnh, giây phút sợi dây truyền ấy rơi xuống dường như tim Hải Quỳnh như đã chết.

Giây phút nhìn thấy Hải Quỳnh rơi nước mắt thần trí của Tần Phong bỗng tỉnh táo lại, cũng như ngọn lửa trong lòng anh cũng bị dập tắt. Anh sẵn sàng đánh đổi tất cả để lấy lại những giọt nước mắt rơi trên mặt cô.

Nỗi hối hận trong lòng anh dâng lên, anh tự mắng mình tại sao nhất thời điên loạn như thế.

Tần Phong muốn đẩy Nguyên Thu ra để chạy đến ôm chặt lấy Hải Quỳnh, chỉ cần cô nói cô yêu anh. Tần Phong nguyện bỏ qua tất cả, anh sẽ xem như mình chưa từng nhìn thấy cảnh tượng đó. Anh sẽ xem đó là cơn ác mộng khi tỉnh lại sẽ biến mất.

Vào giây phút sợi dây truyền trên tay Hải Quỳnh rơi xuống mặt đất, tim Tần Phong co thắt lại, lòng anh mon men một nỗi sợ hãi mơ hồ. Anh vội vã đẩy Nguyên Thu đang ôm chặt lấy mình ra. Nhưng Hải Quỳnh đã quay lưng bỏ chạy, Tần Phong đứng bật dậy đuổi theo nhưng đã bị Nguyên Thu lao lên ôm lấy, cô ta khẽ kêu lên:

- Tần Phong, anh đừng đi. Em yêu anh.

Nhưng Tần Phong nóng lòng đuổi theo Hải Quỳnh bất chấp sự đeo bám của Nguyên Thu, anh lạnh lùng hất tay cô ra khiến cô ta té nhào lên giường.

Tần Phong vội vàng chạy đuổi theo, nhưng khi anh vừa ra khỏi cửa thì thang máy chứa Hải Quỳnh bên trong đã khép cửa lại. Tần Phong muốn ngăn lại nhưng không kịp, anh nhấn nút liên tục nhưng cánh cửa vẫn không mở ra, tức giận, anh đá mạnh vào cánh cửa thang máy đã khép lại rồi lao nhanh đến cầu thang thoát hiểm.

Trước đây Tần Phong thích ở trên cao để nhìn ngắm phong cảnh bên dưới. Nhưng giờ đây anh ước gì mình ở tầng thấp nhất. Anh chạy đến mô hình tuôn ra ướt đẫm áo mà chỉ chạy hết 10 tầng. Dạ dày anh co thắt lại bởi cơn say vẫn còn chéch choáng, Tần Phong chéch chân té ngã vẫn cố sức đứng dậy đuổi theo. Cuối cùng anh vẫn đuối kịp xuống bên dưới, anh thấy bóng dáng Hải Quỳnh đang đứng đó thì cảm thấy vui mừng nhẹ nhõm, nhưng ngay khi Tần Phong đuổi tới thì Hải Quỳnh đã lên chiếc taxi gần đó rồi cho xe chạy đi nhanh chóng.

Tần Phong bất lực nhìn theo chiếc taxi gọi tên Hải Quỳnh, nhưng cô không nghe thấy. Tần Phong nóng ruột chờ chiếc xe taxi tiếp theo chạy đến, liên tục gọi điện thoại cho Hải Quỳnh, nhưng cô không nghe máy.

Tần Phong không biết Hải Quỳnh đi đâu đành chạy đến ký túc xá xem cô có trở về không nhưng Lê Phương bảo Hải Quỳnh không trở về. Tần Phong lo lắng sốt ruột gọi điện thoại cho các bạn của Hải Quỳnh hỏi thăm, nhưng chẳng ai gặp cô cả, điện thoại Hải Quỳnh đã tắt máy. Tần Phong lo lắng chạy đi tìm Hải Quỳnh khắp nơi, chỉ chút nữa là chạy đến nhà Hải Quỳnh tìm, nhưng Lê Phương và Phương Hồng đã vội ngăn lại, chỉ sợ Tần Phong vừa xuất hiện trước cửa nhà thôi là từ nay về sau Hải Quỳnh sẽ không còn được đi đâu ngoài đi học.

- Anh cứ về đi, có gì ngày mai em sẽ gọi cho anh, Minh Trang và Ngọc Yến đều về nhà hết rồi, nói không chừng thế nào Hải Quỳnh cũng đến đó – Phương Hồng vội vàng khuyên can, ngăn chặn ý định điên rồ của Tần Phong, chơi với Hải Quỳnh từ nhỏ nên cô hiểu được tính khí của giáo sư Trình.

- Phải đó anh cứ về đi, có gì ngày mai tụi em sẽ nói cho anh biết, mà có chuyện gì xảy ra vậy? – Lê Phương bèn gặng hỏi.

- Chuyện dài dòng lắm – Tần Phong thở dài đáp, anh không biết nên kể thế nào, cơn say lại làm anh thấy dạ dày cuộn lên khó chịu, cứ muốn nôn.

Thấy bộ dạng Tần Phong như vậy, Phương Hồng và Lê Phương kịch liệt hối thúc anh về nhà nghỉ ngơi. Tần Phong đành miễn cưỡng ra về.

Về nhà Tần Phong mới biết Nguyên Thu đã bỏ về rồi, anh nhặt sợi dây truyền Hải Quỳnh quăng lại lên nhìn thấy cái mặt dây truyền long lanh hình giọt nước thì cảm thấy ân hận vô cùng. Trong một phút hờn ghen anh đã làm tổn thương Hải Quỳnh. Tần Phong mệt mỏi thả mình xuống giường, mắt khẽ nhắm nghiền. Lát sau anh khẽ mở mắt muốn gọi điện thoại cho Hải Quỳnh. Anh mới phát hiện ra tin nhắn cuối cùng của Hải Quỳnh nhắn ỉnh mà anh chưa kịp xóa. Tần Phong bèn mở tin nhắn ra đọc:” Tần Phong, nếu anh còn không nghe máy nữa thì em sẽ biến mất cho anh xem, cho anh hối hận suốt đời luôn”. Đây chỉ là tin nhắn kiểu hờn dỗi của những đôi tình nhân yêu nhau không có gì lạ lắm. Tần Phong nhìn tin nhắn đó thì thầm:

- Em làm được rồi, anh hối hận rồi.

Nhưng ngày hôm sau, Tần Phong đến tìm thì không thấy Phương Hồng và Lê Phương đâu cả, gọi điện họ cũng không bốc máy. Tần Phong sốt ruột gọi liên tục, cuối cùng cũng có người nhận máy của anh, nhưng chưa để anh kịp nói gì, người bên kia đã lớn tiếng mắng:

- Tần Phong! Anh là đồ khốn khiếp, anh đi chết đi, Hải Quỳnh có chuyện gì tôi sẽ nguyên rửa anh suốt đời.

Tần Phong nghe tiếng ***** mắng của Phương Hồng thì lo lắng vô cùng, bất chấp lời cảnh báo của Lê Phương, anh chạy như bay đến nhà Hải Quỳnh nhưng cánh cửa nhà khóa chặt. Anh đứng chờ cả một ngày nhưng vẫn không có ai trở về.

Lòng Tần Phong như có lửa đốt không ngừng, giọng Phương Hồng trong điện thoại vô cùng lo lắng và sợ hãi. Tần Phong như người mất phương hướng, anh không biết đi đâu tìm Hải Quỳnh đành đứng chờ ở trường học.

Nhưng chỉ có bốn người kia xuất hiện còn Hải Quỳnh thì không. Tần Phong đến trước mặt họ nhưng chẳng để anh kịp hỏi, họ đã nhìn anh như nhìn kẻ thù của mình. Minh Trang tức giận ghiến răng đấm cho Tần Phong một đấm rồi ghiến răng nói:

- Cút đi...tôi không muốn nhìn thấy cái bản mặt anh lần nữa.

- Anh là đồ khốn – Phương Hồng trừng mắt nhìn Tần Phong mắng.

Sau đó họ bỏ đi không thèm nghe Tần Phong giải thích cũng không cho Tần Phong cơ hội giải thích.

Hải Quỳnh đã thực hiện tin nhắn cuối cùng của cô là biến mất. Tần Phong điên cuồng đi tìm cô, chạy xuống đứng ở bên dưới nhà cô hết ngày này đến ngày nọ nhưng chẳng thể nào gặp được.

Sau đó Tần Phong gặp Khánh Vũ, Khánh Vũ nhìn Tần Phong cười nhạo hỏi:

- Sao hả, cậu thua rồi, từ nay về sau đừng đến tìm Hải Quỳnh nữa.

Tần Phong không đáp lời cứ thế bỏ đi.

Khánh Vũ vừa đi khỏi thì Nguyên Thu xuất hiện, cô nhìn Tần Phong bắt lực nói:

- Tần Phong, sao anh vẫn còn tìm cô ta, cô ta đã phản bội anh. Anh có biết không mấy hôm nay chuyện cô ta bắt cả hai tay nên bị anh đá đã lan ra khắp trường, cô ta xấu hổ quá không dám đến trường luôn.

Tần Phong ném cho Nguyên Thu một cái nhìn sắc bén khiến cô ta ngậm miệng luôn. Nhưng ngay sau đó Tần Phong nhận được tin Hải Quỳnh đã chuyển trường. Cô thật sự biến mất khỏi anh.

Điều thuốc cháy dở trên tay Tần Phong đã cháy hết. Tần Phong quăng mạnh nó vào một góc tường, lời của Minh Trang nói như thể sét đánh ngang đầu anh.

- Không phải. Câu nói của Phương Hồng vẫn còn một đoạn như vậy:” Haha...Ai dè cuối cùng lại tặng không cho người ta trái tim, yêu người ta lúc nào không biết, thầy nói xem có phải là ngốc nghếch lắm không?

Tần Phong ngạc nhiên vô cùng, thật không ngờ đoạn ghi âm đó đã bị cắt mất đoạn này. Minh Trang nhìn về mặt Tần Phong thì thở dài nói tiếp.

- Ba của Hải Quỳnh vốn là một nhà giáo nên dạy con rất nghiêm, lại rất thương yêu con gái. Cho nên lúc nào cũng giữ bên cạnh, không bao giờ để cô đi đâu xa khỏi tầm mắt. Lại cấm tuyệt đối chuyện yêu đương nhặng nhít ở tuổi mới lớn vì sợ ảnh hưởng đến việc học hành. Vì vậy, để có thể cùng bọn em tự do tự tại chuyển vào ký túc xá, Hải Quỳnh đã hứa với ba là tuyệt đối không yêu khi đang học. Điều này chắc anh cũng biết phải không? – Minh Trang nhìn Tần Phong dò hỏi.

Anh khẽ gật đầu. Chuyện này Hải Quỳnh đã kể cho anh nghe, cho nên thời gian cô về nhà là thời gian họ phải xa cách nhau.

- Vậy chắc anh cũng biết anh trai của Hải Quỳnh tên là Hiếu Huy chứ? – Minh Trang nhìn Tần Phong hỏi.

Tần Phong nhớ lại lúc đó:” Tần Phong, đây là Hiếu Huy.”, Hải Quỳnh đã cố ý nhấn mạnh tên người đó. “Anh trai em tên Hiếu Huy”, lúc Hải Quỳnh nói điều này thì Tần Phong đang tập trung chơi điện tử, anh luyện mãi mới tới được khúc này cho nên chỉ ừ hử cho qua chuyện. Nên không nghe được Hải Quỳnh nói anh trai mình tên gì, cũng quên mất ba cô là giáo sư trường đại học nào? Nếu không anh đã tìm được Hải Quỳnh từ lâu rồi.

Tần Phong cảm thấy hận bản thân vô cùng. Nếu lúc đó, anh không ham chơi thì đã nghe được tên của Hiếu Huy từ miệng của Hải Quỳnh, nếu như anh bình tĩnh, anh đã đọc tin nhắn của cô vậy thì sẽ không có sự xa cách hơn 3 năm trời kia.

- Anh có biết tình trạng của Hải Quỳnh sau đó hay không? Hải Quỳnh đã kể toàn bộ mọi chuyện cho em nghe, sau đó cô ấy khóc rất nhiều. Để rồi bước ra đường trong tình trạng thần thờ cuối cùng bị tai nạn. Anh có biết cô ấy đã bước gần đến cánh cửa địa ngục hay không? Có biết vì sao Hải Quỳnh lại để tóc mái hay không, bởi vì để che vết sẹo trên trán cô ấy. Tần Phong, anh có biết không ký ức về anh vừa ngọt ngào lại vừa đau đớn, cho nên khi bị tai nạn, não bị chấn động mạnh dẫn đến tổn thương, Hải Quỳnh trong vô thức đã chọn lựa. Chọn lựa việc quên anh, quên đi những ngọt ngào và đau khổ kia. Hiện giờ Hải Quỳnh đã có một cuộc sống mới tốt đẹp. Cho nên em xin anh, xin anh hãy để Hải Quỳnh tiếp tục cuộc sống êm đềm kia, đừng khuấy nó lên nữa để Hải Quỳnh lại một lần nữa gánh chịu đau khổ – Minh Trang dù biết là tàn nhẫn, nhưng vì bản thân cô đành nhẫn tâm đưa ra yêu cầu đó.

Nói xong cũng không chờ Tần Phong hứa, cô đứng dậy bỏ về để mặc Tần Phong ở lại. Minh Trang đi rồi, sự thật cuối cùng cũng đã phơi bày ra. Tần Phong đau đớn cười, anh cảm hận bản thân đã không tin vào tình yêu của Hải Quỳnh để rồi mất cô.

Sau khi đi làm, trong lòng Hải Quỳnh thấy hơi thấp thỏm không yên. Dù có nói gì đi nữa thì cái cô sát thủ phe mông gì đó cũng là bạn gái của tổng giám đốc, vậy mà cô lại ăn nói như vậy, đúng là không sợ trời không sợ đất gì cả. Lại còn mắng ngay trước mặt tổng giám đốc nữa. Rất có thể anh sẽ đuổi việc cô, việc này quá dễ dàng nhất là khi cô chỉ là nhân viên thử việc.

Nhưng vào công ty mọi người vẫn cười nói vui vẻ như không có gì xảy ra, họ vẫn lập hội chát chít kể chuyện này chuyện nọ.

[Chị Tình phòng kế hoạch]: Đây có biết gì không? Hôm qua đi vào khu mua sắm, tôi có thấy cái cô ả sát thủ phe mông đó. Trời đất ơi, trông cô ta cứ bám sát tổng giám đốc mình đòi cái này đòi cái kia thấy mà ghét.

[Chị Nga phòng tổng hợp] : Vậy hả? Rồi sao.

Hải Quỳnh tuy không thích nhiều chuyện nhưng chị Nga cứ ép cô cùng vào phòng chat với mọi người cho vui. Không nói gì chỉ cần nghe mọi người nói cũng được. Hải Quỳnh miễn cưỡng đồng ý, thỉnh thoảng góp vào vài câu. Giờ nghe thấy chị Tình nói đến việc ở khu mua sắm thì chợt dạ vô cùng, chỉ sợ chị ấy chứng kiến cảnh tượng đó thì nguy. Cô hồi hộp im lặng nghe tiếp.

[Chị Tình phòng kế hoạch]: Xi...ai thêm để ý đến cô ta nữa. nhưng nghe nói cô ta tranh chấp với ai đó sau đó khiến tổng giám đốc bức mình bỏ rơi. Cô ta vậy là cứ cáu gắt cả lên, chê cái này, chê cái kia, khiến mấy cô nhân viên bán hàng rửa thắm không ít.

[Chị Vân phòng kế hoạch]: Chà hấp dẫn vậy sao. Tiếc là mình không được chứng kiến. Không biết ai lại đủ bản lĩnh cãi nhau với cô ta đến nỗi tổng giám đốc bỏ rơi cô ta như vậy.

Chị Vân nói với giọng hâm mộ chết đi được khiến Hải Quỳnh sợ toát cả mồ hôi.

[Chị Nga phòng tổng hợp]: Haha...từ nay để xem cô ta còn ặt với bọn mình được nữa không. Lần nào đến cũng tỏ vẻ hách dịch khó hầu hạ, thấy ghét muốn chết.

[Chị Nhung phòng tài vụ]: Yên tâm đi, hôm kia nghe Quốc Anh bảo rằng tổng giám đốc đã căn dặn bảo vệ từ nay về sau, hễ thấy cô ta đến thì không cho vào.

[Chị Tình phòng kế hoạch]:Ồ vậy sao. Phải đốt pháo ăn mừng thôi.

Rồi đề tài lại chuyển sang việc hôm nay mỹ phẩm nào xài tốt hay siêu thị nào hạ giá. Hải Quỳnh thở phào lặng lẽ rút lui khỏi cuộc nói chuyện.

Sau khi ăn cơm xong, Hải Quỳnh bèn trở về phòng nghỉ ngơi, không ngờ đến thang máy gặp Tần Phong. Bốn mắt hai người giao nhau, Hải Quỳnh thấy bối rối lúng túng đỏ mặt. Nhưng Tần Phong lạnh lùng bước ngang qua cô đi vào thang máy dành riêng ỉnh. Hải Quỳnh bỗng thấy trong lòng có chút hụt hẫng lẫn khó chịu. Bình thường cô luôn là người ngại ngùng cuối đầu quay đi trước nhưng lần này Tần Phong lại là người quay đi trước, nói đúng hơn là không thèm nhìn cô một chút nào hết.

Nhất là khi nhớ lại nụ hôn của Tần Phong, bất giác thấy tim đập mạnh đến nỗi khiến cả người nóng bừng lên, mặt Hải Quỳnh bỗng ngấy ra. Cô không biết tại sao những nụ hôn của anh chẳng những không khiến cô khó chịu thậm chí khinh bỉ mà lại khiến cho cô khát khao hơn.

36. Chương 36

Mấy ngày sau đó, dù có vô tình gặp nhau, Tần Phong vẫn lạnh lùng quay đi không thèm nhìn cô khiến Hải Quỳnh thấy tổn thương vô cùng. Cô không biết tại sao lại như vậy nữa, trong đầu bỗng trở nên rối tinh. Cái cảm giác ký lạ trong lòng cô không ngừng trào dâng lên. Trong đầu cô ngập tràn hình bóng của Tần Phong với những ký ức về nụ hôn của anh.

Hải Quỳnh tự trách mình rất nhiều lần, cảm thấy có lỗi với Khánh Vũ nhưng không thể làm sao ngăn bản thân không nghĩ đến Tần Phong.

Khi ở bên cạnh Khánh Vũ, hải Quỳnh cố gắng tỏ ra vui vẻ, nhưng không lúc nào hình ảnh Tần Phong không hiện trong trí óc cô, nhất là ánh mắt đau buồn của anh. Nó như có một ma lực cuốn hút mạnh mẽ, khiến Hải Quỳnh không tài nào dứt ra được.

Điều đáng sợ hơn là chàng trai không rõ mặt luôn xuất hiện trong giấc mơ hằng đêm của Hải Quỳnh giờ đây luôn hiện ra gương mặt của Tần Phong khiến Hải Quỳnh sợ hãi vô cùng. Cô rất sợ bản thân sẽ phản

bội Khánh Vũ, cô cố gắng gạt hình ảnh Tần Phong ra khỏi tâm trí mình thì nó càng bám lấy cô khiến cô ghệt thở.

Hải Quỳnh không còn sự chọn lựa, cô không muốn giấu kín bí mật này, cái bí mật khiến cô cảm thấy đau đầu vô cùng, cô bèn gọi điện kể hết với Minh Trang. Minh Trang im lặng nghe cô kể không hề ngắt quãng. Nghe xong Minh Trang liền nói:

- Hải Quỳnh, đó không phải là sự phản bội. Sự phản bội thật sự càng đáng sợ hơn nhiều. Nếu như yêu hãy yêu hết mình, có như vậy mới không cảm thấy hối tiếc. Đã bước chân đi thì đừng quay đầu lại vì phía sau chính là vực thẳm.

Sau khi tạm biệt Hải Quỳnh, Minh Trang nửa đêm đã gọi điện thoại cho Tần Phong:

- Em đã suy nghĩ kỹ rồi....

Hôm sinh nhật mình, Hải Quỳnh nhận được một hộp quà được đặt ngay ngắn trên mặt bàn ngay khi cô vừa bước vào. Chỉ nhận được tấm thiệp đề Happy Birthday, ngoài ra không có chữ nào, cũng không có người ký tên. Cô cảm thấy rất lạ, bèn quay sang hỏi chị Nga, nhưng chị Nga cũng lắc đầu bảo không biết, còn nói thêm khi chị vào thì đã thấy nó nằm trên bàn.

Hải Quỳnh bèn mở ra nhìn bên trong là một chiếc hộp gấm màu xanh lục. Bên trong hộp là chiếc nhẫn mà cô đã thử ở khu mua sắm. Hải Quỳnh mím môi, tim cô đập rộn ràng lên, cô đã biết người tặng chiếc nhẫn là ai.

- Woa...chiếc nhẫn đẹp quá, ai tặng vậy – Chị Nga kéo ghế sang tò mò nhìn trộm món quà của Hải Quỳnh, khi thấy chiếc nhẫn thì không kìm được mà reo lên khen ngợi.

Hải Quỳnh lắc đầu, chỉ Nga thấy vậy bèn thở dài than:

- Ôi tuổi trẻ thật sung sướng mà. Có biết bao nhiêu người ngưỡng mộ còn lén lút tặng quà. Ôi ông trời ơi xin trả lại cho tôi tuổi trẻ đi.

- Thôi cho em xin, chị năm nay cũng chỉ 26, 27 tuổi chứ mấy. tại người bẩm sinh đã già rồi, cho dù ông trời có trả cho chị thêm bao nhiêu tuổi đi chẳng nữa thì cũng chẳng ma nào thêm tặng quà cho chị đâu – chị Thương người hướng dẫn công việc cho Hải Quỳnh bèn lên tiếng trêu.

- Con nhỏ kia, mày dám xát muối lên trái tim chị mày à, được lắm chờ tới khi lãnh lương đi, chị sẽ ày khóc hận luôn. Còn nhớ là cứng còn thiếu chị một bữa cơm không hả – Chị Nga nguyệt chị Thương nói.

- Chị ơi, chị đang giảm cân mà, em không nỡ phá hủy sự cố gắng bấy lâu nay của chị đâu – Chị Thương cười hì hì nói.

Đề tài lại xoay vòng đến chuyện thừa cân thiếu ký của chị em phụ nữ. Hải Quỳnh mới thoát khỏi sự truy vấn của mọi người.

Hải Quỳnh cũng nhận được lời chúc mừng của Khánh Vũ và Hiểu Huy và bốn người bạn thân. Đáng lí ra hẹn nhau cùng ăn mừng sinh nhật nhưng Khánh Vũ đột nhiên phải đi công tác vài ngày nên tạm hoãn bữa tiệc lại ngày khác, cho nên hôm nay Hải Quỳnh chỉ ăn sinh nhật một mình. Tin nhắn của Khánh Vũ khiến Hải Quỳnh cực kì cảm động.

Cô nhìn chiếc nhẫn trong chiếc hộp gấm xanh quyết định đóng nắp lại gửi trả cho chủ nhân của nó. Hải Quỳnh đã đứng dưới nhà Tần Phong rất lâu để chờ anh về. Cuối cùng cũng thấy được chiếc xe xám bạc sang trọng của anh chạy vào. Hải Quỳnh ngấp ngừng bước đến.

Tần Phong bước xuống nhìn Thấy Hải Quỳnh nhưng không ngạc nhiên lắm như biết cô thế nào cũng tìm anh. Nhưng anh vẫn nghiêm mặt hỏi:

- Có chuyện gì sao?

Hải Quỳnh lúng túng lôi trong giỏ ra chiếc hộp nhưng đưa trước mặt Tần Phong khẽ nói:

- Trả lại cho anh.

- Cô không thích nó à? – Tần Phong nhìn hộp quà trong tay Hải Quỳnh thiết lâu đến độ tay cô như muốn bốc cháy rồi mới lên tiếng.

- Không phải....- Hải Quỳnh vội lắc đầu đáp.

- Vậy thì vì sao?

- Nó quá đắt...tôi không thể nhận món quá đắt như vậy – Hải Quỳnh bèn nói.

- Nó là nhẫn của nữ – Tần Phong lạnh nhạt nói.

- Ừm, anh có thể đem tặng cho bạn gái anh – Hải Quỳnh cúi đầu khẽ nói.

- Tôi vẫn chưa có bạn gái – Tần phong nhìn Hải Quỳnh lớn tiếng nói.

- Cô gái kì trước....- Hải Quỳnh ngẩng đầu lên hỏi nhưng lại bất gặp ánh mắt Tần phong đang chiếu vào mình thì đỏ mặt không nói tiếp được.

- Cô ấy không được xem là bạn gái tôi, mà cho dù cô ấy là bạn gái tôi thì nhờ ai đó chúng tôi đã cãi nhau rồi – Tần Phong cố tình nói châm biếm.

Hải Quỳnh nghe vậy thì bối rối vô cùng, nếu nói như vậy thì nguyên nhân vì cô mà tổng giám đốc và bạn gái chia tay nhau.

- Vậy thì hãy để dành tặng bạn gái sau này của anh đi – Hải Quỳnh cố gắng đưa ra ý kiến để trả lại chiếc nhẫn.

- Tôi không tặng cho bạn gái mình thứ người khác đã đeo vào. Huống hồ chưa chắc cô ấy đã thích chiếc nhẫn này .

Hải Quỳnh bất lực trước lời nói của tần Phong, nhưng cô vẫn cố gắng nói:

- Vậy thì anh hãy đem trả lấy tiền lại đi.

- Xưa nay tôi chưa từng mua đồ rồi trả lại trừ khi đó là hàng lỗi – Tần Phong vẫn bình thản đáp.

- Vậy tôi sẽ trả tiền lại cho anh.

- Tôi sẽ không nhận tiền – Tần Phong trả lời dứt khoát.

Lần này Hải Quỳnh bối rối thật sự, cô không biết phải làm thế nào, đành ngáy người ra nhìn Tần Phong. Thấy vậy Tần Phong không nỡ ép cô nữa nên nói:

- Hay là cô mời tôi một bữa cơm coi như huê đi.

Suy nghĩ một lúc thì Hải Quỳnh bèn gật đầu nói:

- Vậy cũng được.

- Nơi ăn do tôi chọn lựa – Tần phong nói như ra lệnh.

Hải Quỳnh nhanh chóng gật đầu.

- Lên xe đi – Tần phong ra lệnh.

Hải Quỳnh ngoan ngoãn ngồi vào xe của anh, mặc anh đưa đến đâu thì đến.

Không khí trong xe cực kì ấm áp, Tần Phong lại mở nhạc nhẹ nhàng càng khiến không khí trở nên lãng mạn vô cùng. Nhưng Hải Quỳnh lại thấy căng thẳng vô cùng, nhất là không gian trong xe tĩnh lặng đến bất thường. Ở trong cùng một không gian chật hẹp với một người đàn ông lạ lẫm từng hôn cô, khiến Hải Quỳnh cứ nhớ đến nụ hôn của Tần Phong lúc đó, bất giác cả người nóng bừng lên, thấy nghẹt thở, nóng bức một cách kì lạ. Cô đưa tay quạt quạt vài cái rồi lén lút thở nhẹ, nhưng hàng động của cô lại thu vào tầm mắt của Tần Phong.

- Nóng lắm sao ?- Anh nghiêng người nhìn Hải Quỳnh chăm chú hỏi.

Cả gương mặt đỏ bừng của Hải Quỳnh khi nghe Tần Phong hỏi thì thót cả tim như thể bị bắt gặp làm chuyện xấu, cô vội cúi đầu không dám nhìn thẳng vào anh lí nhí đáp:

- Không...không nóng lắm.

Tần Phong không nói gì chỉ đưa tay hạ nhiệt độ xuống thấp một chút. Hải Quỳnh không biết tiếp theo sẽ như thế nào, cô sợ hãi dè dặt nói:

- Hay là để bữa khác đi có được không?

- Không được – Tần Phong lạnh lùng đáp.

- Tại sao – Hải Quỳnh ngờ nghệch ngắc đầu nhướn mày nhìn Tần Phong hỏi.

- Vì tôi đói.

- Vậy...chạy mau lên đi – Hải Quỳnh ngắc ra một cái rồi xui người xuống áp úng giục.

Tần Phong thấy thái độ đầu hàng của Hải Quỳnh thì khẽ cười, cho xe chạy nhanh hơn chút nữa. Cuối cùng sự căng thẳng hồi hộp của Hải Quỳnh cũng chấm dứt khi Tần Phong dừng xe lại trước một cửa tiệm.

Đang vui mừng khi sắp thoát được khỏi không gian chật hẹp kia thì bỗng nhiên cô thấy Tần Phong tiến sát lại người mình, Hải Quỳnh hoảng sợ co người lại. Gương mặt Tần Phong càng lúc càng sát với gương mặt cô, tay anh chờ tới, Hải Quỳnh vội nhắm mắt lại cả người run lên.

- Tách...

Tiếng mở dây an toàn vang lên phá tan sự sợ hãi của Hải Quỳnh, cô từ từ mở mắt ra, trước mặt cô chỉ là khung cảnh bên ngoài, Tần Phong đã thu người trở về chỗ ngồi và bắt đầu mở cửa xe bước ra. Trước khi đóng sập cửa xe lại, Tần Phong còn khom người ló đầu vào trong hỏi:

- Không xuống xe à.

Hải Quỳnh giật mình vội vàng mở cửa xuống xe, do vội vàng nên khi cô nhô người chui ra đã va phải cạnh trên của xe một cái thật mạnh.

- Ui da.

Cô suýt xoa nhăn nhó xuống khỏi xe. Tần Phong thấy cô như vậy thì nói thầm:” Cô ấy vẫn ngốc như ngày nào”, rồi Tần Phong mỉm cười bước đến hỏi:

- Có sao không?

Cô lắc đầu.

- Đồ ngốc – Anh khẽ cười mắng yêu một câu rồi quay lưng đi vào trong tiệm.

Hải Quỳnh nhìn thấy nụ cười rạng rỡ đầy cuốn hút của Tần Phong bỗng cảm thấy lòng rộn ràng. Thầm mắng mình cứ suy nghĩ lung ta lung tung bèn leo đèo theo Tần Phong vào bên trong.

Cái nơi mà Tần Phong dẫn cô vào trong bề ngoài không giống lắm với một nhà hàng, dường như không khí bên trong còn lãng mạn và ấm áp hơn.

Hải Quỳnh nhìn lên cái biển tên :”Giọt lệ xanh”. Cô cảm thấy cái biển tên này có cái gì nghe quen thuộc lắm.

Dường như cô đã từng nghe qua rồi thì phải.

37. Chương 37

Bước vào bên trong, Hải Quỳnh có cảm giác rất thích thú trước kiểu bài trí của cửa tiệm này.

Hồi trước cả nhóm cô đều có cùng ước mơ là mở ra một cà phê sách , bởi vì ở đây sẽ thu hút được những tầng lớp tri thức, bọn họ có thể quen biết và học hỏi được từ những người thường xuyên lui đến đây.

Nhưng cách bài trí này lại giống y hệt cách bài trí mà cô từng nghĩ. Vì nó khá là trẻ con với hình thỏ Masimaro

Tần Phong dẫn Hải Quỳnh đi thẳng vào bên trong, những người trong quán nhìn anh cung kính. Có điều họ khá bất ngờ theo sau anh là một cô gái. Trên mặt họ là sự thất vọng, vì chưa bao giờ anh dẫn một cô gái nào đến đây.

- Mọi chuyện chuẩn bị xong chưa? – Tần Phong không màng để ý đến mấy cô nhân viên mà quay sang người quản lí hỏi.

- Xong hết rồi, cậu yên tâm – Người đàn ông ăn bận nghiêm túc khẽ gật đầu đáp.

- Tốt lắm – Tần Phong gật đầu rồi quay lại nhìn Hải Quỳnh khẽ bảo:

- Theo anh.

Hải Quỳnh cúi đầu đi theo sau Tần Phong. Phía sau lưng cô khẽ vang lên vài tiếng thì thầm.

- Phải cô ấy không?

- Hình như là cô ấy....đã hơn ba năm rồi...

Hải Quỳnh nghe nhắc đến mình bèn quay đầu nhìn họ, họ vội vàng lánh đi nơi khác.

Tần Phong dẫn Hải Quỳnh đi lên trên lầu, rồi đi thẳng vào một căn phòng. Đó là một căn phòng được trang trí rất đẹp. Ngoài cửa sổ treo nhiều cái chuông gió âm thanh trong veo đầy quen thuộc khiến cho Hải Quỳnh cảm thấy choáng váng, trong đầu cứ như có một vật thể xuyên qua gây nhức nhối. Cô lảo đảo ngã xuống nhưng Tần Phong nhanh tay đỡ lấy cô.

- Không sao chứ? – Giọng anh dịu dàng đầy lo lắng hỏi.

- Không sao...- Hải Quỳnh khàn giọng đáp.

Rồi cô cảm nhận hơi ấm tỏa ra từ người của Tần Phong, cảm nhận mùi hương nam tính của anh khiến tim cô đập mạnh. Hải Quỳnh đã đứng vững nhưng Tần Phong vẫn chưa bỏ tay ra khỏi người cô, sự động chạm nhẹ nhàng đó lại khiến toàn thân Hải Quỳnh run lên, cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh xem biểu hiện gương mặt của anh trong tình huống này thế nào, ngại ngùng nói:

- Tôi không sao rồi, anh có thể bỏ tay ra.

Tần Phong từ từ buông tay ra khỏi người Hải Quỳnh, một cách luyến tiếc. Từ lúc chạm vào cô, những cảm xúc yêu thương không ngừng rung động trong tim anh, Tần Phong chỉ muốn ôm chặt cô vào lòng, chặt thật chặt, muốn để cô và anh hòa làm một để bao cảm xúc nhớ nhung hơn ba năm qua được lấp đầy.

“ Tần Phong, Hải Quỳnh không giống như những cô gái anh gặp. Điều này chắc anh biết rõ. Cô ấy hiện giờ đã quên tất cả mọi thứ về anh, quên sạch sành sanh. Cho nên nếu anh lỡ mồm chỉ khiến Hải Quỳnh hoảng sợ mà càng xa lánh anh. Hãy từng chút từng chút làm cô ấy nhớ lại, hay chí ít hãy làm cô ấy lại yêu anh lần nữa – Tần Phong nhớ lại lời của Minh Trang dặn dò.

(đây chính là seri của Sê để em yêu anh lần nữa – Còn một câu chuyện nữa, vẫn là người con trai làm người con gái yêu mình lần nữa, nhưng nội dung kia, người nữ đau khổ, còn hai cái này người nam đau khổ – viết cái này xong sẽ viết cái kia).

Đúng vậy, anh không thể lỡ mồm, bất luận là thế nào, dù Hải Quỳnh có quên anh, hay mãi mãi quên anh, anh vẫn sẽ để cô ấy yêu mình lần nữa.

- Ngồi đi – Tần Phong khẽ kéo ghế theo phép lịch sự mời Hải Quỳnh ngồi xuống.

Cô dè dặt ngồi xuống rồi nói hai tiếng “ cảm ơn”

Tần Phong không đáp ngồi vào ghế bên cạnh.

- Chỗ này- Hải Quỳnh ngập ngừng hỏi.

- Tôi vì người con gái mình thích mà mở ra – Tần Phong đáp nhanh.

- Vậy à ...- Hải Quỳnh gật đầu nhưng tận sâu trong lòng mon men một nỗi buồn.

- Trước đây vì bận làm đề tài theo nhóm nên anh thường đến hẹn trễ. Mỗi lần đến đều thấy cô ấy đứng đợi dưới cái nắng, liền mắng cô ấy ngốc. Cô ấy cười bảo rằng: Em đọc một quyển sách, một người con trai nói với cô gái mình rằng: “Nếu khoảng cách giữa hai chúng ta là 1000 bước, em chỉ cần bước một bước, anh sẽ vì em bước 999 bước còn lại.” Cho nên bây giờ khoảng cách giữa hai đứa mình là 1000 bước, anh chỉ cần bước một bước, em sẽ bước 999 bước còn lại. Em đã đi 999 bước rồi, bước thứ 999 dừng ở đâu thì em đứng ở đó đợi anh – Tần Phong nhìn sâu vào ánh mắt Hải Quỳnh kể.

Trong lòng Hải Quỳnh chợt run lên, tay cô siết chặt lại, cô cúi đầu kìm nén nước mắt, có lẽ là cảm động trước tình cảm của cô gái ấy.

- Cho nên, anh đã vì cô ấy mua lại cửa tiệm này, trang trí theo sở thích của cô ấy. Để mỗi lần hẹn nhau, cô ấy đều ở đây chờ. Có biết tại sao lại có tên là Giọt lệ xanh hay không?- Tần Phong lại tiếp tục nhìn Hải Quỳnh hỏi.

Cái nhìn của anh khiến Hải Quỳnh lúng túng, tim cô như ép chặt trong lồng ngực muốn vỡ ra. Cô cúi đầu xuống che dấu sự xúc động trong lòng mình bằng cái lắc đầu.

- Trong tất cả các nàng công chúa trong truyện cổ tích, cô ấy ghét nhất truyện Nàng tiên cá, bởi vì nàng tiên cá cuối cùng cho cái chết tan thành bọt biển. Nhưng cô ấy thích nhất đoạn nàng tiên cá trước khi chết rơi một giọt nước mắt, giọt nước mắt hòa tan vào biển, càng làm cho biển có màu xanh trong hơn. Cho nên đã đặt là giọt lệ xanh.

- Anh rất yêu cô ấy có phải không? – Hải Quỳnh chưa xót hỏi.

- Phải – Tần Phong nhanh chóng đáp – Mà mãi mãi chỉ yêu mình cô ấy mà thôi.

- Vậy sao? Cô ấy thật hạnh phúc vì được anh yêu. Vậy giờ cô ấy ở đâu? – Hải Quỳnh nghe tim mình đau nhói, cô kìm nén cảm xúc lên tiếng hỏi.

- Hiện giờ cô ấy đã quên anh rồi, đã rời xa anh hơn 3 năm trời – Tần Phong sầu khổ đáp .

- Anh đã chờ cô ấy hơn ba năm – Hải Quỳnh ngạc nhiên nhìn Tần Phong.

- Anh tình nguyện chờ cô ấy suốt cả cuộc đời này. Cho đến khi nào cô ấy trở về bên anh.

Lời Tần Phong nói ra lại giống như nhát dao đâm vào trái tim Hải Quỳnh, cô không biết cái cảm xúc của mình dành cho người con trai trước mặt thế nào nữa. Đây là cái cảm xúc gì, cô chưa từng có, cho nên càng không rõ phải làm thế nào.

- Cô ấy tên gì? – Cô muốn biết tên người con gái được một người đàn ông yêu thương, nguyện vì cô ấy mà chờ đợi cả một đời.

- Cô ấy tên Hải Quỳnh.

- Xin lỗi, em phải đi toilet một chút – Hải Quỳnh đứng bật dậy rồi lao ra khỏi cửa, cô chạy nhanh về hướng toilet đóng chặt cửa khóc nức nở.

Cô đã biết, cái cảm xúc nhớ nhung gương mặt lúc nào cũng ẩn hiện trong giấc mơ của cô, cái cảm xúc ngọt ngào khi được anh hôn, cái cảm xúc vừa muốn trốn tránh anh, lại vừa mình gặp anh, cái cảm xúc đau nhói khi anh kể về người con gái anh yêu. Cái cảm xúc mà người đời thường trải qua, cảm xúc của tình yêu. Hóa ra cô yêu anh, yêu anh từ bao giờ đến chính cô cũng không biết. Có lẽ từ lúc cô nhìn thấy ánh mắt trầm buồn của anh nhìn cô khiến cô bị thu hút, cũng có lẽ cái cảm xúc lúc anh mãnh liệt hôn cô....Nhưng mà tất cả những cảm xúc đó lại khiến cho cô đau thất lòng khi biết hóa ra cô đang yêu đơn phương.

Hóa ra tất cả những lời trách móc, những cái nhìn triu mến ảm áp, cả nụ hôn nồng nàn kia đều không phải dành cho cô mà dành cho người con gái khác. Hóa ra anh yêu người con gái đó mãnh liệt đến như thế. Nguyện vì cô ấy mà chờ đợi, nguyện vì cô ấy mà xây nên thứ cô ấy thích.

Điều đau khổ hơn là anh vì cô ấy mà yêu tất cả. Ngay cả cái tên của cô ấy cũng khiến cho anh xúc động. Nhưng nữ hôn dành cho cô, những cử chỉ âu yếm, ánh mắt nồng đậm, lời nói dịu dàng chỉ bỏ cô và cô ấy trùng tên.

Tim Hải Quỳnh như ai bóp chặt, chặt thật chặt, đến nỗi nước mắt của cô không ngừng rơi ra, mặng đắng chát chứa sự đau khổ. Như có ai đó đặt vào người cô một tảng đá nặng khiến cô không tài nào thở được.

Rửa sạch hết nước mắt trên mặt mình, Hải Quỳnh soi mình trong gương. Một gương mặt tái xanh với đôi mắt đỏ hoe phản chiếu trong gương. Là trời trừng phạt cô, trừng phạt sự tham lam của cô. Cô có một người yêu hết mực yêu thương mình, vậy mà cô còn đem lòng tơ tưởng đến người đàn ông khác. Để rồi biết rằng trong trái tim người đó mãi mãi chỉ chứa một bóng hình, mãi mãi sẽ không có cô.

Hải Quỳnh không còn đủ sức để đối mặt với Tần Phong, cô định rời đi khỏi đây mà không thông báo. Cô không muốn để anh phát giác rằng cô yêu anh, cô đau khổ vì người anh yêu không phải là cô.

Nhưng khi cô vừa mở cánh cửa toilet ra, thì thấy Tần Phong đang tực mình bên bức tường bên ngoài, dáng vẻ trầm tư suy nghĩ, trên mặt hiện ra một nỗi buồn. Trên tay anh là điều thuốc đang cháy dở, tàn thuốc lặng lẽ rơi xuống nền nhà gạch bông màu xanh sáng, làm hiện rõ tàn thuốc bên trên nó.

Thấy cô bước ra, Tần Phong đứng thẳng dậy hỏi:

- Em không sao chứ?

- Không sao – Cô đáp sau đó cô bèn nói – Em muốn về nhà.

- Đồ ăn đã dọn lên rồi, ăn chút gì rồi hãy về – Tần Phong nhìn cô trầm giọng nói, sau đó quay lưng đi về phòng.

Hải Quỳnh miễn cưỡng đi theo, cô hít thật sâu xua tan đi hết những tảng đá trong lòng. Chỉ hôm nay thôi, sau đó cô sẽ quên anh, cô sẽ trở về bên Khánh Vũ, dồn hết tình yêu cho anh.

38. Chương 38

Hải Quỳnh miễn cưỡng đi vào căn phòng đó lần nữa, bỗng có cảm giác rất khác. Không khí dường như ấm áp và tĩnh lặng hơn, ánh sáng của căn phòng mờ ảo hơn. Trên bàn ăn đã dọn đầy những thức ăn đẹp mắt, ánh sáng đèn huyền ảo phát ra từ 3 ngọn nến trên bàn tạo cảm giác lãng mạn vô cùng. Trên bàn còn đặt một cái bánh kem nhỏ dành cho hai người .

Những cô gái bước chân vào căn phòng này chắc chắn sẽ thấy hạnh phúc vô cùng nhưng đối với Hải Quỳnh đây chính là sự tuyệt vọng đến bóp nghẹn.

Người con trai đã tạo ra sự lãng mạn này không vì cô mà là vì cô gái anh yêu, cô chỉ giống như một kẻ thế thân, giống như người để anh bày tỏ tình yêu của anh đối với người con gái đó mà thôi.

- Có thích không?- Giọng anh dịu dàng đầy du dương trong không khí lãng mạn này càng làm tăng sự quyết rũ của anh, cả căn phòng tràn ngập hương vị của anh, khiến Hải Quỳnh không ngừng cảm xúc trong lòng.

Cô khẽ gật đầu. Hải Quỳnh từ từ ngồi xuống, ánh mắt nhìn vào những món ăn thơm ngào ngạt trên bàn. Thật kì lạ là tất cả đều là những món ăn cô thích ăn, cô không biết làm sao anh lại biết. Cô ngẩng đầu lên nhìn về phía người đối diện mình, bắt gặp ánh mắt trìu mến mà anh dành cho cô, tim cô khẽ đập mạnh, cô chớp mắt cố lảng tránh ánh mắt của anh.

Nếu như đã không thể thoát khỏi tình cảm này, vậy thì hãy để cô tham lam tận hưởng đến hết hôm nay đi. Hãy để cô quên đi người con gái mà anh yêu, hãy để cô quên đi những người bên cạnh cô, cho cô được ở bên cạnh anh đến hết ngày hôm nay, cho cô có được một ngày sinh nhật đáng nhớ nhất trong cuộc đời này rồi sau đó lãng quên nó. Hãy để cô tận hưởng cái cảm giác ngọt ngào của niềm hạnh phúc này rồi sau đó có phải đau đớn gấp vạn phần vì mất nó cô cũng cam lòng.

- Có ngon không – Giọng nói êm dịu của Tần Phong lại vang lên khi thấy Hải Quỳnh đưa thức ăn lên miệng thưởng thức.

- Rất ngon – Cô đầu nhìn sâu vào đôi mắt anh mỉm cười đáp.

- Vậy ăn nhiều chút đi – Tần phong khẽ cười giục.

Hải Quỳnh gật đầu, trong đáy mắt long lên niềm hạnh phúc trước sự quan tâm ân cần của Tần Phong dù cô biết tất cả chỉ là giả.

Khi hai cây nến trên bánh được thổi tắt, Tần Phong khẽ hát cho cô nghe bài hát chúc mừng sinh nhật. Trong đầu Hải Quỳnh bỗng xuất hiện một cảnh tượng mờ ảo.

- Anh hát cho em nghe đi – Hải Quỳnh nhìn thấy gương mặt mình đang nũng nịu yêu cầu người con trai bên cạnh cô hát cho cô nghe.

- Anh không thích hát – Người đó lắc đầu nhất mực đáp.

- Đáng ghét – Hải Quỳnh nhìn thấy mình giận dữ quay lưng đi nơi khác.

Người con trai đó bỗng ôm trầm lấy cô từ phía sau, cầm tựa lên tóc cô khẽ cười nhún nhường nói:

- Cùng lắm là mỗi năm anh hát cho em nghe một bài?

- Hử?- Cô quay đầu nhìn người con trai đó với ánh mắt rạn vỡ.

- Bài chúc mừng sinh nhật – Anh ta khẽ cười gian đáp.

Sự phẫn nộ trong ánh mắt của Hải Quỳnh chưa kịp phát ra thì đã bị ai đó dập tắt bằng một nụ hôn.

Hải Quỳnh cứ cố gắng nhìn gương mặt chàng trai đó, nhưng nó như một trò chơi cút bắt, cô càng cố gắng bắt thì càng thấy nó đã chạy xa.

- Em sao vậy? – Tần Phong thấy Hải Quỳnh bỗng ngồi thừ ra không động đậy bèn lên tiếng hỏi.

- Cô ấy là người như thế nào – Hải Quỳnh vội che giấu cảm xúc bèn quyết định hỏi.

Tần Phong đang định đưa tay đến xem cô có sao không, nghe hỏi bèn buồn bã thu tay về sau đó trầm mặt im lặng, lát sau anh nói:

- Cô ấy là cô gái rất đáng yêu, trong sáng và ngốc nghếch.

“Phải, cô gái nguyện vì anh mà đi 999 bước và chờ anh dưới cái nắng thì đúng là quá ngốc, nếu là cô chưa chắc cô đã làm.”

- Mỗi khi ở bên cô ấy, anh đều cảm thấy hạnh phúc.

“Ai cũng đều cảm thấy hạnh phúc khi ở bên người mình yêu cả”

- Khi nhìn cô ấy cười, anh luôn có cảm giác đây mới chính là cuộc sống mà anh hằng mơ ước.

“ Cô ấy thật hạnh phúc, mình ngưỡng mộ cô ấy”

Hải Quỳnh cứ im lặng nghe Tần Phong kể chuyện. Từng lời, từng lời, ánh mắt anh khi kể đều ẩn chứa sự hạnh phúc khiến cho tim Hải Quỳnh cứ như bị ai dùng kim đâm vào từng nhát, từng nhát đến róm máu đầy đau đớn. Cô vẫn cố gắng tươi cười đem nước mắt cho chảy ngược vào tim.

- Vì sao cô ấy lại rời xa anh – Hải Quỳnh đột nhiên thốt lên hỏi, cô đã tự nói với lòng là chỉ nên im lặng lắng nghe, nhưng lại không kim lòng được muốn biết tại sao có một người con gái được yêu thương hết mực như thế lại đành lòng rời bỏ người mình yêu mà ra đi như thế.

- Vì anh là một tên ngốc.

Hải Quỳnh không ngờ Tần Phong đáp lại sự mong chờ đáp án của cô bằng một lời mắng chính bản thân mình. Cô lặng lẽ nắm lấy bàn tay đặt trên bàn của anh. Bàn tay nhỏ nhắn thon dài của cô nắm lấy bàn tay to lớn nhưng ấm áp của anh cho ra một cảm giác xúc động khó diễn tả. Cô nhẹ nhàng an ủi anh:

- Rồi cô ấy sẽ hiểu và trở về với anh.

Tần Phong không đáp, anh nhìn vào ánh mắt của cô thật sâu, cô giật mình một cái vội vàng muốn rút tay lại quay mặt đi nhưng tay đã bị anh nắm lại. Cô sững sờ nhìn anh, anh khẽ khàn đáp:

- Cho anh được mời em một bản nhạc.

Hải Quỳnh thu tay về rồi lắc đầu đáp:

- Em không biết khiêu vũ.

- Anh dìu em – Tần Phong khẽ đáp rồi đứng dậy nắm tay Hải Quỳnh kéo cô ra khỏi bàn.

Trong phòng này giờ vẫn vang lên những điệu nhạc êm dịu trầm bổng đầy lãng mạn rồi. Tần Phong một tay nắm tay Hải Quỳnh, một tay vòng qua eo cô giữ lấy dìu cô đi theo điệu nhạc êm dịu kia.

Hải Quỳnh xưa nay chưa từng khiêu vũ bao giờ, nhưng đột nhiên lại có thể cùng Tần Phong hòa vào từng bước nhảy chưa sai nhịp nào. Là cô đột nhiên biết nhảy hay là vì Tần Phong giỏi dẫn dắt cho cô.

Khi hai người kết thúc điệu nhảy của mình, Hải Quỳnh muốn rời đi nhưng tay lại bị Tần Phong giữ chặt. Hai người cứ thế đứng im lặng, bốn mắt giao nhau đầy nồng đượm không muốn rời đi. Rồi bàn tay giữ lấy eo của Hải Quỳnh dời lên phía trên, vuốt nhẹ mái tóc của cô. Cử động nhẹ nhàng của Tần Phong khiến Hải Quỳnh run lên, toàn thân mất đi ý chí, trong lòng dâng lên một nỗi khao khát mãnh liệt. Hơi thở của hai người phủ trùm kín cơ thể của nhau.

Tần Phong vuốt nhẹ gương mặt mịn màng của Hải Quỳnh rồi dừng lại ở bờ môi căng mọng hồng hồng của Hải Quỳnh, cả cơ thể cô mềm nhũn, hơi thở dồn dập, ánh mắt đã mờ đi, cô hóng khô khan run run khẽ gọi:

- Tần Phong.

Đáp lại Hải Quỳnh là một nụ hôn đọng ở trên môi, lúc đầu là vờn nhẹ trên vành môi cô, sau đó là một nụ hôn mạnh mẽ dường như bùng phát hết tất cả những nỗi khao khát của anh. Tần Phong cắn nhẹ bờ môi của Hải Quỳnh làm nó hé ra, lưỡi anh dẩy đưa trên môi và răng cô một chốc rồi nhanh chóng tách hai hàm răng của cô ra mà xâm nhập vào bên trong. Từng chút từng chút chiếm lấy hơi thở thơm nồng của Hải Quỳnh.

Hải Quỳnh đầu óc đã trở nên mụ mẫm hết cả, cô khẽ nhắm mắt đón nhận từng nụ hôn mãnh liệt của Tần Phong. Một tay vòng qua eo cô kéo cô sát lại gần anh hơn, tay kia luồn qua suối tóc đen tuyền mát rượi của cô. Hải Quỳnh choàng hai tay vòng sang cổ Tần Phong giữ cho thân mình không khụy xuống.

Không gian xung quanh vốn tĩnh lặng nay càng tĩnh lặng hơn.

Không khí tràn ngập hơi thở, cùng nụ hôn quấn quýt.

Mãi sau cho đến khi Tần Phong cảm nhận được những làn nước mắt nóng hổi của Hải Quỳnh lăn trên má cô từ lúc nào, anh mới dừng lại.

Tần Phong đau lòng đưa tay lau nhẹ những giọt nước mắt trên mặt Hải Quỳnh.

- Đừng khóc.

Hải Quỳnh trở về nhà với tâm trạng buồn bã. Cô vui mình trong chốn, cô không hối hận vì yêu Tần Phong bởi vì cô sẽ quên anh. Hải Quỳnh sẽ vùi chôn kỷ niệm đẹp này vào sâu trong quá khứ, mãi mãi lãng quên. Những giọt nước mắt rơi ra từ khóe mắt cô như chôn vùi một tình yêu vừa mới bắt đầu đã kết thúc.

Cô lặng lẽ ngồi dậy lấy điện thoại gọi cho Khánh Vũ, đầu dây bên kia vừa bốc máy, Hải Quỳnh liền nói:

- Chúng ta kết hôn đi.

39. Chương 39

Ghen là một cảm xúc lạ

Lại một buổi tối tự do, mọi người tụ tập cùng nhau chơi.

- Này, cho anh biết dòng họ cà của tụi em bắt nguồn từ đâu – Công nhìn nhóm ngũ long công chúa đang mặc áo đồng phục cà của họ thì thắc mắc.

- Hihi...dòng họ cà tụi em bắt nguồn từ đất nước Cu...ba....- Minh Trang cười phá ra đáp cố tình kéo dài hai chữ sau.

- Cu ba...nước Cuba bộ trồng nhiều thứ cà lắm à – Công nhăn trán ngạc nhiên, trước giờ chỉ nghe Cu ba trồng nhiều hoa hồng chứ chưa nghe Cuba trồng nhiều loại cà bao giờ.

Cả nhóm nghe Công nói thì phá ra cười chảy nước mắt, đập chân ôm bụng ngã xuống đất cười bò. Giang nghe xong thì biết bèn lắc đầu nói:

- Thông cảm, anh Công của mấy đứa không có khả năng sinh lí của đàn ông nên không hiểu được xuất xứ của Cuba đâu.

Mọi người nghe xong càng cười không ngừng nghỉ.

Công nghe Giang và mọi người trêu thì trầm mặc suy nghĩ: Cuba...Cu...ba...Một tia sáng lóe qua đầu Công bỗng chốc mặt đỏ rần rần bèn thẹn quá quát lên:

- Mấy cái đứa này, dám trêu anh tụi bây.

Thấy Công nổi giận, Minh Trang bèn nịnh nọt:

- Giỡn chút thôi mà...anh đừng giận, giận quá sẽ bị nổi mụn mà mất đi vẻ đẹp trai ngời ngời của anh thôi.

Vậy đi ha, để chuộc tội, tụi em sẽ kết nạp anh vào nhóm Cà tụi em, đi đâu cũng không bỏ rơi anh, anh thấy sao.

- Được – Công gật gù vuốt cằm ra chiều đắc ý, đi chung với 5 cô gái dễ thương cũng là một sự hãnh diện khó ai có.

- Ok . Vậy phải tìm cho anh một biệt danh cà mới được – Phương Hồng gật đầu.

- Vậy cho anh làm cà rốt đi – Công bèn đề nghị.

- Không được, cà rốt đã có người làm rồi – Minh Trang bèn phản đối.

- Cà dĩa thì sao – Công suy ngẫm một lát rồi bèn đề nghị.

- Cũng không được, cà dĩa đã có người làm rồi – Lê Phương lên tiếng phản đối.

- Đối với người đàn ông duy nhất trong nhóm cà như anh thì phải đặt một cái tên thật độc, có một không hai trên đời này – Hải Quỳnh mím cười nói, Công không để ý thấy nước mắt Hải Quỳnh đã kéo màn nước vì phải nhịn cười.

- Hải Quỳnh nói đúng, tên của anh phải độc đáo mới được – Công gật gù tán thưởng.

- Em biết rồi, đặt tên là cà ông giặc đi – Ngọc Yến vỗ tay đề nghị.

- Cà ông giặc...có cái tên cà này sao – Công nhú mày nhìn Giang hỏi.

- Đừng hỏi tui, tụi không rành chuyện chợ búa đâu – Giang phẩy tay đáp.

- Có...tất nhiên là có cà này – Minh Trang bèn lên tiếng xác nhận.

- Quyết định lấy tên này đi, vừa lạ vừa độc, có một không hai trên đời này – Lê Phương bèn hòa thêm một câu.

- Được, vậy thì quyết định lấy tên này đi – Công gật đầu đồng ý.

- Cha mẹ ơi, tao bị nội thương vì nín cười rồi tụi bây ơi – Phương Hồng nước mắt chảy ròng ròng la lên.

Ngay lập tức cả bọn cùng lúc không nhịn được bèn tiếp tục ôm bụng cười nghiêng ngả. Công biết mình lại tiếp tục bị mắc lừa lần nữa thì tái mặt nhắm lại cái tên “cà ông giặc” kia. Sau đó thì....(bà con cô bác đừng ai cố tìm hiểu cái chữ này làm gì- cái này viết để tụi bạn mình hiểu là được rồi)

Giang vỗ lưng Công một cái thật mạnh cười trừ:

- Cho ông chừa cái tật ham hố đi.

- Anh không thèm chơi với mấy đứa nữa – Công vùng vằng đứng dậy định bỏ đi, cả nhóm bèn níu giữ lại.

- Tụi em sai rồi, không ghẹo anh nữa đâu – Phương Hồng nắm tay Công kéo lại.

- Tại vì chán quá, nên mới ghẹo anh cho vui thôi, đừng giận nữa, tìm cái gì chơi đi – Minh Trang bèn nói.

Công nghe vậy cũng bớt giận bèn ngồi xuống cúi thấp đầu bảo:

- Thật ra anh có đem theo một bộ bài, tụi mình chơi đánh bài đi.

- Được đó – Lê Phương mắt sáng rỡ vội gạt đầu đồng ý.

- Chơi ăn gì ? Quẹt lọ ghẹ ha – Minh trang hỏi ngay tấp lự.

- Hay chơi quỳ gối – Phương Hồng bèn đề nghị.

- Tần Phong thì tụi anh lo được. Cái chính là có thầy Vũ ở đây thì khó chơi lắm, cấm cờ bạc mà – Giang cũng chụm đầu vào bảo.

- Vậy đi, người nào đó hy sinh dụ thầy đi nơi khác đi – Công liếm môi nói.

Cả nhóm bèn quay sang nhìn Hải Quỳnh, hải Quỳnh hơi tái mặt khi bị nhìn chăm chăm như vậy.

- Sao lại là mình.

- Bà đâu có biết chơi đánh bài, ngoan đi hy sinh thân mình vì những đứa bẹn thân yêu đi – Minh Trang bèn lên tiếng dụ dỗ.

- Nhưng mà nhưng mà mình biết dụ thầy làm sao – Hải Quỳnh sợ sệt hỏi.

- Rủ thầy đi đâu đó đi – Phương Hồng bèn đề nghị.

- Được rồi...cứ đến gặp thầy đi rồi tính – Lê Phương bèn giục.

Vậy là cả nhóm bắt ép Hải Quỳnh đi tìm Khánh Vũ, giả vờ như vô tình đi ngang thì gặp bàn chào:

- Tụi em chào thầy

Khánh Vũ cũng cười chào lại rồi hỏi:

- Mấy em định đi đâu vậy?

- Hải Quỳnh thích đi ngắm sao, nhưng tụi em thì lại không thích ngắm lắm cho nên định đưa Hải Quỳnh ra bờ sông rồi trở về, kẹt nôi, Hải Quỳnh lại sợ ở một mình – Minh trang chép miệng than thở.

- Thầy ơi, bây giờ Thầy rảnh phải không thầy, thấy dẫn bạn ấy đi ngắm sao nha thầy – Lê Phương bèn nũng nịu năn nỉ.

Khánh Vũ ngược mắt nhìn hải Quỳnh:

- Em muốn đi ngắm sao hả?

Thấy Hải Quỳnh chần chừ thì Phương Hồng bèn huých vào người cô một cái, Hải Quỳnh bèn gạt đầu.

- Vậy để thầy dẫn em đi – Khánh Vũ mỉm cười dịu dàng đáp.

- Hoan hô thầy....thầy muôn năm – Cả bọn reo lên mừng rỡ.

- Vậy tụi em giao Hải Quỳnh cho thầy đó nha, tụi em đi đây – Minh Trang bèn đẩy Hải Quỳnh về phía Khánh vũ rồi cười thích chí cùng mấy người kia chạy đi.

- Đi thôi, chúng ta ra bờ sông – Khánh Vũ hất đầu ra hiệu cho hải Quỳnh cùng đi.

Hải Quỳnh bèn im lặng đi theo Khánh Vũ. Chỉ mấy phút hai người đã ra được tới bờ sông, bờ sông ban đêm phản phát ánh trăng huyền ảo rất đẹp, lấp lánh ánh sáng cùng với những chuyển động nhẹ nhàng của mặt hồ khi có gió thổi qua càng khiến cho phong cảnh trở nên thơ mộng hơn.

Bóng hai người im lặng chậm rãi đi bên cạnh nhau thả xuống dòng sông, trông họ cứ như một đôi tình nhân đang tận hưởng cảm giác tình yêu ngọt ngào.

Bất chợt Hải Quỳnh không cẩn thận đạp lên một vật gì đó suýt ngã, Khánh Vũ bèn đỡ lấy cô giữ lại. Tay anh vòng ôm sát bờ eo nhỏ nhắn mềm mại của Hải Quỳnh, tay cô ôm lấy cánh tay của anh, hơi thở cả hai người phả ra trong đêm lạnh ẩm áp vô cùng, mùi hương trên mái tóc của cô tỏa ra khiến tim Khánh Vũ đập mạnh.

Hải Quỳnh xấu hổ buông Khánh Vũ ra rồi lí nhí nói:

- Cám ơn thầy.

Khánh vũ cười rồi ngẩng đầu nhìn lên trời:

- Đêm nay sao nhiều quá. Đẹp thật.

- Đúng vậy.

Hai người cùng nhau ngẩng đầu nhìn sao rồi cùng trò chuyện, chủ đề của họ là giáo sư Trình – ba Hải Quỳnh.

Sau đó đề tài chuyển về những trò nghịch ngợm lúc nhỏ của họ, cả hai nhận ra họ có cùng tư duy thử nhỏ như nhau, cảm thấy khoảng cách thầy trò dường như bị thu hẹp lại. Dường như hai người họ có một sự hòa hợp kì lạ.

Mái tóc ngắn của Hải Quỳnh bị gió cuốn phát phơ trước mặt, Khánh Vũ đột nhiên đưa tay tóm những lọn tóc tinh nghịch kia về sau mang tai của Hải Quỳnh. Cái chạm nhẹ nhàng, những sự tiếp xúc giữa những làn da ẩm áp lại khiến Hải Quỳnh đỏ cả mặt, cả mang tai bị tay Khánh Vũ chạm nhẹ cũng đỏ bừng lên, cũng may là trong đêm tối nên Khánh Vũ không phát hiện ra cảm xúc đó của Hải Quỳnh.

Sau đó hai người cùng ngồi bên cạnh nhau tiếp tục ngắm những vì trên trời, tay vô tình đặt xuống mồm đá chạm nhẹ vào nhau khiến cảm xúc trong lòng hai người lần nữa như sóng dâng trào.

Không gian và thời gian đầy thơ mộng thường là nơi để gắn kết hai trái tim đồng cảm lại với nhau.

Ở phía xa xa , có người nhìn về đôi trai gái với ánh mắt buồn bã, tay nắm chặt và nhỏ phăng bụi cỏ lên lúc nào không rõ.

Tần Phong trước giờ luôn là một lãng tử, cặp kè với nhiều cô gái, cùng họ trải qua những nụ hôn trầm bổng liên tục, nhưng đối với anh, những nụ hôn đó chẳng có chút ý nghĩa nào. Đơn giản chỉ là sự đùa cợt giữa người cho và người nhận.

Đối với cái cô ngốc Hải Quỳnh này cũng như vậy, trong lòng anh chỉ cảm thấy cô là một cô gái có chút phiền phức, cũng có chút thú vị cho nên định bốn cột. Vốn tưởng nụ hôn với cô chỉ là sự trêu chọc bình thường giống như bao cô gái khác. Anh không biết tạo sao khi chạm vào làn da mềm mại ở đôi gò má bầu bĩnh kia thì càng muốn chạm nhiều hơn.

Đặc biệt là khi chạm vào làn môi hồng hào kia thì lại càng muốn chiếm lấy, muốn cuốn chặt nó, muốn hòa làm một.

Không biết từ lúc nào gương mặt nhỏ nhắn xinh xinh, ánh mắt đen to tròn lấp lánh kia cứ hiện diện trong đầu của anh. Gương mặt với nụ cười tinh nghịch của cô khi quay đầu lại bảo:”Bắt quả tang anh đang nhìn trộm tôi”, từ bao giờ ánh mắt cầu xin đến tội nghiệp của cô mỗi khi nắm vạt áo sau của anh cứ xuất hiện liên tục trong đầu anh.

Cũng không biết từ khi nào anh có thói quen nhìn trộm cô, nhìn thấy cô cười nói vui vẻ bên mấy người bạn thân lại khiến Tần Phong cảm thấy vui vẻ trong lòng. Khi ánh mắt hai người gặp nhau, vẻ mặt xấu hổ đỏ bừng cúi đầu của cô lại khiến tim anh đập nhanh.

Tần Phong tâm trí rối loạn, anh không biết tại sao lại có cái cảm xúc này, càng muốn chối bỏ thì nó càng mãnh liệt xuất hiện.

Tần Phong cảm thấy tâm tư hỗn loạn đành bỏ ra bờ hồ dạo chơi, muốn cho tâm tình bình lặng lại. Nhưng điều chán nản nhất là Nguyên Thu lúc nào cũng lẻo đẻo theo sau anh, khiến anh cảm thấy thật phiền phức.

Đang định bỏ về đứng dậy bỏ về thì thấy hai bóng người đi ra, qua ánh trăng mờ ảo Tần Phong nhận ra người con gái đó là Hải Quỳnh và ông thầy phụ trách Khánh Vũ.

Trong người anh bỗng nhiên xuất hiện một cảm xúc lạ lẫm vô cùng, một cảm xúc khó diễn tả. Nhất là khi thấy gương mặt thẹn thùng, ngượng ngùng của cô khi nhìn Khánh Vũ. Khi Khánh Vũ ôm lấy cô, vuốt mái tóc của cô, Tần Phong cảm thấy dường như máu trong người mình chạy hỗn loạn không theo một quy luật nào cả, toàn thân dường như muốn bốc hỏa. Tay siết chặt, ánh mắt đỏ bừng những tia máu.

Nguyên Thu ở bên cạnh cứ nói này nói nọ khiến cho anh càng thấy khó chịu hơn nữa. Tần Phong cuối đầu hôn Nguyên Thu, một nụ hôn thật sâu, thật mãnh liệt khiến Nguyên Thu ngây ngất, vòng tay ôm cổ anh hưởng ứng. Khẽ gọi tên anh.

Ở bên đây, Khánh Vũ và Hải Quỳnh nghe tiếng động bèn quay sang thì nhìn thấy Tần Phong và Nguyên Thu đang hôn nhau, cả hai lập tức cảm thấy xấu hổ ngượng ngùng vô cùng. Khánh Vũ ho vài tiếng rồi kéo tay Hải Quỳnh trở về.

Tần Phong hôn Nguyên Thu vì muốn chứng minh Hải Quỳnh đối với anh cũng như bao người con gái khác, cô hoàn toàn không có ý nghĩ hay ảnh hưởng nào đối với anh. Nhưng những cảm xúc khi Nguyên Thu đáp trả nụ hôn của mình đã khiến Tần Phong nhận ra cảm xúc khi cậu hôn Hải Quỳnh hoàn toàn khác.

Cảm xúc đối với Nguyên Thu là một sự hồ hững, xa cách. Nhưng đối với Hải Quỳnh lại là nỗi khát khao mong chờ, là sự ấm áp len lỏi vào tim khiến tim đập mạnh. Là cảm xúc ngọt ngào, dịu mát như được tận hưởng từ dòng suối ngọt.

Tần Phong vội vàng đẩy Nguyên Thu ra khỏi người mình rồi đứng bật dậy bỏ đi vào bên trong.

Tuổi trẻ nhiều năng lượng, đánh bài một lúc thì đã cãi nhau chí chóe. Mặt mày tèm nhem vì bị quẹt lọ nghe trong chẳng khác gì mặt hề, cả bọn đang hăng hái chia phe giao đấu thì bỗng Hải Quỳnh và Khánh Vũ đi vào trong. Tang chứng vẫn chưa kịp thu dọn bị Khánh Vũ bắt gặp tại trận, Khánh Vũ nghiêm mặt hỏi:

- Các em đang làm gì.

- Hihi, thầy với Hải Quỳnh đi ngắm sao về sớm vậy thầy, tụi em chỉ đang chơi bài thôi thầy – Phương Hồng nhe răng cười rồi lo thu dọn bài lại.

Đột nhiên cả bọn chú mục vào cánh tay đang nắm tay Hải Quỳnh vẫn chưa buông ra.

- Có thu hoạch, có thu hoạch.... – Minh trang cười gian reo lên.

Khánh Vũ chợt nhận ra từ nãy giờ mình nắm tay Hải Quỳnh vẫn chưa buông ra, quay sang nhìn Hải Quỳnh thì thấy gương mặt cô ửng hồng cúi đầu xấu hổ, trong đầu Hải Quỳnh bị cái nắm tay kéo đi của Khánh Vũ làm mất đi lí trí đến nỗi không nhớ mấy đứa bạn đang tụ tập đánh bài. Khánh Vũ vội vàng buông tay cô ra rồi giả vờ ho nhẹ một cái nghiêm chỉnh nói:

- Có chơi gì thì cũng không được làm ầm ĩ lên, có biết không?

Nói rồi anh đi nhanh về phòng, những người còn lại liền chú mục về phía Hải Quỳnh bắt đầu một màn ép cung khiến Hải Quỳnh không khỏi sợ hãi vội vàng thanh minh:

- Mình với thầy Vũ không có gì hết.

- Tin hông – Minh Trang quay sang Phương Hồng đang đứng gần hỏi.

- Tao thà tin xác chết biết đi còn hơn tin Hải Quỳnh và thầy Vũ không có gì – Phương Hồng bĩu môi đáp.

Tất cả đều nhìn hải Quỳnh lắc đầu biểu thị ý không tin, Hải Quỳnh áp úng, mắt rưng rưng không biết giải thích làm sao, mới kể lại chuyện nhìn thấy Tần Phong và Nguyên thu hôn nhau mới bị thầy Vũ kéo đi như thế.

- Chán quá, còn tưởng được xem kịch hay – Lê Phương thở dài.
- Nói gì thì nói, anh Tần Phong cũng thật là, loại con trai gì vậy. Lúc đá người ta, lúc lại thân mật với người ta, xem con gái người ta như trò đùa – Ngọc Yến bất bình thay cho Nguyên Thu.
- Phải đó, tùy tiện đem con gái người ta ra đùa cợt, đúng là kẻ xấu mà – Minh Trang gật đầu mắng.
- Cũng không thể trách Tần Phong được, bên tình bên nguyện mà. Tần Phong đâu có ép Nguyên Thu đâu chứ – Công đứng ra bên vực Tần Phong.
- Đúng vậy, con trai mà, không có vài ba mối tình giắt lưng thì đâu phải con trai, thái giám đúng hơn – giang cũng đồng tình.
- Tội em khinh thường nhất là loại đàn ông như các anh, thà lấy thái giám còn hơn – Minh trang lườm mắt liếc xéo Công và Giang mắng.

Nói xong cả nhóm ném lại cho Công và Giang mấy ánh mắt khinh bỉ rồi kéo nhau về phòng.

Chỉ có Hải Quỳnh là tâm trạng nặng nề. Nụ hôn của Tần Phong vẫn còn ghi khắc trong ký ức cô. Nụ hôn đầu luôn mang theo cảm xúc rung động.

Cô nhớ lại cảnh tần Phong và Nguyên Thu hôn nhau thì trong lòng nghe nhức nhối. Cô không biết cảm giác này là gì, tâm trạng cảm thấy sợ hãi vội vàng xua đi hình ảnh đó. Bất giác nhớ tới ánh mắt triu mến của Khánh Vũ khi tết tóc cô mà không khỏi đỏ mặt. tâm trạng của cô gái mới lớn lần đầu tiếp xúc và chạm với nam giới khiến Hải Quỳnh muốn phát điên lên, cô mình vào trong chăn, mặc cho cái nóng hầm hập đang xông đến.

Trái tim thiếu nữ mới lớn lần đầu tiên loạn nhịp nhưng lại không biết vì người con trai nào.

40. Chương 40: Chương 40

Công việc của nhóm ngũ long công chúa hàng ngày là nấu cơm cho nên hằng ngày họ phải thức dậy sớm hơn mọi người, chuẩn bị đồ ăn sáng. Sau đó là rửa chén và đi chợ, lại tiếp tục nấu cơm... Chỉ được mấy ngày mà tiếng ca thán của họ cao đến ngất trời.

Sáng đó Hải Quỳnh thức dậy bỗng cảm thấy toàn thân nhức nhối mệt mỏi vô cùng, bụng quặn thắt. Đang dọn bữa cơm trưa ọi người thì sắc mặt tái xanh dù vậy cô vẫn cố gắng cùng các bạn làm việc cho xong. Nhưng cuối cùng cô lại ngất xỉu khiến mọi người phát hoảng.

Tới khi Hải Quỳnh mở mắt tỉnh lại thì nghe tiếng cãi vã ầm ĩ. Hé mắt nhìn quanh thì thấy mình nằm ở bệnh xá của trường.

- Nếu chị không bắt bọn tôi phải làm nhiều như vậy thì Hải Quỳnh đâu có vì làm việc quá sức mà ngất đi như thế – Minh Trang giận dữ hét vào mặt Nguyên Thu.
- Nấu cơm thì có gì mà vất vả chứ – Nguyên thu cũng không chịu thiệt bèn cãi lại.
- Vậy sao chị không nấu đi – Phương Hồng cũng quát lên.
- Chị có biết là bọn tôi phải bỏ tiền túi ra để đi chợ ọi người hay không hả, chị có giỏi thì cầm số tiền đó đi chợ thử xem – Lê Phương cũng cầm phần mà gào lên.
- Chị thử ở lại ngồi giữa trời nắng rửa chén trong khi tất cả mọi người đã đi nghỉ hết rồi xem. Ở nhà bọn tôi còn không động đến cái móng tay nữa, vậy mà ở đây bị chị coi như osin sai bảo. Chị tưởng chị là ai chứ – Ngọc yến cũng không thể nén giận mà mắng ****.

Nguyên Thu tái mặt khi nghe bốn người họ gào thét nhất là có mặt của thầy Khánh Vũ và Tần Phong.

- Em chỉ đưa cho họ 5 trăm ngàn tiền chợ mỗi ngày thôi sao. Tôi nhớ quỹ đoàn chi nhiều hơn cho đợt tình nguyện này mà – Khánh Vũ kinh ngạc nhìn Nguyên Thu.

- Chẳng phải đã bảo công việc luân phiên nhau làm hay sao – Tần Phong cũng tức giận quay sang dăn hời.

Nguyên Thu bị hỏi thì sợ hãi ấp úng nói:

- Em...

Hải Quỳnh không muốn thấy vì mình mà mọi người ầm ĩ lên như vậy bèn quyết định lên tiếng, cô gọi:

- Hồng..

Mọi người nghe tiếng cô gọi bèn quay đầu lại, ánh mắt lo lắng nhìn cô hỏi thăm:

- Sao rồi, thấy trong nười thế nào, đi bệnh viện nha – Lê Phương lo lắng hỏi.

Hải Quỳnh ôm lấy bụng cố gắng ngồi dậy, cô cảm thấy bị mọi người nhìn lúc mình nằm thì xấu hổ chết đi được rồi lắc đầu nói:

- Em không sao hết, không phải lỗi chị Nguyên Thu đâu.

- Em cứ nói ra ọi người biết đi, nếu như là do làm việc nặng mà ngất đi thì phải truy cứu trách nhiệm đối với người phân công – Khánh vũ nhìn Hải Quỳnh lo lắng, ánh mắt thể hiện rõ sự đau xót truo17c cơn đau của Hải Quỳnh.

Nguyên thu nghe Khánh Vũ nói vậy thì tái cả mặt sợ hãi, vội nắm tay áo Tần Phong lắc lắc, nhưng Tần Phong lạnh lùng hất tay cô ra.

Sắc mặt Hải Quỳnh tái nhợt, cơn đau ầm ĩ ở bụng khiến cô nhăn mặt khó chịu, giọng nói gần như không còn sức, cô phải dựa vào người Phương Hồng mới không bị ngã, nuốt khan nước bọt thều thào nói:

- Em thật sự không sao, là do sức khỏe em trước giờ yếu thôi .

- Yếu cái gì mà yếu, trước giờ bà có lần nào ngất đi đâu – Minh Trang tức giận ngắt lời.

Trước khi đi, anh Hiếu Huy đã dặn dò hết lần này đến lần khác là phải chăm sóc cho Hải Quỳnh, cô đã hứa đi hứa lại nhiều lần như đinh đóng cột, không ngờ lần này đóng vào cây cột mục rồi, thế nào về nhà cũng bị anh Hiếu Huy ký đầu tới lưng sợ luôn quá. Từ nhỏ đến lớn, cả nhóm bị anh Hiếu Huy ký đầu không biết bao nhiêu mà nói, khóc thảm thành sông luôn rồi. (Nói tới cái này thì thảm ghê, anh Huy bình thường thì dịu dàng ghê, vậy mà khi xoắn tay áo dạy học thì trở thành ác quỷ mà, sai một từ tiếng anh, ổng ký đầu một cái, cũng may những ngày tháng địa ngục cũng đã qua rồi TT_TT)

Hải Quỳnh bấu nhẹ vào tay Minh Trang tỏ ý đừng làm lớn chuyện. Minh Trang thấy vậy thì đành im lặng.

- Thật đó, không phải lỗi của chị Thu đâu,em nằm nghỉ một lát sẽ hết thôi, mọi người mau đi ăn cơm đi, đừng vì em mà lỡ bữa xơm – Hải Quỳnh nhìn đồng hồ bèn giục.

- Thôi được rồi, em nằm nghỉ đi, thầy và mọi người đi ăn cơm xong sẽ quay lại thăm em, các em hôm nay cứ để người khác làm, các em ở lại chăm sóc Hải Quỳnh đi – Khánh Vũ ân cần nói rồi xua tay bảo mọi người đi ra ngoài.

Mọi người dặn dò vài câu rồi cùng nhau đi ra ngoài. Tần Phong xoay người bước ra, anh mắt vô tình chạm mắt Hải Quỳnh, tim thoáng đập nhanh, từ tối hôm qua, tâm trạng anh cứ bị xáo trộn không thôi, anh vội vàng bước nhanh ra ngoài.

Nguyên Thu đi sau lưng Tần Phong nhìn 5 người bọn họ với ánh mắt oán giận. Không ngờ việc chèn ép 5 người bọn họ lại thành ra sự việc này, rồi đây thầy phụ trách sẽ nghiêm khắc cảnh cáo cô là điều khó tránh khỏi.

Phương Hồng, Ngọc Yến bữu môi chế giễu lại sự tức giận của Nguyên Thu. Đợi mọi người đi hết, Minh Trang sốt sắng hỏi dồn:

- Nói xem...rốt cuộc là bị đau ra sao mà ngắt đi như thế .
 - Thật ra...- Hải Quỳnh thoáng đỏ mặt xấu hổ lí nhí đáp, cũng may mọi người đã ra ngoài hết.
 - Bà cô áo đỏ đúng là đáng chết mà, lần nào đến cũng hành hạ người – Ngọc Yến ảo não nói.
 - Lần này tới sớm nên mới mệt như thế – Hải Quỳnh phiền não than.
 - Mấy ngày này đừng có vận động mạnh, chắc là rình đồ nặng quá nên mới thế, biết vậy cho cái mụ Nguyên Thu bị kỷ luật cho rồi đi – Phương Hồng ghiền rằng nói.
 - Thôi đi chuyện này, nói ra xấu hổ chết , mình gnhĩ4 một chút sẽ khỏe thôi, đi ăn cơm cùng mọi người đi – Hải Quỳnh vội can gián.
 - Thôi vậy thì nằm nghỉ đi, tụi mình đi ăn xong thì nấu chút cháo cho ăn – Lê Phương bèn đứng dậy nói.
- Hải Quỳnh gật đầu rồi nằm xuống, cả người oằn lại vì cơn đau vẫn không dứt.
- Sau khi các bạn đi ra ngoài, Hải Quỳnh vì cơn đau ghiền rằng chịu đựng cuối cùng cũng thiếp đi lúc nào không hay.
- Trong cơn đau, cô nhớ lại những lúc ở nhà, anh Hiếu Huy lần nào cũng giúp cô xoa bụng để bớt đau, lần nào cũng có thể không nhẽo bắt anh Hiếu Huy xoa bụng để mỗi như cả tay, cho đến khi cô hết đau bụng thì thôi.
- Trong cơn mơ hồ giữa cái đau, khóe mắt ướt ướt, Hải Quỳnh thấy nhớ anh Hiếu Huy, bất giác nói trong cơn mê:
- Anh hai, em đau bụng quá, mau xoa bụng cho em đi.
- Sau khi cô nói mê thì một bàn tay đặt nhẹ trên bụng cô, ấn nhẹ một chút rồi xoa xoa đều phần bụng cho cô. Bàn tay to lớn và ấm áp vô cùng, cơn đau dần dần được xoa dịu, gương mặt đau đến toát mồ hôi trắng bệch đã từ từ hồng hào lại, cơ mặt nhăn nhó vì đau đớn cũng giãn ra. Hải Quỳnh thoải mái chìm vào giấc ngủ, khóe môi mím cười nhẹ.
- Một bàn tay khác lau nhẹ những giọt mồ hôi trên mặt cô rồi nhẹ nhàng vuốt lại mái tóc đang phất phơ trên mặt cô, khẽ cúi xuống hôn nhẹ đôi môi hồng xinh của cô.
- Khi Hải Quỳnh thức dậy, cái cảm giác bình an mà đôi bàn tay ấm áp kia mang lại vẫn còn vương lại. Trong đôi mắt còn mơ hồ, có bóng người ngồi trước mặt mình, dáng cao lớn chứ không nhỏ nhắn như các bạn mình, giật mình cô bật người ngồi dậy, mở to mắt nhìn người đó.
- Thầy...
 - Em thấy sao rồi – Khánh Vũ cười nhẹ, nụ cười ấm áp quan tâm hỏi.
- Hải Quỳnh xấu hổ, hai má đỏ bừng lí nhí đáp:
- Em khỏe rồi, cảm ơn thầy.
- Rồi nhớ lại bàn tay to lớn giúp mình xoa bụng, cô lén lút nhìn Khánh Vũ, bị Khánh Vũ bắt gặp cái nhìn đó bèn cười hỏi:
- Em muốn hỏi gì sao?
 - Thầy ngồi trông em từ này giờ sao? – Mặt Hải Quỳnh đỏ như quả cà chua, xấu hổ hỏi.
 - Ừm....- Khánh Vũ gật đầu đáp – Thầy để các bạn em đi nghỉ ngơi, lại sợ em lại bị đau nên mới ngồi ở đây trông em.
- “Vậy người xoa bụng giúp mình là thầy rồi” – Hải Quỳnh thầm nghĩ. Trong lòng cảm thấy ấm áp, nhớ lại những cử chỉ ân cần giảng bài giúp cô, nhớ lại bàn tay đỡ cô khi cô trượt ngã, trong lòng rộn ràng, cô cúi đầu e thẹn nói:
- Em cảm ơn thầy.

- Em đói bụng chưa? – Khánh Vũ kéo một bình ủ nhiệt trên mặt bàn lại gần mình, trên bàn còn có một cái tô và một cái muỗng đặt sẵn – Ăn chút cháo đi, là Phương Hồng nấu cho em.

- Dạ em đói bụng rồi – Hải Quỳnh lí nhí đáp, định bước xuống giường.

- Em còn chưa khỏe lắm đây, sắc mặt không tốt, cứ ngồi trên giường mà ăn, thầy đem lại giúp em – Khánh Vũ bèn ngăn lại, rồi anh từ tốn mở nắp bình ủ nhiệt ra, cẩn thận đổ cháo vào tô, cháo vẫn còn nóng, khói bốc lên thơm lừng.

Khánh Vũ bê tô cháo đến gần giường, Hải Quỳnh định đưa tay đón lấy nhưng Khánh Vũ đã ngồi xuống bên cạnh cô, dịu dàng thổi giúp cô từng muỗng cháo nóng.

Hải Quỳnh sau giây phút ngỡ ngàng quan tâm của Khánh Vũ thì xúc động vô cùng. Cử chỉ nhẹ nhàng quan tâm của Khánh Vũ giống như anh trai Hiếu Huy của cô. Từng hành động của Khánh Vũ, y hệt như của anh trai cô, vẻ chừng trạc nghiêm nghị, gương mặt điển trai với nụ cười dịu dàng, luôn biết quan tâm và yêu thương.

Hải Quỳnh đã từng nghĩ sẽ tìm một người trai giống như anh Hiếu Huy, luôn tạo cho cô một sự an tâm tin tưởng. Người con trai đó, đang ở trước mặt cô, Hải Quỳnh thấy tim mình đập mạnh, đổ bưng với suy nghĩ thoáng qua trong đầu. Có lẽ...có lẽ...cô đã yêu rồi.

Hải Quỳnh ngoan ngoãn ăn hết tô cháo mà Khánh Vũ đút cho, sau đó uống thuốc rồi nằm nghỉ. Đợi Khánh Vũ đi ra ngoài, Hải Quỳnh mới kéo chăn che mặt tự mĩm cười, hóc ra khi phát hiện ra mình thích một ai đó lại khiến lòng cảm thấy vui sướng như thế. Mặt Hải Quỳnh đỏ bừng lên khi nghĩ đến Khánh Vũ, nếu như...nếu như...cô có thể được Khánh Vũ chấp thuận thì hạnh phúc biết bao.

Trong lúc Hải Quỳnh còn đang chìm trong sự hỗn loạn của cảm xúc thì các bạn bước vào.

- Để anh đút cháo cha em ăn nha – Minh Trang vờ cầm tô cháo ngồi bên giường cạnh Lê Phương.

- Em không ăn đâu, cháo nóng lắm – Lê Phương vờ lắc đầu không nhéo nói.

- Anh thổi giúp em – Minh Trang cười nói.

Hải Quỳnh nghe vậy bèn lật chăn ra nhìn bốn đứa bạn đang cười trêu mình thì xấu hổ, nói:

- Người ta đâu có nói vậy đâu!

Bốn người này vì lo cho bạn nên chạy đến thăm, không ngờ chứng kiến được một cảnh tượng nên thơ nên mộng như thế, không bỏ lỡ phút giây nào cả, bèn trêu.

- Mà có đúng là thầy Vũ đút cháo cho bà ăn không? – Ngọc yển bước tới ngăn chặn sự phủ quyết của Hải Quỳnh.

Hải Quỳnh cứng người đành bậm môi cúi đầu xấu hổ, meo meo nói:

- Tại tao bệnh chứ bộ.

- Ấy da... tao bệnh rồi, tụi bây mau kêu thầy Vũ đút cháo cho tao đi – Phương Hồng bèn nằm xuống giường giả vờ bệnh.

- Xì...thầy chỉ đút cho Hải Quỳnh thôi, bà thì còn lâu nha – Ngọc yển trề môi nói.

- Tụi bây ghẹo tao, tao nghỉ chơi tụi bây – Hải Quỳnh xấu hổ, nổi giận đùng đùng mắng.

- Tụi bây đừng chọc bé Quỳnh nữa, kéo thầy Vũ biết là đứng hồng qua khỏi mấy môn thầy dạy nha – Minh Trang gian xảo châm chọc.

- Mấy người, lỡ thầy nghe được thì sao hả? Xấu hổ chết mất thôi – Hải Quỳnh cau lên lớn tiếng la.

- Yên tâm đi, mọi người ngủ hết rồi, không ai nghe đâu. Mà có nghe được thì càng hay nha, vậy thì tình chàng ý thiếp rõ cả đôi đường – Minh Trang cười nháy mắt đáp.

- Đồ quỷ – Hải Quỳnh giận dữ đánh Minh Trang một cái.

- Nói thiệt là lúc thầy nhận lời đi cùng Hải Quỳnh ngắm sao thì đã nghe ngờ rồi, mấy chị lớp trên rũ mà thầy có đi đâu, đã vậy còn bị bắt được gian tình là nắm tay nhau nữa chứ. Hôm nay còn tình nguyện ngồi chăm sóc bà cả buổi, nói xem, không phải có ý thì là gì nào? – Lê Phương bèn đưa ra minh chứng.
- Thầy cũng là một người con trai rất được nha, nếu bà và thầy mà thành một cặp thì lợi nhiều hơn hại nha
- Phương Hồng bèn dụ dỗ.

41. Chương 41

- Phải đó, vậy thì hehe đi thi không sợ bị rớt. Vì tụi bạn thân yêu của mình, bà chịu thiệt chút đi nha – Minh Trang đá chân mày gật gù tán thưởng ý kiến của Phương Hồng.
 - Nhưng mà người ta đâu biết ý thầy thế nào đâu – Hải Quỳnh then thùng cúi mặt xấu hổ nói.
 - Thử thì biết thôi? – Ngọc Yến bèn cười gian nói.
- Cả nhóm nhìn nhau, họ lại có trò chơi mới để tiêu khiển rồi.
- Thầy...hôm nay thầy cùng tụi em tham gia trò chơi cho vui nha thầy – Minh Trang chạy tới rủ rê Khánh Vũ cùng tham gia trò chơi của họ.
 - Thôi! Mấy em chơi đi, thầy không chơi đâu – Khánh Vũ từ chối.
 - Mau rũ thầy chơi đi – Phương Hồng huýt tay Hải Quỳnh giục.
- Hải Quỳnh lắc e ngại. Phương Hồng bèn uy hiếp:
- Nếu không thử thì làm sao biết ý thầy. Hai để mình đến hỏi thẳng thầy nha.
- Hải Quỳnh vội vàng ngăn:
- Để mình rũ.
- Nói rồi chậm rãi bước đến bên Khánh Vũ áp úng nói:
- Thầy chơi chung với tụi em đi thầy. Cần đủ nam đủ nữ để chơi cho nên...
- Khánh Vũ nhìn gương mặt đỏ bừng bừng với một chút xấu hổ của Hải Quỳnh thì thấy tim đập nhanh đầy rộn rã, khe nhún vai nhìn hết lượt những con mắt mong đợi của cả nhóm bèn gật đầu đồng ý:
- Thôi được rồi, thầy tham gia cùng các em vậy.
 - Thấy chưa , đã bảo mà...– Lê Phương reo lên sung sướng.
- Khánh Vũ nghiêng đầu nhìn Lê Phương tỏ vẻ nghi ngờ, Hải Quỳnh thì trừng mắt cảnh cáo, Lê Phương vội vàng tìm cớ nói dối:
- Ý em là, thầy nhất định sẽ đồng ý chơi cùng tụi em.
 - Thôi, chúng ta đến chơi thôi – Ngọc Yến hứng khởi đi ra sân.
- Ở bên ngoài, Công và Giang cũng đã lôi kéo thêm hai người nữa, một là Tần Phong, hai là Đức Anh. Hải Quỳnh không ngờ Tần Phong cũng tham gia trò chơi này, bất giác thấy bối rối vô cùng, quay đầu nhìn nơi khác.
- Tần phong vẻ mặt như bị bắt buộc tham gia trò chơi, nên có vẻ hơi lơ đãng, Minh Trang chạy đến cười bảo:
- Anh, hai anh em mình cùng làm một cặp đi.
- Từ dạo Tần Phong cứu Hải Quỳnh, Minh Trang rất ngưỡng mộ khả năng đánh đấm không chê vào đâu được của Tần Phong bèn chạy đến kết giao, hay cùng Tần Phong luyện thử vài đường, cho nên có thể nói cũng khá thân.

Tần Phong gật đầu miễn cưỡng.

- Đủ 10 người rồi, chúng ta bắt đầu chơi thôi – Minh Trang hắng giọng nói – Trò chơi có tên là:” Chai –Chanh – Nói thật – Làm thật”. Quy tắc trò chơi như sau: Nam thì cầm một cái chai không, nữ thì cầm một trái chanh. Người nam sẽ quay chai trước, mũi chai quay về phía người nữ nào thì coi như duyên nợ. Người nam hãy quyết định có đưa cho người nữ cái chai đó hay không? Nếu không thì xoay tiếp một vòng nữa. Nếu đưa thì hãy đánh vắn cái chai, người nữ nếu đồng ý thì đưa cho người nam trái chanh đó, nếu không thì hãy thả trái chanh xuống đất, rơi vào chân người nam nào thì tới lượt người nam đó. Nhưng ...không đưa chai, không đưa chanh thì phải chọn nói thật hay làm thật do mọi người yêu cầu. Mọi người rõ hết chưa.

- Ok. Rõ rồi.

Công là người bắt đầu trước, cái chai quay về phía Ngọc Yến, Công cười gian đưa cái chai chỏ Ngọc Yến rồi đánh vắn:” Chờ ...ai”

Ngọc Yến cũng cười e thẹn đưa lại cho Công trái chanh:” Chờ ...anh”.

Vậy là hai người đó đã thành một cặp, đứng dạt sang một bên chờ “Nói thật – Làm thật”

Tới lượt Giang quay chai, chai quay sang Lê Phương, Lê Phương liền cung tay thành nắm đấm đe dọa nếu Giang đưa chai ỉnh, bởi vì người mê trai như điệu đồ như cô nàng đang ngắm đến Tần Phong.

Giang biết ý thở dài nói:

- Thôi coi như anh kém duyên vô phận vậy. Anh chọn nói thật.

Vậy là hàng loạt câu hỏi như mối tình đầu tiên là lúc nào, đã từng ngủ cùng nhau chưa..., khi hôn cảm thấy ra sao, áo ngực bạn gái thích là màu gì...

Mặt công từ hồng hào sang trắng bệch rồi tái xanh cuối cùng là tím tái, toát hết mồ hôi hộp bởi những câu chuyện giết người không tên, xấu hổ đến độ không biết phải làm sao để mà giấu, nhưng vì chọn nói thật nên đành khia hết, trả lời đại cho yên chuyện, nhưng như vậy càng khiến mọi người trêu chọc ầm ĩ. Một phen cười nghiêng ngả ra nước mắt của mọi người khi hỏi Giang.

Lượt quay về tay Khánh Vũ, anh quay đúng ngay Hải Quỳnh. Bốn cô nàng kia thích chí cười lớn, cú huých nhanh đầy ngụ ý.

- Là duyên nợ. Mau đưa chai đi thầy, nếu không phải chọn “Nói thật – Làm thật” đó thầy – Minh trang bèn giục.

Khánh Vũ cười hiền một cái rồi đưa cái chai cho Hải Quỳnh. Đánh vắn từng chữ:” Chờ...ai”

Hải Quỳnh đỏ cả mặt, bồng bồng như một trái cà chua đỏ, cúi đầu giang tay đưa trái chanh cho Khánh Vũ, miệng đánh vắn :”Chờ ...anh”

Nhưng khi bàn tay đang cầm trái chanh định đưa cho Khánh Vũ thì hai làn da tiếp xúc nhau, Hải Quỳnh giật bắn người mắc cỡ nên trái chanh vừa để lại thì thả ra ngay, khiến Khánh Vũ chưa kịp nắm chặt trái chanh thì nó đã lăn tròn ra khỏi bàn tay anh. Sau đó lẳng mấy vòng rơi xuống chỗ Tần Phong.

- Vậy giờ sao – Lê Phương nhìn trái chanh lẳng dưới đất hỏi.

- Luật là luật rồi ,chanh rơi, duyên nợ hồng – Phương Hồng cắt ngang – Hải Quỳnh, mau chọn đi, nói thật hay làm thật.

Hải Quỳnh có chút thất vọng, tự mắng mình không cẩn thận để chanh rơi mất, buồn bã cúi đầu, nghe Phương Hồng hỏi bèn ngắc đầu nói:

- Làm thật.

Rút kinh nghiệm từ việc nói thật của Giang, cô chọn làm thật cho chắc ăn. Nào ngờ Ngọc Yến lóe lên cái nhìn ranh ma nhướn mày ra hiệu cùng tụi bạn, rồi nói:

- Vậy hãy mau đến tỏ tình với thầy Khánh Vũ đi.

Hải Quỳnh kinh hãi trừng mắt nhìn Ngọc Yến, nhưng Ngọc Yến cười bảo:

- Mau lên, quy tắc trò chơi đó, đã chơi thì phải chịu nha.
- Phải đó, mau tỏ tình đi – Cả ba người kia lập tức hòa theo vỗ tay cổ vũ.

Mấy anh chàng kia cũng cùng nhau vỗ tay hô:

- Tỏ tình đi...tỏ tình đi....

Chỉ có Tần Phong im lặng ngắm nhìn gương mặt e thẹn của Hải Quỳnh, hai cái lúm đồng tiền trên đôi má bầu bĩnh của cô lúm sâu vào theo cái bặm môi xấu hổ của cô càng dễ thương lạ lùng, bất giác ngay người nhìn không chớp mắt.

Hải Quỳnh bị ép tỏ tình đành lén lút đến trước mặt Khánh Vũ, mặt anh cũng đỏ bừng lên trước sự trêu chọc này, và im lặng chờ đợi.

Cuối cùng Hải Quỳnh cũng hít một hơi thật sâu lấy hết mọi khí sức còn tồn đọng của mình nói ra câu:

- Thầy ơi, em thích thầy.

Khánh Vũ vừa nghe xong lời tỏ tình thì nóng rang lên, giọng nói từ đôi môi mà anh yêu thích, nghe sao thật mượt mà và êm dịu, bàn tay đưa lên trước mặt muốn vuốt ve gương mặt cô, ôm cô vào lòng thật chặt rồi đặt lên môi cô một nụ hôn say đắm. Nhưng ở đây đông người chứng kiến, anh lại là thân phận thầy giáo nên đành lòng kịp thời, bàn tay đưa ra phía trước co lại thành nắm đấm ho nhẹ vài cái rồi cười nhẹ nhàng đáp:

- Thầy cũng thích em.
- Woa...một màn tỏ tình công khai nha – Mọi người òa reo lên.
- Tỏ tình rồi vậy hôn đi thôi – Giang cười lớn cổ tình nói.

Hải Quỳnh xấu hổ đỏ mặt tía tai, quay qua nhìn sự trêu chọc của mọi người. Sau đó bặm môi giậm chân nói:

- Mọi người thật đáng ghét, mình không chơi nữa đâu .

Nói rồi Hải Quỳnh quay đầu bỏ chạy một mạch không dám nhìn lại. Lúc này đây, mặt cô đỏ quá, cả người cũng nóng rang lên, tim đập dữ dội vô cùng, nếu không đi khỏi đó, cô sợ không thể kiềm được nhịp đập của trái tim mình. Nhất là khi nghe Khánh Vũ cũng nói thích cô, dù cô không biết là sự thật hay là sự phối hợp trò chơi, nhưng chữ thích ấy lại quá ngọt ngào. Khiến cho cô tình nguyện chìm vào nó mãi mãi.

Thấy Hải Quỳnh xấu hổ bỏ chạy, mọi người cười mãi không thôi. Khánh Vũ cũng xấu hổ vội lấy vẻ nghiêm nghị bảo:

- Thôi! Đó chỉ là sự phối hợp trò chơi thôi, các em đừng trêu bạn mãi nữa. Trời cũng khuya rồi, mau về phòng đi.

Nói rồi Khánh Vũ quay vào phòng của mình. Mọi người cũng nhanh chóng giải tán, chỉ còn Tần Phong ở lại.

Anh ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời hôm nay có vẻ ảm đạm vô cùng, có lẽ vì vậy tâm trạng của Tần Phong không thấy thoải mái trong lòng. Tâm trạng bức dọc trong lòng dường như mới xuất hiện ngay khoảng khắc Khánh Vũ trao cái chai cho Hải Quỳnh. Cảm thấy khó chịu bức rút trong lòng mà Tần Phong không tài nào lí giải được.

Khi nhìn thấy gương mặt thẹn thùng mà chưa khi nào Hải Quỳnh thể hiện trước mặt anh làm anh cảm thấy có chút ghen tỵ, có chút thất vọng và có chút giận dữ.

Tần Phong thở dài tự cười mỉa mình, từ khi gặp Hải Quỳnh, một người tự chủ như anh cứ bị phân tâm rối loạn cực kì, nhưng điều khổ tâm nhất là anh lại không tài nào lí giải được cảm xúc này là gì.

42. Chương 42

Cuối cùng cũng đã thoát khỏi việc bếp núc tham gia vào việc dạy học cho bọn trẻ trong trường này.

Nguyên Thu hắt ắt nhìn 5 người bọn họ, cái thái độ lo lắng bị trách phạt của chị ta sau một ngày đã biến mất, Nguyên Thu cao giọng nói:

- Các cô muốn thay đổi công việc cũng được, nhưng mà chuyện dạy các em nhỏ không phải là chuyện dễ dàng. Tôi sẽ xem thử các cô làm cách nào khiến bọn trẻ nghe lời.

Nói rồi quay lưng bỏ đi, để lại sau lưng mấy cái mỏ chu ra giễu cợt.

- Làm thì làm, ai sợ ai ...

- Được rồi, coi như quà ra mất, chị tặng mỗi em hai cây kẹo mút này – Phương Hồng đang điếm danh từng gương mặt của mấy đứa bé có ở trong trại trẻ, đứa lớn nhất cũng chỉ mới 12 tuổi.

Bánh kẹo được coi là xa xỉ đối với những đứa bé ở cái trại nghèo này, nên chúng rất vui vẻ và hớn hở đón lấy những viên kẹo trên tay Phương Hồng một cách cẩn trọng và lễ phép, nói tiếng cảm ơn rối rít.

- Xí...bà lấy kẹo ở đâu ra vậy, tui nhớ bà đâu có mua kẹo đâu?- Minh Trang vội vàng ngăn lại hỏi, nhìn Phương Hồng với ánh mắt nghi ngờ tột độ..

- Thì lấy trong balô bà chứ đâu – Phương Hồng tỉnh bơ đáp

- Cái gì ? – Minh Trang nghe như có sấm rền bên tai , vội vàng rên lên đau đớn – Kẹo của tao mà, để lại cho tao một cục đi. HuHu...

- Mày tối ngày ngậm kẹo, người ta nhìn mày tưởng con nít lên ba không hà – Phương Hồng bĩu môi trọc ghẹo.

- Kệ tao đã lấy của tao mà còn nói này nói nọ nữa hả, có tin là tao ăn vạ bắt đền mày hay không hả – Minh Trang tức giận nhìn Phương Hồng cấn cấn không khí mấy cái để bốt tức.

- Chị ơi, em trả lại kẹo cho chị nè – Một em gái có đôi mắt tròn xoe tóc hai chùm nhìn Minh Trang chớp chớp nói.

- Không cần đâu...đồ ngọc, bọn chị đùa ấy mà – Minh trang vội giả lã nói – Tại vì kẹo của chị mà mấy đứa cảm ơn có mỗi mình con nhỏ cướp giật kia nên chị tức...HiHi...không có gì đâu.

- Vậy hả chị, vậy em cảm ơn chị – Cô bé lễ phép đáp rồi cho hai cây kẹo vào tong túi một cách cẩn thận chứ không những những em khác hồ hởi bóc ra ăn.

- Sao em không ăn đi – Hải Quỳnh nhìn cô bé ngạc nhiên hỏi.

- Em muốn để dành cho em gái em ăn, em gái em bị bệnh nặng lắm nhưng lại rất sợ uống thuốc, em để dành cho em gái của em ngậm cho không đắng miệng – Cô bé ngoan ngoãn đáp .

- Ê, Trang, đi tới đâu cũng gặp em gái bà, giống bà dễ sợ không chịu uống thuốc – Lê Phương nhìn Minh trang hắt đầu trên.

- Haha...tao vốn thích trẻ con mà, có thêm nhiều đứa em thì càng tốt – Minh Trang gật đầu cười đáp.

Phương Hồng bèn cho bé gái đó thêm vài cây kẹo vốn để dành cho Minh Trang rồi nói:

- Em cứ ăn đi, chị cho em hết số này, vậy thì tha hồ để dành cho em gái em uống thuốc.

- Em cảm ơn mấy chị, mấy chị thật là dễ thương – Cô bé gật đầu cười rạng rỡ đưa đôi mắt trong veo nhìn bọn họ, tay siết chặt bịch kẹo trong tay như báu vật

- Có mình chị dễ thương hà, còn mấy đứa này thấy ghét lắm, chơi với chị thôi – Ngọc yến lạnh chanh chen vào.

- Xí.....- Ngay lập tức Ngọc yến nhận được những cái trề môi xí dãi của bốn cô nàng kia.

Sau đó qua lời kể của các cô ở trại, họ mới biết thì ra hai chị em cô bé đó là Hiếu và Thảo. Hai chị em là những đứa bé cuối cùng vào trại, cha mẹ của hai chị em đều bị bệnh sốt rét mà chết, hai chị em đã quỳ trước mộ ba mẹ mấy ngày liền khóc rầm rức. Hai chị em đáng thương không còn bà con nào hết mới được những người phụ trách ở đó gửi tới đây.

Nhưng bé Thảo còn nhỏ cứ khóc đòi cha mẹ mãi rồi sinh ra bệnh, nhưng con bé lại không chịu uống thuốc làm bệnh ngày càng nặng hơn trong khi kinh phí ở đây vô cùng hạn hẹp khiến các cô trông coi cảm thấy buồn phiền vô cùng.

Những con người, những số phận khác nhau. Cả 5 người bọn họ may mắn được sinh ra trong những gia đình đầy đủ, chưa từng phải lo đến cơm áo gạo tiền, chưa từng trải nghiệm mùi đời, dù vẫn luôn ý thức rằng trên đời này có rất nhiều người phải gánh chịu đau khổ. Nhưng khi chính mình lắng nghe và nhìn thấy, họ mới hiểu được thế nào là xót xa, thế nào là cay đắng và đau khổ.

Cho nên mới nói, con người hãy biết thỏa mãn với cái mà mình có, không nên đòi hỏi quá nhiều, cũng không nên quá tham lam. Hãy nhìn lại những con người thua chúng ta về nhiều mặt mà cảm thấy may mắn.

Cả nhóm kéo một đám trẻ vào trong phòng của bé Thảo đang nằm bệnh chơi.

- Xem đây ...- Minh Trang đưa một trái bóng bóng lên cao rồi cầm một cái kim may giờ lên nói – Bây giờ chị sẽ đâm vào trái bóng này, đổ mấy em, trái bóng có bị xì ra hay bể không?

- Chắc chắn là bị xì rồi – Một bé reo lên.

- Chắc là sẽ bị nổ tung – Một bé khác đoán.

- Sai...kết quả không bị gì hết – Minh trang vừa nói vừa đưa kim đâm vào bề mặt trái bóng bóng rồi rút kim ra. Trái bóng không hề bị gì cả.

- Hay quá ...chỉ em với...- Cả bọn nhao nhao lên gây sự chú ý của bé Thảo, cô bé bắt đầu ngẩng mặt nhìn lên xem Minh trang thực hiện động tác đâm kim lần nữa, trái bóng vẫn không bị gì cả, dù cây kim đâm gần hết vào trong trái bóng.

Minh Trang mỉm cười tinh quái bắt đầu giảng giải bí quyết nghề nghiệp của mình:

- Đầu tiên chị dán hai miếng băng keo trong lên trái bóng bóng theo hình chữ thập, rồi đâm kim vào phần giao nhau của hai miếng băng keo thì bong bóng sẽ không bị xì ra.

Minh Trang còn làm vài ba trò chơi khiến bọn trẻ reo lên thích thú.

Sau đó, cầm trên tay một miếng giấy cacton có cắt vẽ thành hình con cá , có một cái lỗ và một khe rãnh ở chính giữa bụng bước đến bên bé Thảo hỏi:

- Chị đổ bé Thảo nha, con cá giấy này có thể bơi lội trong nước không?

Bé Thảo này giờ bắt đầu theo dõi mấy trò chơi cũng bắt đầu tò mò, nghe Minh trang hỏi vậy thì nghiêng đầu suy nghĩ một lát rồi lắc đầu.

- Xem nha...

Minh Trang bắt đầu thả con cá giấy vào một cái thau nước, quay qua mỉm cười với bọn trẻ một cái rồi tránh người cho bọn trẻ nhìn vào trong thau. Quả nhiên con cá giấy đang bơi lội tung tăng trong thau. Những con mắt tròn, mắt dẹt nhìn đầy hứng thú .

- Có thích không? – Phương Hồng ghé vào tai bé Thảo hỏi, con bé lập tức gật.

- Có muốn xem nữa không? – Phương Hồng tiếp tục hỏi, bé Thảo lại gật đầu.

- Nhưng mà chị chỉ biểu diễn cho những em bé nghe lời thôi – Minh Trang nhìn bé Thảo nói – Bé Thảo nghe lời bọn chị uống thuốc, chị sẽ cho bọn em xem nhiều trò hơn nữa, chị không.

Không chờ bé Thảo trả lời, Lê Phương lập tức đưa thuốc tới, Ngọc Yến cầm ly nước chờ sẵn. Bé Thảo ngoan ngoan uống thuốc khiến cả nhóm thở phào nhẹ nhõm. Kì thực những đứa trẻ mồ côi thường rất dễ

bảo, chúng biết thân phận mình côi cút nên ít khi làm trái ý người lớn, chỉ trừ vài bé hơi cứng đầu hoặc rơi vào trầm cảm.

Sau đó Hải Quỳnh kể vài câu chuyện cổ tích cho bọn trẻ nghe, vừa kể vừa dùng hành động diễn tả khiến bọn trẻ có lúc co người khi mặt phù thủy đến, có lúc cười vui vẻ.

- Cho nên, mấy em muốn nghe biết nhiều truyện cổ tích thì phải đọc sách, mà muốn đọc sách thì phải cố gắng học chữ, có biết không? – Hải Quỳnh nhẹ nhàng khuyên bảo.

Tần Phong đi ngang qua, nhìn thấy cảnh tượng ấy, trong lòng bỗng cảm thấy vui vẻ, lại nhìn thấy lúm đồng tiền trên má cô khi cô cười càng bị cuốn hút hơn, bất giác nở nụ cười lúc nào không hay biết.

Không ngờ Công và Giang đi đến cặp cổ cậu cùng nhìn vào trong nói:

- Không ngờ mấy đứa em cũng giỏi ghê, mới đây mà có thể dụ dỗ được đám trẻ con này rồi.

- Chứ sao – Lê Phương cong cớn lên đáp.

- Mà cũng thật hay nhỉ, 5 đứa em, mỗi đứa một tính cách. Phương Hồng thì quá kiêu hãnh, Minh Trang thì thích động tay động chân, Lê Phương thì lại lạnh chanh, Ngọc Yến thì quá lạnh nhạt, Hải Quỳnh thì lại quá khờ, vậy mà cũng chơi từ nhỏ tới lớn được – Công nhìn 5 người bọn họ so sánh.

- Anh không rồi, tụi em thế này gọi là định luật bù trừ. Ưu điểm của đứa này là khuyết điểm của đứa kia, cứ thế tụi em bù đắp, hỗ trợ nhau tạo nên một thế vững chắc, không ai đánh được – Minh Trang nhướn mày đắc ý giải thích.

- Nói cũng đúng – Giang gật đầu.

- Mà bí quyết làm con cá bơi hồi nãy của em là gì vậy – Giang hỏi:

- Hihi...em chế dầu ăn vào lỗ tròn trên mình con cá đó, dầu sẽ theo cái rãnh chảy ra khiến con cá bơi tung tăng. – Minh Trang đáp rồi quay nhìn Tần Phong hỏi – Anh! Tụi em cho bé Théo uống thuốc xong rồi, thấy tụi em có giỏi không?

- Ủhm...tụi em giỏi lắm – Tần Phong gật đầu, ánh mắt khẽ lướt qua gương mặt của Hải Quỳnh.

Dạy học xong, cùng mọi người bắt sâu trên mảnh vườn trồng rau của trại trẻ. Con gái thì chỉ ngồi nhổ cỏ vườn nhưng bọn con trai thì vận động nhiều hơn nên mình mẩy chẳng mấy chốc ướt đầm mồ hôi, cuối cùng là cởi phăng áo ra rồi vén quần tiếp tục hăng say làm việc.

- Đàn ông quyến rũ nhất lúc là khi họ chuyên tâm làm việc, nhìn mồ hôi họ chảy trên những thân hình vạm vỡ kia, vậy mà bây giờ tụi mình mới được nhìn thấy – Lê Phương lộ rõ bản tính mê trai ra nhìn không chớp mắt.

Công nghe thấy thế bèn đứng ngay bên cạnh tầng hắt vài cái rồi làm vài động tác vươn vai, Lê Phương liếc mắt nhìn qua bên trên:

- Ai mua con khô cá đuối này vậy.

Công như người bị đâm vô mặt một cái thật đau tức giận định quay sang bẹo tai Lê Phương thì Ngọc Yến đã lên tiếng:

- Thân hình của anh Công được xem là một nét đẹp tiềm ẩn.

- Em đúng là có mắt nhìn người – Công nghe vậy đắc ý gật đầu.

- Dạ, nét đẹp tiềm ẩn, tìm hoài ẩn hoài – Minh Trang cười phá lên trêu – Nhìn anh Tần Phong kia, người ta như vậy mới gọi là hoàn hảo, 8 múi, còn anh toàn thấy dao găm không.

- Xí...không thèm nói với mấy đứa nữa, anh đi làm việc.

Cả bọn nhìn Công tức tối bỏ đi thì mỉm mỉm cười. Minh Trang quay mặt nhìn thấy Khánh Vũ cũng đang làm cùng mọi người thì khẽ lại gần Hải Quỳnh đưa ly nước bảo:

- Mau mời thầy ly nước đi.

Hải Quỳnh biết các bạn cố tình trêu mình nên lắc đầu, Phương Hồng bèn chạy đến kéo cô dừng dậy:

- Mau lên....có gì mà ngại.

Bị các bạn thúc hối, Hải Quỳnh đỏ cả mặt cầm ly nước đến mời Khánh Vũ uống nước.

- Em mời thầy uống nước.

- Cảm ơn em – Khánh Vũ đang cúi đầu thì đưa tay quạt lấy giọt mồ hôi trên mặt mình rồi đón lấy ly nước, mà không ngờ lại khiến gương mặt dính bùn .

43. Chương 43

Hải Quỳnh thấy mồ hôi chạy trên mặt Khánh Vũ rất nhiều, lại thấy vết dơ trên mặt Khánh Vũ thì rút khăn ra áp úng nói:

- Để em giúp thầy lau mồ hôi.

Khánh Vũ cười gật đầu. Hải Quỳnh bèn giúp anh lau mồ hôi, hành động hai người thân mật vô cùng khiến mọi người cười khúc khích trêu chọc, càng làm hai người đỏ bừng mặt xấu hổ, vội vàng lảng đi hai nơi.

Tần Phong nhìn thấy cảnh đó, đột nhiên thấy khó chịu vô cùng, dường như cái nóng bên ngoài đã len lỏi vào bên trong anh gây khó chịu. Anh ra sức cúi đầu trút hết bực tức ra bên ngoài.

Chất béo chính là kẻ thù của phụ nữ, nhất là với mấy cô nàng đang giữ eo như nhóm Ngũ long công chúa. Đặc biệt là Hải Quỳnh, từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng ăn thịt mỡ, chỉ cần thấy thịt mỡ là khiến cô ghen hòng, không thể nuốt bất cứ thứ gì.

Vậy mà từ lúc chuyển việc nấu ăn cho các bạn nữ khác thì không ngày nào là cô không thấy thịt mỡ. Mà hầu như đều là thịt kho chứ không phải chiên hay nướng.

Hôm trước miễn cưỡng là nộm thịt ba rọi kho, nạt nhiều hơn mỡ, đành sẵn nạt ăn, còn mỡ thì dồn hết cho anh chàng khô cá đuối Công ăn để bổ béo mà có thân hình ít nhất cũng 4 múi.

Nhưng hôm nay thì nguyên một tô thịt nộm toàn mỡ là mỡ không, những vẩn mỡ lên lảng nhìn thấy mà phát run, mặc dù đã chuẩn bị tinh thần nhưng Hải Quỳnh không kìm nén được mà ới ngay tại bàn, ảnh hưởng vô cùng đến bữa ăn của mọi người. Cô vội vàng xin lỗi rồi thu dọn chiến tích của mình.

- Tại sao ngày nào cũng ăn toàn thịt mỡ hết vậy – Minh Trang đập đũa tức giận khi nhìn thấy Hải Quỳnh đáng thương lau dọn vết ới của mình.

Trước đây, bọn họ đi chợ mua toàn đồ ăn ngon về nấu, mặc dù bọn họ cũng phải bỏ tiền túi ra nhưng tiền ăn chẳng phải đã được tăng thêm rất nhiều hay sao.

- Là do mấy đứa em nhỏ ốm quá, ăn thịt mỡ sẽ bổ sung một chút trọng lượng cho các em ấy – Nguyên Thu nhướn mày trả lời.

Thực chất cô ta và mấy người kia đã ăn uống ở ngoài chợ no đủ rồi về đây chỉ ngồi góp mặt cho có để mọi người không nghi ngờ mà thôi. Nghe bác hàng thịt hỏi về nhóm 5 người bọn họ lại nghe bác kể Hải Quỳnh rất sợ thịt mỡ nên cô ta mới cố tình nấu toàn thịt mỡ như vậy. Và nhanh chóng tìm ính một cái cớ hợp lí vô cùng.

- Có phải em thích ăn thịt mỡ không? – Cô ta cuối đầu hỏi một em nhỏ đang cắn miếng thịt mỡ nhai ngon lành.

- Dạ, em thích thịt mỡ lắm, vừa mềm vừa béo – Em bé thật thà trả lời.

- Thấy chưa, chúng ta đến đây là vì các em ấy chứ không phải cái kiểu đi chơi như các cô. Các cô không ăn được thì nhịn đói – Cô ta vênh mắt thách thức nói.

- Vậy từ nay tụi em sẽ tự nấu ăn riêng – Lê Phương cũng quăng đôi đũa xuống bàn nói.

- Không được!

Cứ tưởng người phản đối là Nguyên Thu, nào ngờ lại là Tần Phong. Anh cũng bỏ đũa xuống ngẩng đầu nói:

- Chúng ta đang sinh hoạt tập thể, phải thuận theo mọi người. Tuy không phải như học quân sự nhưng cũng phải có kỷ luật nghiêm chỉnh. Mọi người không ai có ý kiến gì thì các em cũng phải tuân theo. Mau ngồi xuống ăn đi.

Nhưng Hải Quỳnh nhìn thấy tô thịt mỡ thì thấy choáng cả mặt, cô sợ mình lại tiếp tục ói nữa nên đứng bật dậy nói:

- Xin lỗi, em không thể ngồi ăn được.

Nói xong cô định ra ngoài hít thở không khí trong lành để kìm nén cơn chộn trạo trong lòng mình.

- Đứng lại – Tần Phong quát lên – Em xem thường lời nói của tôi à.

Hải Quỳnh bị cơn choáng váng và khó chịu trong người khiến cô bức bối nên sẵn giọng nói:

- Bây giờ tôi không muốn ăn nữa, không được sao.

- Tôi là người hướng dẫn và phụ trách các em, nếu như các em có gì thì tôi sẽ là người chịu trách nhiệm. Trên thế giới này còn rất nhiều người chết vì đói. Em có cái ăn cái mặc sung sướng hơn người rồi có biết không hả. Ngay cả em bé mẫu giáo còn biết là không nên lãng phí thức ăn, em lớn chừng này rồi mà không hiểu đạo lý này sao. Thật không biết tại sao mẹ em không dạy em điều này.

- Anh nói đúng đó, tôi không được mẹ dạy đó. Anh hài lòng chưa – Hải Quỳnh phẫn nộ gào lên rồi bỏ chạy ra khỏi nhà ăn.

- Tần Phong! Anh có biết anh quá đáng lắm hay không? Mẹ Hải Quỳnh mất lúc cô ấy còn nhỏ, anh nói vậy là đang làm tổn thương đến Hải Quỳnh có biết hay không? – Minh Trang tức giận nhìn Tần Phong mắng.

Phương Hồng và Lê Phương đã đuổi theo Hải Quỳnh. Ngọc Yến ném cho Tần Phong cái nhìn tức giận rồi kéo tay Minh Trang chạy đuổi theo.

Tần Phong thả người ngồi phịch xuống đất, tâm trạng hỗn loạn vô cùng, anh không biết tại sao mình lại kích động như vậy nữa. Tại sao từ lúc nhìn thấy Hải Quỳnh và Khánh Vũ âu yếm bên nhau, cậu thấy tâm trạng lúc nào cũng như lửa dâng trào.

- Thật ra mình cũng ớn ăn mãi thịt mỡ lắm rồi, nhưng ngại không dám nói ra thôi – Một chị cũng thở dài trước tình cảnh này cũng đành nói ra nỗi lòng.

- Mình cũng ớn....

Giang vổ vai Tần Phong nói:

- Hôm nay tâm trạng ông làm sao vậy?

- Xin lỗi, mình thấy khó chịu quá, mình ra ngoài một chút đây – Tần Phong đứng bật dậy bước nhanh ra ngoài.

Bữa cơm trưa hôm đó diễn ra trông không khí ảm đạm, các em nhỏ cũng bị sợ hãi. Khánh Vũ và các cô giáo đi lên huyện về nghe tường thuật lại đã nghiêm khắc nhắc nhở Nguyên Thu và mấy người bạn của cô ta về việc đối xử với em.

Hải Quỳnh và Tần Phong vô tình có một khoảng cách lạnh nhạt với nhau. Cứ thấy Tần Phong ở đâu là Hải Quỳnh quay đầu đi hướng khác.

Nhưng cô với Khánh Vũ ngày càng thân thiết hơn rất nhiều. Khánh Vũ với lý do an ủi tinh thần bị tổn thương của Hải Quỳnh mà cùng cô nói chuyện thường xuyên hơn.

Tâm trạng Tần Phong càng lúc càng xấu, mà bản thân anh lại không hiểu lý do vì sao.

Thấm thoág đã qua hai tuần lễ ở đây, cả đoàn tình nguyện cũng sắp sửa phải trở về trường để chuẩn bị cho ngày lễ 20/11 – Ngày nhà giáo Việt Nam. Bởi vì họ là những người hoạt động đoàn, nên phải tiên phong trong phong trào chào mừng này.

Nhưng trước khi đi, mọi người cùng hợp sức làm một bài báo tường giúp các em nhỏ để họ tặng cho các cô giáo ở trại.

Hải Quỳnh là người cuối cùng được giao đem treo bài báo trong phòng y tế cất giữ.

Nhưng không ngờ sáng hôm sau tờ báo tường lại bị hư hại nghiêm trọng. Nguyên Thu liền quy trách nhiệm hết cho Hải Quỳnh, người cuối cùng tiếp xúc với tờ báo. Tất cả mọi người quay đầu nhìn Hải Quỳnh, cô lúng túng nhìn mọi người không biết phải nói gì.

- Em...

- Chắc chắn là có người cố ý phá rồi...- Phương Hồng lên tiếng bênh vực bạn.

- Ý cô là muốn đẩy trách nhiệm cho người khác à – Nguyên Thu lập tức chặn đầu.

- Tôi không có ý đổ trách nhiệm, nhưng Hải Quỳnh xưa nay rất cẩn thận, nhất là đối với những thứ quan trọng như vậy thì càng giữ gìn cẩn thận hơn.

- Vậy cô nói đi, cô nghi ai là người đến phá – Nguyên Thu trừng mắt nhìn Phương Hồng.

- Ai thì tự người đó biết – Phương Hồng bĩu môi đáp trả ngụ ý chẳng ai khác ngoài Nguyên Thu cả.

- Nếu cô cho người đó là tôi thì lầm rồi, đêm qua tôi không ở đây. Hôm qua tôi khó chịu phải đi cấp cứu đến sáng nay mới về – Nguyên Thu biết rõ ánh mắt Phương Hồng chĩa vào mình liền cười đã kích đáp.

Đúng là ở đây ngoài Nguyên Thu ra thì chẳng còn ai ghen ghét với bọn họ, cho nên chẳng ai có ý định *** hại Hải Quỳnh. Phương Hồng đuối lý đành im lặng.

Tất cả ánh mắt lại tập trung vào Hải Quỳnh, Nguyên Thu tiếp tục đã kích:

- Em nói thật đi, dù gì cũng đã lỡ làm rồi, mọi người cũng không trách em nữa . Mọi người sẽ cùng nhau sửa lại giúp em, chỉ cần em thành thật một chút là được.

Đó là công sức mọi người dốc hết một đêm để làm. Cho nên khi bị hư hao như vậy, Lăng Phong không thể không truy cứu, anh quay sang nhìn Hải Quỳnh hỏi:

- Em nói đi, là em làm đúng không?

Hải Quỳnh định lên tiếng thanh minh mình ỉn nhưng lại bất gặp ánh mắt trách cứ dường như cho rằng cô có lỗi của Tần Phong thì giận vô cùng. Cũng không rõ tại sao lại có cảm giác giận dữ này, bởi vì không chỉ có Tần Phong mà cũng có nhiều người nhìn cô bằng ánh mắt nghi kỵ.

Sự giận dữ trong lòng khiến cô bỗng thấy trở nên ngang bướng:

- Được rồi, toàn bộ lỗi đều là do em hết, là em làm đó, em sửa là được rồi.

- Em....- Tần Phong tức giận nhìn Hải Quỳnh, nhưng thấy vẻ mặt thách thức đầy giận dữ của cô khiến đôi gò má vốn bầu bĩnh của cô càng phúng phính hơn trong khi đôi mắt như muốn khóc thì lại thấy nguôi giận .

- Em sẽ tự sửa lại hoàn chỉnh, không phiền đến ai phụ giúp cả, càng không cần đến anh – Hải Quỳnh tiếp tục ương bướng nói.

- Được, anh chờ xem....không ai được phụ giúp hết – Lăng Phong tức giận nói rồi quay lưng bỏ đi.

Hải Quỳnh sau khi mọi người bỏ đi thì bắt đầu ngồi vào viết bài lại, chỉnh sửa lại ngay ngắn thậm chí còn đẹp hơn ban đầu. Trong khi mọi người nghỉ ngơi thì Hải Quỳnh chong đèn làm, có lúc mệt mỏi rã rời cũng cắn chặt răng cố chịu.

Khánh Vũ và mọi người đòi đến giúp nhưng cô nhất định từ chối.

Giữa khuya lạnh lẽo, Hải Quỳnh mở cửa sổ phòng học ngồi hoàn thành cho xong không biết rằng có người đứng ngoài nhìn vào bên trong, thấy cô vươn người vì mỏi, ngáp dài vì buồn ngủ mà thấy đau lòng và hối hận.

Khi mọi người thức dậy đã thấy tờ báo tường hoàn chỉnh đẹp mắt được treo cẩn thận ở trên tường thì rất hài lòng.

Bé Thảo lúc này mới rụt rè sợ hãi mếu máo khóc nói:

- Không phải chị Quỳnh làm hư đâu, là tại em thấy đẹp nên định lấy xuống xem, nhưng không ngờ nó lại rơi xuống, em muốn treo lên nhưng không tới. Càng muốn treo thì càng làm không được, không ngờ lại làm hư luôn tờ báo đến như thế. Em sợ bị mắng nên không dám nói. Em xin lỗi mấy anh chị. Huhu....

Tất cả mọi người đều kinh ngạc trước lời thú nhận của bé Thảo, lập tức quay đầu tìm Hải Quỳnh xin lỗi vì đã trách oan cô. Nhưng Hải Quỳnh và hành lí của cô đã biến mất .

44. Chương 44

Yêu em ngày nắng, nhớ em ngày mưa

Tần Phong đang ngủ thì bị thức giấc bởi tiếng đập cửa rầm rầm bên ngoài, cảm giác bức bối khiến anh bật dậy bước xuống giường ra mở cửa.

Miệng lẩm bẩm mắng cái kẻ điên khùng nào mới sáng sớm đã đến quấy phá giấc ngủ của người khác, anh vận mạnh nắm cửa ra định mắng cho kẻ đó một trận nào ngờ cửa vừa mở ra, anh đã bị một vật đập mạnh vào mặt lùi về phía sau mấy bước

Tới khi trấn tĩnh lại thì nhận ra chủ nhân của vật đập vào mặt mình là Minh Trang. Vả mặt cô hầm hầm nhìn Tần Phong đầy tức giận xông vào nhà, nhìn thấy mặt của Tần Phong liền mắng xối xả.

- Tần Phong , anh là đồ ngốc. Em đã dặn đi dặn lại với anh rất nhiều lần rằng không nên nóng vội, cứ từ từ nói rõ cho Hải Quỳnh biết . Vậy mà anh đã nói gì chứ hả?

- Anh...- Tần Phong ngơ ngác, cậu vẫn chưa kịp hiểu đã xảy ra chuyện gì?

- Em nói cho anh biết Hải Quỳnh đã đồng ý kết hôn cùng Khánh Vũ rồi – Minh Trang hằn học nói rồi ngồi phịch xuống cái ghế sofa như chút giận

Tần Phong như bị ai giáng ột búa vào đầu choáng váng vô cùng, anh kích động nắm lấy tay Minh Trang kéo hỏi:

- Em nói thật sao.

- Chẳng lẽ em lại đem chuyện như vậy ra đùa giỡn được sao. Anh chờ ngày nhận được thiệp cưới đi – Minh Trang tức giận vùng tay ra khỏi tay Tần Phong.

Tần Phong choáng váng không còn sức lực nào, anh ngã phịch xuống ghế sofa, rồi đưa hai tay ôm lấy đầu. Cảm giác như tim bị ai đẩy bóp ghệt, khó thở đến nỗi sống không bằng chết.

Minh Trang thấy dáng điệu đau khổ không thiết sống của Tần Phong mà thấy thương cảm vô cùng, không nhẫn tâm nổi giận thêm nữa, đành thở dài. In lặng một lát, Minh Trang hít thở một cái rồi đưa ra nhận định.

- Tần Phong! Sỡ dĩ em quyết định giúp anh là vì Hải Quỳnh dường như đã yêu anh lần nữa rồi. Lần này có lẽ vì nguyên nhân gì đó khiến cô ấy không dám đối diện với lòng mình mà chọn cách chạy trốn.

Tần Phong ngẩng đầu nhìn Minh Trang với ánh mắt kinh ngạc.

- Anh đã nói gì với Hải Quỳnh....

- Anh....- Sắc mặt Tần Phong tái nhợt.

Anh nhớ lại từng lời nói của mình với Hải Quỳnh. Bởi vì Minh Trang bảo anh rằng, không thể kể hết sự thật với Hải Quỳnh được, sẽ khiến cô bị shock khi mà ký ức vẫn chưa phục hồi. Anh muốn cô nhanh chóng tìm lại ký ức của mình nên đã kể cho cô nghe về những hồi ức trước đây của mình và cô.

Sau đó Tần Phong run rẩy nhận ra, anh đã mắc phải một sai lầm nghiêm trọng. Vì quá nôn nóng, vì nóng lòng muốn cho cô nhớ ra, vì muốn lại được nhìn thấy cô, ôm trọn cô vào lòng để cảm nhận được hương vị ấm áp của cô mà anh chọn một cái cách ngốc nghếch đến như vậy.

Làm gì có cô gái nào không cảm đau đớn khi người con trai mà mình yêu cứ tưởng nhớ về một cô gái khác và đối xử tốt với mình chỉ vì mình và cô gái ấy có cùng cái tên. Thái độ đau khổ lúc đó của cô sao cậu lại không nhận ra cơ chứ .

- Tần Phong, trước khi Hải Quỳnh xảy ra tai nạn, cô ấy đã gọi điện cho em, cô ấy đã khóc rất nhiều, kể lại toàn bộ sự việc cho em nghe . Có lẽ Hải Quỳnh vì quá đau lòng cho nên không để ý đến đèn xanh đèn đỏ mà bước xuống lòng đường rồi bị tai nạn. Cho nên khi anh đến tìm gặp Lê Phương, cô ấy cũng không biết gì hết cho đến khi em báo cho cô ấy hay. Lúc đó em rất giận anh, nếu không phải vì anh, Hải Quỳnh sẽ không xảy ra tai nạn như thế, cho nên đã giấu diếm toàn bộ sự việc.

Lúc hải Quỳnh được đưa vào phòng hồi sức, lúc đó em đã kể lại sự việc cho các bạn nghe khi họ đến thăm, ngay lúc đó, Hải Quỳnh bỗng nhiên có phản ứng dữ dội trước tên anh, cho nên về sau tên anh là điều không được phép nhắc đến. Tới khi Hải Quỳnh tỉnh lại hoàn toàn chỉ nhớ mình vẫn là học sinh trung học, chuẩn bị thi Đại Học mà thôi.

Bác sĩ đã bảo rằng, có những sự vật, sự việc trong quá khứ khiến cho bệnh nhân đau đớn vô cùng, nên trong tiềm thức muốn bảo vệ mình tránh bị tổn thương nên đã chọn cách lãng quên . Lúc đó Hải Quỳnh sống trong tâm trạng mơ hồ vô cùng, ba cô ấy vì không rõ nguyên nhân khiến con gái mình bị kích động mà mất trí nhớ là gì nên quyết định dọn đến nơi khác, chuyển trường cho Hải Quỳnh đến trường đại học mà bác ấy dạy. Anh có biết một người khi biết mình mất đi một khoảng ký ức thì sẽ hoang mang thế nào không?Chính vào lúc ấy thì Khánh Vũ xuất hiện cho cô ấy một điểm tựa.

Tần Phong run cả người khi nghe Minh Trang kể lại mọi chuyện, anh hận bản thân mình vì sao đã để cho cơn ghen làm mờ đi lí trí dẫn đến kết cục ngày hôm nay.

- Cho nên khi biết mình yêu anh, Hải Quỳnh thấy có lỗi với Khánh Vũ, luôn sống trong tâm trạng dằn vặt.

Tới khi cô ấy biết, trong trái tim anh chỉ chứa hình bóng của người yêu cũ, càng khiến cô ấy đau khổ hơn mà chọn cách tự làm khổ chính mình. Tự lừa dối chính mình mà chọn lựa kết hôn với Khánh Vũ.

- Anh đi nói rõ với cô ấy – Tần Phong bật người đứng dậy, anh muốn nói rõ hết mọi chuyện với Hải Quỳnh.

Nhưng Minh Trang đã chụp tay anh giữ lại:

- Tần Phong! Tuyệt đối không được.

- Tại sao? Em muốn thấy anh và Hải Quỳnh cùng nhau đau khổ hay sao – Tần Phong tức giận vì bị ngăn cản nên nóng nảy nói.

Minh Trang cũng tức giận đứng bật dậy quát lên:

- Anh có biết là sau tai nạn đó, bác sĩ đã bảo gì không hả?

Sau đó cô đau khổ khép mắt thở dài rồi từ từ ngồi xuống ghé quay mặt đi kiểm chế nước mắt của mình. Tần Phong nhìn cô bằng ánh mắt hoang mang sững sờ, cả người run lên, hoảng sợ hỏi:

- Bác sĩ đã nói gì?

Minh trang mím môi im lặng không đáp khiến Tần Phong sốt ruột nắm lấy tay cô cầu xin, giọng anh lạc đi:

- Anh xin em, hãy nói cho anh biết đi, bác sĩ đã nói gì.

Minh trang nấc lên từng tiếng nghẹn ngào nói:

- Bác sĩ bảo: Trong đầu Hải Quỳnh vẫn còn chứa máu bầm chưa tan ra, tuyệt đối không để cô ấy bị kích động, nếu không di chứng xảy ra chúng ta không đoán được hậu quả.

Tần Phong thấy toàn thân không còn sức lực gì cả, anh ngã khụy xuống đất, tay chống xuống mặt bàn, nước mắt theo sự đau đớn của trái tim mà rơi ra. Tim anh lặng đi từng phút từng giây, đau đớn vô cùng.

“Nếu bạn yêu một người, nhìn thấy sự đau đớn của người ấy, bạn sẽ đau hơn gấp trăm lần”. Hóa ra cảm giác của câu nói này là như vậy. Hóa ra tim anh đau đến nỗi lặng đi. Hóa ra cái cảm giác ghệt thở khó chịu đến như vậy. Hóa ra cái cảm giác máu chạy ngược vào tim lại đau đớn đến thế.

- Tần Phong! Coi như em cầu xin anh, cầu xin anh, hãy buông tay đi có được không? – Minh Trang nức nở van xin.

Tần Phong không đáp, bởi vì trái tim anh đang chết dần.

- Thật hả ? Hai người quyết định kết hôn thật sao? – Lê Phương với Ngọc yến kinh ngạc vui mừng reo lên hỏi.

Khánh Vũ quay đầu nhìn Hải Quỳnh, bàn tay siết chặt tay cô nhẹ nhàng gạt đầu đáp:

- Ừm....

- Vậy thì khi nào ?- Lê Phương lặp tức hỏi.

- Cái đó vẫn còn chưa quyết định, mình ổn định công việc rồi mới tính, dù gì mình cũng đã đeo nhẫn cầu hôn của anh Vũ rồi, cho nên cũng không muốn anh ấy đợi lâu. Với lại mẹ anh ấy cứ giục hai đứa mình mau chóng kết hôn để bà có cháu bông – Hải Quỳnh hơi đỏ mặt nói ra.

- Chúc mừng hai người – Phương Hồng mỉm cười nói.

- Cảm ơn – Hải Quỳnh cười vui vẻ nói nhưng trong đôi mắt cô thoáng chút u buồn, ẩn giấu sau nét cười kia.

Minh Trang nhìn thấy càng đau lòng hơn nhưng cô cũng chỉ có thể thở dài mà thôi.

Lê Phương và Ngọc Yến thay phiên nhau bày vẽ đám cưới cho Hải Quỳnh và Khánh Vũ , Phương Hồng ngồi im lặng, chỉ thỉnh thoảng góp ý vài câu.

- Trang, sao bà không nói gì hết vậy – Lê Phương đột nhiên thúc cùi chỏ vào Minh Trang hỏi.

Minh Trang vội vàng ngồi thẳng người dẩu đi tâm trạng của mình, hất cằm hùng hổ nói:

- Cưới cái gì mà cưới. Chẳng phải đã nói một đứa đám cưới, những đứa còn lại sẽ làm phù dâu hay sao. Tao đây chưa có bạn trai, lấy ai làm phù rể đây. Cho nên đợi đến khi nào tao có bạn trai, tụi bây mới được lấy chồng. Hehehe....Do đó, bây giờ anh Vũ và Hải Quỳnh tuyệt đối không được làm đám cưới, muốn làm đám cưới thì phải mau mau tìm cho tao một anh chàng hào hoa phong nhã nào đó đi.

- Trời! Đứa nào tuyên bố tôn thờ chủ nghĩa độc thân vậy hả, bây giờ lại đòi kiếm chồng à – Lê Phương trề môi dè bĩu.

- Ê nhỏ kia, thời thế thay đổi, lòng người cũng đổi thay chứ. Tụi bây lấy chồng hết, mình tao buồn thì sao, cho nên tao cũng lấy chồng quách cho khỏi buồn – Minh Trang cũng ưỡng ngực đáp lại.

Mọi người cùng nhau cười phá ra vui vẻ. Khánh Vũ thở dài lắc đầu chịu thua, cười khổ nói:

- Vậy em cho anh biết mẫu người mà em muốn đi, để anh đi tìm giới thiệu.

- Kiếm người nào thiệt là đẹp trai đi, nó mê trai đẹp lắm.... – Lê Phương bèn gợi ý.

- Khổ nỗi trai đẹp lại không thèm tao, mà có đi chẳng nữa thì tao cũng không thèm. Không nghe đàn ông hào hoa thường lăng nhăng sao.....

Cuối cùng câu chuyện xoay quanh sang chuyện tìm bạn trai cho Minh Trang, Mà quên đi việc đám cưới của Hải Quỳnh, điều này khiến Hải Quỳnh cảm thấy nhẹ nhõm, kỳ thực trong lòng cô vẫn luôn thấy rối loạn và buồn phiền khi nhắc đến hai từ đám cưới.

Cô ngẩng đầu nhìn Minh Trang vì biết Minh Trang đã cố ý giúp cô, Minh Trang khẽ cười gạt đầu với cô.

Khánh Vũ im lặng cười lắc đầu nhìn các cô nàng bàn luận sôi nổi, ánh mắt vô tình lướt qua chạm vào cái nhìn của Phương Hồng vội cup xuống quay đầu tránh đi. Minh Trang vô tình nhìn thấy biểu hiện đó của hai người bạn họ, trong lòng bỗng thấy có điều gì đó khó nói.

Buổi họp mặt đó, ngoài hai người không biết gì là Lê Phương và Ngọc Yến ra, những người còn lại đều chất chứa tâm sự.

Hải Quỳnh coi như chính thức đồng ý kết hôn cùng Khánh Vũ, cô cũng không ngại chuyện mọi người biết nữa, nên để Khánh Vũ hàng ngày đưa đón cô đi làm, cộng thêm việc trên tay cô là chiếc nhẫn sáng óng ánh, khiến ấy chị gái vẫn còn đang ế một phen ghen tỵ lỗi cô ra trêu chọc.

- Con bé này, em út mà dám qua mặt đàn chị à, chị còn chưa có bạn trai đó nha, kiểu này thì phải giữ chính sách ma cũ bắt nạt ma mới thôi – Chị Nga cười trêu.

- Thôi, đừng có bắt nạt em nó, đám cưới là chuyện vui mà. Để chị giúp em đặt bàn mời mọi người một bàn tiệc thông báo tin em sắp đám cưới nha – Chị Thương giả vờ bênh vực nhưng kì thực là định đục nước béo cò bắt Hải Quỳnh khao một bữa.

- Một bàn ít quá- Một chị cười trêu.

- Ít gì, bàn ít đồ ăn nhiều là được rồi...- Chị Thương phản bác lại.

- Chí lí... – Chị kia gật đầu

Cứ thế người một câu trêu chọc Hải Quỳnh khiến cô đỏ bừng mặt xấu hổ, trong lòng bỗng đưa mắt hướng về một cánh cửa phòng vẫn im lìm mấy hôm nay. Trong lòng đột nhiên thấy lo lắng, sao anh ấy không đi làm, có phải là bị ốm rồi không? Lòng cảm thấy nhói đau khi nghĩ đến việc Tần Phong bị bệnh nhưng không có ai chăm sóc.

Giám đốc bỗng đi vào đưa một xấp tài liệu trên bàn của chị Thanh:

- Chiều nay khi tan sở cô kêu tài xế lấy xe đưa đến nhà cho tổng giám đốc ký đi.

- Tổng giám đốc bị bệnh à, sao mấy hôm nay không thấy cậu ấy đi làm – Chị Thanh nhìn xấp hồ sơ hỏi.

- Đi mà hỏi cậu ấy, sao tôi biết được – Giám đốc hừ nhẹ một cái rồi bỏ về phòng mình.

Hải Quỳnh giật thót người khi nghe hai người họ nhắc đến Tần Phong, hai tay vò chặt vạt áo trước, Cô đã dặn lòng không nghĩ đến Tần Phong nữa, vậy mà hết lần này đến lần khác không ngừng nghĩ đến, không ngừng nhớ đến.

Chị Thanh cầm xấp hồ sơ cất kỹ vào trong ngăn kéo. Gọi điện cho tài xế của công ty căn dặn rồi tiếp tục làm việc. Nhưng tới khi ra về thì có điện thoại gọi báo con chị bị sốt, khiến chị lo lắng. Nhìn thấy Hải Quỳnh chị mừng rỡ chạy đến nhờ vả:

- Hải Quỳnh! Em giúp chị đem hồ sơ này đến cho tổng giám đốc nha, lần trước em đến nhà rồi mà.

- Nhưng mà....- Hải Quỳnh ngập ngừng

- Đi mà....giúp chị lần này đi, chị sẽ biết ơn em lắm – Chị Thanh nói giọng van nài.

Hải Quỳnh đành gật đầu ưng thuận rồi cầm lấy xấp tài liệu trên tay của chị Thanh. Chị Thanh vui mừng cảm ơn Hải Quỳnh rồi vội vã chạy về với con mình.

Ngồi trong xe, Hải Quỳnh không nén nổi cảm giác lo sợ và hồi hộp. Cô sợ khi nhìn thấy anh không thể kiềm chế mà yêu anh, lại sợ cái cảm giác yêu anh, càng cảm hận việc bản thân có lỗi với Khánh Vũ.

Hải Quỳnh run run đưa ngón tay nhấn chuông, tim cô đập rất mạnh, không biết phải đối mặt với Tần Phong thế nào khi anh mở cửa. Cánh cửa mở ra, nét mặt Tần Phong cũng hiện ra, sắc mặt vẫn hồng hào chỉ có đôi mắt u buồn, Hải Quỳnh thở phào nhẹ nhõm vì anh không bị bệnh.

Tần Phong cũng hơi bất ngờ khi thấy Hải Quỳnh, hai mắt cô long lánh nhìn anh, đôi môi hồng chím lại, lộ rõ hai lúm đồng tiền đáng yêu của cô. Hơi sững người vì bất ngờ một chút, Tần Phong đã thay đổi thái độ ngay lập tức, ánh mắt lạnh tanh nhìn cô hỏi:

- Có chuyện gì?

- Tổng giám đốc ký giùm số giấy tờ này... – Hải Quỳnh áp úng nói, cô thấy lúng túng vô cùng khi đối mặt với Tần Phong.

Tần Phong không nói gì, nghiêng người cho cô đem giấy tờ vào.

Anh không nhìn cô mà thản nhiên ngồi xuống ghế rồi nhấc điện thoại gọi:

- Em tới chưa, anh lên....

Sau đó anh quay lại nhìn hải Quỳnh đang đứng im như tượng đá ở đó, lạnh lùng hỏi:

- Giấy tờ đâu.

Hải Quỳnh có chút hoảng hốt, cô chưa từng nghe thấy giọng lạnh lùng này của anh, vội vã mở bìa sơ mi đựng tài liệu lấy giấy tờ ra cho Tần Phong ký. Trong lúc gấp gáp cô làm rơi hết đồng hồ sơ xuống đất.

Ánh mắt tần Phong nhìn cô đầy khó chịu, Hải Quỳnh hối lỗi cụp mắt xuống nói xin lỗi, rồi vội vã ngồi xuống nhặt đồng hồ tài liệu lên xếp ngay ngắn đưa cho Tần Phong bằng hai bàn tay run run.

Tần Phong nhìn thấy mà đau lòng, nhưng anh khép chặt hai nắm tay lại, kiềm chế cảm giác muốn ôm cô vào lòng.

- Để trên bàn đi.

Hải Quỳnh lập tức đặt nó trên bàn rồi đứng sang một bên chờ đợi. Trong lòng bỗng có cảm giác xót xa tủi hờ vô cùng, nước mắt như trực chờ rơi ra.

Tần Phong lặng lẽ lấy bút ra ký tên rồi đặt bút cái cạch xuống bàn sau đó đẩy số giấy tờ đã ký bên sang một bên lạnh lùng nói:

- Xong rồi.

Hải Quỳnh vội thu lại số giấy tờ bỏ vào trong bìa sơ mi. Bỗng tiếng chuông cửa vang lên, Tần Phong dựa người vào thành ghế ra lệnh.

- Mở cửa đi.

Hải Quỳnh sững sờ nhìn vẻ mặt lạnh tanh của Tần Phong một giây rồi nén lòng ra mở cửa. Người bấm chuông là Nguyên Thu.

Cô ta thấy Hải Quỳnh thì hơi bất ngờ một chút, sau đó cười khẽ hỏi:

- Nghe nói cô chuẩn bị kết hôn rồi phải không?

Hải Quỳnh hơi bất ngờ ngẩng đầu nhìn Nguyên Thu dò hỏi. Làm sao chị ta lại biết cô chuẩn bị kết hôn chứ. Cô khẽ đưa mắt nhìn Tần Phong, vẻ mặt anh vẫn thản nhiên như không có chuyện gì. Hải Quỳnh khẽ gật đầu.

- Chúc mừng cô.

- Cám ơn chị – Hải Quỳnh khách sáo đáp lời.

Nguyên Thu bèn len người vào trong nhà, xà nhanh vào lòng Tần Phong.

- Chúng ta đi thôi, anh hứa là đưa em đi mua nhẫn mà.

- Ủ ...- Tần Phong hồ hững đáp.

- Em yêu anh....- Nói xong cô ta ôm lấy cổ tần Phong, đặt môi mình lên môi anh hôn quyết liệt.

Tần Phong cũng choàng tay ôm lấy Nguyên Thu hôn đáp trả. Hai người họ dường như xem thường người lạ như Hải Quỳnh, cứ quấn quýt lấy nhau.

Hải Quỳnh cảm thấy đau thắt cả tim, từng nhát từng nhát dao đang cứa vào lòng cô, từng mũi từng mũi kim châm vào tim cô, sống mũi cay xè, hai mắt đã nhòe, giọng vỡ òa, cô ghen ngào cổ gằng nói:

- Tổng giám đốc, tôi xin phép ra về.

Nói rồi cô quay lưng lại mở cửa. Nguyên Thu mắt mắt nhìn bóng lưng của cô đặc ý vô cùng. Cô ta biết, Tần Phong sẽ không từ chối nụ hôn của cô khi biết Hải Quỳnh sắp đám cưới, bởi vì lòng tự trọng đàn ông không chấp nhận bản thân là người thua cuộc. Cô ta cố ý nói lớn cho Tần Phong biết điều này, càng đặc ý khi Hải Quỳnh xác nhận.

Bàn tay của Tần Phong trên eo của Nguyên Thu bỗng lỏng ra. Tiếng cửa đóng lại, giống như đóng cả nỗi lòng đau đớn của hai trái tim.

Tần Phong đỡ cả người mặc cho Nguyên Thu quấn lấy mình, nhớ lại lời van xin của Minh Trang:” Tần Phong! Coi như em cầu xin anh, cầu xin anh, hãy buông tay đi có được không?”, anh khẽ nhắm mắt lại, nước mắt trào qua khóe mi.

Cánh cửa vừa đóng lại nước mắt Hải Quỳnh rơi xuống, cõi lòng tan nát, tim đau đớn đến độ không thở nổi.

Cô vội chạy đến cầu thang thoát hiểm, ngội xụp xuống đất úp mặt vào tay tay nức nở khóc.

Hóa ra tình yêu vốn đau đớn như thế, cô phụ bạc một người, nhưng bản thân đến cơ hội bị phụ bạc cũng không có được. Tất cả chỉ là ảo tưởng yêu thương của mình cô. Anh không yêu cô, ngoài cô ra, anh cũng có thể đón nhận bất cứ tình cảm của cô gái nào.

Cô chỉ là người yêu đơn phương anh mà thôi, cô lại không đáng được đồng tình như những cô gái yêu đơn phương khác, bởi vì cô bỏ rơi một người yêu mình để đi yêu một người khác.

Kết cuộc này là quả báo của bản thân cô.

45. Chương 45

Tần Phong diện một chiếc áo sơ mi xanh kết hợp chiếc quần tây đen đơn giản nhưng lại làm nổi bật được vóc dáng cao ráo nổi bật của mình. Anh lái chiếc xe màu xám bạc đầy sang trọng đến tham dự đám cưới của Công.

Vừa bước vào đã chạm mặt ngay đám người của Minh Trang đang đứng xung quanh cô dâu chú rể trên chốc vui vẻ. Còn có anh chàng Giang tới dự.

- Anh Công đã cưới vợ rồi còn anh thì chừng nào chứ hả ? – Phương Hồng nhìn Giang hỏi.

- Cứ từ từ, không nghe nói, hôn nhân là mồ chôn hạnh phúc và tự do à. Anh mày còn muốn tự do thêm một thời gian nữa, chưa muốn vội dập đời giai bây giờ đâu – Giang ưỡng ngực đáp.

- Anh Công! Mau trả tiền xem bói cho em ngay, em đã nói, anh sẽ lấy vợ sớm mà, nhanh lên em coi đúng rồi, trả tiền đi – Minh Trang xòe bàn tay trước mặt Công ngoác ngoác....

Nếu là trước đây thì Công đã phun nước bọt vào tay Minh Trang để công kích rồi, nhưng bây giờ đã lấy vợ, xem như là người đã lớn, lại phải giữ hình tượng phong độ của một chú rể, không thể lóch chóc khi khọt như thời sinh viên nữa, bèn hắng hắng giọng bảo:

- Coi như anh nợ em, ngày mai anh trả.

- Xí Em không mắc mưu anh đâu. Trên đời này có biết bao ngày mai chứ. Ngày mai em đến nhà anh thì anh lại bảo ngày mai. Vậy thì đến khi nào mới chấm dứt ngày mai được – Minh Trang cong môi giễu.

Biết âm mưu của mình bại lộ, Công bèn cười khi khi đáp:

- Thôi vậy đi, anh miễn cho em tiền quà đầy tháng con anh vậy.

- Không phải chứ, hai người đã có rồi à – lê Phương ngạc nhiên hét lên.

- Suyt.....- Công đưa tay lên miệng tỏ dấu hiệu bí mật.

- Anh ghê nha, mua một lời 1 nha – Ngọc yển đảm vai Công trêu.

Cô dâu đứng bên cạnh đỡ bưng cả mặt khi bị trêu chọc.

- Nhưng dù sao cũng chúc mừng, chúc mừng, em muốn làm mẹ nuôi ...- Phương Hồng bèn tranh nói trước.

- Ê, tao định nói trước mà...- Mọi người bèn tranh nhau đòi làm mẹ nuôi.

Giang bỗng phá hiện ra Tần Phong đang đứng đó nhìn bọn họ bèn quấy tay kêu:

- Tần Phong. Lại đây.

Tần Phong miễn cưỡng bước lại bên họ. Ngoại trừ mInh Trang ra, những người còn lại đều ngượng ngùng chào Tần Phong, Tần Phong cũng lịch sự chào đáp lại nói vài câu xã giao chúc mừng vợ chồng Công và hỏi thăm công việc của Giang.

- Tụi em vào trong trước đây – Phương Hồng hắt mặt, ánh mắt chán ghét nhìn Tần Phong.

- Xin lỗi anh, tại vì họ hiểu nhầm anh nên mới như vậy – Minh Trang ái ngại nói nhỏ với Tần Phong khi ba người bạn kéo vào trong sảnh nhà hàng.

- Không sao? – Tần Phong đáp – Hải Quỳnh không đi à, anh nghe Công nói có mời Hải Quỳnh mà.

- Ủhm, có mời, nhưng mà tụi em sợ bạn bè có nhiều người quen nhận ra Hải Quỳnh cho nên....

- Anh hiểu rồi- Tần Phong đáp, ánh mắt buồn bã.

Minh Trang thấy ánh mắt buồn bã của tần Phong thì thấy thương cảm cho anh. Lại cảm thấy bản thân có lỗi với tần Phong khi đưa ra yêu cầu với anh, cô cắn môi một cái khẽ nói:

- Tần Phong, xin lỗi và cảm ơn anh.

- Không cần cảm ơn anh, anh làm những điều này vì Hải Quỳnh, đối với anh chỉ cần cô ấy hạnh phúc là đủ rồi. Người ta nói, yêu không nhất thiết phải chiếm hữu chỉ cần được ở bên cạnh là được – Tần Phong trầm ngâm đáp nói rồi khoát tay Giang đi vào bên trong.

Minh Trang nhìn theo bỗng cảm thấy Hải Quỳnh được người con trai như thế yêu là điều may mắn nhất của cô ấy. Chỉ tiếc rằng hai người họ lại đứng ở hai đường thẳng song song.

Công đến vỗ vai Minh Trang an ủi:

- Em thật sự muốn hai người họ như vậy sao?

- Em không biết... có những chuyện không bao giờ theo ý muốn của con người, chỉ có thể đối mặt với nó mà thôi. Hy vọng tương lai phía trước của họ là màu hồng – Minh Trang cảm thán nói.

Nhìn cô dâu chú rể trên sân khấu hạnh phúc cùng uống rượu giao bôi, cô dâu hạnh phúc cười rạng rỡ trong chiếc váy cưới trắng tinh. Người ta nói con gái đẹp nhất trong ngày cưới quả nhiên là đúng. Tần Phong nhìn chiếc váy cưới trắng tinh của cô dâu trong mắt bỗng nhòe đi, bởi những ký ức xưa lại ùa về trong thốn thức.

Đó là một ngày mưa rơi, những hạt mưa long lanh trong suốt nặng hạt rơi xuống lòng đường. Hải Quỳnh đứng co ro lạnh lẽo bên một mái hiên chờ Tần Phong đến, tuy những đợt mưa ào kéo theo gió lạnh thổi từng cơn làm làn da trắng của Hải Quỳnh tái đi nhưng Hải Quỳnh lại thích những ngày mưa như thế.

Mưa tượng trưng cho sự mềm mại dịu mát, sự lãng mạn ngọt ngào, cùng nỗi buồn quanh tảo.

“Hình như tron từng tia nắng có nét tình nghịch bạn trai

Hình như trong từng hạt mưa có nụ cười duyên bạn gái”

Con gái vô cùng thích mưa, bởi vì trong mưa chứa đựng sự lãng mạn và ngây thơ. Không ít cô gái thầm ước rằng:” Sẽ yêu người con trai đầu tiên che dù ỉnh”. Cho nên cô yêu Tần Phong, anh là người con trai đầu tiên ngoài anh Hiểu Huy của cô ra che dù cho cô. Nụ hôn đầu tiên khi hai người chính thức yêu nhau cũng là dưới mưa. Cho nên mưa chính là những hồi ức ngọt ngào của họ.

Đang suy nghĩ mơn mang thì Hải Quỳnh bị một vòng tay ấm áp kéo chặt vào lòng ủ ấm, giúp cô xua đi sự lạnh lẽo của cơn mưa. Giọng trầm ấm và hơi thở ấm áp của Tần Phong tỏa ra sau gáy cô cũng đủ khiến tim cô hạnh phúc:

- Chờ anh lâu không?

Hải Quỳnh lắc đầu, xoay người lại nép mình vào lòng của Tần Phong. Anh nhẹ nhàng vuốt gò má bầu bĩnh của cô hỏi:

- Có lạnh không?

Cô khẽ gật đầu trong lòng anh, anh liền vòng tay ôm siết lấy cô như muốn truyền hết hơi ấm trong lòng mình vào sưởi ấm cho cô.

- Chúng ta đi ăn cái gì cho ấm đi – Hải Quỳnh ngẩng đầu nhìn Tần Phong đề nghị khi tay cô chạm vào vệt mưa trên áo anh. Có lẽ anh đã băng qua mưa để đến bên cô.

- Cũng được – Tần Phong đáp rồi cởi chiếc áo khoát ngoài của mình ra khoát cho cô rồi giương dù kéo cô vào sát lòng mình đưa cô ra xe.

Trước đây Hải Quỳnh hay cần nhân việc Tần Phong đến đón cô bằng xe hơi vì quá nổi trội đối với những sinh viên như họ. Nhưng đi xe hơi trong những ngày mưa lại thích thú vô cùng. Vừa cảm nhận sự ấm áp trong xe, lại có thể nhìn ngắm những hạt mưa rơi tí tách bên ngoài mà cảm nhận cuộc sống thật ngọt ngào.

Hai người vào một nhà hàng để ăn, đúng vào lúc nhà hàng tổ chức đám cưới. Từ bên này của họ có thể nhìn qua bên kia sảnh cưới. Hải Quỳnh nhìn cô dâu xinh đẹp cười hạnh phúc trong ngày cưới mà ngưỡng mộ vô cùng, cô nghĩ vu vơ rồi cười e thẹn, gương mặt đỏ bừng lên. Tần Phong nhìn thấy nét mặt cô thì hiểu cô nghĩ gì bèn mỉm cười siết chặt tay cô, trao cho cô cái nắm tay hạnh phúc. Cô dâu và chú rể khoát tay nhau dưới những hạt mưa đang rơi trông thật lãng mạn, Hải Quỳnh cảm thấy vô cùng thích

Sảnh cưới được trang hoàng rất đẹp, chỉ tiếc rằng lại bị trời mưa phá hủy. Chú rể lâu lâu phải vất vả chạy ngược chạy xuôi cầm dù đón khách. Tần Phong cảm thấy anh ta thật đáng thương, bèn cảm thán một câu.

- Sau này chúng ta kết hôn nhất định phải chọn mùa nắng.

Hải Quỳnh nghe đến hai từ “kết hôn” lại còn “chúng ta” của Tần Phong thì đỏ bừng bừng mặt lên, tim đập rộn ràng, để che giấu tâm trạng xao động của mình cô bèn hỏi:

- Nếu ngày mưa thì sao?

Tần Phong nhìn nét mặt dò hỏi của Hải Quỳnh thì muốn trêu cô bèn đáp:

- Vậy thì không cưới....

Hai mắt mở to của Hải Quỳnh bỗng tối lại đầy thất vọng và buồn bã. Cô vốn đang ngưỡng mộ cô dâu kia được đám cưới trong ngày mưa lãng mạn thì nghe vậy, trong lòng có chút ủy khuất vô cùng.

Tần Phong im lặng nhìn vẻ mặt buồn hiu của Hải Quỳnh thì cười tủm tỉm nói tiếp:

- Nhưng mà vì nếu cô dâu của mình thích thì đành chịu thôi.

Tiếc rằng câu nói cuối cùng của anh lại bị tiếng vag từ sảnh phòng cưới làm chìm đi, Hải Quỳnh không nghe thấy, cô đang đưa mắt theo dõi buổi lễ nên Tần Phong cũng không để ý thêm nữa mà không biết rằng mình đã phạm phải sai lầm.

Bởi vì sau đó Hải Quỳnh giận anh, không thèm nghe điện thoại cũng không thèm gặp. Cô cho rằng, hôn nhân là một điều vô cùng thiên liêng gắn chặt cuộc đời của hai con người lại với nhau, không phải trò chơi. Không phải cứ thích nói cưới là cưới, nói không là không. Cho nên cô vừa giận vừa thấy buồn cho bản thân.

Tần Phong dù giải thích, xin lỗi thế nào cô cũng thấy giận. Anh khổ sở cầu cứu 4 con khủng long kia, nhưng trước khi nhận sự giúp đỡ, anh cũng phải dứt lốt khá nhiều mới được bước chân vào kí túc xá của họ.

Hải Quỳnh đang nằm ngồi học bài thì thấy Tần Phong bèn xoay lưng lại không thèm nhìn anh.

- Anh đó nha, đúng là thật đáng ghét mà, dám chọc giận Hải Quỳnh của tụi em – Phương Hồng giả vờ trách.

- Phất đó, rất đáng chịu phạt – Lê Phương gật gù rồi ngẩng đầu đề nghị – Hít đất 100 cái.

- Thụt đầu 200 cái, nhảy cóc 1000 cái – Ngọc Yến bổ sung.

- Chi bằng phạt quỳ trên vỏ sầu riêng cho chữa cái tội – Minh Trang chơi đều đề nghị.

- Phải đó, phải đó, anh mau đưa tiền để em mua sầu riêng cho. Tụi em ăn giùm anh cái ruột còn anh cứ việc lấy vỏ mà quỳ – Lê Phương nhanh nhẩu cười hà hà xung phong đi mua.

Tần Phong nghe mấy hình phạt thì xám cả mặt, lại còn phải đưa tiền cho họ mua sầu riêng cho họ ăn, còn mình chịu phạt, chẳng khác nào bị bán mà còn ngồi giúp họ đếm tiền bán mình được bao nhiêu.

Bước đến bên bàn học của Hải Quỳnh, Tần Phong mồm tay áo cô lay lay, mặt nhăn nhó tỏ vẻ khổ sở nhõng nhẽo nói:

- Quỳ trên vỏ sầu riêng rất đau đó nha. Gai sầu riêng lại vừa dài vừa nhọn đâm vào là chảy máu đó, nói không chừng còn ảnh hưởng xương cốt không chừng sau này không đi lại được.

Hải Quỳnh bị anh giật tay áo lại nghe ai kia lần đầu nững nịu thì buồn cười vô cùng, hai khóe môi giãn ra nhưng nhanh chóng khép lại tỏ vẻ thờ ơ giật tay lại rồi hất mặt nói:

- Cho đáng đời anh.

Rồi cô quay sang mấy đứa bạn lạnh lùng bảo:

- Mấy đứa bây mua nhiều nhiều một chút đi, anh ấy lớn như vậy, mua một trái xài không đủ đâu.

Mấy cô nàng này cả kinh nhin đứa bạn hiền lành của mình không ngờ cũng có tâm hại người dễ sợ luôn, bọ họ chỉ là nói đùa thôi mà nào ngờ cô đồng ý thiệt.

Họ quay đầu nhìn vẻ mặt khổ sở của Tần Phong thì thương cảm.

- Anh bảo anh yêu phải một đứa có tính cách như con nít hề chút là giận, hề chút là hờn. Tuần 7 ngày mà hết 8 ngày giận nhau rồi – Minh Trang vờ sầu não nói.

- Làm gì có ngày thứ 8 chứ – Hải Quỳnh quay đầu phản bác.

Minh Trang thấy Hải Quỳnh phản bác thì liền hồ hởi tiếp lời:

- Ủ thì không có, nhưng mà tần Phong đúng là đáng thương cứ bị con nít giận.

- Ủ tào con nít vậy đó – hải Quỳnh đáp cộc lốc giận dữ khiến minh Trang cười thâm.

- Thấy chưa, ai bảo anh yêu phải đứa con nít làm gì, anh yêu em có phải hơn không? Em sẽ không giận hờn gì anh đâu.

- Phải đó, anh cứ quăng cho nó mấy cuốn sách, nó sẽ mặc xác anh làm gì thì làm – Phương Hồng bèn cướp lời – Chẳng thà anh yêu em đi.

- Xì ...bà là chúa mua sắm, yêu bà bảo đảm túi tiền của anh Phong lỗ nặng cho xem – Lê Phương chề môi nói – Anh Phong, chẳng thà anh yêu em, em không như hai đứa kia đâu.

- Bà không như hai đứa kia nhưng bà thấy trai là mắt sáng rỡ lên, em bảo đảm con nhỏ này thấy trai đẹp là quên anh ngay, tốt nhất là yêu em – Ngọc Yến kéo tay Tần Phong về phía mình nói.

Vậy là 4 cô nàng tranh nhau Tần Phong, khiến người anh bị kéo qua kéo lại thật khổ sở vô cùng, Hải Quỳnh liếc mắt nhìn anh bị mấy đứa bạn dày vò thì thấy thương vô cùng, lại còn bị tụi nó trang cưỡi đem về làm bạn trai thì nổi giận bỏ sách xuống nói:

- Tụi bây có phải là bạn tao hay không hả, trước mặt tao mà công khai giành bạn trai tao như vậy hả.

- Ai bảo mày không cần anh ấy – cả bọn đồng thanh đáp.

- Ai bảo tao không cần – hải Quỳnh trừng mắt đáp.

Nói rồi kéo tay Tần Phong đi ra ngoài. Tần Phong quay mặt nháy mắt nhìn 5 người kia. Cả 5 cũng đưa ngón tay trở lên cao biểu thị chiến thắng.

Khi cả hai người ngồi trong xe, bên ngoài bỗng lất phát hạt mưa rơi.

- Em muốn đi đâu – Tần Phong giúp Hải Quỳnh cài thắt dây an toàn rồi bèn hỏi.

Nhưng Hải Quỳnh không thèm đáp, cô quay mặt nhìn ra bên ngoài. Tần Phong bất đắc dĩ thở dài lái xe đi, quyết định đưa cô đến nhà mình, dự dõ cô xem phim hoạt nhóc Maruko mà cô thích để cô hết giận.

Khi đậu xe vào bãi, thấy Hải Quỳnh vẫn ngồi im không nhúc nhích, Tần Phong bèn vòng tay ôm lấy cô nói thầm bên tai cô:

- Đừng giận nữa.

Cô giận dỗi đẩy tay anh ra.

- Em thật sự muốn anh chịu phạt mới tha thứ à – Tần Phong khổ sở hỏi.

Hải Quỳnh không thèm trả lời tiếp tục giữ thái độ im lặng của mình.

Tần Phong bất lực không biết phải làm sao đành mở cửa bước ra bên ngoài trời mưa, những hạt mưa đang lớn dần trút nặng nề xuống mặt đất. Hải Quỳnh hơi ngạc nhiên không hiểu Tần Phong làm gì, cô mở to mắt nhìn anh, thấy anh đứng im lặng dưới trời mưa, quần áo chẳng mấy chút thì ướt hết, trên mặt thì nhoe nước mưa.

Cô hoảng hốt vội lấy dù rồi đi xuống, chạy đến che dù cho Tần Phong, Hải Quỳnh mắt rưng rưng mắt:

- Anh bị điên à, tự đứng lại chạy ra giữa trời mưa thế này đứng.

- Anh đang tự trừng phạt mình mà – Tần Phong vuốt những giọt nước vương trên mặt xuống – Anh sẽ đứng ở đây cho đến khi nào em tha thứ.

- Anh ...- Hải Quỳnh dậm chân bậm mồm đầy tức giận, hai mắt long lanh muốn khóc, cô vừa giận lại vừa thương.

Tần Phong giang tay kéo cô sát vào lòng mình khẽ nói:

- Tha thứ cho anh có được không?

Hải Quỳnh bị hơi thở ấm áp của Tần Phong phủ lấy dưới làn mưa lạnh lẽo thì cơn giận hờn đã tan biến, cô khẽ gật đầu, dấm vào vai Tần Phong định mắng nhưng nụ hôn của Tần Phong đã đặt xuống môi cô. Một nụ hôn nhẹ nhàng lãng mạn, tay Hải Quỳnh vòng qua cổ Tần Phong đón nhận nụ hôn của anh, những giọt nước mưa từ trên người anh rơi xuống thấm vào làn da cô thêm mát lạnh, nhưng Hải Quỳnh lúc này lại cảm thấy thật ấm áp.

Sau đó là một nụ hôn sâu vào tận lòng người, như trút hết mọi yêu thương vào với nhau, chiếc dù trên tay Hải Quỳnh rơi xuống, hai tay cô hoàn toàn vòng chặt cổ Tần Phong để làm điểm tựa. Hai bàn tay Tần Phong siết sao ôm lấy Hải Quỳnh giữa lấy cảm giác ấm áp của thân người cô hòa vào nhiệt độ trong người anh dưới làn mưa lại tạo ra một khoảng không ấm áp.

Trời mưa, bãi đậu xe không có người, phong cảnh tĩnh mịch của mưa giờ phút này lại vô cùng lãng mạn cho đôi trai gái hôn nhau say đắm dưới làn mưa. Nụ hôn dưới mưa thật ngọt ngào, những hờn dỗi theo mưa và gió cuốn trôi.

46. Chương 46

Về nhà Tần Phong, cả hai người đều ướt nhẹp, cả người Hải Quỳnh lạnh run lên, nhưng gương mặt cô thì vẫn đỏ bừng, làn môi mọng hơi sưng, đôi mắt vẫn chưa hết mơ màng, cô ngoan ngoãn chờ Tần Phong lấy

đồ của anh cho cô thay

Khi Hải Quỳnh thay đồ xong, cô vừa bước ra khỏi nhà tắm đã cảm nhận được không khí ấm áp bao quanh. Tần Phong đã mở tất cả máy điều hòa trong nhà lên, cả gian phòng ấm áp không gợn một chút lạnh lẽo nào sau khi bị mưa ngấm vào người.

Hải Quỳnh ngửi thấy mùi thơm lừng bay ra từ nhà bếp, cô bèn tò mò tiến vào, liền nhìn thấy Tần Phong đang đeo tạp dề đang nêm nếm món gì đó, Hải Quỳnh bèn lên tiếng khen:

- Thơm quá.

- Tắm xong rồi sao, ngồi xuống đi, anh làm ít mí pagetti cho em ăn – Tần Phong quay mặt lại nhìn Hải Quỳnh cười âu yếm nói.

Hải Quỳnh gật đầu nhưng cô không lại bàn ngồi mà đứng nhìn dáng vẻ chuyên chú nấu ăn của Tần Phong, trong lòng cảm thấy có hương vị ngọt ngào lan tỏa.

Người ta nói, đàn ông hấp dẫn nhất là khi họ chuyên tâm làm việc, nhưng đàn ông mặc tạp dề xuống bếp càng hấp dẫn hơn, hôm nay Hải Quỳnh thấy đúng là như vậy, Quả thật rất ít người con trai chịu xuống bếp nấu ăn cho người mình yêu, cô quả là hạnh phúc. Niềm hạnh phúc này khiến Hải Quỳnh không tự chủ được mà bước đến phía sau lưng của Tần Phong đưa tay ôm lấy eo của anh, tựa đầu vào tấm lưng rộng lớn của anh.

- Sao vậy – Tần Phong tắt bếp, xoay người lại đem Hải Quỳnh ôm vào lòng âu yếm hỏi.

- Em phát hiện càng ngày em càng yêu anh nhiều hơn – Hải Quỳnh xấu hổ thú nhận.

Tần Phong phá ra cười hạnh phúc, hai tay ôm siết lấy cô thật chặt, rồi mới nói:

- Còn anh thì mỗi ngày lại yêu em nhiều hơn, ngày hôm nay yêu em nhiều hơn ngày hôm qua, nhưng lại ít hơn ngày mai.

Dù cho đó là lời nói dối thì bất cứ người con gái nào cũng đều thấy thật hạnh phúc vào phút giây này, huống chi Hải Quỳnh biết Tần Phong đối với cô là thật lòng thật dạ, tìm rợn rằng hạnh phúc như thế vừa nghe một khúc nhạc dịu dàng.

- Thật không ? – Hải Quỳnh giả vờ nghi ngờ hỏi.

- Anh sẽ làm cho em tin – Tần Phong cười đáp rồi đưa tay nâng cằm Hải Quỳnh đặt lên môi cô một nụ hôn thật sâu

Hai đầu lưỡi hòa quyện vào nhau say sưa nếm mật ngọt của tình yêu. Trao cho nhau vòng tay ấm áp thật chặt như hứa hẹn sẽ cùng nhau đi đến cuối cuộc đời, đến nơi thiên đường của hạnh phúc mà chỉ có hai trái tim thật lòng cùng hướng về nhau mới làm được.

Sau khi ăn xong, Hải Quỳnh đứng bên cửa kính nhìn ra phía ngoài, trời vẫn mưa như trút nước, âm u lạnh lẽo khiến Hải Quỳnh thấy ảo não vô cùng. Tần Phong rửa chén xong pha cho Hải Quỳnh ly trà nóng đem ra thấy cô thở dài liền đặt xuống mặt bàn rồi đi đến vòng tay ôm lấy cô hỏi:

- Sao vậy?

- Trời vẫn mưa lớn, nói không chừng ký túc xá đã đóng cửa rồi – Hải Quỳnh buồn rầu đáp.

- Vậy thì ngủ lại ở đây đi – Tần Phong mỉm cười dịu dàng, trong mắt lóe lên sự gian xảo. (Xin chia buồn với bạn đã rơi vào tay cáo ^^)

Hải Quỳnh ngay thơ đối với Tần Phong hết mực tin tưởng cho nên cũng chẳng có chút đề phòng nào, nhưng từ lúc yêu nhau cô chưa từng ở lại nên hơi ngập ngừng do dự, Tần Phong bèn ngon ngọt dụ dỗ tiếp nói:

- Đâu phải em chưa từng ngủ ở nhà anh. Em cứ ngủ ở phòng lần trước.

Hải Quỳnh nghe vậy thì vui vẻ gật đầu mà không hề biết rằng vị thế lần trước và lần này hoàn toàn khác nhau, lần trước cô chỉ là người lạ phiền phức, lần này cô chính thức là người yêu của anh. Tần Phong thấy

Hải Quỳnh đồng ý thì phần khởi vô cùng, miệng nở nụ cười gian xảo (đây là thành phần cực kì gian xảo, bà con cô bác cần thận đề chừng – Quỳnh cưng, cần thận nha)

Hai người quyết định vào phòng Tần Phong xem phim. Hải Quỳnh thích thú tìm đĩa phim, lúc nào Tần Phong cũng chuẩn bị nhiều đĩa phim để hai người cùng coi, nhưng chủ yếu vẫn là phim hoạt hình bởi vì Hải Quỳnh thích. Cô có thể xem đi xem lại bộ phim mèo chuột nhiều lần không chán. Bộ phim cô thích xem nhất là Doremon và Nhóc Maruko. Từ lúc cô đến, nhà Tần Phong trở thành kho phim hoạt hình.

Hải Quỳnh bỗng nhìn thấy một đĩa phim đặt trên đầu đĩa, là đĩa phim ma. Cô cầm lên rồi quay đầu phe phẩy với Tần Phong:

- Tụi mình xem cái này đi.

Tần Phong đang kéo rèm cửa nghe vậy bèn quay đầu nhìn xem, sau đó nhú mồm đáp:

- Đĩa đó là của Công mang tới xem, hình như là phim ma, em không sợ sao.

Tần Phong còn nhớ rõ nét mặt hoảng sợ đến nỗi không dám nhìn của Hải Quỳnh bám sát người anh khi lần đầu họ gặp nhau, trông cô không khỏi buồn cười.

- Có anh bên cạnh mà, nha nha – Hải Quỳnh nũng nịu, chớp chớp mắt xin xỏ.

- Tùy em – Tần Phong phì cười trước bộ dạng đáng yêu của cô.

Phim mở đầu là loạt âm thanh nghe rợn tóc gáy, Hải Quỳnh chui vào trong chăn trùm kín người lại mà vẫn cảm thấy lạnh toát. Càng lúc cô càng rút vào lòng Tần Phong sợ hãi, lén lút nhìn lên màn hình những cảnh ma xuất hiện.

Tần Phong thấy buồn cười vô cùng, toàn bộ chỉ là giả do người ta dựng ra, chẳng có gì đáng sợ cả. Đúng là chỉ có bọn con gái nhút nhát mới sợ hãi đến phát run như thế, lại nói, nhìn thẳng cũng là nhìn, lén lút nhìn cũng là nhìn, việc gì mà phải che tay rồi nhìn qua kẽ tay cơ chứ.

Nhưng mà như vậy thì có thể thỏa thích ôm lấy cô vào lòng tận hưởng hương vị ngọt ngào, ấm áp và mềm mại mà cơ thể cô đem lại chẳng khác gì thiên đàng thì không uống công anh giữ chân cô lại. Hèn chi các anh chàng thường thích dẫn bạn gái đi xem phim ma như vậy.

Bộ phim nói về một anh chàng nhà báo nghe nói đến căn nhà ma thì muốn phiêu lưu tìm hiểu viết bài. Không ngờ anh lại yêu cô gái ma đó, và phim hư cấu đến độ cho vào một cảnh làm tình của anh chàng và cô gái ma.

Vì là phim điện ảnh nên những cảnh nóng thế này thường là chiêu để câu khách. Nhưng dường như đạo diễn đã sử dụng cảnh nóng quá chân thật cho nên quay khá rõ việc âu yếm của hai nam nữ diễn viên lại kèm theo sự rên rỉ khoái lạc (>0<). tiếng=“” rên=“” rĩ=“” và=“” những=“” nư=“” hôn=“” triền=“” miên=“” của=“” đôi=“” trai=“” gái=“” trong=“” phim,=“” sự=“” vượt=“” ve=“” nhau=“” của=“” họ=“” càng=“” khiến=“” hải=“” quỳnh=“” và=“” tần=“” phong=“” thấy=“” xấu=“” hổ=“” vô=“”>

Hai thân thể dính sát vào nhau tuy cách qua vài lần áo mỏng nhưng vẫn cảm thấy nhiệt độ nóng bùng lên của nhau. Hải Quỳnh đỏ bừng cả mặt, cô cắn môi lén lút ngẩng đầu nhìn lên Tần Phong, bắt gặp cái nhìn cuồng nhiệt của anh. Đôi môi đang cắn chặt bị sự run động của bản thân trước cái nhìn đó mà hé mở để lộ đôi môi mọng gợi cảm cùng gương mặt ửng hồng quỳnh rũ. Tần Phong siết chặt bàn tay lại kìm nén dục vọng của bản thân đẩy Hải Quỳnh ra đứng lên bảo:

- Không nên xem phim này, tốt nhất nên xem phim hoạt hình. Hải Quỳnh bèn nhanh nhẩu gạt đầu, tìm không ngừng đập mạnh, cô lén lút thở nhẹ. Phim hoạt hình nhóc Maruko hiện ra với điệu nhạc vui vẻ khiến cả hai nhanh chóng lấy lại tâm lí cân bằng của mình. Tần Phong trở lại giường nhưng hai người ngồi ở hai góc đầu giường xem phim. Hải Quỳnh cứ lâu lâu lại cười khúc khích khi xem phim hoạt hình, Tần Phong nhìn thấy nụ cười đáng yêu của cô mà cười khê rồi bảo: - Đúng là trẻ con. - Maruko là trẻ con mà – Hải Quỳnh bèn đáp. - Là anh nói em trẻ con đó – Tần Phong cười gồ đầu cô nói.

- Em trẻ con khi nào chứ? – Hải Quỳnh phụng phịu nói. - Tối ngày xem phim hoạt hình mà còn bảo không trẻ con à – Tần Phong vượt mũi cô một cái cười trêu. - Anh bắt nạt em – Hải Quỳnh hờn dỗi vượt cái mũi bị Tần Phong vượt nói. - Anh mà bắt nạt em, có em mới bắt nạt anh thì có. Minh Trang nói đúng đó, 1

tuần có 7 ngày thì hết tám ngày em giận đối với anh. Anh phải khổ sở đi năn nỉ còn không phải là bị em ức hiếp à – Tần Phong khổ sở kể. - Bây giờ em bắt nạt anh cho xem – Hải Quỳnh tức giận bèn nhào qua người Tần Phong đè anh xuống ra sức cắn bả vai anh.

Tần Phong bị cô cắn đau bèn phản công lại xoay người đè cô xuống dưới cắn lại môi cô thật nhẹ khiến Hải Quỳnh cười khúc khích. Nhưng sau đó không khí bỗng trở nên trầm lắng một cách kì lạ, hơi thở hòa nguyên vào nhau khi hai người mặt đối diện, chiếc mũi cao thanh của hai người chạm nhẹ tạo nên xúc cảm lạ kì. Phần mềm mại trên thân thể cô nhấp nhô theo từng nhịp thở gấp gáp của cô chạm vào vòng ngực rộng rãi của anh càng làm nóng bừng lên cảm xúc dạt dào trong lòng cả hai.

Kì thực lúc Tần Phong bảo Hải Quỳnh ở lại trong lòng chỉ nghĩ muốn được ở bên cạnh cô nhiều một chút cho thỏa nhớ nhưng khổ sở không được gặp của mấy ngày hôm nay khi cô giận đối. Chứ không hoàn toàn là có bất kỳ ý nghĩ không chính đáng nào với cô cả. (chỉ là con quỷ tác giả cố tình viết vậy để bôi xấu danh dự của anh thôi . Haha ^^). Lúc này anh đã cố kiềm nén lòng mình lại, nhưng trước ánh mắt nồng nàn ngây dại và bờ môi như nụ hóa hé nở của cô khi nhìn anh, khiến cho cảm xúc trong lòng anh bùng nổ, quên mất lý trí của bản thân.

Hai bàn tay đang nắm lấy hai tay của Hải Quỳnh kéo hai tay cô lên đỉnh đầu. Tần Phong khẽ cúi đầu xuống hôn nhẹ lên môi cô. Mút nhẹ bờ môi của cô, lưỡi anh chạm nhẹ vành môi cô, tách hàm răng trắng đang khép hờ của cô ra từ từ tiến vào bên trong. Mọi mọc khiêu khích và cuốn lấy cái lưỡi nhỏ xinh của cô. Khiến Hải Quỳnh không ngừng được mà khẽ rên lên một tiếng.

Tần Phong rời khỏi môi Hải Quỳnh, anh hôn nhẹ lên khóe mắt cô, rồi lần xuống vành tai cô cắn nhẹ, khiến Hải Quỳnh lần nữa rên lên yếu ớt, cả người dường như không còn chút sức lực nào trước sức hấp dẫn tỏa ra từ Tần Phong và sự tấn công của anh. Hai tay tự do của Hải Quỳnh đặt trên đỉnh đầu cô bị sự rung động kia mà siết chặt vào cái gối dưới đầu cô.

Bàn tay Tần Phong lần mò đến nơi mềm mại của cô, cởi bỏ từng chiếc cúc áo, môi anh rơi xuống hóm hỉnh cô day nhẹ khiến Hải Quỳnh cùng lúc bị công kích mà oằn người run rẩy.

Tần Phong dùng ánh mắt mê dại ngẩng đầu nhìn Hải Quỳnh hỏi:

- Có được không?

Hải Quỳnh cắn môi, hai mắt rưng rưng, cô khẽ lắc đầu.

Tần Phong ánh mắt trầm xuống có chút thất vọng, thở dài một cái rồi rút tay ra khỏi ngực Hải Quỳnh, đứng bật dậy khỏi giường nói:

- Anh đi uống nước.

Hải Quỳnh ngồi dậy, hai mắt đã kéo màn nước, khẽ kêu nhỏ:

- Tần Phong, em xin lỗi, em đã hứa với ba là,,,

Tần Phong nghe giọng Hải Quỳnh vỡ òa muốn khóc, đau lòng quay lưng lại đưa tay vuốt sượt mũi đang đỏ của cô một cái rồi xoa đầu cô cười nói:

- Khờ quá, là anh phải xin lỗi em mới đúng. Anh không nên ép em.

- Không phải. Em thật sự yêu anh – Hải Quỳnh lắc đầu – Nhưng mà...- Cô ghen lời không thể nói tiếp.

Tần Phong bèn ngồi xuống giường kéo cô lại gần, đặt cô ngồi vào lòng mình vuốt ve thì thầm:

- Là anh không tốt, anh không nên ép em khi em chưa sẵn sàng. Em từ chối là đúng, sau này anh sẽ không ép em đâu, anh sẽ giữ gìn cho đến ngày chúng ta kết hôn. Hứa với anh là khi em tốt nghiệp, chúng ta sẽ kết hôn có được không?

Hải Quỳnh khẽ gật đầu, ôm lấy Tần Phong, vùi vào lòng anh cảm nhận hạnh phúc và sự trân trọng mà Tần Phong dành ỉn. Cô nhớ Minh Trang đã từng nói: “Để biết một người đàn ông có thật sự yêu và chân trọng mình hay không thì phải xem người đàn ông đó có biết dừng lại đúng lúc và chịu thỏa hiệp hay không”. Người con trai mà cô yêu đã vì cô mà kìm nén dục vọng bản thân mình, cô không còn nghi ngờ gì nữa về tình yêu của Tần Phong dành ỉn.

- Khuya rồi, em về phòng ngủ đi, anh đi uống một chút nước.

Hải Quỳnh biết lí do Tần Phong phải đi uống nước bèn ngoan ngoãn gật đầu đi về phòng mình sau khi hôn Tần Phong một cái thật nhẹ nhàng.

Nhưng khi Tần Phong trở lại phòng mình được một lát thì nghe tiếng gõ cửa, Hải Quỳnh ôm cái gối mở cửa đi vào, Tần Phong ngồi dậy lo lắng hỏi:

- Có chuyện gì à?

- Em...em....sợ ma – Hải Quỳnh mếu máo đáp.

Tần Phong phì cười trước điệu bộ nhát cáy của cô.

- Em ngủ với anh nha – Hải Quỳnh ôm gối đến gần đầu giường anh.

- Em sợ ma mà không sợ anh à – Tần Phong nheo mắt trêu chọc.

47. Chương 47: Chương 47

- Em tin tưởng anh mà – Hải Quỳnh cười tươi đáp rồi vén chăn chui vào, nhanh chóng sửa soạn đáng nằm chìm vào giấc ngủ.

Tần Phong khẽ lắc đầu than thở:” Em tin tưởng anh, nhưng anh lại không tin tưởng bản thân mình”, nhưng anh nhìn thấy Hải Quỳnh đã khép mi chìm vào giấc ngủ thì lẳng lặng ngắm cô một cái rồi cúi xuống hôn trán cô chúc ngủ ngon rồi nằm xuống kéo cô vào lòng mình. Họ trải qua một đêm bình an hạnh phúc bên nhau. Khi Hải Quỳnh thức giấc thấy mình nằm trong lòng Tần Phong thì thấy hạnh phúc vô cùng, có thể cùng anh đi đến cuối con đường cô nguyện sẽ đánh đổi tất cả.

Hơi thở mạnh của cô phủ lên lồng ngực của Tần Phong khiến anh thức giấc, téo giúp Hải Quỳnh mái tóc phủ trán, Tần Phong khẽ cười hỏi:

- Em dậy rồi sao, tối qua ngủ ngon không?

Hải Quỳnh xấu hổ gật đầu, vùi mặt vào lồng ngực của anh cảm nhận mùi hương nam tính từ anh. - Tần Phong!

- Hửm...

- Chúng ta sẽ kết hôn phải không? – Hải Quỳnh khẽ hỏi

- Chỉ cần em đồng ý, chúng ta sẽ kết hôn.

- Có khi nào anh hết yêu em không?

- Ngốc. Anh sẽ mãi mãi yêu em.

- Tính tình em trẻ con như vậy, lại hay giận dỗi, anh có ghét em không?

- Ngốc, em trẻ con nên mới đáng yêu, em hay giận dỗi nhưng anh lại thích gương mặt giận dỗi của em, em không nghe người ta nói: Giận nhau để thấy yêu nhau nhiều hơn à. Anh mỗi ngày càng yêu em nhiều hơn thì làm sao ghét em.

- Tần Phong, anh có nghe câu chuyện khăn tay vàng hay không?

- Chưa, em kể đi.

- Có hai vợ chồng rất yêu thương nhau, trước nhà họ có trồng một cây bò cạp vàng, tới mùa hoa nở rộ từng chùm vàng rực rất đẹp. Hai người giao hẹn với nhau, chỉ cần hoa nở dù giận nhau thế nào cũng sẽ tha thứ cho nhau. Ngày kia người chồng theo nhân tình bỏ đi nhưng sau đó bị cô ta bỏ rơi, cảm thấy hối hận và nhớ vợ con rất nhiều. Đành trở về nhà, nhưng điều lạ là cây hoa bò cạp vàng lại không nở hoa giống như

trách sự phản bội của anh ta đối với người vợ, anh ta đành chờ hết năm này đến năm nọ vẫn không thấy hoa nở, bèn nghĩ ra cách mua rất nhiều khăn tay vàng treo lên trên cây. Nhìn từ xa ai cũng nghĩ là cây nở hoa cả. Người vợ thấy vậy bèn tha thứ cho anh ta. Nhưng cũng có người cho rằng là do người vợ thương chồng nên dùng khăn tay của mình treo lên cây tỏ ý đã tha thứ gọi chồng trở về.

- Câu chuyện rất cảm động – Tần Phong khẽ bảo.

- Ủhm, cho nên nếu sau này nếu chúng ta ở cùng nhau, nhất định phải trồng một cây bồ cạp vàng. Nếu anh làm em giận, hay anh có lỗi với em, chỉ cần thấy khăn tay vàng treo trên cây, em nhất định tha lỗi cho anh.

- Anh sẽ không làm chuyện có lỗi với em – Tần Phong ôm Hải Quỳnh chặt hơn tự nói với bản thân mình – Chúng ta nhất định sẽ kết hôn, cùng nhau sống hạnh phúc. Anh sẽ khiến em trở thành cô dâu đẹp nhất trong váy áo cưới trắng tinh và hạnh phúc nhất trong ngày cưới. Nhất định....

Tiếng vỗ tay vang lên cắt đứt mọi suy nghĩ của Tần Phong, anh nhìn lên khán đài lần nữa, trên đó cô dâu chú rể hạnh phúc trao cho nhau nụ hôn lãng mạn. Tần Phong đứng dậy, lặng lẽ ra về, lời hứa năm nào vẫn còn, chỉ tiếc rằng giờ đây chỉ mình anh nhớ. (tự nhiên mình muốn khóc khi viết khúc này ghê, ai lại nghĩ có lúc xa nhau như thế)

Lái xe trở về nhà, trên đường trời đã mưa rơi lất phất. Tần Phong nhìn thấy trên con đường dưới nhà mình có một bóng dáng quen thuộc đang nhẹ bước trong mưa.

Hải Quỳnh hôm nay hôm nay mặc chiếc váy màu xanh lục mà cô rất thích, mang đôi giày cao gót màu trắng định đến tham dự đám cưới của Công. Lần trước gặp mặt, Công lịch sự mời cô cùng tham dự đám cưới của anh, nhưng đến phút cuối Phương Hồng lại ngăn cản cô tham dự. Dù sao cũng đã diện đồ rồi, Hải Quỳnh đành đi dạo phố một mình.

Chẳng biết tại sao bước chân lang thang của cô lại dẫn cô đi đến trước khu nhà của Tần Phong. Hải Quỳnh cũng hơi bàng hoàng khi nhận ra nơi mình đứng, cô ngẩng đầu nhìn lên nhà Tần Phong, ánh đèn nhà anh vẫn chưa sáng, trong lòng có cảm giác trống rỗng, hụt hẫng. Những hạt mưa từng hạt từng hạt rơi nhẹ lên vai cô, thấm vào da cô lạnh lẽo nhưng Hải Quỳnh lại không thấy lạnh bằng cõi lòng lúc này của cô.

Quay lưng trở về, Hải Quỳnh không vội vã trú mưa như những người khác, cô lặng lẽ bước đi trong mưa, nhớ lại suy nghĩ ngốc ghê tởm của mình: "Cô sẽ yêu người con trai đầu tiên che dù ỳnh".

- Ngốc ghê tởm thật – Hải Quỳnh khẽ cười nhạo chế giấu bản thân mình.

Cho tới bây giờ chẳng có chàng trai nào che dù cho cô cả, nhưng cô cũng đã yêu, yêu một người đàn ông mà cô không nên yêu, tự chuốc lấy đau khổ cho bản thân mình.

Mưa lạnh bắt đầu rơi nhanh phủ đầy người cô khiến cô thấy lạnh, bất giác đưa tay ôm lấy bờ vai run nhẹ. Một bàn tay che dù đưa về phía cô, che chắn cho cô khỏi những hạt mưa lạnh lẽo và ướt đầm kia. Hải Quỳnh ngạc nhiên quay đầu nhìn lại.

Một gương mặt chiếm lấy tâm trí cô từ nãy giờ hiện ra, là ảo giác hay là sự thật? Hải Quỳnh không tin vào ánh mắt mình, cô đưa tay lên chạm nhẹ vào mặt Tần Phong. Anh không cười, gương mặt bất động, chỉ nhìn cô dịu dàng, bàn tay nắm chặt lấy cây dù che cho cô, còn bản thân anh lại bị mưa phủ ướt chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt kia. Người con trai đầu tiên che dù cho cô lại là người con trai cô yêu. Là trùng hợp hay vốn là duyên số.

Mặt Tần Phong rất ấm, bàn tay lạnh giá của Hải Quỳnh chạm vào mặt anh, lập tức cảm thấy ấm áp vô cùng. Cảm giác ấm áp khiến cô biết rằng mình không phải nhìn thấy ảo giác, Hải Quỳnh giật mình giật tay lại, sợ hãi nhìn Tần Phong, đôi môi run run...cô từ từ bước lùi lại, rơi vào màn mưa, sau đó sợ hãi quay lưng bỏ chạy.

Hải Quỳnh ra sức chạy, Tần Phong vội đuổi theo, mưa không ngừng phủ trên mặt cô, rơi xuống khoe môi. Có giọt lạt lẽo, không hương vị gì, lại có giọt mặn đắng. Vì sao? Hóa ra cô đang khóc.

Đôi giày cao gót của cô lúc này lại phản bội cô, Hải Quỳnh ngã sòng xoài xuống lề đường đã thấm ướt mưa, toàn thân cô ướt đầm. Khi Hải Quỳnh ngã xuống trong đầu cô xuất hiện một đoạn hình ảnh, một Tần Phong khác đang che dù ột Hải Quỳnh khác, một Hải Quỳnh tóc ngắn, Hải Quỳnh kia cũng ở trong lòng

Tần Phong khóc nước mắt. Đó là gì? Hải Quỳnh sợ hãi nghĩ, đó cũng là ảo giác mà cô tạo ra hay nó chính là đoạn ký ức mà cô đã mất, cảm giác này càng khiến cõi lòng đang bấn loạn của Hải Quỳnh càng bấn loạn hơn.

Tần Phong quăng bỏ cây dù chạy đến đỡ lấy cô đứng dậy. Nhưng Hải Quỳnh đã hất tay anh ra rồi loạng choạng đứng dậy, cô cảm thấy đau nhói nơi mắt cá chân khiến cô vừa cố đứng lên lại ngã xuống, tần Phong thấy vậy bèn đỡ cô lần nữa, nhưng Hải Quỳnh đẩy tay Tần Phong ra ngồi bịch xuống đất, cô nắc gheñ gào lên:

- Tại sao? Tại sao lại quan tâm em, tại sao lại nhìn em bằng ánh mắt đó, tại sao lại hôn em....

Nói rồi cô gục đầu vào hai chân khóc nước mắt. Tần Phong đau lòng đến điên dại khi nhìn thấy cô khóc, anh phải làm sao bây giờ, phải làm sao mới khiến cô bớt đau khổ.

Mưa vẫn rơi mãi, ướt đầm và lạnh ngắt . Mưa ưu buồn và âm ỉ, càng khiến lòng người cô đơn và đau khổ. Tần Phong đứng đó bất lực nhìn người con gái mình yêu gục đầu khóc, tay siết chặt lại hận bản thân mình vô dụng. Nếu có thể anh nguyện gánh vác hết nỗi đau đớn này, để cô mãi mãi hạnh phúc. (Trời ơi, thế là mình bị ghét mũi vì khóc khi viết khúc này)

Nhìn thấy hai vai Hải Quỳnh run lên vì lạnh, Tần Phong bất chấp sự xua đuổi của Hải Quỳnh ôm cô thật chặt vào lòng mình, hôn nhẹ mái tóc cô như muốn xoa dịu nỗi đau trong lòng cô, thay cô hứng những giọt mưa lạnh thấu tim kia. Hải Quỳnh cuối cùng cũng thôi vùng vẫy, ngoan ngoãn vùi mình trong lòng Tần Phong khóc.

Hải Quỳnh để mặc Tần Phong bế mình đến nhà anh, cô thấy toàn thân rất mệt, cả thân xác và tâm hồn cô bị giá băng phủ lạnh lẽo nhưng lại có cảm giác tỏa ra từ người con trai đang bế cô, cô tham lam chiếm giữ hơi ấm kia.

Tần Phong đặt Hải Quỳnh vào bồn tắm, xả nước vừa đủ ấm giúp cô. Anh lấy một bộ quần áo ngủ của mình đặt ở một góc phòng, không nói gì thêm, nhẹ nhàng khép cửa lại chờ đợi bên ngoài.

Khi mặc bộ đồ ngủ này vào người, trong đầu Hải Quỳnh bỗng xoẹt qua một hình ảnh, một Hải Quỳnh tóc ngắn đang mặc đúng bộ đồ ngủ này vung vẩy hai cánh tay dài cười rạng rỡ. Hải Quỳnh lão đảo dựa người vào tường, cô nhìn kỹ những thứ xung quanh, gian phòng này, từng thứ từng thứ hiện ra rõ nét quen thuộc. Đường như cô đã đến đây rất nhiều lần, dường như nó từng thuộc về cô.

Không đúng, là từng thuộc về một Hải Quỳnh tóc ngắn, má bầu bĩnh, nụ cười đáng yêu.

Còn cô? Hải Quỳnh soi mình trong gương, mái tóc dài phủ vai, hai gò má thon dài, gương mặt xanh xao, ánh mắt đau buồn, hoàn toàn khác với một Hải Quỳnh mà cô vừa nhìn thấy.

- Cốc cốc...cốc.....

Là tiếng gõ cửa khô khốc vang lên mà không hề có lấy một giọng nói ấm áp mà cô muốn nghe. Hải Quỳnh ra mở cửa.

Tần Phong đã thay một bộ đồ thể thao mặc ở nhà thoải mái vô cùng. Nhìn thấy Hải Quỳnh, Tần Phong khẽ quàng tay ôm lấy cô nhắc nhở cô lên..

Hải Quỳnh cũng không biết tại sao mình ngoan ngoãn để mặc anh bế đi như vậy. Tần Phong bế Hải Quỳnh vào gian phòng khách ấm áp, để cô ngồi vào ghế sofa, Tần Phong mới lên tiếng:

- Anh giúp em sấy tóc.

Hải Quỳnh im lặng, cô ngoan ngoãn ngồi im cho Tần Phong giúp cô sấy tóc. Từng ngón tay anh lùa vào tóc cô, chạm nhẹ vào da đầu cô kèm theo hơi ấm tỏa ra từ máy sấy khiến cái lạnh trong người cô tan biến mau chóng.

Tần Phong đưa tay vuốt nhẹ gò má cô xem xét, gương mặt cô giờ đây đã bớt tái nhợt, và bắt đầu ấm trở lại, anh mới hài lòng bỏ tay xuống. Hải Quỳnh ngồi im cảm nhận sự vuốt ve nhẹ nhàng của anh, trí tim không ngừng thổn thức. Nước mắt lại rơi ra, khi cô nhận ra mình yêu anh, yêu anh đến nhường nào.

- Đừng khóc! – Tần Phong vuốt những giọt nước mắt trên mặt cô khẽ nói – Anh không muốn nhìn thấy em khóc.

Sau đó, Tần Phong nhìn về phía hai chân cô, nhắc chúng lên để trên đùi mình, Hải Quỳnh hơi hoảng sợ muốn rút chân lại nhưng Tần Phong giữ chặt, rồi anh quay sang cô nói:

- Anh chỉ muốn giúp em xoa nắn lại cái chân.

Hải Quỳnh xấu hổ vội ngoan ngoãn để chân trên đùi Tần Phong rồi gật đầu. Tần Phong với lấy hộp thuốc trên bàn mở ra rồi nhẹ nhàng bôi thuốc vào chỗ bị trật của chân cô. Anh xoa thật nhẹ nhưng Hải Quỳnh vẫn thấy đau, cô cắn nhẹ môi chịu đựng.

- Đau lắm sao ? – Tần Phong ngẩng đầu lên hỏi.

Cô bèn gật đầu.

- Ráng chịu một chút, sẽ nhanh thôi – Tần Phong bèn đỡ dành, càng xoa nhẹ hơn trước.

Hải Quỳnh lại lần nữa gật đầu, gương mặt đã giảm bớt đau nhức.

Xoa chân giúp Hải Quỳnh xong Tần Phong bèn quén một bên ống quần Hải Quỳnh lên, Hải Quỳnh im lặng nhìn theo từng động tác của Tần Phong. Ống quần vén lên để lộ đầu gối đã bầm xanh và trầy da vì cú ngã của cô. Hải Quỳnh nhìn thấy Tần Phong đổ mồ hôi vào bông gòn bèn nhắm mắt:

Tần Phong biết ý liền nói:

- Anh vừa xoa vừa thổi, sẽ không rát đâu. Em ngậm kẹo nha. Anh biết em thích ngậm kẹo để quên cái đau mà.

Nói rồi anh đưa cho cô một viên kẹo.

Hải Quỳnh chờ người nhìn Tần Phong đang săn sóc vết thương giúp mình tử tế từng chút từng chút một. Sao anh biết cô rất sợ bôi cồn, sao anh biết cô thích được vừa bôi thuốc vừa ngậm kẹo. Lúc trước cô bị tai nạn, mỗi ngày Khánh Vũ đều ân cần chăm sóc cô, nhưng khi anh giúp cô bôi thuốc trên trán cũng chỉ có thể giúp cô thoải mái xoa tan cái rát, chứ không hề biết cô thích ngậm kẹo để giảm đau. Tại sao một người mới gặp như anh lại biết sở thích đó của cô trong khi người tự nhận mình là bạn trai cô lại không biết điều đó.

Hải Quỳnh cảm động trước cử chỉ ân cần quan tâm của anh. Cô rất muốn hỏi tại sao? Tại sao lại quan tâm đến cô như thế? Có phải vì cô trùng tên với bạn gái anh hay không? Nhưng cô lại sợ, sợ cái đáp án sẽ khiến cô đau lòng đến chết kia.

Tần Phong dán chặt vết thương cho Hải Quỳnh xong, ngẩng đầu nhìn Hải Quỳnh, bốn mắt họ giao nhau, cứ như một lực hút mạnh kéo họ lại gần nhau trong không khí tĩnh lặng này. Không có một tiếng nói, chỉ có sự hòa nguyện và đồng cảm sâu sắc.

Và rồi họ lao vào nhau, đem hết mọi yêu thương trong lòng trở thành cơn sóng mạnh mẽ chồm vào từng nụ hôn. Hai đôi môi chứa đựng những khao khát và nhớ nhung tạo thành một sợi dây bền chặt quện lấy nhau qua đầu lưỡi mềm mại.

Hai tay Hải Quỳnh vòng lên cổ Tần Phong, hai bàn tay lồng vào nhau, chạm vào chiếc nhẫn đính hôn của Khánh Vũ, Hải Quỳnh nghe nhức nhối trong lòng, cô khẽ nhắm mắt lại để cho giọt nước mắt trào ra. Cô đã yêu và không hối hận với sự lựa chọn tình yêu này. Cô chỉ có thể xin lỗi Khánh Vũ mà thôi.

Tần Phong ôm chặt Hải Quỳnh, đem hết nỗi nhớ thương trong những ngày tháng qua cuốn lấy từng hơi thở của Hải Quỳnh, hai tay siết chặt lấy cô. Nếu cô đã quên hết tình cảm trước đây của anh cũng không sao.

Chỉ cần lần nữa để cô yêu anh. Gạt bỏ hết những đau khổ trước kia, bắt đầu một tình yêu mới. Làm lại từ đầu.

48. Chương 48

Đội quần áo của Hải Quỳnh khô lại, Tần Phong đưa cô về nhà, trời cũng đã rất khuya. Dừng trước cửa nhà cô, Tần Phong ngó vào bên trong, đèn trong nhà vẫn sáng.

- Có cần anh vào nhà cùng em không?

- Tần Phong quay sang Hải Quỳnh hỏi, anh biết nhà cô rất nghiêm, cô về trễ thế này vẫn chưa báo với gia đình, chắc chắn ba và anh cô rất lo cho cô.

- Không cần đâu, để em tự vào - Hải Quỳnh vội lắc đầu từ chối. Cuối cùng thì cô vẫn lựa chọn trái tim mình thay vì lí trí. Lí trí bảo cô đừng làm chuyện có lỗi với Khánh Vũ, nhưng trái tim cô đã tình nguyện lao vào tình yêu không lối thoát với Tần Phong.

Trên đường về nhà, Hải Quỳnh đã suy nghĩ, đã đắn đo rất nhiều, cô sờ vào chiếc nhẫn của Khánh Vũ tặng, cảm thấy đau khổ vô cùng khi nghĩ đến việc sẽ phải nói lời chia tay với Khánh Vũ.

Cô không biết phải đối mặt với anh thế nào, cô sợ nhìn thấy vết mặt đau khổ của anh, cô sợ không biết giải thích với ba cô thế nào về chuyện chia tay với Khánh Vũ. Dù thương con gái nhưng ba cô là người cổ hủ rất ghét việc lăng nhăng, bắt cả hai tay, đặc biệt là không chung thủy. Cô đã quá vội vàng, vội vàng chấp nhận lời cầu hôn của Khánh Vũ, để rồi giờ đây mọi chuyện càng lúc càng rắc rối.

Tần Phong biết lo lắng của Hải Quỳnh, anh xoa người ôm chặt lấy cô, an ủi: - Không sao đâu. Dù có chuyện gì, anh cũng sẽ bên cạnh em. Hải Quỳnh khẽ gật đầu, mọi phiền não đều tiêu tan trong vòng tay ấm áp của anh. Tần Phong buông Hải Quỳnh ra nhìn sâu vào trong mắt cô, đưa tay vuốt ve gương mặt đang mệt mỏi của cô:

- Anh biết trong khoảng thời gian sắp tới sẽ có nhiều khó khăn với em. Nhưng chỉ cần em nhìn về phía anh thôi, anh nhất định sẽ nắm tay cùng em đi về một hướng. Anh nguyện vì em mà gánh vác mọi chuyện. Hải Quỳnh rất cảm động trước lời chân thành của Tần Phong, cô nhoài người về phía trước, chủ động hôn anh, Tần Phong cũng đáp lại nụ hôn của cô.

Một nụ hôn rũ bỏ hết những áp lực phía trước của họ. Khi hai người rời nhau ra, Hải Quỳnh xấu hổ, gương mặt đỏ bừng lên, cô không ngờ mình lại chủ động hôn anh. Tần Phong nhìn cô khẽ cười, nụ cười của anh rạng rỡ ngọt ngào đầy cuốn hút. Hai người họ chìm trong nỗi hạnh phúc ngọt ngào mà không gian thời gian mang tới, lãng động và êm ái.

- Em vào nhà đi

- Tần Phong khẽ nói bên tai cô, Hải Quỳnh gật đầu rồi mở cửa bước ra. Cô lưu luyến vẫy tay chào tạm biệt Tần Phong rồi quay người bước đi, nhưng cô chỉ bước được mấy bước thì nghe tiếng cửa đóng sầm lại rồi sau đó là hơi ẩm bao bọc lấy toàn thân mình. Tần Phong đã đi nhanh tới, vòng tay ôm lấy Hải Quỳnh, nói khẽ bên tai cô:

- Làm sao đây, em vừa xoay lưng đi thì anh đã thấy nhớ em rồi. Hạnh phúc ngọt ngào rót vào tim Hải Quỳnh khi nghe giọng nói êm dịu kia, vòng tay ấm áp níu giữ bước chân cô. Phút giây này, Hải Quỳnh không muốn rời khỏi vòng tay ấm áp mà cô khao khát này. Cô xoa người ôm đón nhận cái ôm của Tần Phong.

- Khụ ..khụ... Một giọng vang lên phía sau lưng họ khiến Hải Quỳnh chết điếng, cô sợ ba và anh trai phát hiện. Gương mặt cô lập tức tái xanh, cả người run lên trong vòng tay của Tần Phong. Tần Phong cũng hơi bất ngờ xoay người nhìn lại, hóa ra là Minh Trang, anh thở phào nhẹ nhõm.

- Hai người cũng gan quá đi thôi, dám đứng trước cửa nhà mà anh anh em em như vậy, không sợ bác Trình biết được sẽ cạo đầu Hải Quỳnh à - Minh Trang nhìn hai người ánh mắt tinh nghịch, cười trêu chọc cùng nhắc nhở. Hải Quỳnh xấu hổ buông Tần Phong ra, lén lút nhìn Minh Trang hỏi:

- Sao giờ này, Trang lại ở đây.

- Không phải gì Quỳnh sao

- Minh Trang cười đáp, không quên liếc Tần Phong một cái. Cô đang ngủ ngon thì bị điện thoại của Tần Phong phá tan giấc ngủ của mình, đành phải lê thân đến.

- Vì mình...- Hải Quỳnh chó chút ngạc nhiên khó hiểu nhìn Minh Trang.

- Vào nhà đi, còn nấn ná nữa mà bị phát hiện thì có mười người như mình cũng không giúp Quỳnh được đâu, đi thôi - Nói rồi không khách khí đẩy Tần Phong ra kéo Hải Quỳnh đi vào trong nhà. Hải Quỳnh bị Minh Trang kéo đi đành bất lực đi theo, cô ngoảnh đầu nhìn Tần Phong thì anh cười ý bảo hãy yên tâm, Hải Quỳnh mới thở phào vào nhà. Thấy Hải Quỳnh có Minh Trang bên cạnh, Tần Phong cũng thôi lo lắng quay đầu vào xe ra về. Quả nhiên vừa bước vào đã thấy Hiếu Huy và giáo sư Trình đang ngồi xem tivi, vừa xem vừa đợi Hải Quỳnh.

Thấy Hải Quỳnh và Minh Trang đi vào nhà, giáo sư Trình liếc nhìn đồng hồ, 11 giờ 25, sắc mặt ông trầm lại. Hiếu Huy nhìn hai người rồi đá mắt về phía giáo sư Trình.

- Hai đứa đi về rồi sao, có làm được không? Minh Trang hiểu ý, bèn giả vờ than thở:

- Có làm được đâu? Làm mãi làm mãi tới giờ này vẫn chưa được, quên mất cả thời gian. Mệt quá nên đành đi về. Chỉ khổ cho Hải Quỳnh vì em mà phải ở lại tới giờ này.

- Hai đứa lo làm mà có ăn gì chưa

- Giáo sư Trình nghe vậy, sắc mặt dịu lại, quan tâm hỏi.

- Có ăn gì đâu bác, con đói gần chết....giờ này khuya rồi nên định về nhà bác vét cơm nguội ăn đây, Hihi...

- Minh Trang bèn đáp.

- Ủ, bác có để dành cơm, hai đứa ăn đi rồi đi ngủ, Khuya rồi, bác đi nghỉ trước đây - Giáo Sư Trình nói xong rồi đứng dậy về phòng. - Chúc ba ngủ ngon

- Hải Quỳnh thấy ba mình không nói gì thêm thì thầm phào mừng rỡ.

- Chúc bác ngủ ngon. Thấy ba đi vào phòng, Hiếu Huy mới nghiêm sắc mặt nhìn hai đứa em gái:

- Hai đứa đi đâu giờ này mới về? Từ trước đến giờ Hiếu Huy thường tìm cách bao che giấu giếm giúp cả nhóm mỗi khi đi chơi về trễ, nhưng cũng không thôi gần gũi

. - Tụi em đi xem ca nhạc - Minh Trang bèn nói dối. - Sao không nghe điện thoại cũng không gọi về - Hiếu Huy bèn bắt bẻ.

- Anh đúng là ông cụ non, trông đó hờ hết um sùm, sao mà nghe mà gọi đây

- Minh Trang chun mũi giễu, rồi giả vờ ôm bụng than

- Em với Hải Quỳnh đói gần chết, mau đi hâm thức ăn cho tụi em. Tụi em về phòng trước đây, hâm xong, bưng vào cho tụi em. Nói rồi Minh Trang kéo Hải Quỳnh đi về phòng của cô, Hiếu Huy nhìn theo khổ sở thở dài, sao lại có mấy đứa em gái thế này.

Về phòng, Hải Quỳnh kể cho Minh Trang nghe mọi chuyện và trưng cầu ý kiến của bạn thân. Minh Trang nghe xong bèn nói: - Tình yêu vốn thuộc về con tim, đến hay không đến, chấp nhận hay không chấp nhận đều phải nghe theo con tim của mình. Nếu như Quỳnh thật sự yêu Tần Phong thì hãy bước đến bên anh ấy, đừng buông khuâng gì cả.

- Nhưng còn Khánh Vũ, còn người yêu cũ của Tần Phong, nếu anh ấy không quên được cô ấy thì sao? - Quỳnh phải tự tin rằng Tần Phong yêu Quỳnh, Tần Phong không phải là người đàn ông tùy tiện, Quỳnh nhất định phải tin anh ấy. Nếu Quỳnh còn sợ Tần Phong nhớ đến bạn gái cũ của anh ấy thì hãy dùng tình yêu của mình làm Tần Phong quên đi cô ấy.

Còn về Khánh Vũ, mình tin là anh ấy sẽ hiểu. Hôn nhân không tình yêu sẽ càng khổ sở hơn, nếu muốn tốt cho anh ấy, mình khuyên Quỳnh hãy dứt khoát nói rõ càng sớm càng tốt để anh ấy hiểu.

Hải Quỳnh nghe Minh Trang giải thích bèn gật đầu, nhưng trong lòng có một thắc mắc, vì sao Minh Trang lại biết rõ về Tần Phong, và vì sao biết cô đang ở bên Tần Phong mà đến giúp. Đang định lên tiếng hỏi thì có tiếng gõ cửa, Minh Trang bèn chạy ra mở cửa thì thấy Hiểu Huy bê thức ăn vào.

Cả hai cũng thấy đói bụng nên nhào đến ăn ngẫu nhiên, Hiểu Huy thấy vậy cũng chẳng muốn vặn hỏi gì thêm, chỉ căn dặn: - Ăn xong nhớ đánh răng súc miệng rồi mới được ngủ. Cả hai nghe Hiểu Huy dặn thì nhìn nhau lén lút cười thầm. Ngày xưa, lúc mà đến nhà nhau ngủ, họ thường chuẩn bị rất nhiều bánh kẹo để vừa ăn vừa xem phim. Lúc nào cũng nghiêm chỉnh đánh răng, nhưng khi về phòng lại lười bánh kẹo ra ăn, ăn xong thì lăn ra ngủ.

Đánh răng cũng như không. Haiz!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!Cho nên từ lúc đó Hiểu Huy thường nhắc nhở đi nhắc nhở lại nhiều lần việc phải đánh răng trước khi ngủ. Hải Quỳnh đang ngồi trong phòng làm việc nghe mấy bà chị than thở thì nhận được tin nhắn:” Hôm nay họp xong, anh đưa em về, chúng ta cùng ăn tối” Sau đó cô lại nhận được một tin nhắn: “ Anh nhớ em” Gấp điện thoại lại, Hải Quỳnh cười hạnh phúc, cảm giác hạnh phúc này trước giờ cô chưa từng có. Hải Quỳnh nhìn vào ngón tay hôm qua còn đeo chiếc nhẫn của Khánh Vũ đã được thay thế bằng chiếc nhẫn của Tần Phong mua tặng lần trước.

Hải Quỳnh mân mê vuốt ve chiếc nhẫn thấy lòng ngập tràn hạnh phúc. Mấy ngày hôm nay, Khánh Vũ đang bận làm đề tài nghiên cứu. Đợi anh làm xong, cô nhất định sẽ nói rõ với anh.

Tần Phong đang nghiêm sắc mặt nghe báo cáo kết quả của chiến dịch đầu tư lần này. Các nhân viên tham dự cuộc họp đã nhiều ngày vất vả hoàn thành báo cáo, dự án lần này ảnh hưởng rất lớn, không cho phép sai sót. Ai cũng căng thẳng, chỉ sợ lỡ như có sơ xuất gì thì mất việc như chơi, lại thấy sắc mặt lạnh lùng của Tần Phong thì càng lo lắng hơn.

Tần Phong đang nghe báo cáo thì nhận được tín hiệu tin nhắn bèn mở ra xem:” Em đợi anh” . Bất giác nở nụ cười khiến cho các nhân viên thấy anh trước giờ ít cười nhìn thấy bèn chết lặng. Nhất là nhân viên nữ, ngây ngất trước nụ cười quyến rũ của anh. Quốc Anh theo Tần Phong về văn phòng bàn bạc thêm một chút, bàn xong nhìn Tần Phong cười cười hỏi:

- Khai ra mau, hôm nay cậu có chuyện gì vui? Có biết cậu làm cho cả phòng họp bất ngờ hay không? - Không có gì

- Tần Phong xua tay nói.

- Còn không mau khai – Quốc Anh bước đến quắc cổ Tần Phong thân mật bắt ép anh khai. - Để lúc nào rảnh nói cho cậu nghe – Tần Phong đành thú nhận.

- Được, chiều nay rảnh, chúng ta cùng nhâm nhi một chút – Quốc Anh bèn thả tay ra. - Chiều nay không được. - Vậy ngày mai? - Ngày mai cũng không được.

- Ngày kia?

- Ngày kia cũng bận.

- Cậu bận chuyện gì? – Quốc Anh bức bối quặn hỏi.

- Bận yêu đương – Tần Phong đáp rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Quốc Anh ngó cả người nhìn theo Tần Phong, chơi chung cũng đã hơn 3 năm, nhưng chưa bao giờ thấy Tần Phong quen bất cứ cô gái nào cả. Anh biết trong lòng Tần Phong chỉ có người yêu cũ , mãi vẫn chưa quên được. Càng chưa thấy Tần Phong nói đùa như thế này, trong lòng bất giác trở nên tò mò vô cùng.

Hải Quỳnh ngồi một góc trong quán cà phê , trong lòng bỗng thấy thấp thỏm vô cùng, cô siết chặt chiếc hộp nhung màu xanh nhỏ xíu đựng chiếc nhẫn của Khánh Vũ chờ đợi anh đến. Lát sau Khánh Vũ đến, anh nhìn cô mỉm cười, quan tâm hỏi: - Em đến lâu chưa? Anh phải làm cho xong phần báo cáo mới đến được. - Em đến chưa lâu? – Hải Quỳnh lí nhí đáp, tay càng siết chặt chiếc hộp hơn.

Khánh Vũ nhìn sắc mặt của Hải Quỳnh có chút không tốt, lại nhìn thấy bàn tay siết chặt của Hải Quỳnh, trên đó không hề có chiếc nhẫn của anh. Linh tính mách bảo cho anh là sắp xảy ra điều không hay, Khánh Vũ hít thở hỏi Hải Quỳnh: - Em có chuyện gì muốn nói với anh sao? Hải Quỳnh gật đầu, cô nén lòng hít một hơi thật sâu, lấy hết quyết tâm nhìn Khánh Vũ bắt đầu nói: - Khánh Vũ! Em xin lỗi. ...

- Ngập ngừng một chút cô bèn nói tiếp – Cám ơn anh vào lúc em bị thương đã chăm sóc lo lắng quan tâm em. Cho em bờ vai nương tựa. Nhưng mà khi ở bên anh, em luôn có một khoảng cách kì lạ, dường như là không thật. Anh bảo anh là bạn trai em, nhưng em lại không cảm thấy trong lòng mình có tình yêu dành cho anh. Em cứ nghĩ, ở bên cạnh anh là điều em nên làm, cho nên em lúc nào cũng ở bên cạnh anh. Nhưng mà giờ đây....

- Ý em là em muốn chia tay.... – Khánh Vũ siết chặt tay lại ghiến răng hỏi. Hải Quỳnh gật đầu, rồi ngẩng đầu lên định nói tiếp nhưng Khánh Vũ đã đứng bật dậy nói: - Anh xem như hôm nay chưa nghe thấy gì. Nói rồi anh bỏ đi để lại Hải Quỳnh khổ sở rơi nước mắt, cô biết mình vừa làm tổn thương Khánh Vũ.

Khánh Vũ bỏ đi, lòng anh đau xót vô cùng, anh đã nghĩ sẽ cùng Hải Quỳnh hạnh phúc bên nhau, nhất là khi cô chấp nhận lời cầu hôn của anh, vậy mà..... Là do hấn ta, nếu hấn ta không xuất hiện, Hải Quỳnh sẽ không rời xa anh. Anh nhất định sẽ không để Hải Quỳnh trở về với Tần Phong. Cô là của anh, mãi mãi thuộc về anh.

49. Chương 49

Hải Quỳnh cuộn người vào lòng của Tần Phong lặng lẽ rơi nước mắt, từng giọt từng giọt nước mắt thấm vào ngực anh lại như những mũi kim đâm vào tim. Tần Phong biết Hải Quỳnh là một cô gái hiền lành cho nên đối với việc làm tổn thương người khác một cách sâu sắc sẽ khiến cho tâm hồn cô mãi mãi không được thanh thản, như vậy cô vừa tổn thương người khác cũng là tự tổn thương mình. Nhưng anh lại không có cách nào để tránh cho cô bị tổn thương, anh ích kỷ, anh tham lam. Chỉ mong muốn có cô bên cạnh mà không suy nghĩ đến việc cô vì vậy mà đau khổ.

- Đùng khóc – Tần Phong lau nhưng giọt nước mắt trên mặt Hải Quỳnh, đau lòng nói – Anh không muốn nhìn thấy em khóc. Xin em đừng khóc, có được không?

- Em...- Hải Quỳnh ghen ngào, cô không thể nói tiếp khi nghĩ đến gương mặt đầy đau khổ của Khánh Vũ khi bỏ đi, đến chiếc nhẫn cô còn chưa kịp trả lại.

- Anh tin Khánh Vũ sẽ hiểu và tha thứ cho em – Tần Phong chỉ muốn làm xoa dịu nỗi đau của Hải Quỳnh.

- Anh ấy đã đối xử với em rất tốt – Hải Quỳnh khóc nức nở kể...

- Anh biết – Tần Phong thở dài đáp....- Nhưng Hải Quỳnh, người em yêu là anh và...anh yêu em.

Phải! Người cô yêu là Tần Phong và anh cũng yêu cô, cô đã chấp nhận đến bên anh thì phải vượt qua sự đau khổ này, cô muốn là một cô gái vui vẻ và hạnh phúc bên Tần Phong, muốn trao cho anh cảm giác ngọt ngào nhất. Hải Quỳnh giang tay ôm chặt lấy Tần Phong, cô không rơi nước mắt nữa.

Khi Tần Phong đưa Hải Quỳnh về nhà, Hải Quỳnh vừa bước vào nhà liền bị chấn động cả người khi thấy Khánh Vũ và ba mình đang cùng ngồi chơi cờ với nhau. Hải Quỳnh đang đau đầu khi không biết giải thích với ba cô thế nào về chuyện chia tay với Khánh Vũ thì đã bị dồn vào tình cảnh này, khiến cô ghệt thở. Hải Quỳnh đứng khựng trước cửa nhà, giáo sư Trình bèn lên tiếng:

- Con sao vậy, sao không vào nhà?

- Dạ, không có gì – Hải Quỳnh vừa đáp vừa cởi giày bước vào nhà.

- Ba nghe Khánh Vũ nói rồi – Giáo sư Trình nói tiếp khiến Hải Quỳnh run bắn cả người.

Giáo sư Trình một năm trước phát bệnh tim, từ đó đến nay, đều tránh việc bị kích động, Hải Quỳnh rất sợ ba cô sẽ vì việc cô và Khánh Vũ chia tay nhau mà kích động khiến bệnh tim tái phát. Đối với Khánh Vũ, vừa là học trò, vừa là đồng nghiệp, Khánh Vũ lại có chí tiến thủ, chuyên tâm cần mẫn phấn đấu trở thành giáo sư nên càng hài lòng về đứa con rể này.

Giáo sư Trình vốn là người nghiêm khắc, không thích chuyện con cái yêu đương trong lúc học tập vì sợ con cái chỉ lo yêu đương mà quên lãng học hành. Nhưng khi Hải Quỳnh bị tai nạn, nghe Khánh Vũ bảo rằng,

cậu là bạn trai của Hải Quỳnh lại chấp nhận chuyện này dễ dàng, đủ cho thấy, ông hài lòng về Khánh Vũ rất nhiều.

Thấy Hải Quỳnh bước đến ngồi im lặng cạnh ông thì lên tiếng trách:

- Con cũng thật là. Khánh Vũ vì bận làm luận án mà không có thời gian cho con, con phải thông cảm cho nó chút, sao lại giận dỗi như vậy. Hai đứa sắp lấy nhau rồi, đừng có trẻ con mãi như thế.

Hải Quỳnh nghe ba trách thì khẽ liếc Khánh Vũ, bắt gặp cái nhìn của Khánh Vũ, anh mỉm cười nhìn cô, Hải Quỳnh bèn cắn môi cúi đầu nhìn xuống.

- Ba...con biết rồi. Hai người cứ chơi đi, con hơi mệt, con về phòng tắm rửa trước đây – Hải Quỳnh nói giọng mệt mỏi rồi đứng dậy.

Khi cô về phòng tắm rửa xong thì Tần Phong gọi tới

- Em đang làm gì ?

- Em mới tắm xong, lát nữa có ọ không?

- Không biết, để làm gì ?

- Anh nhớ em – Giọng Tần Phong khàn khàn nói.

Hải Quỳnh nghe xong cảm gíc trong lòng như được rót mật, cô cũng khẽ khàn đáp lại:

- Em cũng nhớ anh.

Hải Quỳnh đang nói thì điện thoại bị ai đó lấy khỏi tay, cô quay người lại thì nhìn thấy Khánh Vũ với sắc mặt hầm hầm.

- Anh làm gì vậy? – Hải Quỳnh tức giận hỏi Khánh Vũ.

- Anh không cho em nói chuyện với anh ta – Khánh Vũ tức giận đáp.

- Đó là tự do của em – Hải Quỳnh bặm môi tức giận nhìn Khánh Vũ rồi đưa tay muốn giật lại điện thoại – Trả điện thoại lại cho em.

- Nếu em muốn làm âm ỉ để ba em nghe thấy thì cứ việc – Khánh Vũ lập tức uy hiếp.

Nghe nhắc tới ba, khiến Hải Quỳnh chộp dạ, cô lập tức thu tay lại, hít thở hỏi Khánh Vũ:

- Bây giờ anh muốn sao?

- Chúng ta nói chuyện rõ ràng đi.

- Được, anh trả điện thoại lại cho em, chúng ta ngồi xuống nói chuyện nghiêm túc – Hải Quỳnh chìa tay trước mặt Khánh Vũ nói.

Khánh Vũ bèn đưa cho Hải QUỳnh, cô lập tức nói với Tần Phong:

- A lô! Tần Phong?

- Em không sao chứ – Giọng Tần Phong lo lắng hỏi, anh nhận ra giọng của Khánh Vũ, cho nên rất lo lắng cho Hải Qỳnh.

- Ừ, em không sao, không có chuyện gì đâu. Mai em sẽ gặp anh, chúng ta nói chuyện tiếp.

- Cũng được.

Khánh Vũ ngồi siết chặt tay, anh nghe lòng hờn ghen trỗi dậy như núi lửa phun trào . Anh nghe Hải Quỳnh dịu dàng đáp lại lời Tần Phong mà nổi giận đùng đùng bèn đứng bật dậy.

Hải Quỳnh vừa cúp máy định quay lại nói chuyện với Khánh Vũ thì đã bị anh lao tới ôm chặt lấy cô, hôn lấy môi cô mút chặt, gấu ghiền bờ môi cô như muốn nuốt trọn nó vào trong môi anh. Hải Quỳnh bị anh cưỡng hôn đến đau đớn, bờ môi sưng mọng, khước môi bị răng anh cắn rách, cô vùng vẫy muốn đẩy anh ra nhưng sức lực quá yếu không thể chống lại anh. Cô đau đớn bật khóc.

Khánh Vũ nghe tiếng nấc của Hải Quỳnh bỗng sững người, anh hoảng hốt nâng người lên nhìn thấy những giọt nước mắt của Hải Quỳnh thì ăn năn vuốt ve những giọt nước mắt của cô nói:

- Anh xin lỗi. Anh xin lỗi.

Anh muốn đưa tay lau vết máu trên khóe môi của Hải Quỳnh thì cô đã quay mặt đi, tránh bàn tay đang chờ tời của anh. Khánh Vũ đau xót, siết chặt tay lại đứng lên. Anh nhìn cả cơ thể đang run run nức nở của Hải Quỳnh thì tự trách bản thân sao lại mất đi lí trí đến như vậy. Làm một chuyện ngu ngốc tổn thương cô. Khánh Vũ khẽ nhắm mắt lặng lẽ quay người bỏ đi.

Tiếng đóng cửa vang lên, Hải Quỳnh nằm co người lại khóc. Cô không trách Khánh Vũ, cô đáng bị đối xử như vậy.

Sáng sớm Hải Quỳnh rời khỏi nhà thật sớm, cô sợ ba và anh Hiếu Huy nhìn thấy vết rách trên môi mình. Cô cũng không thể đến công ty được, nhưng lại không biết nên đi đâu, đang buồn bã cúi đầu suy nghĩ thì từ sau vang lên một tiếng còi:

- Ting.....

Giật mình nhìn lại thì thấy Tần Phong đang bước ra khỏi xe, Hải Quỳnh hơi ngỡ ngàng, cô đứng im lặng nhìn Tần Phong bước về phía mình.

Gương mặt Tần Phong lúc sáng vẫn toát lên vẻ đẹp trai rạng rỡ. Tần Phong vừa đến gần liền phát hiện ra vết thâm quầng và đôi mắt sưng mọng của Hải Quỳnh, cả khóe môi cũng bị rách. Hải Quỳnh lúng túng quay mặt đi che giấu.

Tần Phong siết chặt tay nén cơn giận vào lòng, đưa tay nhẹ nhàng nâng mặt Hải Quỳnh quay lại ân cần hỏi:

- Là anh ta làm sao?

Hải Quỳnh cắn môi gật đầu. Tần Phong thấy như ai đó vừa đâm vào lòng ngực mình một cái đau nhói.

- Sao anh lại ở đây?

- Anh lo cho em, nên tối qua đã lái xe đến đây chờ đợi, anh muốn được nhìn thấy em đầu tiên – Tần Phong yêu thương vuốt ve mái tóc của Hải Quỳnh đáp.

Chỉ nhiều đó thôi cũng đủ làm cho bạo nổi uất ức, bao nỗi khổ của Hải Quỳnh tiêu tan, cô hạnh phúc nấc ghẹn ôm lấy Tần Phong, anh cũng gắt gao ôm lấy người con gái nhỏ nhắn mà anh yêu thương kia vào lòng.

- Sao em đi làm sớm vậy...

- Em sợ ba nhìn thấy, em....- Hải Quỳnh muốn nói cô sẽ không đi làm, nhưng lại sợ Tần Phong bận tâm lo lắng nên thôi.

Nhưng Tần Phong đã đoán ra ý nghĩ của Hải Quỳnh, anh kéo tay cô đưa vào trong xe bảo:

- Anh đưa em đến nhà anh.

Hải Quỳnh ngoan ngoãn đi theo anh.

Trên đường về, Tần Phong ghé vào mua hai tô cháo hạt sen mà Hải Quỳnh thích ăn nhất, còn mua thuốc cho cô bôi vết thương trên môi.

- Sao anh biết em thích ăn cái này.

Tần Phong khẽ cười không đáp cho xe chạy về nhà mình.

Khi hai người ăn xong, Tần Phong giúp Hải Quỳnh bôi thuốc cẩn thận rồi ôm cô vào lòng nói:

- Hôm nay anh ở nhà với em.

- Không cần – Hải Quỳnh vội lắc đầu từ chối rồi cười tinh nghịch nói – Hôm nay anh có buổi họp, chỉ cần cho em nghỉ phép không trừ lương là được.

- Không thành vấn đề nhưng phải bù lại cho anh – Tần Phong đáp. - Bù lại cái gì – Hải Quỳnh ngây thơ hỏi lại.

- Cái này .

Nói dứt lời, Tần Phong cúi người hôn lên môi Hải Quỳnh thật nhẹ nhàng, nhưng cũng thật sâu, thật cuồng hút cho đến khi Hải Quỳnh cảm thấy không thể thở được nữa, Tần Phong mới buông cô ra.

- Em vừa mới bôi thuốc – Hải Quỳnh đập nhẹ lên vai Tần Phong trách yêu.

- Anh giúp em bôi lại....- Tần Phong vội vàng giúp Hải Quỳnh bôi thuốc rồi thổi khô.

Bôi thuốc rồi sau đó lại....rồi lại tiếp tục bôi thuốc, day đưa mãi tới khi mặt Hải Quỳnh đỏ bừng, đôi mắt long lanh đọng nước, khóe môi vừa lành lặn lại chớm bong lên, tê dại nhưng lại ngọt ngào, hai người mới rời nhau ra. Tần Phong trước khi đi làm, đưa cho Hải Quỳnh một chùm chìa khóa nhà nói:

- Chỉ có hai chùm thôi, bây giờ anh chính thức giao cho em.

Hải Quỳnh hạnh phúc đưa tay đón lấy. Minh Trang từng nói với họ là:” Đàn ông mà đưa cho phụ nữ chìa khóa nhà của họ, tức là người đàn ông đó thật sự nghiêm túc trong mối quan hệ, họ thật sự muốn cùng người phụ nữ đó sống chung một nhà, quản lí họ, quản lí nhà cửa, sau này là quản lí con cái họ”

Tần Phong đi rồi, Hải Quỳnh giúp anh dọn dẹp nhà cửa một chút, sẵn tiện tham quan khắp nơi. Không hiểu tại sao cô cứ có cảm giác rất quen thuộc với từng nơi, ngay cả với căn phòng của Tần Phong cũng vậy. Hải Quỳnh nghĩ có lẽ là do Tần Phong đã đưa cho cô chùm chìa khóa cho nên mới khiến cô có ảo tưởng quen thuộc này. Ảo tưởng rồi đây sẽ cùng anh sinh sống hạnh phúc trong căn nhà này.

Trước khi đi Tần Phong có dặn dò là sẽ cho người đem bữa trưa tới, Hải Quỳnh không cần phải đi ra ngoài mua cơm trưa. Giữa giờ trưa nghe có tiếng chuông, Hải Quỳnh vui vẻ ra mở cửa vì nghĩ là người mang cơm trưa mà Tần Phong kêu tới. Nào ngờ bên ngoài lại là người vừa xa lạ, vừa quen thuộc.

Nguyên thu nhìn thấy Hải Quỳnh mở cửa không có lấy một chút kinh ngạc nào trên mặt, cô ta hất mạnh ngang nhiên đi vào bên trong, tự nhiên ngồi vào sofa. Hải Quỳnh cũng từng nhìn thấy cô và Tần Phong âu yếm bên nhau nên biết quan hệ hai người họ. Cô đã quá hạnh phúc bên Tần Phong mà quên mất hiện tại anh đã có bạn gái, và giờ cô ấy đang ở trước mặt cô.

Hải Quỳnh sợ hãi bước đến ngồi xuống bên cạnh Nguyên Thu im lặng.

Thấy Hải Quỳnh ngồi xuống, Nguyên thu cũng không muốn chờ đợi thêm nữa, cô ta nhanh chóng quay mặt tấn công:

- Cô nghĩ Tần Phong thật lòng yêu cô sao?

Vừa mở lời, cô ta đã chọn sự đã kích. Hải Quỳnh đến bây giờ vẫn nghi ngờ tình cảm mà Tần Phong dành cho cô, là bắt nguồn từ tình cảm của con tim hay là vì hình ảnh của người con gái khác. Vì cô yêu Tần Phong nên quyết định không nghĩ đến chuyện này. Vậy mà...

50. Chương 50

Thấy vẻ bối rối hiện trên nét mặt của Hải Quỳnh, Nguyên Thu đắc ý nói tiếp:

- Để tôi nói cho cô biết, cô rất đáng thương, cô bị Tần Phong lừa dối mà không biết.

Cả người Hải Quỳnh run lên.

- Người anh ấy yêu không phải là cô, cũng không phải là tôi. Mà là người con gái trước đây, cô ta cũng tên Hải Quỳnh.

Hải Quỳnh siết chặt tay lại thầm nghĩ, mình đã biết rồi, mình đã biết rồi, không có gì phải sợ.

- Cô xem đi – Nguyên Thu lấy từ trong túi ra một xấp hình thả lên mặt bàn cho Hải Quỳnh xem.

Trên bàn là một xấp hình của một cô gái khác cùng với Tần Phong Hải Quỳnh nhìn từng tấm từng tấm một, bàn tay lạnh ngắt. Người con gái trong mấy tấm hình đó rất giống cô, nhưng nhìn kỹ sẽ thấy có sự khác biệt rõ ràng. Ánh mắt Tần Phong nhìn cô gái đó đặc biệt dịu dàng, đầy quan tâm, cho thấy anh yêu cô ấy rất nhiều.

Nguyên Thu nhìn vẻ mặt đau đớn của Hải Quỳnh thì cười thầm trong lòng. Sáng nay Khánh Vũ đến nhà Hải Quỳnh thật sớm muốn xin lỗi cô về chuyện lúc tối và muốn nói chuyện để vãn hồi lại tình yêu của hai người. Nào ngờ thấy Hải Quỳnh lên xe Tần Phong bỏ đi.

Mà ngày hôm qua, sau khi bỏ lại Hải Quỳnh trong quán nước, Khánh Vũ đã đến gặp Nguyên Thu, và cô đã đưa ra một kế hoạch lừa dối Hải Quỳnh. Khánh Vũ lúc đầu không muốn dùng kế sách này nên mới tới nhà Hải Quỳnh ý muốn để ba Hải Quỳnh ra mặt. Nhưng khi thấy Hải Quỳnh lên xe Tần Phong thì anh đã đồng ý thực hiện kế hoạch của Nguyên Thu.

Những tấm hình đó, Nguyên Thu lấy trộm của Tần Phong định đem đi bỏ để tránh Tần Phong nhìn hình nhớ người, nhưng vì còn lo ngại Tần Phong nổi giận nên vẫn chưa quăng bỏ. Không ngờ nhờ vậy đã có dịp sử dụng nhanh chóng. Cô đã nhờ người chỉnh sửa gương mặt Hải Quỳnh lại cho khác biệt một chút để thực hiện kế hoạch của mình. - Sao hả, rất giống cô phải không?

Hải Quỳnh cắn môi nhìn người con gái khá giống mình trong hình không đáp.

- Cô nghĩ thời gian Tần Phong gặp cô bao lâu mà anh nhanh chóng có thể yêu cô như vậy. Anh đến với cô bởi vì gương mặt và cái tên trùng hợp của cô với bạn gái anh ấy thôi. Chứ thực sự, Tần Phong chưa từng yêu cô. Hiện giờ cô ấy không có bên cạnh anh ấy, cho nên anh ấy dùng cô làm người thay thế, nhưng khi cô ấy trở lại, anh ấy sẽ hắt cô đi ngay lập tức.

- Tôi...tôi sẽ làm Tần Phong quên đi cô ấy, làm cho anh ấy yêu cô.

- Vậy nếu như anh ấy không thể yêu cô thì sao? – Nguyên Thu cười nửa miệng hỏi.

Hải Quỳnh cảm thấy cổ họng khô khốc, sức lực mất hết, cô không thể và không biết trả lời câu hỏi này ra sao. Tim Hải Quỳnh run lên đầy sợ hãi, cô sợ một sự thật phũ phàng khiến cô gục ngã.

- Còn chưa kể tôi hiện giờ vẫn còn là người yêu của Tần Phong, nếu anh ấy yêu cô, đến với cô vậy sao lại không nói chia tay với tôi. Có lẽ Tần Phong thấy cô quá tội nghiệp quá đáng thương cho nên mới quen cô – Nguyên Thu tiếp tục đã kích.

Bàn tay cầm hình của Hải Quỳnh run lên khiến ấy tấm hình rơi ra khỏi tay cô.

Nguyên Thu cúi xuống nhặt cho Hải Quỳnh, giả vờ tốt bụng khuyên:

- Tôi cũng chỉ vì muốn tốt cho cô nên mới nói thật với cô. Tôi khuyên cô nên rút lui trước khi bị tổn thương quá nặng, tránh cho Tần Phong cứ chìm mãi vào u mê của mối tình cũ, đến khi anh ấy nhận ra bản thân không hề yêu cô thì anh ấy sẽ đau khổ thế nào, cô có biết không. Cô có một vị hôn phu thật lòng yêu cô, chứ nên phụ bạc anh ta. Huống hồ nếu cô cứ quyết định ở bên cạnh Tần Phong, cô sẽ mang tiếng cướp bạn trai của người khác, cướp bạn trai của tôi. Cô nghĩ liệu rồi ba cô có chấp nhận được sự hư hỏng của con gái mình không?

Hải Quỳnh bị đã kích nặng nề, cô ghen cả lời, tim như bị ai dùng tay siết chặt đến rỉ máu. Đầu óc choáng váng vô cùng, cả người như bị ai rút hết sức lực ngã người vô thành ghế bất động, nước mắt chảy dài trên mặt.

Nguyên Thu đi rồi, Hải Quỳnh vẫn ngồi im lặng bất động, cô không còn nghe thấy, hay nhìn thấy mọi việc, trong lòng cô là một sự đau khổ buâng khuâng cùng tuyệt vọng.

Tiếng chuông của người đưa cơm tới, tiếng điện thoại của Tần Phong, tất cả đối với Hải Quỳnh đều là một âm thanh mờ nhạt. Cả thân thể rã rời, cô ngã người nằm xuống ghế. Tất cả đối với cô đều là sự giả dối sao? Tần Phong nghe người đưa cơm báo lại là Hải Quỳnh không mở cửa lấy cơm thì lo lắng, anh gọi điện thoại cho cô nhiều lần, cả điện thoại bàn nhà anh cũng gọi, nhưng Hải Quỳnh không bắt máy. Lo lắng xảy ra chuyện gì, Tần Phong vội vàng dặn dò trợ lý vài câu rồi lái xe về nhà.

Mở cửa nhà ra, Tần Phong vội tìm kiếm xung quanh, anh thở phào nhẹ nhõm khi thấy Hải Quỳnh nằm cuộn tròn người trên ghế sofa chìm vào giấc ngủ.

Khẽ mỉm cười bước đến ngồi xuống bên cạnh cô, cúi đầu hôn lên gương mặt thánh thiện trong lúc ngủ của cô, anh mới thấy trong lòng bình yên lại.

Hải Quỳnh bị nụ hôn của Tần Phong làm thức giấc, cô mở mắt nhìn thấy Tần Phong thì hơi ngạc nhiên hỏi:

- Sao anh lại về .

- Em không nghe điện thoại của anh, không mở cửa cho người đưa cơm vào. Anh rất lo lắng – Tần Phong ôm Hải Quỳnh vào lòng thì thầm bên tai cô.

- Em xin lỗi, em ngủ quên mất, tối qua em ngủ không được ngon – Cô khẽ đáp.

- Ừm...anh biết rồi, em ngủ tiếp đi, anh đi mua gì cho em ăn – Tần Phong hôn lên môi cô cái nhẹ âu yếm nói. Hải Quỳnh ngoan ngoãn nằm xuống nhắm mắt, cô thật sự rất mệt, không còn chút sức lực nào, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ tiếp.

Tần Phong lấy gối kê đầu cho Hải Quỳnh nằm thoải mái hơn, giúp cô đắp chăn cẩn thận rồi mới ra ngoài mua đồ ăn.

Hải Quỳnh thức dậy ngủ thấy mùi thơm lừng thì đi xuống bếp, Tần Phong đang mặc tạp dề nấu ăn.

- Em dậy rồi sao? Đã thấy khỏe hơn chưa?

Hải Quỳnh gật đầu mỉm cười?

- Em đói bụng rồi đúng không, anh làm cho em đĩa mì pagetti mà em thích ăn.

Hải Quỳnh ngoan ngoãn ngồi xuống, quả là cô thích ăn mì pagetti, sao anh lại biết. Nhìn đĩa mì pagetti trước mặt, Hải Quỳnh cảm thấy mọi thứ trước mắt quen thuộc vô cùng. Nhưng cô tự cười nhạo bản thân đã sinh ra ảo tưởng thân thuộc này.

Ăn xong, Hải Quỳnh nhìn Tần Phong nói:

- Tần Phong, tối nay em muốn ở lại đây, em sợ về nhà ba sẽ thấy....

- Được, em gọi điện nói với Minh Trang đi, nhờ cô ấy giúp đỡ – Tần Phong cũng không suy nghĩ nhiều Hải Quỳnh gật đầu rồi nhanh chóng gọi cho Minh Trang. Sau đó cô sà vào lòng Tần Phong, dựa đầu vào lòng anh tìm lấy sự bình yên. Lát sau cô lên tiếng hỏi:

- Tần Phong! Có thể kể cho em nghe về Hải Quỳnh không? Người yêu trước đây của anh ấy.

- Chuyện của quá khứ, đừng nhắc lại làm gì, nói chung cô ấy tính tình hiền lành giống em vậy – Tần Phong bèn từ chối, anh không muốn nhắc lại quá nhiều chuyện trong quá khứ tránh để cô bị kích động mà ảnh hưởng đến sức khỏe.

Hải Quỳnh im lặng không hỏi thêm, nhưng trong lòng cô, đau nhói.

Hải Quỳnh vẫn mặc bộ đồ ngủ của Tần Phong, Tần Phong nhìn thấy bộ dạng xoắn tay áo của cô mà buồn cười liền nói:

- Ngày mai phải dẫn em đi mua mấy bộ quần áo để ở chỗ anh mới được.

Hải Quỳnh không nói gì, cô quay mặt đi trầm nghĩ: Ngày mai! Nếu còn có ngày mai.

Nửa đêm, Hải Quỳnh gõ cửa phòng Tần Phong rồi đẩy cửa bước vào.

- Không ngủ được à? – Tần Phong ngồi dậy nhìn Hải Quỳnh hỏi.

Cô gật đầu. - Lại đây – Tần Phong bèn gọi.

Hải Quỳnh bèn chui vào vòng tay ấm áp của Tần Phong.

- Tần Phong ! Ôm chặt em đi.

Tần Phong ôm chặt lấy Hải Quỳnh, cơ thể hai người áp sát nhau, hơi nóng tỏa ra khiến hai trái tim đập rộn ràng. Hải Quỳnh chủ động lần tìm bờ môi của Tần Phong, chủ động đưa lưỡi vào khoang miệng anh, khiêu khích chiếc lưỡi mềm mại của anh, khiến Tần Phong không tự chủ được mà đáp lại.

Không khí cô đọng lại trong từng nụ hôn của họ. Khao khát cùng yêu thương khiến hai trái tim cùng nhịp đập, hơi thở hòa quyện vào nhau.

Hải Quỳnh đang đánh một canh bạc, một canh bạc duy nhất trong cuộc đời cô. Nếu Tần Phong yêu cô, thật sự yêu cô, sẽ đáp lại lời mời gọi hiến dâng của cô, nếu như anh không đồng ý có nghĩa là anh không hề yêu cô, chỉ xem cô như vật thể thân, người anh yêu mãi mãi là cô gái kia. Nếu anh không yêu cô, cô bắt chấp sĩ diện, dẽ tiện quyền rũ anh, khiến anh thuộc về cô, mắng cô bỉ ổi cũng được, nhưng chỉ đêm nay thôi, chỉ đêm nay để anh thuộc về cô. Ngày mai cô sẽ rời xa anh.

Cô như một đứa trẻ nghịch ngợm đang chơi đùa trêu chọc anh.

Hải Quỳnh đưa tay vào trong áo Tần Phong vuốt ve làn da của anh, khiêu khích, cảm nhận sự nóng bừng của cơ thể anh qua làn da. Bị kích thích Tần Phong điên cuồng hôn lấy đôi môi của Hải Quỳnh, anh dờ môi xuống làn da nơi hõm cổ cô chiếm lấy, từng tất từng tất mê say. Những dự vọng bị sự khiêu khích của Hải Quỳnh làm bùng lên, rồi lần xuống mỗi từng chiếc cúc áo để lộ ra sự đẹp đẽ trên cơ thể cô, cuối xuống chiếm lấy nơi mềm mại trước ngực cô. Mỗi nơi anh đi qua đều để lại những dấu vết tình yêu đỏ thắm.

Nhưng lời hứa giữ gìn cho tới ngày kết hôn năm nào vẫn còn đó, Tần Phong vội vàng thoát người ra người Hải Quỳnh, nhìn những dấu hôn điên cuồng trên thanh thể cô mà tự trách. Anh nhìn ánh mắt ngây dại của Hải Quỳnh hôn lên nó rồi nói:

- Ngốc, em ngoan ngoan ngủ đi, đừng làm loạn nữa.

Nói rồi anh giúp Hải Quỳnh cài nút áo lại, sau đó ôm lấy cô mà ngủ. Hải Quỳnh trước lời trách yêu của Tần Phong thì cười như một đứa trẻ, ngoan ngoan nhắm mắt lại nép mình vào lòng anh mà ngủ. Một giọt nước mắt cô rơi ra khỏi khóe mắt.

Hai người họ cùng tìm kiếm một tình yêu, nhưng lại không cùng điểm xuất phát, cuối cùng để lỡ con thuyền tình yêu hết lần này đến lần khác. Chẳng ai chịu nói ra suy nghĩ của bản thân, nên cuối cùng hai người đều bước đi về hai hướng khác nhau.

51. Chương 51

Cảm xúc yêu

(Chương này là chương Quá khứ nha mọi người – Nhiều bạn không rõ)

Tất cả mọi chuyện đều trở lại bình thường sau chuyến công tác đoàn. Chuyện Hải Quỳnh tự ý bỏ về cũng không truy cứu nữa.

- Xi...cùng lắm là học quân sự lại thôi. Mình mặc kệ anh ta phê bình, không sợ – Hải Quỳnh hất mặt đáp khi mấy đứa bạn cảnh cáo, cô chưa từng thấy ghét ai cả, nhưng Tần Phong lại là người đầu tiên cô ghét.

Trong lòng cô, Tần Phong là kẻ hết sức đáng ghét, ép buộc cô phải ngồi nhìn cái đồng thịt mỡ nổi lên bên kia chỉ bằng giết cô đi thì hơn. Đã vậy còn dám quy chụp cho cô một tội danh mà cô không hề làm. Anh ta là kẻ đáng ghét. Cô ghét anh ta (cái này gọi là ghét của nào trời trao của đó . Hehe)

Chỉ có một điều, mối quan hệ của Hải Quỳnh và Khánh Vũ đã trở nên thân thiết hơn.

- Thầy! – Hải Quỳnh e thẹn gọi một tiếng khi thấy Khánh Vũ bước đến chỗ cô.

- Chào em! – Khánh Vũ cũng mỉm cười đáp lại lời chào của Hải Quỳnh, anh nhìn gương mặt đỏ hồng của cô cảm thấy yêu vô cùng.

- Chiều nay em có rảnh không? – Khánh Vũ chột lên tiếng hỏi.
- Có chuyện gì không thầy? – Hải Quỳnh ngẩng đầu ngơ ngác hỏi.
- Thầy có hai vé đi xem phim, em có muốn đi cùng thầy không?

Lòng Hải Quỳnh rộn lên, cô cười tươi hơn hở đáp:

- Được ạ, lâu rồi em không đi xem phim, vậy hẹn chiều nay nha thầy.
- Ủ, thầy chờ em ở trước trạm xe buýt của trường.

Nói rồi, Hải Quỳnh quay lưng chạy đi để lại Khánh Vũ nhìn theo với ánh mắt chiu mến và đôi môi mỉm cười trước vóc dáng yêu kiều của cô.

Hải Quỳnh phải vội bỏ đi bởi vì cô sợ Khánh Vũ phát hiện ra gương mặt đỏ bừng vì vui sướng và cảm xúc loạn nhịp trong tim cô trước lời mời đó. Được đi cùng người mà mình mến chẳng phải là điều vui nhất sao. Cô chạy một mạch không ngừng nghĩ về kỷ túc xá, vì vui mừng quá nên không để ý người phía trước, cuối cùng va mạnh vào người đó, té ngã xuống.

- Không sao chứ? – Một giọng nói trầm ấm vang lên, một bàn tay rắn chắc đỡ cô đứng dậy.
- Không sao! Là lỗi của tôi...

Hải Quỳnh biết là do mình chạy vội nên va vào người khác liền nhanh chóng nhận lỗi nhưng khi cô ngẩng mặt lên nhìn người bị mình va phải liền im bặt. Hai gương mặt giáp mặt nhìn nhau đầy ngỡ ngàng.

Tần Phong sau chuyến tình nguyện đường như đen đi rất nhiều, nhưng chỉ càng làm tăng thêm phần nam tính của anh mà thôi. Ánh mắt anh ngời sáng, nhìn Hải Quỳnh có chút gì đó rạng rỡ, anh không cười chỉ đứng im lặng, bàn tay đỡ lấy Hải Quỳnh vẫn giữ lấy tay cô. Hải Quỳnh cũng bối rối vì bất ngờ gặp Tần Phong nên cũng không rút tay lại.

Lát sau Tần Phong buông tay Hải Quỳnh ra, cô cũng ngỡ ngàng quay đầu đi, cả hai không nói gì thêm với nhau một lời. Cảm xúc vui vẻ của buổi hẹn hò với Khánh Vũ đã bị sự va chạm với Tần Phong làm giảm đi.

- Thật hả! Thầy ấy hẹn Quỳnh – Lê Phương reo lên hơn hở.
- Phải diện, phải diện cho thật là đẹp – Phương Hồng liền reo lên – Để mình trang điểm cho Quỳnh, nhất định phải đẹp.
- Tui ngưỡng mộ bà quá, được một người thầy đẹp trai như thế hẹn hò – Ngọc Yến giả vờ mơ mộng nói.
- Không phải là hẹn hò mà – Hải Quỳnh giậm chân lắc đầu phủ nhận, nhưng trong lòng rộng rãi hi vọng đây thực sự là một buổi hẹn hò.
- Ấy da, để mình hỏi thẳng thầy cho. Nếu thầy đồng ý, tui mình gả Hải Quỳnh cho thầy, vậy thì mấy môn học mà thầy dạy không cần phải lo lắng nữa – Minh trang cười thích chí đề nghị.
- Tụi bây đúng là cái đồ bán bạn cầu vinh mà – Hải Quỳnh xấu hổ mắng.
- Trời, có người thích mà còn làm bộ – Phương Hồng chìa đôi gò má đỏ bừng của Hải Quỳnh trêu.
- Đừng tranh cãi nữa, lâu rồi tui mình không có làm một cuộc đại khai sát giới mua sắm, hôm nay nhân tiện mua quần áo chuẩn bị cho buổi hẹn hò đầu tiên của Hải Quỳnh, chúng ta mua sắm thôi – Lê Phương long trọng tuyên bố.

Cả nhóm vỗ tay hoan hô. Và họ bắt đầu một cuộc tẩy trần mới.

Sau đó là một cuộc tổng hóa trang đầy rộn ràng và ồn ào vô cùng. Đến khi Hải Quỳnh xấu hổ đứng chờ Khánh Vũ ở trạm xe vẫn bị mấy đứa bạn rình mò theo sau. Cô quay lưng trừng mắt đuổi mấy đứa bạn tò mò đang rình mò phía sau về. Cả bọn thè lưỡi lắc đầu tỏ ý phải chờ đến khi Khánh Vũ đến nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của Hải Quỳnh thì như thế nào.

Hải Quỳnh mặc một chiếc váy màu xanh lục nhạt viền ren rất dễ thương phù hợp với vóc dáng nhỏ nhắn của cô, mang đôi giày búp bê nhỏ màu trắng, cài một chiếc băng đô màu đỏ, trang điểm nhẹ nhàng đều dùng tông màu tím rất hợp với gương mặt hiền lành ngây thơ của cô.

Quả nhiên khi Khánh Vũ nhìn thấy cô thì cũng sững lại mấy phút. Người ta nói: “không có người phụ nữ xấu, chỉ có phụ nữ không biết làm đẹp”. Hải Quỳnh vốn có gương mặt đáng yêu thì khi trang điểm lên càng đáng yêu bội phần. Khánh Vũ vừa nhìn thấy thì mặt đã đỏ bừng vì tim đập mạnh.

Anh ho khụ khụ vài cái để che lấp cái nhìn ngây dại của mình trước gương mặt e thẹn hồng hồng của Hải Quỳnh.

- Hôm nay em xinh lắm.
- Cám ơn thầy – Hải Quỳnh lí nhí nói.
- Lên xe đi, thầy chở em

Hải Quỳnh nhẹ nhàng ngồi lên xe Khánh Vũ, vì đây là chiếc váy xoè cho nên cô không thể ngồi bình thường mà vén váy ngồi một bên. Hai tay không biết nên để thế nào, liếc nhìn các bạn trốn bên kia đường đang cười ngất nhìn cô và Khánh Vũ. Minh Trang và Phương Hồng cùng diễn cảnh hai người họ, Minh Trang ôm chặt eo Phương Hồng ngầm ý bảo Hải Quỳnh vòng tay ôm eo Khánh Vũ.

Hải Quỳnh mắc cỡ lắc đầu, đành đưa tay nắm nhẹ vạt áo của Khánh Vũ. Cuối cùng xe cũng đề máy chạy đi.

Lần này hai người đi xem phim, không ngờ lại đụng độ Tần Phong và Nguyên Thu lần nữa ở rạp chiếu phim.

- Anh đã nói, anh không thích em cứ bám theo anh mà, em không nghe rõ à – Tiếng Tần Phong lạnh lùng vang lên, anh hất tay Nguyên Thu ra khỏi tay mình.

Hải Quỳnh như thấy cảnh xưa diễn lại, nhưng lúc trước còn có cảm giác thương xót vì chị ta đáng thương, còn bây giờ cô hiểu loại người như chị ta bị Tần Phong ghét bỏ là đúng.

Hai người họ cũng phát hiện ra hải Quỳnh và Khánh Vũ đang đi cùng nhau, Nguyên Thu hơi xấu hổ cúi đầu chào Khánh Vũ:

- Em chào thầy.
- Hai em cũng cùng nhau đi xem phim à – Khánh Vũ cũng lịch sự hỏi.

Rồi chỉ có Khánh Vũ và Nguyên Thu đối đáp với nhau mà thôi, Hải Quỳnh và Tần Phong đứng im lặng nhìn nhau. Hải Quỳnh không nghĩ gì quay mặt nhìn các poster film, nhưng Tần Phong thì khác, anh thấy tim mình đập mạnh hơn khi nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của Hải Quỳnh.

- Hai người đang hẹn hò với nhau à – Tiếng Nguyên thu cắt đứt tia nhìn của hai người.

Hải Quỳnh muốn không biết là nên phủ nhận hay không, cô khẽ liếc nhìn Khánh Vũ chờ đợi nhưng Khánh Vũ im lặng không phủ nhận cũng không khẳng định, chỉ cười nói:

- Hai em cũng đi xem phim à.
- Vâng, em thích xem phim lắm nên tụi em thường xuyên cùng nhau xem phim – Nguyên Thu cặp tay tần Phong cười đáp, cô ta cố tình thân mật trước mặt Hải Quỳnh.

Nhưng Hải Quỳnh đâu còn tâm trí để ý đến cô ta, cô đang mãi miết với suy nghĩ Khánh Vũ không phủ nhận như vậy có phải là thừa nhận hay không?

- Vậy hai em xem phim vui vẻ nha – Khánh Vũ đáp rồi nắm lấy tay Hải Quỳnh kéo đi vào rạp.

Hải Quỳnh bị sự căng thẳng này giờ làm đổ mồ hôi tay lạnh ngắt, vậy mà khi Khánh Vũ nắm bàn tay nhỏ nhắn của cô kéo đi lại thấy ấm áp, lòng rộn lên, chỉ biết cúi mặt lèo đèo theo sau Khánh Vũ.

Nguyên Thu nhìn Khánh Vũ và Hải Quỳnh tay trong tay cùng nhau đi vào rạp chiếu phim thì quay sang Tần Phong cố ý hỏi:

- Anh thấy hai người đó có xứng đôi không?

Tần Phong không đáp, anh quay sang quắc mắt nhìn Nguyên Thu lạnh lùng hỏi:

- Em thích xem phim lắm phải không? Vậy thì cứ ở đây xem cho đã đi.

Nói rồi Tần Phong không chút khách sáo hất tay Nguyên Thu ra khỏi tay mình, sau đó bỏ đi mặc cho Nguyên Thu kêu tên phía sau. Nguyên Thu bặm môi dậm chân tức giận nhìn theo dáng Tần Phong, trong mắt lóe lên sự giận dữ, cô quay đầu nhìn về phía rạp chiếu phim mà Khánh Vũ và Hải Quỳnh đi vào.

- Tôi sẽ không để cô đắc ý đâu.

- Thấy ấy không phủ nhận tức là thừa nhận rồi. Còn nghi ngờ gì nữa chứ ngốc – Lê Phương vui mừng reo lên.

- Sau đó thì sao? – Minh Trang mở to mắt mong đợi.

- Sau đó thì đi ăn – Hải Quỳnh e thẹn đáp.

- Thầy có liên tục gấp thức ăn cho bà không? – Phương Hồng phấn khích hỏi.

Hải Quỳnh xấu hổ gật đầu.

- Sau đó nữa thì sao? – Ngọc Yến tiếp tục hỏi?

- Sau đó thì thầy đưa mình về đây.

- Có nắm tay ...có hôn không? – Minh Trang nheo mắt hỏi.

Hải Quỳnh lắc đầu.

- Haiz! Tiếc quá . Thầy chán thật – Ngọc Yến thở dài.

- Đẹp đi, đối với Hải Quỳnh mà lần đầu tiên đã nắm tay rồi hôn, không chừng bã ngắt xỉu giữa đường thì nguy. Lần sau đi – Lê Phương bèn trêu.

- Phải đó, lần sau đi – Ngọc Yến hòa vào – Lần sau tụi mình theo rình, chụp hình lại.

- Anh Vũ, em yêu anh – Minh Trang quay sang Phương Hồng giả làm Hải Quỳnh.

- Anh cũng yêu em – Phương Hồng bèn đáp lại.

Hai người bèn ôm nhau thắm thiết rồi giả vờ hôn:” Chụt...chụt ...”

- Tụi bây chết hết đi – Hải Quỳnh xấu hổ, lấy gối đập mấy đứa bạn làm cả phòng rộn ràng tiếng cười.

Nhưng nụ cười đó đến sáng hôm sau thì vụt tắt.

- Đây, lâu rồi không đi đá banh, hôm nay không có tiết, ra sân luyện một chút đi – Công vỗ vai Tần Phong đề nghị.

- Được đó, gọi thêm mấy người lần trước cùng nhau thi đấu – Giang ủng hộ .

Nhưng Tần Phong gạt tay Công ra nói:

- Không đi đâu, mọi người đi đi.

- Đi đi. Ông không đi thì còn gì vui nữa – Công nhất quyết rũ rê, đưa tay lay người Tần Phong.

- Đã nói là không đi mà – Tần Phong bỗng dưng gắt lên đầy khó chịu đến nỗi khiến Công và Giang thấy bất ngờ vô cùng.

Tần Phong nhận ra thái độ không tốt của mình bèn cúi đầu nói:” Xin lỗi, mình không cố ý”

- Không sao, là do tâm trạng không tốt thôi. Nói đi, dạo gần đây, tâm trạng ông không tốt chút nào hết là vì chuyện gì – Giang tỏ vẻ thông cảm rồi vỗ vai Tần Phong tìm hiểu.

- Không có gì đâu – Tần Phong vội gạt đi.

- Này không phải ông bị hội chứng tiền mãn kinh đó chứ? – Công bèn trêu.

Tần Phong liền ném cho Công một cái nhìn sắc như dao khiến Công thè lưỡi nhún vai cười. Nhưng ngay sau đó, Công chợt nghĩ ra gì đó bèn quay lại tỏ vẻ hoảng hốt:

- Chẳng lẽ ông bị thất tình, dấm lấm đó, Biểu hiện dạo gần đây của ông rất giống với những người bị thất tình lắm. Hehe...nói đi...là em nào để mình giới thiệu cho.

- Diên khùng....- Tần Phong ném cho Công một câu rồi bỏ đi ra ngoài.

Đi được một đoạn, Tần Phong nghe tim mình đập mạnh, cảm xúc trong lòng hỗn loạn. Lẽ nào, cảm giác này chính là yêu.

Mấy hôm sau, trên trang web của trường đã đăng tải rất nhiều hình ảnh của Hải Quỳnh và Khánh Vũ. Hình hai người cùng đi xem phim, rồi hình hai người trong chuyến tình nguyện, hình mấy ngày nay Khánh Vũ giảng bài cho Hải Quỳnh, hai người bên nhau rất thân mật. Cả trường được một phen xôn xao trước mối tình thầy trò này.

Hải Quỳnh và các bạn cũng chưa từng nghĩ đến việc thầy và trò có mối quan hệ thân thiết lại gây tranh cãi như vậy. Có rất nhiều ment ủng hộ nhưng cũng có rất nhiều comment phản đối. Gây nên một sự ầm ĩ huyên náo trên diễn đàn trường. Hai người có liên quan lập tức được triệu tập đến văn phòng khoa để bàn thảo.

Người gọi Hải Quỳnh lên văn phòng khoa là Nguyên Thu, cô ta lợi dụng lúc Hải Quỳnh đi một mình bèn đứng chắn đường nói:

- Vì cô mà giờ đây thầy chủ nhiệm khoa đã bắt thầy Khánh Vũ đến làm bản tường trình vì mối quan hệ yêu đương với cô đó. Thầy chủ nhiệm cũng bảo cô đến đó. Cô mau đến đó giải thích đi, tốt nhất là phủ nhận mối quan hệ giữa hai người.

Hải Quỳnh vừa nghe xong hốt hoảng chạy đi, Nguyên Thu nhìn theo đắc ý cười. Hôm đó sau khi Tần Phong bỏ đi, cô ta cảm thấy hận Hải Quỳnh vô cùng, trong khi Hải Quỳnh được Khánh Vũ chăm sóc còn cô ta lại bị hắt hủi. Cho nên Nguyên Thu âm thầm chờ đợi lúc Khánh Vũ và Hải Quỳnh cùng đi ăn chụp rất nhiều tấm hình giữ hai người bọn họ, rồi sau đó thu thập thêm mấy tấm nữa rồi tải lên diễn đàn của trường.

Khi Hải Quỳnh đến nơi thì nghe trong phòng đã vang ra tiếng nói:

- Có thật không? Có thật em và Hải Quỳnh đang qua lại với nhau không? – Tiếng thầy chủ nhiệm kho vang lên chất vấn.

- Thưa thầy....- Tiếng Khánh Vũ vang lên khiến Hải Quỳnh đứng ngây người không dám bước tiếp vào trong.

Đột nhiên sự thấp thỏm lo lắng cùng sợ hãi trong lòng Hải Quỳnh thất lại. Trước đây từng nghe nói đến việc thầy và trò có quan hệ yêu đương khi bị phát hiện ra thì rất thê thảm. Một là người học sinh bị đuổi học, hai là người thầy bị chuyển công tác, có khi còn bị nghỉ việc. Nhưng trước giờ Hải Quỳnh chỉ nghe việc học sinh cấp ba và thầy giáo bị phản đối, cô chưa từng nghĩ việc một sinh viên đã được xem như trưởng thành như cô vẫn bị định kiến như vậy.

Nếu như vì việc này mà cô bị đuổi học thì cô biết ăn nói làm sao với ba và anh Hiếu Huy. Nhưng nếu Khánh Vũ vì bảo vệ cô mà bị đuổi việc thì sao? Hải Quỳnh thật sự không muốn chuyện như xảy ra chút nào? Chuyện duy nhất có thể làm là phủ nhận mối quan hệ giữa họ (đã có gì đâu mà phủ nhận =>ngốc).

Thế nhưng khi nghe thầy chủ nhiệm khoa chất vấn, Hải Quỳnh lại muốn Khánh Vũ thừa nhận, bởi vì đối với con gái, sự thừa nhận mối quan hệ giữa hai người trước mặt người khác, chứng tỏ người con trai đó toàn tâm toàn ý yêu mình. Bất chấp hậu quả sau đó, con gái vẫn muốn người con trai mình yêu bày tỏ tình yêu chân thành của anh ta đối với mình. Có lẽ đó là sự ích kỷ, sự tham lam nhưng mà không có cô gái nào không muốn đặt ra thử thách như vậy đối với người mình yêu.

Và hơn hết, Khánh Vũ chưa từng nói yêu cô, nếu như anh phủ nhận thì chứng tỏ từ trước tới giờ đều là cô ngộ nhận mà thôi.

- Thầy biết em là một người có năng lực, thật sự tài giỏi, việc học lên tiến sĩ của em đang thuận lợi. Thầy không hy vọng vì chuyện này mà bị trở ngại – Tiếng thầy chủ nhiệm khoa lại tiếng tục vang lên trước khi Khánh Vũ có câu trả lời.

Tim Hải Quỳnh như thất lại, đứng yên bất động, máu chạy dọc toàn thân tê rần.

- Thừa thầy em biết, tụi em chỉ là quan hệ thầy trò thôi ạ, không có tình cảm nam nữ thừa thầy – Giọng Khánh Vũ quan lên đáp lời rất nhẹ nhàng nhưng lại khiến Hải Quỳnh rơi thọt xuống vực thăm của sự đau buồn .

- Thật vậy sao? – Giọng thầy chủ nhiệm vang lên có vẻ nhẹ nhõm nhưng vẫn muốn khẳng định lại sự thật lần nữa.

- Là sự thật ạ – Hải Quỳnh đẩy cửa bước vào đáp lời thay cho Khánh Vũ.

Khánh Vũ hơi bất ngờ trước sự xuất hiện của Hải Quỳnh nên đứng chết lặng mở to mắt nhìn cô. Hải Quỳnh không nhìn Khánh Vũ, cô đến trước mặt Thầy chủ nhiệm khoa lặp lại lần nữa.

- Em và thầy Vũ không có quan hệ yêu đương ạ .

Hai người họ chưa ai thật sự bày tỏ tình ý với người kia thì câu nói của Hải Quỳnh cũng không hẳn là lời nói dối. Nhưng dù sao đi nữa cô cũng thích Khánh Vũ, cho nên hải Quỳnh khá lúng túng khi nói.

Thầy chủ nhiệm khoa nhú mày nhìn Hải Quỳnh, cô run người sợ thầy chủ nhiệm nhìn ra thái độ lúng túng của mình bèn cúi đầu nói dối:

- Thật ra em có bạn trai rồi.

- Vậy sao? – Thầy chủ nhiệm nhìn Hải Quỳnh với cặp mắt thâm sâu tường tận khiến Hải Quỳnh sợ hãi, ngay lúc đó thì một tiếng nói vang lên:

- Em có thể chứng minh, vì em là bạn trai của cô ấy.

52. Chương 52

Tất cả mọi người ngơ ngác quay đầu về phía tiếng nói phát ra sau lưng Hải Quỳnh thì thấy tần Phong tay ôm một đồng báo cáo từ từ bước vào. Anh từ từ đặt đồng báo cáo đó trên bàn thầy chủ nhiệm khoa rồi nói:

- Đây là báo cáo của lớp em, em giao lại cho thầy.

Rồi anh quay đầu nhìn Hải Quỳnh, đưa tay nắm lấy tay cô kéo cô lại gần mình hơn rồi cười bảo:

- Mọi chuyện chỉ là hiểu lầm thôi, thầy đừng lo lắng.

Thầy chủ nhiệm khoa thấy vậy cũng không nói gì thêm chỉ khẽ gật đầu rồi đáp:

- Ủ...yêu đương thì yêu đương nhưng vẫn phải học hành nghiêm chỉnh có biết không?

- Em biết rồi thầy. Tụi em xin phép – Tần Phong gật đầu rồi lễ phép nói, sau đó kéo tay Hải Quỳnh đi ra khỏi văn phòng khoa.

Tần Phong kéo Hải Quỳnh đi một mạch không thèm chú ý đến những ánh mắt xung quanh. Hải Quỳnh lúc này đang trong trạng thái hụt hẫng nên cứ để mặc Tần Phong kéo đi, cho tới khi đến một góc vắng, anh mới buông tay Hải Quỳnh ra rồi bảo:

- Khóc đi.

Hải Quỳnh chưa từng nghĩ mình sẽ khóc, vậy mà khi nghe hai từ “khóc đi” thì nước mắt tự nhiên lăn xuống. Cô ngồi sụp xuống đất khóc, khóc một trận đã đời. Tần Phong đứng dựa lưng vào tường hai tay

cho vào túi đứng kế bên im lặng. Cảm giác nhìn thấy người con gái bên cạnh khóc lóc thảm thiết, trong lòng Tần Phong có một trận sóng trào dữ dội. Hận bản thân bất lực không thể làm cho cô hết đau lòng.

- Đừng khóc nữa, đứng dậy đi – Tần Phong khó chịu khi nhìn Hải Quỳnh khóc, nhất là vì một người con trai khác mà khóc, anh kéo cô đứng bật dậy .

- Mặc kệ em, em khóc kệ em, liên quan gì đến anh – Hải Quỳnh giật tay ra khỏi tay Tần Phong gào lên rồi sau đó lại ngồi xuống tiếp tục khóc.

- Đừng khóc nữa – Tần Phong ngồi chồm trước mặt Hải Quỳnh nhăn nhó khó sở muốn an ủi cô nhưng vụng về không biết nên nói thế nào cho hay.

Nhưng những lời đó càng làm cho Hải Quỳnh khóc nhiều hơn, cái cảm giác buồn thương ột tình yêu vừa mới chớm đã lụi tàn khiến cho cô không thể ngừng khóc. Cô không buồn Khánh Vũ, cô biết đối với đàn ông thì sự nghiệp luôn đặt lên hàng đầu, cô cũng không nhẫn tâm nhìn anh mất tất cả. Nhưng mà, anh là người đầu tiên cô thích. Cô đưa tay dụi mắt đến đỏ hoe, Tần Phong bèn ngăn lại nhưng cô ương bướng tiếp tục dụi mắt đến mức gần như rách võng mạc ra. Tần Phong thấy vậy thì bực tức bèn nắm lấy hai tay cô kéo hai bên giữ lấy rồi cuối đầu xuống hôn lên môi cô.

Hải Quỳnh đang trong tâm trạng buồn bã, không ngờ lại bị Tần Phong hôn. Tiếng hức hức nách ghen từ này giờ bỗng trôi tuột vào trong bụng nhường chỗ cho trái tim đập thình thịch. Nụ hôn lần này rất khác nụ hôn lần trước, có chút gì đó lúng túng, có chút gì đó ngây thơ, có chút vụng dại.

Hải Quỳnh mở bừng đôi mắt ngơ ngác cảm nhận nụ hôn của Tần Phong, gương mặt từ từ đỏ bừng lên. Tần Phong từ từ rời khỏi môi cô, anh đưa tay gỡ gỡ đầu không biết làm sao, gương mặt anh cũng đỏ bừng lên đầu xấu hổ, ấp úng giải thích:

- Anh chỉ muốn em nín khóc thôi.

Hải Quỳnh không ngờ Tần Phong lần nữa hôn mình, cả người cứng đờ, nghe tần Phong gỡ đầu giải thích chỉ có thể chớp chớp mắt gạt đầu.

- Vậy....vậy...không khóc nữa.

Hải Quỳnh lại vô thức gạt đầu.

- Vậy...anh về trước – Tần Phong nói rồi thì quay lưng bỏ chạy, chẳng may vấp ngã, anh đứng dậy quay lại nhìn Hải Quỳnh xấu hổ gỡ gỡ đầu lần nữa rồi chạy tiếp.

Dáng vẻ lúng túng xấu hổ như người mới biết yêu của anh khiến Hải Quỳnh nhìn theo bật cười, tự nhiên nổi buồn trong lòng biến mất.

- Cũng không thể trách thầy được. Cũng giống như bà, thầy cũng đâu có xác định tình cảm của bà dành cho thầy là gì đâu, sao dám khẳng định được – Phương Hồng lên tiếng bên vực Khánh Vũ.

- Sao cũng được, nói chung là thầy Khánh Vũ đã xác định không có tình cảm gì với Hải Quỳnh rồi, cho nên coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra – Minh Trang bèn quyết định gạt bỏ mọi thứ.

- Đúng vậy, dù sao cũng chưa chính thức, chưa ai nói yêu ai cả, quên đi – Lê Phương gạt đầu tán thành.

- Có một điều lạ là, sau khi khóc xong một trận, mình không còn cảm thấy buồn chút nào cả – Hải Quỳnh không biết tại sao trên đường trở về ký túc xá, dù hai mắt đã sưng đỏ, nhưng cảm giác trong lòng lại thanh thản vô cùng. Không buồn, không đau như mấy cô gái yêu đơn phương hay thất tình khác.

- Có một lí giải thôi. Vốn dĩ bà không hề yêu thầy, chỉ là cảm mến thôi – Minh Trang chau mày sau đó đưa ra triết lí – Có lẽ một điểm nào đó của thầy thu hút bà, khiến bà ngộ nhận là tình yêu. Cho nên dù không được ở bên người đó bà cũng không thấy đau lòng.

Nghe Minh Trang nói vậy, Hải Quỳnh suy xét lại tất cả mọi hành động, mọi cử chỉ của Khánh Vũ khiến cô cảm mến. Anh dịu dàng quan tâm giống như là anh trai Hiếu Huy của cô, cho nên cô mến anh vì điều đó.

Hải Quỳnh chợt vỡ òa nhận ra, hóa ra cô không yêu Khánh Vũ, hóa ra chỉ là ngộ nhận về tình yêu mà thôi. Cô thật là ngốc mà.

- Quên chuyện này đi, bàn tới vụ thi hát đi – Ngọc Yến xua tay rồi đề nghị.

- Ủ...đúng rồi...lúc đó phải có gắng để giết giải nha – Minh Trang nói – Sử dụng tuyệt chiêu vô cùng lợi hại của tụi mình đi.

- Ok....- Rồi cả nhóm cười haha.

Chuyện là vậy, sau khi đi hoạt động đoàn về thì cũng đã sắp tới ngày 20/11 – Ngày Nhà Giáo Việt Nam. Đoàn trường phát động phong trào thi đua ca hát giữa các khoa. Phương Hồng và Công được đề nghị cùng thi tiết mục song ca. Thế là cả nhóm sử dụng tuyệt chiêu xưa nay chưa bao giờ thua để giành thắng lợi trong ca hát đó là :”Me chua”

Chia ra làm hai nhóm phục kích. Một nhóm phục kích trong cánh gà ăn me chua trước mặt thí sinh dự thi kế tiếp, khiến thí sinh này tiết nước bọt không ngừng nghỉ. Khi ra ca hát khó lòng kiềm chế mà hát sai nhịp.

Nhóm thứ hai chọn vị trí trước sân khấu, tay thủ sẵn mấy bịch cóc ổi me xoài. Hễ khi thí sinh dự thi đang hát thì nhâm nhi trước mặt, không chảy bên trong thì cũng ph3i chảy bên ngoài thôi, đổ ai mà qua nổi.

Phương Hồng và Công sử dụng một loạt liên khúc: Tình Thơ, Khúc Nhạc Vui....lúc trầm lúc rộn rã làm sân khấu phấn khởi, trong khi các thí sinh khác hát cũng hay nhưng bị rối nhịp. Chỉ còn một đội cuối cùng, nghe nói hai năm liền đều giành được giải nhất, là giọng ca vàng của trường.

Quả không hổ danh là giọng ca vàng kỳ cựu, Ngọc Yến, Minh Trang và Lê Phương nhai đến mỗi miếng, chua tê tái cả người vậy mà hai người này vẫn không một chút suy suyễn. Hải Quỳnh không đủ máu liều như các bạn, ăn chỉ một chút là rút lui ngay. Cô nhìn mấy người bạn ăn mà không khỏi rùng mình nhẩn nhó.

Không ngờ, hai người kia không bị tác động bởi những kẻ ăn chua mà lại bị tác động bởi cái rùng mình của Hải Quỳnh. Vậy là chiến thắng tuyệt đối.

- Mấy đứa em thật làm làm nhục cán bộ quá, khinh thường giọng hát của anh mày quá thể. Chưa lúc nào đi karaoke mà anh tuột xuống dưới 98 điểm nha.

- Xì, không tin, anh chảnh vừa vừa thôi – Lê Phương hất mặt giễu.

- Không có tinh thần fairplay gì cả – Giang than thở.

- Anh sống với tinh thần đi, đưa em giải thưởng – Minh Trang bèn đưa tay giết phần tiền thưởng nhà trường giao tặng nhưng Công đã nhanh tay giữ lại.

- Phần thưởng này chúng ta sẽ để dành, lần sau sẽ sử dụng – Giang lên tiếng giải thích.

- Nhân dịp gì à?

- Bí mật – Công đáp.

Không ngờ cả nhóm đi ra thì gặp ngay Khánh Vũ đi tới, mấy bữa nay, cả nhóm tránh mặt Khánh Vũ, đi học cũng vào trễ ra sớm. Nói chung dù gì thì tình ý cả nhóm ghép đôi hai người họ lại với nhau, bây giờ cũng không thể thoải mái như trước.

- Chào thầy – Cả nhóm đồng loạt hô.

- Hải Quỳnh, thầy có chuyện muốn nói với em – Khánh Vũ không đáp mà trực tiếp nhìn Hải Quỳnh yêu cầu.

- Có chuyện gì ạ, em bây giờ có hẹn rồi ạ – Hải Quỳnh vội vàng từ chối, bảo cô bây giờ đối mặt với Khánh Vũ là điều không thể.

- Có hẹn ? – Khánh Vũ lặp lại như không tin.

- Thật đó thầy, tụi em hẹn với các bạn ở trường Kiến Trúc ạ – Lê Phương bèn chạy đến nói chen vào – Gặp mặt tìm hiểu ấy thầy.

- Thật vậy sao – Khánh Vũ quay sang Hải Quỳnh dò hỏi.

Hải Quỳnh dù không biết tới cái vụ hẹn gặp mặt tìm hiểu gì gì đó nhưng cũng gật đầu đáp bừa.

- Dạ thật ạ.

- Thôi tụi em trễ rồi, đi trước nha thầy – Minh Trang vội kéo tay các bạn bỏ đi.

- Này, tìm có hay quá nha, nói vậy là thầy Khánh Vũ tự hiểu mà rút luôn – Ngọc Yến hút tay Lê Phương khen ngợi.

- Gì mà tìm có, là sự thật nha – Lê Phương bĩu môi đáp rồi quay sang Hải Quỳnh – Tui vì bà mà kiến tạo ra buổi gặp mặt này đó có biết không?

- Cái gì.... – Cả bọn kinh ngạc nhìn Lê Phương

- Tao cũng mới vừa nhận được tin nhắn hồi nãy thôi, tao Ok luôn rồi, chiều nay gặp.

- Chiều nay ...- Cả bọn lại lần nữa hét lên.

- Bà nhất định phải đi. Tìm hiểu gặp gỡ nhiều người một chút thì sau này sẽ không còn bị ngộ nhận tình cảm nữa – Lê Phương khuyên giải Hải Quỳnh chấp nhận cuộc hẹn.

Hải Quỳnh suy nghĩ cuối cùng quyết định đồng ý. Cô vẫn muốn xác định lại tình cảm dành cho Khánh Vũ.

- Vậy thì phải làm đẹp thôi, con trai kiến trúc có mắt tinh đời lắm – Minh Trang bèn hào hứng nói.

Sau đó, Hải Quỳnh mặc một chiếc áo tay liền cổ màu trắng rất đẹp, để lộ phần vai và cổ gợi cảm và làn da trắng hồng của cô. Đi kèm với chiếc váy màu đỏ trên đầu gối để lộ đôi chân thon dài.

- Hở hang quá – Hải Quỳnh nhăn mặt nói.

- Bà chẳng biết cái gì, nhìn vào rất thùy mị mà gợi cảm đó – Ngọc Yến liền phủ nhận.

- Đẹp lắm – Minh Trang gật gù nhận xét.

- Hai đứa mình đi thôi – Lê Phương hô lên rồi kéo tay Hải Quỳnh đi ra.

- Chúc may mắn nha.

Chỉ có điều Hải Quỳnh không biết, địa điểm hẹn lại là một quán bar.

Vào trong thì đã thấy hai anh chàng ăn bận lịch sự chờ họ bên trong. Cả hai người đó nhìn Lê Phương và Hải Quỳnh thì vui vẻ chào và lịch sự vô cùng. Chỉ có điều họ thích uống bia, mà Hải Quỳnh thì không biết uống, cô chọn nước ngọt.

Buổi gặp mặt nói chuyện rất vui vẻ, sau đó Hải Quỳnh đi vệ sinh, vừa đi ra thì gặp ngay Tần Phong đứng trước cửa toilet nữ.

- Sao anh lại đứng đây – Hải Quỳnh tròn mắt kinh ngạc nói.

- Anh chờ em – Tần Phong đáp.

Hải Quỳnh nhìn Tần Phong dò xét.

- Tránh xa hai tên đó ra, mau về đi – Tần Phong bèn nói,

- Trong mắt anh, ai cũng là kẻ xấu hết à. Có anh mới là kẻ xấu thì có – Hải Quỳnh tức giận mắng.

Nói rồi cô định đi, thì bị Tần Phong giữ lại, cậu áp cô vào tường, ép người vào người cô, sau đó không nói không rằng hôn cô. Hải Quỳnh kinh hãi muốn đẩy Tần Phong ra nhưng không được, càng bị anh hôn mạnh hơn, khi Hải Quỳnh tưởng chừng như bị hết hơi thì anh buông cô ra, hải Quỳnh cứ tưởng là đã thoát nào ngờ cô bị Tần Phong cắn nhẹ một cái trên cái cổ thanh mảnh trắng hồng gợi cảm của mình.

Để lại một dấu tích màu đỏ trên đó, mà đôi môi của cô như sưng mọng lên, tim Hải Quỳnh đập loạn xạ cả lên, muo hả gón đánh Tần Phong một trận cho hả giận nhưng không còn sức.

- Anh nói rồi, mau tránh bọn người kia ra – cảnh cáo xong thì quay lưng bỏ đi để mặt Hải Quỳnh ở lại với nhiều cảm xúc dâng trào trong lòng.

Hải Quỳnh nhìn vết hôn để lại trên môi và cổ của mình thấy ghét Tần Phong vô cùng, anh ta đúng là loại người tùy tiện, không phải lần đầu anh ta hôn cô. Anh ta dựa vào cái gì mà cứ hôn cô như vậy. Bây giờ làm sao cô dám ra mặt gặp mọi người. Nhưng cuối cùng Hải Quỳnh cũng đành đi ra.

Không ngờ hai người kia nhìn thấy dấu hôn trên người Hải Quỳnh ánh mắt bắt đầu thay đổi.

53. Chương 53

Hải Quỳnh xấu hổ đỏ mặt muốn che dấu vết hôn lưu lại trên cổ cô khi bị hai người đó nhìn thấy. Lúc này cô hận bản thân lại không để tóc dài, nếu cô để tóc dài thì giờ đây có thể dùng nó che dấu vết tích đáng xấu hổ này.

Hải Quỳnh tức giận quay sang ném cho Tần Phong một cái nhìn đầy căm tức. Hình ảnh tốt đẹp của cô bị anh ta hủy hoại chỉ trong giây lát. Nào ngờ khi Hải Quỳnh quay người nhìn Tần Phong thì thấy anh ta cũng nhìn về phía cô, ánh mắt trừng lên đầy đe dọa, bực tức Hải Quỳnh quay mặt đi, quyết tâm không để ý đến Tần Phong nữa, đến quán bar như anh ta toàn là thứ ăn chơi mà thôi. Cho nên cô không hề thấy có hai người khá quen đi cùng với Tần Phong.

Hải Quỳnh ngượng ngùng, đỏ bừng gương mặt nhìn hai người kia, càng muốn dấu đi vết hôn càng làm họ nhìn cô với ánh mắt thâm sâu. Họ cũng không còn khách sáo lịch sự như lúc đầu, họ bắt đầu ra sức ép hai cô gái cùng nhau cụng ly.

Hải Quỳnh không biết uống cũng không thích uống nên nhất mực từ chối. Còn Lê Phương cũng chỉ là biết uống chút chút nhưng bị đồ ngọt bèn uống hết ly này đến ly khác, chỉ độ 4 , 5 ly thì sắc mặt đã đỏ bừng rồi say mềm, Hải Quỳnh lo lắng thấy vậy bèn đòi về.

- Đang vui mà đi về sao được hả em – Một anh chàng nói nhích người ngồi sát vào Hải Quỳnh, có mấy hành động bất nhã nhưng làm như vô tình chạm trúng người cô.

- Bạn em say rồi, em phải đưa bạn em về – Hải Quỳnh xanh mặt lo sợ đáp.

- Không được, bọn anh đã gọi nhiều bia thế này, nếu không uống hết thì thật là lãng phí – Hắn ta nài ép nắm lấy tay Hải Quỳnh giữ lại khiến Hải Quỳnh khó xử vô cùng.

- Thôi đi, đừng làm em ấy sợ – Tên con trai kia lên tiếng – Vây đi, coi như nể mặt bọn anh, uống cạn một ly rồi hãy đưa bạn em về, có được không? – Nói rồi hắn ta tiến sát đến Hải Quỳnh đưa ly bia trước mặt cô.

- Em thật sự không biết uống rượu – Hải Quỳnh meo máo nói đưa tay từ chối, đẩy ly bia ra xa khỏi mình.

- Vây đi, bọn anh chế phân nữa là bia, phân nữa là nước ngọt. Như vậy được chưa – Tên kia bèn đồ ngọt tiếp, vừa nói hắn ta vừa hòa lẫn bia và nước ngọt vào cái ly bia của Hải Quỳnh – Không uống là không nể mặt thật rồi – Hắn nói giọng bức ép

Hải Quỳnh cúi đầu suy nghĩ, dù sao người ta cũng bỏ thời gian đến làm quen, từ chối hoài cũng không hay, đúng là không nể mặt, lần sau sẽ khó gặp mặt nhau nữa. Đắn đo một lúc Hải Quỳnh bèn gật đầu nói:

- Vây, em nể mặt hai anh, uống hết ly này vậy.

Nói rồi Hải Quỳnh cầm ly bia lên uống cạn. Quả thật mùi vị khó uống vô cùng. Cô nhăn mặt cố uống cạn. Đầu lưỡi cảm thấy đắng đắng, rồi nồng nồng, nuốt vào thì thấy nóng bừng lên (TT_TT mình chưa uống nên không biết có đúng không nha, nếu thấy sai bỏ quá ỉnh ^^).

Nhìn Hải Quỳnh uống, hai tên này nháy mắt với nhau cười thầm. Hải Quỳnh chưa từng uống bia, càng không biết rằng bia pha với nước ngọt càng dễ say hơn. Khi Hải Quỳnh uống cạn hết ly bia pha nước ngọt đó thì sắc mặt đỏ bừng lên, trong lòng như có ngọn lửa thêu đốt, đầu óc thấy choáng váng vô cùng.

- Em xin phép các anh – Hải Quỳnh lão đảo đặt cái ly bia xuống bàn.

Cô cúi người dìu Lê Phương đứng dậy, nhưng sức lực dường như bị rút cạn, cô cố gắng mấy lần đều không được, khiến cho cả hai cùng ngã nhào lên ghế.

Hai người kia thấy vậy nháy mắt nhau giả vờ lịch sự bảo:

- Để bọn anh đưa các em về. Chúc say bạn em là lỗi bọn anh, bọn anh có trách nhiệm đưa các em về.

Hải Quỳnh ngây thơ, không hiểu lòng người hiểm ác, đừng nhìn bề ngoài mà mất hình dong, cho rằng họ ăn bận lịch sự, giọng nói nhỏ nhẹ thì cho rằng họ là người đoàng hoàng. Nghe bọn họ có lòng tốt giúp đỡ như thế nên cô không ngần ngại gật đầu đồng ý.

Hai tên này thấy vậy liền lập tức đứng lên đưa tay dìu lấy hai cô gái. Nhưng khi bàn tay kia định chạm vào người Hải Quỳnh thì đã bị ngăn lại.

- Buông cô ấy ra – Giọng Tần Phong giận dữ bảo.

Tay anh nắm chặt tay của cái tên định dìu Hải Quỳnh.

- Mày là ai mà ra lệnh cho tao – Tên này liền đáp mà không nhìn kỹ mặt Tần Phong.

Nhưng Tần Phong không đáp, anh trừng mắt nhìn hấn ta một cái, ánh mắt như viên đạn xuyên thẳng vào mặt tên kia, tay siết chặt tay hấn khiến hấn đau đớn, thu lại ánh mắt tức giận với Tần Phong thay vào ánh mắt sợ hãi khi nhận ra anh. Tên kia cũng nuốt nước bọt nhìn Tần Phong đang siết tay bạn mình, cũng là dân chơi thường xuyên đi bar như nhau, cho nên có thể nói là cũng biết mặt. Chẳng những vậy, sau lưng Tần Phong còn có Công và Giang.

Hai tên này biết Tần Phong không phải là dân dễ chọc vào, cho nên đành hậm hực thu tay lại.

- Hai người đưa cô ấy về đi – Tần Phong chỉ vào Lê Phương nói với Công và Giang, còn mình thì nắm tay Hải Quỳnh lôi mạnh ra ngoài.

Hôm nay Công rủ Tần Phong và Giang cùng đến quán bar xã stress, không ngờ nhìn thấy Hải Quỳnh và Lê Phương đi đến. Nhìn thấy Hải Quỳnh đang cười nói với hai cái tên kia khiến Tần Phong khó chịu vô cùng.

Hai tên này chuyên lấy cái mã bề ngoài của mình đi lừa tình các cô nàng ngây thơ nhẹ dạ, sau đó lừa gạt họ lên giường với chúng. Các cô gái bị chúng lừa tình mất trinh tiết không đếm xuể, mà chúng lại đem chuyện thành tích này ra làm trò chơi vui đùa trong các cuộc họp mặt.

Cho nên không nhẫn nhịn được, Tần Phong mới bước đến cảnh cáo Hải Quỳnh nhưng cô lại không nghe lời cậu, cho nên cậu mới dùng cách hôn cô để lại dấu ấn trên người cô, để bọn này từ bỏ ý định.

Anh làm vậy vì muốn chúng nghĩ rằng cô không phải một cô gái hoàn toàn trong trắng, cô dễ dãi trong quan hệ mà từ bỏ cô. Nào ngờ....cái bộ dạng ngốc nghếch che che dấu dấu vết hôn của cô lại khiến cho cái bọn này dâng lên ham muốn chiếm đoạt hơn.

Tần Phong thấy chúng vờ nói chuyện mà cứ tựa sát vào người cô, nắm tay cô lôi lôi kéo kéo khiến cậu phát hỏa. Muốn chạy đến đâm cho hai tên lợi dụng sàm sỡ này mấy đấm.

Chỉ có Hải Quỳnh là ngu ngốc cho rằng đó là sự đụng chạm vô tình mà thôi. Cho đến khi ý đồ của bọn chúng hiện rõ lên khi Hải Quỳnh cũng chéch choáng say, Tần Phong không nhẫn nhịn được trước ý nghĩ cô bị bọn chúng dẫn vào khách sạn làm bậy.

Lôi Hải Quỳnh ra khỏi cửa quán bar đi thẳng một mạch theo một con đường nhỏ đến chỗ đậu xe của mình, mặc cho Hải Quỳnh hét la mắng ****, Tần Phong mới dừng lại. Tay anh từ từ buông lỏng bàn tay siết chặt của Hải Quỳnh ra, nào ngờ:

- Bóp....

Tần Phong bị một cái tát của Hải Quỳnh nên ngậy người ra nhìn cô, giọng giận run nói:

- Em...

- Anh nghĩ mình là ai mà cứ tùy tiện như vậy chứ – Hải Quỳnh cũng tức giận mắng, cô đang trong cơn say, sự phần nộ bình thường không bao giờ dám thể hiện, bây giờ được dịp bộc phát – Anh coi em là hạng người gì chứ, em là đồ ngốc à hay em là vật sở hữu của anh, phải nghe anh nói, nghe anh sắp đặt. Anh có biết anh làm em mất mặt trước bạn bè hay không?

- Bạn bè, hạng người đó mà là bạn bè của em à. Em có biết họ là ai không hả đồ ngốc? – Tần Phong cũng giận quá mắng lại.

Ra tới ngoài không khí êm dịu hơn, mát mẻ hơn, gió lùa thổi vào mặt Hải Quỳnh mát rượi khiến đầu óc quay cuồng của cô tỉnh táo hơn một chút. Sau khi bị Tần Phong mắng, Hải Quỳnh hơi giật mình nhận ra mình vừa làm gì, trong lòng có chút sợ hãi vì cái tát mà mình đã vung ra. Cô nhìn gương mặt hằn rõ dấu 5 ngón tay mà tim đập không ngừng.

- Nếu như anh không lôi em đi, em có biết sau đó em và Lê Phương sẽ bị gì hay không hả? – Tần Phong sẵn tới trước mặt Hải Quỳnh chất vấn.

- Bị gì là bị gì chứ! Anh đừng có nghĩ ai cũng là người xấu hết có được không? Em thấy hai người đó rất tốt, tốt hơn anh rất nhiều lần – Hải Quỳnh trong lòng bấn loạn không biết làm sao với cái tát tai đó nên đành nói cứng.

- Được, nếu em thấy hai người đó tốt, vậy cứ vào đó tiếp tục chơi với họ đi. Anh không thêm quan tâm tới em nữa.

- Vào thì vào – Hải Quỳnh ngang ngạnh đáp, kì thực cô chỉ muốn vào lấy lại cái túi của mình mà thôi.

Đáp xong Hải Quỳnh quay người vào trong quán bar, Tần Phong nhìn theo dáng cô quay đi thì hối hận, hối hận sao không nhẹ nhàng giải thích cho cô biết, sao không kiềm chế tâm trạng để kích động thách thức một người ngang bướng như cô. Đành thở dài theo cô vào trong.

Hải Quỳnh đi vào bên trong nhìn thấy hai người kia đang ngồi cụng chai bia với nhau, cả hai ngồi quay lưng về phía cửa nên không hề thấy Hải Quỳnh đi vào. Hải Quỳnh đang định lên tiếng xin lỗi thì nghe.

- Haiz! Đúng là tiếc quá. Cứ tưởng hôm nay được thoải mái vui vẻ chứ, không ngờ lại có kẻ nhảy ra phá đám – Một tên cảm thán thở dài tu chai bia uống ực.

Mấy cụm từ “Thoải mái vui vẻ” khiến toàn thân Hải Quỳnh lạnh toát. Cô nuốt ực lời xin lỗi vào trong bụng, im lặng lắng nghe.

- Thôi bỏ đi, hai con nhỏ đó cũng không phải con gái nhà lành, chưa chắc còn trinh trắng gì, ngủ với tụi nó cũng chẳng thấy hứng thú gì – Tên còn lại đáp.

- Ủ, nhìn cái con bé Quỳnh hiền lành, cứ tưởng nó là con nhà đoàn hoàng, định bụng tối nay sẽ hưởng thụ em ấy trước, không ngờ chỉ xoay đi một lát thì đã có thằng phổng tay trên. Hóa ra con nhỏ đó cũng chẳng vừa gì, cổ ý giả vờ hiền lành thực nữ trước mặt tụi mình.

Hải Quỳnh thấy sự giận dữ tỏa ra khắp người cô như có lửa dâng lên, nhớ lại những cái chạm như vô tình của chúng khiến cô nổi hết cả da gà. Cô siết chặt tay lại kìm nén để nghe bọn chúng nói hết.

- Nói gì thì nói, hai em này nhìn cũng ngon lành vô cùng, tuy không hưởng được mùi vị đầu tiên nhưng cũng hứa hẹn nhiều sáng khoái. Định chuốc cho hai ẻm say rồi đưa đến khách sạn hưởng thụ nếu không có mấy cái thằng đó. Đúng là bực thiệt.

- Thôi bỏ đi. Tìm em khác lo gì, trên đời này thiếu gì gái để dụ. Dzô...

Hải Quỳnh đã không còn nhẫn nhịn được nữa, cô bước đến trước mặt hai tên này. Hai tên này nhìn thấy cô thì mắt sáng rõ mà không hề biết rằng cô đã nghe thấy hết lời chúng, liền cười nói:

- Sao em lại quay lại đây, muốn đi chơi với bọn anh à – Hấn ta không chút khách sáo nói.

Hải Quỳnh không nói không rằng cầm lon bia trên bàn mở ra hất thẳng bia vào mặt hai tên này. Sau đó cúi xuống nhặt lấy túi xách của mình rồi quay người bỏ đi.

Mọi người chứng kiến cảnh Hải Quỳnh tạt nước vào hai tên này thì che miệng cười, ít nhiều gì hai người họ cũng có chút tiếng tăm. Hai tên này bị hải Quỳnh làm nhục giữa chốn đông người thì tức giận đứng phắt dậy đuổi theo cô hỏi tội.

54. Chương 54

Hải Quỳnh vừa đi ra khỏi cửa thì đã bị hai tên này tóm được lôi đi qua một góc.

- Này, các người làm gì vậy hả? – Hải Quỳnh la lên phản đối khi bị kéo tay, cô vùng vẫy muốn thoát ra nhưng chẳng thể nào thoát được khỏi bàn tay cứng ngắc của mấy tên này.

- Cô em, cô có biết mình vừa làm gì không hả – Tên nắm tay Hải Quỳnh hất mạnh cô vào tường gần giọng nhìn cô tức giận nói.

Hải Quỳnh bị xô mạnh đập người vào tường đau điếng, cô nhăn nhó vì đau, nhưng rồi cảm thấy sợ hãi khi hai tên trước mặt mình nhìn không còn vẻ lịch sự như trước nữa mà hiện ra với hai cặp mắt dâm dăng rõ rệt.

Cô sợ hãi run cả người trước cái nhìn tròng chọc của chúng trước mình, cô co người lại sát tường, tim đập loạn cả lên, cô thấy hơi thở mình đứt quãng vì cơn run rẩy của mình. Ánh mắt cô ngó ra tứ phía tìm kiếm hình ảnh ai đó nhưng không thấy, cô bắt đầu thấy hối hận vì không nghe lời Tần Phong, hối hận vì bản tính ương bướng của mình, hối hận vì chọc giận anh để rồi bị anh bỏ rơi.

- Các người tránh ra cho tôi đi, nếu không...nếu không tôi la lên đó – Hải Quỳnh run rẩy nói lắp bắp.

- La lên...được, cứ việc la lên, chỉ sợ khi người ta đến thì em đã không còn ở đứng ở đây được nữa đâu, mà khi đó, bọn anh cũng không biết mình làm ra chuyện gì với em đâu – Tên kia phá ra cười đe dọa.

- Vậy các người muốn gì đây – Hải Quỳnh xanh xám mặt mày trước lời đe dọa của tên kia.

Hai gã cười thâm nhìn Hải Quỳnh, đối phó với mấy cô gái nhẹ dạ như cô là chuyện vô cùng dễ dàng.

- Tội anh muốn gì à – Tên đe dọa đưa tay vuốt mặt Hải Quỳnh giễu cợt, cô liền hất bàn tay xấu xa ra khỏi người mình, hấn không tức giận mà cười nhạt xấn tới sát người cô, đưa hay tay áp vào tường bao quây lấy cô nói – Có biết hậu quả chọc tức bọn anh là gì không hả?

Hải Quỳnh nín thở, cô sợ đến mức không nói nên lời, trong lòng thầm mừng rỡ là Lê Phương đã được Công và Giang đưa về nhà trước nếu không có thể ngay cả cô ấy cũng không thoát được bộ mặt dã thú của hai tên này.

Cô thấy hơi thở đầy mùi rượu bia của chúng phả trên mặt mình, nhần mặt nín thở, đến cả cửa động cũng không dám. Tên còn lại thì cười thích thú quay mặt đi canh chừng, không quên căn dặn một câu:

- Nhanh lên đi, rồi đi nơi khác, kéo lát nữa người ta tụ tập đông đó.

Tên này không đáp, môi hấn nhếch lên nhìn chằm chằm vào phần vai trần của Hải Quỳnh, cô sợ hãi kéo phần tay áo lên trên cổ che đi phần vai trần trắng mịn của mình, môi run rẩy.

Tên này bắt đầu áp mặt hấn sát mặt cô định chiếm đoạt môi cô nhưng Hải Quỳnh hít một hơi thật mạnh dùng hết sức của mình đẩy mạnh hấn ra định bỏ chạy. Chỉ tiếc rằng hấn đã đoán được ý định của cô và nhanh tay tóm chặt lấy hai tay cô, sau đó nhanh chóng bẻ ngoặc ra sau.

- Chạy đâu cho thoát khỏi bọn anh hả cưng.

Nước mắt Hải Quỳnh bắt đầu tuôn ra sợ hãi, cô đứng chết lặng nhắm nghiền mắt lại, môi mím chặt lại cố không cho hấn ta xâm phạm. Nhưng hấn ta chưa kịp chạm vào cô thì bên vai hấn có ai đó khiêu nhẹ. Mất hứng hấn ta nổi cáu nói:

- Mày chờ chút đi.. tao xử công con nhỏ này....

Nhưng hấn chưa kịp nói tiếp thì một cú đấm mạnh từ bên hông vào thẳng mắt bên này của hấn khi mà môi hấn gần chạm vào mặt Hải Quỳnh tạo ra một âm thanh sổng động khiến Hải Quỳnh mở toang mắt ra kịp nhìn thấy một thân xác to kềnh ngã xuống tức mít rưng. Sau đó là gương mặt Tần Phong với vẻ giận dữ đỏ bừng đang thu nấp đấm lại. Còn tên bạn cũng đã nằm thẳng cẳng không biết từ lúc nào mà cũng chẳng hề có lấy một chữ rên rĩ.

Một cảm giác nhẹ nhõm khiến Hải Quỳnh thở hắt ra khi cô nhìn thấy Tần Phong, Hải Quỳnh muốn nở một nụ cười hàm chứa cảm ơn với Tần Phong nhưng bắt gặp ánh mắt lạnh tanh của anh thì vội thu lại nụ cười của mình mà cuối đầu hối lỗi.

- Lần sau tránh xa cô ấy ra, có biết không hả – Tần Phong đá thêm một cước vào bụng tên này cảnh cáo. Sau đó anh nắm tay Hải Quỳnh kéo đi thật nhanh ra khỏi chỗ có hai tên đang nằm như xác chết kia.

Tần Phong vốn dĩ tức giận muốn cho Hải Quỳnh một bài học để bớt ngốc nghếch nên chưa vội ra mặt giải cứu, nhưng khi thấy tên kia áp sát Hải Quỳnh và định giở trò với cô thì tức giận đi đến cho tên bạn một đấm gục luôn rồi tới tên này. Con tức giận vẫn chưa xả hết nên khi nắm tay Hải Quỳnh kéo đi với lực siết mạnh khiến Hải Quỳnh bị đau tay.

Lúc đầu cô còn im lặng chịu đựng, nhưng sau đó, càng lúc càng bị đau, chịu không được đành lên tiếng:

- Tần Phong, buông tay ra đi, anh làm em đau quá đi.

Tần Phong nghe Hải Quỳnh nói bèn đứng lại, anh quay lại nhìn Hải Quỳnh thở mạnh nói:

- Nếu anh không đến cứu em, sẽ không phải là chút đau này đâu. Em nhìn xem, bộ dạng ương bướng ngốc nghếch của em kìa.

- Ủi đó, em vừa ngốc, vừa ương bướng đó, vậy thì sao chứ. Còn đỡ hơn anh, rõ ràng là biết em bị ức hiếp vậy mà không chịu đến sớm – Hải Quỳnh tức giận nhìn Tần Phong uất ức.

- Chẳng phải anh đã cảnh cáo em trước rồi hay sao hả. Cái đồ ngốc như em đáng bị một bài học cho chùa thói ương bướng. Bây giờ em đã sáng mắt chưa?

Giận ! Hải Quỳnh thật sự tức giận. Sao anh ta không xem lại hành động cảnh cáo của anh ta đối với cô chứ. Đành rằng anh ta làm vậy cũng là có ý giúp cô, nhưng mà ...thiếu gì cách, tại sao lại chọn cách khiến cô hiểu lầm như vậy chứ.

- Anh tưởng anh tốt lắm sao hả. Anh đó, vừa lẳng nhăng, cặp kè hết cô này đến cô kia, gặp ai cũng làm bậy đã vậy còn còn...- Hải Quỳnh ghen lời khi nhớ đến nụ hôn của Tần Phong trên môi mình, đưa tay lên môi che dấu dấu vết vẫn còn đọng lại.

Tần Phong cũng lúng túng khi nhớ lại nụ hôn lúc này, bèn cúi đầu quay mặt đi chỗ khác, không khí trở nên vô cùng ngượng ngạo.

- Em đúng là cái đồ đầu heo ngốc nghếch – Tần Phong bắt chột máng.

Tần Phong tuy có phong lưu nhưng anh không tùy tiện cặp kè với con gái, cũng không phải gặp ai cậu cũng như thế. Đối với Hải Quỳnh dường như là một trường hợp rất lạ lùng, khi gặp cô cậu đều bị mất kiểm soát ở bản thân rồi làm ra những hành động điên rồ, vui giận thất thường.

- Anh ...anh...anh mới là đồ đầu heo thì có – Hải Quỳnh tức giận đá một phát vào chân Tần Phong khiến anh đau điếng, bước chân khập khiễng ngay – Ai cần anh cứu chứ.

Nói rồi Hải Quỳnh hậm hực bỏ đi, để lại Tần Phong vừa tức vừa đau.

- Này đọc đi – Công chia ra cho Tần Phong một mảnh giấy photo.

Tần Phong nhìn vào mảnh giấy có tục đề là cảm xúc của con trai khi yêu

- Cái gì vậy? – Tần Phong chìa ra trước mặt Công hỏi.
 - Thuốc cho thời kỳ tiền mãn kinh của ông – Công cười ranh ma đáp.
- Tần Phong nhíu mày sau đó thẳng chân đạp cho Công một cái. Nhưng sau đó anh nhìn vào mảnh giấy đọc.

55. Chương 55

Lừa dối

Sáng sớm khi Hải Quỳnh thức giấc, Tần Phong đã đi rồi. Trên bàn đã bày sẵn đồ ăn cho cô, Hải Quỳnh ngồi xuống lặng lẽ ăn, cảm nhận sự sẵn sóc lần cuối cùng của Tần Phong.

Sau đó Hải Quỳnh đã rời khỏi nhà Tần phong trở về nhà mình, tắm rửa sạch sẽ rồi đến công ty, lặng lẽ nộp đơn xin thôi việc. Sắp xếp mọi việc một chút rồi ra về, cô chưa phải là nhân viên chính thức cho nên việc xin nghỉ cũng không quá khó khăn. Hải Quỳnh nhận được tin nhắn của Tần Phong khi mà cô vừa bước ra khỏi cửa công ty. Sáng nay Tần Phong không đến công ty mà đi gặp mặt một đối tác:

- Em đang ở đâu.
- Em đang ở công ty – Hải Quỳnh nhắn lại.
- Chiều nay đến nhà anh, anh ở nhà chờ em – Tần Phong liền gửi một tin nhắn tiếp ngay sau đó.

Hải Quỳnh bấm nút xóa tin nhắn, cô xóa luôn số điện thoại của Tần Phong, nhưng cô biết số điện thoại đó cô mãi mãi không quên. Không bao giờ quên được, cũng như tình yêu mà cô dành cho Tần Phong mãi mãi không phai nhòa.

Hải Quỳnh trở về nhà, tắt luôn điện thoại, cô vui mình vào trong chăn khóc thương ột tình yêu vừa mới nở đã nhanh chóng bị vùi lấp.

Hiểu Huy về nhà, đi ngang qua phòng Hải Quỳnh tiện tay mở cửa bật đèn giúp cô, đó là thói quen từ nhỏ đến lớn của anh. Nhưng khi đèn sáng vừa định quay lưng ra đi thì thấy một bóng dáng mờ ảo trên giường. Lo lắng lại gần xem, Hiểu Huy đưa tay sờ trán Hải Quỳnh, thấy cô hơi nóng thì lo lắng định giúp cô kéo tấm chăn ra khỏi người cho thoải mái.

Nhưng Hải Quỳnh đã tỉnh giấc và bảo:

- Em không sao, chỉ là em hơi mệt thôi.
- Đã uống thuốc chưa?

Hải Quỳnh lắc đầu.

- Anh đi nấu chút cháo cho em?

Hải Quỳnh không nói gì, cô mệt mỏi chìm vào giấc ngủ. Cảm thấy hai hốc mắt đau rát và mệt mỏi vô cùng, cô đã khóc quá nhiều.

Hiểu Huy đi ra, lát sau trở lại với tô cháo còn bốc khói trên tay khẽ lay Hải Quỳnh dậy.

Hải Quỳnh uể oải ngồi dậy, hai mắt đã sưng đỏ lên, Hiểu Huy thấy vậy thì lo lắng hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì à?

Hải Quỳnh không nói, cô đón lấy tô cháo đặt trên bàn thổi nhẹ và ăn, cô cảm thấy rất đói, sức lực cùng kiệt cả. Ăn được một chút, cô thể có chút phục hồi, Hải Quỳnh mới nói:

- Anh, em xin nghỉ việc rồi.

- Ủ! – Hiểu Huy đáp ngắn gọn, cũng không gặng hỏi gì thêm. Nhìn bộ dạng của em gái, Hiểu Huy thấy thương vô cùng. Trước nay bao bọc em gái trong vòng tay, anh không muốn em gái phải chịu bất cứ tổn thương nào. Cho nên cũng không muốn đưa ra câu hỏi làm khó Hải Quỳnh.

Kiên nhẫn đợi Hải Quỳnh ăn xong, giúp cô uống thuốc, Hiểu Huy mới đi ra khỏi phòng thì Minh Trang chạy tới.

- Anh, Hải Quỳnh có nhà không?

- Có, đã xảy ra chuyện gì – Hiểu Huy cau mày nhìn vẻ mặt sốt sắng của Minh Trang, anh biết Hải Quỳnh nhất định có chuyện gì đó mà muốn giấu diếm.

- Chuyện gì là chuyện gì? Em thì có thể xảy ra chuyện gì mà anh hỏi – Minh Trang thè lưỡi cười đáp, đánh lừa ánh mắt của Hiểu Huy.

Hiểu Huy lườm Minh Trang một cái, mắng:

- Con bé này, sao lúc nào cũng ăn nói ngang như cua thế hả?

- Hihi, anh cho con của này cái gì ăn đi, đói bụng quá hà, em vào phòng Hải Quỳnh chơi một chút.

Nói rồi, Minh Trang chạy thẳng lên lầu vào phòng Hải Quỳnh, Hiểu Huy nhìn theo lắc đầu chịu thua đứa em gái này.

- Này! Xảy ra chuyện gì vậy? Tần Phong gọi cho Quỳnh nhiều lần mà không được, gọi ình loạn xì lên kia kìa – Minh Trang vừa vào phòng lập tức nhảy lên giường hải Quỳnh lay cô tỉnh dậy.

Hải Quỳnh bị Minh Trang quấy rầy đành ngồi dậy đáp.

- Không có gì, mình hơi mệt thôi.

- Vậy sao lại xin nghỉ việc. Tần Phong lo lắng lắm, anh bảo mình hỏi xem có phải ai ăn hiếp Quỳnh không kìa.

- Chỉ là mình không thích làm việc ở đó nữa thôi – Hải Quỳnh lắc đầu.

- Không phải ông cụ non hỏi nãy nói gì chứ – Minh Trang khinh mũi hỏi.

- Anh Hiểu Huy không nói gì hết – Hải Quỳnh lắc đầu nói.

- Vậy thì chuyện gì, kể ình nghe mau.

- Không có chuyện gì cả – Hải Quỳnh không rõ mối quan hệ giữa Tần Phong và Minh Trang thế nào, nhưng bây giờ cô thật sự không muốn kể cho Minh Trang biết.

- Còn coi mình là bạn không? Nếu như Quỳnh không kể, mình lập tức ra về, từ nay về sau chúng ta không còn là bạn – Minh Trang cố tình uy hiếp, cô nhìn sắc mặt vô cùng kém của Hải Quỳnh, biết là đã xảy ra chuyện gì rồi, cô nóng lòng muốn biết đành ra tới hậu thư đe dọa, rồi dỗ ngọt thêm – Nói ình nghe, chúng ta cùng giải quyết.

Hải Quỳnh bị Minh Trang đe dọa, miễn cưỡng đồng ý ngồi dậy định kể lại mọi chuyện thì cánh cửa phòng bỗng nhiên bật ra, ba gương mặt quen thuộc xuất hiện.

Phương Hồng vừa bước vào nhìn thấy Hải Quỳnh thì đành giọng hỏi thẳng:

- Bà nói đi. Tại sao lại chia tay với Khánh Vũ.

- Là Khánh Vũ nói ọi người biết chuyện à . Anh ấy bảo ba người đến đây hỏi mình à – Hải Quỳnh ngược mặt hỏi.

- Chuyện đó không cần thiết phải biết. Bây giờ bà nói đi, tại sao lại chia tay với Khánh Vũ – Phương Hồng vội gạt ngang câu hỏi của Hải Quỳnh.

- Không tại sao cả, chỉ là vì mình phát hiện hóa ra mình chưa hề yêu anh ấy, chỉ xem anh ấy như một người bạn nương tựa mà thôi – Hải Quỳnh uể oải đáp.

- Quỳnh nói dối, tất cả đều là do cái tên Tần Phong đó mà ra. Có phải hần ta đã nói gì với Quỳnh rồi không? – Phương Hồng lên tiếng phản đối câu trả lời của Hải Quỳnh.
 - Không liên quan gì đến Tần Phong cả, tất cả là do mình – Hải Quỳnh lập tức phủ định.
 - Hải Quỳnh, đừng có ngốc nghếch như vậy, Khánh Vũ rất tốt với bà. Còn Tần Phong anh ta....- Lê Phương muốn nói nhưng lại không dám, cô cúi mặt suy nghĩ xem có nên nói với Hải Quỳnh hay không thì Minh Trang đã xen vào vào.
 - Khánh Vũ và Tần Phong, ai cũng tốt cả. Hải Quỳnh đang mệt, chuyện này để từ từ bàn đi .
 - Làm sao từ từ được chứ, chẳng phải đã bàn bạc ngày cưới hết rồi sao. Cũng đã thông báo cho gia đình hai bên rồi , bây giờ Hải Quỳnh lại nói chia tay không dám cưới, bảo Khánh Vũ phải làm sao. Anh ấy còn mặt mũi nào mà nhìn mọi người nữa chứ – Phương Hồng phẫn nộ lớn tiếng quát.
 - Hiểu Huy có nhà đó – Minh Trang giật mình khi thấy Phương Hồng lớn tiếng quát tháo như vậy vội nhấc nhỏ.
- Hải Quỳnh cũng sợ hãi, nét mặt vốn mệt mỏi càng xanh xao hơn. Cô vội đứng dậy rồi nói:
- Để mình nhờ anh Hiểu Huy đi mua đồ, sẵn lấy nước uống luôn . Lúc đó muốn nói gì thì nói. Mình sẽ im lặng nghe mọi người ***** mắng.
- Nói xong cô đi ra ngoài, để lại bốn người bạn, sắc mặt không được tốt. Minh Trang nhìn dáng vẻ yếu ớt của Hải Quỳnh thì thương xót vô cùng, cô liếc mắt nhìn Phương Hồng khê trách.
- Vừa lòng chưa?
 - Tui không cố ý – Phương Hồng ăn năn nói, nhưng sau đó ngẩng đầu lên nhìn Minh Trang trách – Nhưng bà nói Tần Phong tốt là sao chứ hả. Anh ta thì có cái gì tốt cơ chứ.
 - Haiz! Mình thấy Tần Phong tốt hơn kẻ cơ hội như Khánh Vũ nhiều – Minh Trang nhìn Phương Hồng cười mỉa mai nói. Sau khi hiểu được toàn bộ câu chuyện thì sự kình trọng dành cho Khánh Vũ đã bay biến đâu mất nhường lại sự khi rẽ trong lòng cô.
 - Ý bà là sao chứ. Ý bà là đang bênh vực cho Tần Phong à – Phương Hồng tức giận quát mắng nhìn Minh Trang hỏi.
 - Tui không bênh vực ai hết, tui chỉ nói sự thật thôi – Minh Trang khẳng khái đáp.
 - Sự thật gì chứ? – Ngọc Yến chớp chớp mắt hỏi, Lê Phương và Phương Hồng cũng nhìn Minh Trang dò xét.
 - Hải Quỳnh từ trước đến giờ chưa từng yêu Khánh Vũ, cậu ấy chỉ yêu Tần Phong mà thôi. Chỉ có Khánh Vũ mặt dày tự chạy đến nói dối mình là bạn trai của Hải Quỳnh – Minh Trang đáp.
 - Đó là chuyện trước kia, là chuyện trước khi Hải Quỳnh bị mất trí nhớ. Nhưng sau đó chẳng phải chính bà cũng đã nói, vì quá đau khổ khi biết Tần Phong phản bội khiến Hải Quỳnh quyết định quên đi tình yêu với anh ta hay sao? Khánh Vũ chỉ là muốn giúp Hải Quỳnh quên đi đau khổ mà thôi – Phương Hồng bực tức nói.
 - Tui hỏi bà, có phải bà nói chuyện mất trí nhớ của Hải Quỳnh cho Tần Phong biết phải không? – Ngọc Yến chất vấn Minh Trang.
 - Phải, là mình nói cho anh ấy biết – Minh Trang trầm tư đáp.
 - Tại sao?
 - Vì mình nợ anh ấy một ân tình. Anh ấy đã đòi mình phải trả.
 - Ân tình gì mà đến nỗi bà bán đứng bạn bè như thế chứ – Lê Phương nghe vậy liền lớn tiếng trách – Bà phải biết nếu Hải Quỳnh vì thế mà bị kích động thì sao. Sao bà có thể làm như vậy chứ.
 - Ai cũng có thể trách tao, nhưng mày thì không thể. Bởi vì món nợ đó là do tao gánh dùm mày – Minh Trang quát lại Lê Phương.

Lê Phương nghe Minh Trang nói thì giật mình kinh hãi, cô ngay lập tức biết được món nợ năm xưa là gì. Cô run run nhìn Minh Trang, Minh Trang cũng thở dài ngồi xuống bên cạnh Lê Phương rầu rĩ nói:

- Trước khi chúng ta tốt nghiệp, sau khi tụi mình gom tiền lại để đưa cho tên khốn đó lấy lại những tấm hình của bà bị chụp lén. Hắn ta lại tiếp tục tìm mình để đòi tiền, lúc đó bà vẫn còn bị shock khi biết mình bị chụp lén dẫn đến suy nhược thần kinh, lại còn bận rộn thi cử. Cho nên mình không muốn nói ra sợ mọi người bị hoảng sợ mà ảnh hưởng. Tiền đã dần hết đưa cho hắn nên mình không còn tiền, ngay lúc đó mình gặp Tần Phong, anh ấy vừa trở về nước đã đến tìm mình hỏi chuyện Hải Quỳnh. Mình đã nhờ anh ấy giúp đỡ, cho nên mọi chuyện mới được êm thấm như vậy. Nhưng lúc đó mình không nói chuyện Hải Quỳnh ra. Sau này Tần Phong nghe anh Công kể lại mới gắng hỏi mình, coi như món nợ mà anh ấy bắt mình trả.

- Vậy thì sao, chẳng lẽ chỉ vì chuyện đó mà bà đồng ý giúp đỡ Tần Phong quay lại với Hải Quỳnh hay sao – Phương Hồng tức giận gằn răng hỏi.

- Tần Phong yêu Hải Quỳnh, nếu như Hải Quỳnh không bị mất trí nhớ, Tần Phong có thể gặp và giải thích rõ mọi chuyện năm đó. Hai người họ sẽ tiếp tục bên nhau – Minh Trang nhìn Phương Hồng phân trần.

- Nhưng cũng chính vì anh ta mà Hải Quỳnh bị tai nạn xém chút nữa mất mạng. Nếu không phải anh ta ở bên người con gái khác thì Hải Quỳnh....

- Xoảng...

Tiếng động của chiếc khay bị rơi xuống đất kèm theo những chiếc ly rơi loảng xoảng khiến cả bốn người giật mình quay đầu nhìn lại...Hải Quỳnh đứng đó với vẻ mặt sững sốt tột cùng, cô nhìn mấy đứa bạn giọng run run hỏi:

- Hải Quỳnh....Người Tần Phong yêu là cô gái tên Hải Quỳnh....Người đó có phải là mình không? Có phải trước đây mình và Tần Phong đã từng yêu nhau hay không?

Cả bốn người đều lảng tránh ánh mắt của Hải Quỳnh.

- Năm đó đã xảy ra chuyện gì...mau nói mình nghe đi...- Hải Quỳnh run run cầu xin...nhưng chẳng ai mở miệng, tất cả đều quay lưng về phía cô. Hải Quỳnh cảm thấy trong đầu thần trí mơ hồ vô cùng. Họ đang giấu giếm cho rất nhiều chuyện. Rõ ràng họ có quen Tần Phong mà lại làm như chưa từng quen. Nếu như cô và Tần Phong từng yêu nhau thì vì sao họ đều cùng khẳng định Khánh Vũ là bạn trai của cô. Đã xảy ra chuyện gì giữa cô và Tần Phong lại khiến cô mất trí nhớ. Rất nhiều câu hỏi, Hải Quỳnh muốn hỏi, nhưng lại không có người trả lời. Cô tuyệt vọng gọi từng người:

- Hồng....

- Trang....

- Phương...

- Yến.....

Không ai trả lời cô cả, ánh mắt đau lòng cùng tuyệt vọng, cảm giác bị người mình thân yêu giấu diếm lừa dối thật khó chịu, thật nhức nhối. Cả người run lên vì đau đớn, nước mắt cô rơi xuống, nhìn sự quay lưng của mấy người bạn. Hải Quỳnh đau lòng lùi lại sau đó quay lưng bỏ chạy ra khỏi ngôi nhà của mình.

Hải Quỳnh chạy ra khỏi nhà cho đến khi va vào một người rồi ngã xuống đất. Ngay lúc đó, hình ảnh Tần Phong ôm lấy cô vào lòng nói:” Ngốc! Anh yêu em” xuất hiện trong đầu cô như một thước phim vụt qua thật nhanh.

“Người mất trí thường nôn nóng tìm lại phần ký ức đã mất của mình, do vậy trong họ thường phát sinh ra ảo tưởng với người mà họ cảm thấy ấn tượng, như mong muốn tạo một mối quan hệ thân thiết chắc chắn hơn. Họ sẽ nhìn thấy những ảo tưởng do mình tưởng tượng ra mà họ tưởng đó chính là quá khứ của bản thân mình và người đó”

Hải Quỳnh đã từng đọc được điều này khi đang tìm hiểu cách chữa trị chứng mất trí nhớ của cô. Cho nên cô vẫn luôn nghĩ, những hình ảnh mà cô nhìn thấy trong đầu mình với Tần Phong đều là những ảo tưởng

mà cô nghĩ ra. Nhưng giờ đây, dường như tất cả những điều đó đều là sự thật cả. Không phải là ảo tưởng của cô.

Nhưng tại sao bọn họ lại giấu diếm cô. Ngay cả Tần Phong, vì lẽ gì anh ấy cũng giấu diếm cả cô.

Ai sẽ trả lời cho cô những câu hỏi mà cô muốn biết. Sự thật năm xưa là thế nào. Hải Quỳnh đến công viên ngồi đó cố gắng nhớ lại, cố gắng xâu chuỗi từng sự việc lại.

“ Tại sao lại chuyển trường?”

“ Lại định chơi trò bắt cá hai tay à”

“ Anh xin lỗi, anh sai rồi, mọi chuyện năm đó không như em nghĩ đâu”

“ Em thật sự không có chuyện gì muốn nói với anh sao”

“ Cô ấy tên Hải Quỳnh”

.....

Từng chuỗi từng chuỗi ký ức hiện về trong đầu Hải Quỳnh nhưng những ký ức về quá khứ đã bị quên mất kia dù cô cố gắng để nhớ lại nhưng chúng vẫn như là một màn sương mờ ảo mông lung. Có những hình ảnh dường như chưa từng xuất hiện cũng thoáng vụt qua nhưng rồi nhanh chóng biến mất.

Tần Phong! Hải Quỳnh muốn biết năm đó đã xảy ra chuyện gì, không ai nói cho cô, vậy thì cô muốn nghe Tần Phong nói, muốn chính miệng anh giải thích với cô.

Hải Quỳnh đón taxi đến nhà Tần Phong. Trong lòng với biết bao nhiêu cảm xúc, lo lắng có, vui mừng có. Lo lắng vì không biết năm xưa đã xảy ra chuyện gì. Nhưng vui mừng vì cô biết, hoá ra cô gái mà Tần Phong yêu thương sâu đậm có thể là cô. Nếu như cô gái đó chính là cô, vậy thì cô sẽ nắm chắc lấy hạnh phúc đó.

Bước chân háo hức đi thật nhanh đến trước cửa nhà Tần Phong, Hải Quỳnh đưa tay bấm chuông, cô hồi hộp nghĩ đến những câu hỏi mà cô muốn hỏi.

Nhưng người mở cửa không phải là Tần Phong.

56. Chương 56

Tình yêu trong sáng

Cuối cùng cũng gần kết thúc một học kì, nghĩa là họ phải đối mặt với kì thi học kì gian khổ.

- Hải Quỳnh! Bà đến nhờ anh Tần Phong giảng cho lập trình Pascal đi. Anh ấy rất giỏi môn này – Minh Trang nhân cơ hội này liền dụ dỗ Hải Quỳnh.

- Để làm gì, mình cũng đâu phải là không hiểu môn này đâu? – Hải Quỳnh ngơ ngác không hiểu hỏi lại. tuy rằng đối với môn này cô không thật giỏi, nhưng cũng không tệ đến nỗi không hiểu chút gì.

- Ấy, cái chính không phải là học, mà cái chính là tiếp cận – Phương Hồng khoát tay nói nhỏ.

- Sao phải tiếp cận? – Hải Quỳnh vẫn không thể hiểu được ý của mấy đứa bạn là gì.

- Trời ơi, chẳng phải đã nói là phải tiếp cận dụ dỗ anh ta yêu bà rồi sau đó đá anh ta để trả thù hay sao. Nhân dịp thi cử này, giả vờ nhờ anh ta dạy dỗ để tiếp cận rồi thừa cơ quyến rũ anh ta luôn – Minh Trang bèn giải thích.

- Nhưng làm sao để quyến rũ anh ta, mình đâu có biết – Hải Quỳnh mím môi rồi nói, quả là cô không có kinh nghiệm về mấy trò lừa đảo này.

- Không cần lo, từ từ tự mình sẽ chỉ cho – Lê Phương liền trấn an.

- Cứ quyết định vậy đi – Ngọc Yến bèn hô lên quyết định.

Vậy là Hải Quỳnh theo lời mấy đứa bạn ngại ngần đến nhờ Tần Phong, cuối cùng được anh nhận lời hướng dẫn. Tần Phong dạy rất dễ hiểu, giảng giải tỉ mỉ. Hải Quỳnh từ việc hiểu đôi chút trở nên thông suốt .

- Cầm đi....- Phương Hồng xòe trước mặt Hải Quỳnh hai tấm vé xem phim.

- Hay quá, lâu rồi tụi mình không đi xem phim – Hải Quỳnh hớn hở nhìn hai tấm vé xem phim.

- Không phải tụi mình, mà là bà với anh Tần Phong – Minh Trang nói ngay.

- Tại sao?

- Cái này gọi là cảm ơn anh ấy đã dạy bà lập trình pascal, mà đây cũng là cơ hội tốt để quyết rũ anh Tần Phong – Ngọc Yến cố ý nhấn mạnh.

Thật ra, ác cảm của Hải Quỳnh đối với Tần Phong cũng đã tan biến mất từ lâu rồi, cho nên cái ý định trả thù gì gì đó cô cũng không muốn thực hiện nữa. Đang định phản đối thì....

- Hải Quỳnh ! Coi như là cảm ơn anh ấy đã dạy bà học đi – Minh trang bèn khuyên nhủ.

Cẩn mọi suy nghĩ thấy Minh Trang nói cũng đúng, nhờ Tần Phong mà môn học này cô đã hiểu biết tốt hơn. Cũng nên cảm ơn anh ấy. Cho nên Hải Quỳnh gạt đầu rồi vươn tay cầm lấy hai vé xem phim trên tay Phương Hồng sau đó đến gặp Tần Phong.

Hải Quỳnh rút rờ cầm lấy hai tấm vé giơ trước mặt Tần Phong e dè nói:

- Em cảm ơn anh vì đã bỏ thời gian ra dạy em làm lập trình. Em có hai tấm vé xem phim muốn mời anh đi xem coi như cảm ơn. Anh có thể đi cùng em không?

Tần Phong hơi bất ngờ trước lời mời của Hải Quỳnh, gương mặt cô lúc mời có phần xấu hổ ngượng ngùng nên đỏ hồng lên trông đáng yêu vô cùng, đôi môi mím lại vẻ chờ đợi câu trả lời của Tần Phong khiến hai cái lúm đồng tiền hiện ra trên gương mặt bầu bĩnh của cô làm Tần Phong bị thu hút đến ngây người.

Thấy Tần Phong im lặng, Hải Quỳnh có chút thất vọng, cô cho rằng anh không muốn đi nhưng ngại từ chối nên mới im lặng như thế. Trong lòng bỗng có cảm giác buồn bã cùng hụt hẫng. Hải Quỳnh bèn nói:

- Nếu anh không thích thì không cần đi. Em chỉ là muốn cảm ơn anh thôi. Em rủ người khác đi cùng cũng được Em ...em về đây.

Nhưng Tần Phong đã vươn tay nắm lấy cái vé xem phim trên tay Hải Quỳnh rút nhẹ rồi cười nói:

- Đến lúc đó anh đưa em đi.

Hải Quỳnh bỗng mừng rỡ khi Tần Phong nhận lời, trong lòng như có một cơn gió lùa mát rượi theo nụ cười cuốn hút của anh liền đáp lại:

- Vậy em chờ anh.

Đáp xong Hải Quỳnh bỗng thấy xấu hổ, bởi vì cứ như thể hai người đang hẹn hò với nhau vậy. Cô lúng túng cúi mặt xuống không dám ngẩng lên nhìn Tần Phong vội nói:

- Vậy...em về trước đây.

Nói xong bèn quay người bỏ chạy để lại Tần Phong nhìn theo cái dáng nhỏ nhắn đang thẹn thùng khi mà khẽ cười ầm ập.

Hóa ra tình yêu là như vậy. Chỉ cần nhìn thấy nụ cười của người đó sẽ khiến cho lòng mình ngập tràn hương hoa, chỉ cần thấy gương mặt của người đó, sẽ cảm thấy hạnh phúc quay quanh, chỉ cần nghe giọng nói của người đó thì cảm thấy người mát rượi lâng lâng nhiều cảm xúc.

Hải Quỳnh cũng không ngờ bản thân lại vì sự nhận lời của Tần Phong mà cảm thấy vui sướng và hồi hộp vô cùng, cô chờ đợi từng ngày từng giờ đến ngày hẹn. Nằm thao thức lắng qua lắng lại trên giường vẫn không thể nào ngủ được, trong đầu cứ xuất hiện hình ảnh của Tần Phong rồi bất giác cười ngọt ngào.

Cuối cùng cũng đến ngày hẹn, Tần Phong chờ Hải Quỳnh bên dưới ký túc xá. Hải Quỳnh không biết tại sao trong lòng lại hồi hộp vô cùng, cô nhìn ngắm gương nhiều lần xem lại dáng vẻ của mình trước khi đi xuống gặp mặt Tần Phong. Trong lòng có một niềm vui nho nhỏ.

Tần Phong hôm nay ăn bận cực kì đơn giản, anh chỉ bận một chiếc áo sơ mi màu xanh với chiếc quần jean nhưng Hải Quỳnh lại thấy anh đẹp trai vô cùng, bất giác đỏ mặt. Cô thích một Tần Phong nghiêm túc lạnh lùng khi đến trường và một Tần Phong giản dị trước mặt cô hơn là một Tần Phong ăn bận sành điệu đi bên cạnh Nguyên Thu.

- Chờ em lâu không? – Hải Quỳnh ngượng ngùng bước xuống hỏi.

- chờ đợi là nghĩa vụ và quyền lợi của con trai đối với con gái mà- Tần Phong nhìn Hải Quỳnh cười đáp, nụ cười của anh hôm nay tỏa sáng vô cùng nhất là khi để lộ ra hàm răng trắng ngần.

Hải Quỳnh bất ngờ thấy tim mình đập mạnh không thôi, xấu hổ cười nhẹ với anh. Dáng vẻ ngượng ngập của cô vô cùng đáng yêu khiến Tần Phong thấy hạnh phúc khi được ở bên cô.

- Đi thôi – Anh nói.

Tần Phong chở Hải Quỳnh đến xem phim, trông họ chẳng khác nào một đôi tình nhân xứng đôi, ai nhìn cũng phải ghen tị. Họ cùng xem một bộ phim giả tưởng khá hay. Nhưng đang xem giữa chừng, hải Quỳnh bỗng cảm thấy cả người khác, nhanh chóng nhớ ra ngày gì, cô vội vàng chạy vào toilet.

Tần Phong ngồi xe phim một mình mà vẫn chưa thấy Hải Quỳnh trở lại bèn đi tìm. Đến cửa toilet nữ , Tần Phong đành gọi khẽ:

- Hải Quỳnh!

Im lặng, không có tiếng trả lời làm Tần Phong thấy bất an vô cùng, đành mở cửa vào bên trong, cũng may không có người. Bèn gọi khẽ lần nữa:

- Hải Quỳnh!

Hải Quỳnh vì cuộc hẹn hôm nay mà quên mất đi một điều, hôm nay cô đến ngày chu kỳ hàng tháng. Ngồi trong toilet lúng túng vô cùng không biết phải làm sao. Cô lại không có điện thoại đành ngồi trong toilet. Lần trước bị mất điện thoại thấy không cần thiết cho lắm nên cô vẫn chưa mua lại. Nghe tiếng Tần Phong gọi thì xấu hổ không biết có nên đáp lại hay không. Nhưng khi nghe tiếng Tần Phong gõ cửa phòng toilet gọi thì đành xấu hổ lên tiếng:

- Em ở trong này.

- Sao vậy, có chuyện gì à? – Tần Phong lo lắng khi nghe giọng nói đứt quãng của Hải Quỳnh.

- Không...chỉ là...chỉ là...em... em...em tới ngày rồi – Hải Quỳnh xấu hổ đáp, giọng vỡ òa muốn khóc.

Tần Phong hiểu ngay lập tức, anh lúng túng ho vài tiếng rồi mới nói:

- Em chờ chút...anh giúp em đi mua.

Nói rồi Tần Phong bèn đi ra ngoài, cũng may gần đó có một cửa hàng tiện ích nhỏ. Tần Phong ngượng ngùng xấu hổ nói với nhân viên ở quầy.

- Làm ơn lấy giúp miếng băng- Hai chữ “vệ sinh “ bị anh giữ lại không tài nào nói ra được.

Người bán hàng liền lấy cho Tần Phong một lốc băng keo cá nhân rồi nói:

- 3000 đồng.

Tần Phong nhìn lấy mấy miếng băng keo cá nhân trước mặt không biết làm sao đành cầm lấy rồi tính tiền đi ra, gương mặt mếu máo muốn khóc. Lần đầu anh lâm vào tình trạng khó xử và mất mặt thế này.

Bước ra ngoài nhìn mấy miếng băng keo cá nhân trong tay mình thở dài, muốn cắn lưỡi chết đi cho xong. Nhưng nghĩ đến Hải Quỳnh còn đang ở trong toilet đánh muối mặt quay vào bên trong.

Anh tăng hắng vài cái rồi mới nói với nhân viên quầy:

- Bạn gái tôi...cô ấy tới ngày rồi...tôi muốn mua giúp cô ấy.

Nữ nhân viên bán hàng nghe Tần Phong nói thế thì hiểu ra, nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ của anh thì khẽ cười rồi đi đến quầy lấy giúp anh, còn giúp anh cho vào một cái bọc đen cột lại cẩn thận rồi tính tiền.

Tần Phong cầm cái bọc trong tay mình ra khỏi cửa hàng gương mặt đỏ bừng lên đầy xấu hổ nhất là khi nhìn thấy nụ cười trên môi của cô nhân viên. Anh thờ phảo nhẹ nhõm khi bước ra khỏi cửa hàng rồi đi về rạp chiếu phim.

Lại tiếp tục lên lúc vào trong toilet nữ khi xác định không có ai để đưa cái thứ trong bọc đen cho Hải Quỳnh.

Khi Hải Quỳnh mở cửa bước ra, cô thật không có mặt mũi nào nhìn Tần Phong cũng may Tần Phong không nói gì chỉ khẽ bảo:

- Chúng ta về thôi.

Hải Quỳnh lặng lẽ đi theo sau Tần Phong, sắc mặt tái đi vì trong bụng có chút khó chịu. Có lẽ vì cô lo lắng quá nên mới hình thành những cơn quặn thắt khó chịu như vậy.

Ngồi trong xe, Hải Quỳnh khó chịu tựa người vào thành ghế, tay quần lấy bụng cố kìm chế cơn đau, mồ hôi bịn rịn trên trán cô ướt đầm tóc mai.

Tần Phong nhìn cô khó chịu như thế thì lo lắng, lấy khăn giấy thấm mồ hôi cho cô.

- Em không sao chứ, bụng khó chịu lắm à.

Môi tái nhợt, Hải Quỳnh có chút xấu hổ gật đầu. Tần Phong không nói không rằng, lấy tay áp vào phần bụng dưới của Hải Quỳnh giúp cô xoa nhẹ. Bàn tay to lớn ấm áp xoa nhẹ vào phần bụng đang bị cơn đau hành hạ đến lạnh người bỗng cảm thấy dễ chịu ngay lập tức. Hải Quỳnh có chút ngỡ ngàng nhìn Tần Phong, cũng có chút ngỡ ngàng nhưng cái cảm giác nhẹ nhõm không còn đau đớn khiến cô ngồi im để Tần Phong giúp mình xóa bỏ đau đớn.

Lát sau cơn đau dịu bớt, sắc mặt Hải Quỳnh đã bớt đau, cô nhìn về ân cần của Tần Phong mà xúc động vô cùng. Cái cảm giác bàn tay xoa bụng cho cô thật giống với cảm giác lần trước khi ở chỗ tình nguyện. Lần đó cũng chính là cảm giác này, cũng hơi ấm này.

- Có phải lúc ở trại trẻ, anh đã giúp em xoa bụng giảm đau không? – Hải Quỳnh mím môi khẽ nhìn trộm Tần Phong dò hỏi.

- Ừm! – Tần Phong ngỡ ngàng rút tay lại rồi gật đầu – Đã đỡ hơn nhiều rồi.

Trong lòng Hải Quỳnh bỗng xuất hiện một giai điệu rộn ràng. Sống mũi cay cay, khóe mắt long lanh, cô nhìn Tần Phong mà thấy tim đập rộn ràng. Cảm xúc ào ạt chạy đến.

Khi hai người về tới ký túc xá, Tần Phong chào tạm biệt Hải Quỳnh định lên xe trở về thì Hải Quỳnh gọi giật lại:

- Tần Phong!

Anh quay người lại nhìn cô.

- Cám ơn anh. Cả lần này và lần trước – Hải Quỳnh nói xong xấu hổ chạy thật nhanh lên lầu.

Nhưng chỉ vừa chạy được một vài ước thì bị Tần Phong giữ tay lại:

- Lần này, xem như không tính. Lần sau, anh có thể mời em cùng đi xem phim không?

- Có thể – Hải Quỳnh nhìn Tần Phong rồi khẽ gật đầu.

Bốn mắt họ nhìn nhau, cảm xúc trong lòng dường như hòa nhịp. Tay Tần Phong vẫn nắm chặt bàn tay mềm mại của Hải Quỳnh, anh chỉ nghĩ không muốn để cô bỏ đi như thế nhưng không biết nên nói gì với cô lúc này. Ký túc xá về đêm khá yên ắng, hai người cứ thế đứng nhìn nhau, tình trong như đã mặt ngoài còn e.

Chợt có tiếng nói vang lên từ xa, có người đến , cả hai vội vàng buông nhau ra. Hải Quỳnh đỏ cả mặt vội vã chạy lên lầu. Tần Phong nhìn theo khẽ cười hạnh phúc.

57. Chương 57

Hôm nay anh Tần Phong rủ mình đi xem phim. Anh ấy bảo chỉ có hai vé thôi nên không mời mọi người được.....

- Anh Tần Phong giúp mình làm bản báo cáo này rồi

- Anh Tần Phong bảo nó hợp với mình nên mua tặng.....

- Anh Tần Phong

.....

Lúc Hải Quỳnh hớn hở chạy vào cầm trên tay một con Masumaro mà Hải Quỳnh rất thích vừa định lên tiếng thì

- Biết rồi, là của anh Tần Phong tặng chứ gì – Minh Trang chặng họng Hải Quỳnh trước khi cô nói.

- Sao bà biết? – Hải Quỳnh giương mắt ngạc nhiên hỏi.

- Còn sao nữa, suốt ngày anh Tần Phong, anh Tần Phong...không biết mới lạ – Phương Hồng giả vờ chép miệng than.

- Chết bà rồi, chắc chắn bà thích anh Tần Phong rồi, trước đây còn kêu cái tên đáng ghét này, cái tên đáng ghét nọ, nhưng bây giờ thì lại anh Tần Phong ngọt ngào như thế – Lê Phương cố tình trêu Hải Quỳnh.

- Làm gì có....- Hải Quỳnh đỏ mặt chối – Minh với anh Tần Phong chỉ là anh em thôi mà. Anh ấy chỉ xem mình như em gái thôi, đừng có nói bậy, anh ấy nghe được sẽ cười mình mất.

- Anh em....chờ chút – Minh Trang cười một cái rồi mở laptop search một trang mở ra cho Hải Quỳnh xem.

Biểu hiện của con trai khi yêu

Con trai cũng có cách phát tín hiệu riêng của mình đó. Vấn đề là bạn có nhận ra hay không thôi. Hãy xem những tính cách sau đây nhé!

1. Thường tìm cơ hội tiếp gần bạn

Hỏi một cách quan tâm mọi thứ xung quanh bạn, bạn đừng bực mình nhé vì đó là biểu hiện đầu tiên mà chàng muốn làm bạn của bạn, bạn vui lên tạo cơ hội cho chàng ấy.

2. Thường hỏi bạn thích gì

Thấy bạn đang ăn hay uống bất cứ thứ gì chàng cũng thường hỏi, không có gì đâu chàng muốn lấy lòng bạn đấy nếu thấy chàng làm những hành động giống bạn thật ra “mình muốn 2 trong 1 . Hãy tặng chàng một nụ cười chàng sẽ cảm thấy vui đấy.

3. Ngỏ ý với bạn

Dù biết bạn không cần sự giúp đỡ nhưng chàng lúc nào cũng xung phong đối với những công việc của bạn chẳng hạn “để mình làm cho” câu này thường quá đúng không bạn thật ra là muốn gây sự chú ý của bạn, đừng vô tình với sự nhiệt tình đó nha

4. Bám đuôi bạn

Thấy bạn từ xa chàng đã đứng đợi bạn nhưng khi thấy bạn tiến lại gần chàng lách sang chuyện khác, thật ra không vậy đâu không gì tự nhiên trùng hợp đâu vì chàng không dám nói ra nhưng khi bạn bước đi tính khí ga lăng bốc phát của nam nhi sẽ “để tui chở về cho, tui cũng về đường đó mà”

5. Thường hay nhắn tin về đêm

Cứ cách ngày hay thường ngày hai ba tin nhắn liên tục không có gì hồi hộp đâu chàng đang buzz bạn mong muốn bạn sẽ ment lại là rất vui ấy. Bạn sẽ nhận được sự quan tâm bất ngờ đừng lơ đi vì như thế chàng sẽ buồn và cho rằng chàng không được bạn chú ý đến, buồn cho người ta lắm lắm đấy!

6. Tự tạo cơ hội với bạn

Chàng sẽ nói “có rảnh không” và sao đó mời bạn đi ăn nhẹ hoặc uống nước, chàng rất tự tin nhưng rất rung vì sợ bạn từ chối nhưng ngoài rất tự tin đều quan trọng là chỉ mời bạn một đôi một nếu bạn cảm thấy thích hãy tạo điều kiện cho chàng như một cơ hội cho bạn tìm hiểu về đối phương.

7. Hỏi cá nhân bạn xung quanh mọi vật

Bạn đừng đáng giá chàng ngay vì chàng muốn tiến tới với bạn và muốn chia sẻ buồn vui cùng bạn tâm sự nhưng vì mới quen bạn không biết gì để hỏi. Bạn có thích không nếu bạn thích cứ ột câu cá nhân bạn hay một sự việc mà bạn quan tâm, hai người sẽ có cuộc nói chuyện vui vẻ đấy.

8. Cái nhìn thân thiện

Nhìn xung quanh bạn không thấy ai hết ngoài bạn ra người ta nhìn thấy bạn cười ngay và bắt câu đối thoại cùng bạn chẳng hạn “đến sớm vậy” quan tâm bạn đấy không phải đơn thuần là câu đó đâu vì bạn không phải là đồng hồ để biết được thời gian người ta trông ngón bạn từng phút từng giây để được nhìn thấy khung mặt chiều mến của bạn.

9. Ứng xử trong tập thể

Trong tập thể bạn sẽ có rất nhiều người đùa vui vì thế bạn cũng ít để ý một điểm đỏ đang lén nhìn bạn chăm chú và thường thích len vào giữa mọi người để có những tấm hình cùng bạn và lúc nào cũng muốn bạn là tiêu điểm ọi người biết rằng bạn có tài nên phát huy còn nếu bạn chưa thành công một cách tốt đẹp chàng vẫn mỉm cười và những lời che chở thật xứng đáng nếu bạn đã hay đang rơi vào đoạn này hãy nhìn chàng một cách chiều mến cùng nụ cười xinh xinh.

10. Nội gián vô cớ

Mọi khi bạn vui quá với bạn bè nhất là phái nam khung mặt lúc ấy không xinh chút nào mách nhỏ với bạn nha “người ta ghen” vì khi yêu ai mà không ích kỉ chứ bạn. Chàng sẽ làm việc thiếu tập trung vì bạn đấy vì con trai khó yêu lắm nhưng khi yêu thì họ không muốn ai cướp mất tình yêu của họ.

11. Luôn có mặt mỗi khi bạn cần

Giống như yêu quá còn gì. Nếu không thích con trai có hàng tá lý do để từ chối bạn vì họ có rất nhiều thú vui khác hay diện cơ quá xa nhà hay lo việc nhà ba mẹ, cô, chú, dì, thiếu.. Bạn ơi! con trai là vậy đó không ai ngồi hàng giờ để nghe bạn tâm sự, giúp bạn mỗi khi bạn cần sự tiếp sức trong mỗi hoàn cảnh.

12. Muốn cho bạn biết nhà

Điều này rất khó đối với con trai đấy, họ thường diện cơ dẫn bạn về hướng khác không bao giờ cho bạn đạt được mong muốn bản thân về lý lịch của chàng ta. Có thể dẫn bạn đến bất cứ nơi đâu nhưng chỉ một chỗ quê hương của chàng ta thì không bao giờ. Nếu bạn được nhận một lời mời từ chàng trai một cách chân thật như cho bạn xem hình quê hương và lời mời từ người thân của anh ta..Chàng muốn bạn là người yêu thật sự rồi đó.

Hãy thật sự trong tình yêu thì bạn sẽ nhận được một tình yêu thật từ người ta nhưng bạn đừng dễ rung động bản thân vì tình yêu thì rất nhiều màu sắc của tình yêu.

- Rõ chưa – Minh Trang hỏi Hải Quỳnh sau khi đọc to những gì mình vừa tìm thấy cho cô nghe.

- Cái gì? – Hải Quỳnh tròn mắt hỏi lại.

- Bà gốc vừa vừa thôi, nhìn kỹ đi, ngoài mục 4 ra thì những mục khác đều đúng cả – Lê Phương chỉ vào màn hình vi tính nói.

Hải Quỳnh đọc lại lần nữa những mục kia, cảm thấy hình như có chút đúng thì phải.

- Nhưng có thể là trùng hợp thôi thì sao? – Hải Quỳnh vẫn không dám tin lắm vào những điều kia.

- Để tôi phân tích từ đầu đến cuối cho bà nghe vậy. Bắt đầu từ lúc Tần Phong ra tay giúp đỡ chúng ta thoát khỏi tên Tùng lúc bà bị dẫn đến khách sạn. Chúng ta không quen không biết việc gì anh ấy phải cứu chúng ta.

Thứ hai anh ấy nổi giận với bà lúc đi tình nguyện là bởi vì sao? Đáp án là vì anh ấy ghen, vì lúc đó bà với Thầy Khánh Vũ thân mật với nhau. Bây giờ thì sao, tình nguyện giúp đỡ bà làm cái này cái kia, rồi bà đi chơi chỗ này chỗ kia, vô cớ tặng cho bà những thứ bà thích. Nói chung là rất dịu dàng quan tâm bà.

Đừng nói là trùng hợp nha, sao anh ấy không quan tâm tui đi, tui cũng thân với anh ấy mà. Sao lại nhắn tin cho bà vào điện thoại tui chứ hả – Minh Trang phân tích một hơi.

- Thừa nhận đi, bà cũng thích anh ấy rồi có đúng không? – Phương Hồng cười gian nhìn Hải Quỳnh chật vắn.

- Làm gì có...- Hải Quỳnh xấu hổ chối, nói rồi bỏ đi ra ngoài để lại tiếng cười trêu chọc của mấy đứa bạn.

Quả thật cô đã thích Tần Phong rồi. Mỗi ngày cô đều mong muốn được gặp anh, nhận được tin nhắn của anh cô vui vô cùng cứ cười ngốc một mình. Đi bên cạnh anh, cô thấy thật hồi hộp, tim đập rất mạnh. Nếu như anh cũng thích cô..nếu như anh cũng thích cô....nghĩ đến đây, Hải Quỳnh cảm thấy vui sướng vô cùng.

Cảm giác này hoàn toàn khác với cảm giác dành cho Khánh Vũ. Cái cảm giác nhớ nhớ mong mong từng giờ từng phút này khiến cho cô như người trên mây, lúc cười nói vui vẻ ngốc ghêch, lúc lại thấp thỏm mong chờ.

Nhưng cô không dám tin lắm vào điều này, một người giỏi như Tần Phong làm sao có thể thích một kẻ ngốc như cô chứ. Hải Quỳnh bức một bông hoa ở sân trường đứng bức từng cánh hoa đếm :”Yêu...không yêu...”

- Này, bông hoa đó có tội với em à – Tần Phong đột nhiên ở phía sau Hải Quỳnh lên tiếng hỏi.

Hải Quỳnh giật mình đánh rơi bông hoa nham nhở còn vài cánh trên tay mình xuống, lúng túng nói:

- Anh đến rồi...

- Tặng em – Tần Phong giơ ra một con khỉ nhồi bông khá đáng yêu chỉ là gương mặt trông buồn cười vô cùng.

Hải Quỳnh thích thú cầm con khỉ bông dụi dụi vào mặt, rồi nhìn Tần Phong cười vui tươi hỏi:

- Sao lại tặng em con này.

- Vì nhìn mặt nó giống mặt em – Tần Phong cười hihi đáp.

Hải Quỳnh bị Tần Phong trêu chọc thì tức lắm, cô nắm con khỉ ra sức bóp bóp, tưởng tượng nó là Tần Phong mà thấy khoái chí vô cùng. Tần Phong nhìn cảnh đó cũng không khỏi bật cười haha.

- Chúng ta vào phòng học thôi – Tần Phong lắc đầu cười khổ nói.

Hải Quỳnh đành đi theo Tần phong vào phòng vi tính, hôm nay cô nhờ anh hướng dẫn một số thao tác mới trên vi tính. Cô tiếc rẻ nhìn xuống cánh hoa rơi dưới đất, chỉ còn một chút nữa cô sẽ biết đáp án vậy mà...

“Thường vô cớ tặng cho bà những thứ bà thích” -Đột nhiên trong lòng Hải Quỳnh xuất hiện câu này. Đúng là cô thích những con thú bông nhỏ mịn màng. Nghĩ đến đây, Hải Quỳnh thấy tim mình muốn nổ tung ra, liệu anh ấy có thích mình hay không?

Mọi lần Tần Phong đều đứng bên cạnh hướng dẫn Hải Quỳnh, nhưng hôm nay sau khi bị các bạn tác động, đầu óc Hải Quỳnh cứ mù mờ cả lên, cảm giác ngại ngùng khi cảm giác được mùi hương nam tính của anh sát bên mình. Hơi thở của anh phủ lên người cô khiến tim cô đập mạnh, chẳng mấy chốc gương mặt đỏ bừng bừng lên. Tại Hải Quỳnh ù lên chẳng ghe được Tần Phong nói gì, dù giọng nói của anh đều đều êm dịu.

Bàn tay Tần Phong đặt lên bàn tay đang nắm con chuột vi tính của Hải Quỳnh, anh vòng người bao quanh lấy cô, tay kia lướt trên bàn phím. Chỉ là động tác vô tình nhưng Hải Quỳnh lại nóng bừng cả người, dường

như trong người xuất hiện luồng máu nóng. Cô cố gắng kìm chế hơi thở của mình, để anh không phát hiện tim cô đập mạnh. Bàn tay to lớn ấm áp vẫn đặt trên tay cô, giọng nói đều đều. Hải Quỳnh lén lút ngước mắt nhìn Tần Phong.

Vẫn chỉ là nét mặt nhìn ngang đã thấy thu hút vô cùng. Hải Quỳnh bị thu hút đến nỗi quên mất điều tiết hơi thở.

Tần Phong đang giảng bài thì cảm thấy hơi thở dồn dập của Hải Quỳnh, anh nghiêng đầu nhìn cô, bất gặp ánh mắt long lanh mơ màng của Hải Quỳnh cũng ngậy người nhìn vào gương mặt đáng yêu đó.

Ở bên cạnh Hải Quỳnh giảng bài giúp cô, nhưng anh cảm nhận được mùi hương nhẹ vương trên tóc cô và hơi thở ấm áp của cô. Tim cũng bị xáo trộn, nhưng anh cố rủ bỏ, bởi vì anh chỉ ần được bên cạnh cô thế này cũng là điều hạnh phúc. Nhưng cuối cùng trái tim anh không còn kìm nén được trước ánh mắt đó, Tần Phong cúi đầu xuống hôn Hải Quỳnh.

Đó là một cảm giác rất kì lạ. Không phải chưa từng hôn nhau, không phải chưa từng hiểu cảm giác ngọt ngào của nụ hôn lần đó. Nhưng lần này rất khác, lần này họ hiểu rõ, nụ hôn này là dành cho người mình yêu thương. Đó là mật ngọt rót vào tim, là gió trên thiên đường, là nụ hoa e ấp nở vào buổi bình minh tươi ngát và đầy hương thơm.

Phòng vi tính không có ai, chỉ có hai người họ, xung quanh họ là khoảng lặng bình yên. Tần Phong tham lam giữ mãi nụ hôn kia, bờ môi vô tình chạm nhẹ vài trái tim của Hải Quỳnh khiến cô run lên, ngậy ngậy đón nhận từng đợt từng đợt sóng trào từ bờ môi của ai kia.

Tiếng cười nói bên ngoài đang tiến vào phòng mới khiến cho hai người sức tĩnh, đỏ mặt quay đi nơi khác. Sau đó Tần Phong ho nhẹ vài cái nói:

- Anh giảng tiếp.

Hải Quỳnh cũng ngậy người gật đầu, kỳ thực cô đã không còn cảm giác nghe nhìn nữa sau nụ hôn kia. Mà Tần Phong cũng không biết mình đang giảng cái gì. Cuối cùng hai người đành ra về, ngoài trời cơn mưa phùn vừa tạnh, để lại những dấu vệt nước đọng. Con đường từ trường về ký túc xá vô cùng ngắn, nhưng bước chân hai người lại chậm vô cùng cho nên mãi vẫn chưa tới. Cả hai im lặng đi song song nhau, không ai dám nhìn mặt ai.

Bàn tay bỏ không của Tần Phong khẽ nhúc nhích, muốn nắm lấy bàn tay của Hải Quỳnh đang đang đưa bên cạnh mình nhưng không dám. Ngón tay cứ nhúc nhích muốn chạm vào nhưng lại không đủ sức.

Chợt từ xa, một chiếc xe băng ngang qua họ, Tần Phong sợ vệt nước trước mặt bắn vào người Hải Quỳnh nên nắm tay cô kéo lùi lại phía sau vài bước. Cái nắm tay vô tình đó lại là cái nắm tay mãi không buông cho đến khi về đến ký túc xá mới quyến luyến rời nhau ra.

- Ngủ ngon – Tần Phong cười ngượng luyến tiếc buông tay Hải Quỳnh ra khàn giọng nói.

Cả hai đều ngượng ngùng không dám nhìn nhau. Búi ngùi chia tay, Hải Quỳnh cũng thụt lùi bước chân tạm biệt Tần Phong, anh vẫn nhìn theo hình ảnh cô.

Hải Quỳnh bị ánh mắt luyến tiếc không nở rời đó làm xao động, hai chân tự động chạy đến trước mặt Tần Phong, nhón chân hôn vào má anh một cái, sau đó quay người bỏ chạy thật nhanh. Lần đầu tiên trong đời cô chủ động, lần đầu tiên trong đời cô có hành động táo bạo như thế. Trái tim đập mạnh đến nỗi muốn thoát ra khỏi lồng ngực.

Còn Tần Phong bị ngậy người bất ngờ vì nụ hôn mà đứng chôn chân tại chỗ, muốn giữ cô lại mà ôm vào lòng thổ lộ tình cảm với cô, nhưng cô đã chạy mất rồi. Liệu nụ hôn này có phải là lời đáp cho tình yêu của anh không?

Tần Phong reo lên vui mừng, cảm thấy hương vị cuộc sống sao quá nổi nong nàn.

58. Chương 58

Hải Quỳnh vào phòng thấy các bạn đã ngủ hết, cô không mở đèn, nhẹ nhàng thay đồ rồi chui vào giường. Nhớ đến nụ hôn với Tần Phong mà đỏ bừng cả mặt, cảm giác hạnh phúc ngập trời. Là sự thật sao? Cô không phải đang nằm mơ. Nếu đây là giấc mơ, vậy cô không muốn tỉnh lại.

Hải Quỳnh không dám nhắm mắt lại, cô sợ khi nhắm mắt lại, thì những hồi ức ban nãy sẽ biến mất. Cả người lâng lâng với cảm xúc tuôn trào trong lòng. Trong lòng nhớ đến Tần Phong, muốn biết anh nghĩ gì, muốn nghe giọng nói của anh, muốn biết anh đang làm gì. Mọi cảm xúc như muốn bùng nổ trong lòng cô.

Tình yêu đầu là như thế sao? Cô cứ nghĩ cảm xúc với Khánh Vũ chính là tình yêu đầu. Nhưng bây giờ cô mới biết, hóa ra cảm xúc của lần đầu tiên yêu mãnh liệt hơn, hạnh phúc hơn và nồng nàn hơn. Cứ như mật ngọt của ong, hương thơm của hoa, hạnh phúc như vị kẹo mút.

Hải Quỳnh ngồi dậy rón rén sang giường Minh Trang đánh cắp điện thoại để nhắn tin cho Tần Phong, bởi vì nếu cứ để những cảm xúc trong lòng như vậy, chắc chắn cô sẽ thức trắng cả đêm. Hải Quỳnh chuyển chế độ im lặng để không đánh thức các bạn rồi mới bắt đầu nhắn tin cho Tần Phong.

- Anh về đến nhà chưa?

Cô nhắn một tin nhắn gửi cho Tần Phong, sau đó hồi hộp chờ đợi tin nhắn trả lời của anh. Khi Tần Phong nhắn tin lại, tim Hải Quỳnh đập mạnh vui sướng, vội vàng mở ra xem.

- Anh về đến nhà rồi, em đã đi ngủ chưa?

- Rồi, nhưng em không ngủ được.

- Anh cũng vậy. Vì anh nhớ em.

Hải Quỳnh như người trên mây khi nhìn thấy bốn chữ “ Vì anh nhớ em ”. Cô phải làm sao đây. Cô gần như ghệt thở vì tim ngừng đập. Đây có được xem là một lời thổ lộ hay không? Cô nên trả lời ra sao, chỉ biết rằng cảm xúc lúc này là vừa vui vừa xấu hổ.

Cô run rẩy nhắn lại.

- Em cũng vậy.

Tần Phong nhận được tin nhắn trả lời của cô thì tim thất lại, có nghĩa là cô cũng nhớ anh. Đó có phải là lời đáp lại nỗi lòng của anh hay không.

Vừa mới chia tay cô thôi mà anh đã thấy nhớ cô vô cùng, điên cuồng nghĩ đến cô, nhớ tới vị ngọt trên đôi môi cô đến không ngủ được.

Tần Phong bèn nhắn nút gọi điện cho Hải Quỳnh, bởi vì anh khát khao được nghe giọng nói của cô, nhưng khi nghe được giọng nói dịu dàng đáp lại của bên kia, Tần Phong mới biết mình tham lam không chỉ muốn được nghe giọng nói của cô, mà còn muốn được ôm lấy cô, hôn lên đôi môi hồng nhỏ xinh kia.

Thì ra cảm xúc yêu chân thật lại khiến cho con người có nhiều khao khát đến như vậy.

Sau đó, hai người không có dịp gặp nhau do bận rộn thi cử, nhưng tối nào Tần Phong cũng nhắn tin qua điện thoại của Minh Trang cho Hải Quỳnh.

- Điện thoại không có xài chùa nha – Minh Trang liếc Hải Quỳnh đang vui vẻ nhắn tin cho Tần Phong trêu.

- Cái gì mà xài chùa chứ. Cách hai ngày anh Tần Phong đều nạp tiền vào điện thoại của bà mà. Xài mấy tháng cũng chưa hết nữa là – Hải Quỳnh bèn cãi.

- Cái đó là tiền điện thoại, còn tiền điện nữa chi – Minh Trang nhướn mày nói.

- Nhỏ mọn, tiền điện có chút xíu mà cũng tính. Tại tao lỡ nói với ba và anh Hiếu Huy rằng không cần xài điện thoại, nếu không tao đã đi mua rồi – Hải Quỳnh bấu môi lườm bạn nói.

- Sao không tính, tiền hao mòn điện thoại nữa đó nha, xài nhiều mau cũ thì sao – Minh Trang bèn cười gian phân tích.

- Vậy thôi, sau này tao không mượn của mày nữa, Hồng, cho tao mượn điện thoại của mày đi – Hải Quỳnh hất mặt nhìn mình Trang nói – Lát tao đi mua thẻ nạp tiền trả mày .

- Được đó, cứ xài thoải mái – Phương Hồng cười ha ha đáp.

- Ấy da, Hải Quỳnh yêu dấu, bạn cứ việc mượn đi, xài đi cho cũ đi, mua lại cái mới ỉnh là được. Mình đang thích một kiểu mới ra mà tiếc tiền chưa mua – Minh Trang trèo lên giường ôm lấy Hải Quỳnh cười hì hì bảo.

- Đồ tham lam – Lê Phương và Phương Hồng đồng thanh lên tiếng.

- Dám nói tao tham lam, hai đứa bây chết chắc – Minh trang nói xong, bèn xông lên giường Phương Hồng và Lê Phương đang ngồi thọc loét từng đứa, Ngọc Yến cũng chạy đến phụ họa, tiếng cười tiếng hét vang vọng cả ký túc xá.

Cuối cùng buổi chiều cũng thi xong, cả nhóm rủ nhau đi xem phim xả stress, Hải Quỳnh bèn mua lại đĩa phim cho Tần Phong xem. Đã lâu rồi hai người không gặp nhau, nên cô định mượn cơ này để đến tìm anh.

Xuống khỏi taxi đã thấy mưa bắt đầu rơi, cô vội chạy nhanh vào bên trong. Khi cô bấm chuông nhà anh, người ra mở cửa là một cô gái rất xinh đẹp, nét mặt hiền lành, bận chiếc áo ngủ đứng trước mặt cô.

Hải Quỳnh nhận ra cô gái này là cô gái đã cùng Tần Phong đi vào khách sạn lần trước. Một cảm giác tan vỡ đau lòng đến chảy máu trong tim Hải Quỳnh.

- Có chuyện gì sao? – Thấy Hải Quỳnh đứng ngây người nhìn mình cô gái bèn lên tiếng hỏi:

Giọng của cô gái này nhẹ và thanh vô cùng, cô ấy lại rất xinh đẹp, con trai thấy cô ấy nhất định sẽ bị thu hút. Hải Quỳnh nghe hỏi thì giật mình lúng túng ngắc đầu định đáp thì thấy Tần Phong đang bước ra. Hải Quỳnh nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Tần Phong như thể hơi bất ngờ trước sự xuất hiện của cô thì cảm thấy như ai đang đâm mạnh vào tim.

Vẫn biết anh là người đào hoa, vẫn biết anh từng cặp kè với nhiều cô gái. Cô cũng từng chứng kiến anh tay trong tay với Nguyên thu và cô gái trước mặt. Nhưng sao trong lòng vẫn cứ thấy đau đớn nhức nhối như vậy.

- Em chỉ muốn đến đưa cho anh cái này thôi – Hải Quỳnh lấp bắp nói rồi đưa cái đĩa lên cao cho Tần Phong thấy – Chị cầm lấy giúp em. Em về đây

Hải Quỳnh nhét vào tay cô gái, lúc này đang quay đầu nhìn Tần Phong rồi nhìn lại Hải Quỳnh dò xét. Hải Quỳnh đưa xong thì quay đầu bỏ chạy, cũng may lúc đó thang máy cũng vừa mở cửa , cô vội chạy vào đóng cửa lại, nước mắt đã đọng đầy khóe mi.

Cô không ngờ mọi chuyện lại như vậy, nếu cô biết trước, cô sẽ không đến. Nếu như cô không vì quá nhớ anh, mong được gặp anh sẽ không bất chấp trời đã tối mà chạy đến tìm anh. Để rồi nhận lấy một sự thật đau đớn đến thế.

Hóa ra trong lòng anh, cô cũng như những cô gái khác, chỉ là thú vui cho anh chơi đùa nói chuyện yêu đương. Hóa ra chỉ mình cô yêu thật lòng mà thôi.

Cửa thang máy mở, Hải Quỳnh chạy ra bên ngoài, trời đã mưa lớn từ lúc nào. Nhưng cô mặc kệ, giờ phút này cái lạnh của mưa gió làm sao bằng cái lạnh đau đớn của tâm hồn. Giờ phút này mưa có to thế nào cũng không xóa được những giọt nước mắt thương tổn trong lòng cô.

Vì sao tình yêu đầu tiên mà cô cứ nghĩ là hạnh phúc và ngọt ngào lại nhận lấy một kết cuộc như thế.

Chân dậm lên những hạt mưa, người thấm mưa lạnh toát, người Hải Quỳnh run lên, nhưng không phải vì lạnh mà vì đau đớn.

Một bàn tay to lớn ướt nước mưa nắm lấy tay cô, một giây đầu lạnh lẽo nhưng ngay sau đó là cả một vùng trời ấm áp kéo giữ bước chân cô đứng lại. Một cây dù đưa đến che cho cô khỏi những hạt mưa lạnh lẽo kia. Bàn tay siết chặt tay cô hơn nữa, tạo ra cảm giác ấm áp vô cùng.

Hải Quỳnh quay đầu nhìn lại, Tần Phong đang nhìn cô dịu dàng nở nụ cười mắng yêu:

- Đồ ngốc, anh yêu em.

Nước mắt Hải Quỳnh lại rơi ra , cô nhìn Tần Phong với vẻ tuyệt vọng, sao giờ phút này, anh còn nói với cô lời này. Cô muốn rút tay về nhưng Tần Phong đã siết chặt hơn. Sau đó kéo cô vào trong lòng mình.

Nhưng Hải Quỳnh vùng vẫy thoát ra khỏi lòng ngực anh muốn bỏ chạy. Tần Phong lần nữa giữ tay cô lại nói:

- Đồ ngốc! Người đó là chị gái anh.

Hải Quỳnh như người trong cơn mê tỉnh lại, cô ngơ ngác nhìn Tần Phong như không tin vào tai mình, cô giương đôi mắt đã đỏ hoe nhìn Tần phong. Tần Phong khẽ cười giương dù che cho cô, cả người anh cũng bị ướt hết, sau đó lặp lại lần nữa:

- Ngốc à, anh yêu em.

Hải Quỳnh òa khóc nức nở lao vào lòng Tần Phong . Tần Phong nhẹ nhàng ôm chặt lấy cô, lặp lại lần nữa.

- Anh yêu em.

Dưới màn mưa, có hai trái tim cùng hòa chung nhịp đập, họ đã trao cho nhau một nụ hôn ngọt ngào. Đó là nụ hôn chính thức sau giây phút bày tỏ của hai trái tim. Nụ hôn đầu tiên đánh dấu một tình yêu đẹp.

Sau đó là những ngày tháng hạnh phúc vui vẻ. Hải Quỳnh cũng thường xuyên đụng mặt Khánh Vũ, nhưng cô đều tránh mặt. Chớp mắt là đã tới ngày lễ tết, Hải Quỳnh đành chia tay với Tần Phong để theo các bạn về nhà.

- Cầm lấy – Tần Phong đưa cho Hải Quỳnh một chiếc hộp nhỏ.

- Cái gì vậy? – Hải Quỳnh nhìn cái hộp trong tay Tần Phong dò hỏi.

- Điện thoại. Để anh có thể liên lạc với em, ở nhà em không có Minh Trang để em mượn điện thoại đâu.

- Không cần đâu. Về nhà là em đi mua ngay – Hải Quỳnh từ chối, cô không muốn nhận món quà quá đắt tiền từ Tần Phong.

- Cầm đi. Vì cái này với cái của anh giống nhau. Anh đã lưu số điện thoại của anh vào đó – Tần Phong cười nói nhét chiếc hộp vào tay Hải Quỳnh.

Có nghĩa là điện thoại của anh và của cô là điện thoại đôi. Hải Quỳnh đành ngoan ngoãn nhận lấy. Tần Phong kéo cô vào lòng anh chẳng muốn cô đi chút nào, sau đó Tần Phong cúi đầu hôn lên môi Hải Quỳnh như muốn luyến tiếc cho quãng thời gian sắp xa nhau kia. Hai người chỉ mới bắt đầu đến với nhau lại phải chia xa rồi.

- Ừm..ừm...- Tiếng Minh Trang tăng hăng vang lên sau lưng họ – Đề nghị anh chị về nhà đóng cửa dạy nhau, không được làm ô nhiễm đầu óc trẻ thơ như thế.

Tiếng của mọi người cười khúc khích vang lên tiếp theo sau đó khiến hai người xấu hổ buông nhau ra. Hải Quỳnh đỏ cả mặt, còn Tần Phong thì cười nói:

- Cho anh gửi Hải Quỳnh, chăm sóc cô ấy trên đường về giúp anh.

- Cha mẹ ơi, ganh tỵ quá đi mất – Lê Phương cười trêu về ngưỡng mộ.

- Đường về có một tiếng đồng hồ mà anh làm cứ như cả dải ngân hà vậy. Yên tâm đi, Hải Quỳnh không bị ai bắt đi đâu – Phương Hồng cười nói.

- Mà xí...cho em hỏi, Hải Quỳnh là của nhà anh hồi nào vậy , sao nói như Hải Quỳnh là của anh thế – Minh Trang chen vào trêu.

- Con nhỏ này, cứ trêu mãi – Hải Quỳnh dậm chân xấu hổ mắng.

Cả bọn cười phá ra vui vẻ. Cuối cùng cũng lên đường về nhà bình an.

Sau đó Hải Quỳnh mua một cái sim lắp vào điện thoại rồi háo hức gọi cho Tần Phong. Cô vừa gọi Tần Phong liền bắt máy ngay.

- Hải Quỳnh! – Anh gọi ngay tên cô.
- Sao anh biết là em, em mới mua sim này mà – Hải Quỳnh chớp chớp mắt nghi hoặc hỏi.
- Ngốc! Số này chỉ có mình em biết thôi – Tần Phong mắng yêu đáp.

Thì ra là vậy. Hải Quỳnh cảm thấy vô cùng sướng khi nghe Tần Phong nói thế. Con gái không có sở thích độc chiếm như con trai nhưng mà có một thứ chỉ thuộc về họ thôi chính là niềm hạnh phúc vĩnh viễn. Số điện thoại này thuộc về mình cô mà thôi.

Mồng 1 tết mọi người đông vui cùng nhau đi chúc tết người thân, mồng hai tết đi chúc tết bạn bè thầy cô. Nhưng mồng ba tết lại là ngày vô cùng đặc biệt đối với những đôi yêu nhau. Ngày lễ tình nhân.

Đó là ngày lễ đầu tiên của họ. Nhưng mà Tần Phong lại không ở bên cạnh cô, Hải Quỳnh nhìn tờ lịch đã được đánh dấu mà thở dài. Chỉ có con gái là háo hức mong đợi và nhớ kỹ còn trai thường không nhớ những ngày lễ như thế này, lần trước giáng sinh hai người họ đều bận thi, chẳng thể đi cùng nhau, nhưng sau đó có dẫn cô đi chơi bù. Hôm nay lại là ngày tết, có lẽ Tần Phong sẽ không nhớ ngày này.

Quả nhiên Hải Quỳnh chờ đợi cả ngày vẫn không thấy Tần Phong gọi điện nói tới. Cô cũng không thể mặt dày mà gọi điện nhắc anh, đành buồn bã ngồi nhà xem ti vi.

- Haha....hôm nay là ngày lễ tình nhân mà anh lại ở nhà à. Không nhanh lên là ế vợ cho xem – Tiếng Minh Trang vang lên từ bên ngoài.
 - Không biết à, anh ở vậy cho con gái nó thêm.– Hiểu Huy cũng ghê gớm đáp trả
 - Haiz! Anh trai của tụi em tự tin thấy sợ.
 - Mấy đứa định đi đâu? – Hiểu Huy lên tiếng hỏi khi thấy bốn cô nàng lọt tọt vào nhà.
 - Đi chơi lễ tình nhân chứ đi đâu anh – Lê Phương cười đáp.
 - Người ta có bồ mới đi chơi, còn mấy đứa chẳng ai thêm như mấy em có ai mà đi chơi cùng – Hiểu Huy cũng đáp trả lại.
 - Tụi em là bồ của nhau. Tụi em là hội less mà anh không biết sao – Ngọc yến ôm Lê Phương hun một cái cười đáp.
 - Xi....- Hiểu Huy lắc đầu chịu thua mấy đứa không sợ trời không sợ đất này, dám ỉnh là less luôn, rồi dặn dò – Đi sớm về sớm.
 - Dạ....hìhì...tụi em biết rồi – cả bọn ngoan ngoãn gật đầu.
 - Tụi bây định đi đâu vậy – Hải Quỳnh cũng bước ra tò mò hỏi.
 - Vào trong rồi nói chuyện – Cả bọn kéo Hải Quỳnh trở ngược lại phòng cô.
 - Mau thay đồ đi, chọn bộ nào đẹp ấy – Lê Phương giục.
- Hải Quỳnh bị mấy đứa bạn chọn quần áo thay đồ rồi kéo ra ngoài. Đưa Hải Quỳnh đến con đường bên khu phố, giờ này mọi người đều đóng cửa yên ắng trong nhà hết rồi.

- Được rồi, đi đi...- Ngọc Yến cười khúc khích đẩy Hải Quỳnh về phía trước.
- Chúc vui vẻ nha – Lê Phương cười gian nói.

- Đi tới sáng cũng được, tụi tui nói là hôm nay đến nhà Phương Hồng ngủ rồi – Minh trang cười gian nói.

Nhưng Hải Quỳnh ngờ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra thì thấy mấy đứa bạn đã nhanh chóng rút lui. Hải Quỳnh nhìn theo bóng mấy đứa bạn ngạc nhiên vô cùng. Đang định đuổi theo thì một bàn tay từ phía sau bước đến nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô.

Cái cảm giác ấm áp này vô cùng quen thuộc, tim Hải Quỳnh run nhẹ, cô từ từ quay đầu lại. Gương mặt người đó hiện ra từ từ trong bóng đêm, như thể đem bóng đêm vùi lấp lại sau lưng, phát ra ánh sáng rạng

rõ. Nụ cười của người ấy rạng rỡ như ánh mặt trời sớm mai khiến cho Hải Quỳnh hạnh phúc đến vô vàn. Ánh mắt dịu dàng đến nỗi như áng mây nhẹ trôi trên trời.

Đã bao nhiêu ngày không gặp, biết bao nỗi nhớ, biết bao sự mong chờ. Không đợi người ấy lên tiếng, Hải Quỳnh hai mắt long lanh xúc động nhào đến ôm chầm lấy Tần Phong. Tần Phong giang đôi tay rộng rãi và vững chắc của mình ôm lấy Hải Quỳnh. Đã biết bao nhiêu ngày anh mong nhớ, rất muốn chạy đến gặp cô, nhưng lại sợ bản thân gặp rồi lại không muốn rời đi.

Tần Phong ôm Hải Quỳnh trong vòng tay, siết thật chặt để giải toả nỗi nhớ nhung trong lòng. Nhưng anh phát hiện nỗi nhớ nhung này như sóng trào, không lúc nào ngừng. Cuối cùng cuối đầu hôn lên đôi mắt đã đỏ hoe kia, rồi lần tìm bờ môi ngọt ngào. Hai đôi môi gặp nhau quện chặt, đem bao nỗi nhớ nhung trút vào từng nụ hôn.

Đến khi Hải Quỳnh gần như không thở nổi thì Tần Phong mới luyến tiếc buông cô ra, nhưng anh vẫn tham lam hôn nhẹ bờ môi cô không muốn rời, sau đó đến khắp gương mặt cô. Hải Quỳnh sau đó đỏ bừng cả mặt tựa vào lòng Tần Phong, cảm nhận từng hơi ấm và nhịp đập của anh.

- Sao anh lại đến đây?

- Ngốc, vì anh nhớ em – Tần Phong vuốt nhẹ mái tóc Hải Quỳnh đáp.

- Em cũng rất nhớ anh – Hải Quỳnh lí nhí thú nhận.

- Ủ...- Tần Phong khẽ đáp rồi siết chặt vòng tay ôm Hải Quỳnh vào lòng.

Sau đó có tiếng tin nhắn của Tần Phong vang lên, Tần Phong luyến tiếc buông Hải Quỳnh ra mở tin nhắn xem, là tin nhắn của Minh Trang.

“Anh Tần Phong! Hải Quỳnh của em ngây thơ lắm. không hiểu chuyện đâu. Bây giờ vẫn còn nghĩ con trai con gái ôm nhau ngủ trên giường là sinh em bé rồi. Anh phải chủ động tấn công một chút nha”

Tần Phong đọc tin nhắn xong khẽ thờ dài cười.

- Minh Trang nhắn gì vậy – Hải Quỳnh nhìn Tần Phong cười e ngại hỏi, cô biết mấy đứa bạn cô không dễ dàng gì để cho hai người đi riêng như vậy.

- Không có gì . Chúng ta đi thôi – Tần Phong tắt điện thoại bỏ vào túi rồi nắm tay Hải Quỳnh kéo đi.

- Chúng ta đi đâu? – Hải Quỳnh ngơ ngác hỏi.

- Hôm nay là lễ tình nhân đầu tiên của chúng ta mà, tất nhiên là làm chuyện mà tình nhân phải làm rồi – Tần Phong khẽ cười đáp.

Hải Quỳnh khẽ cười vui sướng, hoá ra Tần Phong cũng để ý đến ngày này, vì vậy anh lặn lội đến đây để cùng cô đón lễ tình nhân ngọt ngào.

- Hai bạn mua đồ tình nhân đi – Rất nhiều gian hàng bán đồ dành cho tình nhân mời hai người mua.

Hai người chọn mua áo tình nhân, sau đó đi ngang qua một cái quầy bán trang sức. Trang sức ở đó rất đẹp, Hải Quỳnh nhìn vào thấy rất thích.

- Mua đi hai em, ở đây có rất nhiều loại nhẫn đẹp.

Hải Quỳnh liếc nhìn Tần Phong, anh cũng nhìn cô cười rồi chăm chú lựa. Cả hai cuối cùng cũng lựa được một cặp nhẫn ưng ý . Nhưng sau đó, sắc mặt Hải Quỳnh không được tốt.

- Sao vậy, không thích à? – Tần Phong nhìn Hải Quỳnh hỏi.

Cô lắc đầu, thờ dài nói:

- Ba và anh Hiếu Huy không cho em quen bạn trai khi đang học đâu. Cái này là bí mật đó. Nếu đeo nhẫn, họ sẽ chú ý.

Tần Phong nghe Hải Quỳnh nói xong thì trầm mặt xuống sau đó lựa một sợi dây chuyền nhỏ nhắn đeo lên cổ hải Quỳnh rồi nói:

- Vậy về nhà em cứ đeo chiếc nhẫn vào sợi dây chuyền này, sẽ không ai phát hiện đâu, nó sẽ như là cái mặt dây chuyền thôi.

Ánh mắt Hải Quỳnh vụt sáng, cô vui vẻ gật đầu. hạnh phúc nắm lấy tay Tần Phong, hai chiếc nhẫn sát vào nhau kết chặt một mối tình yêu đẹp.

Họ trải qua một lễ tình nhân rất đẹp, hạnh phúc ngọt ngào cùng những nụ hôn say đắm. Dù vậy, Tần Phong vẫn đưa Hải Quỳnh về nhà đúng giờ giới nghiêm của nhà cô. Anh ở lại một khách sạn gần đó, để có thể ngày ngày gặp cô cho đến khi hai người trở về trường.

59. Chương 59

Trò chơi.

Hải Quỳnh ở nhà đang lên mạng tìm việc làm thì nhận được điện thoại của chị Nga. Cô hơi thắc mắc, nhưng cứ nghĩ chỗ chị em nên chị ấy hỏi thăm cô một chút vì sao nghỉ việc để thỏa mãn tính bà tám của các chị mà thôi, cho nên Hải Quỳnh liền bắt máy:

- A lô! Chị gọi em có việc gì không chị?

- Ủhm, có chút việc. Về việc em nộp đơn xin nghỉ ấy mà. Công ty yêu cầu em phải thực hiện thao đúng hợp đồng nếu không thì phải đền bù hợp đồng – Chị Nga lưỡng lự rồi nói.

- Sao lại như vậy ạ, em là nhân viên thử việc, chứ đâu phải nhân viên chính thức đâu ạ, sao lại có chuyện bồi thường hợp đồng ở đây – Hải Quỳnh ngạc nhiên tột độ vội hỏi.

- Về vấn đề này em phải trực tiếp tổng giám đốc thôi, là do anh ta đề xuất việc này – Chị Nga giải thích thêm.....

Hải Quỳnh sau khi cúp máy, siết chặt điện thoại lại, rõ ràng anh ta cố ý gây khó dễ cho cô mà, trong hợp đồng cô ký, rõ ràng đâu có nói đến chuyện bồi thường hợp đồng sau khi nghỉ việc đâu. Hải Quỳnh vội vàng mở hợp đồng ra xem lại cho thật rõ, quả nhiên không hề có chuyện đó, cô tức giận vội thay đồ rồi lao đến công ty, xông thẳng vào phòng tổng giám đốc chất vấn.

Cô đập cái bản hợp đồng thử việc lên trên mặt bàn rồi nhí Tần Phong nghiêm giọng nói:

- Anh nói đi, chuyện bồi thường hợp đồng này là sao. Rõ ràng trong đây có nói, trong thời gian thử việc, nếu thấy áp lực công việc quá căng thẳng, tôi có thể nộp đơn xin nghỉ việc mà không cần đền bù gì hết mà.

Tần Phong đang nghe điện thoại, hai chân mày chau lại nhìn Hải Quỳnh đang như ngọn lửa rực cháy. Anh vội nói:

- Cứ vậy đi, có gì nói chuyện sau.

Xong rồi anh từ từ đặt điện thoại xuống ngẩng mặt nhìn Hải Quỳnh đang xấu hổ khi nhận ra anh đang bận nói điện thoại mà mình lại la lối um sùm lên như thế, thật mất mặt. Cô ấp úng nói:

- Xin lỗi, tôi không biết anh đang

- Không sao....- Tần Phong vừa nói vừa với tay lấy bản hợp đồng mà Hải Quỳnh đặt trên bàn xoay lại rồi chăm chú đọc.

Hải Quỳnh không đợi Tần Phong đọc mà đưa tay chỉ thẳng vào mục thứ 5 trên hợp đồng nói rõ có thể nghỉ việc bất cứ lúc nào nếu cảm thấy công việc không phù hợp.

Tần Phong nhìn xong mục đó thì nhếch môi cười , sau đó chỉ tay đến mục thứ 7 mỉm cười nói:

- Việc tuyển dụng bạn làm nhân viên chính thức do công ty quyết định. Ra thông báo cho toàn thể công ty biết, nếu muốn từ chối, thì phải từ chối trong vòng 24 tiếng để công ty có sự sắp xếp khác. Nếu có sự chậm trễ toàn bộ trách nhiệm thuộc về bạn, công ty có quyền yêu cầu bồi thường hợp đồng.

Tần Phong đảo mắt nhìn gương mặt ngơ ngác của Hải Quỳnh, cô đúng là có đọc qua mục này nhưng không để ý lắm. Anh nhếch môi cười rồi nói tiếp:

- Thông báo tuyển em làm nhân viên chính thức đã ra từ năm hôm trước, nghĩa là em đã trở thành nhân viên chính thức được ba hôm rồi. Hôm kia em mới xin nghỉ việc, cho nên đã quy phạm hợp đồng.

Hải Quỳnh há hốc miệng kinh ngạc, cô không ngờ trên đời lại có cái hợp đồng biến thái đến thế, càng tức hơn nữa khi mình không chịu đọc kỹ hợp đồng. Lúc đó cứ nghĩ đây là một công ty lớn, tin tưởng hợp đồng chung như mọi người nên chỉ đọc sơ qua rồi ký tên, bởi vì dù sao cũng chỉ là thử việc mà thôi. Cô tức giận, cô cố cãi lí:

- Nếu như hôm kia tôi đã trở thành nhân viên chính thức rồi thì tại sao tôi không biết, còn nữa, tại sao khi tôi xin nghỉ việc, trưởng phòng không đá động gì hết mà chấp nhận cho tôi nghỉ việc chứ.

- À về chuyện này, anh có thể giải thích. Mấy ngày nay trưởng phòng đi công tác, hôm ông ta vừa về lại là hôm em xin nghỉ việc, nên ông ta không biết em. Còn thắc mắc gì nữa không?

Còn, tất nhiên Hải Quỳnh còn cả tá điều thắc mắc, nhất là chuyện tại sao mấy chị vốn tính bà tám lại không nói gì với cô một lời, nhưng người ta có lí còn mình thì thua rồi, có nói gì thêm cũng vậy thôi. Hải Quỳnh bắt lực nén giận lại chấp nhận sự thật này.

- Sao đây. Bây giờ em muốn bồi thường hay là tiếp tục làm – Tần Phong đắc ý nhìn sắc mặt tức đến nghẹn lời của Hải Quỳnh thì khích tiếp.

- Làm, tôi sẽ làm tiếp, nhưng bây giờ tôi sẽ nộp đơn xin nghỉ việc. Theo đúng điều lệ lao động thì 45 ngày sau tôi có thể nghỉ việc được rồi chứ – Hải Quỳnh trừng mắt nói.

- Tất nhiên, nhưng trước đó hy vọng em hoàn tất mọi công việc – Tần Phong cười cười không nhìn Hải Quỳnh tay thu lại bản hợp đồng – Vậy tôi thu lại bản hợp đồng này vậy, 45 ngày sau em có thể nghỉ việc.

- Vậy không còn chuyện gì nữa tôi đi đây – Hải Quỳnh mím môi nhìn Tần Phong, hai mắt bắt đầu long lanh chực khóc. Về mặt đây giận dữ đáng yêu như đang làm nũng với anh, khiến Tần Phong thấy ngọt ngào trong lòng, nhưng anh vẫn cố gắng giữ gương mặt bình thản cho tới khi Hải Quỳnh bỏ đi ra ngoài.

Nhìn theo cái dáng yêu kiều bỏ đi kia, Tần Phong phì cười, ngã người vào thành ghế, đưa tay lật lật từng trang hợp đồng rồi lắc đầu. Cô ngốc này vẫn ngốc như vậy. Làm gì có cái hợp đồng nào có mấy điều khoản biến thái như vậy chứ. Nếu cô chịu nhìn kỹ thì sẽ thấy bản hợp đồng này không hề có chữ ký của mình.

Tần Phong búng tay vào bản hợp đồng một cái rồi nhấc điện thoại gọi cho Minh Trang bảo:

- Con cờ của em cũng hữu dụng thật.

Minh Trang nghe Tần Phong nói vậy thì gác máy khẽ mỉm cười đắc ý, bàn tay gõ gõ nhịp xuống bàn. Tiếp theo nên làm sao đây.

Khánh Vũ hẹn Hải Quỳnh cùng đi ăn tối ở một tiệm ăn cũng khá nổi tiếng vì có nhiều món ngon. Anh đến đón cô, không ngờ Hải Quỳnh bị giao cho rất nhiều việc, làm mãi mới xong, cô vừa làm vừa nguyên rửa cái tên Tần Phong đáng ghét, dồn hết tất cả mọi việc bắt cô làm. Trong khi mấy chị kia nhón nhở ngồi tám rồi ung dung ra về, cô phải ngồi lại làm với cái bụng xẹp.

- Khánh Vũ! Xin lỗi nha, bắt anh chờ lâu, em sắp xong rồi, một chút nữa thôi – Hải Quỳnh áy náy vì bắt Khánh Vũ chờ đợi nên cô nhắn tin cho anh.

Khánh Vũ đứng chờ bên ngoài rất lâu, nhưng vẫn kiên nhẫn đợi, đọc tin nhắn Hải Quỳnh xong bàn nhắn lại:

- Không sao, cứ từ từ mà làm. Em có đói bụng không? Anh mua chút gì cho em ăn.

Độc tin nhắn của Khánh Vũ, Hải Quỳnh xúc động trước sự quan tâm của Khánh Vũ giành ình. Tình cảm anh dành cho cô lúc nào cũng vậy, nhẹ nhàng vô cùng. Quan tâm từng li từng tí đến cô như anh Hiếu Huy. Nhưng chính vì vậy, cô luôn cảm giác anh như là người anh trai hơn là bạn trai.

Điều đáng tiếc nhất là tình cảm chân thành như vậy lại không được con tim cô đáp lại. Đôi khi Hải Quỳnh ngẫm nghĩ có lẽ cô đã yêu Khánh Vũ trước khi mất trí nhớ. Có lẽ một lúc nào đó, trong trái tim cô sẽ xuất hiện cảm xúc dành cho anh.

Điều bây giờ mà cô cần làm là gạt bỏ con người kia ra khỏi trái tim mình, và từ từ đón nhận Khánh Vũ. Đó mới là điều cô cần làm lúc này.

Nghĩ vậy cô hăng hái nhấn lại một tin ngọt ngào cho Khánh Vũ:

- Em muốn ăn cùng anh.

Sau đó bắt đầu làm nốt công việc còn lại. Cuối cùng công việc cũng làm xong, Hải Quỳnh vội chạy thật nhanh đến thang máy bấm nút. Vừa bước vào thang máy, thang máy chưa kịp đóng cửa thì cửa lại lần nữa mở ra, có người bước vào.

Bốn mắt chạm nhau một cái rồi nhanh chóng thờ ơ quay đi. Không ai nhìn ai. Không khí bắt đầu trở nên ngột ngạt lạ thường khi thang máy bắt đầu chuyển động. Tần phong đứng trước hải Quỳnh, quay lưng lại phía cô, không hề có bất cứ hành động nào cả. Điều này làm Hải Quỳnh thắc mắc vô cùng.

Đáng lí ra khi biết cô gạt mình, anh phải hận cô, căm ghét cô mới đúng chứ. Phải tỏ thái độ giận dữ, xỉ vả cô. Giống như việc cô bị bắt ở lại công ty làm việc, cô đã nghĩ là anh cố ý làm vậy để trả thù cô, nhất là khi cô bị bắt làm cả đồng công việc như thế. Vậy thì tại sao gặp mặt, anh ta lại bình thản xem cô như không khí thế này.

Hải Quỳnh đem sự thắc mắc đó mà liếc trộm Tần Phong, không ngờ bị anh bắt gặp, bởi cánh cửa thang máy quá bóng loáng, phản ánh cái nhìn của cô. Tần Phong giương mắt lạnh nhạt hỏi:

- Có chuyện gì?

Hải Quỳnh bị bắt gặp nhìn trộm người ta thì xấu hổ nuốt nước bọt lắp liếm nói:

- Sao hôm nay anh lại đi thang máy này.

Công ty cô là một công ty lớn nên có thang máy vip dành cho các vị lãnh đạo cao cấp, thang máy đó chạy rất nhanh, còn thang máy của nhân viên bình thường như cô phải chờ đợi rất lâu.

- Thích – Tần phong đáp cộc lốc.

Hải Quỳnh sụ mặt vì tức, ném cho Tần Phong cái nhìn hậm hực không ngờ lại bị bắt gặp lần thứ hai.

Nhưng lần này Tần Phong quay mặt lại hỏi:

- Công ty này của ai?

Hải Quỳnh đỏ mặt hời hợt, sao tự nhiên anh ta lại hỏi cô như vậy chứ.

- Của anh – Hải Quỳnh lí nhí đáp.

- Vậy tôi thích đi ở đâu là quyền của tôi.

Hải Quỳnh sém chút sắc nước miếng vì tức trước câu trả lời của Tần Phong. Phải rồi công ty của anh, anh cứ đi thang máy suốt đời, cô làm bầm nguyên rửa. Sau đó mặt kệ anh bước thẳng ra cửa khi thang máy dừng lại. Không ngờ vì bước vội lần nữa té cái oạch vì đôi giày cao gót của mình. Cô thấy đau đến thấu xương nước mắt chực trào rơi ra. Cô cảm thấy xấu hổ và mất mặt vô cùng.

Tức nhất là Tần Phong đứng lại nhìn cô nhếch môi cười giễu rồi bỏ đi, không thèm giúp cô đứng dậy. Hải Quỳnh đành hậm hực tự mình đứng dậy cố gắng lết đến chỗ Khánh Vũ mếu máo muốn khóc.

- Em sao vậy – Khánh vũ vội chạy đến đỡ cô khi thấy cô bước đi cà nhắc đến.

- Không sao, em vấp ngã ấy mà – Hải Quỳnh mếu máo đáp – Chúng ta đi thôi, em đói bụng lắm rồi.

Khánh Vũ bèn dìu cô lên xe, rồi chở cô đến quán ăn mà họ đã hẹn nhau. Một góc nào đó có một chiếc xe hơi màu đen đậu nhìn theo sự chuyển động của họ khẽ nhúm mày.

Khi Hải Quỳnh và Khánh Vũ đang chuẩn bị ăn món đầu tiên thì có một đôi nam nữ đi đến bàn của họ.

- Xin chào, trùng hợp quá...hai người cũng đi ăn ở chỗ này à – Người con gái vừa bước vào thì cười nói ngay.

Hải Quỳnh và Khánh Vũ cùng ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Minh Trang và Tần Phong đang đứng trước mặt. Tần Phong cho hai tay vào túi khoan thai bình thản giống như sự chạm mặt tình cờ này không có liên quan gì đến anh.

- Hai người cũng đi ăn à – Khánh Vũ liếc mắt lườm Tần Phong một cái rồi quay sang Minh Trang cười hỏi.

- Hihi....Tần Phong hứa là dẫn em đi ăn một bữa đại tiệc, thật là may mắn khi gặp được hai người , có người ăn phụ em bữa đại tiệc này rồi. Hôm nay em nhất định phải móc hết hầu bao của anh Tần Phong ra mới được – Minh Trang nói rồi kéo ghế ngồi xuống không để cho Hải Quỳnh và Khánh Vũ có cơ hội từ chối.

Tần Phong thấy vậy cũng kéo ghế ngồi xuống mỉm cười nói:

- Cứ thoải mái .

Khánh Vũ và hải Quỳnh đưa mắt nhìn nhau dò ý, cuối cùng đành chấp nhận để hai người kia xen vào.

Khánh Vũ lịch sự gọi người lấy thêm bát đĩa cho Minh Trang và tần phong.

Minh Trang bỏ mặc hai tên con trai đấu mắt với nhau quay sang Hải Quỳnh cười nói:

- Hải Quỳnh, bà còn nhớ lúc trước tụi mình thường dụ dỗ Tần phong dẫn đi ăn hết sạch tiền của anh ấy không? Hôm nay, tui với bà cứ như trước đây, móc sạch túi Tần Phong mới được.

Hải Quỳnh hơi bối rối, vốn dĩ cô bị mất trí nhớ, làm sao biết được trong quá khứ họ từng thế nào với nhau chứ. Nhưng nghe Minh trang nói vậy trước mặt Tần Phong cô cũng không tiện chối nên bèn gật đầu đáp bừa:

- Ủ, nhớ chứ.

Tần phong nghe vậy quay mặt đi khẽ nhếch môi cười. Người ta nói đúng, nói dối một lần sẽ có lần thứ hai, lần thứ hai là để che dấu cho lời nói dối thứ nhất, sau đó sẽ có lời nói dối thứ ba thứ tư....Hải Quỳnh, anh xem kè nhgo16c nhếch như em nói dối được mấy lần đây.

Thực tế, năm xưa mỗi khi đi ăn cùng nhau, Hải Quỳnh sợ bốn con khủng long bạo chúa ăn như hạn kia sẽ gọi toàn món đắt tiền bắt Tần Phong trả nên lúc nào cũng:

- Tần Phong, cho em mượn ví của anh đi.

Tần Phong không nghi ngờ gì cả, đưa tay rút ví tiền đưa cho Hải Quỳnh. Hải Quỳnh nắm chặt ví tiền trong tay bỏ vào giỏ cẩn thận rồi nói:

- Túi tiền của Tần Phong nằm trong cửa tui rồi, mấy bà cứ việc kêu món thoải mái đi, ăn xong rồi rửa chén trừ nợ.

Tất nhiên bốn người kia nào chịu thua như thế bèn lên tiếng phản đối cùng khích bác:

- Anh Tần Phong xem xem, chưa gì hải Quỳnh đã đòi quán lí anh rồi, anh cẩn thận đi, sau này khó sống với nó. Tất nhất chia tay với nó đi – Minh Trang lên tiếng phản đối.

- Phải đó, nếu không anh sau này sẽ mang tiếng sợ vợ đó – Phương Hồng gật đầu đồng ý.

- Hải Quỳnh làm như vậy sẽ mất mặt anh lắm đó – Ngọc Yến bèn nói thêm vào.

Nhưng tần Phong đã kéo Hải Quỳnh lại rồi nói:

- Trai ngoan phải nghe lời vợ.

Bốn người kia thua ngay lập tức, cắn răng cắn lợi nhìn đôi tình nhân chết bầm kia tức giận sau đó đành chọn món vừa phải thôi.

Khánh Vũ thì ruột gan nóng cả lên, đứng ngồi không yên.

60. Chương 60

Cứ nghe Minh Trang nhắc lại chuyện ngày xưa theo kiểu thật thật giả giả khiến Khánh Vũ càng thêm lo lắng. Hải Quỳnh ngốc nghếch không biết rằng Minh Trang đang thử cô, cứ tin tưởng bạn nói thật ,nên cứ gật đầu mãi.

Thức ăn nhanh chóng được dọn lên hết cả, Khánh Vũ mừng rỡ giục.

- Mau ăn đi kéo nguội.

Nhưng trong khi ăn, Khánh Vũ vì muốn cho Hải Quỳnh không tập trung quá vào lời nói của Minh Trang mà gấp thức ăn cho cô liên tục rồi giục cô ăn nhanh. Khánh Vũ tiện tay gấp cho Hải Quỳnh một món ăn nào đó mà chính anh cũng không biết tên vì là món do Minh Trang gọi.

Vừa bỏ vào bát cho Hải Quỳnh thì Tần Phong đã đưa đũa gấp ra rồi nói:

- Cô ấy không ăn được món này.

- Đâu có trước đây tụi em thường ăn món này lắm mà. Hải Quỳnh rất thích – Minh Trang bèn lên tiếng phản đối ý của Tần Phong.

Hải Quỳnh đang nghi ngờ vì trước đây cô chưa từng ăn món này, nhưng trong khoảng thời gian mà ký ức bị xóa bỏ kia đã từng ăn hay chưa thì cô không rõ lắm.

Thấy Khánh Vũ gấp cho cô mà cô không ăn thì phụ lòng anh ấy, nhưng nếu trước đây khi quen với Tần Phong cô không thích ăn thì ngay lúc này ngồi ăn sẽ khiến Tần Phong nghi ngờ. Trong bụng đang rối bời suy nghĩ thì Minh Trang đã lên tiếng xóa bỏ sự bối rối của cô.

Hải Quỳnh bèn gật đầu đáp:

- Phải đó, trước đây tụi mình thích ăn món này nhất.

Khánh Vũ nghe vậy thì đắc ý vô cùng, gấp một miếng khác cho Hải Quỳnh, ánh mắt giương giương nhìn Tần Phong khiêu khích. Anh chưa từng đến quán ăn này, cũng chưa từng cùng Hải Quỳnh ăn món này nên không rõ cô có thích hay không? Quán này do Hải Quỳnh nghe Lê Phương khen nức nở nên muốn đi ăn thử.

Hải Quỳnh thấy Khánh Vũ gấp ình nên vui vẻ gấp lên ăn trong sự đắc ý của Khánh Vũ. Khánh Vũ tự đắc liếc mắt với Tần Phong mà không hề biết rằng Tần Phong và Minh Trang đang cười thầm với nhau vì lừa được hai người.

Quả nhiên Hải Quỳnh vừa cắn một miếng lập tức nhả ra ngay, sau đó thì nước mắt chảy ròng ròng. Vội quơ lấy cái ly nước mà uống lấy uống để. Sau đó ho sặc sụa, mặt mày nhẩn nhó trông thảm vô cùng.

- Không sao chứ? – Tần Phong vội đứng lên vỗ lưng cho cô khiến cho Khánh Vũ định làm thì miễn cưỡng rút tay lại, ánh mắt nhìn Tần Phong khó chịu vô cùng.

Tần Phong thấy được ánh mắt căm tức của Khánh Vũ thì nhướn mày nói:

- Tôi đã nói là cô ấy ăn được mà.

Hải Quỳnh nghe vậy càng bị ho nhiều hơn, bởi vì cô biết chân tướng của mình sắp bị lộ rồi.

Minh Trang lúc này vội đập trán nói:

- Nhớ rồi, món này là món Hải Quỳnh ghét nhất. Lẫn lộn rồi, đúng là già cả nên lắm cảm.

Khánh Vũ tím cả mặt khi nghe Minh Trang nói thế, đúng là vừa thẹn vừa xấu hổ. Cũng may Hải Quỳnh không sao, cuối cùng mọi chuyện lại chìm xuống khi Tần Phong trở về chỗ ngồi của mình.

Nhưng mà Minh Trang không hề dừng lại ở chỗ đó mà tiếp tục giả vờ hỏi:

- Ủa, mà sao nghe anh Tần Phong nói bà không hề bị mất trí nhớ mà chỉ là giả vờ thôi. Không mất trí nhớ sao không nhớ là bà ghét món này chứ, đã vậy còn dấu diễm tội tôi bao nhiêu năm trời, báo hại tôi lo lắng muốn chết đi. Kiểu này phải tuyệt giao thôi.

Hải Quỳnh lần nữa bị sặc muốn tắt thở. Tần phong thấy cô như vậy thì không đành lòng đưa mắt nhìn Minh Trang lắc đầu ra hiệu, Minh Trang miễn cưỡng nhún vai tỏ ý vô tình.

Ăn xong, Khánh Vũ đưa hải Quỳnh ra về, Tần phong đưa Minh Trang về nhà mình. Vừa tạm biệt Tần Phong xong thì Minh Trang đã thấy Phương Hồng đứng chờ mình, Minh trang khẽ cười khinh bỉ hỏi:

- Khánh Vũ lại kêu bà đến đây làm thuyết khách nữa à.

- Sao bà cứ nhất định chống đối với anh ấy vậy chứ? – Phương Hồng lớn tiếng hỏi.

- Vậy sao bà cứ nhất định phải chống đối với Tần phong – Minh trang bèn hỏi ngược lại.

Phương Hồng cúi mặt tránh câu hỏi của Minh Trang rồi sau đó lí nhí nói:

- Khánh Vũ rất yêu Hải Quỳnh.

- Tần Phong cũng rất yêu Hải Quỳnh.

- Nhưng anh ta từng làm tổn thương Hải Quỳnh – Phương Hồng ngẩng đầu lên phần nộ trách.

- Đó chỉ là một sự hiểu lầm – Minh trang bèn giải thích.

- Dù cho đó là hiểu lầm thì hải Quỳnh cũng vì vậy mà bị tổn thương, xem chue16t còn bỏ luôn cả mạng sống – Phương Hồng tiếp tục trách.

- Thì bây giờ anh ấy sẽ bù đắp lại cho Hải Quỳnh....

- Bù đắp...haha...chẳng phải bà thường nói: Sai lầm lớn nhất của con người chính là phạm phải sai lầm hay sao. Dù có bù đắp thế nào đi chẳng nữa cũng không bù đắp được sai lầm. Bởi vì chữ sai, dù là nói đúng hay nói sai cũng đều là sai. Bản chất nó đã không đổi rồi.

- Phải, Tần Phong đã sai lầm...Nhưng Hải Quỳnh đã không còn nhớ được những sai lầm đó nữa rồi, vậy thì đã không còn thấy tổn thương nữa. Vậy tại sao mọi người không im lặng đi, tại sao cứ khơi mào vết thương sai lầm ra như thế. Muốn Hải Quỳnh đau khổ lần nữa mới được à.

- Cho dù hải Quỳnh đã quên nhưng vết thương vẫn còn đó, nó vẫn còn là một vết sẹo đào trên trán Hải Quỳnh, nhỏ đã phải cắt tóc để che lại vết thương đó. Vì hải Quỳnh, mình nhất định sẽ ngăn cản Tần phong đến gần – Phương Hồng cương quyết nói.

- Haha...Vì Hải Quỳnh thật sao? Được bao nhiêu phần trăm là vì hải Quỳnh chứ. Toàn bộ đều là vì Khánh Vũ cả.

- Khánh Vũ là người tốt, vì anh ấy thì đã sao chứ – Phương Hồng ngây ngô đáp.

- Hồng, tao với mày là bạn thân, tao nói điều này chỉ muốn tốt ày thôi. Mày nghe hay không là tùy, nhưng đừng bao giờ để bản thân mình bị tổn thương và hối hận. Mày yêu Khánh Vũ, muốn cho anh ấy hạnh phúc nên ra sức tác hợp cho anh ấy với hải Quỳnh. Mày có bao giờ tự hỏi, nếu Khánh Vũ và hải Quỳnh thật sự bên nhau, mày không đau khổ không? Yêu một người là muốn cho người đó hạnh phúc, điều này tao công nhận, nhưng hạnh phúc đó có tốt không khi dựa trên nền tảng của sự lừa dối. Nếu một khi Hải Quỳnh hiểu ra những chuyện năm xưa là sai lầm. Nếu hải Quỳnh đột nhiên lấy lại ký ức, nó có đau khổ không khi ở bên người mà nó không yêu. Mày vì người đàn ông mà mình yêu, nỗ lực làm đau khổ trái tim bạn thân của mình sao.

Phương Hồng chết lặng trước câu nói của Minh Trang, cô không ngờ lại bị phát hiện tình cảm của mình dành cho Khánh Vũ. Còn nhận ra sự ích kỷ của mình với bạn.

Minh trang thấy vẻ mặt buồn bã của bạn, đau lòng bước đến bên Phương Hồng ôm bạn một cái nhẹ nhàng khuyên.:

- Nếu như bà thương Khánh Vũ thì hãy nói cho anh ấy biết. Khuyên nhủ anh ấy buông tay, tìm lấy hạnh phúc mới.

Phương Hồng nghe bạn nói, bất giác thở dài. Được sao....có thể sao....nhưng khi gương mặt cầu xin của Khánh Vũ hiện ra, cô đau lòng vô cùng bèn đẩy Minh Trang ra nói:

- Mình không làm được, mình không nhẫn tâm nhìn anh ấy đau khổ. Mình nhất định ngăn cản tần phong và Hải Quỳnh bên nhau.

Nói xong cô nước mắt giàn giụa quay đầu bỏ chạy, Minh trang nhìn theo bóng dáng đứa bạn thân mà thương xót. Tình yêu là cái gì mà lại khiến cho người ta đau khổ vì yêu đến như thế.

“Yêu là chết trong lòng một ít

Vì mấy khi yêu mà chắc được yêu”

Câu nói này chính là hoàn cảnh của những người trong cuộc. Minh trang trầm nghĩ rồi thở dài.

- Tại sao lại kêu em đi chứ? Em chỉ là nhân viên mới, hoàn toàn không có kinh nghiệm giao tiếp, làm sao có thể cùng đi bàn chuyện hợp đồng được ạ – Hải Quỳnh chạy đến bàn trưởng phòng hỏi lí do khi nhận được tin mình phải cùng tổng giám đốc đi công tác để bàn bạc việc ký hợp đồng với công ty đối tác.

- Chuyện này do hội đồng và tổng giám đốc quyết định. Chúng ta là nhân viên phải nghe theo sắp xếp của họ. Nếu em sợ năng lực mình chưa đủ thì cứ trực tiếp đi nói rõ với tổng giám đốc, bảo cậu ấy điều người khác đi thay em – Trưởng phòng ôn tồn nói.

Hải Quỳnh nghe vậy thì cắn môi, vẻ mặt ra chiều suy nghĩ mông lung, thấy vậy trưởng phòng mới đứng lên vỗ vai cô động viên:

- Đừng lo lắng, hội đồng chọn lựa em có nghĩa là họ đánh giá cao năng lực của em. Cứ cố gắng hết mình là được. Về chỗ làm việc tiếp đi, suy nghĩ kỹ lại, nếu thấy khả năng không được thì hãy đến tìm tổng giám đốc từ chối.

Tuy nói thế với Hải Quỳnh nhưng trong lòng ông cũng đầy nỗi thắc mắc. Rõ ràng công ty có rất nhiều người tài giỏi có năng lực, nhân viên nữ trẻ trung xinh đẹp cũng khá nhiều, nhưng đề cử ai cũng bị Tần phong gạt bỏ. Vậy là chỉ còn mỗi Hải Quỳnh, ông cũng chỉ lên tiếng cho có, không ngờ tổng giám đốc đồng ý ngay.

Tần Phong chỉ khẽ nói một câu là: “Cũng nên cho người mới cơ hội phát huy tài năng”. Lúc đầu ông đã nghĩ, hải Quỳnh và Tần Phong có quen biết nhau nên mới thế. Nhưng bây giờ xem ra, hai người họ không quen biết nhau, chỉ là tổng giám đốc muốn cho người mới cơ hội phát huy tài năng.

Ông vỗ vỗ đầu nghĩ:” Mình cũng phải cố gắng hơn mới được, kéo lớp trẻ nó thay thế mình mất”

Hải Quỳnh lặng lẽ gật đầu, chào trưởng phòng rồi trở về chỗ ngồi. Cô đắm chiều suy nghĩ, đi công tác thì đương nhiên là không vấn đề gì rồi, vấn đề là chỉ có mình cô đi với Tần Phong mà thôi. Đây là chuyện công ty, nếu từ chối không đi thì cũng khó xử vô cùng, suy nghĩ mãi, cuối cùng Hải Quỳnh gọi điện cho Phương Hồng hỏi ý kiến.

- Tất nhiên là từ chối rồi, không biết chừng Tần Phong có ý đồ gì đó. Quỳnh cứ từ chối thẳng, nói là không thích hợp để đi, kêu anh ta chọn người khác đi. Không việc gì phải thấy khó xử, càng lắm thì bị cho thôi việc, như vậy càng tốt hơn là phải chờ hết hạn mới được nghỉ – Phương Hồng lập tức lên tiếng ngăn cản.

Nghe Phương Hồng phân tích, hải Quỳnh thấy cũng đúng, vốn dĩ cô muốn nghỉ việc, nếu bây giờ từ chối khiến anh ta khó chịu sẽ dễ dàng cho cô thôi việc. Nghĩ vậy hải Quỳnh liền đi đến gõ cửa phòng Tần Phong:

- Cốc...cốc...cốc...

- Vào đi....- Giọng Tần Phong lạnh lùng vang lên.

Hải Quỳnh nhẹ đẩy cửa bước vào, thấy Tần Phong đang ngồi xem xét hợp đồng để ký tên, cô hơi giật mình một chút khi thấy có cả Quốc Anh.

Tần Phong nhìn thấy Hải Quỳnh thì từ từ buông bút xuống ngã người ra sao, neho mắt nhìn cô bình thản hỏi:

- Có chuyện gì?

Hải Quỳnh liếc nhìn Quốc Anh cũng đang nhìn cô với ánh mắt dò hỏi. Hải Quỳnh đột nhiên thấy cổ họng khô đắng, cô không biết mình nên nói thế nào, nhưng thấy ánh mắt của Tần Phong nhìn mình thì khẽ liếm môi hít sâu một cái rồi nói:

- Chuyện đi công tác, tôi nghĩ tôi không có đủ năng lực để đi- mấy chữ “ cùng anh” Hải Quỳnh nuốt lại vào trong bụng.

- Chuyện đó à, không sao, chuyến đi lần này không cần phải có năng lực – Tần Phong khẽ đáp.

- Vậy thì chọn người khác đi, đâu nhất thiết phải là tôi – Hải Quỳnh bèn nói.

- Đúng là không cần năng lực nhưng chuyến đi này là tham dự một buổi lễ của công ty đối tác. Bản thân là tổng giám đốc, tôi không thể cứ thế đến đó một mình sẽ mất mặt lắm. nên cần có một cô gái đi kèm – tần phong giương mắt nhìn hải Quỳnh từ tốn giải thích.

- Vậy anh hãy chọn người khác đi, rất nhiều chị xinh đẹp giỏi giang còn độc thân mà, nếu không thì anh dẫn bạn gái anh theo đi. Chị Nguyễn Thu đó – Hải Quỳnh cố gắng nói.

Tần Phong nghe Hải Quỳnh nhắc đến Nguyễn Thu thì sắc mặt có chút khó chịu, anh giương mắt nhìn Hải Quỳnh chằm chằm một lúc sau đó mới bắt đầu nói:

- Em nói đúng, những người khác rất giỏi giang và có năng lực hơn hẳn người không có năng lực như em. Nhưng chính vì họ có năng lực nên mới để họ ở lại công ty làm việc, vì thiếu họ, công ty hoạt động sẽ giảm sút, còn người không có năng lực như em có đi cũng không làm công ty giảm sút chút nào cả.

Hải Quỳnh tức đến ghen hòng khi nghe tần Phong nói, dù cô tự nói là mình không có năng lực nhưng khi nghe chính miệng anh nói thì cảm thấy tức giận vô cùng, trong lời nói của anh rõ ràng là có ý xem thường cô. Cô hậm hực ném cái nhìn đỏ au về phía Tần Phong.

Tần phong thấy Hải Quỳnh bị mình chọc tức điên lên nhưng vẫn không thể làm gì được thì mỉm cười thâm, cố tình nói thêm vào:

61. Chương 61

- Còn nữa, những việc dự tiệc như vậy rất vất vả , tôi không muốn bạn gái mình phải chịu đựng sự vất vả đó, cho nên đành làm phiền em thôi. Người ta nói ăn cơm chúa thì phải múa tối ngày. Em là người của công ty thì phải làm việc vì công ty.

Hải Quỳnh không còn gì để nói nữa. tần Phong nói rất đúng, cô là người của công ty thì bất kể công ty đưa ra yêu cầu nào cũng phải chấp nhận và hoàn thành.

Quốc Anh nãy giờ im lặng nghe hai người đối đáp thấy không khí căng thẳng, lại thấy Hải Quỳnh đỏ mặt vì đuối lý nên bèn lên tiếng giải vây.

- Được rồi. Đừng làm khó em ấy nữa, hải Quỳnh đi công tác gặp đối tác cũng là một cách học hỏi rất tốt để rèn luyện năng lực của mình. Tần phong chỉ là muốn tốt cho em thôi. Việc lần này cũng không có gì khó cả, em không cần sợ bản thân không đủ năng lực làm hỏng hợp đồng và bị công ty khiển trách.

Hải Quỳnh lén lút đưa mắt nhìn Tần Phong thấy anh không có phản ứng gì bèn đưa mắt nhìn Tần nhìn Quốc Anh cảm kích. Cô mấp má môi mấy cái muốn nói nhưng lại ghen lời, không thể nói tiếp được, trong lòng có sự uất ức cũng đã được xoa dịu phần nào. Cô phụng phịu nói:

- Vậy thôi, em về phòng làm việc đây.

- Ừm, em đi đi – Quốc Anh dịu dàng đáp.

Hải Quỳnh đi ra ngoài rồi, Quốc Anh liền quay đầu nhếch miệng nhìn Tần Phong gườm gườm mờ ám.

- Gì vậy? – Tần Phong lườm Quốc Anh đang nhìn anh chăm chăm hỏi.

- Nói thật đi, có phải cậu đã thích bà Quỳnh của mình rồi hay không hả – Quốc Anh cười gian hỏi.

- Bé Quỳnh....người ta là con cháu cậu hay sao mà kêu bé – Tần Phong lập tức chấn vẫn lại, anh không phép ai gọi Hải Quỳnh của mình bằng cái tên thân mật như thế.

- Haha...mình muốn gọi gì thì gọi, Hải Quỳnh không ý kiến thì sao cậu lại ý kiến. cậu là gì của Hải Quỳnh mà lên tiếng chứ – Quốc Anh thừa dịp trêu ghẹo.

Tần Phong lườm Quốc Anh một cái rồi đáp:

- Không thèm nói với cậu nữa.

- Haha ...bị mình nói trúng tim đen rồi phải không? – Quốc Anh cười tiếp tục trêu khi thấy vẻ mặt có chút xấu hổ của Tần Phong – Nói thật đi, ông thích Hải Quỳnh rồi đúng không? Chứ nếu không một người trước giờ đi công tác không thích dẫn phụ nữ theo như cậu lại dùng thủ đoạn dẫn theo Hải Quỳnh là sao.

Tần Phong lườm Quốc Anh một cái cảnh cáo đừng đem chuyện này ra trêu nữa. Nhưng Quốc Anh không bận tâm đến:

- Hay da, ông mau nói thật đi, chỗ bạn bè với nhau mình sẽ rút lui ngay lập tức, không tranh giành gì với ông đâu. Dù sao tui cũng còn khá nhiều cô bé dễ thương, nếu muốn tui làm mai ột em.

- Hải Quỳnh không phải đồ chơi – Tần Phong nghiêm sắc mặt cảnh cáo.

- Thôi được rồi, đùa một chút thôi mà – Quốc Anh cười xòa đáp.

Sau đó anh đi đến bàn châm một điếu thuốc, rít một hơi thật sâu sao đó trầm ngâm hỏi:

- Cậu còn nghĩ đến cô ấy không?

- Ai? – Tần Phong ngẩng đầu nhìn Quốc Anh hỏi lại khi nghe giọng điệu nghiêm túc của Quốc Anh.

- Cô ấy, cái cô gái mà cậu chạy rong ruổi khắp các trường đại học bên mỹ để tìm ấy – Quốc Anh lại rít một hơi thuốc đáp.

Tần Phong nghe vậy thì dừng bút lại, ngã người ra lưng ghế trầm ngâm nhớ lại khoảng thời gian anh đi ra nước ngoài .

Sau khi Hải Quỳnh mất tích, anh đi tìm không được, cuối cùng lại ghe nói cô đi du học bên mỹ rồi. Cho nên anh quyết định bay qua mỹ học, vừa học vừa tìm tông tích của Hải Quỳnh như một thằng ngốc. Cuối cùng không tìm thấy tăm hơi của cô đâu mới lặng lẽ quay trở về nước, tìm Minh Trang hỏi thăm. Cũng vì vậy mới giúp Minh Trang giải quyết việc bị đe dọa. Bây giờ mới được Minh Trang tin tưởng và hết lòng giúp đỡ. Cũng nhờ vậy mà nắm được một con cờ hũ dưng trong tay.

Thấy Tần Phong trầm ngâm, tưởng lại đụng đến vết thương lòng của bạn, Quốc Anh bước đến vỗ vai Tần Phong nói:

- Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, quên được là tốt.

- Mình mãi mãi không quên được – Tần Phong trầm giọng đáp.

- Vậy còn Hải Quỳnh thì sao, cậu đừng làm tổn thương cô ấy, cô ấy là một cô gái tốt – Quốc Anh hơi giật mình khi nghe Tần Phong đáp rồi nghiêm sắc mặt nói.

- Mình đã làm tổn thương cô ấy nhiều lắm rồi – Tần Phong đáp.

- Haiz, cái thằng này, làm như vậy mà được à. Mình khinh thường cậu, dù mình có lảng nhãng nhưng không tùy tiện lấy con gái người ta ra đùa giỡn như vậy – Quốc Anh tức giận nói, anh coi Hải Quỳnh như em gái không nỡ nhìn Tần Phong gây tổn thương cho cô.

- Là cô ấy....

- Cái gì? – Quốc Anh nhú mồm nhìn Tần Phong lơ mơ đoán ra câu trả lời nhưng vẫn muốn hỏi lại lần nữa.

- Hải Quỳnh chính là cô ấy....- Tần Phong trả lời, ánh mắt mông lung xa xăm cùng một chút đau khổ.

Quốc Anh ngó người ra nhìn chằm chằm Tần Phong. Trước đây khi bắt đầu quen thân với Tần Phong, anh cứ thấy Tần Phong chạy khắp các trường đại học của các bang dò tìm một cô gái rồi uống rượu say khướt khi trở về mà không có chút tin tức gì thì mới gần gũi.

Nhưng lúc đó Tần Phong không chịu kể, chỉ lắc đầu buồn bã, sau đó ới mưa lung tung khiến anh bức tức gắt cả lên khi phải lau dọn xú ối kia. Cho đến khi một lần bắt gặp Tần Phong cầm một tấm hình của mình và một cô gái nhìn ngấm mãi đến rơi nước mắt, anh đã không còn muốn gần gũi nữa. Bởi vì anh biết, cô gái đó chính là vết thương lòng của Tần Phong đang giấu kín.

Mãi cho đến một ngày mưa gió, Tần Phong đứng lặng lẽ nhìn những hạt mưa rơi kia. Rồi đột nhiên kể cho anh nghe lại về người con gái ấy. Anh mới biết, Tần Phong đã dành hết tình cảm của mình cho cô gái đó nên dù có biết bao nhiêu cô gái xinh đẹp quay quanh thậm chí phóng khoáng muốn cùng anh lên giường. Nhưng đều bị Tần Phong nhất mực từ chối, đến độ nhiều khi anh nghĩ Tần Phong vì có vết thương lòng như thế nên bị lạnh cảm mất rồi.

Không ngờ cô gái ấy lại là Hải Quỳnh. Sau hơn 3 năm, Hải Quỳnh trong khác với trước đây khá nhiều, trông khi anh chỉ mới được nhìn hình có mấy lần làm sao có thể nhận ra ngay được.

Hải Quỳnh ngồi thu xếp đồng quần áo cho vào vali, vẫn còn thấy tức giận trước câu nói của Tần Phong, anh ta như vậy, chẳng khác nào xem cô như ô sin vậy. Tức chết cô đi.

- Cốc...cốc ...

Hiếu Huy gõ cửa bước vào phòng thấy em gái dọn đồ bèn lên tiếng hỏi:

- Xong hết chưa?

- Cũng không có gì nhiều cả? Đi có một tuần lễ thôi mà – Hải Quỳnh cười hì hì đáp – Mà ghét ghê, tự nhiên bắt người ta đi hà.

- Con bé này, đúng là thiếu hiểu biết. Đi công tác có nhiều cái lợi lắm. Được quen biết nhiều, được học hỏi kinh nghiệm kinh doanh, rất có lợi cho việc làm của em sau này. Lúc bọn anh mới vào làm, lúc nào cũng muốn được đề cử đi công tác, công ty em như vậy có thể nói là coi trọng năng lực của em đó – Hiếu Huy cốc đầu em gái một cái rồi giải thích.

- Thật sao anh....

- Ừ... nhưng em cũng phải cẩn thận một chút , thời buổi bây giờ các tay giám đốc đều muốn đem nhân viên nữ theo để lợi dụng, sau này nếu có đi công tác cùng sếp, em phải từ chối hoặc phải cẩn thận có biết không?

- Hiếu Huy ân cần căn dặn.

- Em biết rồi – Hải Quỳnh gật đầu đáp

Hiếu Huy dặn dò thêm một chút thì đi ra ngoài. Thấy Hiếu Huy đi ra ngoài, Hải Quỳnh mới thở phào nhẹ nhõm. Vốn dĩ hai anh em thường tâm sự với nhau mọi chuyện. Nhưng lúc đầu Hiếu Huy bận rộn chưa có thời gian, cho đến khi cô bị Tần Phong hôn, nói những lời kì lạ thì không dám kể cho Hiếu Huy nghe, sợ anh lo lắng. Bây giờ đi công tác cô chỉ dám nói đi cùng với đồng nghiệp còn trẻ chứ không dám nói đi cùng sếp mình. Càng không dám nói người đó từng là bạn trai trước đây của cô.

Khi đến sân bay, Hải Quỳnh đã thấy đầy một đoàn lãnh đạo cao cấp ra đưa tiễn, dường như chỉ chờ có một mình cô mà thôi. Hải Quỳnh nuốt nước bọt một cái rụt rè bước đến chào hỏi từng người.

- Được rồi, sắp trễ rồi, mau đi thôi – Tần Phong lạnh lùng lên tiếng cắt nhìn mấy ánh mắt khó chịu dán lên người Hải Quỳnh.

Sau đó không nói thêm gì quay lưng bỏ đi, Hải Quỳnh phải khệ nệ kéo vali chạy theo. Khi đi tới một góc khuất, Tần Phong mới đứng lại, quay người nắm lấy vali của Hải Quỳnh, không nói không rằng kéo đi giúp cô. Hải Quỳnh sau mấy giây ngớ người vội vàng đuổi theo.

Cả hai người ngồi bên nhau yên lặng, không gian ngưng đọng vô cùng, hải Quỳnh không biết làm gì, mà không nói gì cũng thấy ngại quá, cô lại sợ mình không nói lại Tần Phong. Cho nên cô giả vờ nhắm mắt ngủ, để không phải trò chuyện với anh

Chẳng ngờ, cô lại ngủ quên luôn, đầu tựa vào vai Tần Phong.

Tần Phong đang đọc tư liệu thì thấy vai mình nặng trĩu, quay lại nhìn thấy Hải Quỳnh đã nhắm mắt ngủ.

Khẽ đưa tay chỉnh lại đầu cho cô dễ chịu hơn, Tần Phong choàng tay qua vai mình tạo điểm tựa cho cô ngủ ngon hơn. Nhìn gương mặt trong lúc ngủ của cô thật ngoan hiền như một đứa trẻ, Tần Phong khẽ cúi xuống đặt lên môi Hải Quỳnh một nụ hôn, rồi khẽ đưa tay vuốt lên làn da mặt mịn màng của cô nói khẽ:

- Ngốc! Anh yêu em.

Khi máy bay chuẩn bị hạ cánh, tiếp viên hàng Không lên tiếng đề nghị mọi người thắt dây an toàn vào khiến Hải Quỳnh giật mình thức dậy, Tần Phong vội vàng rút tay lại khi thấy Hải Quỳnh tựa mình tỉnh giấc.

- Sắp tới nơi rồi, vuốt mặt cho tỉnh táo đi. Con gái gì mà đụng đầu cũng ngủ được, lại còn chảy nước dãi nữa – Tần Phong nhìn hải Quỳnh trên.

Hải Quỳnh hốt hoảng đưa tay sờ miệng, nhưng không thấy có gì hết, biết mình bị gạt thì tức lắm, định mắng thì Tần Phong đã đứng dậy đi mất rồi.

Khi cả hai đến khách sạn, Tần Phong bước đến nhận phòng.

- Vâng là phòng đôi của hai vị đây ạ – Cô thu ngân dịu dàng nói.

Hải Quỳnh tròn mắt nhìn Tần Phong hỏi:

- Sao lại là phòng đôi.

- Vì để tiết kiệm kinh phí mà

- Nhưng có phí đi công tác mà, cứ lấy hai phòng nhỏ cũng được.

- Công tác phí có hạn, tôi lại không quen ở phòng nhỏ – Tần Phong cười đáp.

- Nhưng anh là tổng giám đốc mà – hải Quỳnh meo méo nói.

- Tổng giám đốc thì càng phải làm gương, tiết kiệm phí công tác, cũng là tiết kiệm cho công ty, tất cả đều đặt lợi ích công ty lên hàng đầu.

Hải Quỳnh không còn gì để nói nữa, cô đã biết là mình không nói lại anh rồi, đành lẻo đẻo theo anh. Một tuần lễ, cô phải sống thế nào đây, ngay cả không gian riêng tư cũng không có.

Hải Quỳnh ảo não kéo vali đi theo Tần Phong về phòng, vẻ mặt bất đắc dĩ của cô khiến Tần Phong nhin cười đến nội thương. Nhưng anh vẫn vờ như không để ý, cứ bình thản nói:

- Nếu không thích em có thể tự đi mượn thêm một phòng nữa.

Hải Quỳnh nghe vậy thì hai mắt sáng rực lên mừng rỡ, cô cứ tưởng Tần Phong rộng lượng cho cô mượn thêm một phòng nữa, đang định kéo va li trở lại đăng kí thêm một phòng thì Tần Phong mỉm cười nói tiếp:

- Nhưng không dùng kinh phí của công ty.

Hải Quỳnh như bị dội một gáo nước lạnh vào mặt, đang hớn hớ xách va li đi thì bị khựng lại, không ngờ vali có bánh xe theo quán tính va vào người cô, khiến cô chúi người về phía trước chuẩn bị hôn sà nhà. Cũng may Tần Phong giang tay đỡ kịp.

- Không sao chứ – Tần Phong dịu giọng hỏi.

Hải Quỳnh đứng trụ lại liền hất tay Tần Phong ra, nếu không phải tại anh ta thì cô đâu có suýt chút bị té mất mặt như thế chứ, còn giả vờ quan tâm. Tần Phong cũng không nói thêm gì nữa, chỉ lặng lẽ thu tay về rồi đi vào thang máy đứng nghiêm chỉnh. Khẽ đưa mắt nhìn Hải Quỳnh ngụ ý hỏi cô có đi không.

62. Chương 62

Hải Quỳnh bắt đắc dĩ kéo va li lại theo Tần Phong vào thang máy. Cô thầm tức giận nguyên rửa cái người đã reo rao:

“ Đi công tác với sếp rất tốt nha. Được ở phòng cao cấp, được ăn món ngon, công ty bao hết không phải lo gì, chỉ đem theo một ít tiền giăng túi để thích mua gì thì mua”

Hải Quỳnh nghe vậy nên cũng chẳng đem theo nhiều tiền cũng không mang theo thẻ. Nếu đi mượn phòng ở đây 1 tuần lễ, nếu lấy tiền thuê một phòng riêng thì sợ không đủ tiền mua quà ọi người. Nhất là mấy chị đã ngụ ý thích món này món kia, cô không thể không mua tặng. Hải Quỳnh thở dài sâu khổ, đành chấp nhận ở chung phòng, cũng may là giường đôi.

Nhưng khi vào trong phòng thì cô mới biết cái gì là giường đôi. Giường đôi là 2 cái giường ghép lại kề sát bên nhau, còn đặc biệt dùng chung một tấm nệm. Hải Quỳnh khóc ròng, còn cái khách sạn nào biến thái hơn hay không chứ. Rõ ràng phòng có giường đôi là phòng có hai cái giường riêng lẽ chứ sao lại sát vào nhau như thế .

Đưa mắt lườm Tần Phong một cái đầy oán hận. Chưa từng thấy một cái tên tổng giám đốc nào keo kiệt đến thế này. Cô cứ lăm bằm mắng:

- Đồ keo kiệt, kinh phí công tác mà cũng không dám chi.

Tần Phong nghe cô thêu tháo mắng mà cười đau cả bụng. Hải Quỳnh cứ lo oán giận sự keo kiệt của Tần Phong cùng với việc phải đối mặt anh hàng ngày mà quên mất việc nam nữ ở chung một phòng một giường. Đúng là ngốc hết thuốc chữa mà.

Tần Phong không để ý đến lời mắng của Hải Quỳnh nữa, anh đem quần áo trong va li ra treo vào tủ áo. Hải Quỳnh thấy vậy cũng định đem quần áo treo vào tủ cho khỏi nhăn nhúm. Nhưng khi mở tủ ra cô mới phát hiện một việc hết sức tế nhị là toàn bộ đồ lót của cô đều để lên trên mặt vali. Cô vốn dĩ nghĩ là sẽ có một phòng riêng nên không hề chú ý đến vấn đề đang được phơi bày này.

Hải Quỳnh xấu hổ vội vàng đập nắp vali lại, nhưng toàn bộ màu sắc và kiểu dáng đồ lót của cô đã bị thu vào tầm mắt của Tần Phong, thấy gương mặt đỏ bừng xấu hổ của Hải Quỳnh vì ngượng thì không nhịn được lại muốn trêu chọc cô:

- Hừ...đúng là trẻ con...cái gì cũng nhỏ.

Hải Quỳnh tức đến hộc máu, ném cục xấu hổ qua một bên, cô lườm mắt nhìn Tần Phong như muốn ăn tươi nuốt sống anh vậy. Cuối cùng cô đành mắt dày không thêm giữ ý gì nữa, bật tung cái va li ra sắp đồ vào, dù sao cũng đã nhìn thấy rồi.

- Đi ăn thôi – Tần Phong thấy cô sắp quần áo xong bèn giục.

Hải Quỳnh phải tay lẻo đẻo theo sau Tần Phong.

Hai người chẳng đi đâu xa, họ xuống ngay nhà ăn khách sạn ăn. Người bồi bàn theo phép lịch sự đưa menu cho cô trước rồi mới đưa cho Tần Phong. Hải Quỳnh cầm lấy Menu, mở ra chọn món. Nhìn thấy giá tiền của các món ăn ở khách sạn, Hải Quỳnh thấy giật mình, cô thầm nghĩ hèn chi Tần Phong chỉ mượn có một phòng đôi, thức ăn đã mắc như vậy, giá tiền phòng chắc chắn là rất đắt.

Hải Quỳnh bèn rút lại những lời mắng **** lúc nãy của mình với Tần Phong, có một tổng giám đốc biết tiết kiệm không lãng phí xa hoa tiền của công ty như vậy thật là tốt. Dù công ty là của anh ấy đi chăng

nữa, nhưng nếu anh biết tiết kiệm như thế, tiền lương của nhân viên sẽ không bị kinh phí của công ty hạn chế, điều này rất có lợi cho nhân viên. Có một chút hối hận trong lòng nên Hải Quỳnh ngược mắt nhìn Tần Phong với ánh mắt cảm kích.

Hải Quỳnh e dè, không dám chọn thức ăn quá mắc tiền, cô chọn một món rẻ tiền nhất.

Người phục vụ ghi lại tên món ăn của cô rồi quay sang Tần Phong chờ đợi. Không ngờ Tần Phong không chọn thì thôi, một khi chọn đều chọn mấy món đắt tiền nhất. Mà anh kêu đến tận năm món.

Hải Quỳnh nhìn giá tiền của 5 món ăn đó mà choáng váng mặt mũi. Chỉ có 5 món ăn mà đã hơn nửa tiền lương của cô rồi. Đúng là một khách sạn cắt cổ người mà.

Đợi người phục vụ đi rồi, Hải Quỳnh mới chòm người gần sát Tần Phong nói nhỏ:

- Sao anh gọi món mà không nhìn giá tiền. Mấy món ăn ở đây đắt lắm.
- Tiền công tác phí mà, có phải trả đâu mà lo. Cứ thỏa mãn cái dạ dày đi – Tần Phong thờ ơ đáp.

Hải Quỳnh lần nữa tức nghẹn họng, cô lập tức rút lại những ý nghĩ tốt về Tần Phong lúc nãy. Anh ta đúng là một kẻ hai mặt, kẻ nào vừa hô hoán với cô rằng phải tiết kiệm công phí chứ, chẳng mấy chốc lại hoang xài phung phí như thế.

Nhưng cơn giận của Hải Quỳnh nhanh chóng bị dập tắt khi mùi hương đầy quyết rũ của thức ăn. Hai mắt cô long lanh lên nhìn thức ăn đầy màu sắc và hương thơm trên bàn. Không cần suy nghĩ nhiều nữa, cô cầm đũa lên gấp thức ăn. Nhưng Tần Phong đẩy cái đĩa thức ăn mà cô gọi đến trước mặt cô, còn những đĩa kia thì kéo về phía mình.

Hải Quỳnh đang ngờ ngác nhìn hành động của Tần Phong, thì Tần Phong đã bảo:

- Phần em em ăn, phần anh, anh ăn.

Sau đó Tần Phong ung dung thông thả gấp thức ăn bỏ vào miệng nhai ngon lành.

Hải Quỳnh lần nữa tức ói máu vì anh. Cô hậm hực nhìn anh rồi nhìn mấy món ăn trên bàn. Mình anh ăn tận 5 món làm sao hết được cơ chứ, vậy mà không chia sẻ cho cô được một miếng nữa. Ai bảo đi công tác với sếp là thoải mái và sướng nhất chứ.

“ Ăn đi, ăn đi, ăn ắc nghẹn luôn đi” – Cô bực tức rửa thầm trong bụng.

Sau đó hậm hực dùng đũa ăn món ăn của mình. Cô ăn thật nhanh, thật lẽ, nhai ghiến ngấu, hai mắt trừng trừng nhìn Tần Phong ra sức nhai, cứ tưởng tượng thức ăn trong miệng là gương mặt đáng ghét của Tần Phong mà ra sức nhai nuốt. Ăn xong cô bỏ về phòng trước, chứ nói không chừng sẽ bị anh ta làm tức ói máu nữa cho xem.

Tần Phong nhìn theo cái dáng tức giận đến run người của Hải Quỳnh mà buông đũa cười đến ra nước mắt, khiến những người xung quanh phải đưa mắt nhìn anh. Tần Phong mới lấy lại vẻ điềm tĩnh thường ngày của mình.

“ Anh cứ chọc cho Hải Quỳnh tức chết đi. Cô ấy sẽ quên mất việc phải giả vờ trả thù anh thôi. Chỉ cần cô ấy mất cái vỏ bọc giả vờ kia thì anh dễ dàng tiếp cận hơn, nói rõ cho cô ấy hiểu hơn” – Tần Phong nhớ lại lời Minh Trang bày vẽ ỉn.

Khi Tần Phong trở về phòng thì Hải Quỳnh đã thay đồ ngủ và leo lên giường ngồi xem tivi. Nhưng mềm và gối của anh thì bị cô ném ở sofa. Tần Phong khẽ cười mở tủ lấy đồ ngủ ra thay. Sau đó cứ thế cầm mềm gối leo lên trên giường.

Hải Quỳnh đang xem tivi không thềm đếm xỉa đến Tần Phong, thì bỗng thấy cái nệm bị lún xuống một chút. Bèn quay mặt lại chỉ tay về phía sofa nói:

- Tổng giám đốc, chỗ anh nằm đằng kia kìa
- Ai quý định thế – Tần Phong giả vờ hỏi.

Mặt Hải Quỳnh xụ xuống ảm ức, Tần Phong bèn thêm vào một câu:

- Em ngại gì chứ, đâu phải chưa từng ngủ chung giường đâu. Em không bị mất trí nhớ, nên chắc em còn nhớ rõ chúng ta từng ngủ chung nhau bao nhiêu lần rồi chứ – Tần Phong cố tình chọc ghẹo – Nếu không thích nằm chung thì em cứ lại đó nằm.

Hải Quỳnh nghe Tần Phong nói vậy thì choáng váng vô cùng, cô và anh đã từng ngủ cùng nhau trên giường. Sao cô có thể tùy tiện ngủ cùng con trai trên giường như thế chứ. Mối quan hệ trước đây của cô và Tần Phong thế nào mà thân thiết đến mức cô lại cùng anh ngủ chung một giường. Nam nữ ngủ chung nhau có nghĩa là....

Hải Quỳnh nghĩ đến đây thì bất giác ngẩng người, cô không phải loại người tùy tiện, chắc chắn trước đây cô đã yêu anh sâu đậm cho nên mới....Nghĩ đến đây, sóng mũi cay cay, hai mắt đỏ hoe, cô trao tình yêu cho anh, còn anh lại vụng tình khắp nơi, bắt cả hai tay....Cho nên kết quả là hai người họ đã xa nhau mấy năm trời.

Nước mắt lặng lẽ thi nhau rơi xuống mặt Hải Quỳnh khiến Tần Phong giật nảy mình hoảng hốt, anh vội đưa tay lau nước mắt cô xót xa nói:

- Đừng khóc, anh sai rồi.....chỉ đùa một chút với em thôi.

Hải Quỳnh gạt tay anh đi, rồi cô cười haha...khiến Tần Phong nghệt mặt đi. Cô cố tỏ vẻ như không có chuyện gì cả, khóc chỉ là để gạt Tần Phong mà thôi.

- Anh bị mắc lừa rồi....haha....thấy sao hả, công phu gạt người của tôi thế nào. Tất cả mọi người đều bị tôi gạt cả.

Tần Phong chăm chú nhìn Hải Quỳnh dò xét, thấy vậy Hải Quỳnh hất mặt lên giấu nói:

- Sao hả, bị tôi gạt đến ngây cả người luôn rồi à.

Sau đó cô bước xuống giường, đi đến cái túi của mình lôi ra một cuốn tập với một cây viết, rồi bắt đầu ghi ghi chép chép cái gì đó. Rồi đặt bút xuống đưa tờ giấy trước mặt Tần Phong cười nói:

- Anh mau ký đi.

Tần Phong đưa tay cầm lấy tờ giấy đọc vài điều khoản mà Hải Quỳnh đưa ra khi hai người bị bắt buộc phải ngủ chung trên hai cái giường đôi ghép lại này.

Đó là một tờ gồm mười điều khoản cấm vận đối với Tần Phong trong việc tiếp cận lúc cô ngủ.

Tần Phong đọc mấy cái điều khoản kia mà buồn cười. Ngẩng đầu lên, khóe môi giấu cợt hỏi lại:

- Vậy chỉ áp dụng cho anh thôi à, không áp dụng cho em sao.

Hải Quỳnh đang dương dương tự đắc với những điều khoản mình đặt ra với Tần Phong thì nghe Tần Phong mới chớp mắt khó hiểu hỏi lại:

- Là sao?

Tần Phong giả vờ như miễn cưỡng giải thích:

- Ý anh là....em viết những điều này để đề phòng anh, vậy mà không viết những điều để anh đề phòng em. Em không nhớ sao, trước đây là em chủ động đến ngủ cùng anh mà. Cho nên những điều khoản này là dành cho em mới đúng.

Lời Tần Phong như tiếng búa đập vô đầu cô đến choáng váng. Là cô chủ động đến ngủ cùng anh sao? Hải Quỳnh cố lục tung hết cái đầu của mình để nhớ ra việc này. Sao cô có thể như vậy chứ. Đúng là mất mặt quá đi mất.

- Nói tóm lại anh có chịu ký không?

- Chỉ cần ký xong là em sẽ ngoan ngoãn phải không?

Hải Quỳnh gật gật đầu.

- Đưa đầu em lại đây -Tần Phong lên tiếng bảo.

Hải Quỳnh không hiểu Tần Phong có ý gì nhưng cũng ngoan ngoãn đi đến giường rồi ngồi xuống bên cạnh. Sau đó Tần phong ký vào đầu cô một cái nhẹ.

- Xong rồi....- anh phải tay bảo.

- Hả.....

- Anh ký xong rồi – Tần Phong cười tiến sát người anh vào người cô, mặt anh đối diện với mặt khiến hai má hải Quỳnh ửng hồng, tim cô đập mạnh, vội vàng đẩy anh ra đứng bật dậy.

Hải Quỳnh chợt nhận ra cái sự việc khiến cô tức đến phát điên lên được, cô bảo anh ký tên vào giấy, không ngờ anh chuyển thành trò đùa trêu cô.

- Anh...anh....nếu anh không chịu ký tên, thì một là anh ra ngoài, hai là tôi ra ngoài. Anh chọn đi.

Tần phong cười mỉm một cái rồi nói:

- Ký tên rồi thì không được xâm phạm đúng không?

- Đúng vậy – Hải Quỳnh vội đáp, ánh mắt đầy quyết tâm.

- Nghĩa là trước khi ký thì có thể làm những điều này đúng không?

Nói rồi Tần phong kéo tay Hải Quỳnh ngã vật xuống giường. Hải Quỳnh kinh hồn bạt vía, mắt mở to nhìn Tần phong đè lên người mình. Cả người cô run lên cầm cập khi mặt đối mặt với Tần Phong, nhất là khi hơi thở của anh phả lên người cô.

Cô dùng hết sức đẩy tần phong ra nhưng anh chỉ dùng một tay đã giữ được tay cô lại, nét môi cười giễu cợt, Tần Phong nhìn Hải Quỳnh cười trêu chọc:

- Em nói xem, bây giờ chúng ta nên làm gì trước.

- Anh...anh là đồ lưu manh – Hải Quỳnh run sợ mắng **** khi thấy ánh mắt của Tần Phong chiếu trên người mình.

- Hình như vậy – Tần Phong gật đầu không chút chần chừ đáp khiến Hải Quỳnh tức chết đi được.

- Đồ biến thái...

- Không sai....

- Đồ dê xồm...

- Chấp nhận...

- Nếu anh còn như vậy, em sẽ la lên là anh đang có ý đồ cưỡng hiếp em – Hải Quỳnh bậm môi nói.

- Em nghĩ mấy căn phòng đôi kiểu này là dành cho ai. Em nghĩ có đôi tình nhân nào muốn làm chuyện vùng trộm mà để người ta nghe thấy không? Cho nên những căn phòng này được cách âm rất tốt. Em có la khản cổ cũng không ai nghe thấy đâu – Tần Phong cười gian xảo nheo mắt nhìn Hải Quỳnh đáp. - Nếu anh dám động vào em, em sẽ kiện anh – Hải Quỳnh run run đưa ra lời đe dọa.

- Cứ kiện đi, anh sẽ nói là em dụ dỗ anh – Tần Phong không xem lời đe dọa của Hải Quỳnh ra cái gì hết – Em càng mắng anh càng thấy thích. Mắng nhiều vào.

Hải Quỳnh nghe vậy thì không thềm mắng nữa, cô quay mặt đi, không thềm nhìn Tần Phong nữa.

- Em khônhg nhìn anh thì anh hôn em đó nha.

Hải Quỳnh lập tức quay mặt lại nhìn Tần phong, nhưng không ngờ Tần Phong ranh ma nhân lúc cô quay mặt lại đã hôn trộm lên môi cô.

Hải Quỳnh đỏ bừng cả gương mặt, cô vội mím chặt môi lại không cho Tần Phong tiếp tục dần tới. Mắt mở trừng trừng nhìn Tần Phong cắn tức.

- Em vì anh ta à....- Tần Phong bỗng nghiêng người hỏi.

- Phải đó – Hải Quỳnh vênh mặt đáp.

Mặt dù biết Hải Quỳnh chỉ đáp bừa như thế nhưng trong lòng Tần Phong vẫn có sự khó chịu. Ba năm, khoảng thời gian khá dài để hai người họ bên nhau, trong khi anh lại sống trong nỗi cô đơn và đau khổ. Trong lòng bỗng nổi lên sự hờn ghen vô cớ, Tần Phong muốn trừng phạt người con gái ngốc nghếch luôn khiến anh thấy đau lòng này.

Đưa tay lên vào trong áo của Hải Quỳnh chạm nhẹ vào phần da thịt ở eo cô hỏi nhỏ:

- Em và anh ta đã từng thế này chưa.

Cái chạm nhẹ nhàng nhưng khiến toàn thân Hải Quỳnh run rẩy, hơi thở cô đứt quãng, vội vàng lắc đầu phủ nhận. Trong lòng Tần Phong vì cái lắc đầu phủ nhận của Hải Quỳnh mà thấy hài lòng. Vốn chỉ muốn thử cô một chút, không ngờ lại bị vẻ mặt đỏ bừng xấu hổ của cô làm toàn thân nóng bừng lên.

63. Chương 63

Ánh mắt ngây dại nhìn đôi môi đang chìm lại của Hải Quỳnh, ánh mắt cô kéo một màng nước long lanh, nhưng lại khiến người có cảm giác mê hoặc. Tần Phong cúi người hôn lên môi Hải Quỳnh lần nữa. Một nụ hôn mang theo sự cuồng dại và si mê, có một chút cưỡng chế và thô bạo. Trút vào nụ hôn này những ngày tháng nhớ mong, đau khổ và chờ đợi

Hải Quỳnh đối với cái cảm giác mãnh liệt này vẫn chưa thể nào tiếp nhận được, vì vậy cả người mềm nhũn ra đầy sợ hãi, muốn đẩy Tần Phong ra nhưng lại không có sức kháng cự. Cô sợ hãi đến rơi nước mắt.

Tần Phong bị những giọt nước mắt kia làm tỉnh thần trí, biết mình đang làm tổn thương Hải Quỳnh. Cảm giác áy náy hối hận ngập tràn trong tim, anh dùng tay lau đi những giọt nước mắt trên mặt Hải Quỳnh, đau lòng nói:

- Đừng khóc, anh xin lỗi.

Sau đó, anh ngồi dậy khỏi người Hải Quỳnh, lấy bút ký tên lên tờ giấy xác nhận không xâm phạm đến cô. Rồi đặt xuống bàn, nhẹ nhàng đi xuống giường ra ghế sofa nằm.

Hải Quỳnh sau cơn hoảng sợ thì nghiêng người ngồi dậy, cô nhìn thấy Tần Phong đang nằm ép người trên bộ ghế sofa. Thân hình to lớn của anh trên ghế chiếm hết diện tích, nhìn cảnh anh chập vạt trên ghế xoay trở không được thoải mái cho lắm khiến Hải Quỳnh cảm thấy áy náy.

Nhưng cô vẫn còn sợ hãi, dù biết Tần Phong chỉ là trong giây phút bốc đồng mới hành động như vậy, cô cũng đã từng nguyện ý có thể bên cạnh anh, trao cho anh thứ tình yêu thuần khiết đầu đời của cô, giây phút trải nghiệm lần đầu tiên của người con gái. Nhưng mà giờ đây cô lại không thể, cô thấy sợ hãi, cô sợ rằng nếu trao cho anh tất cả, đến khi mất anh, cô sẽ đau khổ đến chết.

Tần Phong đã định mãi mãi không thuộc về cô.

Hải Quỳnh nằm xuống cố xua đi hình bóng của Tần Phong trong đầu rồi chìm vào giấc ngủ.

Khi Hải Quỳnh đã ngủ say, Tần Phong khẽ trở mình thức dậy, anh bước đến bên Hải Quỳnh ngắm nhìn gương mặt ngủ say của cô, một gương mặt thuần khiết và ngây thơ.

Trên khóe mi cô vẫn còn đọng lại một giọt nước mắt, giọt nước mắt khiến Tần Phong đau thất vì xót xa, anh lại làm cô khóc, lại làm cô tổn thương lần nữa. Đưa tay nhẹ vuốt giọt nước mắt ấy, Tần Phong cúi người hôn lên trán Hải Quỳnh khẽ thì thầm:

- Ngốc à, anh yêu em.

Sau đó anh đắp lại chăn cho cô, để cô dễ dàng chìm sâu vào giấc ngủ bình yên.

Sáng sớm khi Hải Quỳnh thức dậy, trên người đã được phủ một cái chăn ấm áp, mùi chăn thơm tho khiến người ta thấy sảng khoái vô cùng. Hải Quỳnh vươn người ngồi dậy, ánh mắt bên chiếc rèm cửa được khép chặt không còn khe hở, dường như Tần Phong cố ý khép kín để ánh sáng không quấy nhiễu giấc ngủ của cô. Chiếc chăn ấm áp, sự quan tâm dịu dàng khiến Hải Quỳnh xúc động vô cùng.

Cô đưa mắt tìm kiếm, Tần Phong đã không còn trên ghế sofa nữa rồi, nhưng lại không thấy bóng dáng anh trong phòng. Hải Quỳnh đưa mắt nhìn về phía toilet, nhưng bên trong không có lấy một tiếng động nào.

Hải Quỳnh tò mò, bèn xuống giường tìm kiếm. Cô gõ cửa phòng tắm, nhưng không có tiếng trả lời.

Hải Quỳnh đang định đưa tay vặn nắm cửa thì cánh cửa bất ngờ bị mở ra kéo cô về phía trước ngã vào lòng Tần Phong. Hải Quỳnh chạm vào lồng ngực mát rượi đang để trần của Tần Phong thì đỏ bừng cả mặt vội vàng bật ra khỏi người anh.

- Anh....anh.... Sao anh lại có thể không mặc gì như thế chứ – Hải Quỳnh lắp bắp nói, cô nhắm mắt lù lại.

Tần Phong nhìn điệu bộ cô thì cả người, nhớ lại năm xưa, cô xông vào phòng lúc nam sinh thay đồ, anh đến trước mặt cô cũng gần như bộ dạng này. Chỉ có điều lần trước anh mặc quần đùi, lần này anh quần khố tắm.

- Em làm rớt mắt à, sao lại nhắm mắt – Tần Phong nhìn cô trêu chọc.

Đột nhiên trong đầu Hải Quỳnh xuất hiện câu nói:” Em đang tìm mắt...em không thấy gì hết”

- Này, xem ra anh cũng phải làm một tờ giấy mới được. Nếu không anh lỗ chắc rồi. Em cứ lợi dụng cô hội sàm sỡ anh thế này thì...chắc chắc....- Tần Phong giả vờ oan ức.

- Xí....ai thèm nhìn anh – hải Quỳnh bĩu môi một cái rồi đẩy Tần Phong ra, mắt chẳng dám nhìn xuống phía bên dưới của Tần Phong, cô nhanh chóng chui vào buồng tắm khóa chặt cửa lại.

Khi Hải Quỳnh đi ra thì Tần Phong đã ra ngoài rồi. Anh chỉ để lại một tờ giấy bảo cô xuống nhà ăn.

Hải Quỳnh thay quần áo xong thì xuống, thấy Tần Phong đang chọn món ăn. Cô tức tối nghĩ thầm:” Lần này nhất định phải gọi món mắc tiền nhất.

Nhưng khi Hải Quỳnh ngồi xuống thì Tần Phong đã trả menu lại cho người phục vụ và anh ta nhanh chóng đi mất rồi, khiến Hải Quỳnh tiếc nuối không thôi.

Món ăn nhanh chóng được đem ra, Hải Quỳnh nhìn mấy món ăn trên bàn mà nuốt ực một cái, khóc thầm trong lòng. Không có món nào cô được ăn cả, thật là tức chết được. Hải Quỳnh đành ngồi thừ nhìn ngắm mấy món này.

Tần Phong bình thản cầm đĩa lên ăn rồi liếc nhìn vẻ mặt đau khổ của hải Quỳnh mà cười muốn sặc cả thức ăn ra ngoài, phải cố nén lại nói với cô:

- Không muốn ăn à.

Nghe vậy, hai mắt Hải Quỳnh sáng rỡ nhìn Tần Phong cảm kích:

- Ăn được sao?

- Bộ tưởng anh là heo hay sao mà ăn được nhiều như thế – tần Phong lườm cô một cái nói.

Hải Quỳnh bèn nở nụ cười nịnh nói:

- Không, thân hình anh rất đẹp, rất phong độ.

Nói rồi Hải Quỳnh cầm đĩa lên gấp lấy thức ăn cho vào miệng nhai ngon lành. Nhưng Tần Phong nhìn cô ăn thì cười sau đó buông một câu:

- Giờ thì anh biết lí do vì sao em lại tấn công anh rồi.

Hải Quỳnh nghe xong thì đồ ăn chưa kịp nhai xong đã bị nghẹn lại rồi cô ho sặc sụa.

Cuối cùng Hải Quỳnh chẳng thể nào ăn được gì nhiều, đành đem một bụng tức giận lui thủ đi theo Tần Phong. Tần Phong dẫn cô đến một cửa hiệu quần áo thời trang cao cấp dành cho nữ.

- Đến đây làm gì – Hải Quỳnh ngược nhìn cái cửa tiệm rồi nghi ngại hỏi:

- Em ăn cái gì mà lớn vậy. Em đúng là đồ đầu heo mà. Đến cửa tiệm quần áo thì mua quần áo chứ để làm gì – Tần Phong đang mở cửa nghe vậy thì quay lại đáp.

Hải Quỳnh bị mắng thì tức lắm, giờ phút này cô thật sự muốn xé xác kẻ trước mặt ra thành ngàn mảnh. Cô đâu ngờ đến nỗi mà không biết chuyện đó. Vấn đề cô muốn hỏi là, tại sao anh ta là con trai lại đến cửa tiệm quần áo nữ để mua mà thôi. (còn không biết mua cho ai nữa thì ngu chứ ngốc gì)

Tần Phong nhìn vẻ mặt tức muốn cắn người của Hải Quỳnh thì quay người đi cười thâm trong bụng .

Nhân viên bán hàng thấy họ bước vào thì niềm nở đón tiếp. Ánh mắt nhìn gương mặt đẹp mà lạnh của Tần Phong mà ngẩn người. Tần Phong không thèm để ý đến ánh mắt của cô nhân viên nhìn một lượt quần áo xong bèn móc điện thoại ra gọi:

- Chị, em đang ở cửa hàng, chị đến đây một chút đi.

Nói xong bèn cúp điện thoại quay sang nhìn Hải Quỳnh.

Hải Quỳnh tuy không có sở thích mua sắm như Phương Hồng nhưng bẩm sinh là con gái thấy quần áo đẹp thì không liếc nhìn không được.

Cô thích bộ váy màu xanh nhạt nên lấy ra xem nhìn ngắm sờ mó vào vạt vải mềm mại của thân áo. Tần Phong cho hai tay vào túi quần bước đi chậm rãi thưởng thức vẻ mặt vui vẻ đáng yêu lúc này của Hải Quỳnh.

- Thích không? – Tần Phong bèn hỏi.

Hải Quỳnh gật đầu, nhưng nhìn giá tiền cô thở dài tiếc rẻ:

- Nhưng mắc lắm.

- Cứ mua đi – Tần Phong cười nói.

- Mau được sao? – Hải Quỳnh hờn hờ hỏi.

- Được....- Tần Phong gật đầu đáp.

Hải Quỳnh thích quá nhoeo miệng cười tươi nghĩ bụng: “ Thật là tốt, hóa ra đi công tác lại có lợi như thế, mấy chị cùng phòng nói rất đúng, phải mua quà nhiều cho các chị ấy mới được.”

- Chị à, em lấy cái này – Hải Quỳnh quay sang cô nhân viên bán hàng đưa cái áo cho chị ta.

Cô nhân viên cũng vui vẻ đem quần áo đến quầy để bỏ túi.

Nhưng nụ cười của Hải Quỳnh bị dập tắt ngay tức thì khi Tần Phong nói:

- Mai mốt sẽ trừ vào tiền lương.

Hải Quỳnh nghe xong thì nước mắt lưng tròng, thầm nguyên rủa Tần Phong là đồ đáng ghét, cho cô lên thiên đàng xong rồi lại đập cô xuống địa ngục. Cái áo này mắc như vậy, cô phải làm bao nhiêu tháng mới trả hết được tiền đây. Trong khi lương nhân viên mới như cô cực kì thấp.

Lườm Tần Phong một cái như dao bén rồi vội vã chạy theo cô nhân viên nói:

- Chị ơi, em phát hiện em không mang theo tiền. Để lần sau đi chị .

- Không sao, cứ coi như là quà tặng đi – Một tiếng nói nhỏ nhẹ vang lên sau lưng Hải Quỳnh.

Hải Quỳnh ngẩng người quay lại nhìn về phía sau. Một chị gái có gương mặt rất đẹp, ăn mặc rất thời trang, tôn lên vóc dáng đầy đặn của chị ấy. Chị ấy nhìn Hải Quỳnh nở nụ cười tươi rạng rỡ, rồi tiến về phía cô.

Gương mặt đó cứ từ từ xuất hiện trong đầu Hải Quỳnh, dường như đã từng gặp rồi nhưng dường như cũng rất xa lạ. Hải Quỳnh cảm thấy đau đầu , cô đưa tay ôm lấy đầu, cả người khó chịu đứng không vững.

Tần Phong nhanh chóng phát hiện ra sắc mặt của Hải Quỳnh bèn đưa ta đỡ cô, dìu cô đến sofa ngồi.

- Không sao chứ? – Cô gái lo lắng đi theo hỏi.

- Em không sao chứ? – Tần Phong sắc mặt tái nhợt lo lắng âu yếm hỏi.

Hải Quỳnh lắc đầu tỏ ý không sao, cô đưa mắt nhìn chị gái đó hỏi:

- Chúng ta đã từng gặp nhau phải không?

- Phải, chúng ta đã từng gặp nhau, chị là Quỳnh Chi, chị gái của Tần Phong – Chị gái gật đầu cười đáp.

- Em thật sự không sao chứ, đừng làm anh lo lắng – Tần Phong nhìn Hải Quỳnh dò xét cắt ngang câu chuyện của hai người.

- Không sao, anh cứ nói chuyện với chị anh đi – Hải Quỳnh lắc đầu đáp.

- Đúng rồi, em đến đây làm gì – Quỳnh Chi nhìn Tần Phong hỏi.

- Chị giúp em lựa cho cô ấy mấy bộ váy – Tần Phong bèn nói.

- Để làm gì? – Hải Quỳnh hơi ngạc nhiên hỏi, cô cứ tưởng Tần Phong muốn mua quần áo cho bạn gái anh là Nguyên Thu chứ.

- Để em mặc đi dự tiệc chứ chị nữa hả ngốc – Tần Phong lườm cô mắng.

- Em có váy rồi mà- Hải Quỳnh phản đối.

- Mấy bộ váy trẻ con đó à. Em muốn anh mắt mặt hay sao – Tần Phong bèn giễu.

- Sao anh biết là trẻ con chứ?

- Vậy em muốn anh cầm đi hỏi người khác sao. Anh không ngại đâu – Tần Phong nhếch môi cười gian xảo nói.

Hải Quỳnh bèn xụ mặt xuống ngồi im để mặc Tần Phong quyết định. Quỳnh Chi thấy hai người như thế không nhịn được cười lớn rồi nói:

- Được rồi, để chị lựa giúp cho.

Quỳnh Chi chọn cho Hải Quỳnh vài bộ váy rất đẹp, cô mặc vào càng xinh đẹp hơn, nhưng những bộ váy này đều để vai trần mà cô thì...Hải Quỳnh bèn xấu hổ hỏi nhỏ Quỳnh Chi.

- Chị...em không có áo lót đi cùng.

Hải Quỳnh phải thừa nhận quần áo của cô hơi trẻ con, không phù hợp với hình tượng gợi cảm lúc này chút nào. Quỳnh Chi cười bảo:

- Được rồi, để chị giúp em.

Hải Quỳnh mới thở phào nhẹ nhõm. Sau đó nghỉ ngơi, ngồi thưởng thức trà của cửa tiệm. Tần Phong và chị gái nói chuyện với nhau để mặc Hải Quỳnh ngồi xme tạp chí. Lát sau Hải Quỳnh nghe Tần Phong nói:

- Chị mai mốt chị có ghé nhà, cũng đừng bảo Nguyên Thu đến ngủ cùng, còn tự tiện lấy đồ của em mặc, khiến cho có kẻ hiểu lầm – Tần Phong vừa nói vừa đưa mắt về phía Hải Quỳnh, hải Quỳnh cũng đúng lúc ngẩng đầu lên nhìn thấy ánh mắt có vẻ oan khuất của Tần Phong.

Quỳnh Chi cười lớn rồi nắm lấy tay Hải Quỳnh giải thích:

- Hải Quỳnh, lần trước chị có việc nên ghé nhà Tần Phong ngủ lại qua đêm. Gặp Nguyên Thu nên bảo cô ấy ở lại chơi. Chị không đem theo nhiều đồ ngủ nên Nguyên thu mới mượn quần áo Tần Phong mặc. Em yên tâm, tối đó Nguyên Thu ngủ cùng chị. Chị có thể bảo đảm Nguyên thu và Tần Phong không hề có quan hệ mờ ám gì cả.

Hải Quỳnh biết mình trách lầm Tần Phong, nhưng không biết phải làm sao nên đành lảng tránh:

- Chuyện đó có liên quan gì đến em đâu cơ chứ.

Hải Quỳnh nói xong liền lấy báo che gương mặt xấu hổ của mình. Nhưng tận sâu trong lòng cô có cảm giác hạnh phúc, hóa ra là cô hiểu lầm, hóa ra giữa họ không hề có gì cả. Trong lòng rung lên điệu nhạc vui sướng.

Quỳnh Chi nhìn Hải Quỳnh cười nói với Tần Phong:

- Cách mạng chưa thành công, đồng chí cần phải cố gắng, tiếp tục trường kì kháng chiến.

Tần Phong khẽ nhìn Hải Quỳnh thở dài.

Căn bản mà nói Tần Phong không cần Hải Quỳnh phải tháp tùng đi theo, bởi vì khi anh vừa đến đã có rất nhiều mỹ nữ đến gần, Hải Quỳnh cơ bản là không thể đến gần. Tần Phong lịch thiệp trả lời từng người nhưng lát sau anh nắm tay Hải Quỳnh lại giới thiệu :

- Xin lỗi cô ấy là bạn gái tôi.

Hải Quỳnh nghe Tần Phong giới thiệu cô trước tất cả mọi người thì xấu hổ đỏ cả mặt cứ cúi đầu xuống dưới. Nhưng trong lòng lại xen vào hương vị hạnh phúc lẫn tự hào. Thật may mắn là Tần Phong đã đưa cô đi chọn váy, nếu không với số quần áo cô đem theo mà mặc đến đây sẽ làm trò cười ọi người mất.

Cô âm thầm nhìn Tần Phong cảm kích.

- Em mà nhìn anh như vậy, anh sẽ nghĩ là em yêu thầm anh cho xem.

- Có mà anh yêu thầm em thì có – Hải Quỳnh nguyền Tần Phong một cái rồ dài nói.

- Ủ...là anh yêu thầm em...- Tần Phong gật đầu xác nhận không chút đắn đo.

Lời nói chân thật khiến Hải Quỳnh khựng lại, cô quay lại nhìn Tần Phong, trong đáy mắt nhiều cảm xúc không thể nói thành lời, đôi mắt bỗng tràn đầy nước. Hiểu lầm đã sáng tỏ, nhưng khúc mắc trong lòng vẫn còn đó, cô sợ sự thật trong quá khứ sẽ lần lượt hiện về phá nát tim cô.

- Anh và Nguyên Thu thật sự không có gì cả – Tần Phong xoay người lại nhìn thẳng Hải Quỳnh khẳng định mối quan hệ với Nguyên Thu – Người anh yêu mãi mãi chỉ có em mà thôi.

Ánh mắt của Tần Phong nhìn cô chứa đựng đầy tình yêu thương nhưng cũng đầy buồn bã. Sự mệt mỏi của tháng ngày chờ đợi.

Hải Quỳnh nhìn Tần Phong, tâm hồn không ngừng run lên, nếu như tình cảm lúc này của anh là thật, nếu như...

Hải Quỳnh hít một hơi gấp mấy môi quyết định tìm lời giải cho sự thắc mắc của mình.

Nhưng cô chưa kịp mở miệng thì có người xem vào.

- Tổng giám đốc Phong lâu quá không gặp.

- Xin chào – Tần Phong cũng quay lại lịch sự chào.

- Tôi có chuyện cần bàn với cậu một chút, chúng ta sang bên kia nói chuyện đi

- Cũng được – Tần Phong gật đầu đáp rồi quay lại Hải Quỳnh siết chặt tay cô nhỏ giọng nói – Chờ anh ở đây.

Thấy Hải Quỳnh gật đầu, Tần Phong mới yên lòng ra đi.

Nhưng khi Tần Phong đi rồi, Hải Quỳnh lại thấy mình lạc lõng giữa dòng người ở đây. Cô lui vào một góc bàn ngồi chờ đợi. Ánh mắt nhìn theo Tần Phong đang cười nói.

Đột nhiên, một cô gái ăn mặc rất đẹp, rất model, đầy sự quyến rũ bước vào. Cô đi thẳng đến chỗ Tần Phong đứng nhanh chóng hòa hợp vào không khí ở đó. Họ nói gì đó cười đùa rất vui vẻ.

Sau đó hải Quỳnh thấy Tần phong nắm tay cô gái đó bước vào sảnh phòng bắt đầu cùng mọi người khiêu vũ. Hải Quỳnh nhìn thấy mà nhói đau trong lòng. Lời vừa mới nói với cô vẫn còn vang bên tai.

Vậy mà chỉ cần cô ấy xuất hiện, anh lập tức quên đi cô. Thì ra lời đàn ông nói không đáng tin chút nào cả. Họ có thể ở bên tai mình nói những lời âu yếm ngọt ngào, nhưng xoay lưng đi, họ đã lập tức thay lòng.

Hải Quỳnh cười chua chát, cô đã vì anh lại lần nữa dao động, cuối cùng nhận lấy kết quả này. Cố hết sức đứng lên, Hải Quỳnh từ từ bước ra khỏi nơi này. Bên ngoài đã đổ mưa lúc nào không hay biết.

64. Chương 64

Ký ức tình yêu

Hải Quỳnh nhìn trời mưa thì khẽ cười, tại sao mỗi lần cô buồn, ông trời đều đổ mưa. Là muốn khóc thay cô hay là muốn xóa nhòa nước mắt trong cô.

Hải Quỳnh muốn bước đi trong mưa, cô muốn xóa nhòa những ký ức về anh, hãy để mưa xóa hình ảnh của Tần Phong trong cô, hãy để giá lạnh đóng băng trái tim cô, để cô không còn thấy đau đớn nữa. Mưa lạnh phủ lên vai trần của cô, Hải Quỳnh quyết định hòa mình trong màn mưa.

Một chiếc áo khoát phủ lên vai Hải Quỳnh, một vòng tay ôm lấy cô từ phía sau, kéo cô về trong lòng ngực vạm vỡ ấm áp kia. Hải Quỳnh hơi ngỡ ngàng, bước chân bị khựng lại.

Hơi thở phả trên đỉnh đầu cô, bàn tay siết chặt lấy người cô, giọng nói khàn đi vì tim đập mạnh:

- Có biết sự ngốc nghếch của em làm tim anh đau biết bao nhiêu lần không?

Hải Quỳnh đưa tay chạm vào bàn tay của Tần Phong, bàn tay lạnh ngắt nhưng đầy mồ hôi, có một chút xót xa vô hạn. Cô muốn gỡ bàn tay đó khỏi người mình, nhưng Tần Phong càng siết chặt hơn nữa.

- Em nghe anh nói đi.

- Em không muốn nghe – Hải Quỳnh cương quyết nói, cô ra sức gỡ tay Tần Phong, giọng cô vỡ òa sắp khóc.

- Anh đã chạy hết mấy tầng lầu để đuổi theo em – Tần Phong thở mạnh nói.

Những ngón tay của Hải Quỳnh bỗng khựng lại. Hèn chi hơi thở của anh dồn dập đến thế, hèn chi tim anh đập nhanh đến thế, hèn chi tay anh lạnh đến thế. Hải Quỳnh không còn muốn chống cự thoát khỏi vòng tay của Tần Phong, cô để mặc anh ôm chặt, đưa mắt nhìn những hạt mưa rơi, lòng ngổn ngang cảm xúc.

- Chỉ là phép lịch sự thôi, cô ấy mời anh cùng khiêu vũ trước mặt nhiều người, anh không thể từ chối, vì như vậy sẽ khiến cô ấy mất mặt. Dù sao cô ấy cũng là con gái.

Trái tim nặng trĩu của Hải Quỳnh dường như đã được nâng lên, hòn đá đè nặng trong lòng đã bị ai đó dọn bỏ. Cô im lặng lắng nghe nhịp đập tim anh, nó dần dần ổn định khi hải Quỳnh trong vòng tay của Tần Phong.

Khi quay lưng không nhìn thấy bóng dáng Hải Quỳnh đâu, tim Tần Phong như có ngàn con kiến bò cắn, hoảng sợ vô cùng. Anh sợ cô lại lần nữa hiểu lầm mối quan hệ giữa anh và Nguyên Thu, vội vã đẩy Nguyên Thu ra và lao nhanh ra cửa. Anh bấm nút thang máy, nhưng thang máy đang kẹt người.

Không thể chờ thang máy lên, Tần Phong lao nhanh về hướng cầu thang thoát hiểm. Nỗi bất an trong lòng dâng cao, anh sợ nếu anh không đuổi kịp, nếu anh không kịp giải thích, chỉ e rằng lần này anh sẽ mất cô mãi mãi. Bằng mọi giá phải đuổi kịp cô.

Khi nhìn thấy dáng vẻ nhỏ nhắn cô đơn đầy tổn thương của cô mà lòng không khỏi xót xa. Nhưng dù vậy trong lòng vẫn cảm thấy một niềm vui khôn tả khi cô vẫn ở ngay trước mắt mình. Lần này anh không để cô rời xa.

- Nói cho em biết ở quá khứ chúng ta đã từng xảy ra chuyện gì được không? – Hải Quỳnh cuối cùng cũng muốn biết rõ chân tướng sự thật, cô không muốn cứ phải sống trong cảnh mơ hồ như thế.

- Được...

Hai người ngồi đối diện nhau trong một quán cà phê yên tĩnh, quán đã vắng người, chỉ có tiếng nhạc nhẹ nhàng trầm bổng vang lên như ru hồn người.

Hải Quỳnh im lặng nghe từng lời kể của Tần Phong.

- Chuyện năm xưa là như vậy đó. Anh hiểu lầm em bắt cả hai tay, nên nổi giận uống say, là Nguyên Thu đưa anh về nhà. Anh cứ nghĩ cô ấy là em nên mới hôn cô ấy. Nhưng khi nhìn thấy em, nhớ lại cảnh tượng em tay trong tay với người con trai khác, anh lại bị sự ghen tuông làm mất đi lí trí, muốn chộc tức em cho nên mới đập lại nụ hôn của Nguyên thu. Khiến em đau lòng mà bỏ chạy. Khi em bỏ đi, anh mới thấy hối hận vô cùng, vội chạy đi tìm em, nhưng không ngờ sự ngốc nghếch đó của anh lại làm chúng ta xa cách hơn 3 năm trời.

Dừng lại một chút, Tần Phong khẽ nhìn Hải Quỳnh để quan sát xem cô có cảm thấy khó chịu không khi nghe chuyện tai nạn của cô là một phần lỗi do anh gây ra.

Nhưng Hải Quỳnh vẫn bình thản nghe tiếp câu chuyện, sự đau lòng đã quá nhiều, huống hồ đây là thời khắc gỡ bỏ khúc mắc trong lòng cô. Hải Quỳnh bấu chặt hai tay lại chờ đợi.

- Anh không ngờ em lại bị mất trí nhớ, đến khi biết được, anh vừa muốn nói cho em biết, vừa lo sợ em vẫn còn hiểu lầm. Cho nên chọn cách tiếp cận và từ từ nói rõ mọi chuyện cho em hay. Anh chọn kể chuyện này qua hình bóng người khác để em có thể ẩn tượng từ từ mà nhớ ra. Không ngờ càng làm em hiểu lầm mà xa anh, anh đúng là đồ ngốc mà – Tần Phong khẽ cười chua chát cho sai lầm của chính bản thân mình.

Tần Phong cuối cùng cũng nói lên sự thật chôn giấu trong lòng mình, giọng anh khàn đặc khi kể, kèm theo sự đau đớn vì nỗi nhớ cô mấy năm trời dài đằng đẳng.

- Anh dẫn em ra đây là muốn nói rõ sự thật với em. Tất cả không như em đã nghĩ đâu, anh không biết Khánh Vũ đã nói gì với em, nhưng mà anh bảo đảm tất cả đều không phải sự thật.

Hải Quỳnh đưa mắt nhìn Tần Phong, ánh mắt anh cương nghị nhìn thẳng vào mắt cô, phủ đầy một tình yêu trong mắt anh, không hề ẩn chứa một chút dư vị của sự lừa dối nào cả.

Ánh mắt đó làm người ta tin tưởng, ánh mắt đó khiến người ta không thể nghi ngờ. Cúi cùng Hải Quỳnh cũng gật đầu, cô tin anh, tin lời nói của anh, tin tình yêu của anh dành cho cô, tin anh chưa từng phản bội cô.

Tần Phong vui mừng mỉm cười hạnh phúc, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Hải Quỳnh siết chặt. Mong muốn cái nắm tay này sẽ mãi mãi không rời.

Tại một góc đường, một bàn tay siết chặt vô lăng, nhìn về đôi tình nhân đang hóa giải hiểu lầm kia mà tức giận. Nguyên thu định làm cho Hải Quỳnh bẽ mặt, làm cho Hải Quỳnh đau khổ khi nhìn thấy Tần Phong khiêu vũ cùng cô, ấy vậy mà Tần Phong khi vừa không thấy bóng dáng Hải Quỳnh đâu đã đẩy cô ra để chạy đi tìm, bất chấp mọi người vẫn đang tham dự buổi tiệc quan trọng của đối tác công ty anh.

Nguyên Thu lo lắng đuổi theo, quả nhiên cuối cùng Tần Phong cũng nói rõ cho Hải Quỳnh biết sự thật. Cô không muốn, không cam tâm để mất Tần Phong, bằng mọi cách cô cũng phải chiếm lấy Tần Phong, cô ta với tay lấy điện thoại di động gọi:

- Khánh Vũ, anh mau đến đây đi.

Tay trong tay, cả hai trở về khách sạn, vào phòng cả hai mới luyến tiếc rời tay nhau ra.

- Em đi tắm trước đi – Tần Phong hạnh phúc nhìn hải Quỳnh khẽ nói.

Hải Quỳnh e thẹn gật đầu rồi lấy đồ vào phòng tắm.

Cả hai người giờ đây, trong lòng họ cuối cùng đã hiểu rõ toàn bộ câu chuyện, cuối cùng cũng đã có thể trở lại bên nhau. Cùng tận hưởng hương vị tình yêu mà họ luôn chờ đợi.

Niềm hạnh phúc bỗng đến quá dồi dào khiến cả hai không muốn xa cách nhau, Tần phong ôm lấy Hải Quỳnh ngồi tựa vào thành giường, để cô cuộn tròn trong lòng anh, lắng nghe tiếng tim đập đang hòa điệu.

- Vậy lúc đó em có giận anh không? – Hải Quỳnh bắt Tần Phong kể lại cho cô nghe từng hồi ức ngọt ngào của hai người.

- Có, em rất là trẻ con – Tần phong cười đáp, đưa tay đang đưa cái mũi đang đỏ lên vì xấu hổ của cô.

- Bây giờ em sẽ không như vậy nữa đâu. Em muốn từng ngày từng ngày được ở bên anh, trân trọng từng phút giây bên nhau, để bù vào khoảng thời gian xa cách – Hải Quỳnh nắm chặt vật áo Tần Phong khẽ khàn nói, hơi thở của cô phả vào người anh ấm áp.

- Anh cũng vậy, anh chỉ muốn được ở bên em không xa rời nữa – Tần Phong tùy cảm vào đầu Hải Quỳnh đáp, tay siết chặt lấy người cô.

Tim hai người lần nữa hòa chung nhịp đập, cùng nhau dẫn lối chung một đường.

- Được rồi, em mau ngủ đi – Tần Phong nhẹ nhàng thả người Hải Quỳnh xuống giường nói.

Sau đó anh giúp hải Quỳnh đắp mền rồi hôn cô một cái nhẹ nhàng trên bờ môi chúc cô ngủ ngon, mới thông thả đứng dậy đi đến ghế sofa.

- Tần Phong – Tiếng Hải Quỳnh yếu ớt khẽ gọi sau lưng, giọng nói đêm khuya đầu quyết rũ và gợi cảm khiến tim Tần Phong khựng lại một giây.

- Sao vậy – Tần Phong quay lưng lại nhìn Hải Quỳnh hỏi.

Hải Quỳnh giơ một ngón tay ngoắc anh lại gần. Cô không biết về mặt lúc này của cô đầy sự quyến rũ như đang mời gọi người khác phạm tội.

Cố gắng điều chế hơi thở, anh quay lại ngồi bên mép giường bên cạnh cô. Hải Quỳnh đã ngồi dậy, cô đưa người về phía Tần phong hôn đáp lại anh một nụ hôn chúc ngủ ngon.

Nào ngờ, nụ hôn này như một ngọn gió khơi gợi đồng tro đang âm ỉ cháy trong lòng anh. Tần Phong đưa tay ôm lấy Hải Quỳnh, kéo thân người cô sát vào người anh, cuồng nhiệt hôn đáp trả bờ môi ngọt ngào đầy quyến rũ kia. Hải Quỳnh bất ngờ trước nụ hôn cuồng nhiệt kia nhưng cũng vòng tay quanh cổ Tần Phong đáp trả. Cho đến khi hô hấp hai người gần như đứt đoạn mới luyến tiếc rời nhau ra.

- Mau ngủ đi, không được quyến rũ anh – Tần phong buông tay khỏi người Hải Quỳnh, gõ vào đầu cô một cái rồi mắng yêu.

Nói rồi Tần Phong đi thẳng đến bên ghế sofa, còn Hải Quỳnh nằm xuống phủ chăn kín đầu che đi gương mặt đỏ bừng cùng nhịp tim đập thình thịch của cô. Tay đưa lên bờ môi sờ nhẹ, nơi vẫn còn hơi ấm ngọt ngào.

Lát sau, có chút khó thở vì cô che kín đầu, Hải Quỳnh bèn chui đầu ra khỏi chăn đưa mắt nhìn Tần Phong.

Tần Phong vẫn nằm chặt vật ở sofa mà ngủ. Hải Quỳnh thấy anh cứ xoay qua xoay lại trở mình nằm nhưng chẳng thoải mái nên thương cảm bèn đến gần gọi.

- Tần Phong.

Tần Phong xoay người lại hỏi:

- Có chuyện gì sao?

- Anh lên giường nằm đi – Hải Quỳnh ngượng ngùng nói.

- Được rồi, anh ngủ ở đây – Tần Phong lắc đầu nói.

- Trước đây em tin tưởng anh, bây giờ cũng sẽ tin tưởng anh. Anh lên giường ngủ đi – Hải Quỳnh bèn giục.

- Không cần đâu, anh nằm đây được rồi – Tần Phong dứt khoát từ chối.

- Vậy em nằm đây với anh – Nói rồi cô ngồi vào cái ghế đối diện .

Tần Phong thấy vẻ bướng bỉnh của Hải Quỳnh thì thở dài chịu thua. Trở mình ngồi dậy bước nhanh đến bế thốc cô lên đi thẳng đến giường.

Hải Quỳnh hơi bất ngờ nên bám chặt lấy Tần Phong.

- Nay, anh làm gì vậy – Hải Quỳnh sợ hãi, đưa mắt yếu ớt nhìn Tần Phong.

Nhưng cô không biết về mặt này càng khiến con trai bị kích động nhiều hơn. Tần Phong mắc kẹt câu hỏi của Hải Quỳnh cứ thế bế cô đến bên giường, Hải Quỳnh sợ hãi nuốt nước bọt cái ực, khắp người run rẩy, nhìn vào đôi mắt không còn chút ánh sáng thuần khiết nào, cô lần nữa yếu ớt gọi :

- Tần Phong, đừng mà...

Hải Quỳnh muốn vùng thoát khỏi hai tay của Tần Phong, nhưng càng vùng vẫy chỉ càng làm cơ thể hai người ma sát vào nhau nhiều hơn. Mà chiếc áo ngủ bằng lụa vốn mỏng manh càng làm hai cơ thể sát nhau, hơi nóng từ cả hai tỏa ra. Khiến Hải Quỳnh đỏ bừng cả mặt thoi vùng vẫy, ngoan ngoãn để Tần phong bế lên giường. Tim cô co thắt lại gần như nín thở, mặt bắt đầu tái vì sợ hãi.

Tần Phong đến giường thả rơi Hải Quỳnh xuống, cô vội co người lại, cách xa Tần phong một chút, nhìn vào Tần Phong, ánh mắt anh chữ đầy sự đen tối.

- Được rồi...anh thích ngủ ở sofa thì cứ ngủ đi – Hải Quỳnh nói đứt quãng trong hơi thở gần như không thông của mình.

- Giờ phút này em nghĩ anh còn có thể trở lại sao – Tần phong nheo mắt tiến lên trên giường cười ranh ma đáp, hơi thở anh phủ đầy khắp nơi.

Hải Quỳnh quặn cả lên khi thấy Tần Phong ngồi trên giường rồi, cô vội lấy cái chăn phủ trên người mình, che kín lại, trừng mắt nhìn Tần Phong.

- Anh không được đến gần em – Hải Quỳnh cao giọng cảnh cáo.

- Anh cứ tới, để xem em làm được gì anh – Tần phong cười khẩy đưa tay hất tung cái chăn đang được bao phủ trên người Hải Quỳnh khiến Hải Quỳnh đứng cả tim.

Cô run lên khi bàn tay Tần Phong nắm lấy tay mình. Sợ hãi đến xanh xám mặt mày, Hải Quỳnh quyết định tìm đường thoát thân. Cô đứng bật dậy định lao xuống khỏi cái giường đang dần dần bị lún xuống kia. Nhưng Tần Phong đã nhanh tay ôm lấy eo cô vật xuống giường.

Tim Hải Quỳnh đập loạn cả lên, muốn hét lên cũng không có sức, chỉ nhìn Tần Phong đầy sợ hãi. Cô thấy Tần Phong càng lúc càng áp sát người mình, thì tim muốn nhảy ra lồng ngực, hai mắt đã bắt đầu kéo màn nước, chỉ chực chờ rơi xuống những giọt nước mắt. Hai bờ ngực cô phập phồng lên xuống theo từng hơi thở khó nhọc.

Khi gương mặt đầy sức mê hoặc và ánh mắt quyến rũ của Tần phong ở sát ngay mặt cô, chóp mũi hai người chạm nhẹ vào nhau. Hải Quỳnh biết dù cô có muốn cũng không thoát được, đành chấp nhận buông xuôi. Cô khẽ khép hai hàng lông mi cong đầy mê hoặc lại chờ đợi những sự việc sắp tới.

1 giây....2 giây....

Không cảm thấy gì hết, Hải Quỳnh hé một mắt nhìn , nhưng trước mặt là một vùng không gian trống. Cô mở choàng hai mắt tìm kiếm ...Cô thấy Tần Phong đang nghiêng người ôm bụng cười chảy cả nước mắt nhìn cô nói:

- Cho em biết thế nào là dám bảo con trai ngủ cùng.

Hải Quỳnh biết cô bị anh trêu thì tức lắm nhưng nhất thời không không biết có thể làm gì để trút giận nên kéo chăn quay người nằm ngủ không thèm nhìn Tần Phong nữa.

Nhưng khi không gian chìm trong im lặng, tiếng tim hai người vẫn đập mạnh, không gian chỉ còn lại hai nhịp thở.

Tiếng đồng hồ tích tắc báo hiệu thời gian đang trôi qua, nhưng cả hai người vẫn không tài nào ngủ được. Cảm giác người bên cạnh tuy khoảng cách xa, nhưng nhịp thở lại gần bên. Hải Quỳnh quyết định quay người lại, không ngờ bất gặp ánh mắt Tần Phong đang nhìn mình chăm chú.

- Anh sao vậy – Hải Quỳnh vừa bối rối vừa ngượng ngùng, e thẹn hỏi.

- Anh không ngủ được – Tần Phong khẽ đáp, ánh mắt vẫn nhìn cô không chớp.
- Ừm ... – Hải Quỳnh cũng gật đầu đáp – Em cũng không ngủ được.

65. Chương 65

Sau câu nói đó, không gian dường như lần nữa đọng lại, ánh mắt hai người tìm lấy nhau, hòa chung nhịp thở. Hải Quỳnh thấy tim cô không yên phận cứ muốn đòi thoát ra khỏi lồng ngực trước cái nhìn say đắm của Tần Phong, cô ngượng ngịu nói:

- Sao anh nhìn em như vậy.
- Anh sợ khi anh nhắm mắt, tỉnh lại không thấy em đâu cả. Sợ rằng đây là giấc mơ – Lời Tần Phong thốt ra nghe buồn vô cùng, khiến Hải Quỳnh xúc động.

Cô không còn thấy sợ hãi nữa, nhích người lại sát Tần Phong, cuộn người trong lòng anh, cô khẽ nói:

- Ôm em đi.

Tần Phong giang tay ôm cô vào lòng, cảm nhận sự sống của người trong lòng. Đây điều là sự thật.

- Em cũng rất sợ, em sợ khi mình tỉnh giấc, tất cả chỉ là giấc mơ ngọt ngào mà thôi.

Nói xong hải Quỳnh ngẩng đầu nhìn Tần Phong nói khẽ:

- Tần Phong em yêu anh. Em không nghi ngờ gì khi biết trước đây em yêu anh. Nhưng em rất sợ...sợ lắm...em sợ mất anh. Mỗi khi thấy anh bên cạnh chị ấy, là tim em đau nhói. Em rất sợ, anh chỉ chơi đùa với em, xem em như món đồ chơi mới lạ của anh.

Những lời của Hải Quỳnh làm Tần Phong thấy xót xa vô cùng. Anh hiểu, thứ tình cảm có trước khi mất trí vẫn cứ quán quanh cô, nên khi gặp anh, tình cảm đó lần nữa bùng phát khiến cho cô sợ hãi.

Bàn tay khẽ siết chặt lấy Hải Quỳnh, Tần Phong trầm giọng nói:

- Anh sẽ không làm em sợ hãi nữa. Dù có chuyện gì, em hãy tin rằng anh yêu em. Chỉ duy nhất có em mà thôi.

Nghe những lời bày tỏ đượm yêu thương, Hải Quỳnh cảm thấy vui sướng và hạnh phúc vô cùng, cô dụi người vào lòng anh, đưa tay choàng lấy anh thật chặt.

- Tần Phong! Bí mật cho anh một điều nha – Hải Quỳnh ngẩng đầu cười tinh nghịch nói.
- Em nói đi là bí mật gì – Tần Phong cũng cười hỏi.

- Lúc ở nhà anh, lần đó đó...- Hai má cô đỏ bừng e thẹn nói – Lần đó là em muốn quyến rũ anh, muốn anh mãi thuộc về em cho nên mới...em nghĩ chỉ cần như vậy thì... – Cô xấu hổ không dám nói tiếp nữa.

Tần phong khá ra cười khúc khích, không ngờ cái đầu ngốc này cũng có lúc suy nghĩ như vậy. Xem ra anh phải đánh giá lại cô rồi. Lúc cần dùng thủ đoạn, cô cũng sẽ dùng đây.

Thấy Tần Phong cười, Hải Quỳnh càng thêm xấu hổ, cô dùng tay bấu nhẹ anh mắng:

- Không được cười.

Tần Phong nắm lấy tay cô trở mình nhìn cô nói:

- Có muốn biết sức quyến rũ của em tới đâu không?
- Em có sao? – Hải Quỳnh e thẹn hỏi.
- Thử đi sẽ biết.

Tần Phong cười gian xảo lần nữa trở người đè lên người Hải Quỳnh, rồi cướp lấy đôi môi cô.

Hải Quỳnh đã nghĩ cô rất yêu Tần Phong. Mà sự dâng hiến chỉ càng làm tình yêu thêm tươi đẹp hơn, chỉ là sớm hay muộn thôi. Nếu như trước sau gì cũng phải trải qua thời kì này thì sao không lựa thời điểm đẹp nhất, thích hợp nhất. Hai người họ bây giờ đã thông hiểu nhau, cuối cùng cũng nhận ra sự chân thành yêu thương của nhau. Thì bây giờ đúng là thời điểm thích hợp nhất. Vậy thì...

Hải Quỳnh chủ động hôn trả Tần Phong, cả hai bắt đầu thấy cơ thể nóng bừng lên, hô hấp trở nên hỗn loạn thì....

Một tiếng réo rắc vang lên khiến cả hai ngậy người, Hải Quỳnh thì xấu hổ muốn độn thổ, âm thanh biểu tình của cái bụng cô vang lên phản đối khi cô không cung cấp đủ năng lượng cho nó. Hải Quỳnh tức giận mắng, tại sao vào ngay tình cảnh này, sớm không đến, muộn không đến, làm mất hứng cả lên, đúng là đáng ghét mà. Cô nhìn Tần Phong méo máo hờn trách:

- Không phải lỗi của em, là tại anh lúc sáng trêu em, báo hại em không ăn được gì nhiều, đến trưa đi ăn với chị gái anh, em vì giữ ý cũng chẳng ăn được bao nhiêu, đi dự tiệc cũng có được ăn gì đâu. Cho nên cái bao tử em nó mới biểu tình ngay lúc này chứ bộ.

Tần Phong nhìn dáng bộ méo máo giải thích xen lẫn xấu hổ của Hải Quỳnh thì bật cười khúc khích, đành ôm cô ngồi dậy bảo:

- Anh gọi đồ ăn cho em ăn...

Hải Quỳnh đành ngoan ngoãn đứng dậy nhìn Tần Phong gọi đồ ăn mà trong lòng có chút luyến tiếc chuyện lúc này.

- Cốc ...cốc ...

Tiếng gõ cửa vang lên âm ỉ đầy thúc giục thể hiện sự nóng lòng của người gõ cửa. Hải Quỳnh bị tiếng gõ cửa làm tỉnh giấc.

Mở mắt ra nhìn thì Tần Phong đã đi từ lúc nào rồi, nhớ lại tối qua Tần Phong có nói:

- Sáng mai anh đi bàn chuyện ký hợp đồng.

- Có cần em đi cùng anh không? – Hải Quỳnh bèn hỏi.

- Không cần, ngày mai em cứ ngủ thoải mái đi – Tần Phong hôn lên trán cô âu yếm nói.

Nhớ lại thái độ yêu thương của Tần Phong dành ình, Hải Quỳnh cảm thấy cứ như có dòng suối ngọt chảy qua tim, cô khẽ mỉm cười. Tiếng gõ cửa vẫn không ngừng vang lên thúc giục cắt đứt sự ngọt ngào đang chảy trong lòng cô. Hải Quỳnh buồn bực đứng lên mở cửa. Không rõ ai lại bất lịch sự đến như thế, gõ cửa ùng ùng làm ồn vào lúc sáng thế này, cô nhất định phải báo lại với quản lí khách sạn chuyện này mới được. Để họ có biện pháp ngăn cản những kẻ quấy phá thế này.

Hải Quỳnh bực dọc bước ra mở cửa định mắng một câu cho hả giận. Nhưng khi nhìn thấy người đứng phía sau cánh cửa, cô không khỏi kinh ngạc và lo lắng, Hải Quỳnh sững sốt kêu lên:

- Khánh Vũ! Sao anh lại đến đây?

- Anh đến đây tìm em – Khánh Vũ thẳng thừng đáp, không có ý định dấu giếm chút nào cả.

Hải Quỳnh gật đầu:” Ừm” một cái rồi né người cho Khánh Vũ bước vào trong. Mọi chuyện trước sau gì cũng phải đối mặt mà thôi, chỉ có điều cô không ngờ lại sớm đến thế.

Khánh Vũ không nói gì chỉ lặng lẽ bước thẳng vào bên trong ngồi vào ghế sofa, sắc mặt anh cực kỳ không tốt khiến Hải Quỳnh thấy lo lắng vô cùng. Chuyện cô cùng Tần Phong đi công tác chắc là Khánh Vũ đã biết rồi nên mới học tốc chạy đến đây. Nghĩ vậy Hải Quỳnh thở dài.

Khánh Vũ là một người tốt, nhưng lại bị bất hạnh khi gặp cô. Hết lần này đến lần khác, cô khiến anh đau lòng. Sự áy náy trong lòng cô càng dâng cao lên khi cô quyết định sẽ nói rõ mọi chuyện với Khánh Vũ. Cho dù Khánh Vũ có đánh có mắng cô thế nào cô cũng mặc kệ.

Hải Quỳnh e dè ngồi xuống ghế sofa vừa định mở miệng nói thì Khánh Vũ đã lên tiếng trước:

- Hải Quỳnh chúng ta chia tay đi.

Hải Quỳnh khá bất ngờ trước lời đề nghị của Khánh Vũ, cô đau lòng nghĩ, anh biết cô đang định nói gì nên đã tự quyết định thay cô. Có lẽ anh sợ cô thấy áy náy và tổn thương nên quyết định rút lui trước.

- Em xin lỗi – Hải Quỳnh cúi mặt nói.

- Không phải lỗi của em mà là lỗi của anh – Khánh Vũ ngẩng đầu nhìn lên nói.

- Khánh Vũ, không cần phải đối tốt với em như vậy – Hải Quỳnh nhoè nước mắt nói.

- Không đâu – Khánh Vũ lắc đầu phủ nhận – Nếu anh đối tốt với em, anh sẽ không thay lòng đổi dạ như bây giờ.

Hải Quỳnh cau mày nhìn Khánh Vũ ngạc nhiên khó hiểu:

- Ý anh là sao?

- Hải Quỳnh, anh phát hiện, anh yêu người con gái khác rồi – Khánh Vũ bèn đáp

Hải Quỳnh nghe Khánh Vũ nói xong thì bàng hoàng đến kinh ngạc. Cô không tin vào chính lỗ tai mình, bèn hỏi lại:

- Anh đã yêu một cô gái khác ?

- Phải – Khánh Vũ gật đầu xác nhận.

Hải Quỳnh chớp chớp mắt nhìn Khánh Vũ, miệng há hốc ra không biết nên nói gì.

- Xin lỗi em, Hải Quỳnh, anh biết anh có lỗi với em nhiều lắm – Giọng Khánh Vũ rầu rĩ nói, ánh mắt đau buồn không dám nhìn cô.

Trong lòng Hải Quỳnh, hòn đá nặng đang được nhấc lên. Cô thầm mừng rỡ, đến với Tần Phong trong lòng cô luôn thấy có lỗi với Khánh Vũ, đang không biết nên nói gì với Khánh Vũ thì không ngờ Khánh Vũ đã nói câu chia tay trước.

Trong lòng Hải Quỳnh thấy mừng như mở cờ, mọi chuyện diễn ra theo chiều hướng tốt. Cô có thể hạnh phúc ở bên Tần Phong, Khánh Vũ có thể hạnh phúc bên người con gái khác, thật là vẹn cả đôi đường, không ai phải chịu đau khổ vì sự phản bội của ai.

Hải Quỳnh không muốn Khánh Vũ cảm thấy áy náy với mình, cô lưỡng lự một chút rồi cuối cùng cũng lên tiếng nói:

- Khánh Vũ! Thật ra em và Tần Phong đã quyết định trở lại với nhau rồi.

Ánh mắt Khánh Vũ thoáng một tia đau đớn vô cùng khiến Hải Quỳnh thấy chột dạ khó hiểu. Nhưng cô quyết định nói thêm

- Anh ấy đã giải thích hiểu lắm năm xưa của tụi em.

Khánh Vũ nghe vậy thì giật mình ngẩng đầu nhìn Hải Quỳnh, anh lắp bắp hỏi:

- Em đã nhớ lại mọi chuyện rồi sao?

Hải Quỳnh lắc đầu. Khánh Vũ bỗng thở ra nhẹ nhõm rồi đưa mắt nhìn Hải Quỳnh ám chỉ hỏi:

- Em tin sao?

Hải Quỳnh hỏi người trước câu hỏi của Khánh Vũ, trán nhăn lại đầy suy tư. Cô mím môi nhìn Khánh Vũ sợ sệt hỏi lại:

- Ý anh là Tần Phong đang gạt em sao.

Khánh Vũ quay đi không trả lời. Cái quay đi của anh làm tim Hải Quỳnh thắt lại. Cô yếu ớt gọi tên Khánh Vũ:

- Khánh Vũ, trả lời em đi.

Khánh Vũ vẫn im lặng, ánh mắt anh bắt đầu ngước nhìn Hải Quỳnh đầy đau buồn.

- Chuyện cũ đã qua, bây giờ hãy khép lại đi, anh hy vọng lần này anh ta không gạt em.

Khánh Vũ ngập ngừng nói càng khiến Hải Quỳnh lo lắng phập phồng, nếu như Tần Phong đang gạt cô....Nỗi sợ hãi ập đến khiến toàn thân Hải Quỳnh lạnh toát.

Khánh Vũ nói xong ngã người ra sau ghế đưa mắt nhìn xung quanh, phát hiện một chiếc áo của Tần Phong đang nằm trên giường, mặt anh tái lại, môi mấp mấp không kìm nén được phải thốt ra:

- Em và Tần Phong đã

Hải Quỳnh đưa mắt nhìn theo ánh mắt của Khánh Vũ, phát hiện áo của Tần Phong trên giường mình thì đỏ hết cả mặt, vội vàng nói:

- Không phải như anh nghĩ đâu....tại vì hết phòng cho nên nhưng mà em và anh ấy không có làm gì hết cả, thật đó. Hôm trước anh ấy còn ngủ ở sofa....

Hải Quỳnh nói xong mới nhận ra mình thật là đồ ngốc, càng giải thích càng khiến người ta hiểu lầm. Nếu hôm trước còn ngủ ở sofa, vậy còn hôm nay thì sao....

Cô cuống cuống giải thích thêm...

- Em chỉ tội nghiệp vì thấy anh ấy nằm trên ghế chật quá nên mới bảo anh ấy cùng nằm trên giường, nhưng mà giữa tụi em không có gì hết, thật đó, em và Tần Phong không có làm gì bậy bạ đâu...

Nói xong hải Quỳnh muốn vả vào mặt mình ghê. Chuyện bậy bạ là chuyện gì chứ? Nói không bậy bạ thì cũng không đúng, bởi vì đêm qua thật ra cô cùng Tần Phong cũng day dưa rất lâu, nhưng thật sự không có gì vượt quá giới hạn cả. Tần Phong thật sự tôn trọng cô, chấp nhận chờ đợi tới ngày đám cưới.

- Anh tin em ...- Khánh Vũ đột nhiên nói khiến sự bối rối và xấu hổ của Hải Quỳnh giảm bớt, cô lén lút thở nhẹ.

Nói xong Khánh Vũ đứng bật dậy khiến Hải Quỳnh lóng ngóng đứng dậy theo. Khánh Vũ nhìn Hải Quỳnh như lưu luyến một hồi rồi mới nói:

- Anh đến cũng chỉ để nói bao nhiêu đó thôi. Hy vọng sau này em hạnh phúc.

Hải Quỳnh không nói gì cô khẽ gạt đầu nhìn Khánh Vũ cảm kích. Rồi tiễn chân Khánh Vũ đi ra khỏi cửa.

Khánh Vũ chào Hải Quỳnh rồi bước ra khỏi cửa bỗng quay lại gọi khẽ:

- Hải Quỳnh thật ra anh....

Hải Quỳnh mở to mắt nhìn Khánh Vũ chờ đợi nhưng anh chỉ cười rồi lắc đầu bảo:

- Không có gì đâu, anh về đi.

Nhìn theo bóng dáng đơn độc của Khánh Vũ, Hải Quỳnh bỗng thấy buồn bã vô cùng. Đời này kiếp này cô nợ anh, nợ anh rất nhiều. Lúc này dường như Khánh Vũ có điều gì rất khó nói, cho nên ánh mắt đau buồn đến thế. Khẽ thở dài đóng cửa lại, Hải Quỳnh đến bên giường giở điện thoại ra xem. Quả nhiên là Tần Phong đã nhắn rất nhiều tin nhắn cho cô:

- Em dậy chưa?

- Thức dậy nhớ gọi cho anh.

- Anh đã gọi đồ ăn rồi, em thức dậy thì gọi cho anh, anh bảo họ đến phòng ...

66. Chương 66

Nhìn những tin nhắn yêu thương này Hải Quỳnh cảm thấy rất hạnh phúc. Nhưng sự ngập ngừng của Khánh Vũ lại khiến cô lo sợ, cô tin Tần Phong nhưng mà...tại sao Khánh Vũ lại nói thế. Anh ấy không có lí do nào muốn cô và Tần Phong chia tay khi mà anh ấy đang đeo đuổi một người con gái khác.

Những suy nghĩ này khiến Hải Quỳnh cảm thấy khó chịu vô cùng, cảm giác bất lực vì không thể nhớ lại được tất cả mọi chuyện. Cô mệt mỏi gấp điện thoại lại không muốn gọi cho Tần Phong, cũng không muốn ăn sáng, cô vùi mình vào trong chăn lần nữa. Muốn ngủ thêm một giấc nữa, khi tỉnh lại, hy vọng những suy nghĩ khiến cô đau đầu này biến mất.

Quả thật con người mệt mỏi dễ tìm được giấc ngủ dễ dàng, Hải Quỳnh nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Cho đến khi cảm thấy một bàn tay ấm đặt nhẹ trên trán cô, Hải Quỳnh mới tỉnh lại. Vừa mở mắt đã nhìn thấy gương mặt lo lắng của Tần Phong, cảm giác mệt mỏi trong người dường như tan biến hết.

- Em không sao chứ? – Tần Phong lo lắng thấy Hải Quỳnh thức dậy bèn hỏi.
- Mấy giờ rồi anh – Hải Quỳnh dụi mắt hỏi.
- Đã hơn 12 giờ trưa rồi – Tần Phong khẽ đáp, giọng nói có vẻ nhẹ nhõm hơn.
- Em ngủ nhiều vậy sao – Hải Quỳnh uể oải nói.
- Thay đồ đi, anh đưa em đến bệnh viện – Tần Phong vội vuốt lại tóc cho cô thức giấc.
- Em có bị gì đâu mà đến bệnh viện – Hải Quỳnh ngơ ngác hỏi.
- Không bị gì sao lại nằm miên man đến giờ này, có biết anh lo lắng thế nào không hả? Gọi điện thoại không được, nhắn tin cũng không, làm anh sợ hãi vội chạy về xem.
- Em là sâu lười mà, có cơ hội ngủ nướng thì ngu dại gì mà không tận dụng chứ – Hải Quỳnh cười hì hì nói.
- Em thật là....- Tần Phong thở dài than.

Cả buổi sáng, anh chỉ dám nhắn tin chứ không gọi điện vì sợ quấy rầy giấc ngủ của cô, nhưng đến hơn 10 mà vẫn không thấy Hải Quỳnh gọi lại khiến Tần Phong lo lắng vô cùng. Liên tục gọi điện thoại liên tục nhưng chẳng ai nghe máy, điện thoại ở khách sạn anh lại không nhớ số. Không tài nào liên lạc được với Hải Quỳnh khiến Tần Phong như ngồi trên đống lửa, đến khi ký kết xong, anh từ chối lời mời ăn cơm của khách hàng để chạy về đây xem cô. Bởi vì đã từng có lúc cô biến mất, cho nên bây giờ Tần Phong rất sợ cô lại lần nữa biến mất. Hải Quỳnh rất ngốc, lại dễ tin người. Cô lúc nào cũng lo lắng về những ký ức đã quên trước đây, nó như là điểm yếu của cô. Lúc nào cũng khiến cô lo lắng bất an, cộng thêm với việc anh nghe chị gái mình nói Nguyên Thu cũng đã chạy theo đến đây. Tần Phong chỉ sợ Nguyên Thu lại đến tìm và gây tác động với Hải Quỳnh lần nữa.

Hóa ra trong khi anh lo lắng thì cái cô bé ngốc này lại thành thói ngủ ngon lành thật khiến anh tức chết mà.

Tần Phong thở phào nhẹ nhõm khi thấy Hải Quỳnh vẫn còn ở đây. Mọi lo lắng đã giảm xuống.

- Rửa mặt đi, anh dẫn em đi ăn cơm – Tần Phong nở nụ cười tươi vuốt mũi Hải Quỳnh nói.
- Ừ hm...anh chờ em một chút.

Nói xong Hải Quỳnh vội ngồi dậy lao nhanh vào toilet. Cô nhìn gương mặt của mình trong gương tự hỏi bản thân cô có tin tưởng Tần Phong không? Nghĩ đến vẻ mặt lo lắng, nụ cười ấm áp của Tần Phong, Hải Quỳnh khẽ nhắm mắt lại sau đó mở mắt ra, cô quyết định tin, quyết định tin tưởng Tần Phong lần nữa.

Hải Quỳnh vui vẻ bước ra khỏi toilet rồi tay trong tay với Tần Phong cùng đi ăn trong dáng vẻ hạnh phúc vô cùng. Sau đó, Hải Quỳnh kể lại cho Tần Phong nghe mọi chuyện buổi sáng, Tần Phong nghe xong không khỏi nhíu mày. Anh quá hiểu rõ thủ đoạn của Khánh Vũ và Nguyên Thu, hai người này nếu không chia rẽ

anh với Hải Quỳnh thì sẽ không thể nào vui vẻ được, không có lí nào Khánh Vũ lại rút lui đơn giản như vậy. Nhất là khi Nguyên Thu cũng có mặt ở đây.

Tần Phong nhìn về mặt nhẹ nhõm và không chút nghi ngờ của Hải Quỳnh thì thở dài, anh cũng không muốn nói ra vì sợ làm cô hoảng hốt lo lắng.

Trong lúc Tần Phong đang lo lắng không biết Nguyên Thu và Khánh Vũ lại đang bày trò gì thì Nguyên Thu xuất hiện bên bàn ăn của họ.

- Xin chào – Nguyên Thu ăn bận một bộ váy cực kì đắt tiền và môdel, làm lộ rõ đường nét ba vòng của cô ta, thu hút không ít ánh mắt của cánh đàn ông trong, nụ cười khoe miệnh nhếch lên đầy nham hiểm, ánh mắt tình tứ nhìn Tần Phong rồi chuyển thành cái nhìn khinh bỉ với Hải Quỳnh.

- Sao em lại ở đây – Tần Phong bắt măn hỏi.

- Anh nói xem – Nguyên Thu nhướn mày khoe môi cong lên tỏ ý khiêu khích.

Tần Phong trừng mắt nhìn Nguyên Thu đầy cảnh cáo, nhưng cô ta phớt lờ ánh mắt của Tần Phong quay sang Hải Quỳnh giả lã nói chuyện:

- Cô và bạn trai vẫn tốt chứ .

Hải Quỳnh lúng túng cúi đầu lí nhí nói:

- Tôi và anh ấy chia tay rồi.

- Không ngờ cô lại là hạng người như thế – Nguyên Thu bĩu môi tỏ vẻ khinh bỉ.

- Chị muốn nói sao thì tùy chị, nhưng mà chuyện chúng tôi không liên quan gì đến chị cả – Hải Quỳnh mím môi đành mặt nói.

- Đúng là không liên quan đến tôi, nhưng mà tôi chỉ thấy tiếc giùm cho Khánh Vũ, yêu phải hạng người như cô. Trong lúc này thì lại bị bạn gái bỏ rơi – Nguyên Thu nhếch môi chế giễu.

- Là Khánh Vũ nói chia tay trước – Hải Quỳnh bèn phản bác lại.

Tần Phong cảm thấy có điều gì đó không ổn trong lời nói của Nguyên Thu bèn lên tiếng ngăn lại.

- Đủ rồi, em đừng có ở đây mà châm chọc người khác nữa.

Nguyên thu cũng tức giận nhìn Tần Phong nói:

- Em cũng chỉ muốn cho cái hạng người phụ bạc như cô ta biết rằng cô ta là một kẻ lăng loàn xấu xa. Ngay lúc bạn trai bị bệnh nặng thì cô ta liền đá anh ấy đi để chạy theo anh.

- Em im đi...- Tần phong tức giận đập mạnh tay xuống bàn, trừng mắt nhìn Nguyên Thu. Nếu như cô ấy không là con gái thì anh nhất định sẽ tát vào mặt cô ngay lập tức.

Hải Quỳnh không để ý đến việc Nguyên Thu xỉ nhục mình, cô đưa đôi mắt ngậy dại nhìn Nguyên Thu hỏi:

- Cô nói là Khánh Vũ bị bệnh nặng à.

- Haha...cô không biết đúng không? Anh ta vì sợ cô vì anh ta mà đang dở nên mới nói chia tay với cô. Còn cô thì sao.....cô vui sướng khi nghe anh ấy nói chia ta để cô có thể lập tức đến với Tần Phong – Nguyên Thu cong môi mắng.

Tần Phong đột nhiên có một dự cảm không lành, một tảng băng lạnh chạy dọc sống lưng tê buốt. Anh nắm chặt tay Nguyên Thu cảnh cáo để cô im miệng. Nguyên Thu tức giận trợn mắt tức tối.

Hải Quỳnh không hề nhìn thấy sự đấu đá của hai người đó nữa. Trong đầu cô xuất hiện hình ảnh Khánh Vũ với đôi mắt đau buồn nói câu:

” Chúng ta chia tay đi”

“ Anh đã yêu một cô gái khác”

Cô nhớ lại ánh mắt đau đớn cùng tuyệt vọng của Khánh Vũ khi nghe nói cô và Tần Phong trở lại bên nhau.

“Thật ra anh...” – Câu nói bỏ dỡ giữa chừng của Khánh Vũ trước khi đi.

Hải Quỳnh đứng bật dậy thật nhanh khiến cho những đồ vật trên bàn cũng vì vậy mà rung chuyển. Tần Phong và Nguyên Thu cũng giật mình đưa mắt nhìn Hải Quỳnh, nhưng cô không nói không rằng vụt chạy mất. Tần Phong muốn giữ tay Hải Quỳnh lại nhưng Nguyên Thu đã nhanh tay nắm chặt tay anh nói:

- Hôm nay em ra đây vì ba mẹ anh đến đây.

Tần Phong bị Nguyên Thu giữ lại, đành nhìn Hải Quỳnh chạy đi, anh giận dữ quay phắt người lại nhìn Nguyên Thu ghiến răng nhả từng chữ đầy tức giận:

- Rốt cuộc em và anh ta định bày trò gì nữa đây.

- Tất cả đều là sự thật. Không tin anh đi hỏi thử xem – Nguyên Thu đắc ý trả lời.

Tần Phong vung tay khỏi tay Nguyên Thu, chỉ tay vào mặt cô ta nói:

- Anh cảnh cáo em, tốt nhất đừng giở trò trước mặt anh. Nếu không đừng trách anh không nể mặt.

Nói xong Tần Phong quay lưng bỏ đi đuổi theo Hải Quỳnh. Nguyên Thu bị Tần Phong cảnh cáo thì mặt mũi tái xanh, không ngờ anh dám chỉ tay vào mặt cô mà nói. Lửa giận trong lòng sôi sùng sục, xưa nay chưa bao giờ cô bị sỉ nhục như thế. Cộng thêm việc những người khách xung quanh đang dòm ngó cô ta dè dặt, Nguyên Thu thấy xấu hổ trừng mắt với những người kia rồi hậm hực bỏ đi.

Tần Phong đuổi theo Hải Quỳnh về khách sạn. Vừa vào phòng đã thấy Hải Quỳnh đang thu dọn hành lý, Tần Phong tức giận đến nắm tay Hải Quỳnh, ánh mắt anh long lên những vệt đỏ:

- Em muốn trở về với anh ta sao?

Hải Quỳnh nhìn Tần Phong, hai mắt rưng rưng rồi quay mặt đi, cả người run lên kiềm nén những giọt nước mắt. Tần Phong thấy cả người lạnh toát trước cái quay mặt đi của Hải Quỳnh, những gì anh cố gắng giữ đang lần nữa tuột khỏi tầm tay. Anh vội vàng ngồi xuống ôm lấy Hải Quỳnh sợ hãi nói:

- Hải Quỳnh, em nghe anh nói đi. Biết đâu đó không phải sự thật đâu, biết đâu bệnh tình anh ta không nghiêm trọng như lời Nguyên Thu nói. Biết đâu anh ta....- Hai chữ “lừa em” Tần Phong muốn nói ra nhưng rồi giữ lại. Anh sợ Hải Quỳnh sẽ bị tổn thương vì những điều đó và cũng có thể cô sẽ không tin lời anh nói.

- Không đâu – Hải Quỳnh đẩy Tần Phong ra, rơi nước mắt nói – Là thật đó, nếu không anh ấy sẽ không đích thân bay đến đây để nói lời chia tay với em đâu. Tuyệt đối sẽ không nói những lời đó đâu.

Im lặng một lúc Hải Quỳnh nước mắt giàn giụa lại nói tiếp:

- Tất cả là tại em, trong lúc anh ấy bị bệnh, không muốn em vì anh ấy mà phải khổ cho nên cố ý nói lời chia tay, cố ý nói là đã yêu người khác. Anh ấy suy nghĩ vì em nhiều như thế. Còn em thì sao, em là đồ con gái xấu xa, em vui vẻ chấp nhận lời chia tay của anh ấy. Em còn nói với anh ấy là em đã trở về bên anh, khiến cho anh ấy thêm đau lòng. Em xấu xa, em vui mừng khi anh ấy là người nói lời chia tay trước, bởi vì như vậy em sẽ không thấy hổ thẹn với lương tâm mình, không hổ thẹn vì mình là kẻ phản bội. Nhưng mà hóa ra mọi chuyện lại không như vậy...Em đúng là thứ con gái xấu xa mà.

Tần Phong cảm thấy xót xa trước lời tự trách bản thân của Hải Quỳnh. Anh đưa tay lau nhẹ những giọt nước mắt trên gương mặt của cô. Nhưng Hải Quỳnh gạt tay anh ra, cô tiếp tục thu dọn hành lý rồi nhanh chóng kéo va li lại rồi đứng lên.

- Vậy còn anh thì sao chứ – Tần Phong giữ tay đang kéo vali của Hải Quỳnh lại giận dữ hỏi – Em có nghĩ đến anh không?

Hải Quỳnh giương đôi mắt đỏ hoe đầy mộng nước mím môi nhìn Tần Phong lắc đầu nói:

- Em không biết, bây giờ trong đầu em rối rắm lắm.

Tần Phong thở nhẹ một cái, ít ra ngay trong lúc này Hải Quỳnh không có suy nghĩ rời xa anh. Tần Phong bèn nhân cơ hội tác động để Hải Quỳnh yên lòng, anh đứng lên nhẹ nhàng ôm Hải Quỳnh vào lòng nói:

- Đừng khóc nữa. Anh cùng em trở về xem mọi chuyện thế nào. Nếu chúng ta giúp được gì cho anh ấy, anh sẽ hết lòng giúp đỡ. Nói không chừng bệnh anh ấy không nặng lắm đâu. Nguyên Thu cô ấy chỉ muốn đe dọa cho em sợ mà thôi.

Hải Quỳnh nghe Tần Phong nói vậy thì gạt đầu, cô dựa vào lòng anh tìm kiếm sự bình yên. Hy vọng sự việc không đáng sợ như cô nghĩ.

Khi Tần Phong cùng hải Quỳnh thu xếp va li xong chuẩn bị ra sân bay trở về thì Tần Phong nhận được điện thoại của chị gái Tần Phong.

- Chị, có chuyện gì sao? – Tần Phong đưa điện thoại lên nghe.

- Ba mẹ đến rồi, chị cũng đã hẹn với ba mẹ, em đưa Hải Quỳnh đến gặp mặt hai người đi – Tiếng chị gái Quỳnh Chi vang lên bên đầu kia của điện thoại.

Tần Phong quay đầu nhìn Hải Quỳnh đang chờ đợi rồi quay lại nói nhỏ với chị gái:

- Sao ba mẹ đến sớm quá vậy. Bây giờ có một việc gấp, em phải đưa Hải Quỳnh trở về. Chị nói với ba mẹ dùm em một tiếng đi.

- Chị cũng không biết tại sao ba mẹ lại đột ngột trở về sớm hơn như vậy. Nhưng chị đã nói với ba mẹ rồi, có chuyện gì thì đưa Hải Quỳnh đến gặp ba mẹ rồi hãy đi giải quyết. Em cũng biết, ấn tượng đầu tiên gặp mặt mà thất hẹn sẽ không tốt lắm.

- Chị cứ nói với ba mẹ là công ty đột nhiên có chuyện gấp, em phải về giải quyết – Tần Phong nhấn nhó nói, không ngờ mọi chuyện lại ập đến thế này.

- Công ty xảy ra chuyện gì, ba mẹ chỉ cần gọi một cú điện thoại là biết ngay em nói dối thôi – Chị gái Tần Phong thở dài nói.

67. Chương 67

Tần Phong thấy mệt mỏi, anh khẽ nhắm mắt lại, cuối cùng thở dài nói:

- Bọn em thật sự cần phải về, chị tìm một lí do nào đó giúp em đi có được không?

- Không phải chị không muốn giúp em, nhưng em cũng biết đó, Nguyên thu cũng tới đây rồi. Chị đang nghi ngờ việc ba mẹ đột nhiên về sớm là do Nguyên Thu tác động đến. Cho nên em cần phải đến, một mình chị không đối phó được với cô ấy đâu. Chị sợ cô ấy nói bậy bạ ảnh hưởng không tốt đến Hải Quỳnh.

Tần Phong nắm chặt điện thoại trong tay, anh hít một hơi cố kiềm nén xúc động, dồn cơn giận dữ trong lòng xuống. Cuối cùng anh nói:

- Được rồi để em sắp xếp lại đã.

Tần Phong thở dài tắt máy quay đầu lại nhìn thì không thấy Hải Quỳnh ở đâu cả. Đến cái vali của cô cũng biến mất. Tần Phong tah16y cổ họng đắng nghét, toàn thân mệt mỏi, tại sao ông trời lại cho anh cuộc tình đầy trắc trở thế này.

Tần Phong vội mở máy nhấn nút gọi cho Hải Quỳnh hỏi:

- Em đang ở đâu?

- Được rồi, em chờ anh một chút, anh sẽ đến liền.

- Tần Phong không cần đâu – Giọng lạnh lùng Hải Quỳnh nói – Anh có việc bận thì cứ lo giải quyết đi. Em không sao, tự em có thể về được.

- Hải Quỳnh, em nghe anh nói đi. Thật chất anh đưa em tới đây là để gặp ba mẹ anh, anh định chúng ta giảng hòa xong, anh sẽ đưa em đến gặp ba mẹ anh. Không ngờ sự việc này phát sinh cùng lúc ba mẹ anh trở về đây sớm. Chị anh đã nói chuyện chúng ta cho ba mẹ anh biết, và họ muốn gặp em.

- Em xin lỗi, em không thể đến gặp ba mẹ anh được... – Hải Quỳnh từ chối ngay lập tức.

- Anh biết nhưng mà...

- Tần Phong, em thật sự không có tâm trí nào để đến gặp ba mẹ anh được cả.

- Anh biết, anh chỉ muốn nói là anh sẽ cùng em trở về, em cứ ở sân bay đợi anh – Tần Phong liền nói.

- Anh đừng đến. Hãy cho em một chút thời gian đi có được không. Em muốn nghỉ thật kỹ lần nữa để không hối hận. Em thật sự cảm thấy rất mệt mỏi, đầu em gần như muốn nổ tung lên. Lời của anh nói, lời của Khánh Vũ, em quả thật không biết là ai thật ai giả cả. Sự thật trong quá khứ cứ dày vò em hết ngày này đến ngày khác, em kiệt sức rồi.

Hải Quỳnh nói xong thì cúp máy để lại những tiếng tút tút lạnh lẽo vang bên tai Tần Phong. Toàn thân Tần Phong lạnh tốt, điều anh lo sợ đã bắt đầu xảy ra. Hải Quỳnh là cô gái ngốc nhất anh từng thấy, nhưng cô cũng quá ư là lương thiện, lương thiện đến nỗi cô luôn lo sợ bản thân làm tổn thương đến người khác. Mà không biết rằng, chính bản thân mình mới bị người khác làm tổn thương.

Tần Phong vội vàng nhấn nút gọi lại nhưng hải Quỳnh đã tắt máy rồi, khiến anh và cô không thể nào liên lạc tiếp được nữa. Tần Phong tức giận vô cùng, anh ném mạnh chiếc điện thoại xuống giường, mạnh đến nỗi chiếc điện thoại tung lên rồi rơi bịch xuống đất một cách thảm thương.

Tần Phong mệt mỏi ngồi gục xuống hai tay ôm lấy đầu.

Mọi kế hoạch của anh gần như đã hoàn thành, vậy mà chỉ trong phút chốc đã bị phá vỡ. Anh định nhân lúc ba mẹ trở về nước và bay thẳng đến miền Bắc thăm chị gái đang tổ chức show diễn thời trang ở đây thì sẽ cho Hải Quỳnh gặp ba mẹ mình. Nào ngờ sự việc lại xảy ra thế này, càng không ngờ ba mẹ anh lại trở về đúng ngay lúc này, trùng hợp đến nỗi nó như một kế hoạch đã được dự liệu trước.

Nếu như anh không đến gặp ba mẹ để ngăn cản Nguyên Thu nói xấu Hải Quỳnh trước mặt ba mẹ anh, làm hình ảnh Hải Quỳnh xấu đi. Mà nếu anh không trở về kịp thì Hải Quỳnh biết đâu lại bị Khánh Vũ tác động vào sự nhạy cảm và ngây thơ của cô khiến cô thay đổi suy nghĩ.

Nghĩ đến đây, Tần Phong chợt ngẩng đầu lên rồi lao đến cái điện thoại vẫn chưa bị bể nát do cú va đập xuống sàn. Anh ấn nút gọi.

Minh Trang đang ngủ trưa thì bị tiếng chuông điện thoại quấy phá. Cô đưa tay lên mò tìm kiếm điện thoại mở máy nghe mà mắt không buồn mở ra.

- A lô!

- Anh đây!

- Anh nào, chị đây chỉ biết em chứ không biết anh nào hết – Minh Trang đáp bằng cái giọng ngái ngủ.

- Tần Phong – Tần Phong nghe cái giọng đang trong cơn say ngủ của Minh Trang khẽ nhú mày một cái rồi nói.

- Có chuyện gì? – Minh Trang sẵn giọng hỏi, đối với người ăn ngủ đặt lên hàng đầu như cô thì không bao giờ khách khí với những kẻ dám quấy rầy giấc ngủ vàng ngọc của mình.

- Anh có chuyện muốn nhờ em...

*****g

Minh Trang đến gặp Phương Hồng hỏi:

- Lần này Khánh Vũ lại chơi trò gì vậy?

- Chơi trò! Trò gì? – Phương Hồng cũng không hiểu bèn nhú mày hỏi lại.

- Bà thật sự không biết sao? – Minh Trang nghiêng đầu nhìn Phương Hồng nghi ngờ dò xét.
 - Biết chuyện gì – Phương Hồng bực tức gắt.
 - Chuyện anh ta bị bệnh nặng – Minh Trang bình thản đáp.
 - Không biết, từ lúc Khánh Vũ biết bà ép buộc Lê Phương làm con cờ khai báo mọi kế hoạch và bước đi của Khánh Vũ từ miệng tui, thì anh ấy cũng không bàn bạc gì với tui nữa cả.
 - Thật sao – Minh Trang lườm mắt hỏi.
 - Thật! Mà anh ấy bị bệnh gì mà nặng chứ – Phương Hồng lo lắng hỏi dồn.
 - Đi mà hỏi anh ấy, mình không biết có phải là sự thật hay không nữa – Minh Trang lãnh đạm nói.
- Phương Hồng lập tức đứng dậy đi ngay lập tức. Minh Trang nhìn theo bóng dáng của bạn mà khẽ thở dài. Cuộc tình này rồi sẽ đi về đâu.
- Minh Trang đứng chờ Hải Quỳnh ở sân bay, chờ hơn một tiếng đồng hồ mệt rũ cả người mới thấy Hải Quỳnh lảo đảo đi ra. Minh Trang vội vàng đón lấy chiếc vali giúp bạn mình rồi nói:
- Đi máy bay mấy tiếng đồng hồ rồi , chắc mệt lắm, mình đưa Quỳnh về nhà nghỉ ngơi trước nha.
 - Mình muốn đi gặp Khánh Vũ – Hải Quỳnh lãnh đạm nói.
- Minh Trang nghe vậy biết ý bạn đã quyết, cô cũng không muốn ngăn cản để hiểu lầm sau này khó mà nói chuyện tiếp, bèn nhanh nhẩu đáp:
- Được, mình đưa Quỳnh về nhà rồi sau đó chúng ta cùng đi thăm Khánh Vũ.
 - Được.....
- Khi Minh Trang và Hải Quỳnh đến nhà Khánh Vũ thì Phương Hồng ra mở cửa.
- Khánh Vũ sao rồi – Hải Quỳnh lập tức hỏi.
 - Mình không rõ lắm, nhưng nghe người nhà anh ấy nói, anh ấy không muốn đến bệnh viện – Phương Hồng thở dài đáp.
 - Nghiêm trọng vậy sao? – Minh Trang nhíu mày hỏi.
 - Ừm. Bác sĩ nói anh ấy lo nghĩ quá nhiều, bất an trong lòng, lại thêm lao lực vì các đề tài giáo sư nên sinh bệnh mà không chịu chữa trị ngay nên mới nặng thêm – Phương Hồng gật đầu kể rồi né người sang cho Hải Quỳnh và Minh Trang vào.
- Khi cả ba vào phòng Khánh Vũ, anh đang nằm nghỉ ngơi, Hải Quỳnh nhìn thấy gương mặt có vẻ tiêu tụy của Khánh Vũ mà đau lòng. Khánh Vũ nhìn thấy Hải Quỳnh thì ngạc nhiên lên tiếng hỏi:
- Sao em lại trở về đây.
- Nghe câu hỏi đầy lo âu của Khánh Vũ, Hải Quỳnh rưng rưng đi đến gần. Phương Hồng và Minh Trang thấy vậy đành rút lui ra ngoài khép cửa lại.
- Sao anh lại giấu em – Nghẹn ngào Hải Quỳnh lên tiếng hỏi.
 - Anh không muốn em lo lắng cho anh – Khánh Vũ thở dài đáp rồi quay mặt buông ra câu xua đuổi – Em về đi .
- Câu nói xua đuổi càng khiến lòng Hải Quỳnh ray rứt không yên. Nỗi xấu hổ và ăn năn trào dâng trong lòng cô. Hải Quỳnh cúi đầu cắn răng bật khóc, giọng nức nở cô nói:
- Em xin lỗi.
 - Đi đi, anh không muốn nhìn thấy em khóc đâu , hãy trở về bên Tần Phong đi. Đừng để anh nhìn thấy em mà càng thêm đau lòng – Khánh Vũ mặc nhiên xua đuổi hờn trách.

Từng lời nói Khánh Vũ như ngàn mũi kim nhọn đâm vào tim Hải Quỳnh, cô biết mình đã làm tổn thương Khánh Vũ rất nhiều, giờ phút này dù cho có áy náy có ăn năn cũng không thể làm xoa dịu được nỗi đau của Khánh Vũ. Chỉ có cách duy nhất là bù đắp vào những tổn thương kia mà thôi.

Tay nắm chặt vạt áo, lần nữa Hải Quỳnh quyết định rời xa Tần Phong. Cô không thể ích kỷ nghĩ cho riêng mình được.

Khi Tần Phong đến chỗ chị gái gặp ba mẹ mình thì đã thấy Nguyên Thu đang ngồi trò chuyện với mẹ anh. Cô ta lấy lòng mẹ Tần Phong với những món hàng ưa thích của phụ nữ.

Vừa thấy Tần Phong đến, chị gái anh đã đá mắt ra ám hiệu với anh. Tần Phong hiểu ý ngay lập tức, giả vờ bình thần ngồi xuống.

- Công việc ở công ty thế nào? – Ba Tần Phong lên tiếng hỏi han công việc trước.

- Con đang mở rộng đầu tư- Tần Phong ngồi trò chuyện với ba mình về công việc được một lát thì mẹ anh xen vào.

- Công việc thì công việc, nhưng chuyện gia đình con cũng nên tính đi. Nghe nói bạn gái con cũng đến đây phải không? Sao không dẫn nó đến đây cho ba mẹ gặp mặt.

- Để hôm khác đi mẹ, con sợ đột ngột quá sẽ làm cô ấy sợ – Tần Phong nhìn mẹ cười nói.

- Cái thằng, cứ làm như mẹ là cộp sẽ ăn thịt cô ấy không bằng – Mẹ Tần Phong nhẹ nhàng quở trách.

- Được rồi, để ba mẹ về nhà đi rồi con sẽ dẫn cô ấy đến ra mắt. Mẹ nhớ làm nhiều món ngon cho cô ấy thưởng thức tài năng của mẹ – Tần Phong liền cười xòa nịnh nọt.

- Cái thằng...chỉ biết nịnh là giỏi – Mẹ Tần Phong nhẹ nhàng quở trách nhưng khóe miệng cười vui vẻ.

- Nhưng dù sao có mặt ở đây mà không đến chào hai bác một tiếng thì cũng thật là vô lễ quá – Nguyên Thu làm như vô tình nói.

Tần Phong liền trừng mắt nhìn cô ta cảnh cáo, Nguyên Thu cụp mắt hất mặt quay đi. Sau đó, anh quay mẹ cười giải thích:

- Là do có việc đột xuất nên con bảo cô ấy cứ về trước.

- Xem ra bạn trai cũ của cô ta còn quan trọng hơn hai bác – Nguyên Thu cong môi lên cổ ý nói to.

- Bạn trai cũ, ý con là sao – Mẹ tần Phong liền thắc mắc ngay.

Nhưng lần này Tần Phong ném cho Nguyên Thu cái nhìn giận dữ cảnh cáo nếu cô ta còn cổ ý nói ra những điều không tốt nữa thì anh sẽ không khách sáo với cô. Nguyên Thu bèn giả lả nói:

- Chuyện của anh Tần Phong, con không dám có ý kiến nhiều, mất công con bị mang tiếng là chuyên đi thọc gậy bánh xe thì khổ ả. Con chỉ sợ anh ấy bị người ta gạt ...- Cô ta cổ ý nhấn mạnh thêm một câu khiến ẹ Tần Phong nhú mày, đột nhiên hình ảnh cô người yêu của Tần Phong bị mất điểm trong lòng bà.

Nói xong Nguyên Thu đắc ý nhìn Tần Phong, cô ta biết trước mặt ba mẹ, Tần Phong sẽ không có những hành động lỗ mãng nên càng cố ý thách thức.

Sắc mặt Tần Phong đỏ bừng vì giận, hai tay siết lại, chị gái Tần Phong thấy vậy bèn xen vào:

- Con có gặp bạn gái thằng Phong rồi, con bé cũng thật thà và hiền lành lắm mẹ à. Mặt mũi cũng đáng yêu.

- Vậy à – Mẹ Tần Phong nhẹ nhàng hỏi lại.

Chị gái Tần phong gạt đầu rồi bèn lảng qua chuyện khác:

- Chúng ta đi ăn cơm đi mẹ, vừa ăn vừa nói chuyện.

- Đúng đó, vừa ăn vừa nói chuyện – Ba Tần Phong gạt đầu đồng ý.

Mọi người bèn đứng dậy đi ra xe, chị gái Tần Phong cố tình đẩy cha mẹ đi thật nhanh, rồi đưa mắt ra hiệu cho Tần Phong. Chỉ còn Tần Phong và Nguyên Thu đi sau, Tần Phong bèn nắm chặt tay Nguyên Thu giữ cô ta lại:

- Anh cảnh cáo em, đừng có ở trước mặt ba mẹ anh mà giả trò nữa, nếu không anh thật sự sẽ không nể tình nữa đâu. Nói cho em biết luôn, dù không có Hải Quỳnh đi nữa thì anh cũng không thích một người như em đâu.

- Tại sao? Em có gì không bằng cô ta chứ? Em xinh đẹp hơn cô ta, thông minh hơn cô ta, em tự tin nói rằng em yêu anh nhiều hơn cô ta, em có thể làm mọi thứ chỉ để anh vui vẻ thôi. Còn cô ta thì sao, ngoài việc làm anh đau khổ ra, cô ta có làm được gì cho anh đâu. Tại sao anh chẳng thà yêu cô ta mà không thể chấp nhận em chứ – Nguyên Thu uất nghẹn thét lên.

- Bởi vì em khiến anh chán ghét – Tần Phong tức giận đáp.

Nói xong Tần Phong bỏ đi một mạch, bỏ lại Nguyên Thu với trái tim tan nát. Nước mắt đột nhiên rơi xuống. Cô yêu anh thì có gì là sai? Vì sao không đáp lại tình cảm của cô chứ.

68. Chương 68

- Tần Phong! Em sẽ không để anh toại nguyện đâu. Nếu em không chiếm được thì cũng không để kẻ khác có được anh. Không ăn được thì em sẽ đạp bỏ – Ánh mắt Nguyên Thu lóe lên sự hiểm ác nhìn theo bóng Tần Phong nói thâm.

Tần Phong ở lại cùng ba mẹ mấy ngày tham dự buổi trình diễn của chị mình, nhưng lòng không thôi lo lắng, cho nên gọi điện dò hỏi Minh Trang.

- Anh không muốn ba mẹ hỏi nhiều nên phải ở lại tham dự xong show diễn của chị anh rồi mới về được, em giúp anh xem chừng Hải Quỳnh đi – Giọng Tần Phong khàn khàn vang nài.

- Haiz! Anh sắp xếp về nhanh đi, em thấy tình hình này không xong đâu. Khánh Vũ không muốn đi bệnh viện, chẳng ai ép được anh ấy hết – Minh Trang thở dài than – Bây giờ Hải Quỳnh xin nghỉ phép ở nhà chăm sóc anh ấy. Em cũng không còn cách nào khác, lại chẳng biết anh ấy bị bệnh gì. Vấn đề là anh ấy cứ xua đuổi Hải Quỳnh đi xa mình, càng khiến Hải Quỳnh không dám rời xa anh ấy.

- Anh biết rồi, anh sẽ tranh thủ về ngay. Hai ngày sau anh sẽ về, em hãy ở bên Hải Quỳnh giùm anh – Tần Phong đáp.

Gấp điện thoại lại Tần Phong thở dài, anh không tin chuyện Khánh Vũ bị bệnh trùng hợp đến như vậy. Nhưng nếu như anh ta thật sự bị bệnh thì sao. Câu hỏi này khiến Tần Phong cảm thấy đầu nặng trĩu.

Minh Trang cùng Hải Quỳnh đến thăm Khánh Vũ thì thấy Phương Hồng đã đến từ sớm chăm sóc cho anh. Tình cảm của Phương Hồng dành cho Khánh Vũ, những lúc này càng thể hiện rõ, cô chăm lo từng chút một cho Khánh Vũ, khiến Hải Quỳnh và Minh Trang nhìn nhau. Rồi cả hai nhanh chóng quay mặt đi, mỗi người có mỗi suy nghĩ riêng.

- Có biết anh ấy bị bệnh gì không? – Minh Trang kéo Phương Hồng ra xa, rồi quay mặt nhìn Khánh Vũ đang nhắm mắt ngủ trên giường, thấy anh đã ngủ thật sự thì mới quay sang Phương Hồng hỏi nhỏ.

Phương Hồng nhìn Hải Quỳnh một cái rồi nói:

- Ra ngoài nói chuyện đi, ở đây ồn ào, anh ấy không ngủ được.

Minh Trang gật đầu rồi nhanh chóng cùng Phương Hồng ra khỏi phòng, Minh Trang hất đầu ra hiệu cho Hải Quỳnh cùng đi ra bên ngoài nghe. Hải Quỳnh buồn bã nhìn Khánh Vũ lần nữa, rồi mới nhẹ nhàng khép cửa lại đi ra ngoài.

Minh Trang và Phương Hồng đã ngồi ở sofa chờ đợi Hải Quỳnh ra, thấy Hải Quỳnh đã ngồi cuống ghế, Minh Trang vội vã thúc giục:

- Được rồi, mau nói đi, Khánh Vũ bị bệnh gì?
- Anh ấy bị bệnh u mỡ – Phương Hồng khẽ đáp.
- U mỡ? Là cái bệnh mà mấy người mập dễ mắc phải đó hả. Tướng anh ấy quả thật là cao to, nhưng Khánh Vũ đâu có dư thịt đến nỗi bị u mỡ đâu cơ chứ – Minh Trang bèn nhanh chóng đưa ra thắc mắc.
- Anh ấy bị u mỡ bẩm sinh.

Minh Trang nuốt nước miếng của bản thân cái ực, lần đầu tiên cô nghe đến căn bệnh này.

- Nói rõ hơn chút đi – Minh Trang bèn thẳng lưng lên hỏi.
- Anh ấy bị đa u mỡ đối xứng, chẩn đoán bệnh tương đối dễ, nhưng vấn đề nguy hiểm nhất là tình trạng phát triển của các khối u ở trong các nội tạng sẽ dẫn đến những rối loạn chức năng của nhiều cơ quan. Bệnh sẽ tiến triển nặng nếu bệnh nhân vẫn lạm dụng rượu hay xuất hiện tiểu đường. Điều quan trọng là cần phải bỏ hẳn thói quen uống rượu bia, thực hiện chế độ ăn giảm chất béo và đường. Cần đến khám bác sĩ thường xuyên để đánh giá mức độ ảnh hưởng của bệnh đối với một số cơ quan thông qua chụp X quang và siêu âm
- Phương Hồng hít một hơi rồi nói rõ những hiểu biết của mình về căn bệnh này.
- Uhm...- Minh Trang gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Phương Hồng nói xong đưa mắt nhìn Hải Quỳnh oán trách, Hải Quỳnh bối rối chớp mắt nhìn Phương Hồng rồi nhìn Minh Trang không hiểu có chuyện gì.

- Bệnh này là phải bỏ hẳn rượu bia – Phương Hồng cao giọng nói.
- Vậy thì sao – Hải Quỳnh ngơ ngác hỏi.
- Còn hỏi vì sao à – Phương Hồng bực tức lớn tiếng quát – Quỳnh có biết, chính vì Quỳnh đã khiến anh ấy đau lòng nên mới tìm đến rượu giải sầu, vì vậy mà bệnh phát tác mạnh hơn. Khối u mỡ bây giờ phát tán ở nội tạng khiến ột số chức năng của Khánh Vũ bị suy yếu. Anh ấy ăn không ngon, ăn vào là ói ra. Còn một số biểu hiện nữa, khiến cho Khánh Vũ đôi lúc thấy khó thở...Vấn đề là bác sĩ không biết nó là u lành tính hay là u ác tính.
- Có cách chữa không? – Hải Quỳnh nghe tim thắt lại, cô cố gắng kìm nén tiếng khóc hỏi.
- Chỉ có thể phẫu thuật thôi. Nhưng mà tỉ lệ thành công là 50% mà thôi – Phương Hồng đau đớn nói.
- Nếu phẫu thuật thất bại thì sao? – Minh Trang ngập ngừng hỏi.
- Tế bào sẽ di căn và có thể sẽ chết – Phương Hồng cúi đầu đau đớn nói.

Hải Quỳnh nghe xong cả người chấn động, cô đưa tay che miệng ngăn tiếng nấc trong lòng. Đau đớn như thể ai đó đâm tâm đâm một dao vào lòng ngực cô, một cảm giác khó thở, như bị một vật chặn ở giữa.

- Quỳnh có biết không, biết bao nhiêu đêm mình chứng kiến anh ấy say rượu, đau lòng đến rơi nước mắt vì lo sợ Quỳnh sẽ trở về với Tần Phong. Nếu như Quỳnh không thay lòng đổi dạ, nếu như anh ấy không yêu Quỳnh, thì có lẽ bệnh của anh ấy không phát tán đến thể này – Phương Hồng nhìn Hải Quỳnh buông lời trách móc.

Hải Quỳnh ngồi chết lặng chịu đựng những lời trách móc của Phương Hồng. Phương Hồng nói rất đúng, nếu như không phải cô đứng núi này trông núi nọ, thay lòng đổi dạ, mơ tưởng đến Tần Phong thì Khánh Vũ sẽ không uống nhiều rượu như thế.

- Phải làm sao đây, anh ấy nhất quyết không chịu đi chữa trị – Phương Hồng đưa hai tay bưng mặt khóc.
- Minh Trang đành ân cần an ủi Phương Hồng, cô vỗ lưng bạn nói:
- Không sao đâu, Khánh Vũ nhất định sẽ qua được thôi mà.

- Hải Quỳnh, mình xin Quỳnh, xin hãy đi khuyên anh ấy đi có được không? Anh ấy chắc chắn sẽ nghe lời Quỳnh mà

Hải Quỳnh không trả lời, cô lặng lẽ đứng dậy tiến về phía phòng của Khánh Vũ, nhẹ nhàng xoay nắm cửa bước vào. Cô ngồi bên cạnh ngắm nhìn gương mặt xanh xám của Khánh Vũ, giúp anh vuốt nhẹ mái tóc. Sau đó cô nắm chặt bàn tay của anh khẽ nói:

- Em xin lỗi, từ nay em sẽ không rời xa anh nữa đâu.

Tần Phong nghe Minh Trang kể lại bệnh tình của Khánh Vũ lòng thấp thỏm lo âu vô cùng. Buổi trình diễn vừa xong, anh liền viện cớ là công ty có chuyện rồi vội vã ra sân bay.

Vừa xuống đến nơi, Tần Phong chạy ngay đến trước nhà Hải Quỳnh chờ đợi. Trời sụp tối, những hạt mưa nhẹ nhàng rơi thấm vào đất, tạo ra cảm giác cô đơn buồn bã vô cùng.

Tần Phong hút một điếu thuốc xoa tan sự cô tịch xung quanh mình. Anh rất ít khi hút thuốc, nhưng giờ phút này, anh chỉ có khói thuốc bầu bạn.

Dưới ánh đèn đường mờ ảo, bóng dáng nhỏ bé mặc chiếc váy màu đồng tay che cây dù màu xanh viền hoa, từng bước từng bước đi dưới mưa. Dáng vẻ mệt mỏi, gương mặt nặng trĩu u buồn, cô gầy đi rất nhiều. Dáng vẻ mỏng manh hòa trong màn mưa mờ ảo càng khiến dáng cô nhỏ bé hơn bao giờ hết.

Tần Phong quăng điếu thuốc xuống lòng đường, anh mở cửa bước ra khi Hải Quỳnh đến gần, mặc cho những hạt mưa nhẹ rơi trên vai áo sơ mi trắng của mình. Anh tiến về phía Hải Quỳnh rồi đứng lặng nhìn cô bước tới.

Hải Quỳnh đang đi thì thấy một cái bóng đổ dài theo ánh đèn trước mặt cô đứng yên không nhúc nhích, ngẩng đầu nhìn lên thì phát hiện Tần Phong.

Bốn ánh mắt nhìn nhau, không ai nói với ai lời nào. Cứ đứng im để mặc cho những hạt mưa phủ ướt hết cả người mình. Không ai dám lên tiếng trước, họ đều sợ, chỉ cần lên tiếng sẽ chấm dứt mãi mãi.

Cuối cùng Hải Quỳnh đành lên tiếng trước, cô cúi đầu, hít một hơi thật sâu ngẩng đầu lên nói.

- Chúng ta chia tay đi.

Dù đã biết trước Hải Quỳnh sẽ lựa chọn cách này, dù đã dự đoán hàng ngàn lần, nhưng cuối cùng Tần Phong cũng thấy tim bị đau vô cùng. Anh khẽ siết chặt tay không nói tiếng nào, yên lặng đưa đôi mắt buồn nhìn Hải Quỳnh. Đôi môi anh tái lại không biết bởi vì lạnh hay bởi vì sự đau đớn trong lòng bùng nổ.

Mưa làm nhòe đi gương mặt anh, nhưng không che giấu được cảm xúc đau đớn của anh. Một từ “đau “ không thể diễn tả được tâm trạng của Tần Phong lúc này. Cái cảm giác mất mát, cái cảm giác tổn thương vì người con gái mình yêu hết lần này đến lần khác khiến anh không còn có thể trụ vững được nữa.

Một giọt nước mắt rơi xuống, ấm và mặn.

Đau đớn.

Không thể thở.

Tim như mặt hồ phẳng lặng bỗng tích tắc vỡ tan thành tro bụi.

Hải Quỳnh nhìn thấy sự đau khổ của Tần Phong, cô không đành lòng, mím môi bước qua người anh. Tiếng bước chân Hải Quỳnh hoà trong màn mưa, nhỏ dần nhỏ dần.

Tần Phong xoay người nhìn dáng cô lần cuối. Đã biết quyết định này là không thể thay đổi. Anh chỉ có thể một mình lặng lẽ với nỗi đau. Một mình trơ trọi đứng dưới cơn mưa. Thả trôi những ký ức tình yêu của họ theo làn mưa.

Đâu đó bên căn nhà kế bên vang lên điệu nhạc buồn hòa trong tiếng mưa.

Hãy nói giấc mơ đêm qua không phải em

Khúc nhạc trên radio trôi êm đềm.

Người giấu mắt môi cô đơn trong màn mưa
Hay nhờ cơn mưa chở che nụ cười ấy
Mưa có nhớ em như anh ? Và nhớ đến khi ngây dại
Vì bao kí ức của đôi ta càng làm đau nhói anh đêm từng đêm.
Bản tình ca sẽ mang tên em, và sống trong tâm hồn anh
Cứ yêu và yêu thế thôi.
Dù có đổi thay mong em quay về đây
Vun đầy trong nhau dấu yêu đang hao gầy
Dù mưa vẫn ru câu ca bên đời e
Kìa mưa ơi.. mưa có thương cho tình tôi.
You stole my heart, stole my soul..
I'm begging you don't go.
When I saw you in the club
I knew I found my Tequila.
And now I'm so so thirsty..
Can't you see I need you
Babe see me through
Dù có đổi thay mong em quay về đây
Vun đầy trong nhau dấu yêu đang hao gầy
Dù mưa vẫn ru câu ca bên đời em
Kìa mưa ơi.. mưa có thương cho tình tôi.
Mưa có nhớ em như anh và nhớ đến khi ngây dại
Vì bao kí ức của đôi ta càng làm đau nhói anh đêm từng đêm
Bản tình ca sẽ mang tên em và sống trong tâm hồn anh
Cứ yêu và yêu thế thôi.

- Khánh Vũ! Nghe lời em, mau đến bệnh viện chữa trị đi – Hải Quỳnh nhẹ nhàng khuyên bảo Khánh Vũ, mong anh đồng ý đến bệnh viện chữa bệnh.
- Anh không muốn.
- Tỷ lệ thành công là 50% mà. Chắc chắn anh sẽ qua khỏi thôi, mau điều trị sớm để mau hết bệnh – Hải Quỳnh nhấn nài khuyên.
- Nhưng lỡ như 50% của anh rơi vào thất bại thì sao – Khánh Vũ cười chua chát nói.
- Không đâu, sẽ không như vậy đâu. Y học bây giờ tiến bộ vô cùng, sẽ không bao giờ có chuyện xảy ra đâu. Anh chắc chắn sẽ khỏi bệnh thôi – Hải Quỳnh nhẹ nhàng nói.
- Anh khỏi bệnh rồi thì sao? Em sẽ lại trở về bên anh ta à – Khánh Vũ nhếch môi cười hỏi, ý cười mang theo sự oán trách khiến cổ họng Hải Quỳnh thấy đắng ghét.
- Không đâu, lần này sẽ không như vậy đâu.

- Em đừng gạt anh, nếu như phải mất em, vậy chẳng thà anh bị bệnh chết – Khánh Vũ cương quyết nói.
- Em và anh ấy đã thật sự chia tay nhau rồi. Em sẽ không gặp lại anh ấy đâu, đơn xin nghỉ việc, em cũng đã viết rồi. Em là nguyện ý suốt đời ở bên anh – Hải Quỳnh rưng rưng nghẹn ngào nói.
- Có thật không? – Khánh Vũ nghe giọng nói muốn khóc của Hải Quỳnh thì đưa mắt nhìn cô hỏi.

Hải Quỳnh gật đầu. Khánh Vũ thoáng mừng rỡ hiện lên nét mặt, anh dang tay ôm chặt lấy Hải Quỳnh khẽ nói:

- Anh yêu em, anh thật sự rất yêu em. Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã yêu em rồi.

Lời nói thật xúc động và chân thành khiến Hải Quỳnh vừa đau xót vừa cảm động. Cô khẽ nhắm mắt chạm tay vào lưng anh nói:

- Em biết...

Phương Hồng đang bê tô cháo nóng hổi mà cô vất vả đi chợ sớm để mua đồ cho thật tươi, thật ngon về bồi bổ cho Khánh Vũ. Vừa mở cửa phòng ra, nhìn thấy Hải Quỳnh và Khánh Vũ ôm nhau, lòng như ai thắt lại, cô lui bước đóng cửa lại.

Dựa người vào tường thở dài một cái xót xa.

Yêu đơn phương một người là chuyện đau khổ, yêu đơn phương một người có bạn gái, thấy họ âu yếm thân mật với nhau càng đau khổ hơn. Nhưng đau nhất vẫn là người đó là bạn thân mình. Không thể đánh, không thể mắng, không thể oán trách hay nguyên rủa như những người khác được. Phương Hồng khẽ cười một cái nhưng lại khe khẽ rơi nước mắt rơi.

Tình yêu đau đớn quá.

Minh Trang biết cuối cùng thì Hải Quỳnh cũng nói chia tay với Tần Phong, cho nên cô đến gặp anh an ủi. Quả nhiên Tần Phong đón cô với vẻ mặt buồn bã mất hồn.

- Anh cũng không định đi làm à – Minh Trang nhìn bộ dạng nhếch nhác đầy rìa mép, chiếc áo sơ mi nhăn nhúm, tóc tai rũ rượi, người đầy mùi bia rượu của Tần Phong thì nhăn mặt hỏi.

Tần Phong không trả lời, anh bỏ đi đến ghế sofa ngã phịch xuống. Lấy tay gác trán, mắt khẽ nhắm lại coi mọi thứ trên đời dường như là không khí. Minh Trang khẽ thở dài bước đến nắm tay Tần Phong kéo mạnh:

- Anh mau ngồi dậy cho em, em thật là chán hai người quá đi mất.

Nhưng Tần Phong vừa bị kéo lên lại lập tức nằm xuống gạt tay Minh Trang ra. Minh Trang không thèm vùng vằng với Tần Phong nữa, cô dùng chân hất cái áo khoác Tần Phong qua một bên rồi ngồi xuống.

- Em có chuyện muốn nói với anh, nếu anh không muốn nghe vậy thì thôi – Minh Trang thờ ơ nhún vai nói.

Tần Phong hé cánh tay lên, mắt nhìn Minh Trang rồi thở dài ngồi dậy nói:

- Được rồi em nói đi.

- Em tìm hiểu rồi, bệnh của Khánh Vũ không nghiêm trọng đến thế đâu – Minh Trang liếm môi một cái rồi ngồi thẳng lưng nói – Nhưng nghe cách anh chàng bác sĩ khám cho anh ta nói thì cực kì nghiêm trọng. Làm gì người ai cũng lo lắng cả.

Tần Phong im lặng lắng nghe, trong lòng có chút thở dài.

- Hôm qua, em cùng Hải Quỳnh đưa Khánh Vũ đi lấy máu xét nghiệm lại, em muốn hỏi rõ bác sĩ về căn bệnh của Khánh Vũ cho nên còn nán lại. Kết quả, anh biết em nhìn thấy gì không? – Minh Trang khẽ mỉm cười, ánh mắt mở to nhìn Tần Phong hơn hớn hỏi.

Về mặt như khám phá ra một điều thú vị của Minh Trang khiến Tần Phong tò mò, anh ngồi thẳng lưng đưa mắt nhìn cô chờ đợi.

- Em thấy anh chàng bác sĩ đó quăng mẫu máu của Khánh Vũ vào trong thùng rác. Vì từ đầu tới cuối, em không nói lời nào nên anh ta không biết em là bạn của Hải Quỳnh, cứ nghĩ em là bệnh nhân chờ xét nghiệm

– Không để Tần Phong chờ đợi, cũng không kiềm nén được sự thích thú trong lòng khi phát hiện ra sự việc, Minh Trang liền nói ngay lập tức.

Hai chân mày của Tần Phong chau lại, môi mím chặt rồi nói:

- Vậy là.....

- Chính xác....- Minh Trang gật đầu khẳng định suy đoán của Tần Phong.

- Khốn khiếp – Tần Phong không kiềm được bèn lên tiếng mắng.

- Bình tĩnh đi. Anh nghe em nói nè – Minh Trang vội kìm nén cơn giận của Tần Phong

Thấy Tần Phong đã bình tĩnh lại, Minh Trang mới bắt đầu nói tiếp:

- Em đã cho tiền một dì dọn vệ sinh, nhờ dì lấy giúp em mẫu máu đó. Em liền nhờ ông anh họ cũng là bác sĩ trong bệnh viện đem đi xét nghiệm. Sẽ nhanh chóng có kết quả thôi.

- Nhưng lỡ như anh ta thật sự bị bệnh thì sao – Tần Phong không nghĩ Khánh Vũ lại là loại người sử dụng thủ đoạn đê hèn như thế.

- Em đang định kể tiếp cho anh nghe. Em cùng anh họ hẹn nhau cùng ăn cơm, cho nên em ngồi đọc báo chờ anh ấy bên ngoài. Anh biết em gặp ai lúc đó không? – Minh Trang nghiêng đầu cười, vẻ mặt thách đố.

- Khánh Vũ à – Tần Phong đoán.

- Chị Nguyên Thu – Minh Trang lắc đầu đáp.

Sắc mặt Tần Phong trầm xuống ngay lập tức, anh hít một hơi thật sâu, cố kìm nén cơn giận tuôn trào. Sự việc đã rõ ràng hết rồi. Bọn họ cấu kết với nhau gây chia rẽ họ, dùng mọi thủ đoạn bỉ ổi để đạt được mục đích. Không thể chịu đựng được nữa, Tần Phong đứng bật dậy, giận rống nói:

- Anh đi tìm họ tính sổ.

Minh Trang nghe vậy thì hốt hoảng cũng vội dừng dậy nắm tay Tần Phong kéo lại bảo:

- Anh nghe em nói đi. Nếu bây giờ anh đến hỏi họ, họ lập tức chối ngay thôi. Chị Nguyên Thu có quen với anh chàng bác sĩ kia thì có sao đâu. Đâu có luật nào cấm họ quen biết nhau thì không được chữa bệnh cho Khánh Vũ đâu.

- Nhưng còn chuyện anh ta có giấy báo bệnh thì sao? – Tần Phong gặng hỏi lại.

- Đôi khi có sự nhầm lẫn trong xét nghiệm và phán đoán bệnh mà. Anh chàng bác sĩ đó chỉ cần phủ nhận mọi chuyện, bảo rằng anh ta nhầm lẫn, thì anh làm được gì anh ta. Cùng lắm thì anh ta phải làm bản kiểm điểm mà thôi.

- Vậy bây giờ em bảo anh phải làm sao? Nhất định phải để cho Hải Quỳnh biết được sự thật, không thể để cho họ lừa gạt cô ấy mãi – Tần Phong bực tức nói.

- Tất nhiên phải để cho Hải Quỳnh biết được sự thật, nhưng phải do chính miệng hai người họ nói ra. Nếu chỉ chúng ta nói, Hải Quỳnh chưa chắc đã tin.

- Em có kế sách gì không? – Tần Phong nhìn Minh Trang mong đợi.

- Có rồi, chỉ còn chờ anh hợp tác – Minh Trang gật đầu tự tin đáp.

Bốn mắt họ nhìn nhau cùng lóe lên tia hy vọng.

Hải Quỳnh cầm báo cáo xét nghiệm của Khánh Vũ trong tay đọc đi đọc lại rất nhiều lần. Bàn tay run run siết chặt khiến cho báo cáo cáo bị nhăn nhúm lại một cách thảm hại. Mắt cô khẽ nhắm lại, mang trong lòng một chút xót xa lẫn đau đớn.

- Mình biết anh ấy làm như vậy là vì quá yêu Quỳnh, nhưng mà dùng thủ đoạn thế này là quá hèn – Minh Trang bèn tác động vào sự xúc động của Hải Quỳnh.

Hải Quỳnh im lặng không nói gì.

- Mình biết trong lòng Quỳnh luôn nghĩ Khánh Vũ là người tốt, nhưng Quỳnh thử xét kỹ lại đi. Nếu năm xưa anh ta không cố ý hẹn gặp Quỳnh rồi còn hẹn gặp Tần Phong, để hai người hiểu lầm nhau, dẫn đến việc hai người xa nhau. Thì bây giờ Quỳnh đâu có lỗi gì với anh ta đâu, Quỳnh đâu có phản bội anh ta đâu. Năm xưa chính là do anh ta không chịu nắm lấy cơ hội ở bên cạnh Quỳnh, chứ đâu phải anh Tần Phong đột nhiên xen vào hai người đâu.

Dù sự thật đã gần như rõ ràng, nhưng trong lòng Hải Quỳnh lúc nào cũng như có một bức tường vô hình ngăn cản. Khi cô càng muốn vượt lùi thì lại bị bức tường ngăn cản. Đến khi cô muốn tiến thì phát hiện phía trước mình cũng có một bức tường vô hình y như vậy. Giữa hai người đàn ông cô tin tưởng, cô không biết ai là người nói dối. Giữa hai người bạn thân thiết cô không biết nên tin ai. Hai người bạn khác của cô lại chọn cách đứng ngoài cuộc vì không muốn tình bạn giữa 5 người bọn họ rạn nứt thêm.

Vậy đó, cả một thế giới rộng lớn nhưng cô chỉ có thể ở trong chiếc hộp vô hình mà nhìn ra, chứ không thể chạm đến. Chẳng ai là người đứng ngoài bảo cho cô biết rõ toàn bộ sự thật.

Cô không muốn sự nghi ngờ của mình làm tổn thương đến những người yêu thương mình, cô không muốn làm tổn thương đến ai cả.

- Nếu như Khánh Vũ và Nguyên Thu không hợp tác với nhau, mọi chuyện chỉ là trùng hợp, hoặc giả dụ toàn bộ kế hoạch không liên quan gì đến Khánh Vũ, đều là do Nguyên Thu sắp đặt thì sao.

69. Chương 69

- Mình thiệt là tức chết với Quỳnh – Minh Trang giậm chân đưa tay vuốt ngực kiềm nén cục tức của mình xuống. Sau đó thở dài một cái quyết định nói – Được rồi, mình cũng không muốn nghi oan cho Khánh Vũ. Cho nên mình có một cách để kiểm chứng mọi việc. Chỉ cần Quỳnh hợp tác làm theo với mình thì mọi chuyện sẽ rõ ràng thôi.

Hải Quỳnh vẫn cố tỏ ra bình thường đến nhà chăm sóc Khánh Vũ. Sắc mặt Khánh Vũ có chút hồng hào hơn trước, mắt anh cũng không bị mờ đi. Nhưng hải Quỳnh vẫn ân cần giúp anh ăn cháo. Nhìn Khánh Vũ ăn, Hải Quỳnh đột nhiên hỏi:

- Khánh Vũ, có bao giờ anh nói dối không?

Khánh Vũ đang ngồi dựa tường nghe hải Quỳnh hỏi vậy thì sắc mặt có chút thay đổi, nhìn Hải Quỳnh ngờ vực hỏi:

- Sao em lại hỏi vậy?

- Hôm nay em nhìn thấy một em bé bị mẹ phạt về tội nói dối, đột nhiên nhớ lại hồi nhỏ ham chơi, nên cũng thỉnh thoảng nói dối ba và anh Hiểu Huy. Cho nên muốn hỏi anh có từng nói dối không? – Hải Quỳnh muốn đánh tan sự nghi ngờ của Khánh Vũ nên bật cười hỏi.

Khánh Vũ thở phào một cái rồi cười nhẹ đáp:

- Có đứa trẻ nào chưa từng nói dối cha mẹ cơ chứ. Hồi nhỏ anh cũng sợ bị ăn đòn nên nói dối nhiều lắm. - Vậy còn khi lớn lên thì sao, bây giờ có nói dối không? – Hải Quỳnh vờ hỏi.

- Lớn rồi, đâu còn ai đánh đòn nữa đâu mà nói dối. Nhưng nói là không nói dối chính là nói dối đó. Đôi khi làm người có nhiều sự việc bắt buộc người ta phải nói dối – Khánh Vũ trầm ngâm đáp.

- Anh có từng nói dối em không đó – Hải Quỳnh cố tình hỏi với giọng trêu chọc để không đánh động đến cảnh giác của Khánh Vũ.

Khánh Vũ phì cười trước sự nũng nịu trêu chọc của Hải Quỳnh thì gõ đầu cô đáp:

- Phải hỏi em có nói dối anh không? Chứ anh chưa từng nói dối em được chưa.

Hải Quỳnh gật đầu cười nói:

- Được rồi, em cũng chưa từng nói dối anh, mau ăn tiếp đi kẻo nguội.

Hải Quỳnh lại cẩn thận dứt từng muỗng cháo cho Khánh Vũ, nhưng trong lòng cô rối bời. “ Người lớn chính là chúa nói dối” – Đó chính là lập luận của bọn trẻ con tụi cô lúc nhỏ, và cũng rất nhiều người lớn đã xác nhận điều này. Đôi khi chúng ta lỡ nói dối một lần thì phải tiếp tục nói dối để che giấu cho lời nói dối đầu tiên. Vậy là nói dối cứ chồng nói dối.

Hai người họ trước mặt bảo rằng không nói dối nhau, kì thực chính là đang nói dối.

Hải Quỳnh cho Khánh Vũ uống thuốc xong nhìn anh nhắm mắt ngủ say, trong đầu vang lên giọng nói của Minh Trang “Chỉ cần Quỳnh hợp tác làm theo với mình thì mọi chuyện sẽ rõ ràng thôi.”

Cô quay mặt nhìn Khánh Vũ lần nữa, quyết định cầm điện thoại Khánh Vũ lên bấm nút nhấn tin.

Cùng lúc đó, Nguyên Thu đến nhà ba mẹ Tần Phong ăn cơm, Tần Phong cũng trở về nhà ăn cơm cùng ba mẹ. Trên bàn ăn, mẹ Tần Phong khẽ nói bóng gió về phẩm hạnh của con gái trong ứng xử với gia đình người yêu. Ngầm ý trách Hải Quỳnh không đến chào hỏi bà và chồng bà. Bà còn nói thêm:

- Nghe nói, cô ta đang có ý quay lại với người yêu cũ của mình phải không?

Tần Phong đang ăn thì nhăn mặt đáp:

- Mẹ đừng có nghe người khác nói bậy, không có chuyện đó đâu?

- Vậy sao con không dẫn cô ta về đây cho bố mẹ gặp mặt – Mẹ Tần Phong buông đũa hỏi, vẻ mặt không hài lòng.

- Mẹ xem....người ta chưa bước chân qua cửa, mẹ đã nói này nói nọ. Vậy thì làm sao con dám dẫn về – Tần Phong cũng buông đũa, vốn đang khó chịu vì anh biết Nguyên Thu đã nói những lời không tốt về hải Quỳnh trước mặt mẹ anh, nên Tần Phong sẵn giọng đáp.

- Ý con là mẹ là bà già khó chịu đúng không? – Mẹ Tần Phong bực tức hỏi.

- Ý con không phải như vậy – Tần Phong thấy mẹ nổi giận thì khổ sở giải thích.

- Mẹ thấy nó còn chưa vào nhà mình mà con đã bèn nó như vậy, sau này nó vào rồi thì con còn coi mẹ là mẹ của con hay không? – Mẹ Tần Phong vừa nói vừa lấy tay lau nước mắt.

Tần Phong thở dài đưa mắt cầu cứu chị gái. Quỳnh Chi thấy vậy đành chép miệng than:

- Mẹ à, mẹ cũng có con gái đó. Nếu mẹ chồng con mà như mẹ thì làm sao con sống được đây.

Mẹ Tần Phong nghe con gái nói thế thì cứng họng, vốn dĩ muốn làm khó Tần Phong vì bà không thích Hải Quỳnh, muốn chèn ép để hai người chia tay. Nào ngờ lại bị cả con trai và con gái vốn nghe lời đã kích lại.

Ba Tần phong thấy không khí buổi ăn cơm vốn ấm cúng bỗng trở nên lạnh ngắt thế này bèn lên tiếng thể hiện sự trụ cột gia đình:

- Được rồi, đang ăn cơm, cấm nói chuyện này làm ăn cơm mất ngon.

- Phải đó bác gái, bỏ đi, mau ăn cơm thôi. Cơm bác gái nấu lúc nào cũng ngon hết, có người mẹ như bác thật là hạnh phúc – Nguyên Thu bèn giả vờ khuyên lớn, nịnh nọt để lấy lòng mẹ Tần Phong.

- Con thật là ngoan, ai mà có con dâu như con thật là có phúc. Bác thật là vô phúc mà – Mẹ Tần Phong vừa nói vừa nhìn Tần Phong tỏ ý trách, một cô gái tốt thế này mà không chịu ứng.

Tần phong không để ý, chỉ lo ăn cho xong bữa cơm.

Cuối bữa ăn, Tần Phong nhờ chị gái lôi kéo mẹ cùng Nguyên Thu lên phòng nhìn ngắm những mẫu thiết kế mới của chị ấy. Đợi lúc ba về phòng đọc sách, Tần Phong bèn đến phòng khách, nơi Nguyên Thu đặt túi xách trên bộ ghế sofa. Tần Phong lần mò tìm chiếc điện thoại của Nguyên Thu gửi một tin nhắn .

Đúng giờ hẹn Nguyên Thu kên kiệu bước vào một quán ăn của Nhật, theo hướng dẫn đi thẳng đến phòng đã định. Một cô nhân viên mặc kimono màu hồng in rất nhiều họa tiết sắc sỡ, tóc quần cao để lộ cái cổ cao trắng ngần, nhẹ nhàng kéo cửa gỗ mời cô vào.

Quả nhiên cô vừa bước vào phòng đã nhìn thấy Khánh Vũ đang ngồi uống trà bên trong.

- Anh đến lâu chưa – Nguyên Thu vuốt tóc ngồi xuống nệm hỏi Khánh Vũ.

- Một chút – Khánh Vũ trả lời ngắn gọn.

- Có chuyện gì? – Nguyên Thu gật đầu bèn lên tiếng hỏi vào việc chính.

Khánh Vũ hơi bất ngờ khi nghe Nguyên Thu hỏi thế nhưng anh không để ý, nhìn Nguyên Thu hỏi:

- Số thuốc em đưa cho anh thật sự không có vấn đề đấy chứ?

- Tất nhiên là không sao rồi, anh yên tâm, loại thuốc đó chỉ gây choáng, và gây rối loạn một số chức năng trong người anh thôi, chứ hoàn toàn không gây hại. Chỉ cần anh ngưng uống thuốc là một thời gian sau sẽ khỏi – Nguyên Thu bình tĩnh trả lời như nắm chắc về loại thuốc đó lắm.

Khánh Vũ nghe vậy thì cũng yên lòng, khẽ gật đầu hỏi:

- Còn chuyện của em với Tần Phong thế nào.

Nghe Khánh Vũ hỏi sắc mặt Nguyên Thu đanh lại:

- Anh lo giữ chặt Hải Quỳnh của anh đi, chuyện của tôi với Tần Phong anh không cần lo.

- Được! Tốt nhất em nên quản chặt cậu ấy, để cậu ấy không đến quấy rầy Hải Quỳnh nữa – Khánh Vũ cũng nghiêm giọng nói.

Nguyên Thu sắc mặt càng lúc càng không tốt, nhớ đến câu nói: “Vì em khiến anh chán ghét” thì giậm tím mặt, ly trà bằng gỗ nhỏ trong tay cô bị cô bóp chặt.

- Có chuyện gì sao? – Khánh Vũ thấy vậy ngạc nhiên hỏi.

- Không có gì, anh nhớ đừng để lộ chuyện anh giả bệnh gạt mọi người. Mau mau làm cho Hải Quỳnh đồng ý lấy anh đi rồi nhanh chóng kết hôn. Sau đó tôi sẽ sắp xếp cho anh một cuộc phẫu thuật giả, coi như giải quyết xong mọi chuyện.

Khánh Vũ chưa kịp gật đầu đồng ý thì “ Rẻttttttttttttttttttttt”

Cánh cửa nối liền giữa hai phòng bị kéo mạnh ra, Khánh Vũ và Nguyên Thu giật mình cùng lúc quay mặt .

Tần Phong sắc mặt hầm hầm đứng ngay giữa hai phòng, Minh Trang đang níu giữ tay anh không cho anh nhào vô đánh hai kẻ đáng ghét kia một trận. Phương Hồng và Hải Quỳnh vẫn ngồi yên bất động, hai người gần như quá shock trước sự thật mình vừa nghe thấy.

Tần Phong nhìn hai kẻ đó với ánh mắt căm giận, bọn họ đúng là một lũ khốn, vì mục đích của mình mà không từ thủ đoạn, Minh Trang nhìn họ khinh bỉ. Hải Quỳnh thậm chí không buồn nhìn hai người bọn họ, cô lẳng lặng lấy túi xách đứng dậy ra về.

Khánh Vũ thấy Hải Quỳnh bỏ đi thì hoảng hốt vội đuổi theo nhưng Tần Phong đã trừng mắt ngăn anh lại.

Khánh Vũ e dè nhìn Tần Phong, Tần Phong cuối cùng cũng vung tay đấm cho Khánh Vũ một cái gã lặn xuống đất. Sau đó anh giang tay tát thẳng vào mặt Nguyên Thu một cái, để rõ 5 vết ngón tay lên gương mặt trắng nõn của cô ta.

- Anh...- Nguyên thu đau đón rên lên.

- Tôi đã cảnh cáo cô không được giở trò với Hải Quỳnh nữa mà – Tần Phong gầm lên.

Nguyên Thu ôm mặt im bật sợ hãi lùi lại mấy bước.

Tần Phong còn muốn lao đến đánh Khánh Vũ thêm vài cái cho hả cơn giận nhưng Minh Trang giữ tay Tần Phong lại bảo:

- Được rồi, anh mau chạy theo Hải Quỳnh đi.

Tần Phong nghe vậy thì ném cho Nguyên Thu một nhìn sắc bén rồi đuổi theo Hải Quỳnh.

- Trò lừa của hai người đến đây là kết thúc được rồi đó. Lần này bọn em bỏ qua, nhưng lần sau thì không chắc. Khánh Vũ, anh là người tốt, em biết anh yêu Hải Quỳnh, nhưng tình yêu là phải trong sáng, không có thủ đoạn cũng không có lọc lừa anh hiểu không. Dù bây giờ anh có dùng thủ đoạn chiếm được Hải Quỳnh thì trái tim cô ấy mãi mãi cũng không thuộc về anh. Anh chấp nhận một tình yêu như thế sao – Minh Trang nhìn Khánh Vũ chất vấn.

Khánh Vũ lặng người trước lời nói của Minh Trang, anh cúi mặt xuống xau hổ đến nghẹn lời.

- Lời khuyên chân thành dành cho anh là đừng nghe theo sự xúi giục của Nguyên Thu nữa. Anh là thầy giáo, hãy là tấm gương tốt cho những học sinh của anh đi. Hy vọng lần sau chúng ta gặp lại, anh sẽ xứng với vai trò thầy giáo hơn.

- Vô sĩ – Minh Trang trừng mắt nhìn sang Nguyên Thu, không muốn nói nhiều với loại người như cô ta, chỉ buông một câu mắng.

Nói xong, Minh Trang quay lưng lại nói khẽ với Phương Hồng:

- Chúng ta về thôi.

Phương Hồng nãy giờ im lặng, chống tay lên mặt bàn cố sức đứng dậy. Minh Trang vội đỡ lấy bạn, bảo Phương Hồng đến đây là để Phương Hồng nhìn rõ được bản chất thật của Khánh Vũ. Không cần phải vì anh ta mà lo lắng và đau khổ nữa.

Phương Hồng gạt tay Minh Trang ra, cô lao đảo tiến về phía Khánh Vũ cũng đang lồm cồm đứng dậy. Phương Hồng nhìn Khánh Vũ, ánh mắt đầy đau thương và giận dữ. Cô giang tay tát vào mặt Khánh Vũ một cái trút hết sự tức giận của mình qua cái tát.

- Em biết anh lợi dụng tình cảm của em dành cho anh, nhưng em vẫn tha thứ. Vẫn vì anh tìm cách đưa Hải Quỳnh về cho anh. Vì anh mà nói dối, vì anh mà gạt cả bạn thân mình, vì anh mà chấp nhận làm rạn nứt tình cảm gần 20 năm trời của bọn em. Hay tin anh bệnh, em lo lắng đau khổ ngày đêm, không quảng công chăm sóc anh, khóc biết bao nhiêu lần với ý nghĩ sẽ mất anh. Nhưng cuối cùng hóa ra chỉ là một trò lừa. Em thật thất vọng về anh.

Nói xong, Phương Hồng cùng Minh Trang bỏ về, để lại hai người bọn họ nhìn nhau. Nhưng một người thì hối hận, còn một người hận càng sâu thêm. Tần Phong đuổi theo Hải Quỳnh ra bên ngoài đã thấy cô ngồi ở bên thềm bồn hoa của một cửa hàng. Anh biết tâm trạng của cô giờ khá ngổn ngang. Nhẹ nhàng bước lại gần ngồi bên cạnh cô, Tần Phong không nói gì cả, im lặng kéo cô tựa đầu vào vai anh, muốn bờ vai anh gánh vác thay cô nỗi đau này.

70. Chương 70

Xung quanh trời đã sẫm tối, đèn đường sáng lên, xe qua lại tấp nập. Hai người họ cứ ngồi im lặng như thể nghe tiếng xe chạy, tiếng náo nhiệt của đôi thị về đêm.

Lát sau, Hải Quỳnh ngồi thẳng dậy, cô hít một hơi thật sâu, dùng hai tay xoa xoa mặt mỉm cười nói với Tần Phong:

- Em đói rồi, mình đi ăn thôi.

- Ừm....- Tần Phong gật đầu đứng lên cùng Hải Quỳnh đi đến một quán ăn gần đó chọn món.

Tần Phong vừa ăn vừa quan sát sắc mặt của Hải Quỳnh, cô vẫn bình thản ăn ngon lành, dường như không có chuyện gì xảy ra. Nhìn thấy Tần Phong cứ nhìn mình, Hải Quỳnh nhoẻn miệng cười nói:

- Mau ăn đi, nhìn em làm gì.

Tần Phong thấy tâm trạng của Hải Quỳnh rất tốt, có chút hơi kinh ngạc, nhưng thấy cô ăn ngon miệng cũng không muốn làm cô ăn không ngon nên chỉ lặng lẽ ăn cùng. Ăn xong, Hải Quỳnh vươn vai thong thả đứng dậy ra về.

Tần Phong đi bên cạnh khẽ đưa mắt nhìn Hải Quỳnh, muốn biết tâm trạng cô hiện giờ ra sao, nhưng lại sợ không dám hỏi. Hải Quỳnh nhìn thấy bộ dạng thập thò lén lút của Tần Phong thì đứng lại, quay người nhìn anh cười hỏi:

- Anh muốn hỏi gì thì hỏi đi.

Tần Phong có chút bối rối khi Hải Quỳnh nói thế, nhìn vào đôi mắt trong veo của cô, ấp úng hỏi:

- Chuyện đó....em không sao chứ....tâm trạng thấy thế nào....

- Anh muốn biết thật sao?

Tần Phong khẽ gật đầu. Hải Quỳnh bèn xoay người đi, vươn tay hít một hơi thật mạnh rồi khẽ cười nói:

- Tâm trạng của em thấy rất nhẹ nhõm.

Nói rồi Hải Quỳnh xoay người lại nhìn Tần Phong cười, nụ cười rạng rỡ nhất từ sau khi gặp lại Tần Phong mới thấy. Về mặt yêu đời một cách ngây thơ vốn có mà anh từng thấy khi bắt đầu yêu nhau. Cứ như thể cô đã trở lại làm Hải Quỳnh của 3 năm trước đây vậy.

- Tần Phong anh biết không? Từ lúc bị mất trí, tâm trạng em lúc nào cũng căng thẳng rồi bời, luôn muốn tìm lại ký ức đã mất của mình trước đây. Mỗi tối em đều mơ một giấc mơ giống nhau. Trong giấc mơ đó là một chàng trai em không bao giờ thấy mặt nhưng lại có cảm giác gần gũi quen thuộc đến kì lạ, và khi chàng trai đó quay lưng bỏ đi, em thấy đau lòng vô cùng. Khánh Vũ từng nói, chàng trai đó chính là anh ấy, vì anh ấy chính là bạn trai em. Kì thực, khi nghe Khánh Vũ nói, em không tin, bởi vì khi ở cạnh anh ấy, em không có cảm giác giống như trong mơ. Nhưng vì Phương Hồng và mọi người đều khẳng định điều đó khiến em tin rằng phần cảm giác đó chính là phần em đã mất đi. Cho đến khi em gặp anh, cái cảm giác đó mãnh liệt hơn cả trong giấc mơ khiến em lần nữa yêu anh.

Hải Quỳnh ngừng lại nhìn sâu vào ánh mắt của Tần Phong, trong đó chứa đựng một cảm giác yêu thương nồng nàn khiến tim không ngừng đập mạnh, cô cười một cách ấm áp nói tiếp:

- Khi em biết mình yêu anh, em rất đau khổ, đau khổ vì tình yêu đó là vô vọng, đau khổ vì đã phản bội lại tình cảm của Khánh Vũ. Rồi em hạnh phúc khi được ở bên cạnh anh, em chấp nhận làm kẻ thay thế, nhưng tận sâu trong đáy lòng vẫn có sự đau đớn.

Nói đến đây Hải Quỳnh nghẹn lời, nhớ lại sự tuyệt vọng lúc đó của mình, nước mắt bỗng rơi ra từ khóe mắt trong veo đó. Khiến trái tim Tần Phong khẽ run lên.

- Khi em biết được, mình chính là cô gái mà anh yêu, chính là cô gái mà mình luôn ganh tỵ, em vui sướng lắm. Hóa ra tình yêu này đã có từ lâu rồi chứ không phải ảo tưởng của em. Nhưng khi Khánh Vũ và Phương Hồng kể cho em nghe anh đã làm em tổn thương thế nào rồi mất trí nhớ, em liền nhớ lại cái quay người đi của anh trong giấc mơ, nó khiến em lạnh thấu xương. Chính vì vậy, em cố tình xa lánh anh, làm tổn thương anh, có như vậy mới có thể buộc mình quên anh. Giá như em có thể quên anh thì Khánh Vũ sẽ không dùng thủ đoạn này để níu kéo em trở về.

Ngừng lại một lúc, Hải Quỳnh mới tiếp tục nói:

- Lúc anh kể cho em nghe toàn bộ sự thật, em tin anh. Nhưng trong lòng em vẫn luôn mơ hồ giữa thật và giả. Chosen ở bên cạnh anh, em luôn cảm thấy mình nợ Khánh Vũ. Cho nên khi biết Khánh Vũ vì em mà phát bệnh khiến em khổ sở vô cùng, em thấy mình càng nợ anh ấy nhiều hơn. Sự cắn rứt đó khiến em lần nữa rời xa anh. Nhưng mà bây giờ, sau khi mọi chuyện sáng tỏ, em không hề thấy giận là vì giữa việc anh ấy lừa dối em với em việc anh ấy mắc bệnh nặng, em chẳng thà chọn việc anh ấy lừa dối em.

- Em không thấy giận họ sao?

- Tần Phong, tha thứ được thì cứ tha đi, mạng theo thù hận chỉ khiến ta nặng lòng và mệt mỏi thôi. Vậy thì sao không đón nhận những ngày tháng vui vẻ và hạnh phúc sắp tới.

Hải Quỳnh lần nữa nhìn sâu vào mắt Tần Phong, ánh mắt long lên một tia vui vẻ, thỏa mãn:

- Bây giờ sự việc vốn mơ hồ trong em đã rõ ràng rồi, em không còn chút nghi kỵ gì nữa, cho nên em thấy nhẹ nhõm.

Tần Phong hiểu ý Hải Quỳnh muốn nói gì, anh vui sướng, ánh mắt như hai ngôi sao sáng bừng lên ôm chặt lấy Hải Quỳnh. Cuối cùng thì mây mù cũng đã tan đi, rào cản giữa hai người cũng đã không còn.

Giữa không gian mờ ảo của ánh đèn đường, môi họ lần tìm môi nhau đón nhận hạnh phúc đang mở ra.

Trong một chiếc xe được phủ trong bóng tối bởi một tàng cây, Nguyên Thu tức giận nhìn hai người họ lại lần nữa trở về bên nhau. Cô mím môi trừng mắt nhìn hai người họ tay trong tay cùng nhau sánh bước.

Cô gục mặt xuống vô lăng nước mắt lã lã dài. Lần đầu tiên gặp mặt Tần Phong, cô đã yêu anh. Kiên trì đeo đuổi anh hơn tất cả những cô gái khác, mong có một ngày anh thuộc về cô. Yêu anh lâu như vậy, sâu đậm như vậy, làm sao cô có thể chấp nhận việc anh cùng cô gái khác bên nhau.

Tần Phong quyết định đưa Hải Quỳnh về ra mắt ba mẹ anh, cho Hải Quỳnh hẹn Tần Phong cùng đi mua sắm quà cho lần gặp mặt đầu tiên. Nhưng Tần Phong đến chỗ hẹn trễ vì bận tiếp khách hàng.

Cho nên Hải Quỳnh đứng ở chỗ hẹn đợi anh. Không ngờ có một gã từ phía sau lưng cô chồm tới chụp một chiếc khăn tắm thuốc mê lên mặt cô. Lôi Hải Quỳnh vào trong một chiếc xe hần đó.

Người ngồi trong xe dắt ý nhếch môi cười, đưa tay bấm điện thoại gọi:

- Khánh Vũ, anh hãy đến khách sạn IVANNUS nhanh đi, Hải Quỳnh đang ở đây.

Khánh Vũ học tốc chạy đến khách sạn IVANNUS, anh gõ cửa thật mạnh ở số phòng Nguyên Thu nói. Người mở cửa là Nguyên Thu, vừa thấy cô ta Khánh Vũ lập tức quát:

- Cô muốn làm gì, sao lại bắt Hải Quỳnh đến đây.

Nguyên Thu nhếch môi cường người người nói:

- Làm chuyện có lợi cho cả hai chúng ta, vào đi.

Khánh Vũ vội vàng bước vào bên trong nhìn quanh thì thấy Hải Quỳnh đang mê man nằm trên giường, một chiếc chăn phủ kín người cô.

- Cô đã làm gì cô ấy – Khánh Vũ quay lại nhìn Nguyên Thu giận dữ quát hỏi.

- Yên tâm cô ta không sao, chỉ bị chụp thuốc mê thôi – Nguyên Thu lườm Khánh Vũ một cái, cô thấy khó chịu vì thái độ lo lắng thái quá của Khánh Vũ.

- Cô lại muốn bày trò gì đây – Khánh Vũ nghi ngại hỏi.

- Tôi giúp anh biến Hải Quỳnh thành người của anh – Vừa nói cô ta vừa kéo nhẹ chiếc chăn xuống, để lộ một khoảng vai trần của Hải Quỳnh.

Khánh Vũ thay đổi sắc mặt ngay lập tức, trân chối nhìn Nguyên Thu, miệng lắp bắp chỉ tay vào người cô ta nói không ra lời:

- Cô....

- Chỉ cần qua đêm nay thôi thì Hải Quỳnh mãi mãi thuộc về anh – Nguyên Thu tự tin trả lời.

- Cô điên rồi – Khánh Vũ gầm lên mắng.

- Tôi không điên – Nguyên Thu nhướn mày đáp – Cô ta là một kẻ ngốc nghếch, chỉ cần anh có quan hệ với cô ta, cô ta sẽ chấp nhận đầu hàng số phận trở về bên anh, bởi vì cô ta sẽ không có mặt mũi nào nhìn Tần Phong nữa.

Khánh Vũ trầm mặc suy nghĩ, anh quay mặt nhìn Hải Quỳnh vẫn còn mê mang trên giường.

- Yên tâm đi, với tính cách của Hải Quỳnh, cô ta sẽ không làm ầm ĩ mọi chuyện lên đâu. Tôi đi đây, chờ tin tốt lành của anh – Nguyên Thu vỗ vai Khánh Vũ vài cái trấn an rồi khẽ cười đắc ý bước ra ngoài, không quên đóng cửa lại.

Gian phòng bỗng trở nên yên ắng lạ thường khi Nguyên Thu đi, chỉ còn lại tiếng máy điều hòa hoạt động.

Khánh Vũ bước lại gần bên giường ngồi xuống ngắm nhìn gương mặt mà anh đã yêu thương bấy lâu.

Nguyên Thu nói đúng, với tính cách của Hải Quỳnh, cô sẽ không làm ầm ĩ mọi chuyện lên mà sẽ cuối đầu nghe theo số phận. Anh biết, cô cũng sẽ không nhẫn tâm nhìn anh bước vào vòng tù tội mà đi tố cáo anh.

Vuốt nhẹ hai gò má hồng hồng của Hải Quỳnh, Khánh Vũ nhớ lại những ngày tháng bên cạnh cô, khát khát chiếm hữu cô bùng lên trong lòng anh. Bàn tay di chuyển từ từ xuống cầm rồi cổ cuối cùng dừng lại ở bờ vai trần được phơi ra của Hải Quỳnh. Khánh Vũ thấy khắp người run lên, anh khẽ nhắm mắt lại. Tình cảm và lí trí trong anh đang đấu tranh dữ dội.

“Dù bây giờ anh có dùng thủ đoạn chiếm được Hải Quỳnh thì trái tim cô ấy mãi mãi cũng không thuộc về anh. Anh chấp nhận một tình yêu như thế sao” – Giọng nói của Minh Trang ngày hôm ấy vang lên.

“Anh là thầy giáo, hãy là tấm gương tốt cho những học sinh của anh đi. Hy vọng lần sau chúng ta gặp lại, anh sẽ xứng với vai trò thầy giáo hơn.”

Khánh Vũ nhớ lại cái tát tai của Phương Hồng, ánh mắt đau buồn của cô, những tình cảm cô dành cho anh, từng cử chỉ chăm sóc dịu dàng và những lo lắng vất vả của cô khi hay tin anh bị bệnh.

“Em thật thất vọng về anh.” – Câu nói này của Phương Hồng khiến tim Khánh Vũ nhói đau, cứ như nhát dao chém xuống. Sự đau đớn này còn đau khổ hơn khi biết tin Hải Quỳnh trở về bên Tần Phong.

Khánh Vũ như trúng một tia sét khi cuối cùng anh nhận ra, hóa ra tình cảm đối với Hải Quỳnh là một sự cố chấp. Hóa ra anh đã thay đổi tình cảm của trái tim mình. Nhưng bắt đầu từ khi nào?

Từ khi anh đau khổ, uống rượu tìm quên, Phương Hồng luôn ở bên cạnh chăm sóc động viên anh, tìm mọi cách để Hải Quỳnh về bên anh. Chấp nhận nói dối vì anh rồi chịu sự xa lánh của bạn bè. Khi biết anh bị bệnh, khoe mắt cô lúc nào cũng đỏ hoe. Một cô gái chưa từng phải làm lụng vất vả, lại ngày ngày giúp anh giặt đồ, nấu cơm....Hóa ra anh đã bị tình cảm chân thành của Phương Hồng làm cảm động từ lâu.

Cuối cùng thì Khánh Vũ cũng nhận ra bây giờ anh phải làm gì!

71. Chương 71

Tần Phong đến chỗ hẹn tìm Hải Quỳnh nhưng không thấy, vội gọi điện thoại nhưng cô không nghe máy, trong lòng bỗng dâng lên một nỗi bất an vô bờ. Gọi điện thoại hỏi thăm từng người quen nhưng không ai gặp Hải Quỳnh. Tần Phong bèn chạy xung quanh tìm hy vọng cô mãi mê nhìn ngắm gì đó mà quên mất thời gian hẹn.

Đến khi mồ hôi đầm đìa nhưng chẳng thấy bóng Hải Quỳnh ở đâu thì Tần Phong nhận được một cú điện thoại:

- A lô!

- Tần Phong là tôi đây!- Giọng Khánh Vũ vang lên ở đầu bên kia điện thoại khiến Tần Phong chau mày sẵn giọng đáp:

- Có chuyện gì?

- Cậu đang tìm Hải Quỳnh phải không?

- Sao anh biết – Tần Phong nghi ngại hỏi lại, tay siết chặt chiếc điện thoại, linh tính này giờ của anh không sao, Hải Quỳnh nhất định có chuyện rồi.

- Khách sạn IVANNUS, đến đây nhanh lên – Nói xong Khánh Vũ cúp máy.

Tần Phong nóng ruột nóng gan nhìn chiếc điện thoại trở lại màn hình chính rồi chạy nhanh vào xe phóng về đi. Lát sau đã đậu trước cửa khách sạn IVANNUS.

Tần Phong xuống xe đóng sầm cửa lại nhìn khách sạn sừng sững trước mặt mà toàn thân như muốn bốc hỏa, anh đóng sầm cửa lại rồi móc điện thoại ra, vừa gọi vừa xông vào bên trong.

- Anh ở phòng số mấy? – Tần Phong quát lên trong điện thoại.

- Phòng 412 – Khánh Vũ nhẹ nhàng đáp.

Tần Phong lập tức vào thang máy bấm số tầng rồi tìm phòng 412 đập cửa ầm ỉ. Cánh cửa vừa mở ra, Tần Phong nhìn vào bên trong ngay lập tức, đập vào mắt anh là cảnh Hải Quỳnh này ngủ mê man ở trên giường, quần áo bị ném sang một góc.

Mắt Tần Phong như một ngọn lửa đang sôi sục, anh tức giận nắm lấy áo Khánh Vũ đang đứng trước mặt đâm vào mặt Khánh Vũ một đâm. Khánh Vũ biết Tần Phong hiểu lầm anh đã giở trò với Hải Quỳnh nên vội vàng thanh minh trước khi ăn thêm nắm đầm của Tần Phong.

- Cô ấy không sao, tôi không động vào cô ấy.

Nắm đầm giơ lên chuẩn bị nhắm vào Khánh Vũ mà đâm vào thì khựng lại, Tần Phong hừ lạnh một tiếng thu tay lại rồi thả Khánh Vũ ra. Đứng thẳng dậy phui tay bỏ qua Khánh Vũ đi đến quan sát Hải Quỳnh.

Khánh Vũ thấy Tần Phong buông mình ra thì từ từ đứng dậy tiến lại gần nói:

- Là Nguyên Thu bắt cô ấy tới đây.

Tần Phong nghe xong thì cả giận, cô nàng này càng lúc càng quá quắt, nếu không nể tình mối quan hệ giữa hai nhà có từ lâu, anh sẽ không nhường nhịn cô tới giờ. Nhưng lần này xem ra cô ta đi quá giới hạn rồi.

- Sao anh lại gọi điện thoại cho tôi – Tần Phong đột nhiên cảm thấy Khánh Vũ gọi cho anh báo chuyện này có gì rất lạ.

- Bởi vì tôi không muốn Hải Quỳnh hận tôi, tôi nghĩ nếu tôi làm chuyện có lỗi với cô ấy thì sẽ khiến cô ấy mặc cảm mà rời xa anh nhưng cô ấy cũng tuyệt đối không đến với tôi. Tôi đã nhận ra một điều: Cái gì không phải của mình thì không nên cưỡng cầu, miễn cưỡng không hạnh phúc. Nhưng điều đáng nói, sau sự việc này, tôi đã tỉnh ra.

Ngập ngừng một lúc Khánh Vũ nói:

- Tôi nhận ra mình yêu Phương Hồng.

Tần Phong vô cùng ngạc nhiên trước lời bày tỏ chân thành của Khánh Vũ:

- Anh...

- Phải đó, lâu nay tôi cố chấp một cách mù quáng nên không nhận ra trái tim mình từ lâu đã thay đổi. Giờ thì tôi trả Hải Quỳnh lại cho anh, hãy chăm sóc tốt cô ấy.

Khánh Vũ nói xong thì mở cửa bỏ đi, để lại Tần Phong với Hải Quỳnh. Nhưng trước khi cánh cửa khép lại, Tần Phong bỗng kêu lên:

- Khánh Vũ

Khánh Vũ ngập ngừng trước cánh cửa.

- Chúc anh hạnh phúc.

- Cảm ơn – Khánh Vũ khẽ cười, cảm thấy lời chúc vô cùng ý nghĩa nhất là vào giây phút này. Mọi oán hận đau khổ giờ đây đã tiêu tan.

Khánh Vũ đi rồi, Tần Phong mới khẽ lay Hải Quỳnh dậy. Hải Quỳnh bị lay tỉnh, vừa mở mắt đã thấy đầu choáng voảng, nhớ lại lúc trước khi mình bất tỉnh thì hết hoảng, nhưng nhìn thấy Tần Phong nên cũng an tâm phần nào, cô thở nhẹ rồi cố ngồi dậy.

Bỗng nhiên Hải Quỳnh phát hiện ra một việc khiến cô xấu hổ vội vàng kéo chăn che kín người lại. Tần Phong xấu hổ cũng vội vàng quay mặt đi, khẽ ho khụ khụ vài tiếng

- Sao...sao em lại....- Hải Quỳnh xấu hổ lí nhí hỏi.

Tần Phong bèn kể lại mọi chuyện cho Hải Quỳnh nghe, nghe xong Hải Quỳnh gật đầu, trong lòng cũng mừng cho hai người kia. Người có tình cuối cùng cũng tìm được bến bờ yêu thương.

Tần Phong lấy quần áo rồi ra ngoài cho Hải Quỳnh thay đồ, sau đó hành trình mua quà tặng cho ba mẹ Tần Phong đành phải gác lại, Tần Phong đành đưa Hải Quỳnh về nhà nghỉ ngơi.

Nhưng cảnh con dâu phải gặp ba mẹ chồng vẫn phải diễn ra, nhất là khi mẹ Tần Phong bị Nguyên Thu nói ra nói vào về nhân phẩm của Hải Quỳnh, trong bụng có ý phản đối, nhưng nhẫn nại chờ đến khi gặp mặt, bà sẽ làm cho Hải Quỳnh rút lui.

Chiều tối, Tần Phong đưa Hải Quỳnh về nhà gặp ba mẹ mình ăn một bữa cơm gia đình. Suốt đoạn đường đi, Hải Quỳnh cứ lo lắng bất an, cô liên tục hỏi về tính cách của ba mẹ anh. Tần Phong nhìn vẻ mặt đứng ngồi không yên của Hải Quỳnh mà phì cười.

Anh nắm lấy bàn tay lạnh ngắt vì lo lắng của cô trấn an:

- Yên tâm, anh sẽ luôn ở bên cạnh em. Ba mẹ anh không ăn thịt em được đâu mà lo.

Hải Quỳnh phì cười gật đầu, tâm trạng có phần nhẹ nhõm hơn. Tình yêu là vậy, chỉ cần một cái nắm tay siết chặt vào những lúc cần thiết đều có thể giúp ta vượt qua chông gai gian khổ, bởi mình biết, bên cạnh mình luôn có người đồng hành, cùng ta vượt qua gian khổ.

Ba mẹ Tần Phong đón tiếp Hải Quỳnh với thái độ vô cùng lịch sự, có thể nói là khách sáo. Ba Tần Phong là đàn ông nên tính tình thâm trầm, nhưng mẹ anh thì lời nói như châm chích.

- Nghe nói cháu chia tay bạn trai cũ khi gặp Tần Phong.

- Dạ...- Hải Quỳnh bối rối.

- Không phải, tụi con yêu nhau trước đó rồi – Tần Phong đỡ lời cho Hải Quỳnh.

- Mẹ đang hỏi Hải Quỳnh – Mẹ Tần Phong lừ mắt nhìn Tần Phong trách – Sao hai người lại chia tay.

- Bởi vì

- Vì anh ta chỉ là thấy giáo trong khi Tần Phong đường đường là tổng giám đốc một công ty lớn phải không?

- Mẹ Tần Phong cướp lời Hải Quỳnh – Con gái bây giờ ai cũng thực dụng vậy sao?

- Dạ không phải ạ....- Hải Quỳnh mếu máo muốn khóc

- Mẹ....- Tần Phong bực tức gắt lên.

- Được rồi, mẹ chỉ hỏi thế thôi – Mẹ Tần Phong bèn cười giả lã nói, rồi ân cần gấp thức ăn cho vào chén của Hải Quỳnh, cười nhẹ nhàng nói – Ăn đi con, đừng để ý đến mấy lời lúc này của bác, già cả nên sinh tật một chút ấy mà.

Hải Quỳnh thấy mẹ Tần Phong có ý giàn hòa nên vui vẻ đón nhận thức ăn bà gấp.

- Cháu cảm ơn bác.

Sau đó, mẹ Tần Phong vui vẻ hỏi han chuyện gia đình Hải Quỳnh rất thân mật. Cuối bữa ăn, bà có nhã ý tặng Hải Quỳnh một món quà nhân dịp gặp mặt. Tần Phong thấy mẹ thân mật với Hải Quỳnh nên cũng không lo lắng gì nhiều, nên cứ để Hải Quỳnh theo mẹ lên lầu, còn mình ở lại trò chuyện với ba.

Khi vừa vào phòng, mẹ Tần Phong đã lôi ra một hộp trang sức rất lớn, rất đẹp mở ra đưa trước mặt Hải Quỳnh bảo:

- Cháu hãy chọn một món mình thích đi.

Hải Quỳnh nhìn mấy món trang sức lấp lánh trong hộp thì vội vàng lắc đầu từ chối:

- Dạ thưa bác cháu không nhận đâu.

- Cứ nhận đi – Mẹ Tần Phong lấy một chiếc vòng cẩm thạch sáng bóng trong suốt đẹp cực kì đeo vào tay Hải Quỳnh.

- Thưa bác, cháu không dám nhận những thứ đắt tiền này đâu – Hải Quỳnh muốn rút tay lại từ chối.

- Nhận đi, không nhận là không nể mặt bác đó – Mẹ Tần Phong nài ép.

Hải Quỳnh miễn cưỡng đeo chiếc vòng vào tay, không ngờ, mẹ Tần Phong còn hào phóng tặng thêm cho cô một sợi dây chuyền rất đẹp, mới nhìn là đã biết giá trị vô cùng, cùng một chiếc nhẫn ki cương khá lớn. Hải Quỳnh thấy ngại ngùng vô cùng, cô không muốn nhận nhưng lại sợ làm phật ý mẹ Tần Phong. đành miễn cưỡng nhận lấy.

Nhìn những trang sức đeo trên người Hải Quỳnh, mẹ Tần Phong tấm tắc khen:

- Cháu đeo những cái này vào trông càng xinh đẹp hơn.

- Cháu cảm ơn bác – Hải Quỳnh xấu hổ cúi đầu e thẹn, lí nhí cảm ơn.

- Thật ra những thứ này đều có giá trị không nhỏ chút nào hết – Mẹ Tần Phong bắt đầu ngồi thẳng lưng, lấy dáng điệu của một người quý phái để nói.

- Dạ cháu biết – Hải Quỳnh mím môi đáp.

- Cháu biết không, khi sinh Tần Phong ra, bác bị băng huyết, tưởng chừng đã mất mạng đến nơi. Nhưng dù sức khỏe yếu, bác vẫn cố gắng chăm sóc tốt cho Tần Phong. Chịu đủ vất vả cực nhọc nuôi nó khôn lớn, Tần Phong lúc nhỏ rất hay bị bệnh, bác phải ngày đêm thức bên cạnh chăm sóc.

- Dạ, cháu biết. Tần Phong cũng có kể cho con nghe. Anh ấy rất yêu thương và kính trọng bác – Hải Quỳnh gật đầu nhẹ nhàng đáp.

- Nhưng cháu biết không, nỗi lo lớn nhất của người mẹ là việc thành gia lập thất của con cái. Hy vọng con cái thành tài, có gia đình hạnh phúc.

- Cháu sẽ cố gắng mang lại hạnh phúc cho anh ấy – Hải Quỳnh đỏ mặt cúi đầu đáp.

72. Chương 72

- Nhưng đàn ông quan trọng nhất là sự nghiệp. Làm vợ không phải chỉ biết giúp chồng nấu cơm, giặt giũ và chăm sóc con cái mà còn phải giúp chồng trong sự nghiệp, cháu hiểu chứ – Bà nhẹ nhàng nói

- Dạ cháu hiểu – Hải Quỳnh gật đầu đáp, trong lòng cô ập đến một nỗi bất an.

- Vì lo tương lai cho Tần phong, giúp nó thành công hơn trong sự nghiệp, hai bác đã tìm được cho nó một người vợ thích hợp từ việc trong nhà đến việc ở công ty.

Hải Quỳnh cắn chặt răng, tay nắm chặt chiếc váy của mình. Dù đã từng nghĩ đến câu nói này, nhưng không ngờ khi nghe lại thấy khó chịu đến như thế.

- Cháu biết Nguyên Thu chứ? – Mẹ Tần Phong thấy sắc mặt của Hải Quỳnh thì hài lòng hỏi tiếp.

- Dạ biết – Hải Quỳnh cố gắng đáp lời bà, nhưng cô thấy cổ họng đắng ngắt, trong lòng có chút xót xa.

- Hai gia đình bác rất thân thiết, nên có lúc cũng xem con bé như con dâu – Bà cố tình nhấn mạnh hai chữ con dâu – Từ địa vị lẫn học thức, con bé là đối tượng lí tưởng cho Tần Phong. Công ty của Tần Phong nếu được công ty ba Nguyên Thu trợ giúp sẽ càng phát triển cao hơn. Bác biết Nguyên Thu đã làm chuyện có

Sau đó là một tiếng âm, Tần Phong bị văng lên rồi rơi xuống đất, lăn vài vòng trên mặt đất rồi dừng lại, một luồng máu từ người anh tuông ra.

Hải Quỳnh bị Tần Phong đẩy mạnh ra té xuống đất, nghe tiếng xe thắng lại giật nảy mình ngoảnh đầu nhìn lại thấy Tần Phong bị bay lên trong không thì kinh hãi thét lên. Hai tay ôm lấy đầu....

Máu từ người Tần Phong chảy ra khiến mắt Hải Quỳnh mở to kinh hoàng. Tim dường như không còn đập được nữa, hô hấp cũng ngưng đọng lại.

Những âm thanh kinh hoàng vang vọng bên tai Hải Quỳnh, cảnh tượng khủng khiếp trước mặt cô, khiến cho cô gần như muốn hóa đá. Tần Phong với đôi mắt nhắm nghiền lại, gương mặt tái xanh, máu từ đầu chảy ra, khóe miệng cũng có vết máu chảy ra. Tần Phong như một cái xác chết bất động.

Nước mắt Hải Quỳnh kéo màn động lại trên đôi mắt, khiến mắt cô nhòe đi không còn nhìn rõ hình ảnh của Tần Phong nữa. Cô muốn chạy đến bên cạnh Tần Phong nhưng phát hiện bản thân không còn đủ sức. Cô không biết anh còn sống hay đã chết. Tai ù đi, mắt nhòe lệ, cô gần như chìm vào bóng tối với cảm giác lạnh toát sợ hãi: Tần Phong có thể chết.

Bản thân Hải Quỳnh liên tục trách mình. Nếu như anh không gặp cô, hoặc giả như anh không gặp lại cô sau 3 năm trời kia. Thì tình yêu và đau khổ sẽ không bao quay lấy anh, anh sẽ không hứng chịu tai nạn này. Và anh sẽ không phải chết thế này.

Lời mẹ của Tần Phong vang lên: Nhưng đàn ông quan trọng nhất là sự nghiệp.....Từ địa vị lẫn học thức, con bé là đối tượng lí tưởng cho Tần Phong. Công ty của Tần Phong nếu được công ty ba Nguyên Thu trợ giúp sẽ càng phát triển cao hơn. Bác biết Nguyên Thu đã làm chuyện có lỗi với cháu, nó có kể bác nghe, nhưng chẳng qua vì nó quá yêu Tần Phong mà thôi. Mong cháu nể mặt bác mà bỏ qua cho nó. Cháu hiểu ý bác nói chứ?

Ý của mẹ Tần Phong quá rõ ràng, cô không xứng đáng với gia đình họ. Người bà ấy chọn là Nguyên Thu, trang sức tặng cô giống như sự mua rẻ tình yêu của cô dành cho Tần Phong. Nếu cô là người không hiểu lí lẽ, khiến Tần Phong và mẹ trở mặt với nhau thì càng có tội nặng hơn, khi bà cố ý nói đến việc mang nặng đẻ đau đối với Tần Phong.

Nếu ông trời đã định hai người họ không thể bên nhau. Vậy thì xin hãy lấy đi những khoảng thời gian mà họ từng đau khổ, từng hạnh phúc bên cạnh nhau. Xin hãy trở lại những ngày tháng cũ, trả lại mạng sống cho Tần Phong. Nếu có thể cô nguyện đánh mất tất cả và hứng chịu mọi đau đớn này.

Hải Quỳnh cuối cùng cũng bị những những lời nói và suy nghĩ ấy mà choáng cả đầu và ngất đi.

Hải Quỳnh có cảm giác cô đã ngủ một giấc ngủ khá dài. Vô cùng dài. Nhưng đó là một giấc ngủ đầy mệt mỏi và khổ sở. Khi tỉnh lại cô hoàn toàn không có chút sức lực nào cả.

Cô động dậy đôi mắt, nhưng ánh sáng ban ngày khiến cô chói mắt. Hải Quỳnh phải nhắm mắt lại rồi chớp mi mắt bắt đầu tập thích nghi với ánh sáng kia.

Khi đã hoàn toàn quen với ánh sáng, Hải Quỳnh mở mắt nhìn xung quanh, một màu trắng toát hiện ra và cả mùi thuốc khử trùng, mùi cồn xông vào mũi cô đầy khó chịu.

Hải Quỳnh cảm thấy đầu đau như búa bổ. Một tay ôm lấy đầu, một tay cố gắng hết sức ngồi dậy. Bàn tay ôm lấy đầu bỗng đụng phải một vết thẹo dù không nổi rõ nhưng lại là một vết thẹo dài. Một thoáng sững sờ khi đột nhiên mình có vết thẹo này, rồi cô thấy tay mình gắn sợi dây truyền dịch. Ký ức về vụ tai nạn xe hiện rõ về trong tâm trí.

Cô nhớ lúc đó, chứng kiến Tần Phong và Nguyên Thu ôm hôn nhau thắm thiết, cô thấy đau lòng vô cùng nên đã bỏ chạy. Sau đó cô nhớ mình vừa khóc vừa kể chuyện qua điện thoại cho Minh Trang nghe nên không chú ý đèn đã chuyển sang màu đỏ, cứ thế bước xuống lòng đường. Một chiếc xe đang tăng tốc băng qua đường vì thế mà không thắng kịp, nên tông vào cô.

Hải Quỳnh nhớ lúc đó mình lăn vài vòng trên đường rồi va vào một góc cạnh thêm sau đó ngất đi. Chắc là vết thẹo này có từ lúc đó. Đột nhiên lòng lại đau đớn như tim bị ai xé rách. Hình ảnh Nguyên Thu và Tần

Phong hôn nhau từng giây từng giây lửa về khiến Hải Quỳnh đau đến khó thở. Nước mắt rơi ra trên gương mặt xanh xám của cô.

- Hải Quỳnh ! Em tỉnh rồi sao – Một giọng nói reo vang vui mừng khi cánh cửa phòng bệnh bật mở và bóng dáng cao lớn bước vào.

- Anh! – Hải Quỳnh nhìn rõ người đó bèn kêu lên.

- Em sao rồi, thấy trong người thế nào? – Hiểu Huy nhìn em gái lo lắng hỏi han.

- Em thấy hơi khó chịu – Hải Quỳnh thành thật trả lời.

- Vậy em mau nằm nghỉ đi – Hiểu Huy nghe vậy thì vội đỡ Hải Quỳnh nằm xuống.

Nhìn sự lo lắng của Hiểu Huy, Hải Quỳnh thấy thương anh trai nhiều vô cùng, từ nhỏ đến lớn cô lúc nào cũng là mối lo lắng của anh. Lần này bị tai nạn, không biết là bao lâu nữa, chắc ba và anh Hiểu Huy lo lắng vô cùng.

- Anh, em nằm bao lâu rồi. Anh có giúp em làm đơn xin phép nhà trường cho nghỉ chưa? – Hải Quỳnh chợt lên tiếng hỏi.

Hiểu Huy đang lấy ly muốn rót cho Hải Quỳnh một ly nước thì nghe cô hỏi vậy, chiếc ly rơi xuống đất vỡ tan. Anh kinh ngạc quay đầu nhìn Hải Quỳnh.

3 năm trước, khi Hải Quỳnh bị tai nạn, cô tỉnh lại hỏi anh:” Còn mấy ngày nữa em thi đại học”. bây giờ thì lại hỏi:” Anh có giúp em làm đơn xin phép nhà trường cho nghỉ chưa? ”. Lần này Hiểu Huy không hoang mang lo lắng nhiều hơn trước nhưng anh không bị ký ức hải Quỳnh lại bị mất ở khoảng thời gian nào.

- Nói anh nghe, em đang học cái gì? – Hiểu Huy xoay người nghiêm sắc mặt hỏi.

- Em đang học năm nhất đại học – Hải Quỳnh hơi ngạc nhiên khi thấy Hiểu Huy hỏi như vậy – Sao anh lại hỏi như vậy.

73. Chương 73

- Nhưng đàn ông quan trọng nhất là sự nghiệp. Làm vợ không phải chỉ biết giúp chồng nấu cơm, giặt giũ và chăm sóc con cái mà còn phải giúp chồng trong sự nghiệp, cháu hiểu chứ – Bà nhẹ nhàng nói

- Dạ cháu hiểu – Hải Quỳnh gật đầu đáp, trong lòng cô ập đến một nỗi bất an.

- Vì lo tương lai cho Tần phong, giúp nó thành công hơn trong sự nghiệp, hai bác đã tìm được cho nó một người vợ thích hợp từ việc trong nhà đến việc ở công ty.

Hải Quỳnh cắn chặt răng, tay nắm chặt chiếc váy của mình. Dù đã từng nghĩ đến câu nói này, nhưng không ngờ khi nghe lại thấy khó chịu đến như thế.

- Cháu biết Nguyên Thu chứ? – Mẹ Tần Phong thấy sắc mặt của Hải Quỳnh thì hài lòng hỏi tiếp.

- Dạ biết – Hải Quỳnh cố gắng đáp lời bà, nhưng cô thấy cổ họng đắng ngắt, trong lòng có chút xót xa.

- Hai gia đình bác rất thân thiết, nên có lúc cũng xem con bé như con dâu – Bà cố tình nhấn mạnh hai chữ con dâu – Từ địa vị lẫn học thức, con bé là đối tượng lý tưởng cho Tần Phong. Công ty của Tần Phong nếu được công ty ba Nguyên Thu trợ giúp sẽ càng phát triển cao hơn. Bác biết Nguyên Thu đã làm chuyện có lỗi với cháu, nó có kể bác nghe, nhưng chẳng qua vì nó quá yêu Tần Phong mà thôi. Mong cháu nể mặt bác mà bỏ qua cho nó. Cháu hiểu ý bác nói chứ?

- Dạ cháu hiểu – Hải Quỳnh cúi đầu cố nén những giọt nước mắt lặng thầm xuống – Cháu thấy không được khỏe, cháu xin phép về trước ạ.

- Được, cháu về đi. Cháu là người thông minh, chắc hiểu ý bác muốn nói gì đúng không?

Những âm thanh kinh hoàng vang vọng bên tai Hải Quỳnh, cảnh tượng khủng khiếp trước mắt cô, khiến cho cô gần như muốn hóa đá. Tần Phong với đôi mắt nhắm nghiền lại, gương mặt tái xanh, máu từ đầu chảy ra, khóe miệng cũng có vết máu chảy ra. Tần Phong như một cái xác chết bất động.

Nước mắt Hải Quỳnh kéo màn động lại trên đôi mắt, khiến mắt cô nhòe đi không còn nhìn rõ hình ảnh của Tần Phong nữa. Cô muốn chạy đến bên cạnh Tần Phong nhưng phát hiện bản thân không còn đủ sức. Cô không biết anh còn sống hay đã chết. Tai ù đi, mắt nhòe lẹ, cô gần như chìm vào bóng tối với cảm giác lạnh toát sợ hãi: Tần Phong có thể chết.

Bản thân Hải Quỳnh liền tự trách mình. Nếu như anh không gặp cô, hoặc giả như anh không gặp lại cô sau 3 năm trời kia. Thì tình yêu và đau khổ sẽ không bao quay lấy anh, anh sẽ không hứng chịu tai nạn này. Và anh sẽ không phải chết thế này.

Lời mẹ của Tần Phong vang lên: Nhưng đàn ông quan trọng nhất là sự nghiệp.....Từ địa vị lẫn học thức, con bé là đối tượng lí tưởng cho Tần Phong. Công ty của Tần Phong nếu được công ty ba Nguyên Thu trợ giúp sẽ càng phát triển cao hơn. Bác biết Nguyên Thu đã làm chuyện có lỗi với cháu, nó có kể bác nghe, nhưng chẳng qua vì nó quá yêu Tần Phong mà thôi. Mong cháu nể mặt bác mà bỏ qua cho nó. Cháu hiểu ý bác nói chứ?

Ý của mẹ Tần Phong quá rõ ràng, cô không xứng đáng với gia đình họ. Người bà ấy chọn là Nguyên Thu, trang sức tặng cô giống như sự mua rẻ tình yêu của cô dành cho Tần Phong. Nếu cô là người không hiểu lí lẽ, khiến Tần Phong và mẹ trở mặt với nhau thì càng có tội nặng hơn, khi bà cố ý nói đến việc mang nặng đẻ đau đối với Tần Phong.

Nếu ông trời đã định hai người họ không thể bên nhau. Vậy thì xin hãy lấy đi những khoảng thời gian mà họ từng đau khổ, từng hạnh phúc bên cạnh nhau. Xin hãy trở lại những ngày tháng cũ, trả lại mạng sống cho Tần Phong. Nếu có thể cô nguyện đánh mất tất cả và hứng chịu mọi đau đớn này.

Hải Quỳnh cuối cùng cũng bị những những lời nói và suy nghĩ ấy mà choáng cả đầu và ngất đi.

Hải Quỳnh có cảm giác cô đã ngủ một giấc ngủ khá dài. Vô cùng dài. Nhưng đó là một giấc ngủ đầy mệt mỏi và khổ sở. Khi tỉnh lại cô hoàn toàn không có chút sức lực nào cả.

Cô động dậy đôi mắt, nhưng ánh sáng ban ngày khiến cô chói mắt. Hải Quỳnh phải nhắm mắt lại rồi chớp mi mắt bắt đầu tập thích nghi với ánh sáng kia.

Khi đã hoàn toàn quen với ánh sáng, Hải Quỳnh mở mắt nhìn xung quanh, một màu trắng toát hiện ra và cả mùi thuốc khử trùng, mùi cồn xông vào mũi cô đầy khó chịu.

Hải Quỳnh cảm thấy đầu đau như búa bổ. Một tay ôm lấy đầu, một tay cố gắng hết sức ngồi dậy. Bàn tay ôm lấy đầu bỗng đụng phải một vết sẹo dù không nổi rõ nhưng lại là một vết sẹo dài. Một thoáng sững sờ khi đột nhiên mình có vết sẹo này, rồi cô thấy tay mình gắn sợi dây truyền dịch. Ký ức về vụ tai nạn xe hiện rõ về trong tâm trí.

Cô nhớ lúc đó, chứng kiến Tần Phong và Nguyên Thu ôm hôn nhau thắm thiết, cô thấy đau lòng vô cùng nên đã bỏ chạy. Sau đó cô nhớ mình vừa khóc vừa kể chuyện qua điện thoại cho Minh Trang nghe nên không chú ý đèn đã chuyển sang màu đỏ, cứ thế bước xuống lòng đường. Một chiếc xe đang tăng tốc băng qua đường vì thế mà không thắng kịp, nên tông vào cô.

Hải Quỳnh nhớ lúc đó mình lảo đảo trên đường rồi va vào một góc cạnh thềm sau đó ngất đi. Chắc là vết sẹo này có từ lúc đó. Đột nhiên lòng lại đau đớn như tim bị ai xé rách. Hình ảnh Nguyên Thu và Tần Phong hôn nhau từng giây từng giây lừa về khiến Hải Quỳnh đau đến khó thở. Nước mắt rơi ra trên gương mặt xanh xám của cô.

- Hải Quỳnh ! Em tỉnh rồi sao – Một giọng nói reo vang vui mừng khi cánh cửa phòng bệnh bật mở và bóng dáng cao lớn bước vào.

- Anh! – Hải Quỳnh nhìn rõ người đó bèn kêu lên.

- Em sao rồi, thấy trong người thế nào? – Hiểu Huy nhìn em gái lo lắng hỏi han.

- Em thấy hơi khó chịu – Hải Quỳnh thành thật trả lời.

- Vậy em mau nằm nghỉ đi – Hiểu Huy nghe vậy thì vội đỡ Hải Quỳnh nằm xuống.

Nhìn sự lảng xảng lo lắng của Hiểu Huy, Hải Quỳnh thấy thương anh trai nhiều vô cùng, từ nhỏ đến lớn cô lúc nào cũng là mối lo lắng của anh. Lần này bị tai nạn, không biết là bao lâu nữa, chắc ba và anh Hiểu Huy lo lắng vô cùng.

- Anh, em nằm bao lâu rồi. Anh có giúp em làm đơn xin phép nhà trường cho nghỉ chưa? – Hải Quỳnh chợt lên tiếng hỏi.

Hiểu Huy đang lấy ly muốn rót cho Hải Quỳnh một ly nước thì nghe cô hỏi vậy, chiếc ly rơi xuống đất vỡ tan. Anh kinh ngạc quay đầu nhìn Hải Quỳnh.

3 năm trước, khi Hải Quỳnh bị tai nạn, cô tỉnh lại hỏi anh:” Còn mấy ngày nữa em thi đại học”. bây giờ thì lại hỏi:” Anh có giúp em làm đơn xin phép nhà trường cho nghỉ chưa? ”. Lần này Hiểu Huy không hoang mang lo lắng nhiều hơn trước nhưng anh không bị ký ức hải Quỳnh lại bị mất ở khoảng thời gian nào.

- Nói anh nghe, em đang học cái gì? – Hiểu Huy xoay người nghiêm sắc mặt hỏi.

- Em đang học năm nhất đại học – Hải Quỳnh hơi ngạc nhiên khi thấy Hiểu Huy hỏi như vậy – Sao anh lại hỏi như vậy.

74. Chương 74

- Xin cháu tha lỗi cho thái độ lúc đó của bác.

Hải Quỳnh không hiểu ý của bà ấy, cô chưa từng gặp bà, làm sao biết được thái độ lúc ấy của bà thế nào. Cô nghiêng đầu nhìn bà khó hiểu:

- Xin lỗi bác, cháu không hiểu bác muốn nói gì cả.

Mẹ Tần Phong cứ tưởng hải Quỳnh còn giận nên vội nói:

- Bác biết những lời của bác đã khiến cho cháu rất buồn và rất giận, cho nên bác đích thân đến đây để xin lỗi cháu. Cháu hãy tha lỗi cho bà già này.

Những lời của mẹ Tần Phong làm Hải Quỳnh hoang mang vô cùng, cô thật tình không biết đã xảy ra chuyện gì.

- Lúc đó bác nghĩ Nguyên Thu xứng với Tần Phong hơn cháu bởi vì gia đình của hai nhà, bác lại biết Nguyên Thu từ nhỏ, con bé luôn là đứa trẻ ngoan trước mặt bác và bác luôn coi con bé như người nhà, luôn mong muốn con bé và Tần Phong nên vợ nên chồng. Cho nên khi con bé đặt điều nói xấu cháu trước mặt bác, bác đã tin những lời đó.

Hải Quỳnh cắn môi im lặng không hé nửa lời. Mẹ Tần Phong thấy cô không nói gì bèn lên tiếng tiếp, giọng nói có phần nặng nề:

- Bác không ngờ Nguyên Thu lại có bản tính độc ác như vậy. Khi con bé cho người bắt cóc con để người yêu cũ chiếm đoạt con, bác đã cho rằng con bé nhất thời cạm dỗ nên mới hành động như thế.

Nghe đến đây Hải Quỳnh thấy lạnh cả người.

- Cho nên khi con đến gặp bác, bác đã có những lời nói ẩn ý như thế để con buồn mà rút lui. Bác không ngờ rằng Nguyên Thu lại to gan đến nỗi dám lái xe đụng con, nếu như Tần Phong không chạy đến, nếu như Nguyên Thu không nhìn thấy người cứu con là Tần Phong và kịp thời đạp thắng xe thì....- Nói đến đây mẹ Tần Phong bật khóc nức nở, cả người bà run lên, Quỳnh Chi phải vỗ về bà. Hải Quỳnh thấy vậy vội rút vài tờ khăn giấy đưa đến trước mặt bà.

Bà đón nhận lấy mấy tờ khăn giấy đỏ đồng thời nắm chặt tay Hải Quỳnh giọng điệu cầu xin.

- Hải Quỳnh, bác biết bác sai rồi, cháu hãy tha thứ cho bác có được không? Khi thấy Tần Phong vì cháu mà bất chấp mạng sống lao ra cứu cháu, bác đã biết, trong lòng nó, không ai có thể thay thế được vị trí của cháu. Nhìn thấy Tần Phong máu chảy lên trán, lòng bác như chết lặng. Vậy mà khi tỉnh lại điều đầu tiên nó muốn biết là cháu có sao không? Lúc đó, bác đã biết, bác sai rồi. Bác xin lỗi cháu, nếu như bác không nói với Nguyên Thu là cháu sẽ đến nhà bác hôm đó, vậy thì Nguyên Thu sẽ không đến và cũng không có dã tâm giết cháu.

- Xin bác bình tĩnh lại – Hải Quỳnh rút thêm vài tờ giúp bà lau nước mắt.

Bà xúc động trước cử chỉ nhẹ nhàng của Hải Quỳnh nên nói tiếp:

- Sao bác lại không nhận ra cháu là cô gái tốt ngay từ đầu chứ, bác thật là có mắt như mù mà. Hải Quỳnh xin cháu hãy bỏ qua những lời bác nói lúc đó, hãy trở về với Tần Phong đi. Nhìn nó đau lòng không muốn ăn, không muốn uống, cả vết thương cũng không chịu thay, người làm mẹ như bác đây đau từng khúc ruột. Bác xin cháu, Hải Quỳnh, nếu vì những lời nói lúc đó của bác mà rời bỏ Tần Phong thì bác ở đây cầu xin cháu tha lỗi cho bác rồi trở về với Tần Phong có được không? Sẽ không còn ai ngăn cản hai đứa đến với nhau nữa, Nguyên thu rồi cũng sẽ chịu hình phạt thích đáng với tội lỗi của nó.

Tấm lòng của người mẹ trên thế gian này, ai lại không thấu hiểu chứ. Bà lo lắng, muốn tìm hạnh phúc cho con trai mình thì không có gì sai cả. Chỉ có điều bà dùng sai cách.

Hải Quỳnh hiểu được tấm lòng của bà đối với Tần Phong, nhưng chỉ khi bà thấy Tần Phong bỏ phế bản thân vì cô bà mới chịu xem trọng cô. Nếu không thì dù Nguyên Thu không nói gì bà cũng sẽ không để cô trong mắt bà. Nhưng giờ đây chứng kiến bà vì Tần Phong mà dằn vặt đau khổ và hối hận, Hải Quỳnh cũng không nỡ trách bà.

Nhưng điều cô lo sợ và quyết định rời xa Tần Phong lại khác với điều bà nghĩ. Lòng cô rất rối loạn, nữa muốn tha thứ tìm gặp anh xem vết thương của anh, nữa lại không thôi lo lắng bản thân không thể tha thứ cho sự phản bội của Tần Phong.

- Bác gái, nói thật với bác, cháu đã quên hết một số chuyện trước đây, bao gồm cả những lời nói của bác với cháu. Cho nên cháu không có trách gì bác hết. Chuyện cháu có về với Tần Phong hay không thì còn phải suy nghĩ lại ạ. Xin bác hãy cho cháu một ít thời gian suy nghĩ.

- Được, cháu hãy suy nghĩ lại thật kỹ đi. Sau đó quay lại với Tần Phong, nó thật lòng yêu cháu – Mẹ Tần Phong vội gật đầu đồng ý, bà cũng biết, không nên làm căng quá, cô đã đồng ý suy nghĩ lại là vẫn còn có hy vọng.

- Vậy bác về đây, không làm phiền cháu nghĩ ngơi nữa – Bà vội đứng lên ra về.

- Chị hãy chăm sóc bác ấy, đừng để bác ấy xúc động nữa – Hải Quỳnh nhẹ nhàng nhắc nhở Quỳnh Chi. - Chị biết rồi....- Quỳnh Chi gật đầu – Hải Quỳnh, chị hy vọng, em có thể khuyên Tần Phong. Vết thương trên đầu nó cũng không phải nhẹ, nhưng nó cứ để mặc như thế thì...

Hải Quỳnh nghe vậy thì thấy lòng đau nhói, cô thật sự muốn gặp mặt anh. Nhưng lại sợ bản thân gặp Tần Phong rồi lại không tìm được lòng. Cô thù người suy nghĩ. Quỳnh Chi thấy vậy cũng không nói gì thêm đành đưa mẹ về nhà.

Hải người họ đi rồi, còn lại một mình Hải Quỳnh, cô lo lắng cho vết thương của Tần Phong, cầm điện thoại trên tay nữa muốn gọi điện thoại, nữa lại không? Rồi ta vô tình ấn phải nút gọi, Hải Quỳnh khá hoảng sợ vội vàng ngắt máy, không biết Tần Phong có nhận được điện thoại của cô không? Hải Quỳnh cứ nằm suy nghĩ mải.

Ở trong nhà tù túng mải cũng nhàm chán, Hải Quỳnh quyết định đi ra ngoài dạo chơi cho thoải mái. Không ngờ vừa ra khỏi nhà đã nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của Tần Phong. Dáng người quen thuộc vô cùng khiến tim Hải Quỳnh run lên, cô nhớ anh, nhớ anh đến phát điên lên được. Nhưng sự đau đớn khi chứng kiến người mình yêu cùng cô gái khác thân mật khiến Hải Quỳnh càng đau đớn hơn.

Dù các bạn của cô đều ra sức giải thích thay anh, nhưng Hải Quỳnh vẫn thấy khó chấp nhận và khó tha thứ cho hành động này của anh. Cho dù đó là một hiểu lầm đi chăng nữa thì sự đau đớn lúc đó là chân thật. Cứ coi như cô ngang bướng cố chấp đi, bởi vì cô không đủ rộng lượng để tha thứ hành động phản bội lúc đó của anh.

Người ta nói, một lần bị rấn cấn, suốt đời sợ dây thừng. Cô từng đau đớn khi bị phản bội, cho nên cô rất sợ lại bị cảm giác đó lần nữa. Cô không dám đối mặt với anh.

Tần Phong dựa người vào cửa kính xe, trên tay là điếu thuốc đang hút dở. Thấy Hải Quỳnh, Tần Phong quảng điếu thuốc hút dở xuống đất, đứng thẳng người lại từ từ tiến lại phía Hải Quỳnh.

Mấy lần trước, chỉ cần thấy bóng dáng Tần Phong, Hải Quỳnh liền quay trở về nhà, nhưng lần này cô đứng yên bất động nhìn theo dáng người gầy rạc của anh. Chỉ có mấy hôm thôi mà anh đã gầy đi như vậy, đôi mắt trũng sâu, râu mọc lúng phúng, gương mặt hốc hác. Nhìn thấy mà đau lòng.

Nhưng bước chân anh vẫn kiên định bước tới trước mặt cô rồi dừng lại im lặng nhìn, không ai lên tiếng. Bốn mắt họ giao nhau chứa chan rất nhiều bao nỗi lòng chua cay, nhớ nhung oán trách ...

Hải Quỳnh nhìn vết thương bằng bó trên đầu Tần Phong, lòng thất lại, như thể vết thương đó ngự trị trên người mình, cô đưa tay sờ lên đường băng đó, sau đó thì hỏi:

- Còn đau không?

Tần Phong chậm rãi lắc đầu.

- Anh phải chú ý giữ gìn sức khỏe của mình, đừng ương bướng mà cứ để mặt vết thương như thế – Hải Quỳnh gật đầu rồi dặn dò tiếp. Nói rồi cô định bước ngang qua anh bỏ đi.

Tần Phong bèn nắm tay Hải Quỳnh giữ lại. Giọng anh khàn đặc và mệt mỏi nói:

- Em muốn chúng ta cứ thế này mãi ư?

- Em không biết. – Hải Quỳnh không quay đầu lại lạnh lùng đáp.

Cô thấy bàn tay Tần Phong siết chặt tay cô hơn, khiến tay cô tê rần, Hải Quỳnh quay mặt lại nhìn Tần Phong nói:

- Em lại lần nữa đánh mất kỷ niệm đẹp giữa hai chúng ta. Em không biết có phải do ông trời đùa chúng ta hay không. Nhưng mà em thật sự rất nhớ anh, mấy ngày qua không ngày nào em không muốn gặp anh, muốn được ở trong vòng tay ấm áp của anh. Nhưng em rất sợ, em thật sự rất sợ, sợ lần nữa tan vỡ.

Cô bật khóc, lại nói tiếp:

- Cho em một ít thời gian đi, em muốn tìm lại những kỷ ức đã mất kia.

- Đợi, anh có thể chờ đợi cho đến khi kỷ ức kia của em quay về. Nhưng mà em không thấy chúng ta đã lãng phí quá nhiều thời gian hay sao. Đã lãng phí hết 3 năm trời xa cách, bây giờ em muốn lãng phí thêm bao nhiêu thời gian nữa. Tại sao em cứ muốn lãng phí thời gian vô ích như vậy chứ – Tần Phong gầm lên trong đau đớn nói.

Phải, cô biết mình đang lãng phí thời gian của nhau, nhưng mà cô rất sợ cứ thế quay lại với anh, dù thật lòng yêu anh rất nhiều, nhưng cái gút mắt trong lòng cô vẫn chưa tháo gỡ được. Cô không muốn cứ để nút thắt đó trong lòng gây nhức nhối như thế.

- Được, vậy thì chúng ta làm một trò chơi đi. – Hải Quỳnh bèn quyết định nói.

- Trò chơi gì? – Tần Phong nhìn cô hỏi.

- Trò chơi đó là để ông trời quyết định nhân duyên của chúng ta.

Hải Quỳnh đứng trước ngôi nhà cũ của mình, tay cầm chìa khóa xúc động biết bao nhiêu. Ngôi nhà chứa đựng nhiều kỷ niệm của cô. Ngôi nhà cô không ai ở cho nên nó không tha đổi nhiều như những ngôi nhà

xung quanh. Bà con hàng xóm thấy cô về thì mừng rỡ, chạy ra chào hỏi. Hải Quỳnh cũng không vội vào nhà cô đi bộ quanh xóm ngắm nhìn từng khung cảnh quen thuộc.

Cô đứng lặng trước căn nhà cách nhà cô mấy mét, trước đây nó vẫn chỉ là một mảnh đất trống, giờ đây đã trở thành một căn nhà hai tầng rất đẹp màu nâu ấm áp.

Trước nhà có trồng rất nhiều cây hoa bò cạp vàng, chỉ tiếc rằng vẫn chưa nở hoa. Căn nhà được xây khá giống căn nhà mà Tần Phong và cô từng vẽ ra trong tương lai. Hải Quỳnh bất giác khẽ cười khi nhớ lại lúc đó cứ trang nhau màu sơn nhà, Tần Phong thích màu xanh, nhưng Hải Quỳnh thích màu nâu socola. Cuối cùng thì chuyển sang cãi nhau như trẻ con, đành dẹp chuyện này sang một bên.

- Chị Hải Quỳnh – Tiếng bé Trâm gần nhà cô reo vui gọi tên cô.

Ba năm rồi cô không gặp cô bé, vậy mà cô bé vẫn còn nhớ và nhận ra cô. Ba năm rồi cô bé đã lớn lên rất nhiều, cũng đã được 9 tuổi rồi, càng ngày càng xinh đẹp.

- Bé Trâm! – Hải Quỳnh khẽ gọi rồi vẫy cô bé lại gần.

Bá Trâm vui vẻ chạy lại gần. Hai người trò chuyện vài câu xong cô bé nói:

- Chị xem, ngôi nhà này có đẹp không, bên trong được trang trí rất đẹp. Là của một anh rất đẹp trai về mua đất rồi xây lại đó. Chị có muốn vào bên trong xem không?

- Nhà của người ta mà sao tự tiện vào bên trong được, với lại cửa khóa rồi sao vào được – Hải Quỳnh xoa đầu cô bé nói.

- Không sao đâu, mẹ em được anh ấy thuê chăm nom căn nhà đó, thỉnh thoảng khi rảnh rồi anh ấy lại về. Để em vào nhà lấy chìa khóa mở cửa cho chị xem.

- Thôi đi, chị không vào đâu, lỡ bị phát hiện, người ta tưởng mình ăn trộm thì nguy – Hải Quỳnh lắc đầu từ chối.

- Nhưng trong đó có hình của chị mà, cho nên em mới muốn dẫn chị vào xem – Bé Trâm khư khư giữ cô lại.

- Hình của chị ư? – Hải Quỳnh ngạc nhiên hỏi, sao lại có hình của cô ở nơi này. Lòng bỗng tò mò. Cô nhìn theo bước chân của nháy nhót của bé Trâm.

Khi cửa mở ra, không gian bên trong có màu xanh dịu dàng rất đẹp, trang trí cũng rất đẹp nhưng có phần trẻ con, điều đặc biệt là khá giống căn nhà cô đã vẽ.

- Chị nhìn kia, hình của chị – Bé Trâm chỉ tay lên tường nhà, Hải Quỳnh bèn nhìn theo.

Quả nhiên trên tường treo một tấm hình khá lớn, người trong hình chẳng ai xa lạ mà chính là cô. Đó là dáng vẻ của cô 3 năm về trước, và người đứng bên cạnh cô chính là Tần Phong.

Hải Quỳnh ngậy người trước phát hiện này. Hóa ra anh chàng đẹp trai đó chính là Tần Phong.

- Bé Trâm, căn nhà này được xây bao lâu rồi.

- Được gần 1 năm rồi đó chị – Bé Trâm trả lời.

“Vậy là khi vừa về nước, anh ấy đã xây nó” – Hải Quỳnh cảm động nghĩ.

Cô đưa mắt nhìn xung quanh, phát hiện ra có rất nhiều đồ vật quen thuộc của hai người được đặt ở đây. Xúc động tràn về, cô đưa tay sờ từng đồ vật quen thuộc.

Lát sau khi hai người ra khỏi nhà, Hải Quỳnh quay lại nhìn bé Trâm căn dặn:

- Bé Trâm nè, em đừng nói ẹ và cái anh đẹp trai đó biết chị về đây nghe không?

- Tại sao vậy chị? – Bé Trâm nhìn cô ngơ ngác không hiểu.

- Chị với anh đẹp trai đó đang chơi trốn tìm. Nếu em nói thì anh ấy tìm được chị nhanh chóng thì sao – Hải Quỳnh cười xoa đầu nói với bé Trâm.

- Em biết rồi, chị cứ đi trốn đi, em sẽ không nói đâu – Bé Trâm gật đầu đưa một tay lên miệng thề.

- Em ngoan lắm – Hải Quỳnh xoa đầu cô bé lả nhử rồi đưa mắt nhìn căn nhà lả nhử.

Phía trước có để một giàn đất trống. Hải Quỳnh từng nói:” Để một giàn đất trống để trồng rau sạch, ăn những thứ do chính tay mình trồng đặc biệt ngon hơn, lại không có chất hoác học”

Còn có nơi trồng hoa, giàn phong lan....những cái cô nói, anh đều nhớ.

Nhưng điều Hải Quỳnh run động nhất là hai hàng cây bò cạp vàng ngay bên hai cánh cửa cổng:” Anh có biết câu chuyện khăn tay vàng không?.....Cho nên sau này chúng ta khi cưới nhau, nhất định phải trồng một cây hoa bò cạp vàng, chỉ cần cây ra hoa, dù giận nhau thế nào, cũng nhất định sẽ tha thứ cho nhau”. Lời nói năm xưa văng vẳng trong ký ức của cô.

Chỉ tiếc rằng, hai hàng cây bò cạp vàng này mãi vẫn chưa ra hoa, trông khi những cây khác đều đã trở bông. Hải Quỳnh lưu luyến quay đầu về hướng nhà mình, cô cầm điện thoại nhắm tin cho Tần Phong.

“ Trò chơi quyết định nhân duyên của chúng ta là: Trong vòng một tuần, anh có thể tìm ra nơi em ở. Nếu như anh tìm ra em trong vòng một tuần lễ thì chúng ta sẽ bắt đầu lại. Hãy để số phận sắp đặt cho tình yêu chúng ta”

“ Nếu như trong một tuần lễ, anh vẫn chưa tìm thấy em thì sao?” – Tần Phong bèn nhún vai.

“ Nếu như số phận không cho chúng ta gặp nhau, vậy thì từ nay mãi mãi không gặp nhau”

Hải Quỳnh nhún vai xong thì khóa máy. Tần Phong và bốn người Minh Trang có gọi bao nhiêu lần cũng không được. Họ cùng nhau rong rũi tìm khắp nơi quen biết nhưng chẳng tài nào tìm được Hải Quỳnh. Dò hỏi ở giáo sư Trình và Hiếu Huy, họ cũng nhất mực không nói. Thời hạn một tuần lễ nhanh chóng trôi qua.

Cuối cùng Minh Trang đưa ra một kế sách.

- Anh! Anh thật sự không biết Hải Quỳnh đang ở đâu thật sao? – Phương Hồng dùng giọng nghi ngờ hỏi Hiếu Huy.

- Anh không biết! – Hiếu Huy trả lời dứt khoát.

- Thật sao? – Lê Phương trừng mắt hỏi.

- Con bé này, dám nghi ngờ anh à – Hiếu Huy cốc đầu Lê Phương một cái mắng.

- Tụi em không tin Hải Quỳnh bỏ đi không nói gì mà anh lại có thể bình chân như vại đến thế – Minh Trang kiên quyết khẳng định Hiếu Huy biết chỗ Hải Quỳnh – Nếu anh không nói, tụi em sẽ có biện pháp mạnh cho xem.

- Mấy đứa định làm gì anh? – Hiếu Huy cười nhạt tỏ ý khinh thường.

Phương Hồng búng tay một cái rồi cả ba người Minh Trang, Phương Hồng và Ngọc Yến lùi lại phía sau để lại Lê Phương với ánh mắt tràn trề thích thú, lộ rõ bản tính sắc nữ của mình ra.

Hiếu Huy vừa nhìn thấy thì hoảng sợ lùi người về phía sau lắp bắp nói:

- Nè! Mấy đứa định giở trò gì đây

- Không có gì, nếu anh không chịu nói thật, Lê Phương sẽ hôn anh cho xem – Minh Trang chép miệng nhếch môi cười đáp.

- Mấy đứa nghĩ, chỉ vậy mà anh sợ sao? Đó chẳng là chuyện lỗ lã gì đáng để anh sợ hết – Hiếu Huy nói cứng.

- Không chỉ vậy đâu, tụi em còn chụp hình lại nữa – Ngọc Yến lôi từ trong túi ra một cái máy chụp hình Canon mới tinh, cười gian nói.

- Sau đó rải khắp công ty anh, đưa đến từng nhà quen biết....haha....- Phương Hồng cười đe dọa.

- Đâu phải xấu mặt mình anh đâu, Lê Phương là con gái, chịu thiệt nhiều hơn – Dù lòng đã có chút lo lắng nhưng Hiếu Huy vẫn không dám tin tụi nhóc này có gan làm vậy.

- Em không sợ chịu thiệt, với lại chỉ chụp được phần lưng em thôi – Lê Phương cười khà khà đáp.

Mặt Hiếu Huy lúc này đã thay đổi, anh bị bốn đứa con gái dồn vào một chỗ. Lòng run lên nhưng vẫn kiên quyết nói

75. Chương 75

- Dù biết anh cũng không nói ra đâu.

- Vậy được rồi, bắt đầu đi – Minh Trang bèn ra lệnh.

Lê Phương lập tức sát vào người Hiếu Huy, cô nói:

- Em đếm 1 2 3 nha.

1 2 3 ...Hiếu Huy nuốt nước bọt cái ực khi thấy Lê Phương đặt tay lên vai mình, cô bắt đầu nhón chân lên, anh muốn đưa tay đẩy Lê Phương ra nhưng đã bị Minh Trang và Phương Hồng giữ lấy, còn Ngọc yển giờ cao cái amly chụp hình.

Cuối cùng khi mặt Lê Phương chỉ còn cách mặt anh 3cm, Hiếu Huy rút cuộc cũng chịu thua, anh hốt hoảng nói:

- Được rồi anh nói.

Bốn người kia lập tức cười tươi buông tha anh ngay, Hiếu Huy thoát khỏi họ thì thở dài bảo:

- Hải Quỳnh đã về nhà cũ của anh ở rồi?

- Nhà đó chưa bán sao? - Cả bốn trợn mắt kinh ngạc hỏi.

Nhưng chưa kịp để Hiếu Huy trả lời, cả bốn người họ đã chạy mất tiêu rồi.

Vậy là một tuần lễ đã trôi qua, số phận đã không cho họ gặp nhau, đêm tối Hải Quỳnh ngồi gục mặt xuống chân khóc nức nở. Mới sáng sớm, Hải Quỳnh đang ngồi ở nhà sắp xếp lại mọi thứ đồ đạc có liên quan đến Tần Phong mà cô vẫn còn giữ cho vào thùng, cô muốn quên đi hết những gì thuộc về anh thì bé Trâm đã gõ cửa nhà ẩm ỉ, Hải Quỳnh bước ra mở cửa hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

- Chị đi theo em mau – Bé Trâm không nói gì, kéo tay Hải Quỳnh lôi đi một mạch.

Con bé lôi Hải Quỳnh đi một mạch tới thẳng con đường có hai hàng cây bò cạp vàng. Nhưng lần này, hàng cây không chỉ có màu xanh của lá mà còn có một màu vàng rực rỡ, không phải màu vàng của hoa mà là màu vàng của những chiếc khăn tay. Những chiếc khăn tay vàng.

Hải Quỳnh xúc động đứng lặng yên nhìn những chiếc khăn tay màu vàng trên cành, nước mắt cô rơi ra.

Từ đằng xa, trong màn sương sớm, bóng Tần Phong lúc ẩn lúc hiện. Anh bước đến trước mặt cô kể lại một câu chuyện:

- Ngày xưa có hai vợ chồng, trước nhà họ có trồng một cây bò cạp vàng. Hai người họ nói rằng, dù có giận nhau, thì chỉ cần cây ra hoa, sẽ tha thứ cho nhau. Nhưng người chồng sau đó đã bỏ nhà đi theo nhân tình, cuối cùng cũng hối hận mà quay trở về. Nhưng anh ta không biết vợ có tha thứ tình hay không nên chỉ mong chờ cây hoa bò cạp vàng ra hoa. Nhưng chờ mãi cây vẫn không ra hoa, nên cuối cùng anh ta đã lấy khăn tay màu vàng cột lên cây, người ta nhìn vào đều tưởng là cây đã ra hoa.

Ngừng lại nhìn sâu vào đôi mắt đã ướt đẫm nước mắt của Hải Quỳnh, Tần Phong mới nói tiếp:

- Có một cô gái đã nói với anh: Sau này nếu có lấy nhau thì sẽ trồng một cây bò cạp vàng trước nhà, cho dù có giận nhau thế nào, thì chỉ cần cây nở hoa, sẽ tha thứ cho nhau.

Tần Phong nói xong bèn nắm lấy tay Hải Quỳnh, âm áp nói:

- Em có bằng lòng tha thứ cho anh không?

Xúc động tràn về ồ ạt trong lòng Hải Quỳnh, cô cứ ngỡ sẽ không thể gặp được anh nữa rồi, trong lúc cô đau khổ tuyệt vọng và hối hận vì quyết định mãi mãi không gặp nhau nữa thì anh đã tạo nên một kì tích trong lòng cô.

- Chị ơi, tha thứ cho anh ấy đi chị – Bé Trâm ngược nhìn Hải Quỳnh khẩn thiết nói.

- Phải đó, tha thứ cho cậu ấy đi – Tiếng mọi người từ đâu vang lên.

Lúc này Hải Quỳnh mới phát hiện thì ra không chỉ có cô và anh, xung quanh còn rất nhiều người. Hải Quỳnh vừa thấy hạnh phúc vừa có chút xấu hổ, trước mặt mọi người lại như thế, cô ương bướng nói:

- Nhưng mà đã qua một tuần lễ rồi. Không tính nữa.

- Sai rồi, tội mình tìm được Quỳnh từ hôm qua đó – Bốn người bạn từ phía sau lên tiếng nói.

- Phải đó, cho nên nói, ông trời vốn dĩ cho hai người bên nhau mà – Minh Trang cười tíu tít nói.

- Tha thứ cho cậu ấy đi, nhìn xem mọi người thức cả đêm để treo khăn tay lên cây đó, không thể phụ lòng mọi người được – Giọng Khánh Vũ vang lên.

- Khánh Vũ – Hải Quỳnh gọi khẽ – Anh...

- Anh cũng tới giúp – Khánh Vũ cười hiền lành đáp.

Đêm qua khi mọi người bận bịu cắt vải làm khăn quần trên cây thì Khánh Vũ đột nhiên xuất hiện nói:

- Anh có thể giúp mọi người một tay không?

- Anh đến đây làm gì? – Phương Hồng bực tức hỏi.

- Anh muốn đến giúp vì ở đây có người con gái anh yêu – Khánh Vũ thẳng thắn bày tỏ tình cảm.

Sau đó trước mọi tác động của mọi người, Phương Hồng cuối cùng cũng chấp nhận tha thứ và đến bên Khánh Vũ.

- Tìm được rồi thì sao? Em chỉ nói là cúng ta có duyên phận với nhau thôi, chứ đâu có nói sẽ tha thứ cho anh đâu – Hải Quỳnh bị xấu hổ khi mọi người nhìn mình cười, nên muốn làm khó Tần Phong.

- Chẳng phải em nói, chỉ cần hoa nở sẽ tah thứ cho anh sao?

- Em nói là khi chúng ta lấy nhau chứ bộ – Hải Quỳnh chống chế.

Không ngờ Tần Phong móc trong túi ra một chiếc hộp, anh mở ra, trong đó có một chiếc nhẫn sáng lấp lánh, Tần Phong nhìn Hải Quỳnh âu yếm nói:

- Lấy anh nha.

Chỉ có sự hạnh phúc ngọt ngào bao trùm nơi này, tất cả mọi người đều nhìn Hải Quỳnh chờ đợi.

Minh Trang hét lên:

- Mau nhận lời đi

- Nhận lời đi – Mọi người bèn hò lên kêu gọi.

Hải Quỳnh xấu hổ đến đỏ cả mặt. Tần Phong bèn hỏi lại lần nữa:

- Đồng ý lấy anh nha.

Hải Quỳnh cuối cùng cũng gật đầu đồng ý.

Tần Phong sung sướng ôm chầm lấy cô, trong không gian vang lên tiếng reo mừng và tiếng vỗ tay vang dội.

- Không được – Một tiếng hét lên phá tan không gian ồn ào kia, tất cả mọi người đều im lặng quay đầu nhìn về phía tiếng nói.

Họ nhìn thấy giáo sư Trình giận dữ bước tới, sắc mặt hầm hầm, sau lưng là Hiếu Huy lắc đầu thở dài. Hải Quỳnh vội vàng đẩy Tần Phong ra.

- Tôi đã nói cậu không được đến gần con gái tôi nữa mà – Giáo Sư Trình nhìn Tần Phong giận dữ quát tháo.
- Thưa bác, con yêu Hải Quỳnh – Tần Phong thẳng thắn đáp.
- Tôi mặc kệ cậu yêu hay không yêu, nhưng tôi chỉ có một đứa con gái. Con tôi liên tục xem chút bị cậu hại chết, tôi không thể giao nó cho cậu được – Giáo sư Trình quyết liệt nói.
- Nhưng mà...
- Hải Quỳnh, mau theo ba về nhà.... – Giáo sư Trình nắm lấy tay Hải Quỳnh kéo đi.

Nhưng Tần Phong đã nắm lấy tay bên này của cô kéo giữ lại. Hải Quỳnh bối rối, cô không biết phải làm gì hơn, cô sợ sự giận dữ của ba mình, ông ít khi nào nổi giận, lần này cô thấy ông nổi giận thật sự. Lại nhìn ánh mắt van cầu của Tần Phong, cô cũng không nỡ bỏ đi. Hải Quỳnh bị kẹp giữa hai người, cảm thấy khó xử vô cùng.

Mọi người đứng bên ngoài ai cũng ái ngại không ai dám lên tiếng, kể cả Hiếu Huy cũng không dám.

- Con nghe lời ba, trở về nhà mau.
- Em đừng đi.

Hai người họ cứ thế người ra lệnh, người van nài khiến cô lâm vào thế khó xử cùng cực. Đầu cô cảm thấy nhức nhối, mắt hoa lên, cuối cùng cô ngất xỉu, Tần Phong nhanh tay đỡ lấy cô.

Khi Hải Quỳnh tỉnh lại, từng mảng ký ức lần lượt hiện ra, cô nhớ rõ mọi chuyện trước khi mất trí nhớ và cả sau khi mất trí nhớ.

Mơ mắt nhìn thì thấy Tần Phong đang ngồi bên cạnh ngủ gục, tay anh vẫn nắm chặt tay cô.

- Tần Phong – Hải Quỳnh khẽ gọi.
- Em sao rồi? – Tần Phong nghe tiếng gọi bèn ngẩng đầu tỉnh giấc liền hỏi thăm.
- Em không sao rồi....Ba em....
- Ba ở đây – Giọng giáo sư Trình vang lên từ một phía, lúc này Hải Quỳnh mới phát giác trong phòng bệnh còn có ba, anh Hiếu Huy và bốn người bạn đang lo lắng cho cô.
- Ba...
- Đừng nói gì hết – Giáo sư Trình nói xong liền thở dài – Con gái lớn rồi cũng nên lấy chồng. Ba chỉ mong con được hạnh phúc mà thôi.

Nói xong giáo sư Trình bỏ ra ngoài tìm bác sĩ. Bốn người bạn bèn kéo đến nói:

- Chúc mừng nha.
- Hải Quỳnh chưa hiểu lắm, ngơ ngác nhìn.
- Ba cuối cùng cũng đồng ý cho em và Tần Phong lấy nhau – Hiếu Huy bèn lên tiếng giải thích.
 - Thật sao?
 - Thật đó, ba thấy em hôn mê nhưng cứ gọi tên anh nên cuối cùng cũng mũi lòng cho anh vào thăm em – Tần Phong mỉm cười nói.
 - Thật ra, ba lo sợ, máu bầm trong đầu em vẫn còn, nếu như em ở bên cạnh Tần Phong mà xảy ra chuyện gì xúc động, máu bầm sẽ vì thế bị ảnh hưởng gây nguy hiểm cho em. Cũng may bác sĩ nói, máu bầm trong đầu em đã tự tan đi mất rồi, không còn gì nguy hại nữa – Hiếu Huy vừa nói, vừa thở phào nhẹ nhõm.
 - Được rồi, tụi mình ra ngoài đây, hai người cứ nói chuyện thoải mái đi.

Cả bọn liền kéo nhau đi ra ngoài, Tần Phong liền kéo Hải Quỳnh vào lòng mình thật chặt.

- Từ nay, chúng ta đừng xa nhau nữa có được không.

Hải Quỳnh gật đầu rồi nói khẽ:

- Em sẽ mãi mãi bên cạnh anh.

Học trao nhau một nụ hôn ngọt ngào.

Con đường nào cũng có sỏi đá, người cùng ta đi qua sỏi đá, chính là một nửa cuộc đời mà ta chọn. Hầu cùng nhay dắt tay đi qua con đường sỏi đá đó, vì cuối con đường chính là chân trời hạnh phúc

Tôi không là ai cả, tôi chỉ là một khoảng lặng. Sẽ có lúc bạn rơi vào khoảng lặng đó

***** The end *****

Tần Phong đến chỗ hẹn tìm Hải Quỳnh nhưng không thấy, vội gọi điện thoại nhưng cô không nghe máy, trong lòng bỗng dâng lên một nỗi bất an vô bờ. Gọi điện thoại hỏi thăm từng người quen nhưng không ai gặp Hải Quỳnh. Tần Phong bèn chạy xung quanh tìm hy vọng cô mãi mê nhìn ngắm gì đó mà quên mất thời gian hẹn.

Đến khi mồ hôi đầm đìa nhưng chẳng thấy bóng Hải Quỳnh ở đâu thì Tần Phong nhận được một cú điện thoại:

- A lô!

- Tần Phong là tôi đây!- Giọng Khánh Vũ vang lên ở đầu bên kia điện thoại khiến Tần Phong chau mày sẵn giọng đáp:

- Có chuyện gì?

- Cậu đang tìm Hải Quỳnh phải không?

- Sao anh biết – Tần Phong nghi ngại hỏi lại, tay siết chặt chiếc điện thoại, linh tính nãy giờ của anh không sao, Hải Quỳnh nhất định có chuyện rồi.

- Khách sạn IVANNUS, đến đây nhanh lên – Nói xong Khánh Vũ cúp máy.

Tần Phong nóng ruột nóng gan nhìn chiếc điện thoại trở lại màn hình chính rồi chạy nhanh vào xe phóng vù đi. Lát sau đã đậu trước cửa khách sạn IVANNUS.

Tần Phong xuống xe đóng sầm cửa lại nhìn khách sạn sừng sững trước mặt mà toàn thân như muốn bốc hỏa, anh đóng sầm cửa lại rồi móc điện thoại ra, vừa gọi vừa xông vào bên trong.

- Anh ở phòng số mấy? – Tần Phong quát lên trong điện thoại.

- Phòng 412 – Khánh Vũ nhẹ nhàng đáp.

Tần Phong lập tức vào thang máy bấm số tầng rồi tìm phòng 412 đập cửa ầm ỉ. Cánh cửa vừa mở ra, Tần Phong nhìn vào bên trong ngay lập tức, đập vào mắt anh là cảnh Hải Quỳnh này ngủ mê man ở trên giường, quần áo bị ném sang một góc.

Mắt Tần Phong như một ngọn lửa đang sôi sục, anh tức giận nắm lấy áo Khánh Vũ đang đứng trước mặt đâm vào mặt Khánh Vũ một đấm. Khánh Vũ biết Tần Phong hiểu lầm anh đã giở trò với Hải Quỳnh nên vội vàng thanh minh trước khi ăn thêm nắm đấm của Tần Phong.

- Cô ấy không sao, tôi không động vào cô ấy.

Nắm đấm giơ lên chuẩn bị nhắm vào Khánh Vũ mà đâm vào thì khựng lại, Tần Phong hừ lạnh một tiếng thu tay lại rồi thả Khánh Vũ ra. Đứng thẳng dậy phui tay bỏ qua Khánh Vũ đi đến quan sát Hải Quỳnh.

Khánh Vũ thấy Tần Phong buông mình ra thì từ từ đứng dậy tiến lại gần nói:

- Là Nguyên Thu bắt cô ấy tới đây.

Tần Phong nghe xong thì cả giận, cô nàng này càng lúc càng quá quắt, nếu không nể tình mối quan hệ giữa hai nhà có từ lâu, anh sẽ không nhường nhịn cô tới giờ. Nhưng lần này xem ra cô ta đi quá giới hạn rồi.

- Sao anh lại gọi điện thoại cho tôi – Tần Phong đột nhiên cảm thấy Khánh Vũ gọi cho anh báo chuyện này có gì rất lạ.

- Bởi vì tôi không muốn Hải Quỳnh hận tôi, tôi nghĩ nếu tôi làm chuyện có lỗi với cô ấy thì sẽ khiến cô ấy mặc cảm mà rời xa anh nhưng cô ấy cũng tuyệt đối không đến với tôi. Tôi đã nhận ra một điều: Cái gì không phải của mình thì không nên cưỡng cầu, miễn cưỡng không hạnh phúc. Nhưng điều đáng nói, sau sự việc này, tôi đã tỉnh ra.

Ngập ngừng một lúc Khánh Vũ nói:

- Tôi nhận ra mình yêu Phương Hồng.

Tần Phong vô cùng ngạc nhiên trước lời bày tỏ chân thành của Khánh Vũ:

- Anh...

- Phải đó, lâu nay tôi cố chấp một cách mù quáng nên không nhận ra trái tim mình từ lâu đã thay đổi. Giờ thì tôi trả Hải Quỳnh lại cho anh, hãy chăm sóc tốt cô ấy.

Khánh Vũ nói xong thì mở cửa bỏ đi, để lại Tần Phong với Hải Quỳnh. Nhưng trước khi cánh cửa khép lại, Tần Phong bỗng kêu lên:

- Khánh Vũ

Khánh Vũ ngập ngừng trước cánh cửa.

- Chúc anh hạnh phúc.

- Cảm ơn – Khánh Vũ khẽ cười, cảm thấy lời chúc vô cùng ý nghĩa nhất là vào giây phút này. Mọi oán hận đau khổ giờ đây đã tiêu tan.

76. Chương 76

Khánh Vũ đi rồi, Tần Phong mới khẽ lay Hải Quỳnh dậy. Hải Quỳnh bị lay tỉnh, vừa mở mắt đã thấy đầu choáng váng, nhớ lại lúc trước khi mình bất tỉnh thì hết hoảng, nhưng nhìn thấy Tần Phong nên cũng an tâm phần nào, cô thở nhẹ rồi cố ngồi dậy.

Bỗng nhiên Hải Quỳnh phát hiện ra một việc khiến cô xấu hổ vội vàng kéo chăn che kín người lại. Tần Phong xấu hổ cũng vội vàng quay mặt đi, khẽ ho khụ khụ vài tiếng

- Sao...sao em lại....- Hải Quỳnh xấu hổ lí nhí hỏi.

Tần Phong bèn kể lại mọi chuyện cho Hải Quỳnh nghe, nghe xong Hải Quỳnh gật đầu, trong lòng cũng mừng cho hai người kia. Người có tình cuối cùng cũng tìm được bến bờ yêu thương.

Tần Phong lấy quần áo rồi ra ngoài cho Hải Quỳnh thay đồ, sau đó hành trình mua quà tặng cho ba mẹ Tần Phong đành phải gác lại, Tần Phong đành đưa Hải Quỳnh về nhà nghỉ ngơi.

Nhưng cảnh con dâu phải gặp ba mẹ chồng vẫn phải diễn ra, nhất là khi mẹ Tần Phong bị Nguyên Thu nói ra nói vào về nhân phẩm của Hải Quỳnh, trong bụng có ý phản đối, nhưng nhẫn nại chờ đến khi gặp mặt , bà sẽ làm cho Hải Quỳnh rút lui.

Chiều tối, Tần Phong đưa Hải Quỳnh về nhà gặp ba mẹ mình ăn một bữa cơm gia đình. Suốt đoạn đường đi, Hải Quỳnh cứ lo lắng bất an, cô liên tục hỏi về tính cách của ba mẹ anh. Tần Phong nhìn vẻ mặt đứng ngồi không yên của Hải Quỳnh mà phì cười.

Anh nắm lấy bàn tay lạnh ngắt vì lo lắng của cô trấn an:

- Yên tâm, anh sẽ luôn ở bên cạnh em. Ba mẹ anh không ăn thịt em được đâu mà lo.

Hải Quỳnh phì cười gật đầu, tâm trạng có phần nhẹ nhõm hơn. Tình yêu là vậy, chỉ cần một cái nắm tay siết chặt vào những lúc cần thiết đều có thể giúp ta vượt qua chông gai gian khổ, bởi mình biết, bên cạnh mình luôn có người đồng hành, cùng ta vượt qua gian khổ.

Ba mẹ Tần Phong đón tiếp Hải Quỳnh với thái độ vô cùng lịch sự, có thể nói là khách sáo. Ba Tần Phong là đàn ông nên tính tình thâm trầm, nhưng mẹ anh thì lời nói như châm chích.

- Nghe nói cháu chia tay bạn trai cũ khi gặp Tần Phong.

- Dạ...- Hải Quỳnh bối rối.

- Không phải, tụi con yêu nhau trước đó rồi – Tần Phong đỡ lời cho Hải Quỳnh.

- Mẹ đang hỏi Hải Quỳnh – Mẹ Tần Phong lừ mắt nhìn Tần Phong trách – Sao hai người lại chia tay.

- Bởi vì ...

- Vì anh ta chỉ là thấy giáo trong khi Tần Phong đường đường là tổng giám đốc một công ty lớn phải không?

- Mẹ Tần Phong cướp lời Hải Quỳnh – Con gái bây giờ ai cũng thực dụng vậy sao?

- Dạ không phải ạ...- Hải Quỳnh meo meo muốn khóc

- Mẹ...- Tần Phong bực tức gất lên.

- Được rồi, mẹ chỉ hỏi thế thôi – Mẹ Tần Phong bèn cười giả lả nói, rồi ân cần gấp thức ăn cho vào chén của Hải Quỳnh, cười nhẹ nhàng nói – Ăn đi con, đừng để ý đến mấy lời lúc nãy của bác, già cả nên sinh tật một chút ấy mà.

Hải Quỳnh thấy mẹ Tần Phong có ý giàn hòa nên vui vẻ đón nhận thức ăn bà gấp.

- Cháu cảm ơn bác.

Sau đó, mẹ Tần Phong vui vẻ hỏi han chuyện gia đình Hải Quỳnh rất thân mật. Cuối bữa ăn, bà có nhã ý tặng Hải Quỳnh một món quà nhân dịp gặp mặt. Tần Phong thấy mẹ thân mật với Hải Quỳnh nên cũng không lo lắng gì nhiều, nên cứ để Hải Quỳnh theo mẹ lên lầu, còn mình ở lại trò chuyện với ba.

Khi vừa vào phòng, mẹ Tần Phong đã lôi ra một hộp trang sức rất lớn, rất đẹp mở ra đưa trước mặt Hải Quỳnh bảo:

- Cháu hãy chọn một món mình thích đi.

Hải Quỳnh nhìn mấy món trang sức lấp lánh trong hộp thì vội vàng lắc đầu từ chối:

- Dạ thưa bác cháu không nhận đâu.

- Cứ nhận đi – Mẹ Tần Phong lấy một chiếc vòng cẩm thạch sáng bóng trong suốt đẹp cực kì đeo vào tay Hải Quỳnh.

- Thưa bác, cháu không dám nhận những thứ đắt tiền này đâu – Hải Quỳnh muốn rút tay lại từ chối.

- Nhận đi, không nhận là không nể mặt bác đó – Mẹ Tần Phong nài ép.

Hải Quỳnh miễn cưỡng đeo chiếc vòng vào tay, không ngờ, mẹ Tần Phong còn hào phóng tặng thêm cho cô một sợi dây chuyền rất đẹp, mới nhìn là đã biết giá trị vô cùng, cùng một chiếc nhẫn ki cương khá lớn. Hải Quỳnh thấy ngại ngần vô cùng, cô không muốn nhận nhưng lại sợ làm phật ý mẹ Tần Phong. đành miễn cưỡng nhận lấy.

Nhìn những trang sức đeo trên người Hải Quỳnh, mẹ Tần Phong tấm tắc khen:

- Cháu đeo những cái này vào trông càng xinh đẹp hơn.

- Cháu cảm ơn bác – Hải Quỳnh xấu hổ cúi đầu e thẹn, lí nhí cảm ơn.

- Thật ra những thứ này đều có giá trị không nhỏ chút nào hết – Mẹ Tần Phong bắt đầu ngồi thẳng lưng, lấy dáng điệu của một người quý phái để nói.

- Dạ cháu biết – Hải Quỳnh mím môi đáp.

- Cháu biết không, khi sinh Tần Phong ra, bác bị băng huyết, tưởng chừng đã mất mạng đến nơi. Nhưng dù sức khỏe yếu, bác vẫn cố gắng chăm sóc tốt cho Tần Phong. Chịu đủ vất vả cực nhọc nuôi nó khôn lớn, Tần Phong lúc nhỏ rất hay bị bệnh, bác phải ngày đêm thức bên cạnh chăm sóc.

- Dạ, cháu biết. Tần Phong cũng có kể cho con nghe. Anh ấy rất yêu thương và kính trọng bác – Hải Quỳnh gật đầu nhẹ nhàng đáp.

- Nhưng cháu biết không, nỗi lo lớn nhất của người mẹ là việc thành gia lập thất của con cái. Hy vọng con cái thành tài, có gia đình hạnh phúc.

- Cháu sẽ cố gắng mang lại hạnh phúc cho anh ấy – Hải Quỳnh đỏ mặt cúi đầu đáp.

- Nhưng đàn ông quan trọng nhất là sự nghiệp. Làm vợ không phải chỉ biết giúp chồng nấu cơm, giặt giũ và chăm sóc con cái mà còn phải giúp chồng trong sự nghiệp, cháu hiểu chứ – Bà nhẹ nhàng nói

- Dạ cháu hiểu – Hải Quỳnh gật đầu đáp, trong lòng cô ập đến một nỗi bất an.

- Vì lo tương lai cho Tần phong, giúp nó thành công hơn trong sự nghiệp, hai bác đã tìm được cho nó một người vợ thích hợp từ việc trong nhà đến việc ở công ty.

Hải Quỳnh cắn chặt răng, tay nắm chặt chiếc váy của mình. Dù đã từng nghĩ đến câu nói này, nhưng không ngờ khi nghe lại thấy khó chịu đến như thế.

- Cháu biết Nguyên Thu chứ? – Mẹ Tần Phong thấy sắc mặt của Hải Quỳnh thì hài lòng hỏi tiếp.

- Dạ biết – Hải Quỳnh cố gắng đáp lời bà, nhưng cô thấy cổ họng đắng ngắt, trong lòng có chút xót xa.

- Hai gia đình bác rất thân thiết, nên có lúc cũng xem con bé như con dâu – Bà cố tình nhấn mạnh hai chữ con dâu – Từ địa vị lẫn học thức, con bé là đối tượng lý tưởng cho Tần Phong. Công ty của Tần Phong nếu được công ty ba Nguyên Thu trợ giúp sẽ càng phát triển cao hơn. Bác biết Nguyên Thu đã làm chuyện có lỗi với cháu, nó có kể bác nghe, nhưng chẳng qua vì nó quá yêu Tần Phong mà thôi. Mong cháu nể mặt bác mà bỏ qua cho nó. Cháu hiểu ý bác nói chứ?

- Dạ cháu hiểu – Hải Quỳnh cúi đầu cố nén những giọt nước mắt lặng thầm xuống – Cháu thấy không được khỏe, cháu xin phép về trước ạ.

- Được, cháu về đi. Cháu là người thông minh, chắc hiểu ý bác muốn nói gì đúng không?

- Cháu hiểu. Cháu nghĩ những thứ này không hợp với cháu, xin bác lấy lại – Nói rồi muốn tháo những thứ kai ra trả.

- Không cần, cái này bác cho cháu coi như là bù đắp – Mẹ Tần Phong vội vàng giữ tay Hải Quỳnh lại – Chỉ mong cháu hiểu cho tấm lòng người mẹ luôn muốn tốt cho con mình. Bác không hy vọng vì chuyện này mà mẹ con trở mặt.

- Dạ, cháu hiểu – Hải Quỳnh lòng đau như cắt trả lời cũng không từ chối những thứ kia nữa, bèn đáp rồi đứng dậy cúi đầu chào rồi ra về.

Tần Phong đang cùng ba chơi cờ, thấy mẹ và Hải Quỳnh đi xuống. Lại thấy Hải Quỳnh đeo trang sức mà mẹ vốn rất quý thì mừng thầm, cho rằng mẹ yêu thương Hải Quỳnh như con dâu nên mới tặng cô những thứ này.

Anh vui vẻ đến bên mẹ và Hải Quỳnh cười hỏi:

- Hai người đã nói chuyện gì với nhau vậy.

- Mẹ chỉ kể chuyện hồi nhỏ của con cho Hải Quỳnh nghe mà thôi – Mẹ Tần Phong cười đáp.

- Thật vậy sao? – Tần Phong nhìn Hải Quỳnh hỏi.

- Uhm....- Hải Quỳnh miễn cưỡng mỉm cười rồi gật đầu xác nhận – Bác gái bảo hồi nhỏ anh rất nghịch, còn kể nhiều chuyện xấu của anh để mai một anh dám ăn hiếp em. Erm sẽ đem chuyện xấu của anh mà đồn đại ra bên ngoài cho anh mất mặt luôn.

- Huhu...hai người hợp lại ức hiếp anh – Tần Phong vỗ phụng phịu nói.

Ý của mẹ Tần Phong quá rõ ràng, cô không xứng đáng với gia đình họ. Người bà ấy chọn là Nguyên Thu, trang sức tặng cô giống như sự mua rẻ tình yêu của cô dành cho Tần Phong. Nếu cô là người không hiểu lý lẽ, khiến Tần Phong và mẹ trở mặt với nhau thì càng có tội nặng hơn, khi bà cố ý nói đến việc mang nặng đẻ đau đối với Tần Phong.

Nếu ông trời đã định hai người họ không thể bên nhau. Vậy thì xin hãy lấy đi những khoảng thời gian mà họ từng đau khổ, từng hạnh phúc bên cạnh nhau. Xin hãy trở lại những ngày tháng cũ, trả lại mạng sống cho Tần Phong. Nếu có thể cô nguyện đánh mất tất cả và hứng chịu mọi đau đớn này.

Hải Quỳnh cuối cùng cũng bị những những lời nói và suy nghĩ ấy mà choáng cả đầu và ngất đi.

Hải Quỳnh có cảm giác cô đã ngủ một giấc ngủ khá dài. Vô cùng dài. Nhưng đó là một giấc ngủ đầy mệt mỏi và khổ sở. Khi tỉnh lại cô hoàn toàn không có chút sức lực nào cả.

Cô động đậy đôi mắt, nhưng ánh sáng ban ngày khiến cô chói mắt. Hải Quỳnh phải nhắm mắt lại rồi chớp mi mắt bắt đầu tập thích nghi với ánh sáng kia.

Khi đã hoàn toàn quen với ánh sáng, Hải Quỳnh mở mắt nhìn xung quanh, một màu trắng toát hiện ra và cả mùi thuốc khử trùng, mùi cồn xông vào mũi cô đầy khó chịu.

Hải Quỳnh cảm thấy đầu đau như búa bổ. Một tay ôm lấy đầu, một tay cố gắng hết sức ngồi dậy. Bàn tay ôm lấy đầu bỗng đụng phải một vết sẹo dù không nổi rõ nhưng lại là một vết sẹo dài. Một thoáng sững sờ khi đột nhiên mình có vết sẹo này, rồi cô thấy tay mình gần sợi dây truyền dịch. Ký ức về vụ tai nạn xe hiện rõ về trong tâm trí.

Cô nhớ lúc đó, chứng kiến Tần Phong và Nguyên Thu ôm hôn nhau thắm thiết, cô thấy đau lòng vô cùng nên đã bỏ chạy. Sau đó cô nhớ mình vừa khóc vừa kể chuyện qua điện thoại cho Minh Trang nghe nên không chú ý đèn đã chuyển sang màu đỏ, cứ thế bước xuống lòng đường. Một chiếc xe đang tăng tốc băng qua đường vì thế mà không thắng kịp, nên tông vào cô.

Hải Quỳnh nhớ lúc đó mình lảo đảo trên đường rồi va vào một góc cạnh thềm sau đó ngất đi. Chắc là vết sẹo này có từ lúc đó. Đột nhiên lòng lại đau đớn như tim bị ai xé rách. Hình ảnh Nguyên Thu và Tần Phong hôn nhau từng giây từng giây lừa về khiến Hải Quỳnh đau đến khó thở. Nước mắt rơi ra trên gương mặt xanh xám của cô.

- Hải Quỳnh ! Em tỉnh rồi sao – Một giọng nói reo vang vui mừng khi cánh cửa phòng bệnh bật mở và bóng dáng cao lớn bước vào.

- Anh! – Hải Quỳnh nhìn rõ người đó bèn kêu lên.

- Em sao rồi, thấy trong người thế nào? – Hiểu Huy nhìn em gái lo lắng hỏi han.

- Em thấy hơi khó chịu – Hải Quỳnh thành thật trả lời.

- Vậy em mau nằm nghỉ đi – Hiểu Huy nghe vậy thì vội đỡ Hải Quỳnh nằm xuống.

Nhìn sự lảng xảng lo lắng của Hiểu Huy, Hải Quỳnh thấy thương anh trai nhiều vô cùng, từ nhỏ đến lớn cô lúc nào cũng là mối lo lắng của anh. Lần này bị tai nạn, không biết là bao lâu nữa, chắc ba và anh Hiểu Huy lo lắng vô cùng.

- Anh, em nằm bao lâu rồi. Anh có giúp em làm đơn xin phép nhà trường cho nghỉ chưa? – Hải Quỳnh chột lên tiếng hỏi.

Hiểu Huy đang lấy ly muốn rót cho Hải Quỳnh một ly nước thì nghe cô hỏi vậy, chiếc ly rơi xuống đất vỡ tan. Anh kinh ngạc quay đầu nhìn Hải Quỳnh.

3 năm trước, khi Hải Quỳnh bị tai nạn, cô tỉnh lại hỏi anh:” Còn mấy ngày nữa em thi đại học”. bây giờ thì lại hỏi:” Anh có giúp em làm đơn xin phép nhà trường cho nghỉ chưa? ”. Lần này Hiểu Huy không hoang mang lo lắng nhiều hơn trước nhưng anh không bị ký ức hải Quỳnh lại bị mất ở khoảng thời gian nào.

- Nói anh nghe, em đang học cái gì? – Hiểu Huy xoay người nghiêm sắc mặt hỏi.

- Em đang học năm nhất đại học – Hải Quỳnh hơi ngạc nhiên khi thấy Hiểu Huy hỏi như vậy – Sao anh lại hỏi như vậy.

- Ừm Không có gì, anh đi hỏi bác sĩ một chút, em nghỉ ngơi đi – Hiểu Huy ngập ngừng rồi nói, sau đó thu dọn miễn ly dưới đất rồi đi ra.

Hải Quỳnh nằm nghỉ một chút thì cánh cửa phòng bật mở lần nữa.

- Hey! – Minh Trang , Phương Hồng, Lê Phương và Ngọc Yến cùng nhau kéo vào

- Thế nào rồi, vừa định cùng nhau đến thăm Quỳnh thì hay tin Quỳnh tỉnh rồi, tụi mình đến đây ngay – Lê Phương hớn hở nói.

- Anh Hiểu Huy nói lát nữa bác Trình sẽ đến ngay – Phương Hồng nhẹ giọng nói.

- Ừm – Hải Quỳnh gật đầu đáp rồi mỉm cười, có những người bạn thân bên cạnh vào những giây phút này thì thật hạnh phúc biết bao.

- Sao hả, bà thấy trong người thế nào rồi – Ngọc Yến ngồi xuống giường hỏi han.

- Còn hơi nhức đầu nhưng không sao rồi – Hải Quỳnh đáp lời xoa dịu nỗi đau của các bạn.

- Lát nữa Tần Phong sẽ đến – Minh Trang kể tai nói nhỏ với Hải Quỳnh.

Đang vui vẻ, Hải Quỳnh bỗng trầm mặt xuống rồi bảo:

- Mình không muốn gặp anh ta. Mình và anh ấy coi như chấm dứt.

Lời Hải Quỳnh vừa nói ra khiến cho cả bốn người bạn đều ngạc nhiên quay đầu nhìn cô hỏi:

- Sao vậy?

- Nghe nói hai người trở lại với nhau rồi mà – Lê Phương lên tiếng thắc mắc.

- Chắc là lo cho vết thương của anh ấy đúng không? Yên tâm đi, Tần Phong không sao hết. Lúc đó Nguyên Thu nhìn thấy Tần Phong lao ra nên đã thắng lại, nhưng vẫn đụng vào Tần Phong, tuy vậy lực không mạnh, Tần Phong chỉ bị té xuống chấn thương chút xíu thôi, mặc dù máu chảy ra nhiều. Nhưng bác sĩ bảo băng bó và nghỉ ngơi nhiều là không sao hết – Ngọc Yến bèn giải thích.

- Cũng may nghe tiếng thắng xe ba mẹ và người làm nhà anh Tần Phong chạy ra, nếu không thì- Phương Hồng chắc lưỡi – Lần này xem ra Nguyên Thu lành ít dữ nhiều rồi.

- Hừ...cho đáng đời chị ta, ai bảo bụng dạ chị ta thâm độc, muốn đụng xa cán chết Hải Quỳnh, bị bỏ tù là đáng – Lê Phương cong môi lên nói.

- Anh Tần Phong lần này nhất định sẽ không bỏ qua cho chị ta đâu, để rồi xem...hahah...- Minh Trang khoái chí cười vang.

Nghe các bạn liếng thoảng nãy giờ, Hải Quỳnh không hiểu gì hết cả, cô chau mày nói:

- Mọi người nói gì vậy, mình không hiểu gì hết. Tần Phong với Nguyên Thu làm sao. Trước lúc bị tai nạn, mình còn thấy hai người họ ôm hôn nhau rất thắm thiết mà.

- Hả – Tám con mắt rơi xuống , bốn cái miệng há hốc vì kinh ngạc.

- Chẳng lẽ...chẳng lẽ...- Ngọc Yến lắp bắp nói không nên lời.

- Haiz! Chuyện đời kì lạ không như ta tưởng – Lê Phương chéo miệng than.

- Mình đi tìm bác sĩ – Minh Trang quả quyết nói rồi bỏ đi.

- Đây cũng là một dạng mất trí nhớ – Bác sĩ gật gù đáp khi Minh Trang kể rõ hai lần mất trí của Hải Quỳnh – Bệnh nhân bị chuyện gì đó tác động mạnh dẫn đến việc lựa chọn trí nhớ, tạm quên đi những việc không mong muốn. Người ta gọi là mất trí nhớ có lựa chọn.

- Mất trí nhớ có lựa chọn. haha....- Tần Phong phá lên cười khi nghe bác sĩ nói xong về chứng mất trí nhớ của Hải Quỳnh.

Cười xong anh đứng dậy bỏ đi, Minh Trang và mọi người thấy vậy vội đuổi theo anh.

- Tần phong, anh không sao chứ? – Lê Phương lo ngại hỏi.

- Anh không sao, mọi người về đi, anh muốn được yên tĩnh – Tần Phong khàn giọng nói, dường như đã kích này quá lớn đối với anh.

- Tần Phong, anh đừng lo, Hải Quỳnh rồi sẽ phục hồi trí nhớ thôi – Phương Hồng thương cảm an ủi.

- Đến bao giờ, đến bao giờ cô ấy mới phục hồi đây . Hải Quỳnh bây giờ đến cả nhìn mặt anh, cô ấy cũng không muốn, em bảo anh phải làm sao đây. Kiên trì chờ đợi và tìm kiếm cô ấy hơn ba năm. Cứ nghĩ dù cô ấy quên anh cũng không sao, anh có thể cùng cô ấy bắt đầu lại từ đầu. Nhưng giờ cô ấy nhớ lại quá khứ trước đây, nhưng lại quên mất chuyện hiện tại, phủ sạch mọi cố gắng của anh. Nhưng đau khổ nhất là cô ấy lại không chấp nhận anh nữa.

- Tụi em sẽ giải thích cho cô ấy – Ngọc Yến bèn nói.

- Phải đó? – Lê Phương gật gù.

- Tần Phong, chỉ cần anh kiên trì thêm lần nữa em tin nhất định sẽ có kết quả tốt đẹp thôi – Minh Trang khuyên.

- Có thể sao? – Tần Phong nhìn họ hỏi.

Cả bốn đồng loạt gật đầu tin tưởng .

Nhưng Hải Quỳnh mãi mãi không để cho Tần Phong một cơ hội gặp mặt, giải thích, cô lẩn trốn ở trong nhà. Giáo sư Trình và Hiếu Huy sau khi biết được Tần Phong chính là nguyên nhân Hải Quỳnh bị tai nạn 3 năm trước thì nhất mực không cho anh đặt chân tới nhà. Cả bốn người kia nếu muốn làm thuyết khách thì cũng có thể không cần đến.

Khiến cho cả bốn người đều e ngại, không ai dám nhắc đến nữa, đành chờ một thời gian để họ nguôi giận.

Ai cũng biết Hải Quỳnh chính là báu vật trong lòng họ, năm xưa chứng kiến con gái đứng giữa bờ vực tử thần khiến cho giáo sư Trình đau khổ vô cùng, cứ nghĩ kẻ tóc bạc phải tiễn người đầu xanh. May mắn lắm mới giữ lại được tính mạng nhưng trong đầu cô lại chứa máu bầm. Bác sĩ nói có thể để lại nhiều biến chứng nguy hại về sau nên tránh kích động. Ông nguyện ý từ bỏ ngôi nhà cũ với nhiều kỷ niệm với người vợ quá cố mà ông yêu thương, chỉ một lòng muốn bảo vệ đứa con gái này. Tránh cho nó không bị tổn thương.

Cho nên ông tuyệt đối không để Tần Phong quấy rầy Hải Quỳnh.

Hải Quỳnh ở nhà dưỡng bệnh, nằm mãi riết cũng chán, cô nhìn căn nhà xa lạ trước mặt, chẳng có chút gì quen thuộc cả. Cảnh thấy lạnh lẽo và nhạt nhẽo, đành đi dọn dẹp nhà cửa. Không ngờ vì vậy mà nhìn thấy chum chìa khóa nhà cũ vẫn còn đầy đủ. Thắc mắc vô cùng, cô cứ nghĩ ba và anh Hiếu Huy đã bán căn nhà đi, nhưng sao chìa khóa vẫn còn đủ không thiếu chiếc nào. Hải Quỳnh bèn gọi điện thoại cho anh trai, Hiếu Huy cuối cùng cũng nói cho cô biết:

- Căn nhà này là của một người bạn của ba đã đi nước ngoài định cư. Lúc em bị tai nạn, anh và ba dọn đến ở, vì nhà này gần bệnh viện em nằm, lại gần chỗ làm của ba và anh, đi lại rất thuận tiện để chăm sóc em.

Sau này nghe bác sĩ nói bệnh tình của em như thế, ba và anh bàn nhau mua lại căn nhà này.

- Có nghĩa là, căn nhà cũ của chúng ta vẫn chưa bán đúng không?

- Ừm....

Gác máy xong, Hải Quỳnh nhìn chum chìa khóa trên tay mình thần thờ một lúc. Căn nhà cũ có nhiều tuổi thơ của cô, đồng thời cũng có nhiều kỷ niệm tình yêu của họ.

Đó là những ngày cuối tuần, Hải Quỳnh được nghỉ học, cô trở về nhà như thường lệ mang theo nỗi nhớ xa cách. Có rất nhiều lần Tần Phong chạy cả tiếng đồng hồ chỉ để gặp cô giây lát rồi chạy về nhà. Đó là những giây phút ngọt ngào lãng mạn nhất của họ.

Đang suy nghĩ miên man thì Hải Quỳnh nghe tiếng chuông cửa reo lên. Hải Quỳnh ra mở cửa thì thấy đó là một người phụ nữ sang trọng nhưng trong nét mặt bà ấy có sự mệt mỏi. Dường như bắt đầu xuất hiện những nếp nhăn trên gương mặt mệt mỏi của bà ấy.

- Bác tìm ai ạ – Hải Quỳnh lễ phép nhìn bà hỏi.

Bà ta nghe Hải Quỳnh có chút bối rối lẫn ngạc nhiên .

- Cháu....

- Hải Quỳnh, đây là mẹ chị – Quỳnh Chi từ xa bước tới, nãy giờ cô đi tìm chỗ đậu xe.

Hải Quỳnh nhận ra Quỳnh Chi, sau lần nhìn thấy Tần Phong cùng chị ấy vào khách sạn rồi thấy chị ấy trong nhà Tần Phong khiến cô hiểu lầm, sau này Tần Phong có dẫn Hải Quỳnh đi gặp chị mình. Tuy gặp mặt chỉ có vài lần, cũng không thân thiết lắm nhưng trong ký ức của Hải Quỳnh, Quỳnh Chi là người phóng khoáng vui vẻ.

- Chị...- Nhìn thấy Quỳnh Chi, Hải Quỳnh khẽ kêu lên rồi quay sang nhìn người đàn bà trước mặt mình ngượng ngập gọi khẽ một tiếng “ Bác gái”

Mẹ Tần Phong nhìn Hải Quỳnh gật đầu đáp lại rồi lên tiếng nói:

- Bác có thể nói chuyện một chút với con không?

Hải Quỳnh nghe vậy thì không thôi lo lắng, không biết mục đích của mẹ Tần Phong đến gặp mình là gì, cô đưa mắt nhìn chị Quỳnh Chi, thấy Quỳnh Chi khẽ mỉm cười gật đầu ý bảo cô không có gì lo lắng. Hải Quỳnh đành mở rộng cửa mời họ vào nhà.

Chỉ tay vào bộ ghế sofa, Hải Quỳnh nhẹ nhàng mời:

- Mời bác và chị ngồi, con đi rót nước mời hai người.

78. Chương 78

Hải Quỳnh nói xong rồi từ từ rút lui vào nhà bếp pha trà. Trong lòng lo lắng không yên đến độ rót nước đánh đổ cả ra tay. Mắt len lén nhìn về mẹ Tần Phong, cô thấy bà đưa mắt quan sát khắp nhà mình dường như đang đánh giá.

Nhà Hải Quỳnh chỉ có ba cha con, cho nên cũng không rộng lắm, ba cô là giáo sư, lương công chức bình thường vừa đủ nuôi sống cả nhà, cho nên đồ đạc trong nhà cũng cực kì giản dị, không có thứ gì cho thấy sự xa hoa cả, chắc chắn không thể so sánh với sự giàu có của nhà bà ấy.

Nghĩ tới đây, Hải Quỳnh cắn môi, càng lo lắng suy nghĩ mục đích đến đây tìm cô của bà ấy. Cô chỉ muốn trốn mãi trong nhà bếp, không dám đối mặt với bà tí nào. Nhưng không thể cứ đợi bà ấy chờ đợi lâu như vậy, Hải Quỳnh đành miễn cưỡng bê bình trà ra ngoài.

Cũng may bình thường cha cô có thói quen uống trà, nên trên bàn luôn có tách sạch sẽ. Đãi trà cho người lớn tuổi là thích hợp nhất.

- Con mời bác và chị dùng trà – Hải Quỳnh lăm lét nhìn mẹ Tần Phong rồi lật tách trà lại, nhẹ nhàng rót trà vào tách.

Hải Quỳnh lo lắng vô cùng, cô cứ sợ mình sẽ làm sánh nước ra ngoài, đến khi rót xong mà nước không bị đổ ra, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

- Đứng khách sáo, em cũng ngồi xuống ghế đi – Quỳnh Chi nhìn thấy vẻ lúng túng không biết có nên ngồi xuống không của Hải Quỳnh thì liền bảo.

- Chẳng biết bác đến tìm con có chuyện gì?- Hải Quỳnh ngồi xuống ghế rồi nhìn mẹ Tần Phong lên tiếng hỏi.

Mẹ Tần Phong lúc này mới ngồi thẳng lưng nhìn Hải Quỳnh bắt đầu nói bằng một giọng ăn năn:

- Xin cháu tha lỗi cho thái độ lúc đó của bác.

Hải Quỳnh không hiểu ý của bà ấy, cô chưa từng gặp bà, làm sao biết được thái độ lúc ấy của bà thế nào. Cô nghiêng đầu nhìn bà khó hiểu:

- Xin lỗi bác, cháu không hiểu bác muốn nói gì cả.

Mẹ Tần Phong cứ tưởng hải Quỳnh còn giận nên vội nói:

- Bác biết những lời của bác đã khiến cho cháu rất buồn và rất giận, cho nên bác đích thân đến đây để xin lỗi cháu. Cháu hãy tha lỗi cho bà già này.

Những lời của mẹ Tần Phong làm Hải Quỳnh hoang mang vô cùng, cô thật tình không biết đã xảy ra chuyện gì.

- Lúc đó bác nghĩ Nguyên Thu xứng với Tần Phong hơn cháu bởi vì giao tình của hai nhà, bác lại biết Nguyên Thu từ nhỏ, con bé luôn là đứa trẻ ngoan trước mặt bác và bác luôn coi con bé như người nhà, luôn mong muốn con bé và Tần Phong nên vợ nên chồng. Cho nên khi con bé đặt điều nói xấu cháu trước mặt bác, bác đã tin những lời đó.

Hải Quỳnh cắn môi im lặng không hé nửa lời. Mẹ Tần Phong thấy cô không nói gì bèn lên tiếng tiếp, giọng nói có phần nhe nhào:

- Bác không ngờ Nguyên Thu lại có bản tính độc ác như vậy. Khi con bé cho người bắt cóc con để người yêu cũ chiếm đoạt con, bác đã cho rằng con bé nhất thời cạn nghĩ nên mới hành động như thế.

Nghe đến đây Hải Quỳnh thấy lạnh cả người.

- Cho nên khi con đến gặp bác, bác đã có những lời nói ẩn ý như thế để con buồn mà rút lui. Bác không ngờ rằng Nguyên Thu lại to gan đến nỗi dám lái xe đụng con, nếu như Tần Phong không chạy đến, nếu như Nguyên Thu không nhìn thấy người cứu con là Tần Phong và kịp thời đạp thắng xe thì....- Nói đến đây mẹ Tần Phong bật khóc nức nở, cả người bà run lên, Quỳnh Chi phải vỗ về bà.

Hải Quỳnh thấy vậy vội rút vài tờ khăn giấy đưa đến trước mặt bà.

Bà đón nhận lấy mấy tờ khăn giấy đó đồng thời nắm chặt tay Hải Quỳnh giọng điệu cầu xin.

- Hải Quỳnh, bác biết bác sai rồi, cháu hãy tha thứ cho bác có được không? Khi thấy Tần Phong vì cháu mà bất chấp mạng sống lao ra cứu cháu, bác đã biết, trong lòng nó, không ai có thể thay thế được vị trí của cháu. Nhìn thấy Tần Phong máu chảy lên trán, lòng bác như chết lặng. Vậy mà khi tỉnh lại điều đầu tiên nó muốn biết là cháu có sao không? Lúc đó, bác đã biết, bác sai rồi. Bác xin lỗi cháu, nếu như bác không nói với Nguyên Thu là cháu sẽ đến nhà bác hôm đó, vậy thì Nguyên Thu sẽ không đến và cũng không có dã tâm giết cháu.

- Xin bác bình tĩnh lại – Hải Quỳnh rút thêm vài tờ giúp bà lau nước mắt.

Bà xúc động trước cử chỉ nhẹ nhàng của Hải Quỳnh nên nói tiếp:

- Sao bác lại không nhận ra cháu là cô gái tốt ngay từ đầu chứ, bác thật là có mắt như mù mà. Hải Quỳnh xin cháu hãy bỏ qua những lời bác nói lúc đó, hãy trở về với Tần Phong đi. Nhìn nó đau lòng không muốn ăn, không muốn uống, cả vết thương cũng không chịu thay, người làm mẹ như bác đây đau từng khúc ruột. Bác xin cháu, Hải Quỳnh, nếu vì những lời nói lúc đó của bác mà rời bỏ Tần Phong thì bác ở đây cầu xin cháu tha lỗi cho bác rồi trở về với Tần Phong có được không? Sẽ không còn ai ngăn cản hai đứa đến với nhau nữa, Nguyên thu rồi cũng sẽ chịu hình phạt thích đáng với tội lỗi của nó.

Tấm lòng của người mẹ trên thế gian này, ai lại không thấu hiểu chứ. Bà lo lắng, muốn tìm hạnh phúc cho con trai mình thì không có gì sai cả. Chỉ có điều bà dùng sai cách.

Hải Quỳnh hiểu được tấm lòng của bà đối với Tần Phong, nhưng chỉ khi bà thấy Tần Phong bỏ phế bản thân vì cô bà mới chịu xem trọng cô. Nếu không thì dù Nguyên Thu không nói gì bà cũng sẽ không để cô trong mắt bà. Nhưng giờ đây chứng kiến bà vì Tần Phong mà dằn vặt đau khổ và hối hận, Hải Quỳnh cũng không nỡ trách bà.

Nhưng điều cô lo sợ và quyết định rời xa Tần Phong lại khác với điều bà nghĩ. Lòng cô rất rối loạn, nữa muốn tha thứ tìm gặp anh xem vết thương của anh, nữa lại không thôi lo lắng bản thân không thể tha thứ cho sự phản bội của Tần Phong.

- Bác gái, nói thật với bác, cháu đã quên hết một số chuyện trước đây, bao gồm cả những lời nói của bác với cháu. Cho nên cháu không có trách gì bác hết. Chuyện cháu có về với Tần Phong hay không thì còn phải suy nghĩ lại ạ. Xin bác hãy cho cháu một ít thời gian suy nghĩ.

- Được, cháu hãy suy nghĩ lại thật kỹ đi. Sau đó quay lại với Tần Phong, nó thật lòng yêu cháu – Mẹ Tần Phong vội gật đầu đồng ý, bà cũng biết, không nên làm căng quá, cô đã đồng ý suy nghĩ lại là vẫn còn có hy vọng.

- Vậy bác về đây, không làm phiền cháu nghỉ ngơi nữa – Bà vội đứng lên ra về.

- Chị hãy chăm sóc bác ấy, đừng để bác ấy xúc động nữa – Hải Quỳnh nhẹ nhàng nhắc nhở Quỳnh Chi.

- Chị biết rồi....- Quỳnh Chi gật đầu – Hải Quỳnh, chị hy vọng, em có thể khuyên Tần Phong. Vết thương trên đầu nó cũng không phải nhẹ, nhưng nó cứ để mặc như thế thì....

Hải Quỳnh nghe vậy thì thấy lòng đau nhói, cô thật sự muốn gặp mặt anh. Nhưng lại sợ bản thân gặp Tần Phong rồi lại không tìm được lòng. Cô thử suy nghĩ. Quỳnh Chi thấy vậy cũng không nói gì thêm đành đưa mẹ về nhà.

Hải người họ đi rồi, còn lại một mình Hải Quỳnh, cô lo lắng cho vết thương của Tần Phong, cầm điện thoại trên tay nữa muốn gọi điện thoại, nữa lại không? Rồi ta vô tình ấn phải nút gọi, Hải Quỳnh khá hoảng sợ vội vàng ngắt máy, không biết Tần Phong có nhận được điện thoại của cô không? Hải Quỳnh cứ nằm suy nghĩ mải.

Ở trong nhà tù từng mãi cũng nhàm chán, Hải Quỳnh quyết định đi ra ngoài dạo chơi cho thoải mái. Không ngờ vừa ra khỏi nhà đã nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của Tần Phong. Dáng người quen thuộc vô cùng khiến tim Hải Quỳnh run lên, cô nhớ anh, nhớ anh đến phát điên lên được. Nhưng sự đau đớn khi chứng kiến người mình yêu cùng cô gái khác thân mật khiến Hải Quỳnh càng đau đớn hơn.

Dù các bạn của cô đều ra sức giải thích thay anh, nhưng Hải Quỳnh vẫn thấy khó chấp nhận và khó tha thứ cho hành động này của anh. Cho dù đó là một hiểu lầm đi chăng nữa thì sự đau đớn lúc đó là chân thật. Cứ coi như cô ngang bướng cố chấp đi, bởi vì cô không đủ rộng lượng để tha thứ hành động phản bội lúc đó của anh.

Người ta nói, một lần bị rạn nứt, suốt đời sợ dây thừng. Cô từng đau đớn khi bị phản bội, cho nên cô rất sợ lại bị cảm giác đó lần nữa. Cô không dám đối mặt với anh.

Tần Phong dựa người vào cửa kính xe, trên tay là điếu thuốc đang hút dở. Thấy Hải Quỳnh, Tần Phong quăng điếu thuốc hút dở xuống đất, đứng thẳng người lại từ từ tiến lại phía Hải Quỳnh.

Mấy lần trước, chỉ cần thấy bóng dáng Tần Phong, Hải Quỳnh liền quay trở về nhà, nhưng lần này cô đứng yên bất động nhìn theo dáng người gầy rạc của anh. Chỉ có mấy hôm thôi mà anh đã gầy đi như vậy, đôi mắt trũng sâu, râu mọc lúng phúng, gương mặt hốc hác. Nhìn thấy mà đau lòng.

Nhưng bước chân anh vẫn kiên định bước tới trước mặt cô rồi dừng lại im lặng nhìn, không ai lên tiếng. Bốn mắt họ giao nhau chứa chan rất nhiều bao nỗi lòng chua cay, nhớ nhung oán trách ...

Hải Quỳnh nhìn vết thương băng bó trên đầu Tần Phong, lòng thất lại, như thể vết thương đó ngự trị trên người mình, cô đưa tay sờ lên đường băng đó, sau đó thì hỏi:

- Còn đau không?

Tần Phong chậm rãi lắc đầu.

- Anh phải chú ý giữ gìn sức khỏe của mình, đừng ương bướng mà cứ để mặt vết thương như thế – Hải Quỳnh gật đầu rồi dặn dò tiếp. Nói rồi cô định bước ngang qua anh bỏ đi.

Tần Phong bèn nắm tay Hải Quỳnh giữ lại. Giọng anh khàn đặc và mệt mỏi nói:

- Em muốn chúng ta cứ thế này mãi ư?

- Em không biết. – Hải Quỳnh không quay đầu lại lạnh lùng đáp.

Cô thấy bàn tay Tần Phong siết chặt tay cô hơn, khiến tay cô tê rần, Hải Quỳnh quay mặt lại nhìn Tần Phong nói:

- Em lại lần nữa đánh mất kỷ niệm đẹp giữa hai chúng ta. Em không biết có phải do ông trời trêu đùa chúng ta hay không. Nhưng mà em thật sự rất nhớ anh, mấy ngày qua không ngày nào em không muốn gặp anh, muốn được ở trong vòng tay ấm áp của anh. Nhưng em rất sợ, em thật sự rất sợ, sợ lần nữa tan vỡ.

Cô bật khóc, lại nói tiếp:

- Cho em một ít thời gian đi, em muốn tìm lại những kỷ ức đã mất kia.

- Đợi, anh có thể chờ đợi cho đến khi kỷ ức kia của em quay về. Nhưng mà em không thấy chúng ta đã lãng phí quá nhiều thời gian hay sao. Đã lãng phí hết 3 năm trời xa cách, bây giờ em muốn lãng phí thêm bao nhiêu thời gian nữa. Tại sao em cứ muốn lãng phí thời gian vô ích như vậy chứ – Tần Phong gầm lên trong đau đớn nói.

Phải, cô biết mình đang lãng phí thời gian của nhau, nhưng mà cô rất sợ cứ thế quay lại với anh, dù thật lòng yêu anh rất nhiều, nhưng cái gút mắt trong lòng cô vẫn chưa tháo gỡ được. Cô không muốn cứ để nút thắt đó trong lòng gây nhức nhối như thế.

- Được, vậy thì chúng ta làm một trò chơi đi. – Hải Quỳnh bèn quyết định nói.

- Trò chơi gì? – Tần Phong nhìn cô hỏi.

- Trò chơi đó là để ông trời quyết định nhân duyên của chúng ta.

Hải Quỳnh đứng trước ngôi nhà cũ của mình, tay cầm chìa khóa xúc động biết bao nhiêu. Ngôi nhà chứa đựng nhiều kỷ niệm của cô. Ngôi nhà cô không ai ở cho nên nó không tha đổi nhiều như những ngôi nhà xung quanh. Bà con hàng xóm thấy cô về thì mừng rỡ, chạy ra chào hỏi. Hải Quỳnh cũng không vội vào nhà cô đi bộ quanh xóm ngắm nhìn từng khung cảnh quen thuộc.

Cô đứng lặng trước căn nhà cách nhà cô mấy mét, trước đây nó vẫn chỉ là một mảnh đất trống, giờ đây đã trở thành một căn nhà hai tầng rất đẹp màu nâu ấm áp.

Trước nhà có trồng rất nhiều cây hoa bò cạp vàng, chỉ tiếc rằng vẫn chưa nở hoa. Căn nhà được xây khá giống căn nhà mà Tần Phong và cô từng vẽ ra trong tương lai. Hải Quỳnh bất giác khẽ cười khi nhớ lại lúc đó cứ trang nhau màu sơn nhà, Tần Phong thích màu xanh, nhưng Hải Quỳnh thích màu nâu socola. Cuối cùng thì chuyển sang cãi nhau như trẻ con, đành dẹp chuyện này sang một bên.

- Chị Hải Quỳnh – Tiếng bé Trâm gần nhà cô reo vui gọi tên cô.

Ba năm rồi cô không gặp cô bé, vậy mà cô bé vẫn còn nhớ và nhận ra cô. Ba năm rồi cô bé đã lớn lên rất nhiều, cũng đã được 9 tuổi rồi, càng ngày càng xinh đẹp.

- Bé Trâm! – Hải Quỳnh khẽ gọi rồi vẫy cô bé lại gần.

Bá Trâm vui vẻ chạy lại gần. Hai người trò chuyện vài câu xong cô bé nói:

- Chị xem, ngôi nhà này có đẹp không, bên trong được trang trí rất đẹp. Là của một anh rất đẹp trai về mua đất rồi xây lại đó. Chị có muốn vào bên trong xem không?

- Nhà của người ta mà sao tự tiện vào bên trong được, với lại cửa khóa rồi sao vào được – Hải Quỳnh xoa đầu cô bé nói.

- Không sao đâu, mẹ em được anh ấy thuê chăm nom căn nhà đó, thỉnh thoảng khi rảnh rỗi anh ấy lại về. Để em vào nhà lấy chìa khóa mở cửa cho chị xem.

- Thôi đi, chị không vào đâu, lỡ bị phát hiện, người ta tưởng mình ăn trộm thì nguy – Hải Quỳnh lắc đầu từ chối.

- Nhưng trong đó có hình của chị mà, cho nên em mới muốn dẫn chị vào xem – Bé Trâm khư khư giữ cô lại.

- Hình của chị ư? – Hải Quỳnh ngạc nhiên hỏi, sao lại có hình của cô ở nơi này. Lòng bỗng tò mò. Cô nhìn theo bước chân của nháy nhót của bé Trâm.

Khi cửa mở ra, không gian bên trong có màu xanh dịu dàng rất đẹp, trang trí cũng rất đẹp nhưng có phần trẻ con, điều đặc biệt là khá giống căn nhà cô đã vẽ.

- Chị nhìn kia, hình của chị – Bé Trâm chỉ tay lên tường nhà, Hải Quỳnh bèn nhìn theo.

Quả nhiên trên tường treo một tấm hình khá lớn, người trong hình chẳng ai xa lạ mà chính là cô. Đó là dáng vẽ của cô 3 năm về trước, và người đứng bên cạnh cô chính là Tần Phong.

Hải Quỳnh ngậy người trước phát hiện này. Hóa ra anh chàng đẹp trai đó chính là Tần Phong.

- Bé Trâm, căn nhà này được xây bao lâu rồi.

- Được gần 1 năm rồi đó chị – Bé Trâm trả lời.

“Vậy là khi vừa về nước, anh ấy đã xây nó” – Hải Quỳnh cảm động nghĩ.

Cô đưa mắt nhìn xung quanh, phát hiện ra có rất nhiều đồ vật quen thuộc của hai người được đặt ở đây. Xúc động tràn về, cô đưa tay sờ từng đồ vật quen thuộc.

Lát sau khi hai người ra khỏi nhà, Hải Quỳnh quay lại nhìn bé Trâm căn dặn:

- Bé Trâm nè, em đừng nói ẹ và cái anh đẹp trai đó biết chị về đây nghe không?

- Tại sao vậy chị? – Bé Trâm nhìn cô ngơ ngác không hiểu.

- Chị với anh đẹp trai đó đang chơi trốn tìm. Nếu em nói thì anh ấy tìm được chị nhanh chóng thì sao – Hải Quỳnh cười xoa đầu nói với bé Trâm.

- Em biết rồi, chị cứ đi trốn đi, em sẽ không nói đâu – Bé Trâm gật đầu đưa một tay lên miệng thề.

- Em ngoan lắm – Hải Quỳnh xoa đầu cô bé lả nhả rồi đưa mắt nhìn căn nhà lần nữa.

Phía trước có để một giàn đất trống. Hải Quỳnh từng nói:” Để một giàn đất trống để trồng rau sạch, ăn những thứ do chính tay mình trồng đặc biệt ngon hơn, lại không có chất hoác học”

Còn có nơi trồng hoa, giàn phong lan....những cái cô nói, anh đều nhớ.

79. Chương 79

Nhưng điều Hải Quỳnh run động nhất là hai hàng cây bồ cạp vàng ngay bên hai cánh cửa cổng:” Anh có biết câu chuyện khăn tay vàng không?.....Cho nên sau này chúng ta khi cưới nhau, nhất định phải trồng một cây hoa bồ cạp vàng, chỉ cần cây ra hoa, dù giận nhau thế nào, cũng nhất định sẽ tha thứ cho nhau”. Lời nói năm xưa vang vọng trong ký ức của cô.

Chỉ tiếc rằng, hai hàng cây bồ cạp vàng này mãi vẫn chưa ra hoa, trông khi những cây khác đều đã trở bông. Hải Quỳnh lưu luyến quay đầu về hướng nhà mình, cô cầm điện thoại nhắm tin cho Tần Phong.

“ Trò chơi quyết định nhân duyên của chúng ta là: Trong vòng một tuần, anh có thể tìm ra nơi em ở. Nếu như anh tìm ra em trong vòng một tuần lễ thì chúng ta sẽ bắt đầu lại. Hãy để số phận sắp đặt cho tình yêu chúng ta”

“ Nếu như trong một tuần lễ, anh vẫn chưa tìm thấy em thì sao?” – Tần Phong bèn nhấn lại.

“ Nếu như số phận không cho chúng ta gặp nhau, vậy thì từ nay mãi mãi không gặp nhau”

Hải Quỳnh nhấn tin xong thì khóa máy. Tần Phong và bốn người Minh Trang có gọi bao nhiêu lần cũng không được. Họ cùng nhau rong ruid tìm khắp nơi quen biết nhưng chẳng tài nào tìm được Hải Quỳnh. Dò hỏi ở giáo sư Trình và Hiểu Huy, họ cũng nhất mực không nói. Thời hạn một tuần lễ nhanh chóng trôi qua.

Cuối cùng Minh Trang đưa ra một kế sách.

- Anh! Anh thật sự không biết Hải Quỳnh đang ở đâu thật sao? – Phương Hồng dùng giọng nghi ngờ hỏi Hiểu Huy.

- Anh không biết! – Hiểu Huy trả lời dứt khoát.

- Thật sao? – Lê Phương trừng mắt hỏi.

- Con bé này, dám nghi ngờ anh à – Hiểu Huy cốc đầu Lê Phương một cái mắng.

- Tụi em không tin Hải Quỳnh bỏ đi không nói gì mà anh lại có thể bình chân như vại đến thế – Minh Trang kiên quyết khẳng định Hiểu Huy biết chỗ Hải Quỳnh – Nếu anh không nói, tụi em sẽ có biện pháp mạnh cho xem.

- Mấy đứa định làm gì anh? – Hiểu Huy cười nhạt tỏ ý khinh thường.

Phương Hồng búng tay một cái rồi cả ba người Minh Trang, Phương Hồng và Ngọc Yến lùi lại phía sau để lại Lê Phương với ánh mắt tràn trề thích thú, lộ rõ bản tính sắc nữ của mình ra.

Hiểu Huy vừa nhìn thấy thì hoảng sợ lùi người về phía sau lắp bắp nói:

- Nè! Mấy đứa định giở trò gì đây

- Không có gì, nếu anh không chịu nói thật, Lê Phương sẽ hôn anh cho xem – Minh Trang chép miệng nhếch môi cười đáp.

- Mấy đứa nghĩ, chỉ vậy mà anh sợ sao? Đó chẳng là chuyện lỗ lã gì đáng để anh sợ hết – Hiểu Huy nói cứng.

- Không chỉ vậy đâu, tụi em còn chụp hình lại nữa – Ngọc Yến lôi từ trong túi ra một cái máy chụp hình Canon mới tinh, cười gian nói.

- Sau đó rải khắp công ty anh, đưa đến từng nhà quen biết....haha....- Phương Hồng cười đe dọa.

- Đâu phải xấu mặt mình anh đâu, Lê Phương là con gái, chịu thiệt nhiều hơn – Dù lòng đã có chút lo lắng nhưng Hiểu Huy vẫn không dám tin tụi nhóc này có gan làm vậy.

- Em không sợ chịu thiệt, với lại chỉ chụp được phần lưng em thôi – Lê Phương cười khà khà đáp.

Mặt Hiểu Huy lúc này đã thay đổi, anh bị bốn đứa con gái dồn vào một chỗ. Lòng run lên nhưng vẫn kiên quyết nói:

- Dù biết anh cũng không nói ra đâu.

- Vậy được rồi, bắt đầu đi – Minh Trang bèn ra lệnh.

Lê Phương lập tức sát vào người Hiểu Huy, cô nói:

- Em đếm 1 2 3 nha.

1 2 3 Hiểu Huy nuốt nước bọt cái ực khi thấy Lê Phương đai tay lên vai mình, cô bắt đầu nhón chân lên, anh muốn đưa tay đỡ Lê Phương ra nhưng đã bị Minh Trang và Phương Hồng giữ lấy, còn Ngọc yến giờ cao cái máy chụp hình.

Cuối cùng khi mặt Lê Phương chỉ còn cách mặt anh 3cm, Hiểu Huy rút cuộc cũng chịu thua, anh hốt hoảng nói:

- Được rồi anh nói.

Bốn người kia lập tức cười tươi buông tha anh ngay, Hiểu Huy thoát khỏi họ thì thở dài bảo:

- Hải Quỳnh đã về nhà cũ của anh ở rồi?

- Nhà đó chưa bán sao?- Cả bốn trợn mắt kinh ngạc hỏi.

Nhưng chưa kịp để Hiểu Huy trả lời, cả bốn người họ đã chạy mất tiêu rồi.

Vậy là một tuần lễ đã trôi qua, số phận đã không cho họ gặp nhau, đêm tối Hải Quỳnh ngồi gục mặt xuống chân khóc nức nở. Mới sáng sớm, Hải Quỳnh đang ngồi ở nhà sắp xếp lại mọi thứ đồ đạc có liên quan đến Tần Phong mà cô vẫn còn giữ cho vào thùng, cô muốn quên đi hết những gì thuộc về anh thì bé Trâm đã gõ cửa nhà âm ỉ, Hải Quỳnh bước ra mở cửa hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

- Chị đi theo em mau – Bé Trâm không nói gì, kéo tay Hải Quỳnh lôi đi một mạch.

Con bé lôi Hải Quỳnh đi một mạch tới thẳng con đường có hai hàng cây bồ cập vàng. Nhưng lần này, hàng cây không chỉ có màu xanh của lá mà còn có một màu vàng rực rỡ, không phải màu vàng của hoa mà là màu vàng của những chiếc khăn tay. Những chiếc khăn tay vàng.

Hải Quỳnh xúc động đứng lặng yên nhìn những chiếc khăn tay màu vàng trên cành, nước mắt cô rơi ra.

Từ đằng xa, trong màn sương sớm, bóng Tần Phong lúc ẩn lúc hiện. Anh bước đến trước mặt cô kể lại một câu chuyện:

- Ngày xưa có hai vợ chồng, trước nhà họ có trồng một cây bồ cập vàng. Hai người họ nói rằng, dù có giận nhau, thì chỉ cần cây ra hoa, sẽ tha thứ cho nhau. Nhưng người chồng sau đó đã bỏ nhà đi theo nhân tình, cuối cùng cũng hối hận mà quay trở về. Nhưng anh ta không biết vợ có tha thứ tình hay không nên chỉ mong chờ cây hoa bồ cập vàng ra hoa. Nhưng chờ mãi cây vẫn không ra hoa, nên cuối cùng anh ta đã lấy khăn tay màu vàng cột lên cây, người ta nhìn vào đều tưởng là cây đã ra hoa.

Ngừng lại nhìn sâu vào đôi mắt đã ướt đẫm nước mắt của Hải Quỳnh, Tần Phong mới nói tiếp:

- Có một cô gái đã nói với anh: Sau này nếu có lấy nhau thì sẽ trồng một cây bồ cập vàng trước nhà, cho dù có giận nhau thế nào, thì chỉ cần cây nở hoa, sẽ tha thứ cho nhau.

Tần Phong nói xong bèn nắm lấy tay Hải Quỳnh, ấm áp nói:

- Em có bằng lòng tha thứ cho anh không?

Xúc động tràn về ồ ạt trong lòng Hải Quỳnh, cô cứ ngỡ sẽ không thể gặp được anh nữa rồi, trong lúc cô đau khổ tuyệt vọng và hối hận vì quyết định mãi mãi không gặp nhau nữa thì anh đã tạo nên một kì tích trong lòng cô.

- Chị ơi, tha thứ cho anh ấy đi chị – Bé Trâm ngược nhìn Hải Quỳnh khẩn thiết nói.

- Phải đó, tha thứ cho cậu ấy đi – Tiếng mọi người từ đâu vang lên.

Lúc này Hải Quỳnh mới phát hiện thì ra không chỉ có cô và anh, xung quanh còn rất nhiều người. Hải Quỳnh vừa thấy hạnh phúc vừa có chút xấu hổ, trước mặt mọi người lại như thế, cô ương bướng nói:

- Nhưng mà đã qua một tuần lễ rồi. Không tính nữa.

- Sai rồi, tội mình tìm được Quỳnh từ hôm qua đó – Bốn người bạn từ phía sau lên tiếng nói.

- Phải đó, cho nên nói, ông trời vốn dĩ cho hai người bên nhau mà – Minh Trang cười tíu tít nói.

- Tha thứ cho cậu ấy đi, nhìn xem mọi người thức cả đêm để treo khăn tay lên cây đó, không thể phụ lòng mọi người được – Giọng Khánh Vũ vang lên.

- Khánh Vũ – Hải Quỳnh gọi khẽ – Anh...

- Anh cũng tới giúp – Khánh Vũ cười hiền lành đáp.

Đêm qua khi mọi người bận bịu cắt vải làm khăn quần trên cây thì Khánh Vũ đột nhiên xuất hiện nói:

- Anh có thể giúp mọi người một tay không?

- Anh đến đây làm gì? – Phương Hồng bực tức hỏi.

- Anh muốn đến giúp vì ở đây có người con gái anh yêu – Khánh Vũ thẳng thắn bày tỏ tình cảm.

Sau đó trước mọi tác động của mọi người, Phương Hồng cuối cùng cũng chấp nhận tha thứ và đến bên Khánh Vũ.

- Tìm được rồi thì sao? Em chỉ nói là chúng ta có duyên phận với nhau thôi, chứ đâu có nói sẽ tha thứ cho anh đâu – Hải Quỳnh bị xấu hổ khi mọi người nhìn mình cười, nên muốn làm khó Tần Phong.

- Chẳng phải em nói, chỉ cần hoa nở sẽ tha thứ cho anh sao?

- Em nói là khi chúng ta lấy nhau chứ bộ – Hải Quỳnh chống chế.

Không ngờ Tần Phong móc trong túi ra một chiếc hộp, anh mở ra, trong đó có một chiếc nhẫn sáng lấp lánh, Tần Phong nhìn Hải Quỳnh âu yếm nói:

- Lấy anh nha.

Chỉ có sự hạnh phúc ngọt ngào bao trùm nơi này, tất cả mọi người đều nhìn Hải Quỳnh chờ đợi.

Minh Trang hét lên:

- Mau nhận lời đi

- Nhận lời đi – Mọi người bèn hò lên kêu gọi.

Hải Quỳnh xấu hổ đến đỏ cả mặt. Tần Phong bèn hỏi lại lần nữa:

- Đồng ý lấy anh nha.

Hải Quỳnh cuối cùng cũng gật đầu đồng ý.

Tần Phong sung sướng ôm chầm lấy cô, trong không gian vang lên tiếng reo mừng và tiếng vỗ tay vang dội.

- Không được – Một tiếng hét lên phá tan không gian ồn ào kia, tất cả mọi người đều im lặng quay đầu nhìn về phía tiếng nói.

Họ nhìn thấy giáo sư Trình giận dữ bước tới, sắc mặt hầm hầm, sau lưng là Hiếu Huy lắc đầu thở dài. Hải Quỳnh vội vàng đẩy Tần Phong ra.

- Tôi đã nói cậu không được đến gần con gái tôi nữa mà – Giáo sư Trình nhìn Tần Phong giận dữ quát tháo.

- Thưa bác, con yêu Hải Quỳnh – Tần Phong thẳng thắn đáp.

- Tôi mặc kệ cậu yêu hay không yêu, nhưng tôi chỉ có một đứa con gái. Con tôi liên tục xem chút bị cậu hại chết, tôi không thể giao nó cho cậu được – Giáo sư Trình quyết liệt nói.

- Nhưng mà...

- Hải Quỳnh, mau theo ba về nhà.... – Giáo sư Trình nắm lấy tay Hải Quỳnh kéo đi.

Nhưng Tần Phong đã nắm lấy tay bên này của cô kéo giữ lại. Hải Quỳnh bối rối, cô không biết phải làm gì hơn, cô sợ sự giận dữ của ba mình, ông ít khi nào nổi giận, lần này cô thấy ông nổi giận thật sự. Lại nhìn ánh mắt van cầu của Tần Phong, cô cũng không nỡ bỏ đi. Hải Quỳnh bị kẹp giữa hai người, cảm thấy khó xử vô cùng.

Mọi người đứng bên ngoài ai cũng ái ngại không ai dám lên tiếng, kể cả Hiểu Huy cũng không dám. - Con nghe lời ba, trở về nhà mau.

- Em đừng đi.

Hai người họ cứ thế người ra lệnh, người van nài khiến cô lâm vào thế khó xử cùng cực. Đầu cô cảm thấy nhức nhối, mắt hoa lên, cuối cùng cô ngất xỉu, Tần Phong nhanh tay đỡ lấy cô.

Khi Hải Quỳnh tỉnh lại, từng mảng ký ức lần lượt hiện ra, cô nhớ rõ mọi chuyện trước khi mất trí nhớ và cả sau khi mất trí nhớ.

Mơ mắt nhìn thì thấy Tần Phong đang ngồi bên cạnh ngủ gục, tay anh vẫn nắm chặt tay cô.

- Tần Phong – Hải Quỳnh khẽ gọi.

- Em sao rồi? – Tần Phong nghe tiếng gọi bèn ngẩng đầu tỉnh giấc liền hỏi thăm.

- Em không sao rồi....Ba em....

- Ba ở đây – Giọng giáo sư Trình vang lên từ một phía, lúc này Hải Quỳnh mới phát giác trong phòng bệnh còn có ba, anh Hiểu Huy và bốn người bạn đang lo lắng cho cô.

- Ba...

- Đừng nói gì hết – Giáo sư Trình nói xong liền thở dài – Con gái lớn rồi cũng nên lấy chồng. Ba chỉ mong con được hạnh phúc mà thôi.

Nói xong giáo sư Trình bỏ ra ngoài tìm bác sĩ. Bốn người bạn bèn kéo đến nói:

- Chúc mừng nha.

Hải Quỳnh chưa hiểu lắm, ngơ ngác nhìn.

- Ba cuối cùng cũng đồng ý cho em và Tần Phong lấy nhau – Hiểu Huy bèn lên tiếng giải thích.

- Thật sao?

- Thật đó, ba thấy em hôn mê nhưng cứ gọi tên anh nên cuối cùng cũng mũi lòng cho anh vào thăm em – Tần Phong mỉm cười nói.

- Thật ra, ba lo sợ, máu bầm trong đầu em vẫn còn, nếu như em ở bên cạnh Tần Phong mà xảy ra chuyện gì xúc động, máu bầm sẽ vì thế bị ảnh hưởng gây nguy hiểm cho em. Cũng may bác sĩ nói, máu bầm trong đầu em đã tự tan đi mất rồi, không còn gì nguy hại nữa – Hiểu Huy vừa nói, vừa thở phào nhẹ nhõm.

- Được rồi, tội mình ra ngoài đây, hai người cứ nói chuyện thoải mái đi.

Cả bọn liền kéo nhau đi ra ngoài, Tần Phong liền kéo Hải Quỳnh vào lòng mình thật chặt.

- Từ nay, chúng ta đừng xa nhau nữa có được không.

Hải Quỳnh gật đầu rồi nói khẽ:

- Em sẽ mãi mãi bên cạnh anh.

Học trao nhau một nụ hôn ngọt ngào.

Con đường nào cũng có sỏi đá, người cùng ta đi qua sỏi đá, chính là một nửa cuộc đời mà ta chọn. Hầu cùng nhay dắt tay đi qua con đường sỏi đá đó, vì cuối con đường chính là chân trời hạnh phúc Tôi không là ai cả, tôi chỉ là một khoảng lặng. Sẽ có lúc bạn rơi vào khoảng lặng đó

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doi-cho-ki-uc>